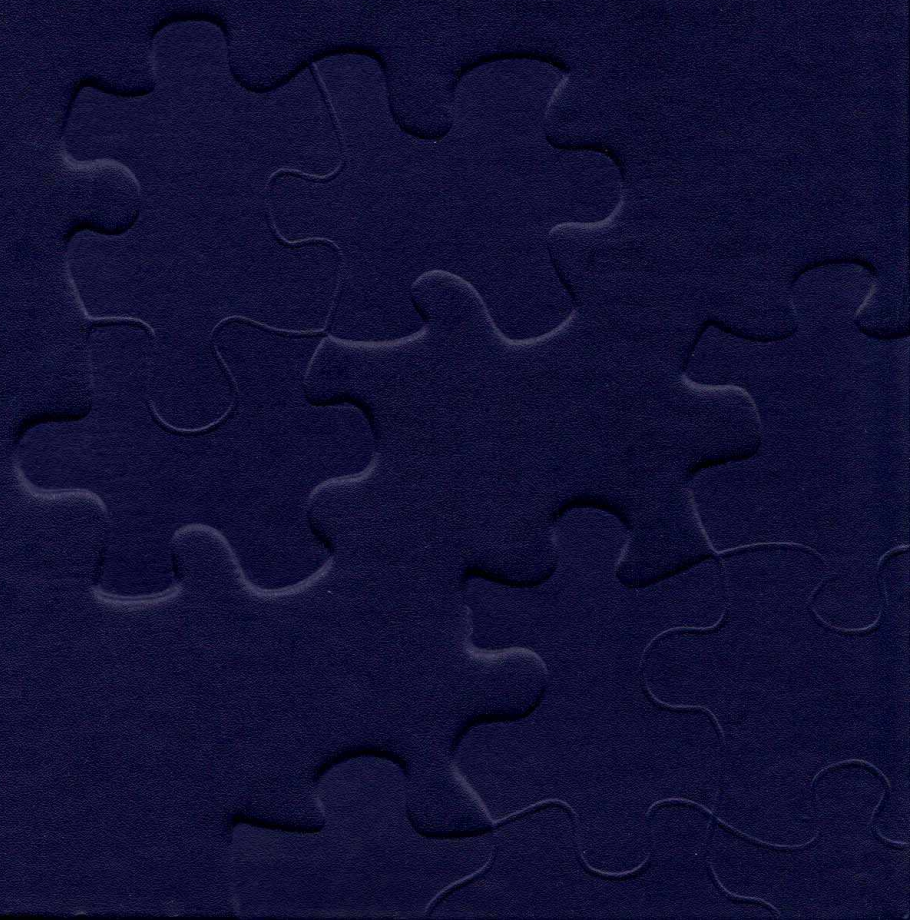

Bilinmeyen

Bilinmeyen

İNSAN BEYNİNİN, UZAYIN VE ZAMANIN
DÜNYASI

1. CİLT

Gökleri, yeri ve bunlarda yaydığı
canlıları yaratması O'nun varlığının
delillerindendir. O'nun bütün bunları
kıyamet gününde bir araya
toplamaya da gücü yeter.

KARACAN

Kuranıkerim
Şûrâ Suresi
29. ayet

Başlarken...

DÜNYAMIZIN CETVEL GİBİ DÜZ olduğuna inanılan çağlarda, kendinizi "Hayır, dünya yuvarlaktır" diyen bilginin yerine koyun...

"Akdeniz'den sonra büyük bir uçurum var, oraya giden gemiler sonsuzda kaybolur" görüşüne karşı olan inancını kanıtlamak uğruna yelken açan kaptanı düşünün...

Önce buhar gücü, sonra sıvı yakıtlarla motorlu taşıtları hareket ettirmeyi planlayan, daha sonra da uçan araçlar yapmayı düşleyen ve alay konusu olan insanları gözlerinizin önüne getirin...

Evlerinizdeki radyoyu, telefonu, televizyonu ilk düşünen ve gerçekleştiren beyinlerin hangi zorlukları göğüslediklerini araştırın... İngiltere Posta İdaresi Başmühendisi Sir William Pierce, elektrik ışığından bilimsel olarak yararlanmanın imkânsızlığını vurgulayıp Edison'la alay ederken, ABD Bilimsel Silahlar Daire Başkanı Dr. Vannever'in kıtalararası füzelerin asla yapılamayacağını iddia ettiğini unutmayın... Ay'a ayak bastığımız, Satürn ve Jüpiter'in fotoğraflarını çektiğimiz, lazer ışınları ile ameliyatlara gerçekleştirdiğimiz, bilgisayarların düğmesine basarak binlerce bilgiyi rahatlıkla kullandığımız bugüne gelin ve şöyle bir durun... Durun ve "Evet, ben evrenin bütün sırlarını biliyorum ve bildiklerim bana yetiyor" deyin... İçinizden bir ses "Hayır" diye isyan edecek ve "Bilmiyorum, bildiklerim de bana yetmiyor" diyecektir...

Günlük yaşamımızda başımızdan geçen birçok olay, evrendeki sistemin basit olmadığını kanıtlar. Bilim adamlarının büyük gayretlerine rağmen, dünyamız açıklanamayan olaylarla doludur. Çeşitli ülkelerdeki UFO (Uçandaireler) gözlemleri, tıp dünyasının kabul etmediği yöntemlerle şifa dağıtan ve bulanlar, okyanuslarda ve insan elinin ulaşmadığı bölgelerde yaşayan yaratıklar, insanları şaşkına çevirir. Ya biz insanlarda var olan, nasıl olduğunu, neden verildiğini bilmediğimiz güçlere ne demeli?.. Bir arkadaşınızı veya yakınınızı düşünürken,

Meksika'da düşen uçan cisimden çıktığı öne sürülen küçük yaratık bir "uzaylı" mı? (solda) Akupunktur tedavisinde, ilaçsız, sadece iğne kullanılması (sağda). Kirlian fotoğraflarında canlıların çevrelerinde görülen pırl pırl ışıklar (ortada). Nuh'un gemisinin arandığı Ağrı Dağı (en sağda). İskocya'nın göller bölgesinde yaşadığına inanılan Ness canavarı (üstte, sağda), bilimin açıklama getiremediği binlerce olaydan sadece birkaçı...

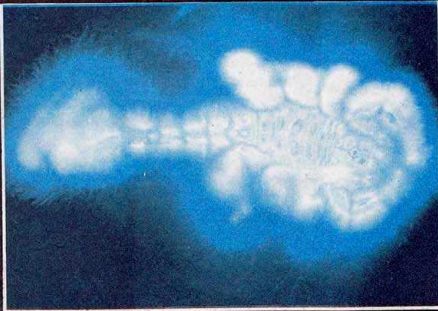
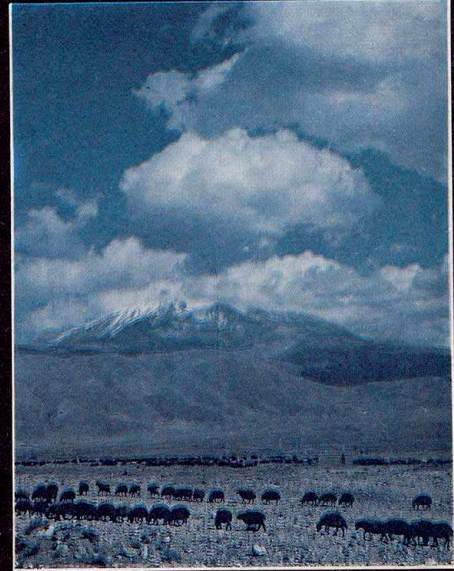

kendisinden bir mektup veya telefon almanız. Hatta aynı kişinin kapıdan içeri girmesi hepimizin başına gelir. Bir yolculuk sırasında, daha önce hiç görmediğiniz bir yerden geçerken "Ben burayı daha önceden gördüm" hissi kafanızı kurcalar durur. Düşünce yolu ile geçmiş veya gelecekteki köprüler üzerinden rahatça geçerek bilmediği olaylar ve kişilerle bağlantı kuran medyumların güçlerinden yararlanabilir miyiz?..

İşte BİLİNMEYEN'in işlevi de bu noktada başlamaktadır. İnsanlık, 17. ve 18. yüzyıllardakine benzer yeni bir bilgilenme ve aydınlanma çağı yaşamaktadır. Geçmişte "açıklanamaz" nitelemesi ile bir kenara bırakılmış birçok olay, bilgisayar çağının bilim ışığı altında bambaşka bir görünüm kazanabilmektedir. İşte biz bu olaylara toplu bir bakış sunacağız. Bir bul-yap oyunu gibi tüm bu olaylar birleştirilince, ortaya bugünkü beyin yeteneklerimizle bile algılayabileceğimiz ve tüm geleceğimizi aydınlatabilecek müthiş bir tablo çıkabilir.

Sizlerle birlikte, dünyamızın açıklanamayan olaylar zenginliği içinde, UFO'lardan ruhlar aleminin derinliğine, kayıp uygarlıklardan uzayın enginliğine uzanan binlerce sırrı paylaşacağız.

Bilim adamlarının olaylara inansalar veya inanmasalar da-bizlere ışık tutacak görüşlerinden yararlanarak sizlere BİLİNMEYEN'i sunacağız.

İnsanlığın gerçek

MEDENİYETİN GİZEMİ

Tihuanaco'da, Ant yüksek yaylalarındaki güneş kapısı asırlardan beri üzerindeki hiyerogliflerin çözülmesini bekliyor. Sessiz ve dimdik (sağda, üstte)... Orada kimlerin yaşayıp da bu yazıları yazdığı anlaşılmıyor. Yine aynı yerde anlaşılmaz dev heykellerin kimler tarafından yerleştirildiği de bilinmiyor. Din adamlarının ölmeden önce kendi gözlerini neden oydukları da... Stonehenge fundalıklarında duran taş yapıtların bugünkü bilgisayarların hassasiyetiyle yarışmasına, yıldızların hareketlerini nasıl hesapladıkları da bilinmiyor. Atlantıklar Ramseslerin Mısır'ına neden saldırmışlardı? Firavun, mahkûmlarını kestirip Medinet Habou Tapınağı'ndaki taş sütunlara neden gömdürmüştü?.. Nostradamus (üstte, ortada), gerçekten Hiroşima ve Nagazaki'de patlayacak olan atom bombalarını önceden bildi mi? İşte bütün bu sorular cevapsız...

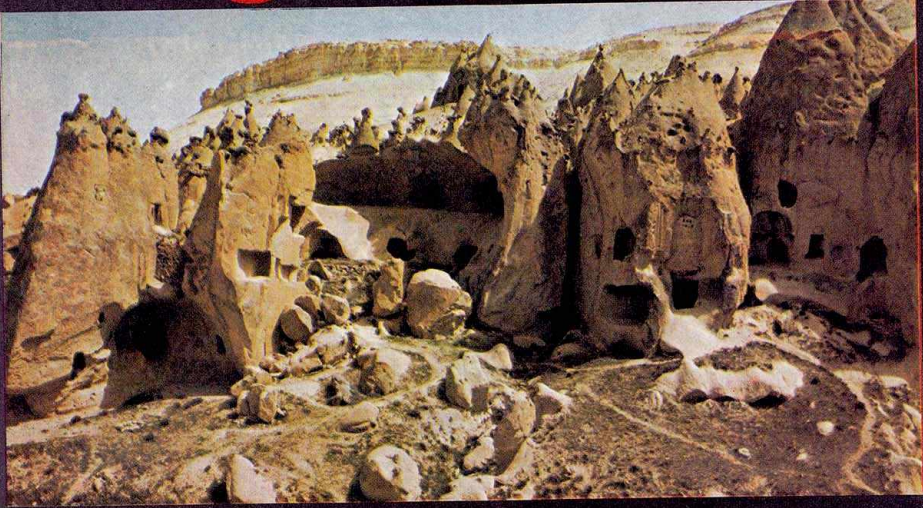
tarihi yazıldı mı?

Türkiye'nin çözüm

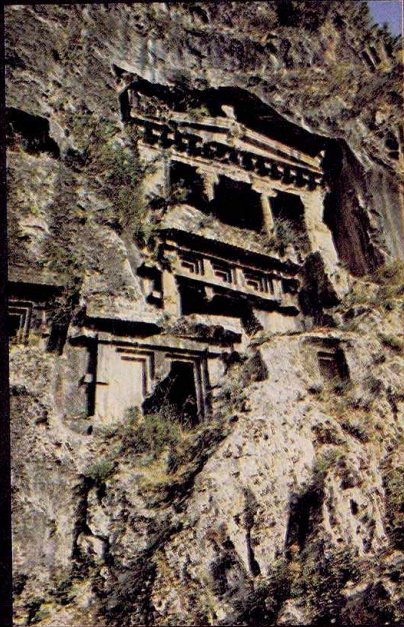
bekleyen gizemleri

ANADOLU: AÇIKLANAMAYAN OLAYLARIN DERYASI...

Dünyada açıklanamayan olayların bulunduğu yerler sayıldığında Türkiye ilk sıralarda yer alıyor. Özellikle Anadolu bu açıdan tam bir derya... Birbiri ardına kurulup yıkılan devletler burada... En yüksek noktasına ulaşip da çöken uygarlıklar burada... İç içe geçen kültürler, savaşlar, sırrı çözülemeyen kalıntılar, mağaralar, yeraltı şehirleri, mucizeler yaratan evlialar ve onların gizemli türbeleri hep burada...

Anadolu öyle bir yer ki, birçok olayda kimin neyi ne için yaptığı bir türlü anlaşılmıyor... Osmanlı donanmasının en ünlü kaptanlarından Piri Reis, 16. yy'da artık bütün dünyaca tanınan ünlü haritasını nasıl hazırlamıştı?.. Bu haritanın yapılabilmesi için dünyanın tamamıyla keşfedilmiş olması ya da uzaydan incelenmiş olması gerektiği konusunda uzmanlar görüş birliği içindeler. Piri Reis bunu nasıl başarmıştı?.. (solda, üstte) Anadolu'nun 13 ayrı bölgesinde mezarları bulunan Yedi Uyurların gizemi neydi? (solda, altta) Meryem Ana'nın mezarının, Hristiyanların inanışına aykırı olarak Efes'te olduğu doğru mu? Efes'te Meryem Ana'nın evi olduğu söylenen yerin, hayatında Türkiye'yi hiç görmemiş sakat bir kadının rüyasıyla keşfedildiği söyleniyor. Bu nasıl açıklanacak? (solda, üstte) Ürgüp Peri Bacaları'nın içine konan yiyeceklerin bozulmadığı tespit edildi. Bu doğa harikası yapıların da Mısır piramitlerinde bulunan cinsten anlaşılamayan güçleri olabilir mi? (üstte) Ünlü Likya kral mezarlarının nasıl yapıldıkları, neden kayaların ortasına gömüldükleri de anlaşılmıyor? Bu konudaki açıklamalar tatmin edici değil. Bunların kral mezarları olduğundan dahi şüphe edenler var (sağda).

KİM YAPTI?..

Anadolu'nun sessizce gizlediği esrarengiz yerlerden biri de Kaymaklı Derin Kuyu... 7 katlı olduğu söylenen bu yeraltı şehrinin henüz ortaya çıkarılamamış diğer 6 katının varlığı gerçek mi? Burayı Romalılardan kaçan Hristiyanların yaptığı söyleniyor. Üstün bir tekniğin ürünü olan havalandırma tertibatı ile 50 bin kişinin barınabileceği hesaplanıyor (solda). Nemrut Dağı'nın tepesindeki heykellere kral başları deyip geçiyoruz. Bunları kim yaptı ve neden dağın tepesine yerleştirdi? (altta)

Hangi güçler yönetiyor?

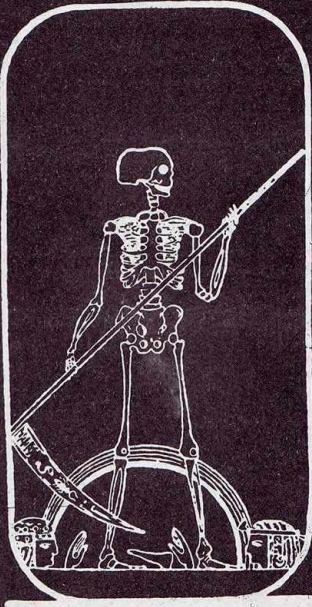
ÖTEKİ DÜNYANIN FETHİNE DOĞRU

Binlerce yıl önce insanlar Lourdes kentine ağrıları ve acılarını dindirmek için gelirlerdi. Mans Katedrali'nin önündeki eski bir tarikatın yerini işaret ettiği sanılan dikili taşın gizemi hâlâ çözülemedi...

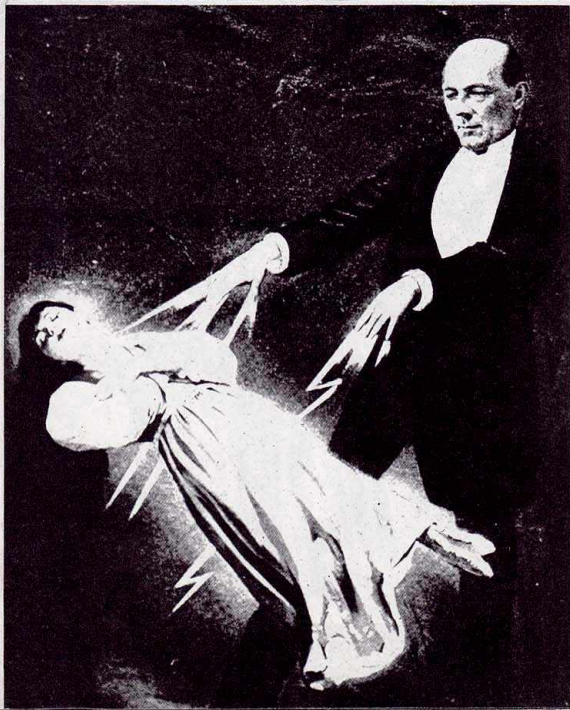
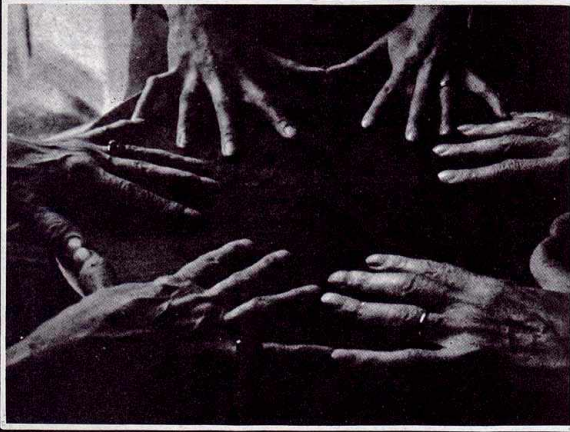
Tarihin başlangıcından beri dinler birbirini takip etti. Bilim bu kadar ilerlediği halde, kutsal kitapların sırrı hâlâ çözülemiyor. Acaba kutsal kitapları meydana getirenler bugün bilinmeyen her şeyi biliyorlar mıydı? Biliyorlarsa, nereden öğrendiler? Nasıl? Bildiklerini niye açıkça yazmadılar?

2000 yılı yaklaşıyor. 1000 yılına gelmeden az önce binlerce insan intihar etmişti. Neden? 2000 yılı öncesinde de benzer bir şey olacak mı?

Bir gün gelecekte insanoğlu ele geçirdiği ipuçlarını birleştirip uzayın derinliklerini keşfedebilecek mi?

İnsanoğlu ve gücü

Acaba insan geçmişini tam olarak ortaya çıkarabilecek mi? Zamana ve evrene meydan okuyup kendi geleceğini kendisi tayin edebilecek mi?

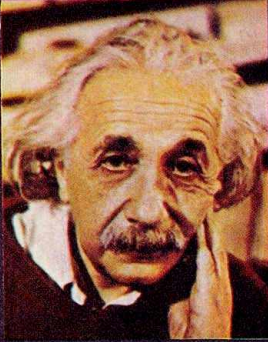
Bazı insanlar kendi aralarında birbirlerini görmeden ve duymadan konuşabiliyorlar. Telepati dediğimiz bu olay karşısında bilginler suskun...

Dünyanın iki büyük devleti ABD ve SSCB'de yığınlarca uzman bu konuda çalışıyor. Elde edilen ilk sonuçlarla akıllı bir insanın bile ancak beyninin onda birini kullanabildiği ortaya çıktı. Bu oranı artırmak için çareleri aranıyor.

Bazı cesetler neden bozulmuyorlar? Mısır'daki mumyalamanın sırrı nedir? Hayaletlerin alçı üzerinde iz bıraktıkları söyleniyor. Nasıl? Açıklayamadığımız bütün bu olayları 'yok' diyerek inkâr edemeyiz...

Uzayda neler oluyor?

EVRENİN SINIRLARI

ABD hükümetinin elinde bir uçandaire olduğu doğru mu? Eski çağlardan beri insanlar gökyüzünde yabancı cisimler görüyorlar. Onlarla ilişki kurabilmek mümkün olabilecek mi? ABD'nin uzaya fırlattığı bilgi tabletleri acaba yerine ulaşacak mı? Einstein'ın (solda) ünlü izafiyet teorisini giderek daha iyi kavrayarak ve uygulayarak uzaya açılacak mıyız? Uzayda oluşan korkunç "kara delik"leri de keşfedip onlardan etkilenmeden başka dünyalara gidebilecek miyiz? Birçok gökbilimci şüphe içinde. Pluton'un güneş sisteminin son yıldızı olmadığı ileri sürülüyor. Uzay boşluğunda neler saklı? Evrenin doğuşu ile ilgili yeni yeni teoriler ortaya atılıyor. Bilim adamları uzayla ilgilendikçe, evren hakkında ne kadar az şey bildiklerini anlıyorlar.

Uçandairelerin esrarı

1940'lardan bu yana, Dünya'nın her tarafında çok sayıda uçandaire gözlemi yapıldı. Ortada tanıkların ifadeleri var... Fotoğraflar var... İnsanlar uçandairelerden yaratıkların çıktığını ve onlarla ilişki kurduklarını iddia ettiler...

UÇANDAİRELERİN varlıkları artık eskisi gibi reddedilmiyor. Fakat işin garip tarafı şu ki, "Uçandaire gördük, işte fotoğrafları..." diyen insanlar çoğaldıkça, konu açıklığa kavuşacağına, tam tersi oluyor. Herkesin merakı artıyor... Nedense bir yetkili çıkıp da, bu konuda doğru dürüst bir açıklama yapmıyor...

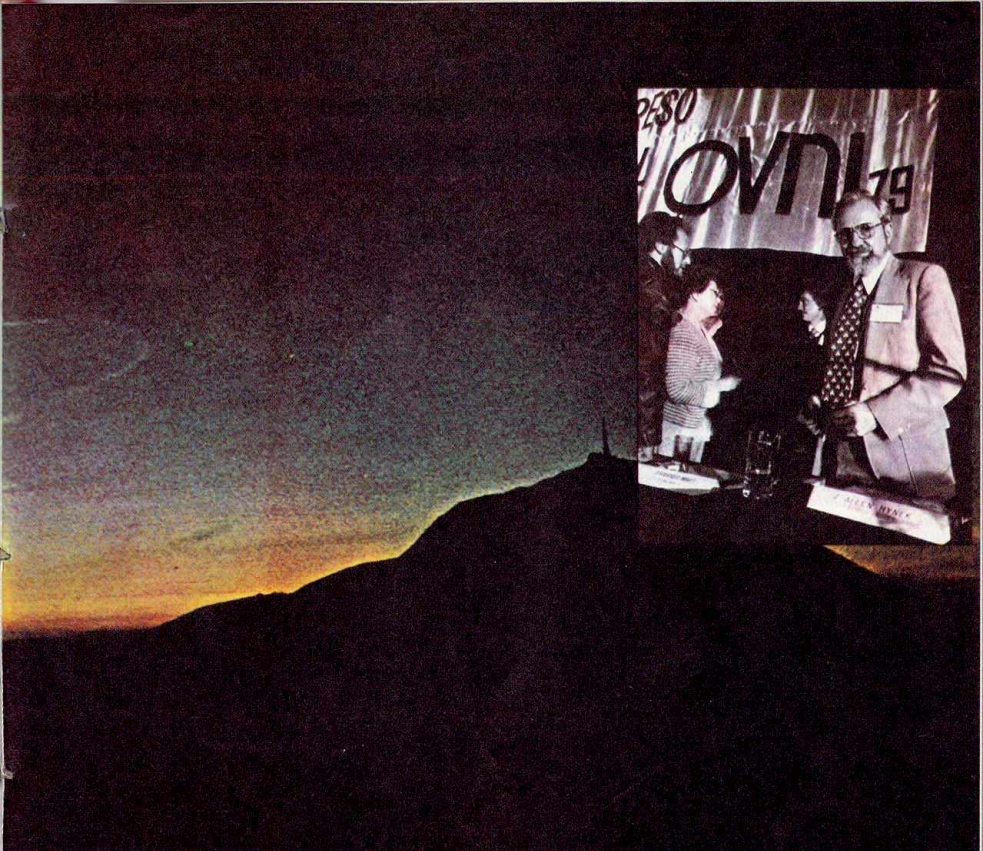
Akla yüzlerce soru geliyor. Bu "uçandaire" denen cisimler, gerçekten başka dünyalardan gelen ziyaretçilere mi ait?.. "Bir göz aldanmasıdır" diyenler de var. Dünya'nın 5 kıtasından binlerce insan, ortak bir hastalığa

tutulup da, havada birtakım anlaşılmaz cisimler görmüş olabilir mi? Bu konuda resmi çevreler suskunluklarının nedenini, genellikle bazı uçandaire fotoğraflarının hileli olduğuna bağlarlar. Diyelim ki, tanıkların bir kısmı ilgi çekmek için yalan söylüyor. Fakat geriye kalan açıklanamayan çok sayıda inandırıcı olay ve kanıt ne olacak?..

"Uçandaire"mi demeli, "UFO"mu?

ABD'li pilot Kenneth Arnold 24 Haziran 1947'de San Francisco semalarında uçuyordu. Birdenbire çok acayip bir cisim gördü. Sanki,

Uçandaireler tarafından bırakılan izler (üstte). Bogota'da düzenlenen Dünya 1. Uçandaireler Kongresi'ne yazı kurulumuz üyelerinden Prof. J. Allen Hynek de katıldı (üstte sağda). Perpignan'da çekilen, gökyüzünde seyreden uçandaire fotoğrafı (sağda).

devasa bir tabak gökyüzüne havalanmış yol alıyordu. Pilot önce çok heyecanlandı. Çünkü, bu cisim onun bildiği hiçbir uçağa benzemiyordu.

Cesaretini topladı. Bir süre bu cismi takip etti. Fakat gözden kaybetti. Yere indiğinde başından geçen olayı anlattı. Kendisine inanmayanlar da oldu, inananlar da. Bazıları onu alaya aldılar. "Hayal görmüşsün, bir doktora görün" dediler.

Pilot, gördüğü cisme "uçan tabak" demişti. Bu isim sonraları bütün dillere yerleşti. Başka gözlemlerde de tanıklar gördükleri cisimlerin dönerek hareket ettiklerini ve daire biçiminde olduklarını söylüyorlardı. Bunun üzerine Türkiye'de halk arasında "Uçandaire" adı kullanılmaya başlandı. ABD Hava Kuvvetleri ise bu cisimlere ortak bir ad taktı ve "UFO" dedi. (UFO İngilizcede Unidentified Flying Objects "Tanımlanamayan Uçan Cisimler" kelimelerinin baş harflerinden meydana gelmiş bir kısaltmadır.)

Uçandaireler

Yığınlarca gözlem

Uçandaire gözlemlerinin artması ile bazı devletler ve özel kuruluşlar konuyla ilgili araştırma grupları oluşturdular. Fransa'da 600 uçandaire olayı incelendi. Görenlere ya da gördüğünü iddia eden herkese sorular yöneltilti. 1970 yılına kadar ABD'de 923, İspanya'da 200, Güney Amerika'da 105 olayın gözlemi yapıldı. Bir Türk araştırmacı 1947'den sonra Türkiye'de 90 olayı listeledi.

Bütün bunlar bilinen olaylar... "Nasıl olsa bana inanmazlar" ya da "Ne uğraşacağım, bana ne" deyip de yaptığı gözlemi anlatmayanların ise çoğunlukta olduğu tahmin ediliyor.

Nerede görülüyorlar?

Gözlemlerin büyük çoğunluğu, insanların az olduğu yerlerde yapılıyor. Dağlık ve ormanlık bölgeler, köyler ve kasabalar uçandairelerin ziyaret etmeyi sevdikleri yerler olsa gerek... Bunların varlığını kabul edenler bu durumu şöyle açıklıyorlar: "Uçandaireler rasgele dolaşan cisimler değildirler. Bunlar birtakım akıllı yaratıklar tarafından yönlendiriliyorlar. Dünyayı incelemek istiyorlar. Tabii ki, büyük bir şehrin göbeğine inip de insanların hışmına uğramak istemezler..."

Oysa büyük şehirlerde de uçandaire gözlemleri yapılıyor; bunlara göre şehir üzerinden geçerken genellikle yere yaklaşmıyorlar ve kısa sürede uzaklaşıp kayboluyorlar.

Bilim adamları ne diyor?

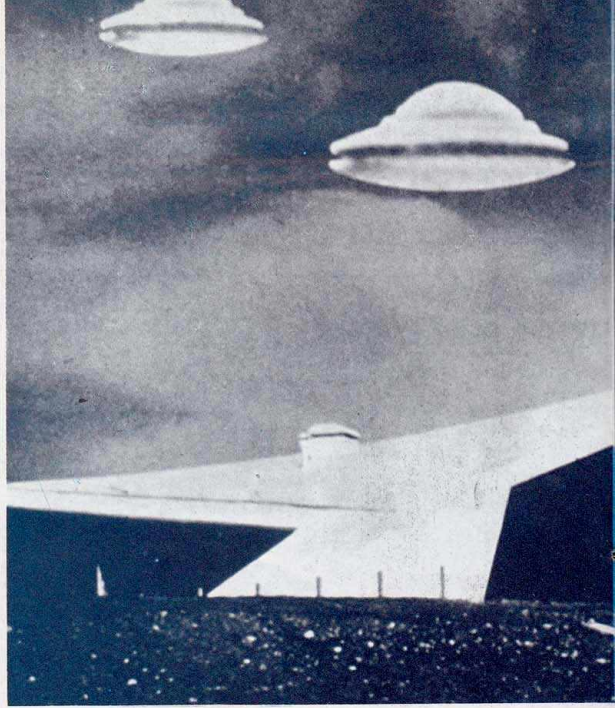
Bilim adamlarının büyük çoğunluğu hiçbir zaman uçandaireler konusuna ilgisiz kalmadılar. Fakat bunları açıkça kabul de etmediler. Konuyu araştırmaya kalkanlar, ya alay konusu oldukları ya da yetkililerce sert bir biçimde uyarıldılar.

Astronomlar ve havacılık uzmanları hem konuları olduğu için, hem de merak ettiklerinden uçandairelere ilgi duydular. Bunlar da bilimsel incelemeler yapıp, açıklama getireceklerine, kendi aralarında ikiye böldüler. Bir kısmı uçandairelerin varlığına inandığını ileri sürdü ve şöyle dedi: "Milyarlarca yıldızın var olduğu evrende, tek hayat olan gezegen Dünya olamaz. Bizden çok daha ileri uygarlık düzeyinde bulunan gezegenler olabilir ve onlar pekâlâ Dünya'yı ziyarete gelebilirler." İnanmayanlar ise şu soruyu soruyorlardı: "Bu uçandaireler gerçekten başka bir gezegenden geliyorsa, neden bin Dünyalılarla doğru dürist bir ilişki kurmuyorlar?..."

Ruhbilimcilerin bir kısmı oldukça ilginç bir iddia ortaya attılar: Bunlara göre, uçandaireler insanın iç dünyasında vardır. Bir uçandaireyi görmek, o uçandaireyi hayal etmek ya da hayalinde görmekti. Bu da insanlığın geçmiş kültüründen, mitolojiden, inançlardan v.s.den kaynaklanmaktadır...

Gözlem sayısı artıyor

Bazı kutsal kitaplarda peygamberlerin anlat-

tıkları göksel varlıkların uçandaire olduğu ileri sürüldü. Kutsal kitapları yorumlayanlar uzak geçmişte atalarımızı, uzaydan gelenler tarafından ziyaret edildiğini iddia ettiler. Buna benzer gözlemler seyrek olarak devam etti. Son 30-40 yılda ve özellikle son 20 yılda ise birdenbire arttı. Çünkü insanlığı artık uzaya çıkıyor, füzeler ve uydular gönderiyordu. Ya uzaklardan gelen ziyaretçilerimiz artık uzaya açıldığımız için bizimle daha çok ilgileniyorlardı ve daha sık geliyorlardı, ya da biz onları daha kolay fark eder olmuştuk.

Uçandairelerle ilgili kanıtlar

Gerçek bir uçandairenin elde bulunmaması nedeniyle ona dokunamıyor ve deneyler yapamıyoruz. Elimizde bir yığın fotoğraf ve çekilmiş film var. Bazı resimlerde görülen cisim o kadar aşikâr ki, insan ne diyeceğini şaşıyor...

Bazıları ise bulanık, cisimler çok uzakta ve belirsiz. Onları gördüğünü iddia eden birçok kişinin, ellerinde gayet mükemmel fotoğraf makineleri olduğu halde, bir türlü doğru dürüst resim çekememeleri de hayli ilginç. Bir iddiaya göre, uçandairelerin yaydıkları enerji ya da oluşturdıkları manyetik alan, fotoğraf çekimine engel oluyor. Ama nasıl?... Burası açıklığa kavuşmuş değil... Eğer uçandairelerin fotoğraf makinesinin çalışmasına engel

The COMING of the SAUCERS

By Kenneth Arnold & Ray Palmer

ABD'li pilot Kenneth Arnold'un 1952 yılında Ray Palmer'la birlikte yazdığı "The Coming of the Saucers" (Uçandairelerin Gelişi) adlı kitabı, uçandaireler konusunda yayınlanan ilk araştırmalardan biridir.

oldukları doğruysa, o zaman onların fotoğraf makinelerini etkileyecek bir mekanizmaya sahip olduklarını kabul etmeliyiz. Yoldan geçen arabaların bujilerinin, televizyondaki görüntüyü engellemesi gibi...

1967'de ABD'de şehirlerarası bir yolda böyle bir olay oldu. Yolda gitmekte olan bir kamyon ve bir otomobilin motorları aynı anda durdu. Her iki aracın da şoförü ne oldu, diye etraflarına bakırken birden yumurta biçiminde kocaman bir cisim fark ettiler ve bu cisim süratle yükselerek gökyüzünde kayboldu. Her iki şoför de olayı polise haber verdi. Araştırma sonucunda hiçbir açıklama yapılmadı. Sanki olay olmamış gibi davranıldı. Eğer bu olay doğruysa, uçandaireler fiziksel etki yapabiliyorlar demektir. Eğer fiziksel etki yapabiliyorlarsa, kendilerinin de fiziksel donanımlı cisimler olmaları gerekir...

Uçandaireler nereden geliyorlar?..

Gözlenen uçandaireler herhalde bir yerlerden havalanıp geliyorlar. İlk gözlemler, 1940'lı yıllara rastlıyor. Eğer dini kitap yorumcularını bir kenara bırakırsak, o yıllarda bir yerlerden kalkıp geldiler ya da getirildiler...

Bazı Amerikalılar ise uçandairelerin Sovyet hava aracı olduğunu ileri sürdüler. Bu iddiaya göre uçandaireleri İkinci Dünya Savaşı sırasında Sovyetlerin esir aldıkları Alman bilim adamları ortaya attılar. Sovyet bilim adamları ise bunu geliştirdiler ve uçurmayı başardılar.

Aslında bu iddia, bilim adamlarına gülünç gelmekte ve üzerinde hiç durulmaz-

maktadır. Çünkü bugünkü bilimsel bilgilerle bir uçandaire yapmak şöyle dursun, nasıl çalıştığını açıklamak dahi mümkün değil...

Uçandairelerle ilgili iddialar bu kadarla kalmıyor. Bunların Himalaya Dağları'nın içinde yaşayan gizli bir uygarlığın eseri olduğu ve oradan havalanıp dünyayı ve uzayı doluştıkları da ileri sürülüyor.

Buna benzer bir başka sav da şu: Uçandaireler, Antartika'da henüz keşfedilmemiş bir üste bulunuyorlar ve buradan havalanıyorlar.

Uçandairelerle gelenler

Eğer uçandaireler gerçekse... Bunlar başka gezegenlerden geliyorlarsa... O zaman içlerinde insan gibi, ya da insanlardan daha üstün; akıllı yaratıklar da bulunabilir... Sadece uçandaireleri değil, bunlarla birlikte bazı yaratıkları gördüğünü iddia eden birçok insan da var... Kimileri "*İnsana benzeyen bir yaratık gördük*" diyor; kimileri de gördüklerini daha çok hayvana benzetiyorlar. "*Bir cüce gördük*" ya da "*Bir dev gördük*" diyenler de bulunuyor.

ABD'deki uçandaire

Yıllardır dillerden düşmeyen müthiş bir iddia var. Buna göre; Amerika Birleşik Devletleri bir uçandaireyi yakaladı ve bunu büyük bir gizlilikle saklıyor. Birçok tank böyle bir olayı doğruladı. Bu konuda "*Hungar 18*" adında bir de film yapıldı. Eğer gerçekten bir uçandaire yakalandıysa, neden gizleniyor? Saklanmak istenen nedir?.. Böyle gizlilik çabaları birçok ülkede görülmektedir. Sanki bir şeyin fark edilmemesi istenmektedir.

Başka dünyalarda yaşam var mı?

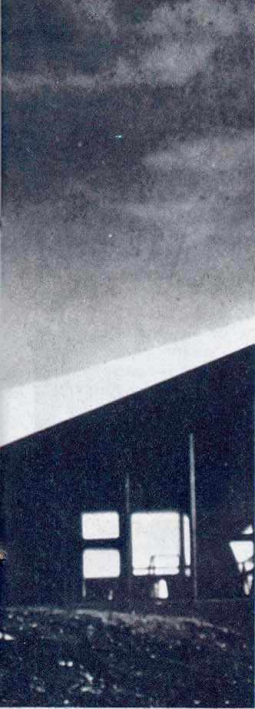
Evrende başka dünyalarda da yaşam olması mümkündür. Hatta milyarlarca yıldız olduğunu bilmek ve bir tek Dünya'da hayat olduğunu düşünmek saçmadır. Esas mesele başka dünyalarda hayat olup olmadığı değildir, başka dünyalara gidebilmektir. İnsanlığı, belki henüz uçuş bucaksız evrende yolculuk yapmayı ve bu yolculuğu yapacağı aracı düşleyememektedir, ama böyle bir araca sahip olabileceği yaratıkların dünyamızı ziyaretleri gerçeğini pekâlâ içine sindirmiş gibi görünmektedir. Uçandairelerin esranı ne zaman ve nasıl çözülecek?.. Böyle bir cismi yakalamak mümkün olabilecek mi?..

Uçandairelerle ilgili tüm bilgiler, fotoğraflar, başka kanıtlar bir araya getirilerek bir sonuç çıkarmak mümkün mü?..

İleriki sayılarımızda tarihte yer almış birçok uçandaire gözlemine yer vereceğiz. Türkiye'de yaşanmış olayları işleyeceğiz. Gerisini okurlarımızın düş ve düşünce yeteneğine bırakıyoruz. Bul-Yap parçalarını bir araya koyunca, bakarsınız birçok soruyu yanıtlayacak bir "*bütün*" çıkıverir ortaya.

Uçandaireler Türkiye'de ne arıyorlar? Sayfa 39'da

1954'te Sicilya'nın Taormina bölgesinde çekilen bu fotoğraf için "bulut" ve "fotoğraf makinesi merceğinde ışık yansıması" iddiaları öne sürüldü (sağda).

1973'te Skylab III astronotları çevrelerinde daireler çizen 4 cismin fotoğraflarını çektiler (altta).

Kasım 1974'te **Christophe Fernandez** Güney Fransa'da Uzès yakınındaki bir evde yalnızken çekti. 16 yaşında olan Fernandez, fotoğrafı çektiğinde saat akşam altıydı. Aniden dışarıda parlak bir ışığın olduğunu gördü. Cisim evden 35 m uzaktaydı, genişliği 2,5 metre kadardı. Kürenin dışında dairesel, hareket eden üç şekil vardı. Üçü de titriyordu. Christophe onların fotoğrafını çekmek istedi. Sonra cisim 4-5 metre yükseldi. Cismin altından bir metre uzunluğunda göz kamaştırıcı bir ışık parladı ve cisim birdenbire gökyüzüne fırladı. Bir an sonra da gözden kayboldu.

(Üstte) İngiltere'de Yorkshire bölgesinde Conisbrough'ta on beş yaşındaki **Stephen Pratt** ve annesi alışverişten evlerine dönüyorlardı. 1966 yılının 28 Mart'tıydı. Saat akşamın 8.30'uydu. Birden gökte portakal renkli ve hareket halinde bir cisim belirdi... Stephen eve koşup fotoğraf makinesini aldı. Makine yarı otomatikti. Film siyah beyazdı ve makine bulutlu havaya göre ayarlanmıştı. Stephen bir kare çekti ve cisim batıya doğru uzaklaştı.

Sonradan Stephen, cismi 10 dakika izlediğini iddia etti. Uzmanlar bu süreyi uçandaire gözlemi için uzun buldular. Stephen filmi bölgedeki bir laboratuvara verdi. Fakat garip bir şey oldu. Banyo ve basım sonrasında uçandaireler fotoğrafta gözüküyordu. Bu kez Stephen filmi Granada Televizyonu'na gönderdi. Film televizyonun laboratuvarında yeniden incelendi. 12 Nisan 1966 günü yayında gösterildi. Uzmanlar negatifte hiçbir hile bulunmadığını açıkladılar. Stephen'in başından geçen olayın en ilginç yanı tek cisim gördüğünü söylemesiydi. Oysa fotoğrafta üç cisim vardı. (Sağda) Bu fotoğrafı, 19

ire uzmanı Dr. J. Allen Hynek bu tür olayları "uyduruk olaylar" diye tanımlıyor ve çok tedbirli davranılması gerektiğini savunuyor.

Paul Villa'nın çektiği bu fotoğraflar ABD'de Arizona eyaletinde Phoenix kentinde bulunan özel bir uçandıre gözlem ve analiz kuruluşunda uzun uzun incelendi. Bilgisayar teknikleri kullanıldı. Cismin ne olduğunu anlamak istiyorlardı. Uçandırenin fotoğraf makinesinden uzaklığı, gerçek boyutu hakkında fikir veriyordu. Testler yapılırken cisimlerin görüntülerine, çevredeki ağaçlara ve ortama dikkat edildi. Sonuçta uçandıre olduğu iddia edilen şeyin gerçekte çok küçük bir cisim ola-

Bu 3 fotoğraf Amerika'da New Mexico Eyaleti'nin Albuquerque kentinde çekildi. Fotoğrafçının adı **Paul Villa**. Üstteki fotoğrafın tarihi: 18 Nisan 1965. Villa'nın akıl almaz bir iddiası var. Fotoğrafta gözüken araçtan 3 uzaylı çıkmış ve Villa'yla görüşmüşler. Diğer iki fotoğrafın çekiliş tarihi ise: 16 Haziran 1963. Paul Villa bu araçta da 9 uzaylının olduğunu ve onların Coma Berenices yıldız kümesinden geldiklerini söylüyor.

Amerikalı ünlü uçandı-

bileceği açıklandı. Villa, bu sonuca itiraz etti. Fakat uzmanlar uçandırenin sahte olabileceği ihtimaline özellikle dikkat çektiler. Bütün bunlara rağmen birçok uçandıre uzmanı tarafından Villa'nın fotoğrafları en iyi örneklerden biri ve gerçek olarak kabul edilmektedir.

Uçandıreleri görenlerin anlatıkları? Sayfa 46'da

Kuzey Amerika, Çin, Avustralya, Afrika, Sibiry
stepleri ve Amazon ormanlarında ne insan ne de
hayvan olan esrarengiz yaratıklar dolaşıyor... Sanki
insanoğlu, geniş ormanlık ve dağlık bölgeleri
bunlara bırakmış... Ne onlar insanların arasına
karşıyorlar ne de insanlar onları
yakalayabiliyorlar...

AVRUPA DIŞINDA, dünyanın 4 kıtasında
hâlâ balta girmemiş ormanlar, insan ayağı
değmemiş dağlık bölgeler var.

İnsanoğlu, gözünü uzaya dikmiş, yıldız-
ları, kara delikleri takip ederken buralarda
olan bitenden habersiz....

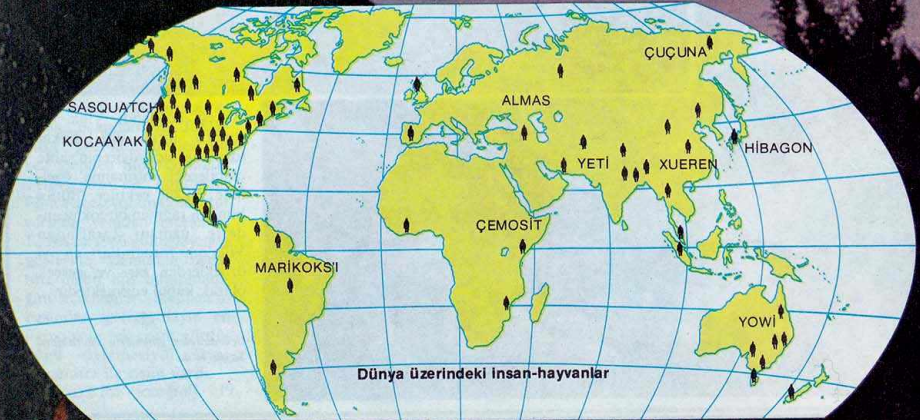
Keşfedilmemiş her yerde, insan-hayvan
karışımı acayip yaratıklardan bulunabilir.
Bulunmaktadır da... Ortada yığınlarca olay,
tanık ve çok çarpıcı araştırma sonuçları var...

Masaldan gerçeğe

Ormanlarda yaşayan vahşi adamlara, yarı
insan-yarı hayvan yaratıklara halk masalla-
rında sık sık rastlanır... Asırlar boyu bu ya-
ratıkların uzak geçmişte yaşamış oldukları
düşünüldü. Bazıları da, bunların tamamıyla
hayal ürünü olduklarını ileri sürüyorlardı.

Fakat yaşanan olaylar gösterdi ki, bunlar
sadece masallarda değil gerçek hayatta da yer
alıyorlar. İnsanların ayak basmayı pek arzula-
madığı hemen her yere sahip çıkıyorlar...

4 kıtanın ele geçmeyen yaratıkları...

Kanada'da yerliler gördükleri insan-hayvan karışımı yaratıklara "Sasquach" yani kocaayak adını takılar.

Kocaayak adı çok tuttu. Gazeteler, dergiler ve kitaplarda bu ad yer aldı. Birbirinden uzak bölgelerde ve kıtalarda kullanılmaya başlandı.

Bu yaratıklara takılan bir başka ad da yeti'dir. Asya'nın ulaşılması zor, Himalaya Dağları'nda dolaştığı görülen yaratıklara yeti denmektedir.

Oralarda yaşayanlar, yetilerin varlığına alışmış gibiler... Bu yaratıklarla birçok defa karşılaştıkları halde yetkililere durumu bildirerek gereğini duymuyorlar...

Yetinin saldırısına uğrayan kız

1974 yılında Himalaya Dağları'nda anlaşılmaz bir olay oldu. Bu olay sonradan büyük heyecan yarattı.

Dağın 4250 m yüksekliğinde, yalnız başına bir koyun sürüsünü otlatan Nepalli bir kız, aniden bir yetiyle karşılaştı. Yeti, kızın

üzerine saldırdı. Yaratık baştan ayağa siyah kıllarla kaplıydı ve insan-maymun karışımı bir görüntüsü vardı.

Çok garip bir şey oldu. Kız, kendisinden kat kat güçlü olan bu yaratıkla mücadele ederek kurtuldu. Yaratık, acayip sesler çıkararak ormana doğru kaçtı ve kayboldu...

Bu olay uzun süre tartışıldı. Bazıları yetinin amacının kızla cinsel ilişki kurmak olduğunu ileri sürdüler. Bu görüşte olanlar durumun çok tehlikeli olduğunu, "Önlem alınmadığı takdirde yetilerin dağ köylerinden kızları kaçırabileceklerini" söylediler...

Sovyetler Birliği'nin çucunası

Olay 1920'lerde Sovyetler Birliği'nde geçti. Doğu Sibirya'da Yakutlar bölgesinde, köylüler üzüm topluyorlardı. Birden bağın içinde insan-hayvan karışımı bir yaratık gördüler. Onu yakalamak istediler. Fakat ellerinden kaçırıldılar. Sonradan bu olay üzerine hazırlanan raporda köylülerden biri şöyle diyor:

"O da bizim gibi küçük üzümlerden toplu-

Karadami, yani yetinin yurdu Himalayalar (altta solda). İddiaya göre bir yetinin ayak izi. 1951 yılındaki Himalaya tırmanışında kullanılan Menlung Üsü yakınlarında bulunmuş. Yetinin varlığını kanıtlayan en sağlam fotoğraf olduğu düşünülüyor. (Altta sağda) 1980 Şubat ayında, Polonyalı bir dağcı Everest'te 4800 m'de bu fotoğrafı çekti. Ayak izi 34 cm uzunluğunda, 16,5 cm genişliğindedir.

Bu bir sıra ayak izinin bir yetiye ait olduğu söylendi. Bir dağ keçisi tarafından yapıldığı da söylenebilir. Güneş, kecinin ayak izleri çevresindeki kar eritip izleri büyümüş olabilir.

yordu. Bunları iki eliyle ağızına tıktıyordu. Bizi görünce ayağa kalktı. Ve boyu tam olarak görüldü. Çok uzun ve incedi. 2 m'nin üstündeydi. Ayakları çıplaktı. Üzerindeki deri, sanki bir geyik derisiydi. Uzun kolları, fırça gibi taranmış saçları vardı. Yüzü, aşağı yukarı bir insaninki kadardı. Gözlerinin üzerindeki küçük alnı öne doğru çıkıktı. Çenesi bir insanınkinden daha büyük ve genişti. Biraz uzun olması dışında insana çok benziyordu. Çok hızlı koşuyordu. Her üç adımda bir, sıçırıyordu..."

Başka yerlerde de benzeri olaylar görülmüşü üzerine Sovyet yetkili makamları, bu yaratıklara **çuçuna** adını taktılar. Çuçuna, Rusçada kimsesiz demektir.

Kulübenin kapısını açıp kaçan çuçuna

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği'ndeki ilk çuçuna olayı 1946 yılında **Muhammed Tomakov**'un başından geçti. Tomakov, Getmiş'te büyük bir çiftliğin müdürüydü. Avlanmaya çıktığı bir gün, insana benzeyen çok acayip küçük bir yaratığa rastladı. Yaratık kıllarla kaplıydı. Koşarken dört ayağı üzerinde koşuyor ama durduğunda arka ayakları üzerinde kalkıyordu. Tomakov, onu kısı kıvrak yakaladı. Bir dağ kulübesine kapadı. İp bulmak üzere çiftliğe döndü. Kulübeye tekrar döndüğünde kapı açıktı ve yaratık yoktu...

Dr. Jeanna Kofman'ın araştırması

Sovyetler Birliği'nde acayip yaratıklarla ilgili olayların arkası kesilmedi. Hayvan bilimeci

Dr. **Jeanna Kofman**, 1955 yılında Kafkas Dağları'nda bir araştırma gezisi yaptı. Dört bine yakın kişiyle görüştü. Özellikle dağlık ve ormanlık bölgelerde çok sayıda çuçunun yaşadığını tespit etti.

Kırmızı gözlü yaratıklar

1960 yılında yine Sovyetler Birliği'nde, Obi nehri yakınlarında avlanan Sibiryalı bir avcının başından çok ilginç bir olay geçti.

Bir av dönüşüydü ve hava da iyice kararmıştı. Köpekler aniden hırlamaya başladılar. Bu çok yakında bir tehlike olduğunun işaretiydi. Sibiryalı avcı, derhal tüfeğine sarıldı. Feneriyle etrafı taradı. Ağaçların arasında koyu renk kıllarla kaplı vahşi adamlar gördü. Bunların kolları uzundu ve en önemlisi gözlerinin rengi koyu kırmızıydı. Bir an tereddüt ettikten sonra hepsi birden ormanın içine kaçtılar.

Pamir Dağları'nda 34 cm'lik ayak izi

Sovyetler Birliği'nin güney sınırlarındaki Pamir Dağları, insan-hayvan karışımı yaratıkların görüldüğü yerlerden biridir. Bu dağlar Himalayaların kuzeydoğu uzantısıdır. 1979 yazında bir Sovyet gezgin grubu, burada 34 cm uzunluğunda ayak izleri buldu. İzlerin parmak kısmındaki genişliği ise 16,5 cm idi. Konuyu inceleyen uzmanlar, hiçbir hayvanın bu büyüklükte ayağa sahip olmadığını söylediler. Bu izlerin de gizemi çözülemedi...

Çin'deki yetiler

İnsan-hayvan karışımı yaratıkların rastlandığı ülkelerden biri de Çin'dir. Orada bu yaratıklara, yeti denir.

Çin'de çok sayıda yeti olduğu biliniyor olmasına rağmen, kayıtlara geçen olay sayısı azdır. Çünkü Çin yetkili makamları, uzun yıllar yeti olaylarını ilgisiz kaldılar. Ta ki, Şansi Eyaleti Komün Başkanı **Pang Gençşeng**'in başından böyle bir olay geçene kadar...

Pang Gençşeng, 1977 Haziran'ında Taibai Dağları'nda odun kesiyordu. Birden kıllı bir adam gördü. Sonradan olayı şöyle anlattı:

"Yaratık iyice yanıma geldi. Çok korktum. Sırtımı bir kayaya vererek geriye doğru çekilmeye başladım. Kılı adımda 2,5 m kadar yanıma geldi. Bir an durduktan sonra 1 m daha yaklaştı. Baltamı kaldırdım. Eğer biraz daha yaklaşırsa üzerine saldıracaktım. Uzun bir süre birbirimize baktık. Sonra yerden bir taş aldım, yaratığa fırlattım, göğsüne çarptı. Birkaç kere bağırdı. Sol eliyle taşın çarptığı yeri ovuşturdu. Bana bakarak ağır ağır uzaklaştı. Bir süre bir ağaca yaslandı. Ardından ormanın içine girerek kayboldu.

Boyuy yaklaşık 2.10 m'di. Eğik bir alnı, çukura kaçan siyah gözleri vardı. Çenesi çıkıntılı, ön dişleri ise, çok büyüktü. Koyu kahverengi uzun saçları omuzlarına düşmüştü. Vücudu ve yüzü kıllarla kaplıydı. Elleri dizlerine kadar uzanıyordu..."

Cin Bilimler Akademisi, Pang Genşeng'in başından geçen olayı araştırdı. Fakat kılıcı adamın sırrını çözemedi.

Japonların hibagonu

1970 yılında Japonya'da Hiroşima yakınında Hiba Dağı'nda inanılmaz bir olay oldu. Bu bölgede yaşayan Japon köylüleri daha önce-den hiç görmedikleri bir yaratık gördüler. İnsan-hayvan karışımı olan bu yaratığa **hiba-gon** -Hiba yaratığı- adını verdiler.

Japonya, dünyada nüfusu en sık olan ülkelerden biriydi. İnsan ayağı basmamış yeri hemen hemen hiç yoktu. Hibagonlar nereden gelişirdi? Bunlar önceden beri vardıysalar, şimdiye kadar nasıl gizlenmişlerdi?

Japonya'da bir başka olay da çiftçi **Albert Kubo**'nun başından geçti. Kubo, 1974 yılında bir gün, pirinç tarlasında gübreleme yapı-yordu. Birden 1,5 m boyunda kocaman gözülü ve pis kokulu bir yaratık gördü. Kubo, olayı şöyle anlattı.

"*Taş kesilmiştim. Beni asıl etkileyen kokuydu. Sanki bu yaratık bir pislik çukurunda yıkanmıştı. Ya da üzerine inek gübresi sür-müştü. Kokudan bayılacak hale geldim. Kendimi toprak toplamaz eve doğru koştum. Bir daha dönüp arkama bakmadım...*"

Avustralya'nın ormanlarında...

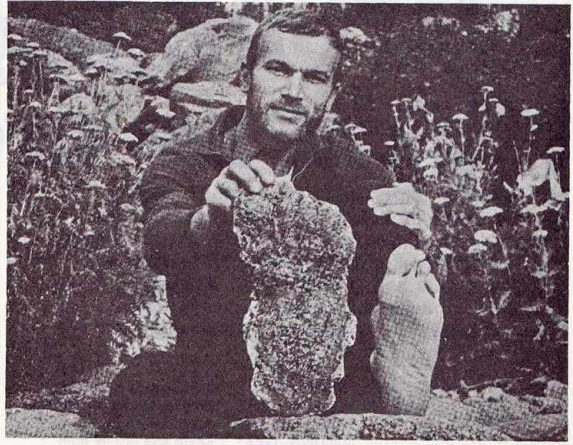
Avustralya kıtası, uçsuz bucaksız ormanlarla dünyada insan-hayvanlara en çok sahip olan kıta olarak kabul edilir. Fakat bunu kanıtlamak mümkün değildir. Çünkü burada henüz insanların girmedigi binlerce kilometrelik alanlar vardır.

Avustralya yertili bir bölgedeki yaratık-lara **yowi** adını taktılar. 18. yy. sonundan beri, özellikle Yeni Güney Galler'de ve Queens-land'da yeni kurulan yerleşim merkezleri yakınlarında birçok yowi görüldü.

Kayıtlara geçen ilk olayın tarihi 3 Ekim 1894'tür. Bu tarihte Yeni Güney Galler'de Snowball'de yaşayan **Johnnie** adında bir çocuk, evinden postaneye gidiyordu. Karşı-sına uzun kollarla kaplı bir yaratık çıktı. Küçük Johnnie çok şaşırdı. Bütün gücüyle açık araziye doğru koşmaya başladı. Koşar-ken ayağını bir kütüğe çarptı ve yere düştü. Korkuyla yaratığın durduğı yere baktı. Onun hâlâ orada olduğunu fark etti. Yaratığın boyu 1.80 m kadardı ve oldukça yapılıydı. Johnnie kendini toprak toplamaz ayağa kalktı ve kaç-maya devam etti.

1903 yılından bir yowi olayı

1903 yılında yine Yeni Güney Galler'de Brin-dabella bölgesinde kamp yapan iki kardeşin başından garip bir yowi olayı geçti. **Joseph** ve **William Webb** kardeşler bir sabah çevreyi incelemek için bir gezi düzenlediler. Birden gırtlaktan gelen derin böğürme sesi ve başka gürültüler duyular. Etrafta bir olay oldu-ğunu anladılar. Daha sonra Joseph Webb olayı şöyle anlattı:

Rus 'karadamı' avcısı Igor Bourtsev. 21 Ağustos 1979' da bulunmuş bir ayak izinin kalıbını gösteriyor. İzleri Orta Asya, Tacikistan'da Pamir-Alai Dağları'nın Gissar bölümünde rastlanmış. Bir almasa ait olduğuna inanılan ayak izi 34 cm uzunluğunda, parmak kısmı da 16 cm genişliğindeymiş. Himalayalar'da bulunan yetinin ayak izlerine yakın ölçülere sahip bulunuyor.

"...Çalıkların arasında bir şeyler olduğu bel-liydi. Önce dik yürüyen bir yaratığın kollarla kaplı kafasını ve omuzlarını gördük. Kafası sanki omuzlarının arasına sıkışmıştı. Alçak çalıkların arasına geçti.

Ona, 'Kimsin? Konuş, yoksa ateş edeceğiz!' diye bağırdık. Ağzından anlaşılabilir bir söz çıkmadı. Gırtlaktan gelen böğürmeler işittik. Üzerine doğru bir iki el ateş ettik. Yaratığın isabet alıp almadığını anlayamadık. Silah sesini duyduğuş kesindi. Çünkü derhal arkasını döndü ve kaçtı. Belki de ona kurşun işlemiyordu..."

"O bana baktı, ben de ona baktım"

1970'li yıllara gelindiğinde Avustralya'da yowi konusu artık ciddiye alınıyordu. Araştı-rmacı **Rex Gilwoy** 3000'den fazla olayla ilgili olarak bilgi topladı.

1978 yılında beklenmedik bir olay oldu. 2.10 m boyundaki bir yowi, yerleşme merkezi-nin çok yakınına kadar geldi. Olay Queensland'ın Springbrook bölgesinde geçti. Milli Park'ta temizlik görevi yapan işçilerden biri yowiyi gördü ve olayı şöyle anlattı:

"Ağaçların arasından bir hırıltı duydum. Sesin geldiği yere doğru gittim. 4 m kadar ilerde, siyah kılıklı bir yaratık

Yüzü siyah ve parlaktı. Gözleri kedi gözü gibi sayıydı. Ağzı yerinde ise bir delik vardı. Bir süre bana baktı. Ben de ona baktım. Birden onun bulunduğu taraftan çok kötü bir koku geldi. O sırada yaratık koşarak kayboldu..."

Afrika, insan-hayvan karışımı yaratık-ların en az rastlandığı bir kıtadır. Ya da böyle sanılmaktadır. Afrika'yla ilgilenen batılı araştı-rmacılar, yerliler ve yaşamlarıyla ilgili o kadar ilginç olaylara rastlıyorlar ki, böyle yaratıklara sıra gelmiyor...

Garip yaratıklar neden ele geçirilemiyorlar? Sayfa 49'da

ATATÜRK, kayıp kıta MU'da ne aradı?

Bize öğretilen tarih bilimi yanılıyor mu?.. M.Ö. 200.000 ile 70.000 arasında Büyük Okyanus'ta Mu adında bir kıta var mıydı?.. Bu kıtanın Avustralya'dan birkaç misli büyük olduğu, yüksek bir medeniyete ulaştıktan sonra battığı doğru mu?.. Atatürk bu kıtaya neden ilgilendi? Yoksa, Türklerin kökeni Büyük Okyanus'un derinliklerine kadar gidiyor mu?..

TÜRKLERİN KÖKENİNİ ortaya çıkarmak, Atatürk'ün en büyük isteklerinden biriydi. Cumhuriyetin ilk yıllarından sonra, bu konuya büyük bir hassasiyetle eğildi. Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde Türkçülük akımları tarafından yapılan çalışmalar

Türk tarihi ile ilgili her belgeyi büyük bir titizlikle araştıran Atatürk, kayıp kıta Mu ile ilgili dokümanları da inceledi.

derlendi. Atatürk'ün isteğiyle birçok bilim adamı ve araştırmacı bu alanda araştırmalar yaptı. Yabancı bilim adamları davet edildi. 1930 yılında Türk Tarih Kurumu kuruldu. Çok zengin malzeme ve bilgiler ortaya çıkarıldı. Yine de Türklerin nereden geldikleri tam olarak açıklığa kavuşmuş sayılmazdı...

Maya diliyle Türkçe arasındaki benzerlik 1932 yılında emekli General Tahsin Bey Atatürk'ü ziyaret etti. Maya dili ile Türkçe arasında benzerlikler bulunduğundan bahsetti. Mayalar Meksika'da yaşamışlar, Türkler ise Orta Asya'dan gelmişlerdi. Aradaki uzaklığa rağmen, Atatürk konuyla ilgilendi. Derhal, Tahsin Beyi Meksika'ya elçi olarak atadı. Ona iki dil arasındaki benzerlikleri ortaya çıkarmak görevini verdi.

Tahsin Bey Meksika'da

Tahsin Bey Meksika'ya gitti. Orada kendisine Amerikalı Arkeolog William Niven'in bulunduğu tabletlerden bahsettiler. Maya dilinin kökünün bu tabletlerde olduğu anlaşılmıştı. Türkçe ile Maya dili arasındaki benzerlikler de bu tabletlerde aranmalıydı...

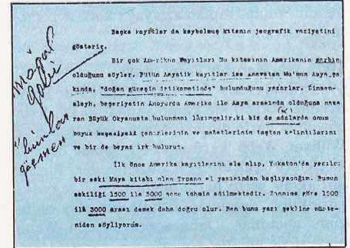
Tabletler neyin nesî?

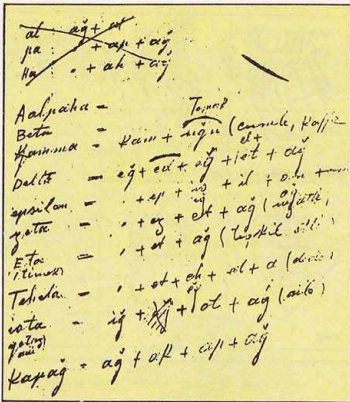
Amerikalı arkeoloğun ortaya çıkarmış olduğu tabletler Tahsin Beyi şaşkına çevirdi. Eğer bunlar doğruysa, bilinen tarih ve bilim tamamiyle yanılıyor, demekti. Çünkü tabletler M.Ö. 200.000 ile 70.000 arasında Büyük Okyanus'ta yer almış olan bir kıtayı haber veriyorlardı.

Mu kıtası ortaya çıkarılıyor

Bu kıtanın adı Mu'ydu. Avustralya'dan birkaç misli büyüktü. Yüksek bir medeniyete ulaştıktan sonra, bir deprem ve tufan sonucu

darkmalt

battığı sanılıyordu. Acaba Türklerin kökeni de bu kıtadan göç edenlere mi dayanıyordu?..

Hindistan'daki tabletler

Tahsin Bey konuyla ilgilendikçe, karşısına yeni bilgiler çıkıyordu. Bu kez kendisine İngiliz albayı James Churchward'ın Hindistan'da bulduğu tabletlerden bahsettiler. Bunlar da kayıp Mu kıtasıyla ilgiliydi. Churchward 50 yıllık bir çalışma ile bu tabletleri çözmüştü. Bu konuda 5 kitap yayımlamıştı.

60 kişilik tercüme heyeti

Tahsin Bey, öğrendiklerini ve ortaya çıkardıklarını Atatürk'e raporlar halinde sundu. Atatürk konuya büyük ilgi duymaya devam ediyordu. Churchward'ın Mu ile ilgili kitapları getirildi. Atatürk derhal emir verdi. 60

Kayıp kıta Mu ile ilgili belgelerin 130-131. sayfalarına kendi el yazısı ile notlar düşen Atatürk, Mu dilinin Türkçe ile bağlantısını araştırdı.

kişilik bir tercüme heyeti, Churchward'ın 4 kitabını Türkçeye çevirdi. Fakat kitaplar basılmadı. Daktilo edilmiş metinler halinde, Atatürk'ün önüne kondu.

Atatürk'ün notları ve işaretlediği yerler

Tercüme edilen metinleri Atatürk'ün büyük dikkatle okuduğu biliniyor. Atatürk insanın yaradılışını anlatan bölümlerle ilgilenmişti. Mu'nun insanlığın anayurdu olduğunu, nüfusunun 64 milyona kadar çıktığını, ilk insanın orada yaratıldığını anlatan saırların altını çizmişti.

Atatürk, Mu'da geçen Tanrı kavramıyla da ilgilenmiş. yaratıcının insan aklıyla anlaşılamayacağı, şekillendirilemeyeceği ve adlandırılmayacağı üzerinde de durmuştu. Tercümelerde Maya dilinin yeryüzünün anadilinden gelmiş olduğunu, tüm dillerin orada doğduklarını ve anadilin Mu dili olduğunu belirten bölümlerin altı, Atatürk tarafından çizilmişti.

Irkların kökeni

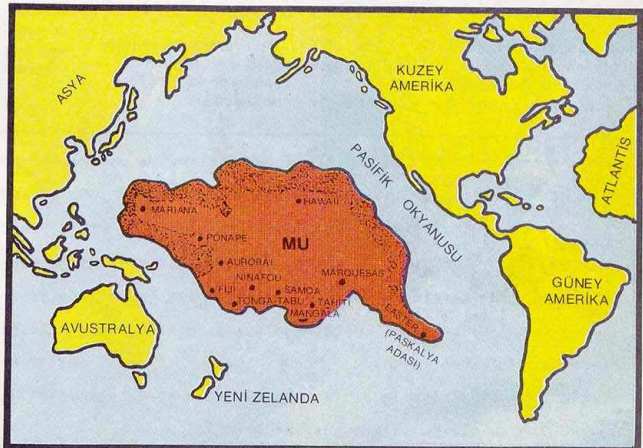
Atatürk'ü ilgilendiren bir diğer bölüm, ırkların kökeniyle ilgiliydi. Anadolu'daki ilk insanlar olan Karyanlar'ın asıl vatanlarının, Büyük Okyanus'taki Easter Adası olduğunu anlatan bölüm yine Atatürk tarafından işaretlenmişti.

Mu'nun batısını anlatan bölümde, Mu halkının "Ya Mu, bizi kurtar" diye bağırmasını işaretlemiş ve altına "Demek ki Mu, bir ilahdır" notunu düşmüştü.

Türkçe ile Mu dilini karşılaştırıyor

Birçok Mu kökenli özel isim ve sıfatları, Atatürk öztürkçe ile karşılaştırmış, notlar almış. Örneğin Tarlaların Allahı anlamına gelen Bal kelimesinin yanına, "balağmak (anlamı: top-

Atatürk'ün ilgisini çeken bir bölüm de Mu kıtasının coğrafi konumu ve Maya uygarlığı ile ilgili bilgiler oldu (solda). James Churchward'ın çizdiği Mu haritası (sağda).

rağı kazmak, çukur açmak)" notunu almış. Ruhların memleketi Kui cümlesinin yanına, "köğü: ailedir", diye yazmış.

Bu tür kelime notları hayli fazla. Bir yerde, Mu'nun demokrasi ile yönetildiğini, güneş enerjisinin aydınlatılmada kullanıldığını anlatan satırları çizmiş. Ve bunlar gibi daha yüzlerce satır cumhuriyetimizin kurucusu tarafından çizilmiş, işaretlenmiş, sayfa yanlarına notlar alınmış.

İncelendiğinde görülüyor ki, Atatürk'ü önce Türklerin kökeni ve Mu dilinin Türkçe ile bağlantısı ilgilendirmiş. Sonra inançların ve Mu'nun yönetim şeklinin üzerinde durmuş. Üçüncü kitaptaysa çok geniş anlatılan Mu sembollerini, Atatürk Latin alfabesiyle karşılaştırmış.

Kitaplar neden basılmadı?

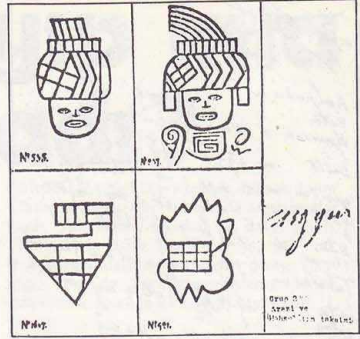
Atatürk, James Churchward'ın iki kitabıyla özellikle ilgilenmişti: Kayıp Mu Kitabı ve Mu'nun Çocukları. Bu iki kitap, Anıtkabir kitaplığında 1301 ve 1302 no ile kayıtlıdır. Kitaplardan çıkarılan, daktilo ile yazılmış çeviri metinleriyse yine Anıtkabir kitaplığında 4 dosya halinde bulunmaktadır.

Atatürk'ün Mu ile ilgili düşüncelerini ve çıkardığı sonuçları ne yazık ki tam olarak bilmiyoruz. Çünkü 1935'ten sonra sinsice ilerleyen hastalığı, ona fazla zaman tanımadı.

Fakat ortada garip bir olay daha var. 1967'ye kadar garip bir olay daha var. 1967'ye kadar Türk Dil Kurumu arşivinde, sonra Anıtkabir kitaplığında bulunan bu çeviriler hâlâ basılmamıştır. Öylece durmaktadır. Atatürk'e kitapları sağlayan Tahsin Bey, Meksika'da araştırmalar yaparken, Maya-Aztek-İnka uygarlıklarının Türklerde kullanılan eşyalara benzer eşyalar kullandıklarını öğrenmişti. Ayrıca davullar ve kalkanlar bizimkilere çok benziyor ve üzerlerinde ay ve yıldız sembolleri bulunuyordu. Tahsin Bey tüm çalışmalarını belge ve fotoğraflarla birleştirerek üç cilt defter halinde Atatürk'e yol-ladı. Bunların ilk ikisi 1970'lere kadar TDK kütüphanesinde 56-57 noları ile durmaktaydı. Üçüncü defter kayıptır.

Bu değerli çalışmalar basılmamıştır.

Tahsin Beyin Meksika'dan gönderdiği belgelerde yer alan semboller.

1) Bu bir Maya kelimesidir, anlamı da "Türklerin Allahı"dır.

— Bolagmak =
Hafız etmek, Hafız
yapmak.
(Bolag-Bolig-Bol)
— Bolun = solumak
— Bolhik = ok = ilimci et.
— Bolh = leme.

Atatürk'ün Mu kökenli kelimeleri öztürkçe ile karşılaştırarak aldığı notlar.

Gerek Churchward'ın kitapları, gerekse Tahsin Beyin çalışmaları basılıp yayınlandığı zaman Atatürk'ün düşüncelerini belki daha iyi anlayabiliriz. Aksi takdirde bu eserler de, Atatürk'ün gizli kalmış düşünsel yönleriyle beraber, Anıtkabir'in sessizliğinde uyumaya devam edeceklerdir. Eğer gerçekten var oluyorsa, Mu kıtasının kalıntılarının Büyük Okyanus'un derinliklerinde beklediği gibi...

Mu uygarlığının yönetim şekline ait bilgilerin yanına da Atatürk özel notlar çıkardı.

1x) Köğün = cins, neu. Kayıtlara, kitabelere ve anıtelere göre, insanın arz üzerinde kök - aile, zühur - etmesi. Mu diyarında vukü bulmuş, ve bu sebepten dolayı Mu adına "Kui diyarı" ismi de ilâve edilmisti (12). Şehirleri, bazen "şeffaf mabetler" tesmiye edilen, damsız ve hakkedilmemiş taştan yapılmış büyük mabetler tezyin ediyorlardı. Dua ve niyaz edenlerin başına, duanın Uluhiyet tarafından kabul edildiğine alâmet olarak, Ra gualarının inebilmesi için dam yapılmıyordu. Zana'n takımı kıymetli taşlar ve bir çok mücehharlarla süslenmiş elbise giyer ve bir sürü hademeler-riyle birlikte muhtegem saray-larda ikamet ederlerdi (30).

Tutankamun'un laneti

Eski Mısır firavunlarından Tutankamun'un mezarı ölümünden 3262 sene sonra açıldı. Paha biçilmez hazineler ortaya çıktı. Fakat olayla ilgili çok sayıda insan anlaşılmaz nedenlerle ölmeye başladı. Bunların, mezarında rahatsız edilmek istemeyen firavunun lanetine uğradıkları doğru muydu?..

ESKİ MISIR UYGARLIĞI büyük ilgi çeken gizemini sürdürüyor. Kazılar, arkeolojik araştırmalar sürdükçe ortaya yeni bilgiler çıkıyor. Bulunan her yeni kalıntı, bilinenleri değil, bilinmeyenleri çoğaltıyor sanki.

Mısır'da yaşanan en ilginç olaylardan biri de Firavun Tutankamun'un mezarının açılmasıyla ilgiliydi. Her şey Carnarvon Lordu'nun ölümüyle başladı...

İngiltere'de bir cenaze töreni

1923 yılının 30 Nisan günü İngiltere'de Hampshire bölgesinde Beacon Tepesi'nde sade bir cenaze töreni düzenlendi. Törene katılanlar heyecanlıydılar, çünkü toprağa vermek üzere oldukları Carnarvon Lordu George Edward Stanhope esrarengiz bir biçimde ölmüştü.

3000 yıllık lanet...

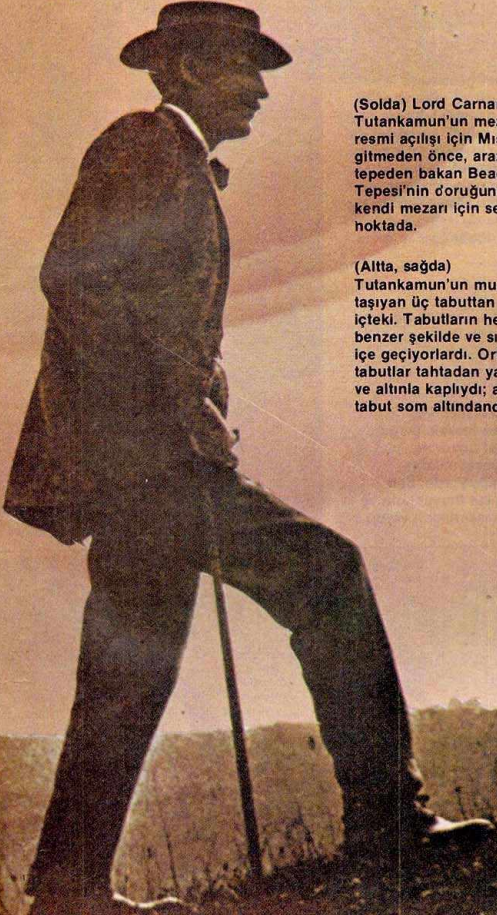
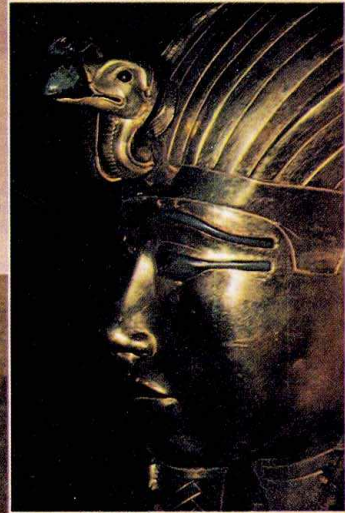
Herkes, Lordun eski Mısır'ın 18. sülale firavunlarından Tutankamun'un lanetine uğradığına inanıyordu. Lord, bu firavunun mezarının açılması için para harcamış ve bizzat kazılara katılmıştı.

Carnarvon Lordu'nun ölümünü başka ölümler izledi. Tutankamun'un mezarına girip çıkan ya da bu işe karışan birçok insan anlaşılmaz bir biçimde hayatını yitiriyordu.

Firavun Tutankamun öleli 3000 yıldan fazla zaman geçmişti. 3000 yıl sonrasına uzanan bir lanetten söz ediliyordu...

(Solda) Lord Carnarvon, Tutankamun'un mezarının resmi açılışı için Mısır'a gitmeden önce, arazisine tepeden bakan Beacon Tepesi'nin çorluğundaki, kendi mezarı için seçtiği noktada.

(Altta, sağda) Tutankamun'un mumyasını taşıyan üç tabuttan en içteki. Tabutların hepsi benzer şekilde ve sıkıca iç içe geçiyorlardı. Orta ve dış tabutlar tahtadan yapılmıştı ve altınla kaplıydı; ancak iç tabut som altındandı.

Lord, Mısır'a gidiyor

Bu esrarengiz "mezar açma" olayını aydınlatılabilmek için işe Carnarvon Lordu'nun Mısır'a gidişinden başlamak gerekiyor.

Parası bol, yapacak işi pek olmayan İngiliz soylusu Carnarvon Lordu dünyayı dolaşıyor, keyfine göre yaşıyordu.

1901 yılında Almanya'da Bad Schwalbach kaplıcalarındanken bir araba kazası geçirdi. Göğsü fena halde zedelendi. İngiltere'ye döndü. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Bir süre tedavi gördükten sonra iyileşti. Fakat özel doktoru ona tedbirli davranmasını tavsiye etti. Özellikle kış mevsimlerini soğuk İngiltere yerine, ılıman ve kuru bir iklimin hüküm sürdüğü ülkelerde geçirmeliydi.

O günlerde Mısır, Avrupalıların için çok gözde bir ziyaret yeri idi. Lüks oteller ve tarihi kalıntılar çok sayıda turisti buraya çekiyordu.

Özellikle Krallar Vadisi denilen yerde yapılan kazılara Lord büyük ilgi duydu ve Mısır'a geldi.

Arkeolog Carter

Carnarvon Lordu Mısır'da kısa zamanda eski sıhhatine kavuştu. Fakat Mısır'dan bir türlü kopamadı. Sanki bir şey onu dürtüyordu. Eski Mısır uygarlığını incelemeye başladı. Yapılan kazıları izlemeye koyuldu ve bir gün bizzat kendisi bu kazılara katıldı.

1907 yılında yine Mısır'dayken yurttaşlarından Arkeolog Harold Carter'la tanıştı ve onu kendisine danışman yaptı.

Carter 33 yaşındaydı ve 17 yaşından beri Mısır'daydı. Birçok kazıda bulunmuş, ünlü arkeologlara yardımcılık yapmıştı. Tarihi Kalıntılar Servisi'nde görev yapmış ve Krallar Vadisi'ndeki kazıları denetlemişti. Mısırlı yetkililerle arasında anlaşmazlık çıkınca görevinden istifa etmişti.

Carnarvon Lordu kendisine rastladığı sırada, manzara ressamlığı yaparak hayatını kazanıyordu. O da, nedense bir türlü Mısır'dan ayrılamıyordu. Carnarvon Lordu, Carter'a yılda 400 İngiliz Sterlini ödemeye başladı.

Mısır'da mezar demek, hazine demekti. Çünkü eski Mısırlılar ölümlerini, öteki dünyaya en kıymetli hazineleriyle birlikte gömerek uğurlarlardı. Lord, bulunacak bir hazine ile Carter'a ödediği parayı kat kat çıkaracağına inanıyordu.

Arkeolog Carter, Carnarvon Lordu'nun parasıyla 15 yıl boyunca kazılar yaptı. I. Dünya Savaşı sırasında bile araştırmalarını sürdürdü.

Bazen çok ilginç bir mezar bulduğu oluyordu. Fakat yapılan masrafı karşılayacak bir tarihi eser ya da hazine ortaya çıkarmadı.

1922'de Lord İngiltere'deydi. Carter'a bir mektup yazarak aralarında yapmış oldukları anlaşmayı iptal etmek istediğini bildirdi.

Oysa Carter o sıralarda önemli bir mezarın izi üzerindeydi. İngiltere'ye gitti ve Lordu kazılara devam edebilmek için ikna etti.

(Üstte) M.Ö. 1362'de ölen Mısır Firavunu Akenaten'i gösteren kumtaşı rölyef. Akenaten'in naibi ve damadı kısa bir süre sonra öldü ve taht, Akenaten'in en genç kızının kocası olan 10 yaşındaki Tutankamun'a (o zamanlar Tutankaten diye bilinirdi) geçti.

(Sağda) Carter ve asistanı A.C. Mace, mezardaki mühürlü odanın resmi açılışında.

(Altta) Nil kıyısındaki eski Tebes mevkii. Doğu kıyısındaki Luxor ve Karnak, yaşayanların şehri kapsıyordu, batı kıyısında ise firavunların ve asillerin mezarlıkları vardı.

Ekim ayında Mısır'a döndü. Kazılarını yapıldığı Luxor bölgesine yerleşti. Kendisine şans getirmesi için bir kanarya satın aldı...

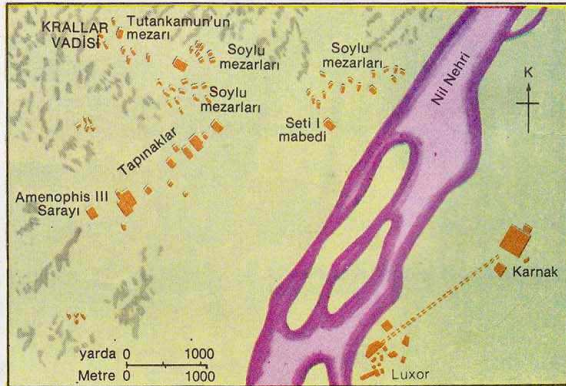
Carter, el değmemiş bir mezarın izinde

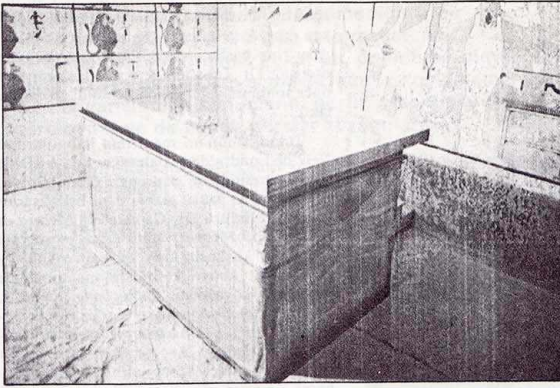
1 Kasım 1922'de o güne kadar hiç kazılmamış bir hektarlık bir üçgende çalışmalara başladı.

4 Kasım'da, çökmüş bir merdiven girişi buldu. Bir gün sonra ise bu girişin çok eski ve önemli bir mezarı işaret ettiğinden emindi.

Lorda telgraf çekti. Lord, kızı Lady Evelyn ile birlikte geldi ve bizzat kazılara katılmaya başladı.

26 Kasım'da, yaptıkları kazının bütün molozlarını temizlemişlerdi. Ardından sanki içeriden kilitlemişçesine -kapalı duran bir kapıyı açmayı başardılar.

İçeriye ilk giren Carter oldu. Gördükleri karşısında âdeta dili tutuldu. Bu çok odalı mezarın giriş odası bile hazinelerle doluydu.

Lord, olayı The Times'a satıyor

Lord, o ana kadar harcamış olduğu paraları çıkarmak istiyordu. Mezardan ne kadar hazine çıkarsa çıksın ona sahip olamazdı. Çünkü Mısır hükümeti kazıyı denetliyordu.

Lord, mezarla ilgili bilgileri The Times gazetesine para karşılığında sattı. Böylelikle İngiliz okurlar kazı sırasında olan biten her şeyi takip etmeye başladılar.

Tutankamun'la buluşma

Lord, Carter, Lordun kızı Lady Evelyn ve Carter'in yardımcısı Arthur Callender bir gece, mezarın ana bölümüne girmeyi başardılar.

Hepsi birden gördüklerinin gerçek olup olmadığından şüphe ettiler. Her şey altındandı. Firavun mezarının koskocaman bir altın sandukanın içinde olduğu anlaşıyordu.

Duvarlarda altın çerçeveli resimler vardı. Bunlar da firavunun ailesine aitti. Tanrı Osiris'i sembolize eden parlak cilalı altın bir mask da duvarda asılıydı.

Carter ve Lord ne bulduklarını biliyorlardı. Bu mezar 18. sülale krallarından Tutankamun'a aitti. Tutankamun M.Ö. 1339 yılında ölmüştü. O yıldan bu yana bu mezar hiç açılmamıştı. Varlığı dahi bilinmiyordu. Lord Carnarvon bulduklarını bütün dünyaya ilan etti. Kazı sırasında çıkan tüm molozlar temizlendikten sonra resmi açılış yapıldı. Gazeteciler fotoğraflar çektiler. Olay bütün dünyada duyuldu.

"Ölüm gelecek..."

Kazılar devam ederken ilginç bir şey olmuştü. Bütün vaktini kazı yerinde geçiren Carter, kaldığı eve pek uğramıyordu. Oraya nasıl geldiği bilinmeyen bir kobra yılanı evine gir-

Altın tabutlardan biri tarafından korunan ve kuvarsit lahit içine yerleştirilmiş olan genç firavunun cesedi halen defin odasıdır. Mezarın diğer hazineleri şimdiki Kahire müzesindedir.

miş ve Carter'in kafeste yaşayan uğurlu kanaryasını yiyivermişti. Kazılarda çalışan Mısırlı işçiler inançlı kişilerdi. Bu olayı duyunca çok heyecanlandılar. Bunu bir uğursuzluk belirtisi olarak kabul ettiler. Çünkü kobra yılanı Mısır hükümdarlığının sembolüydü ve Tanrıça Wadjet tarafından korunduğuna inanılan bir hayvandı.

İşçiler, aralarında olayı şöyle yorumladılar: "Yakında ölüm gelecek"

Turistler Mısır'a akın ediyor

Firavun Tutankamun'un mezarı nedense bütün dünyada büyük ilgi gördü. Mısır'daki meraklılar yetmiyormuş gibi, binlerce Avrupalı turist Mısır'a akın etmeye başladı.

Mezarın girişine her gün binlerce insan geliyordu. Arkeologlar, bilim adamları, kâşifler, mezarı ve hazineleri görmek için birbirlerini eziyorlardı. Bazı serserilerin olayı çikardığı da oluyordu.

Firavun Tutankamun'un 3000 yıldan fazla bir zamandan beri süren ebedi istirahatine son verilmişti...

Lord ile Carter'in arası açılıyor

Carnarvon Lordu ve Carter'in mezarı buldukları anda duydukları sevinç tamamıyla yok olmuştu. İkisi de çok sinirliyidiler. Mısır hükümeti ile olan ilişkileri bozuldu. Carter mezarla bulunan eşyaları kaydetmek için günlerce çok kötü şartlar altında çalıştı. Bir akşam Carnarvon Lordu ile bir araya geldi. Aralarında çok şiddetli bir kavga çıktı. Lord İngiltere'ye gitti.

1923 Şubat'ında Lordun sağlık durumu birden bozuldu. Anlaşılmaz bir biçimde dişleri döküldü. Ateşi bir yükseliyor, bir iniyordu. Mart ayı başında Mısır'a geldi. Bir süre için durumu düzeldi.

Fakat daha sonra yeniden kötüleşti. Yakınlarına haber verdiler. Kansı Lady Almina İngiltere'den, oğlu Lord Forchester'da Hindistan'dan geldiler.

26 Mart günü Carnarvon Lordu'nda kan zehirlenmesi olduğu resmen açıklandı. 4 Nisan'günü Kahire'nin Continental Savoy Oteli'nde komadaydı. Ertesi sabah saat 2'de tüm hastalığı boyunca yanından ayrılmayan İngiliz hastabakıcı, Carnarvon Lordu'nun öldüğünü bildirdi.

Tam bu sırada oteldeki ışıklar titredi ve söndü. Otelin pencesinden dışarı bakanlar tüm Kahire'de elektriklerin kesildiğini gördüler. Bu kente elektriklerin verilmesi her zaman düzensizdi. Fakat Lordun öldüğü andaki arıza için hiçbir açıklamada bulunulmadı. Aynı saatlerde Lordun İngiltere'deki şatosunda bulunan İskoçyalı kâhya dehşet içinde irkildi. Çünkü Lordun köpeği titriyor ve uluyordu. Biraz sonra o da öldü.

"Mezara dokunana ölüm"

Lordun ölümü bütün dünyada çok tesiri yaptı. Gazeteler Firavun Tutankamun'un

mezarında bulunmuş yazılanlar söz ediyorlardı. Eski Mısır yazısıyla yazılmış olan bu yazılardan biri şöyle diyordu: "Mezara dokunana ölüm gelecektir." Bazıları da mezarda başka uyarıların da bulunduğunu ileri sürdüler. Bunlardan biri şöyleydi: "Ölüm, firavınların huzurunu bozma kanatlarla katedecektir."

Arkeolog Carter ise Tutankamun'un mezarında bu türden bir lanetin bulunmadığını ileri sürdü. Onu rahatsız eden bir tek şey vardı. Mezarın altın sandukasının önünde bir lamba bulmuştu. Bu lambanın üzerinde şöyle bir yazı vardı: "Gizli odaya girişini önleyeceğim. Benim görevim ölüyü korumak."

Esrarengiz ölümler...

Firavun Tutankamun'un mezarını ziyaret eden arkeolog ve turistlerden bazıları kısa bir süre sonra hastalandılar ya da öldüler.

Mezarın iç odalarından birinin açılışında bulunan kişilerden biri olan **James Henry Breasted** ateşli bir hastalığa yakalandı. Fakat mezarda çalışmaya devam etti. 70 yaşına dek 12 yıl daha yaşadı.

Profesör **La Fleur** ise mezarı, o bölgeye geldiği gün ziyaret etti. O gece, kaldığı otel odasında ölü bulundu.

Amerikalı milyarder **George Jay-Gould** mezarı ziyaret ettiği gün ateşlenerek aniden öldü.

Arkeolog Carter'ın yardımcılarında biri olan **A. C. Mace**, ateş nöbetlerine tutulunca 1924 yılında işi bıraktı ve 1928'de öldü. Bir başka yardımcı **Richard Bethell**, 45 yaşında kan dolaşımı yetersizliğinden (!) öldü.

Bütün bu ölümler makul ve doğal nedenlerle açıklanabilir mi? Havalanan tozda bakteriler olduğunu ileri sürdüler. Bilim adamı **Alfred Lucas**, bazı bakteri örneklerini inceledi. Bunların bir tanesi hariç hemen hepsinin zararsız olduğunu açıkladı.

Bir süre, mezar duvarlarını kaplayan mantarın bir alerjiye neden olduğu sanıldı. Fakat bu konuda da bir kanıt getirilemedi. Eski Mısırlıların çok tesirli zehirler ürettikleri biliniyordu. Açılan tüm mezarlarda böyle zehirler arandı. Fakat bulunamadı...

Ölümlerin arkası kesilmiyor...

Firavun Tutankamun'un mezarına ilgi gösterildikçe ölümler de devam ediyordu. Kahire'de Carnarvon Lordu'na bakan İngiliz hemşire 1926 yılında 28 yaşında doğum yaparken öldü.

New York'taki Metropolitan Sanat Müzesi'nin temsilcisi **Herbert Winlock** Mısır'a geldi. Firavun Tutankamun'un mezarı yüzünden öldüğü sanılan insanların bir listesini yaptı.

Kahire Üniversitesi'nden **Dr. Ezzedin Taha**, yıllar sonra konuyla bilimsel olarak ilgilendi. Arkeologların ve müzelerde çalışanların ciğerlerinde mantar hastalıkları olduğunu buldu. Eski mezarlara girmiş olanların da bu

hastalıktan ölmüş olabileceğini ileri sürdü. Kısa bir süre sonra Kahire'den Suez'e giderken düz yolda kullandığı araba karşı yönden gelen bir başka arabayla çarpıştı. Yapılan otopside Dr. Taha'nın çarpışmadan saniyeler önce solunum yetersizliğinden öldüğü ortaya çıktı...

Tutankamun'un mezarının kalıntılarının 1972'de Londra'da ve daha sonra da ABD'de sergilenmesinde de esrarengiz ölümler oldu. Bunlardan en üzücü olanı, Mısır Eski Eserler Bölümü Müdürü **Dr. Gamaledin Mehrez**'in ölümü idi. Mehrez, bütün bu esrarengiz ölümlerin, kuşkusuz kişiyi tedirgin edebileceğini, fakat lanete kesinlikle inanılmaması gerektiğini söylemişti. "Bakın bana," demişti, "Bütün yaşamım boyunca mezarlar ve mumyalarla uğraşım. Bütün bunların bir tesadüf olduğunun kesinlikle en iyi kanıtıyım." Bu sözlerinden sadece dört hafta sonra, sergilecek eserler Londra yolundayken, 52 yaşında öldü.

Lord Carnarvon ve Carter, mezarı ziyaret eden bir gruba birlikte.

Lanet devam ediyor

Sergilenecek eserleri Londra'ya götüren RAF uçagının başteknisyeni **Ian Lansdown**, bilinmeyen bir nedenle, Tutankamun'un ölüm maskesinin bulunduğu kutuyu tekmelemişti. İki yıl sonra aynı bacağı garip bir kazada kırıldı. Mürettebattan başka kişiler de beklenmedik şekilde öldüler.

Başka bir olay da, 1980'de "Kral Tutankamun'un Laneti" adlı televizyon filminin çekimi sırasında ortaya çıktı. Mısır'da çekimin birinci günü tahlil yüklü bir araba bilinmedik bir nedenle devrildi ve filmin yıldızı **Ian McShane**'in bacağının 10 yerden kırılmasına neden oldu. Ian McShane'in yerini **Robin Ellis** aldı, ancak başka yıldızlar yapıma katılma teklifini reddettiler.

Belki de Tutankamun'un laneti, bir hileden ibaretti. Belki de halkın inançları böyle bir olayı yaratmıştı. Ya da, Tutankamun, mezarında rahatsız edilmeden bırakılmıyordu...

Eski Mısır'ın gizemi çözülüyor. Sayfa 70'te

Rüyanızda uzun zamandır görüşemediğiniz bir arkadaşınızı görüp, ertesi gün ona rastlarsanız, herhalde çok şaşırırsınız. Fakat bu, önemli bir olay sayılmaz. Ya birileri, rüyalarında, henüz koşulmamış olan at yarışlarının sonuçlarını görür, o sonuçlara göre oynar ve de büyük paralar kazanırlarsa...

AT YARIŞLARI sonuçlarını kimler bilir?.. Bu işin öyle takipçileri vardır ki, görünüşte bunların bilmediği yoktur. Hangi at kaç yaşındadır? Anası, babası kimdir? Hangi yarışta kaçını gelmiştir? Jokeylerin özellikleri nelerdir? Hepsini bilirler ve her yarışa para yatırılır.

Fakat, kazanmaya gelince iş değişir. Çoğu zaman kazananlar, işin içiğini cıçığını bilenler değil de, sıradan meraklılardır. Hatta bazen çok şaşılacak şeyler de olur. Gazeteler yazar. Hayatında yarış atı görmemiş 15 yaşındaki bakkal çırağı veya 85'lik bir nine, tek kolonda 6'lı ganyanı bilip milyonları kazanmıştır. Bu ilgisiz insanların durup dururken at yarış oynamak nereden akıllarına gelir bilinmez. Sanki bu kişilere "malum" olmuştur.

Sakin bu kazananların bir kısmı yarış sonuçlarını rüyalarında görmüş olmasınlar?..

John Williams hiç müşterek bahis oynamamıştı

Yıl: 1933. Yer: İngiltere. John Williams 80 yaşında at yarışları, toto, loto gibi talih oyunlarını sevmeyen bir İngilizdi. Zararlı bulduğu için, hiç kumar oynamazdı. Sevmediği at yarışları onu rüyasında yakaladı. 31 Mayıs

Dr. Samuel Johnson (1709-1784) "Paranormal bir yetenekle para kazanılmaz" demişti. Fakat bu kural her zaman geçerli değil. Rüyalar aracılığıyla at yarışlarında önemli kazançlar sağlanmıştır.

1933 sabahı, uyanmadan az önce 8:35 sıralarında rüyasında radyo dinliyordu. Radyoda at yarışlarının sonuçları açıklanıyordu. Spiker ilk 4 sırayı alan atların adlarını söylemişti. Williams yatağından kalktığında sadece ikisini hatırladı. Bunlardan biri Hyperion diğeri ise King Salmon'du.

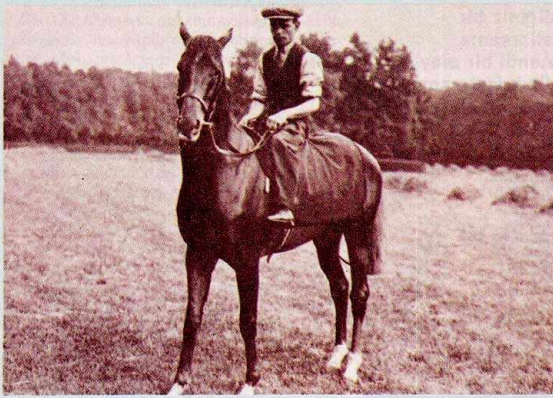
Williams, yüzünü dahi yıkamadan sokak kapısına koştu ve gazetecinin bırakmış olduğu gazeteyi aldı. Yarışlarla ilgili sayfayı açtı. Gerçekten o gün, öğleden sonra saat 2:00'de bir yarış vardı. Bu normaldi. Çünkü İngiltere'de neredeyse hemen her gün at yarışları yapıldı. Fakat Williams, yarışa katılacak atların listesine baktığında, hem heyecanlandı, hem de şaşırıldı. Çünkü rüyasında duyduğu iki isim de listede yer alıyordu.

Williams sıradan bir insandı. Geleceği önceden görmek, kehanetlerde bulunmak gibi özellikleri yoktu. Heyecanını dizginlemeye çalışıyor ve bu bir tesadüftür, diye düşünüyordu. Kahvaltısını yaptıktan sonra evde duramadı. Doğruca en yakın komşusuna gitti ve ona rüyasını anlattı. Daha sonra alışveriş için çarşıya çıktı ve bu kez de yolda rastladığı eski bir arkadaşına olaydan söz etti.

Evine döndü. Akli hep yarışlardaydı. Daha önceden hiçbir atın adını bilmediği halde, nasıl oluyordu da rüyasında duyduğu atların adları ile gazetede ki atların adları birbirini tutuyordu. Heyecanı giderek arttı. Radyoyu açtı ve beklemeye başladı. Nihayet sıra yarış haberlerine geldi. Yarışların sonuçlarını dinlerken hayretler içinde kaldı. Duyduğu ses rüyasındaki sesin aynıydı. İş bununla da kalmıyordu. Kazananlar arasında

Rüyaya yat 6'lıyı bul!

(Üstte) 1933 Derby Koşusu'nun birincisi Hyperion. Yarıştan bir gece önce 31 Mayıs'ta, bahis oyunlarına karşı olan John H. Williams, Derby ile ilgili bir rüya görür. Rüya, Williams radyodan yarış sonuçlarını dinlemektedir. Spiker ilk dört sırayı alan atların adlarını söyler. Williams bunlardan ikisinin adını hatırlar: Hyperion ve King Salmon. O gün öğleden sonra hiç yapmadığı bir şeyi yapar ve radyoda at yarışları programını dinler. Rüyası sanki tekrarlanıyordur... Spiker rüyadaki aynı ses tonuyla aynı adları söylemektedir. Williams rüyasından bir kazanç sağlamamıştı ve at yarışlarına karşı olduğundan böyle bir niyet de yoktu... Acaba neden bu tür bir rüya gördü?..

rüyasındaki iki at da vardı: King Salmon ve Hyperion.

"Williams Olayı" yayılıyor

Williams'ın başından geçen olay, bir anda yakın ve uzak çevresinde duyuldu. Hatta ona çıkışanlar bile oldu. "Neden rüyanda duyduğunuz atlara para yatırmadınız?" diyordu herkes.

Konu tabii uzman araştırmacıların da ilgisini çekti. Onunla ilk ilgilenen H. E. Saltmarsh kendisi ile bir çalışma yaptı ve bu çalışmanın ürünlerini 1938 yılında çıkardığı "Kehanet" adlı kitabında yayımladı. Kitabında at yarışları ile rüyalar arasındaki ilişkiye birçok örnek veren Saltmarsh, Williams'ın sonradan bu işe iyice merak sarıldığını belirtiyor ve olguya "Williams Olayı" adını veriyordu.

Bir başka araştırmacı: Bayan Lyttleton

Bayan Edith Lyttleton İngiltere Duyudışı Algılama Derneği'nin üyesiydi. Gelecekte olacak bir olayı önceden haber vermenin her çeşidine büyük ilgi duyuyordu. 1934 yılında radyoda konuyla ilgili bir program yaptı. Dinleyicilerden o kadar çok mektup geldi ki, Bayan Lyttleton ne yapacağını şaşırdı. Başından, geleceği önceden görmeye ilgili bir olay geçmiş olan insan sayısının bu kadar fazla olması düşündürücüydü. Bayan Lyttleton mektuplarda yazılı olan bazı olayları araştırdı. Tanıklarla konuştu ve kanıtları inceledi. Olayların bir kısmı o kadar kesindi ki, diyecek hiçbir şey kalmıyordu. Bunun üzerine 1937 yılında "Bazı Kehanet Vakaları" adıyla yayınladığı bir kitapta bu incelediği olayların bir kısmını topladı.

Lyttleton kitabında özellikle Freeman adında birinin gördüğü rüya üzerinde duruyordu. Bu olayın özelliği tanıkların sayısının çok olmasıydı. Freeman, rüyasında kendisini İngiltere'deki ünlü Lincoln Katedrali'nde gezerken görmüştü. Ardından yine rüyasında

hipodroma gitmişti. Fakat geç kalmıştı. İlk yarış çoktan bitmişti. Bu biten yarışın adı "Engelli Lincoln" yarışıydı. Hipodromda rastladığı insanlara sordu. "Outram" adlı at birinci gelmişti. Freeman rüyasını gördüğünde aylardan kasımdı. Olayı arkadaşlarına anlattı. Araştırdılar ve mart ayında gerçekten Engelli Lincoln adıyla bir yarış vardı ve bu yarışa katılacak atlar ocak ayında ilan edilecekti. Ve her şey rüyadaki gibi gerçekleşti. Ocak ayında ilan edilen listede Outram adında bir at vardı. Bu at favoriler arasında olmadığı halde marttaki yarışı kazandı. Freeman o ata oynamamıştı. Çünkü kendisinin geleceği önceden görme gibi özelliği varsa, bunun para kazanma aracı yapılmaması gerektiğine inanıyor, kendisine bu doğüstü gücü verenlerin, onun bu gücü maddi çıkarlar için kullanması halinde geri alacaklarını düşünüyordu. Ama herkes Freeman de-ğildi...

A't yarışi zengini "Rüyacı Godley"

Rüyasında at yarışlarının sonuçlarını gören insan sayısı hayli çoktur. Fakat bu alanda öyle bir isim vardır ki, konuyla ilgilenen herkesin karşısına o çıkar: Eski Kilbracken Lordu John Godley. Godley de bir İngiliz'di. 12 yıl boyunca geleceği haber veren rüyalar gördü. Bunların hepsi de at yarışlarıyla ilgiliydi. Godley oynadı ve kazandı. Hatta birçok defa başkalarına da kazandırdı. Bütün dünyada meşhur oldu.

Godley, başından ilk olay geçtiği sırada Oxford'da Balliol Koleji'nde öğrenciydi. 8 Mart 1946 gecesi rüyasında, kendini gazetede at yarışları sonuğunda okurken gördü. Gazete, Binal ve Juladin adlı atların yarış kazandığını ve 1'e 7 verildiğini yazıyordu.

Godley uyandıktan sonra okulun kantinine gitti. Orada rastladığı arkadaşları Richard Freeman'a rüyasını anlattı. Birlikte The Times gazetesine baktılar. Binal adında bir at, o gün öğleden sonra Plumpton'da koşacaktı. Öğleye doğru Daily Express gazetesi geldi. Bu gazeteden de Juladin adlı bir atın Wetherby'de koşacağını öğrendiler. Godley doğal olarak heyecanlanmaya başladı. At yarışlarıyla ilgilenen birkaç arkadaşına daha durumu anlattı. Arkadaşları ile birlikte ilk bayie uğrayıp her iki ata da para yatırdılar. Sonuçta hem Binal, hem de Juladin 4'e 5 vererek kazandılar.

Herkes Godley'in peşinde...

Bu haber çok kısa bir zamanda Godley'in okulunda yayıldı. Artık her sabah, arkadaşları Godley'e yarış rüyası görüp görmediğini soruyorlardı. Bu durum Godley'i tedirgin ediyordu. Rüyasında gördüğü bir atın kazanamaması halinde arkadaşları karşısında hayli zor durumda kalacaktı. Bu atlara para yatıran arkadaşlarının kaybederlerse kendisini suçlayacaklarını düşünüyordu.

İlk rüyasını gördüğü tarihten yaklaşık bir

büyük yer ayıran Daily Mirror gazetesi Godley'e büyük para karşılığında yarış tahminiği görevini teklif etti. Godley kabul etti. Artık Godley'in evine çuvaldar dolusu mektup geliyordu. Vereceği bilgiler karşısında büyük paralar teklif edenler, ortak çalışma önerenler, para sıkıntısı çekip de Godley'e bir yarışın neticesini söylemesi için yalvaranlar vardı.

Üzerine bu kadar düşülmesi Godley'i şaşkına çevirdi. İşi ticarete dökmesinin tılsımı bozacağından çekiniyordu. Bir süre rüyalarına dikkat etmedi. 20 Ekim 1947'de rüyasında Claro adlı bir at gördü. O at üstüne oynadı. Fakat tutturamadı.

Oysa tılsım kaybolmamıştı. 16 Ocak 1949'da rüyasında yine at yarışları sonuçlarını gördü. Uyandığında kazanan atlardan birinin adının Timocrat olduğunu hatırladı. O ata oynadı ve kazandı.

9 yıl sonra, Godley rüyasında What Man adlı atın Grand National koşusunu kazandı-

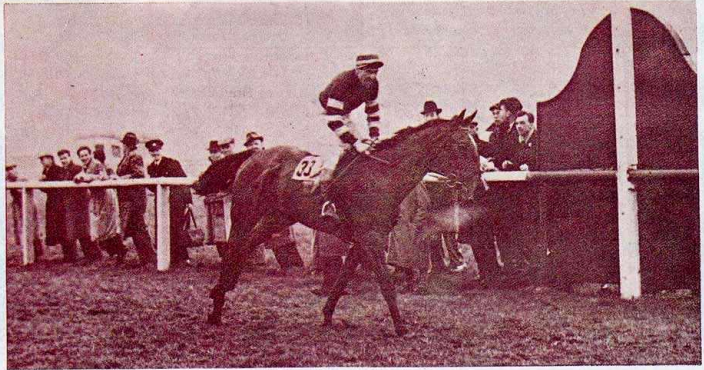
Mr. What 1958 Grand National koşusunu (altta) kazanır. Godley rüyasında What Man adlı atın yarışını kazandığını görür. En yakın ada sahip at üstüne bahis oynar. Ve bu tür rüyalar gördüğünden beri en çok parayı kazanır.

ğını gördü. En yakın adı taşıyan Mr. What adlı at üzerine oynadı ve hayatının en büyük ikramiyesini kazandı: 840 milyon TL... Orta halli bir İngiliz soylusu olan Lord Godley'e kazandığı milyonlar, özlemini çektiği her şeyin kapısını açmıştı.

Rüyada neler olup bitiyor?

Bazı insanlar rüyalarında at yarışları sonuçlarını görme olayını şansa bağlamaktadırlar. Araştırmacı Tyrell bu konuda şöyle demektedir: "İnsanlar her gece çok sayıda rüya görürler. Bunların çok azını uyandıktan sonra hatırlarlar. Bu hatırladıkları rüyalarından bir kısmı çıkar ve sonra da bunu büyütürler "

Acaba insan uykudayken bazı şeyleri bilmede daha mı güçlü oluyor? Yoksa rüyalara müdahale eden başka güçler mi var? İnsanın rüya görürken beyninde neler olup bittiğini öğrenene kadar bu sorular cevapsız kalacaktır benziyor...

“Ben, 100 yıl önce yaşadım”

1953 yılında Amerikalı hipnotizmacı Morey Bernstein, bir yıllık uğraşmadan sonra Chicago’lu ev kadını Virginia Tighe’yi bir önceki yaşamına döndürdüğünü tüm dünyaya ilan etti. Hipnoz seansları sırasında Bayan Tighe bir yüzyıl önce İrlanda’da yaşamış Bridey Murphy adında bir kadın olmuştu...

ÖLÜMDEN SONRA RUHUN bir başka bedende yaşayıp yaşamadığı bir inanç meselesi olmaktan çıktı. Bu konuda çok titiz araştırmalar yapılıyor. Çok sayıda hipnotizmacı ve psikolog, değişik insanlarla çalışıyorlar. Çeşitli yöntemler kullanıyorlar. İnsanların dünyaya birden fazla gelip gelmediğini kesinliğe kavuşturmak istiyorlar...

Yapılan hipnotizma seansları, Amerika’da televizyonda yayınlanıyor. Deneklerin geçmiş yaşamlarını hatırlamaları, bir başka deyişle, geçmiş yaşamlarını yeniden yaşamaları milyonlarca seyirci önünde gerçekleşiyor.

Sonunda öyle şaşırtıcı sonuçlar çıkıyor ki, en inanmaz kişiler bile hayretler içinde kalıyorlar... Virginia Tighe’nin başından geçen olay da bunlardan biri.

Virginia Tighe, Chicago’lu bir ev kadınıydı. 29 yaşındaydı. Ruhî durumu oldukça bozuktur. Gitmedik doktor bırakmadı. Fakat rahatsızlığına hiçbir çare bulamadılar. Çünkü, vücudunda organik bir bozukluğu yoktu. Sonunda çaresiz kaldı. Ona, hipnotizmacı Morey Bernstein’i tavsiye ettiler. 1952 Kasım’ından itibaren Bernstein tarafından seanslara alınmaya başladı. Birkaç ay sonra ortaya çok ilginç bir durum çıktı. Virginia Tighe’nin içinde bir başka kişilik daha vardı. Bu kişilik onu rahatsız ediyordu...

(Sağda) Amerikalı hipnotizmacı Morey Bernstein ve Bayan Virginia Tighe. Bayan Tighe’nin, Bridey Murphy olarak yaşadığı geçmiş hayatının hikâyesi, Morey Bernstein’i meşhur etti.

kadar Bayan Tighe’yi hipnoz seanslarına aldı. Önce onu büyük bir ustalıkla geçmişe götürdü.

Bayan Tighe, Wisconsin’de doğmuştu. 3 yaşındayken ailesi ile birlikte Chicago’ya taşınmışlardı. Bernstein, hipnoz sırasında Bayan Tighe’yi daha da geçmişe gitmeye zorladı. Çok müthiş bir şey oldu. Bayan Tighe’nin şivesi değişti. İngilizceyi İrlanda aksanı ile konuşmaya başladı.

Oysa hayatında İrlanda’ya hiç gitmemişti, İrlanda ve İrlandalılarla uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktu. Kendisinin yaklaşık bir

Bernstein’in inanılmaz keşfi

Bernstein, 1952 Kasım’ından 1953 Ekim’ine

(Solda) Denemelerinde hile yaptığı iddiasını çürütmek için Morey Bernstein, Bayan Tighe’yi iki tank yanında hipnotize ediyordu.

yüzyıl önce İrlanda'da yaşamış olan **Bridey Murphy** adındaki bir kadın olduğunu söyledi. Hipnoz sırasında âdeta bu kadını yaşıyordu...

İrlanda'da Cork bölgesinde Meadows denen yerde doğmuştu. Protestan bir ailenin çocuğuydu. Annesinin adı **Kathleen**, babasının ise **Duncan Murphy**'di. Kendi doğduğu tarihi tam olarak hatırlamıyordu. Fakat erkek kardeşi, 1796 yılında doğmuştu. Bu kardeş, daha sonra okul müdiresi **Bayan Strayne** ile evlenmişti. Hatta bu okula 15 yaşındayken kendisi de devam etmişti.

Evliliğini hatırlıyor

Seanslar ilerledikçe, Bayan Tighe'nin İrlandalı kişiliği ortaya çıkmaya devam etti. Bir gün evliliğini hatırladı. 1818 yılında bir Katolik olan **Brian MacCarthy** ile evlenmişti. Kocasının akrabalarının adını verdi. Kocasısı ile birlikte Belfast'ta yaptıkları yolculuğu hatırladı.

Peder **John Gorman**'ın bulunduğu St. Theresa Kilisesi'nde dua etmişlerdi. Daha da ayrıntılara girerek, Belfast'ta alışveriş etmiş oldukları dükkânların adını verdi. Ödemiş oldukları para miktarlarını hatırladı. Verdiği rakamlar o döneme uygundu.

İrlanda dansı yapıyor

Bernstein, Bayan Tighe'ye seanslar sırasında İrlanda dilinde sözcükler sordu. Karşılığında doğru cevaplar aldı. İrlanda efsanelerinden bahsetmesini istedi. Bayan Tighe, ya da seanslar sırasındaki kişiliği ile Bayan Bridey Murphy, İrlanda efsanelerini biliyordu. Hatta daha da ileri gitti. Seanslardan birinde bir İrlanda şarkısı söyledi. İnanılmaz bir şey daha oldu. Bir gün seans sırasında, yerinden kalktı ve bir İrlanda dansı yaptı. Gerçekten İrlandalıların böyle bir dansı vardı. Fakat bu dans

İrlanda dışında bilinmezdi.

Blarney Taşı'nı biliyor

XIX. Yüzyıl İrlanda'sında **Blarney** adı verilen bir taş vardı. Bu taşı öpmek bir gelenektir. Bu taşı öpenlerin dileklerinin olacağına inanılırdı. Bayan Tighe, bu taşı hatırladı. Bir gün kocası ile birlikte bu taşı öptüklerini söyledi.

Empire dergisi konuyu araştırıyor

Amerikan dergisi **Empire**, Bayan Tighe'nin anlattıkları ile ilgileni. Konuyu araştırması için muhabirlerinden **William Barker**'i İrlanda'ya gönderdi. Barker, İrlanda'da üç hafta kaldı. Bu süre sırasında kadının seanslarda anlatmış olduğu her şeyi araştırdı. Çok şaşırtıcı sonuçlar aldı.

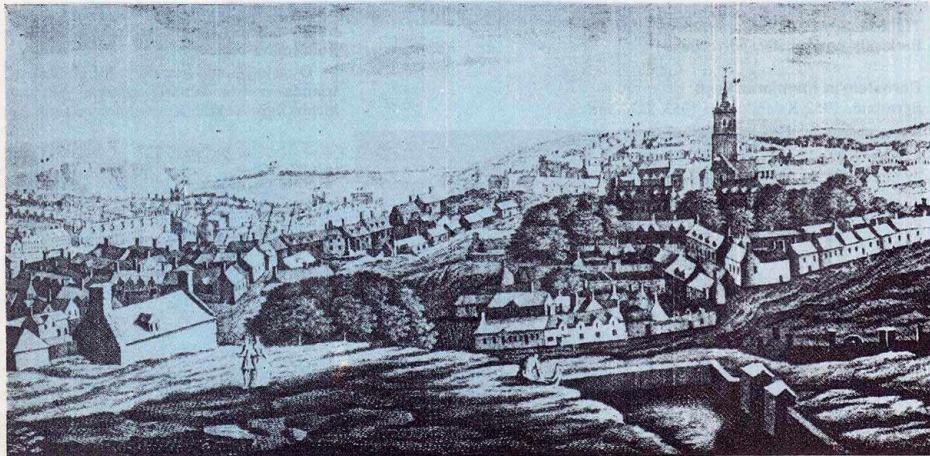
Bayan Tighe'nin Bayan Murphy olduğu sırada anlattıklarının büyük kısmı doğrudu. Bayan Tighe, özellikle ayrıntılarda çok başarılıydı. Belfast'taki iki dükkân, Carrigan ve Farr hâlâ duruyordu. Cenazesinde **uillean** borularının çalındığını söylemişti. Bu da doğrudu. Çünkü o zamanlar yumuşak sesinden dolayı cenazelerde bu borular çalınırdı. Bayan Tighe'nin Bridey Murphy olduğu sıralarda verdiği bilgilerden bazılarının doğrulanması zaten imkânsızdı. Çünkü, onun doğduğu Cork bölgesinde 1864 yılına kadar doğum, evlenme ve ölüm kayıtları tutulmamıştı.

Muhabir Barker çok şaşırdı. Uillean borularını, Blarney Taşı'nı öpmeyi, Belfast'taki iki dükkânı, Bayan Tighe nereden öğrenmişti...

Bayan Tighe'nin başından geçenler bu olaylardan sadece bir tanesi. Dünyanın her tarafında buna benzer yığınlarca olay var.

Daha önceden hayatlarımız olmuşsa onları neden hatırlamayalım!..

(Altta) 18. yy. ortalarında olduğu şekliyle Cork'un bir görünümü. Bayan Tighe, Bridey Murphy olarak burada doğduğunu iddia ediyordu.

Kaybolan adak paraları

Anadolu evliyaları içinde Hamza Baba çok önemli bir yere sahip. XV. yy. başında Horasan'dan Batı Anadolu'ya göç ediyor. Hayatı ve ölümü inanılmaz mucizelerle dolu... Arkadaşımız Ata Nirun, İzmirli araştırmacı-yazar Yaşar Aksoy'un da katkısıyla onun hayatını ve yarattığı mucizelerden bir kısmını yazıya döktü...

İZMİR'İN KEMALPAŞA İLÇESİNİN yakınında, Manisa'nın Turgutlu ilçesinin birkaç kilometre uzağında **Hamza Baba Köyü** var. Bu köy, adını aldığı Hamza Baba'yla ve Hamza Baba'nın türbesi ile meşhur...

Her yıl buraya on binlerce insan geliyor. Anadolu'nun dört bir yanından, İran'dan, Arabistan'dan ve daha birçok yerden gelen bu ziyaretçilerin birbirinden değişik istekleri var. Hepsini, Hamza Baba'nın 500 yıldan bu yana gelen gücüne inanıyorlar. Onun türbesine elleriyle dokunuyorlar. Dua ediyorlar...

Hamza Baba'nın mucizelerinin tanıkları her geçen gün artıyor. Giderek kuşaktan kuşağa taşınan bir efsane haline geliyor...

Delikte kaybolan paralar

Hamza Baba'nın türbesini ziyaret edenlerin yaşadıkları mucizelerin en ünlüsü, paraları kaybeden delik. Hamza Baba'nın tabutunun bulunduğu sandukanın önünde, dilekleri olanların mum diktikleri bir adak yeri var. İşte bunun hemen altında bir delik var ki herkes bundan bahsediyor. Ziyaretçiler, küçük bir mendilin içine madeni bir para koyuyorlar. Mendili düğümleyip deliğe sarkıtıyorlar. Biraz sonra çekip çıkardıklarında, görüyorlar ki mendil boş...

Tabii, bu herkese olmuyor. İnanişâ göre, Hamza Baba'nın ruhu, mendili sarkıtan insanın dileğinin olmasını istiyorsa, içindeki parayı alıyormuş... Ama nasıl? Bu paralar deliğin içinde nerede duruyorlar, belli değil... Aşağıda çok sayıda para olması lazım. Çünkü, asırlardan beri bu gelenek devam ediyor. Delikte paraları kaybolan insanların sayısı hayli fazla.

Üstelik bu insanların hemen hepsi mendillerini çok sıkı bir biçimde düğümlüyorlar. Mendil aşağıdayken mendile birinin dokun-

duğunu hissetmiyorlar. Zaten, mendilin deliğin içinde kalma süresinin de çok az olması gerekiyor.

Aşağıda birinin durup da, mendilleri açarak içlerindeki paraları alması ise tamamıyla imkânsız...

Diğer delikler

Hamza Baba'nın türbesinde ünlü mendil salama deliğinden başka 2 delik daha var. Bunlardan ilkinin adı **toprak delik**. Bu deliğe elini sokup da toprak alabilenin dileği oluyor. Diğer delik ise **yağ deliği**. Bu delikten de zeytinyağı alabilenler, bunu ağrıyan yerlerine sürüyorlar. Ağrı ve sızları derhal geçiyor...

Hamza Baba'nın mucizevi yaşamı

Aslen Horasanlı olan Hamza Baba, Anadolu'ya İran'dan geldi. XV. yy.'ın başıydı. Beraberinde 90.000 askeri vardı. Askerleri ve ona inananlarla birlikte Manisa'ya yerleşti. Bir anda ünlü yayıldı. Öyle oldu ki, artık civar kasaba ve köylerde ondan başka bir şey konuşulmuyordu.

O zamanlar **Şehzade Murat**, Manisa valisiydi. Manisa elden gidiyor endişesine kapıldı. Askerlerine Hamza Baba'yı ortadan kaldırmaları için emir verdi.

Mucizevi bir şey oldu. Hamza Baba'nın üzerine doğru giden tüm askerler, hem onu öldürmekten vazgeçtiler, hem de askerlikten. Silahlarını bırakıp çiftçilik yapmaya başladılar...

Dağlar, taşlar yürüyor

Şehzade Murat'la, Hamza Baba arasındaki anlaşmazlık sona ermedi. Hamza Baba, askeri bir çarpışmadan, yani açıkçası savaşta yana değildi. Bir gün Hamza Baba, taraftarlarına şöyle dedi: "**Şehzade Murat'a dokunmayalım, ama ona gücümüzü göstere-**

Türbenin içi. Ziyaretçiler Hamza Baba'nın yatdığı sandukanın etrafında uzun süre saygı ve sevgi ile ibadet ediyorlar.

Hamza Baba'nın türbesinde ünlü mendil deliğinin etrafında toplanmış ziyaretçiler.

lim." Onu dinleyenler, ne demek istediğini anlamadılar. Fakat biraz sonra âdeta kıyamet koptu: Tüm hayvanlar bağırmağa başladı. Koskocaman kayalar yerinden sökülüyor, dağlar yıkılıyordu.

Hamza Baba baktı ki, iş çok büyüyor; yüksek bir taşın üzerine çıktı ve şöyle bağırdı: "Ben durdum, siz de durun!" Bunun üzerine ortalık bir anda sültilman oldu...

Kış mevsiminde üzüm

Şehzade Murat, Hamza Baba'yla mücadele edemeyeceğini anladı. Onu huzuruna çağırdı. Şöyle dedi: "Ey, Hamza Baba! Bana da bir mucize gösterir misin?" Hamza Baba sordu: "Ne istersin?" Mevsim kışı. Şehzade Murat, bir sepet üzüm istedi. Hamza Baba, Şehzade Murat'a "adamlarından birini, kendi askerlerinin bulunduğu yere göndermesini ve adamın bir sepet üzümlle dönmesini" söyledi. Adam gitti. Bir müddet sonra, bir küfe razakı üzümlüyle döndü. Bu olaydan sonra Murat'la Hamza Baba dost oldular...

Ölüsü tabuta giriyor

Hamza Baba, bir gün Manisa'da öldü. Şehzade Murat "Cenazeyi biz kaldıralım" deyip, naaş sahibi çıktı. Hamza Baba'nın askerleri Murat'a gelerek "Hamza Baba bize daha yakındı, ölüsünü biz gömelim" dediler. Olay bir anda büyüdü. Neredeyse savaş çıkacaktı. Uzun süre tartışılar, fakat bir sonuç alamadılar. Sonunda, tam Hamza Baba'ya uygun bir çözümden uzlaştılar.

Hamza Baba'nın ölüsünü bir odaya koydular. Taraftarlarının getirdiği tabutu bir yanına, Şehzade Murat'ın hazırlattığı tabutu diğer yanına yerleştirdiler. Sabaha kadar Hamza Baba hangi tabuta girerse, sahibi, tabutu alıp gidecekti...

Sabah baktılar ki, ceset ortada yok. Taraftarların bıraktığı tabut da ağır. Hamza Baba'nın, yandaşlarını seçtiğini anladılar ve cenaze onlara teslim edildi...

Böylece Hamza Baba yine yapacağını yapmış, sadece canliken değil, ölüken de bir mucize yaratmıştı...

Bu mucizelerin arkası kesilmedi...

Türbe yapılıyor

Şehzade Murat, Hamza Baba için bir türbe yapılmasını emretti. Hamza Baba'nın akıl almaz mucizelerinden biri de, bu türbenin yapımında ortaya çıktı. Türbenin yapılacağı yerde taş yoktu. Manisa'da bir caminin yapımı için bekleyen taşlar, bir gecede bu yere yığılverdiler...

Türbe yapıldı. Bu arada Şehzade Murat, II. Murat adıyla tahta geçti. Padişah olduktan sonra da Hamza Baba'ya olan saygısını yitirmedi. Bir ferman yazarak türbenin korunmasını istedi.

Vali türbeyi yıktırmak istiyor

Cumhuriyetin ilk yıllarında İzmir Valisi Kâzım Dirik döneminde, her nedense bu türbe kaldırılmak istendi.

Halk karşı çıktı. Bunun üzerine vali

konuyu yerinde incelemek istedi. O zamanki türbedar Rıza Önder'in evinde, bir gece misafir oldu. Ondan Hamza Baba'nın hikâyesini dinledi. Türbedardan Hamza Baba'yla ilgili çok eski el yazması kitapları aldı. Yıkım emrini kaldırttı, fakat bir daha bu kitapları gören olmadı... Vali Dirik, bir süre sonra tayin edildiği Edirne'de öldü...

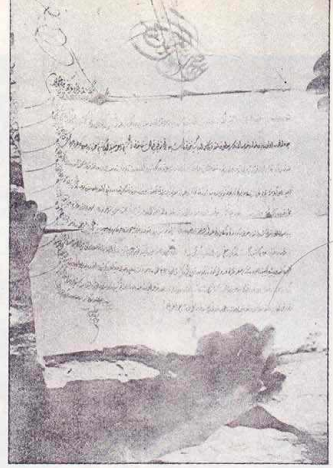
Türbenin bugünkü hal

Türbenin içine girince Hamza Baba'nın yatmış sanduka göze çarpıyor. Duvarlar dini resim, minyatür ve halılarla kaplı. Resimlerde Hz. Ali, Hz. Hüseyin ve Hacı Bektaş Veli görülüyor. Sandukanın baş köşesinde de bir Türk bayrağı ve Atatürk resmi asılı duruyor.

Türbedar Ali Özer

Hamza Baba'nın türbesi, Hamzaköylü Ali Özer tarafından bekleniyor. Ali Özer, 16 kuşaktan beri türbeyi koruyan aileden geliyor. Osmanlı padişahı II. Murat tarafından atala-

Padişah II. Murat tarafından Hamza Baba türbesi için gönderilen ferman (sağda). Türbedar Ali Özer İzmirli araştırmacı-yazar Yaşar Aksoy'a II. Murat'ın fermanını (altta) ve Hamza Baba'nın Horasan'dan getirdiği sancağı (en altta) gösteriyor.

nna verilmiş olan bu görevi sevgi, saygı ve onurla yerine getiriyor. Padişahın tuğralı iznamesini özenle saklıyor. Her yıl 6 Mayıs'ta hidrellez şenliklerinde Hamza Baba'nın Horasan'dan getirdiği sandığı açan da o...

Hamza Baba'nın yarattığı gelenek

Hamza Baba'nın türbesini ziyaret edenler, her yıl büyük şenlikler düzenliyorlar. Özellikle, hidrellez zamanı, yani 5-6 Mayıs günleri burada binlerce kişi toplanıyor.

Hamza Baba'nın yeşil sancağı açılıyor, beş yüz yıllık dev kazanlarda aşure pisiriliyor. Türbenin çevresi bir festival yerine dönüşür.

Türbeyi ziyaret edenler buradan ayrılınca, geleceğe güven ve umutla bakıyorlar. İçleri güzel duygularla doluyor... Belki de Hamza Baba'nın yarattığı en büyük mucize bu...

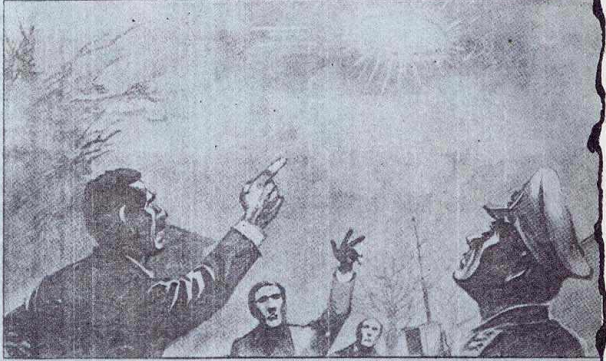
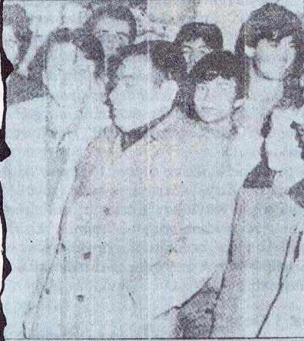
Hamza Baba bir evliya mı?

Olağanüstü yetenekleri olan ve mucizeler gösterebilen kişilere evliya veya ermiş denir. Hamza Baba da bir evliya olarak kabul ediliyor. Böyle insanlar Allah'ın koruduğu, dost olduğu kişilerdir. Devamlı ibadet ederler. Kendileri için hiçbir şey dilemezler. Dua ve dilekleri tüm insanlar içindir. Kin ve hırs gibi duygulardan arınmışlardır. Kimseye düşmanlık duymazlar ve her şeye karşı sonsuz bir sabır gösterirler.

İslam inancında ölümlerden, evliya bile olsalar, bir şey istenemez, her şeyi ancak Allah verir. Ancak, evliyalara Allah'ın dostları olduklarından hatırları için dilekte bulunabilir. İşte Hamza Baba türbesi, bu inancın günümüzde yaşayan en etkin örneklerindendir.

Niğde'nin Aksaray ilçesinde çok sayıda kişi iddia ediyor:

"ODA NE? " Aksaray semalarında görünen garip ışıklı cisim, büyük heyecan yarattı. Alaca karanlıkta, birdenbire gökyüzünde ışıklı bir cisim görünerek büyük şaşkınlığa uğradılar. Bir süre gökyüzünde dörten cisim, daha sonra büyük bir hızla uzaklaştı. Olay sırasında herkes birbirine "O da ne?" diye sordu. Fakat kimse cismin ne olduğu hakkında birşey söyleyemedi. Halk hala uçan daire görünümüne heyecanlı yaşıyor.

"Uçandaire gördük..."

● Bakkal Memduh Dağ, olayı şöyle anlattı: "Hava bir süre önce karardığı halde ortalığın birdenbire aydınlandığını farkettim. Başımı yukarı kaldırdığım gökte, kocaman, parlak bir cisim gördüm. Cisim bir çok kaside gördü."

Uçandairelerin Türkiye ziyareti

1981 sonu ve 1982 yılı başlarında Türkiye'de görülmedik yoğunlukta uçandaire olayları yaşandı. Niğde-Aksaray'da başladı, Adana, İstanbul, İzmir, İzmit ve birçok ilçeye yayıldı. Kandilli Rasathanesi gökbilimcilerinden N. Levent Altaş olayları tekrar gündeme getiriyor...

1981 YILININ 16 ARALIK gecesi ne olduğu bilinmeyen bir cisim Niğde-Aksaray semalarında görüldü. Saat 19.05'te alaca karanlıkta, Tümesan Fabrikası inşaat alanı dolayında bulunan köylüler, göz kamaştırıcı, yeşilimsi bir ışıkla karşılaştılar. Gördükleri, yerden yaklaşık 800-1000 m yüksekte, âdeta havada asılı duran, parlak, ışıklar saçan bir cisimdi.

16 Aralık 1981 günü, olayın tanıklarından Niğdeli bakkal Memduh Dağ, gördüklerini anlatıyor (üstte solda). Niğde-Aksaray'da görünen cisim üzerine o günlerde Hürriyet gazetesinde yayınlanmış temsilli resim (üstte sağda).

Bunu bilinen bir nesneye benzetemediler. Parlak bir yıldızdan yaklaşık on kat daha ışıktı. Yumurta ya da elips biçimindeydi. Niğde-Aksaray'da gökcisminin geçtiği her yerde radyo, televizyon ve saatlerin bozulduğu, akülerin boşaldığı görüldü. İleriki günlerde de aynı yörelerde görülecek olan esrarengiz gökcismi, halk arasında ve basında günün başlıca konusu oldu.

Bakkal Memduh Dağ'ın gördükleri

İlçede bakkallık yapan görgü tanıklarından Memduh Dağ gördüklerini şöyle anlattı: "Saat 19.00 sularıydı. Hava bir süre önce karardığı halde ortalığın birdenbire aydınlandığını fark ettim. Bu, yeşilimtrak bir ışıktı, ama çok parlaktı. Ne olduğunu anlayamadım. Akıl edip başımı kaldırdığımda, inşaat alanı üzerinde kocaman, parlak, yeşilimsi ışıklar saçan

Uçandaire göz

GARIP BİR CİSİM: Yine görgü şaâhilleri göre, gikire birdehde gürten parlak yeni gök cisim. İle silip şakıldındı. Ve gök- yünde bir süre kaldıktan sonra hızla batı ilâkmetine doğru uzaklandı. Görgü şaâhilleri cisimle bir süre kaldıktan sonra hızla batı ilâkmetine doğru uzaklandı. Görgü şaâhilleri cisimle bir süre kaldıktan sonra hızla batı ilâkmetine doğru uzaklandı. Görgü şaâhilleri cisimle bir süre kaldıktan sonra hızla batı ilâkmetine doğru uzaklandı.

● Bakkal Memduh Dağ, olay ortalgın birdenbire aydın gökte, kocaman, parlak bir

AKSARAY (Niğde) - Niğde- nin Aksaray ilçesi yakınlarında, inşa baliindeki Aksaray Motor Fabrikası ya da kısa adıyla Tümesan innaşı yakınında gökceen bir gök olayı çevrede adeta panik yarattı ve olay halk arasında günlerdir konuşuluyor.

Pazaritesi akşamı havanın yeni kararayma başladığı sıralarda tale- ri gereği çevrede bulunan köylüler gök kamçıne, yaallınarak bir şıkıla karışıldılar. Etrafta herhan- gi bir şık kaynağı yoktu. Başlan- mış gök kıldırıldılarında, fabrika innaat alanı üzerinde, yerdin yak- laşık 500-1000 metre yükseklikte adeta anili duran, etrafı parlak ışıklar saçan bir cisim görüldü.

Gördükleri ne bir uçak, ne de he- likopter, ne bir gök cisim, ne de ad verebillecekleri herhangı bir cisim benzeriyordu. Zaten hareket halinde olmayı andırıyordu ilk anda ge- lenlerden bir olaahıne de mümkün değildi.

Bir anda şaşkınlıkları panide dölüne jektten birkaç işık olayı jandarmaya haber verdi. İler jandarmaya haber verildi.

O günlerde, Niğde-Aksaray' da herkes uçandaireleri anlatıyordu. 25 Aralık 1981- tarihli Hürriyet gazetesinde yer alan konuyla ilgili haberin kupürü.

sessiz bir cisim gördüm. Ne olduğunu anlayamadığım için korkuya kapıldım. Çevrede başkaları da vardı. Onlardan birkaçı durumu jandarmaya haber verdi. Jandarma komutanı geldiğinde cisim hâlâ orada duruyordu. Sonra bir yıldız kayması gibi Konya yönüne doğru, çok büyük bir hızla uzaklaştığını gördük. Çok geçmeden de gözden kayboldu." (25 Aralık 1981, Hürriyet gazetesini)

Komutanın telsizi sustu

Olay yerine gelen İlçe Jandarma Komutanı Yzb. Örfan Çelen, cismi izlerken, bir yandan da kaymakama haber iletmek için telsizine davrandı. Ne var ki, aletten yalnızca parazit sesleri geldi. Cisim bir süre sonra hızla uzaklaştı. Olay günü çevrede bulunan diğer görgü tanıklarının ifadeleri de birbirini tutmaktadır.

5 gün sonra

Cisim, diğer günlerde de görüldü. İlk görüldüğünden 5 gün sonra 21 Aralık'ta cisim, bu kez hem ilçe halkı, hem de güvenlik yetkilileri tarafından izlendi. Etrafına parlak yeşil bir ışık saçarak Aksaray Motor Fabrikası üzerinde dolaşan cisim, daha sonra büyük bir hızla kayarak gözden kayboldu.

1 iken 2 oldular

31 Aralık akşamı saat 19.00 dolaylarında ise yine Niğde-Aksaray'da gökyüzü parlak bir ışıkla aydınlandı. Gelen cisim önce Kurtuluş ve Dağılgan mahalleleri üzerinde dolaştıktan sonra, çevresine parlak ışıklar saçarak büyük bir hızla Konya yönüne doğru gözden kayboldu. Cismnin geçişi sırasında televizyonunun arızalandığını öne süren Zekeriya Baş, olanları şöyle anlattı: "Çarşambayı perşembeye bağlayan akşamı. Televizyonu yeni açmıştık. Birden etraf pırıl pırıl oldu. Önce televizyonumuzun camı beyazlandı."

görüntüler kayboldu." (3 Ocak 1982, Hürriyet gazetesi)

Aynı olayla ilgili olarak Mehmet Sürücü ise şunları söyledi: "Yılbaşı gecesi iki cisim vardı, biri büyük, biri küçüktü ve birbirleriyle çarpaz duruyorlardı. Biri doğudaysa, öteki bandaydı. Ertesi akşam da ters çarpazda yine ikisini gördüm. Renkleri beyazdı. Şekil değiştiriyorlardı. Bazen çocukların yaptığı kâğıt gemi gibi duruyorlardı." (25 Ocak 1982, Milliyet gazetesi)

İki gece öncesinde de, ilçeye 15 km uzaklıkta Tokarış Köyü üzerinde cismin görüldüğü bildirildi. Köylüler, geceleyn ortalgın gündüz gibi aydınlandığını, cismnin kısa sürede ortadan kaybolduğunu gördüler. Çevredeki televizyon ve radyolar da arıza yapıp- rak çalışmadı.

Adana: 1 Ocak

Esrarengiz cisim, 1 Ocak akşamı Adana Havaalanı çevresinde görüldü. Tanıklardan Akil Şendağ, gördüğü cisimle ilgili şöyle konuştu: "Saat 18.30 sıralarında dükkânımızı kapamış evimize gidiyorduk. Gazipaşa bulvarına geldiğimizde havaalanının üzerinde büyük bir cismin parladığını gördük. Büyük bir merak içinde onu dikkatle izlemeye başladık. Bask bir tabak şeklinde idi. Sarı ve yeşil ışıklar saçıyordu. Bir an onun Emek Sitesi'ndeki apartmanlara çarpaçığını sandık. Ama sanki çarpaçakmış gibi duran bu cisim çarpaçmadı. Öyle bir iki dakika kadar durduktan sonra yine görüldüğü gibi büyük bir hızla kayboldu." (2 Ocak 1982, Hürriyet gazetesini)

İstanbul: 6 Ocak

Tanımlanmayan cisim 4 Ocak akşamı İstanbul'da görüldü. Saat 23.30'da Ankara asfaltında yol kaçan araçlardaki kişiler, 100 m yüksekten ve tahminen saatte 1000 km hızla Küçükyalı-Maltepe yönünde yeşil ve çok parlak bir cismin yol aldığını gördüler. O sırada Yalova yönüne giden Şehir Hatları vapurundaki yolcular da aynı cismi gözlediler.

Eceabat: 6 Ocak

6 Ocak akşamı parlak cisim Eceabat'a 17 km uzaklıkta iki saat arayla iki kez görüldü. Cismi gören balıkçıları korkudan balık avlaktan vazgeçerek kıyıya döndüler.

9 Ocak: Niğde-Aksaray'a dönüş

9 Ocak akşamı saat 21.00 sularında esrarengiz cisim yine Niğde-Aksaray'da boy gösterdi. Güneybatıda tahminen 1000 m yüksekte yanıp sönenek Ankara-Adana yolunda trafiğin aksamasına yol açtı. Bu yönde seyreden araçların şoförleri E-5 karayolunu aydınlatan bir parlak cismi durup seyretmekten kendilerini alamadılar.

10 Ocak: Edirne-Havsa

10 Ocak pazar gecesi, cisim bu kez de Edirne'nin Havsa'ya bağlı Arpaç Köyü'nde köylülere

heyecanlı dakikalar yaşattı. Saat 21.00 sıralarında görülen cisimle ilgili, Muhtar İsa Kuzu şöyle konuştu: "Önceki gece kahvede otururken, birden televizyon bozuldu. Televizyonun bozulmasıyla dışarıdan bağırış ve gürültüler geldi. Bütün kahvedekiler dışarıya fırladı. Yaklaşık 500-600 m yukarıda yumurta biçiminde bir cisim, sarı ve yeşil ışıklar saçarak geçiyordu. Daha sonra gözden kayboldu." (13 Ocak 1982, Hürriyet gazetesi). Aynı cismi arabasıyla köyden Havsa'ya kadar izleyen Mahir Avcı ise, şunları anlatır: "17 km kadar gökcismini takip ettim. Arabamla yaklaşık 80 km hız yapıyordum. Onun süratı ise bana göre 120 km kadardı. Bazen arkasından sarımsı duman çıkarak dümdüz gidiyordu. Havsa'ya bir kilometre kala, ön fabrikası önünde aniden gözden kayboldu." (13 Ocak 1982, Hürriyet gazetesi).

14 Ocak: Yine Havsa

14 Ocak gecesi saat 22.00 dolaylarında garip gökcisimi bu kez Havsa'ya bağlı Taplık Köyü semalarında görüldü. Köyün ilkökul öğretmeni Şekket Ayaz ve köylülerden Recep Varol olayı şöyle aktardılar: "100 m üzerimizden yaklaşık 40-50 km hızla geçen gökcisimi köy lokantasında çalan radyoyu tamamen susturdu. Bu cisim bir kaplumbağaya benziyordu. Etrafından sarı ve kırmızı ışıklar saçıyordu. 10 km uzakta, Kurapa Köyü yamaçlarına kadar gitti. Birden yusuvarlak olarak gözden kayboldu. İlk gördüğümüz anda 5 m çapında bir küre büyüklüğündeydi." (16 Ocak 1982, Hürriyet gazetesi).

Televizyondaki program

Aynı akşam Niğde-Aksaray Kaymakamı Güner Orbay TV'de şu konuşmayı yaptı: "15 Aralık 1981 tarihinden bu yana ilçemiz semalarında meçhul bir cisim dolaşmaktadır. Bu meçhul cisim bazen 800 metre, bazen 1000 metreye kadar inmekte, halk tarafından ilgiyle ve merakla izlenmiş bulunmaktadır. Meçhul cisim zaman zaman mavi, kırmızı, sarı ve beyaz ışıklar saçarak suretiyle gökte bir müddet asılı kalmakta ve daha sonra nokta halinde kaybolmaktadır..." Daha sonra, "Yurttan Dünyadan" programı kameramanı Halil Komanova'nın dört günlük bekleyişten sonra görüntülediği cisim, sağtışı ışık huzmeleriyle birlikte ekrana gelir. Programın konuk iki gökbilimcisi normal bir kameranın bu görüntüyü nasıl olup da belirlediğini anlayamamışlardır. Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi Bölümü'nden Prof. Cemal Aydın konuya şöyle bir açıklama getirir: "Normal bir kamerayla gökcisminin tespiti edilebilmesini ne benim, ne de bilimin aklı alır. Çünkü teleskopla bile izleyebilmek için teleskopun ayaklarını yerden en az 5 metre derine gömmüş titremeyi önlemek gerekir. Bence bu gökcisimi değil, Venüs gezegenidir." (25 Ocak 1982 TV'de 7 Gün dergisi). Ancak, Prof. Cemal Aydın, görüntüyü dikkatle izledikten

İhlara Vadisi girişinde, uçandırenin indiği ileri sürülen yerde bulunan Niğde-Aksaraylılar.

sonra, gökcisminin Venüs gezegeni olduğu konusundaki iddiasını sürdürmedi ve ışık huzmelerinin de yeterli bir açıklamasını yapamadı.

15 Ocak: Tekrar Niğde

15 Ocak akşamı cisim üç yerden izlendi. Saat 19.00 dolaylarında ilk kez Niğde'nin Gümüşler kasabası üzerinde ortaya çıkan cisim, Niğde'nin kuzeydoğu kesimi üzerinde 7-10 dakika kadar kaldıktan sonra etrafa beyaz ve açık yeşil ışıklar saçarak Konya yönünde kayboldu. Gökcisimi saat 21.30'da Havsa'da çift olarak görüldü. 5 dakika kadar bulunduğu yerde kaldıktan sonra korkunç bir hızla hareket ederek gözden kayboldu. Cismi gözleyen Emekli Başkomiser Osman Yalçın olayı şöyle anlatır: "Önceki gece saat 21.35'te televizyonda ses ve görüntü birden bozuldu. Daha sonra tamamen kesilince balkona çıktım. Gök yüzünde yerden 1000 metre yükseklikte bir cisim mavi ve pembemsi ışıklar saçarak İstanbul yönüne doğru gidiyordu. 15 dakika kadar izledik. Daha sonra birden ortadan kayboldu. Bu cisim küre biçimindeydi."

Olayların ardı kesilmedi. 17 Ocak günü, bilinmeyen cisimlerden biri yine Niğde-Aksaray'da görüldü. Aynı gün İzmit çevresinde, İzmir'in Tire ilçesinde ve Havsa'da vatandaşlar yine uçandıre gözlemleri yaptılar.

Fakat sonuçta ne oldu? Bilim adamları olaylara ilgisiz kaldılar. Doğru dürüst bir araştırma ve etkin bir açıklama yapılmadı.

Basın ise, giderek ilgisini azalttı. Olaylar sırasından ve sonrasında Niğde-Aksaray'a gidenler öyle çarpıcı gerçeklerle karşılaştılar ki, âdetâ dilleri tutuldu.

Niğdeli çoban Hamit Gezen uçandıreyi gördüğü yeri işaret ediyor. Günaydin gazetesinde yer alan konuyla ilgili haberin kupaı.

"Uçandıre"

Çoban Hamit Gezen alındaki sopayı gök doğru uzatarak "O garip cisim ışıklar saçarak şurada duruyordu" dedi. Niğdeli çoban gök cismini bir uçandıre olduğunu iddia etmiştir.

Uçandıreler Niğde-Aksaray'a takıldılar. Sayfa 56'da

Tunguska'da ne oldu?

1908 yılında Rusya'nın Sibirya bölgesinde yeryüzüne yakın bir yerde çok büyük bir patlama olur. Atom bombasına benzeyen bu patlama, gökyüzünü bir anda kızıla boyar. Çok geniş bir alanı harap eder. Dünyanın birçok bölgesinde etkisi görülür ve nedeni anlaşılamaz...

30 HAZİRAN 1908 sabahı, saat 7.15'te Rusya'nın Sibirya bölgesinde, Tunguska Nehri vadisi semalarında çok büyük bir patlama oldu. Bu patlama aynen bir atom bombasının patlamasına benziyordu. Nereden geldiği belli olmayan devasa, mavi, parlak bir topa benzeyen cisim aniden gökyüzünde, yere yakın bir yerde belirdi. Büyük bir toz kütesi kaldırarak yükseldi ve infilak etti. İnsanoğlu o güne kadar böyle müthiş bir olaya tanık olmamıştı...

İnsanlar değil hayvanlar öldü

Çok büyük bir şans eseri, olayın geçtiği kayalık Tunguska Nehri vadisinde çapı 30 kilometreyi bulan bir daire içinde insanlar yaşamıyordu. Çok sık ormanlarla kaplı olan bu bölgedeki ağaçlar tamamen yandı. Bu alanın hemen kenarında yaşayan ve Moğollara benzeyen göçebe Tungus insanları patlamayla birlikte âdeta etrafa saçıldılar. Çadırları şiddetli rüzgârla sürüklendi. Çevrelerindeki ormanda yer yer yangınlar çıktı. Patlamadan kaynaklanan aşırı sıcaklık Tungusların kullandıkları metal eşyaları eritti, rengineyiklerini yaktı. Etkinin yoğun olarak hissedildiği alan içinde tek bir canlı hayvan kalmadı. Fakat ne hikmetse patlama hiçbir insanın ölümüne de yol açmadı. Bu arada bazı kişiler siyah yağmur'un yağdığına tanık olduklarını ileri sürdüler.

Çiftçi Semenov'un anlatıkları

Patlamanın olduğu yere 65 km. uzaklıkta

Sovyet Uzay Uzmanı Leonid Kulik patlamadan otuz yıl sonra Tunguska'da araştırmalar yaptı (sağda).

bulunan Vanavara kasabasında oturan çiftçi **Semenov**, patlama sabahı olağan bir yaz gününü ne başlamak üzereydi. Evinin kapısında oturmuş, o gün yapacağı işleri planlıyordu. Sonradan olayı şöyle anlattı: "Kapının önünde oturuyordum. Bir yandan toprağı bellemek gerektiğini düşünüyordum. Bir yandan da gözüm karşı evde oturan ve pencere çerçevelerini tamir eden komşum Kosalopov'a takılmıştı. Çok sessiz bir gündü. Birden müthiş bir şey oldu. Ufukta, gökyüzünün büyük bir bölümünü kaplayan yusyuvarlak ve çok parlak bir cisim belirdi. Aynı anda bir ekmeğin fırınım içine atılmışım gibi bir sıcaklık hissetmeye başladım. Komşum Kosalopov'un elindeki aletleri fırlatarak ve kulaklarını tutarak bana doğru koştuğunu fark ettim. Kosalopov'un bulunduğu yerden, gökyüzündeki bu nereden geldiği belli olmayan küresel cisim gözükmeydi. Sonradan da bana söylediğine göre, kendi evinin damında yangın çıktığını zannet-

tiği için benim bulunduğum yere doğru koşmaya başlamış. Vücudumun her yerinde yanıklar peyda olmuştu. Birkaç saniye sonra, gözlerimi ayıramadığım o küresel cisim, altında çok büyük toz bulutu bırakarak yükselmeye başladı. Belli bir noktaya geldikten sonra da dağıldı. Tam o sırada kendimi yerde buldum. Çok kısa bir süre baygın yattıktan sonra ayağa kalktım. Ahır kapısının kırıldığını, pencerelerin tuzla buz olduğunu gördüm. Evim deprem oluyormuşçasına sarsılmaya başladı ve gök gürültüsünü andıran bir ses duydum. Hayatımda hiç bu kadar korktuğum olmamıştı. Sanki kıyamet kopmuştu. Ya da ölmüşüm ve cehenneme düşmüştüm..."

Olayın etkileri

Tunguska patlamasının etkileri 1000 kilometrelik bir alan içinde hissedilmişti. Patlama bölgesinden 600 kilometre uzaklıktaki Kansk'ta bile, kayıkçıların nehre yuvarlandığı, atların şok dalgasının etkisiyle yere kapaklandığı, evlerin sallandığı ve kap kacakların raflardan aşağı düştüğü görüldü. Trans-Sibirya ekspresinin makinisti, vagonlar sallanmaya başladığında, raydan çıkma korkusuyla treni durdurmuştu.

Rusya dışındaki etkiler

Depremleri kaydeden aletler aynı gün bütün Avrupa'da sismik dalgalar olduğunu gösterdiler. Dünya manyetik alanında sapmalar olduğu ortaya çıktı. Havabilimcileri ise patlamanın yol açtığı şok dalgasının dünya atmosferi çevresini iki kez dolandığını tespit ettiler.

İngiltere'nin Huntington kentinden bir kadın okur. The Times gazetesine gönderdiği mektupta şunları yazıyordu: "1 Temmuz günü

(Üstte) Tunguska patlamasından doğrudan doğruya etkilenen yerli Tungus kabilesi üyeleri. Kabile halkı, patlamadan sonra, rengineyiklerinin çoğunun yanık içinde kaldığını söylemişti. Bazı uzmanlar bu yanıkları nükleer bir patlamadan kaynaklanan radyasyon hastalığına bağlamaktadır. (Altta) Patlamadan 13 yıl sonra patlama bölgesinin görünüşü.

(1908) gece yarısından hemen sonra gökyüzü o kadar aydınlık ki, evin içinde ışık yakmadan, büyük harflerle yazılı yazılar okunabiliyordu... Saat 1.30'da odanın içi gündüz gibi aydınlık. Bu olağandışı olayı açıklayamayacak mıyız?... Tabii, kimse bu konuda bir açıklama yapmadı.

Patlamadan sonra, Avrupa'nın büyük bir bölümünde ve Asya'nın batı bölgelerinde benzer olaylar saptandı. Bütün raporlarda gecenin normale göre 100 kez daha parlak olduğu, kuzey yönünde, gökyüzünde alev pırlıtsı gibi kızıl ışıkların görüldüğü bildiriliyordu. Söz konusu ışıklar ve havaya geniş toz bulutlarının savrulması, olayın tipik bir patlama dışında başka bir yoruma açılmasını engellemişti.

Patlama olayının üzerine gidilmedi

Tunguska patlamasının olduğu dönemde Rusya önemli politik değişimlerin eşliğindeydi. Çarlık rejimi, yükselen bir muhalefet hareketi karşısında sarsılıyor, iktidarı almak isteyen devrimci güçler bütün ülkeye yayılıyordu. Tunguska olayı olağüstü özelliğine rağmen Rusya içinde yerel Sibirya gazetelerinin dışına taşamadı. O zamanki büyük basın organları imparatorluğun uzak bir köşesindeki bu "önemsiz" olaya sayfalarında yer vermediler.

Olay, dünyanın birçok bölgesindeki etkisine rağmen uzun süre gizli kaldı. Sanki böyle bir olay olmamıştı.

13 yıl sonra başlatılan araştırma

1917 yılında Rusya'da devrim oldu. Çarlık rejimi yıkıldı. Sovyetler iktidara geldiler. Tunguska olayı ise ilk kez Sovyet Uzay Uzmanı Leonid Kulik tarafından 1921 yılında araştırılmaya başlandı.

Kulik göktaşlarına meraklıydı. Uzaydan gelip yeryüzüne düşen bu cisimlerin endüstri

için zengin demir kaynağı olabileceğini düşünüyordu. 30 Haziran 1908'de Tunguska Nehri'nin vadisine de böyle bir göktaşının düşmüş olabileceğini iddia etti. Hatta bunun 25.000 yıl önce Arizona'ya düşüp, geniş Bor-ringer kraterini oluşturan göktaşından daha büyük olduğunu inanıyordu.

Kulik, Tunguska'ya hareket ediyor

6 yıllık bir hazırlık döneminden sonra Kulik, ekibiyle birlikte Tunguska patlamasının olduğu bölgeye doğru hareket etti.

Demiryolunun ulaştığı son kasaba Taishet'den sonra, Vanavara'ya varmak için, kar ve buzla kaplı bölgede at sırtında 600 kilometre yol tepti. Bölge halkını dinledikten sonra, Kulik'in büyük bir göktaşının izi üstünde olduğu konusundaki inancı daha da arttı.

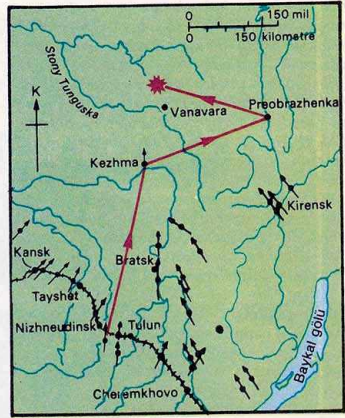
Aniden başlayan kar yağışı, araştırmaları bir hafta kadar engelledi. 8 Nisan'da, Kulik, bir meslektaşı ve bir rehberle birlikte at üstünde, gezinin planlanan son araştırması için yola çıktı. Kuzeye doğru ilerledikçe çevrelerindeki manzaranın çarpıcılığı da artmak-taydı. 19 yıl önceki şok dalgasının yerle bir ettiği çam ağaçları sessizce toprak üstünde yatıyorlardı. Ağaçların bir kısmı yanmış, bir kısmı da kavrulup kalmıştı.

Yüksek bir yerden patlama bölgesini seyre-den Kulik, defterine şu notu düştü:

"Baktığımız yerden hiçbir orman belirtisine rastlamadık, her şey yıkılmış, yanmıştı. Bu ölü alanın çevresinde yeni oluşmakta olan ağaçlar ise güneş ve hayatı arar gibi ileriye doğru uzanıyorlardı. 50-75 santimetre kalınlıktaki büyük ağaçların ince dal gibi olduğunu, tepelerinin güneye doğru metrelerce uzağa fırlatıldığını görmek insanda çok tuhaf bir duygu uyandırıyor."

"Ateş Tanrısının Ziyareti"

Kulik, patlamanın merkezine doğru birkaç mil daha ilerlemek istediye de, rehberler, böl-

genin, Ateş Tanrısı tarafından ziyaret edildiğini ileri sürerek gitmek istemediler. Bu nedenle, Kulik, yeni rehberler bulmak için Vanavara'ya dönmek zorunda kaldı. Ve bir ay sonra patlama bölgesine yeniden geldi. Sonunda patlamanın merkezine erişti. Ne var ki, olduğu dev krateri bulamadı. Kraterin yerinde, patlamanın göbeğinde olmalarına rağmen, dimdik ayakta duran ağaçlar ve donmuş bir bataklık bulunuyordu.

Patlamaya yol açan cisim, her neyse yere düşmemişti bile... Kulik, bölgeye daha geniş araştırma olanaklarıyla birçok kez gitmiş olmasına rağmen, aradığı demir gök cisminin izine hiçbir zaman rastlayamadı...

Dünyaya çarpan bir kuyrukluyıldız mı?

Tunguska patlaması demir göktaşından kaynaklanmıyorsa, nedeni neydi? 1930 yılında, İngiltere Meteoroloji Dairesi Başkan Yardımcısı, Francis J. W. Whipple, olayın, küçük bir kuyrukluyıldızın yeryüzüne çarpmasından kaynaklandığını ileri sürdü. Aynı fikre Sovyet Astronom A.S. Astapovich de katıldı.

Halkın gözünde kuyrukluyıldız, 1910 tarihinde gözlenen Halley Kuyrukluyıldızı gibi, ardında milyonlarca kilometre uzunluğunda dev bir toz kuyruğu taşıyan parlak gaz topudur. Fakat bu denli parlak kuyrukluyıldızlar nadir görülür. Her yıl, en aşağı bir düzine kuyrukluyıldız, astronomlar tarafından gözlenmesine rağmen, bunların çok azını çıplak gözle görmek mümkündür. Hatta çoğu zaman bu bile imkânsızdır. Birçok kuyrukluyıldız, astronomi kitaplarında gösterilenlerden daha küçük ve soluk, bazı kuyrukluyıldızların da, özellikle yaşlı olanlarının kuyrukları yoktur.

Şu anda en geçerli kurama göre, bir kuyrukluyıldız donmuş gaz ve tozdan oluşan kartopuna benzer. Yaşlı kuyrukluyıldızlar, gazları tükendiğinde, düşük yoğunlukta bir kaya kütesine dönüşürler. Böyle bir cisim,

Sağdaki harita: Sovyet Uçandıre Uzmanı Felix Zigel tarafından, görgü tanıklarının ifadelerine ve atmosferik şok dalgasının yol açtığı zararın türüne, ateştopunun patlama bölgesine erişinceye dek izlediği yol planını göstermektedir.

(Alta) Patlamadan 13 yıl sonra Kulik ve ekibi tarafından gözlenen geniş çaplı yıkıma ilişkin kanıtların bazıları: Patlamanın gücüyle yıkılmış ağaçların yanında, hâlâ ayakta kalan ağaçlar normale göre büyümemiş.

yüksek bir hızla dünya atmosferine girdiğinde sürtünmeden dolayı yanarak parlak bir ateş-topu görünümünü alır ve sonunda patlayarak yere çarpar. Bu tür bir nesnenin havada patlama olasılığı Tunguska'da bir kraterin ya da göktaşı parçasının bulunmadığını açıklayabilir. Kuyruklu yıldız kuramına karşı çikanlar ise, Tunguska'daki patlamadan önce gökyüzünde hiçbir kuyruklu yıldızın görülmediğini söylemektedirler.

Kara delik teorisi

Olayın nedenine ilişkin başka açıklamalar da var. Küçük bir **kara deliğin** Sibirya'da patladığını ileri süren görüş bunlardan biri. A.A. Jackson ve Michael Rijan evrende bulunduğu iddia edilen kara deliklerden birinin dünyadan geçmesi halinde, Tunguska patlaması sırasında görülen etkilere yol açabileceğini iddia ettiler. Fakat böyle büyük bir hız ve enerji ile hareket eden kara deliğin dünyanın öbür ucundan çıkması ve orada da benzer etkilere neden olması gerekirdi.

Bir uzay aracı mı?

Tunguska patlamasına ilişkin teoriler içinde en ilginç olanı 1946 yılında Sovyet bilimkurgu yazarı **Alexandar Kazantsev** tarafından ortaya atıldı. Teorisini uydurulmuş bir hikâye olarak görmeyen Kazantsev, Sibirya üstündeki patlamanın, nükleer yakıtlı bir uzay aracının yanmasından kaynaklandığını ileri sürdü. Kazantsev'e göre, uzaylılar, dünyadaki en büyük tatlı su kaynağı Baykal Gölü'nden su almak için gelmişlerdi. Araç atmosfere girdiğinde sürtünmeden dolayı ısınmış ve Hiroşima'ya atılan atom bombası gibi havada patlamıştı.

Bir diğer bilimkurgu yazarı **John Baxter** 1976 yılında yayınlanan *The Fire Came By* (Ateş Geldi) adlı kitabında Hiroşima atom bombasıyla Tunguska patlamasının etkilerini kıyaslayarak Kazantsev'in görüşünü paylaşmaktadır. İki olay arasındaki benzerlikler ise şöyle: Güçlü ısı yayılması, ateşli sütun biçiminde yukanlara çıkan sıcak hava, Tunguska patlamasının merkezinde, Hiroşima'daki bombanın patlama noktasındaki gibi dimdik ayakta duran kavrulmuş ağaç kümeleri...

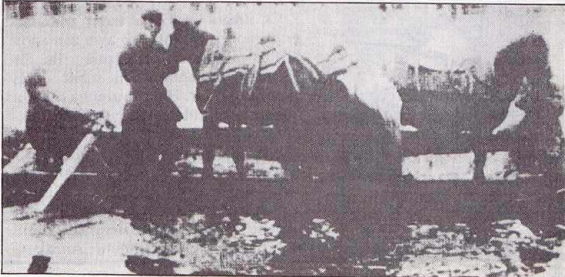
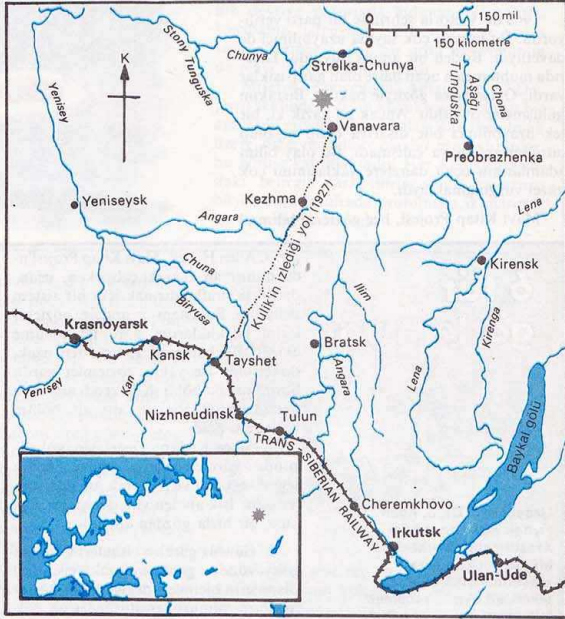
Bölgedeki öldürücü radyasyondan da sık sık söz edilmektedir. Kazantsev'in hikâyesindeki kişilerden biri, Tunguska patlama bölgesini inceledikten sonra, sanki görünmez bir alevin yol açtığı şiddetli ağırlar içinde kıvrınarak ölen bir adamdan söz eder, ve "olayın nedeninin radyoaktiviteden başka bir şey olamayacağını" ileri sürer. Gerçekte ise, Tunguska patlaması yüzünden kimsenin ölmediği bilinmektedir. Fakat yerli Tunguslar patlama alanı içindeki rengeyiklerin derilerinde yanık izlerinin kaldığını söylemişlerdi.

Bölgeye yapılan gezilerde, patlama noktasının çevresindeki alanda bitkilerin büyümesinin hızlandığı görüldü. Bazı araştırmacılar

Tunguska patlamasından 13 yıl sonra, Sovyet Uzay Uzmanı Leonid Kulik, at sırtında ve kayıkla yaptığı gezide (en alta) patlama bölgesini inceledi. Gezi planı haritada görülmektedir (alttaki harita). Kulik patlamaya ilişkin dramatik kanıtlarla da karşılaşmış ve tüm orman âdetâ yok olmuştu.

bu durumu radyasyonun bitki hücrelerinin yapısını değiştirmesine bağlamaktadır. Bölgedeki ağaçlarda radyoaktivite saptandığına ilişkin yazılara rastlanmaktadır. Nobel ödüllü bilgin **Willard Libby** yaptığı incelemeler sonucunda, 1908 yılından sonra Tunguska'daki ağaç gövdelerindeki halkalarda radyokarbonun artışı gösterdiğini saptadı. Bütün bu belirtiler Tunguska patlamasının nükleer kaynaklı olabileceğini de göstermektedir.

Tunguska patlaması ilk nükleer denemeden 30 yıl kadar önce olduğundan, insanı tedirgin eden soruları da beraberinde getirmektedir. Bu boyuttaki bir patlamanın nedeni neydi, ya da buna yol açanlar kimlerdi?..

Uzaylılarla garip karşılaşmalar

BİLİM, uçandaire (UFO) olayına uzun bir zaman şüpheyle baktı. Bir ara ABD Hava Kuvvetleri tarafından uçandaireleri araştırmak için bir proje geliştirildi. **Mavi Kitap Projesi** adı verilen bu projenin uzaybilim danışmanlığına da Dr. J. Allen Hynek getirildi. Bu uzaybilimci daha sonraları **Uçan Daire Deneyimi** adlı bir kitap yazdı. Kitabında tanık olduğu bir olaya da yer verdi.

1968'de Victoria şehrinde bir parti veriliyordu. Bu partiye çok sayıda uzaybilimci de davetliydi. Birden bir anons duyuldu. Dışarıda muhtemelen uçan daire olan garip ışıklar vardı. Olaya şaka gözüyle bakıldı. Birtakım gülüşmeler duyuldu. Ancak ne yazık ki, bir tek uzaybilimci bile dışarıya çıkıp ne olup bittiğini anlamaya çalışmadı. Bu olay bilim adamlarının uçan dairelere yaklaşımını çok güzel vurgulamaktaydı.

Mavi Kitap Projesi, her gözleme bilimsel

Uçan daireler (UFO) dünyayı uzun zamandan beri ziyaret etmekte. Ancak bu konudaki ayrıntılı raporlar nedense kamuoyuna ulaşamamakta.

bir kılıf geçirmeye çalıştı. Ancak, gözlemleri açıklamak için öyle temelsiz bilimsel veriler öne sürülüyordu ki, proje inanırlılığını yitirdi. Nihayet 1966'da ABD Hava Kuvvetleri iki yıllık yeni bir araştırma projesi geliştirdi. Bu projenin amacı kendi araştırmalarını yeni bir incelemeye tabi tutmaktı.

Resmi olmayan adıyla **Condon Raporu**, 1966'da yayınlandı. Rapora göre uçan daireler hakkındaki araştırmaların bilime herhangi bir katkısı yoktu. Bu nedenle araştırmaları daha ileriye götürmek anlamsızdı. Komisyon tarafından 87 olay incelendi. Ancak bütün çabalara rağmen komisyon olayların üçte birinin nedenini açıklayamadı. Yine de bu rapordan sonra ABD Hava Kuvvetleri uçandaireler hakkında herhangi bir sorumluluk almadı. Aralık 1969'da Mavi Kitap Projesi'nden vazgeçildi. 1969'dan sonra da uçandaireler hakkındaki araştırmaları özel kurumlar üstlendi.

6 tür gözlem var

Uzaybilimci Dr. J. Allen Hynek ABD Uçandaire Araştırmaları Merkezi'nin Müdürü. Uçandaire araştırmalarına bilimsel teknikleri uygulayabilmek için yıllarca uğraştı (altta).

Dr. J. Allen Hynek, Mavi Kitap Projesi'nde danışman olarak çalışırken, uçandaireleri sınıflandırmak için bir sistem geliştirdi. Bu sistem uçandaire gözlemlerini uzaklıklarına göre iki bölüme ayırdı. İlk bölümde 150 m.'den uzak, ikincisinde ise yakın gözlemler vardı. Sonra her iki bölümü de kendi arasında üçe ayırarak toplam altı alt bölüm halinde topladı.

1. Gece ışıkları: Gecenin gökyüzünde görülen garip ışıklar. Işığın yoğunluğunda ve renginde ani değişimler olur. Işık aniden yön değiştirip korkunç bir hızla gözden kaybolur.

2. Gündüz görülen cisimler: Gündüz gökyüzünde görülen uzak cisimler. Cisimlerin biçimleri değişiklikler gösterir. Puro, yumurta, oval, iğne ucu, disk biçiminde cisimler bu sınıfa girer.

3. Radar + Gözlem: Bazen uçandaireler radarla saptanır ve aynı zamanda kişiler tarafından da görülür. Bu tür raporlar uzmanların en itibar ettiği raporlardır. Dr. Hynek yalnızca radarla alınan görüntülere pek güvenememektedir. Çünkü radarda bir takım doğal olaylar da görülmektedir. Yüksek bir yerden yansıyan bir ışık, ısı değişiklikleri, yoğun bulut kümeleri, kuş sürüleri gözlemlerini yanıltabilmektedir. Bu nedenle radar + kişi gözlemi uçandaire raporları için çok önemlidir. Ancak ne

yazık ki, bu tür olaylar oldukça ender görülmektedir.

Uçandaireler hakkında yakın gözleme dayanan raporlar çok ilginç ve hayret vericidirler. Bunlara **Yakın Karşılaşmalar** da denir.

4. Birinci türden yakın karşılaşmalar: Olayın basit gözlemine dayanır. Olayla çevre arasında hiçbir fiziksel ilişki meydana gelmez.

5. İkinci türden yakın karşılaşmalar: İlk türe benzer. Ancak canlı ve cansız cisimlere bir takım etkiler söz konusudur. Bitki örtüsü kavrulmuş veya ezilmiştir. Ağaç dalları kırılmıştır. Hayvanlar paniğe kapılmıştır. Araba farları sönmüş, motorlar ve radyolar susmuş olabilir. Uçandaire kaybolduğunda elektrikli aletler yeniden işlemeye başlar.

6. Üçüncü türden yakın karşılaşmalar: Uçandaire içinde veya etrafında uzaylılar gördüğünü iddia edenler bu sınıfa girer. Dr. Hynek uzaylılarla konuştuğunu iddia eden kişilere genellikle inanmamaktadır. Çünkü bu tür raporlar genellikle aklı başında kişiler tarafından yapılmamaktadır. Uzaylılarla konuşanlar nedense hiçbir zaman toplumda belli bir yere sahip, yüksek öğrenim görmüş kişiler olmamaktadır. Ancak bu tür vakalar bile bilim adamları tarafından etraflıca incelenmek zorundadır.

Parlak, sessiz ve ürkütücü bir durgunluk

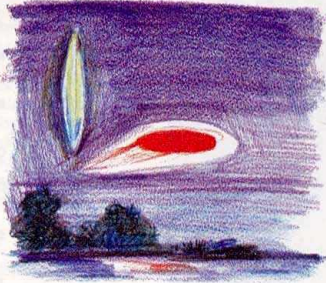
Parlak ışıklar: Vernon, Fransa, 23 Ağustos 1954.

VERNON, Paris'in 80 km. kadar güneyinde Sen nehri üzerinde yer alan şirin bir kasabadır. 1944 yılında müttefik ordularının Almanlara karşı giriştiği ilk saldırı bu kasabada başladı. Müttefik ordularının saldırısından 10 yıl, Idlevild olayının üzerinden de 8 hafta geçtikten sonra, Vernon 4 kişinin şahit olduğu, fakat basında fazla yankı uyandırmayacak bir uçandaire olayına tanık oldu.

23 Ağustos 1954 sabahı saat 01.00'de Vernon'da gökyüzü açık, Ay da hilal şeklinde

idi. Bay M. Miserey de o saatte evine dönmüş garajının kapısını kapamaya çalışıyordu. Aniden tahminen 250 metre ötesindeki nehir yatağı üzerinde dikey durumda duran dev puro şeklinde bir cisme gözü ilişti. 90 metre boyunda tahmin ettiği bu cisim, parlak, sessiz ve ürkütücü bir durgunlukta idi. Miserey, daha alayın şaşkınlığından kurtulmadan, dev cismin içinden, ortası kızıl, etrafı beyaz haleli, disk şeklinde bir cisim çıktı. Sessizce Miserey'in evinin üzerinden güneybatı istikametine ilerledi. Bu olağanüstü durum 5 defa tekrarlandı. Beşinci disk de gözden kaybolurken, dev, parlak puro da karanlıkta yok oldu. Miserey, olayı polise intikal ettirdiğinde, günlük devriye görevinde bulunan iki polis, kasabanın güneybatı yöresinde ana yolda seyahat etmekte olan bir ordu mensubunun da olayı izlediklerini öğrendi.

Miserey ne görmüştü? Anlamı neydi? Dev puro şeklindeki cisim küçüklerini taşıyan bir ana gemi miydi? Idlevild olayı da dahil olmak üzere, diğer uçandaire olaylarını araştıranlar, bu görüşe katılmaktadı. Her iki olay arasındaki belirgin fark, birincisinde cisimlerin büyük cisim tarafından yutulması, ikincisinde ise dışarıya atılmasıdır.

İnsanımı yaratıklar... Ve garip işaretler

3. türden karşılaşma: Socorro, New Mexico, ABD, 24 Nisan 1964.

24 NİSAN 1964, saat 17.30'u gösterirken, New Mexico Socorro polis departmanında görevli polis memuru **Lonnie Zamora**, Pontiac arabası ile fazla sürat yapan birini şehir dışına doğru kovalamaktaydı. Aniden duyduğu bir gürleme sesi ile gökyüzünden turuncumsu bir alev topunun yeryüzüne inmekte olduğunu fark etti. Alev topunun, yakında bulunan bir dinamit deposunun yönüne düştüğünü görüp, kovaladığı arabayı izlemekten vazgeçip o yöne doğru direksiyon kırdı.

Bozuk yolda ilerledi. Güneybatıya yöneldiğinde ise bulunduğu yerden 140-180 m. ötede çok parlak, alüminyumla benzer, beyaz bir cisim gözüne ilişti. Çocuklar tarafından ters çevrilmiş bir otomobil sandı. Cismin yanında da beyazlara bürünmüş insanımı yaratıklar dikkatini çekti. Zamora sonradan verdiği ifadede numaralı güneş gözlüğü taktığını, bulunduğu mesafeden tam manası ile seçemediğini, yalnızca tahminen 1-2 m. boyunda olduklarını, hatta içlerinden birinin de kendisini fark eder etmez yerinde zıpladığını anlattı.

Yabancıların, kim olursa olsun, belki yardımı ihtiyaçları olabilir, diye arabayı üzerlerine sürmeye başladı. Uzaktan gördüğü manzara şaşırtıcıydı. Karşısında ayaklar üzerinde dikey duran oval bir cisim vardı. Merkezi telsizle arayarak, muhtemel bir kaza yerinde bulunduğunu ve yoluna yaya devam edeceğini bildirdi.

Arabadan çıkar çıkmaz, iki saniye aralıklı

üç gürleme sesi duydu. Cisme yaklaştıkça gürleme sesinin şiddeti de giderek artmaktaydı. İnsanımı yaratıklar ortalıkta yoktu. Aniden tozu dumana katarak yerden yükselen turuncu renkli bir alev topu görüldü. Arabasına doğru kaçmaya çalışırken arkasına bakmayı da ihmal etmiyordu. Oval cismin yatay duruma geçip havalandığını fark etti. Kendisini çalılıklar arasına zor atmıştı ki gürlemenin kesildiğini ve cismin yerden 5 m. kadar yükseldiğini gördü. Merkezi telsizle haberdar ederken de cismin ilerdeki dağını yamacından süzülerek yok oluşunu şaşkın şaşkın izliyordu.

Zamora, cismin üzerinde 15 cm. uzunluğunda garip bir işaret gördü. Komiser gelene kadar not defterine gördüğü şekli çizmeye koyuldu.

Lonnie Zamora uçandairelerle ilgili çok yakın gözlem yapmış olan biri olarak tanınıyor.

Komisier **Sam Chavez** az sonra olay yerine vardı. Eğer gelirken yanlış bir dönemece sapsamış olsaydı, cismi o da görebiyecekti.

"Ne oldu Lonnie? Sanki şeytan görmüş gibi bir halin var" dedi.

"Belki de gördüm" dedi Zamora.

Zamora, komiserin cismın havalandığı yerde halen yanan çalılıkı gösterdi. Olay mahalline vardıklarında toprağı 5 cm. kadar içeri çöktürmüş 4 adet ayak izine rastladılar. Bu izleri uçandairenin ayaklarının yaptığı tahmin ettiler.

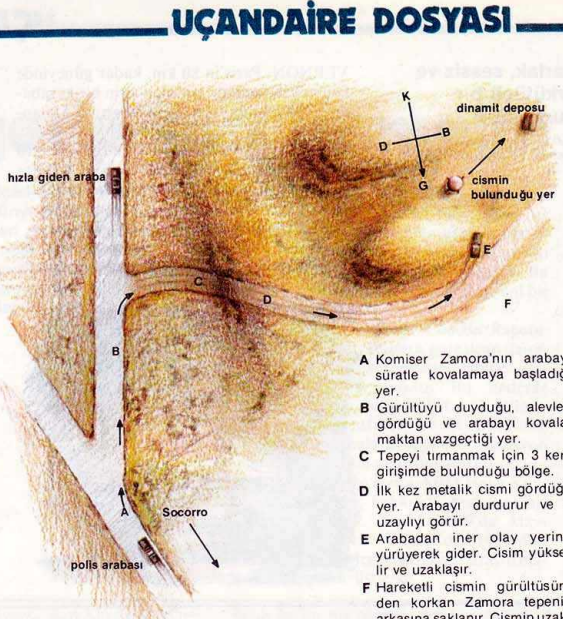
Daha sonra olay yerinde inceleme yapan Mühendis **W. T. Powers**, ilginç bilgiler verdi. Her izi, 1 ton ağırlığında bir cismın bırakabileceğini, ölçümlerden de dört ayağın çaprazlama keşmesinin 90° olduğunu, her kenarın orta noktasının ise bir çemberin çevresinde yattığını söyledi. Bay Powers, yerdeki yanık izinin ise dört ayağın çaprazlama merkez noktasına tekabül ettiğini, bunun da Zamora'nın görmüş olduğu turuncumsu ışığı doğruladığını vurguladı. Cismın yakınında da insanımsı yaratıklara ait olduğu sanılan yuvarlak ayak izlerine de rastlanıldı.

Socorro olayı basında ve dünyada büyük yankılar uyandırdı. Amerikan Hava Kuvvetleri'nin raporu olan **Project Blue Book** genelde tek şahitli uçandaire vakalarını önemsemezdi. Socorro olayı ise o kadar gerçeğe yakındı ki, olay mahallinde geniş çapta bir araştırma yapılmasına karar verildi. Socorro olayı **Project Blue Book**'un yenilgiyi kabul ettiği ender olaylardan biri olarak kabul edildi. **Dr. J. Allen Hynek** ise araştırmasını tamamladıktan sonra, şaşkınlığının iyice arttığını belirtti. "*Socorro vakasının belki basit bir açıklaması vardır, fakat yaptığım araştırmalar göz önüne alınırsa, hiç sanmıyorum*" dedi.

Hynek, Socorro'da yaptığı araştırmayı şöyle anlattı: "*Olaydan birkaç gün sonra Socorro'ya gittim. Polis Zamora'nın ifadesini okuduktan sonra, uçandairenin indiğı yeri inceledim. Mühendis Power'in ölçtüğü yerdeki izleri gördüm. Daha sonra bölgede yaptığım soruşturma sırasında olayın bir tanığının daha olduğu anlaşıldı. Kasabanın kuzeyindeki benzin istasyonuna uğrayan bir yolcu, benzinciye, kasabanın güneyindeki açık araziye bir cismın zorlukla indiğini söylemiş. Yere inen cisme doğru giden bir polis otomobili gördüğünü söyleyen bir tanık, başının derde girmesini istemediğini vurgulayarak yoluna devam etmiş.*"

Bu tanığın bulunabilmesi amacı ile hava kuvvetlerine araştırma yapmaları için çok ısrar ettim. Nedense bu konu üzerinde durmak istemediler. Eğer aranması gereken bu tanık, uçandaire yerine uyuşturucu kaçakçılığı veya kalpazanlıkla ilgili olsaydı, FBI bütün araştırma gücünü seferber ederdi."

Komisier Zamora'nın yaşadığı olay dünyada bu tür olaylar arasında en meşhur olay-

- A** Komiser Zamora'nın arabayı süratle kovalamaya başladığı yer.
- B** Gürültüyü duyduğu, alevleri gördüğü ve arabayı kovalamaktan vazgeçtiği yer.
- C** Tepeyi tırmanmak için 3 kere girişimde bulunduğu bölge.
- D** İlk kez metalik cismi gördüğü yer. Arabayı durdurur ve 2 uzaylıyı görür.
- E** Arabadan iner olay yerine yürüyerek gider. Cismı yükselebilir ve uzaklaşır.
- F** Hareketli cismın gürültüsünden korkan Zamora tepenin arkasına saklanır. Cismın uzaklaşmasını izler.

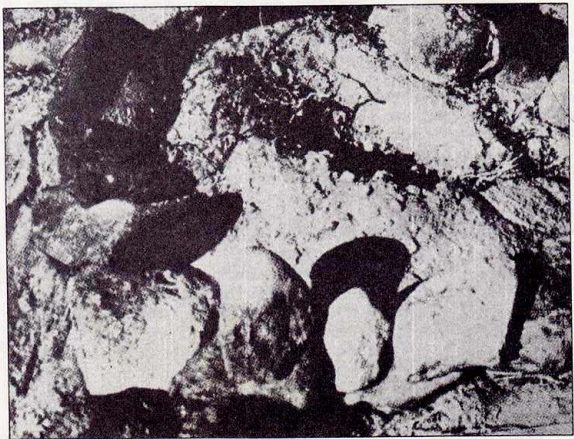
lardan biridir. Bunun gibi birçok olayın da olduğu biliniyor.

Bunların büyük bir kısmı kayıtlara geçmemiştir. Bir kısmı ise tanıklar tarafından, heyecan nedeniyle tam olarak anlatılmamıştır. Bazı tanıklara ise hiç kimse inanmıyor. Ama onlar gördüklerini ve yaşadıklarını anlatmaya devam ediyorlar...

Uçandaire fotoğrafları. Sayfa 64'e

(Alta) New Mexico Socorro'da uçandairenin bıraktığı iz. Bir mühendis çukurların oluşabilmesi için bir tonluk bir ağırlığa gerek olduğunu söyledi.

Kocaayak: İnsan mı, hayvan mı? Yoksa...

İNSANOĞLU YERYÜZÜNÜ FETHETTİ...

Kıtaları, okyanusları ölçtü, biçti... Fakat yine de Dünya'da henüz içine tam olarak girilmemiş öyle geniş ormanlar var ki, buralarda neler olup bittiğini anlamak uzaya çıkmaktan daha zor... Bir kocaayak bilmesidir gidiyor. Nedir bu? İnsan mı, hayvan mı, yoksa biz Dünyalıların aklının almayacağı bir başka varlık mı? Son yıllarda kocaayakla ilgili öyle olaylar görüldü ki, bu bilmece çözülmek şöyle dursun, daha koyu bir esrar perdesine gömüldü.

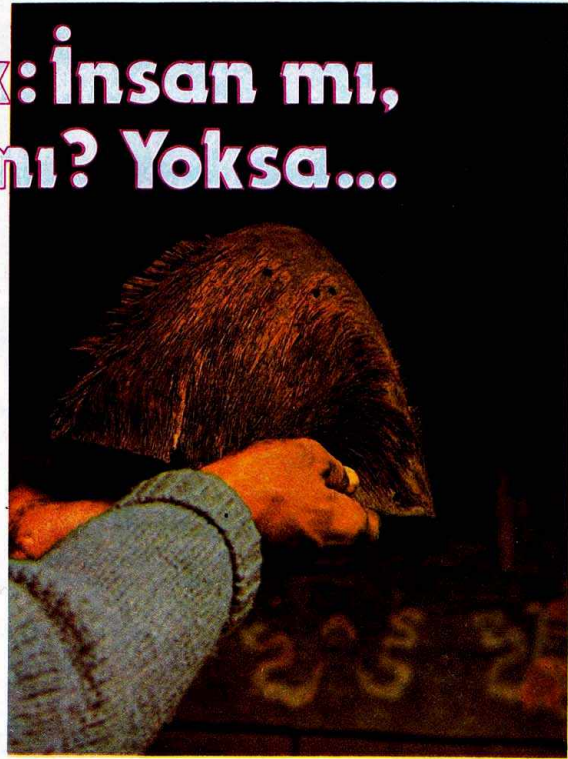
Amerika: Ağustos 1977

ABD Hava Kuvvetleri'nden bir çavuş ve iki arkadaşı, 1977 yılı Ağustos'unda Montana eyaletinde Bell Creek Canyon bölgesine kamp yapmaya gittiler. Senelik izinlerini geçirmekte olan bu üç kişinin niyetleri, doğa ile haşır neşir olmak, avlanmak ve dinlenmekti. Baştan başa ormanla kaplı olan bu yerde cipleriyle dolaşırken, birden yaklaşık 4,5 metre boyunda bir yaratıkla karşılaştılar. Bu dev yaratık bilinen hiçbir hayvana tam olarak benzemiyordu.

Ayakları üzerinde, aynen insana ya da daha çok maymuna benzer bir biçimde dik duruyordu. Bütün vücudu kıllarla kaplıydı. Çavuş ve 2 arkadaşı korku ve heyecan içinde derhal tüfeklerini doğrulttular ve dev yaratığın üzerine ateş ettiler. Yaratık arkasını döndü ve yürümeye başladı. Bunun üzerine, onlar da ciple takibe koyuldular. Yaratık birden durdu ve döndü ve bu kez cipin üzerine doğru yürümeye başladı. Çavuş ve iki arkadaşı hızla geri dönüp ormandan kaçtılar.

Birçok kocaayak rastlaşmasında olduğu gibi, bu kez de her şey çok çabuk olup bitmişti. Tanıkların yaşadıkları korku ve heyecan o kadar şiddetliydi ki, bilim adamları onların verdiği ölçülere şüpheyle bakmak gerektiğini ileri sürdüler: Gördükleri yaratık gerçekten 4,5 metre boyunda mıydı? Gerçekten böyle bir yaratığı gördüler mi? Ormanda dolaşan "kocaayak" hikâyelerini dinleye dinleye bu yaratığı hayallerinde yaratmış olamazlar mıydı?

Fakat üç kişinin aynı anda, aynı hayali görebileceği de pek inandırıcı gelmiyordu. Yoksa bu hikâyeyi, ilgi çekmek için mi uydurmuşlardı? Fakat, böyle bile olsa geriye kalan yüzlerce kocaayak olayı nasıl açıklanacaktır?..

Üzerlerine ateş edilince kurşunlardan etkilenmeyen, bazılarıysa görüldükleri anda ortadan yok olan ve "kocaayak" adı verilen bu yaratıklar gerçekten var mı? Bunların sırrı nedir? Nereden geliyorlar?..

Amerika: Nisan 1979

Tim Meissner Amerika'da İngiliz Kolombiya adı verilen ormanlık bir bölgenin çok yakınında, ailesi ile birlikte yaşayan 16 yaşında bir gençti. Kocaayağı üç gün içerisinde iki kez gördü. İlkinde arkadaşlarıyla birlikte bölgede bulunan gölün kıyısında balık avlıyorlardı. Birden çok ince, acı çeken köpeğin çıkardığı sese benzeyen bir haykırış duyular. Gölün karşı kıyısına baktıkları zaman, kollarını kaldırmış bir yaratık gördüler. Koşarak kıyıya dolaştılar. Yaratığın durmuş olduğu yere geldiler. Bütün o bölgeyi merakla araştırdılar. Gölün kıyısında, ağaçtan koparılmış dalların altında, yosunların arasına bırakılmış, boynu kırılmış ölü bir geyik buldular. Gördükleri yaratık ise ortalarda yoktu.

İki gün sonra Tim ve dört arkadaşı bu kez

Bir iddiaya göre yeti kafa derisi (Yeti: Tibet'te, Himalayalar'da yaşadığı varsayılan bir tür insanımı yaratık). Bu kalıntı, Nepal'de Budist Manastırı'ndadır. Avcılardan tüm karşı iddialarına rağmen, yapılan araştırmalar bu kalıntıların gerçek olduğunu ortaya koymuştur.

silahlı olarak olay yerine geldiler. Kodaiayağı aramak için dağıldılar. Hayret verici bir rastlantı sonucu, Tim Meissner yaratıkla tekrar karşılaştı. Yaratık uzun boylu, dik yürüyüşlüydü. Siyah kullarla kaplıydı. Çok parlak gözleri vardı ve düşmanca bakıyordu. Omuzlarının genişliği yaklaşık 120 cm kadardı. Bütün bu özellikleri hafızasına birkaç saniyede kaydeden Tim, derhal ateş etti. Yaratık vuruldu, ya da Tim onun vurulduğunu zannetti. Bir an sendeleyerek yaratık, doğrularak büyük bir hızla uzaklaştı. Tim de arkasından koştu ve onu 45 m kadar ilerde bir ağacın yanında dururken gördü ve sonra tekrar kaybettirdi. Ağacın yanına giden Tim, yaratığın başının geldiği yere bir işaret koydu ve yaratığın boyunun 2.70 m olduğunu belirledi.

Kodaiayağın özellikleri

Kodaia ayak adı, bu dev yaratıkların bıraktıkları ayak izleri nedeniyle kullanılmıştır. Çoğunlukla izler beş parmaklıdır. Fakat 2,3,4 ve 6 parmaklı izler de görülmüştür. İnsan ayağına benzemektedir, fakat insan ayağından daha büyüktür. Yüzlerce tanığın verdiği ifadede boylarının 1.80 ile 2.10 m arasında olduğu anlaşılmıştır.

Kodaia ayakların bir kısmı çok kötü kokmaktadır. 1977 sonbaharında yine Amerika'da bir kodaiayağ rastlayan, sonra onu kaybeden bir tanık şöyle anlatmaktadır: "Gördüğüm kodaiayağı, kaybettikten sonra fark ettim, çevrede çürümüş bir ceset kokusu vardı. Gittikçe yayılıyordu. Sanki birileri bu kokuyu istedikleri gibi atıvrarak, istedikleri uzaklığa yayıyorlardı. Elimde silahım ve bol cephanem olmasına rağmen çok korktum ve ağaçların arasına girip arıttıramadım."

Bir diğer tanık, gördüğü yaratığın çok iri, parlak kırmızı, kora benzeyen gözleri oldu.

Bu kemikler iddia edildiğine göre bir yeti iskeletinin elidir(üstte). ABD'nin Minnesota eyaletinde 1968 Aralık ayında buzlar içinde insanımsı bir yaratığın cesedi bulundu. Ivan T. Sanderson tarafından incelenen bu yaratık, kullarla kaplıydı ve vücut ölçüleri ne insana, ne de maymuna benziyordu (altta).

ğunu ve bakışlarının ise korkutucu olduğunu söylemektedir. Bazı tankların ifadelerinde kodaia ayakların göz rengi yeşil veya sarı olarak da tarif edilmektedir.

Avcılar tarafından anlatılan olaylarda kodaia ayak bilmecesinin çözümünü zorlaştıran çok önemli bir özellik ortaya çıkmaktadır: Kodaia ayaklar kurşunlardan etkilenmemektedirler. Bu konuda üç açıklama öne sürülmektedir. 1- Kullanılan silahların etki gücü bu tür bir yaratığı yere yıkmakta yetersizdir. 2-Atıcılar telaş ve korkuyla kurşunlarını kodaiayağı isabet ettirememektedirler. (Unutmamalıdır ki, atışlar genellikle uzaktan ve ormanlık bir bölgede yapılmaktadır.) 3- Sıkı durun: Kodaia ayak ve kemikten yapılmamıştır...

Kodaiayağın geçmişi

Kızılderililerde ve Eskimolarda kuşaktan kuşağa anlatılan hikâyelerde yarı-insan, yarı-maymun, kılı, dev bir yaratıktan söz edilir. Eskimolar, Tornil adını verdikleri, çiğ et yiyen dev yaratıkların, atalarıyla beraber yaşadıklarını anlatırlar. Aynı yaratıkların Alaska'da da yaşadığından söz edilir. Tim Meissner olayının geçtiği İngiliz Kolombiyası'nda, Kızılderililer tamamen kılı, boyları iki metreden uzun, insan-maymunarası yaratıkların yaşadığını inanırlar. Bazı kırsal kesim yerlileri ise Wetigo adını verdikleri, insanları kaçıran yiyen dev canavarlardan söz ederler. Sonuç olarak Amerika'nın her köşesi bu tür inançlarla ve hikâyelerle doludur. 20. yüzyılda Tim Meissner'in yaşadığı cinsten yaklaşık 1000 kadar olaya rastlanmıştır.

Kodaia ayaklar neden yakalanamıyorlar?

Yüzlerce olay sonunda ölü veya diri bir tek kodaiayağın yakalanamaması, kodaia ayak bilmecesini daha da çözülmez kılıyor. Yakalayamayanlar sadece orman köylüleri veya ormanlarda tatile gelmiş meraklılar olsa bir şey değil... Vahşi hayvanları tuzağa düşürüp canlı olarak yakalayan en usta avcılar bile şimdiye kadar bir tek kodaiayağı ele geçirememiş olmaları gariptir.

Ölü veya diri yakalama çabaları

1917 yılında Amerika'da Kolombiya-Venezüella sınır bölgesinde incelemeler yapan İsviçreli Yerbilimci François de Loys, 1,50 m boyunda insana ve maymuna tam olarak benzemeyen bir yaratığın cesedini buldu. Ceset üzerinde yapılan incelemede ölüm olayının iki gün önce gerçekleştiği tespit edildi. Fakat nedense otopsi raporu açıklanmadı.

Yıllar sonra Aralık 1968'de Amerika'da Minnesota eyaletinde buzul üzerinde bir kodaia ayak ölüsü bulundu. Ceset buzlanma nedeniyle bozulmamıştı. Dr. Heuvelmans ve Biyolog Ivan T. Sanderson ceset üzerinde yaptıkları ilk incelemede, bunun bilinmeyen, insana benzeyen bir yaratık olduğuna karar verdiler. Fakat bu iki bilim adamı incelemelelerini sürdürdükçe anlaşılmaz bir şey oldu. Garip yaratığın neresine el atsalar dağılı-

yordu. Sanki bilinmeyen bir güç bu incelemeye müdahale etmişti...

Yok olan yaratık!

Bu yaratıkların et ve kemikten oluşmadıkları kolay inanılır bir teori değildir. Fakat bazı gözlemler bu teoriyi sanki doğrulamaktadır. Bunlardan biri yine Amerika'da Pennsylvania'da bir kadının yaptığı gözlemdir. Dağlık ve ormanlık bir bölgede yaşayan bu kadın, 1974 Şubat'ında evinin eşiğinde bir kocaayakla karşılaştı. Yaklaşık 2 metreden ateş etti ve yaratığın tamamıyla yok olduğunu gördü. Yaratık kaçmamıştı. Yok olmuştu.

Yine Pennsylvania'nın Greensburg yakınında bir çiftlikte yaşanmış bir başka uçandaire gözlemi de kocaayaklarla ilgili gibi gözüktü. 25 Ekim 1973'te bir çiftçinin 22 yaşındaki oğlu Stephen tarlaların üzerinde hızla giden büyük, kırmızı ve çok parlak bir küre görür. Yanına bir silah ve 10 yaşlarında 2 çocuk alır. O yöne doğru giderler. Parlayan cismin yere konmuş olduğunu görürler. Olayın en ilginç yönü de, bu cismin yanında maymununa benzeyen, yeşil, parlak gözlü, uzun siyah saçlı iki yaratığın duruyor olmasıdır. Stephen ve 2 çocuğu fark eden bu yaratıklar onlara doğru gelmeye başlarlar. Bunun üzerine Stephen ateş eder. Fakat yaratıklar aldırmazlar, yaklaşmaya devam ederler. Stephen'in yanındaki 2 çocuk çoktan kaçmışlardır. O da ateşe devam ederek kaçmaya başlar. İşte tam bu anda yerde duran uçandaire kaybolur ve yaratıklar Stephen'in üzerine gelmekten vazgeçip ormana doğru giderler ve gözden kaybolurlar.

Bu olay daha sonra yetkililerce incelenmiş, uçandairenin durduğu yerdeki yanık alandan başka bir ipucu ele geçirilememiştir. Stephen ise olaydan sonra şok geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştır.

Esrar perdesi

Bu garip ve dehşet verici yaratıklar nedir? Nereden geliyorlar? Kocaayak bilmece, kolay çözülecek bir olay değildir. Yapılan araştırmalardan, bir "canavar"la karşılaşıldığı sonucu çıkmaktadır. Kocaayak eğer varsa, ya insan ya da hayvandır. Fakat olaylar tekrarlандıkça ve özellikle yakın zamanda görülenlerde, bilmece daha da koyu bir esrar perdesine gömülmektedir.

Olayların bir de başka yönü var. İddiaların bir kısmı yalan olabilir, amaç eğlenmektir. Bir diğer olasılık, insanların normal hayvanları, zor ve aldatıcı koşullar altında tanımları ve yanlış izlenimlere kapılmalarıdır. Fakat bu yaklaşımlar yine de olayların tümünün açıklanması için yeterli değildir. Başka bir yaklaşım hayal görmedir, halk çeşitli korku filmlerinden etkilenmiş olabilir. Bu tür filmlerin gittikçe çoğaldığı da unutulmamalıdır. Ama bu iddia da, görüldüğü kadar basit değildir, çünkü bu iddia ayak izlerinin varlığını açıklamaz. İzler yeterli kadar

Bu insanın yaratık, 1917'de Columbia-Venezüela sınırında Leviçrell Jeolog François de Loys tarafından vuruldu. Şimdi bu yaratığın bir tür örümcek maymun olduğu düşünülmektedir.

açılır.

Daha değişik bir yaklaşım, yaratıkların dev bir maymun türü olmaları veya insan öncesi yarı insana benzer maymun (maymunla ilk insan arası-Gigantopithecus) olduklarıdır. Bu olabilir, çünkü dünyanın başka yerlerinde benzerleri vardır. Tarih öncesinden gelen kalıtım, her tür etkiye rağmen onları gizli tutmuştur.

Araştırmacılar çeşitli yorumlar yapıyorlar ve belki de yeterli açıklama hiçbir zaman yapılamayacak. Olayların büyük bir kısmını "insan benzeri" terimi örtüyor ve bir tür tatin maymunu yaratıyor. Bu bilinmeyen sebepler için veya görünüşteki bu tür sebepler için bir tür yaklaşım. Çünkü benzerlikler çok yoğun. Bütün bu olaylar gerçek olabilir ve bu olayla tümüyle karmaşık, olağanüstü bir konu olabilir. O zaman araştırmalar için çok daha fazla ilgi gereksinime vardır, böylesine bir ilgi belki olayı aydınlatacak ve son söz kesin olarak söylenebilecektir.

Kocaayağın izinde. Sayfa 94'te.

Kendiliğinden yanan insanlar

İnsan hiçbir yerden alev almadan kendi kendine yanabilir mi?.. Binlerce olay sonrasında, tanıkların ifadeleri, hazırlanan raporlar, otopsi sonuçları bunu doğruluyor...

İNSAN BEDENİNİN kendiliğinden yanıp yanamayacağı yüzyıllardır açıklığa kavuşturulmuş değil... Bilim adamlarının bu konuda ağzını bıçak açmıyor. Ne olabilir, diyorlar, ne de olamaz (!)

Polis ise, ne zaman bir yanma olayına el atsa, ya kaza, ya cinayet, ya da intihar deyip işin içinden çıkıyor.

Fakat bu konudaki tedirginlik ortadan kalkmıyor. Şu veya bu biçimde yanarak öldü dediklerimizin bir kısmı kendiliğinden yamış olmasın?..

Ölümün böyle sevimsiz bir çeşidine yakalanmak istemeyenler ne yapmalı?..

Konuyla anlayabilmek için öncelikle, bazı kendiliğinden yanma olaylarını ele almak gerekiyor.

Sessizce yanan Kontes

Kontes Cornella Bandi 62 yaşında bir İtalyan

Yukarıda kendiliğinden yanma olayının meydana geldiği bir yer görülüyor. Vücudun büyük bir bölümü kül haline gelmiş. Geriye yalnızca bacakların alt kısmı, sol el ve kafatası parçaları kalmış. Yanma sırasında döşemede delik açılacak kadar yüksek sıcaklık meydana gelmiş. Bunun oldukça yüksek bir sıcaklık olması gerekiyor. Fakat hangi nedenle meydana geldiği bilinmiyor. Üstelik çevrede önemli bir hasar yaratmadığı, fotoğraftan da anlaşılıyor.

soylusuydu. Verona'daki evinde sakin bir hayat yaşıyordu.

4 Nisan 1731 günü akşam yemeğinden sonra yatağına yattı. Hizmetçisiyle bir süre sohbet ettikten sonra uykuya daldı. Ertesi sabah Kontes'i uyandırmak için yatak odasına giren hizmetçi, korkunç bir manzara ile karşılaştı. Yatak odası yoğun bir dumanla kaplıydı. Duman kolay kolay dağılmıyordu... Pencere pervazından aşağıya yağlı, sarımtırak bir sıvı damlıyordu...

Her yer is ve kurum içindeydi. Havada küller uçuşuyordu, odanın içindeki her şeyin üzerine yapışıyordu. Ağır bir koku, yandaki odalara bile sinmişti. Yatakta herhangi bir yanık izi yoktu. Yatak örtüsü açılmış ve Kontes yataktan çıkmıştı.

Kontes, yataktan 1.5 m ötede, âdeta kül ve kömür haline gelmiş olarak yığılmıştı. Üzerindeki çoraplar da dahil, bacaklarına bir şey olmamıştı. Baş, bacaklarının arasında yerde duruyordu. Beyni, sırtının büyük bir bölümü ve çenesi tamamen yanarak kül olmuştu. Üç parmağı kömürleşmişti. Vücudunun yanan bölümlerinden geriye bir avuç kül kalmıştı...

Veronali din adamı **Bianchini**, Kontes'in ölümünün en ince ayrıntısına kadar rapor ettiği halde, yetkililer bir açıklama yapmadılar. Sonradan bu ölüm, kendiliğinden yanma olayları arasında, bilinen ilk örneklerden biri olarak kabul edildi.

Cinayet mi, kendiliğinden yanma mı?..

18. yüzyılda çok sayıda kendiliğinden yanma olayı vardı. Doktorlar konuya ilgisiz kalamıyorlardı. Özellikle adli tıbbı birçok olay geliyordu. Sonuçta kendiliğinden yanma, daima reddediliyordu.

Uzun süre ileri sürülen reddediş gerekçelerinden biri, katillerin cinayetlerini gizlemek için, olaya kendiliğinden yanma süsü vermeleriydi.

Şimdi 1725 Fransa'sına bir uzanalım. Jean Millet adlı bir hancı, güzel bir hizmetçi kıza düşüp kalkıyordu. Bir sabah adamın yaşı ve çirkin karısı yamış halde bulununca, olay bir cinayet olarak yorumlandı. Kadının cesedi evdeki ocağın çok yakınında ve yerde duruyordu.

Vücudunun büyük bir bölümü yamıştı. Ancak başının bir kısmı, gövdesinin ve iç organlarının bazı bölümleri kalmıştı. Cesedin bulunduğu döşemenin 45 cm genişliğindeki bir bölümü de yamıştı. Ama çok yakınındaki tuvarasında hiçbir yanma belirtisi yoktu. Olay, o sırada handa kalan Asistan Doktor Le Cat tarafından incelendi. Doktor bunun alelade bir yanma olmadığını belirtti. Fakat mahkeme, doktoru ciddiye almadı. Kadının çok içki içiyor olmasına büyük önem verdi. Sonunda olayı ayyaş bir kadının Tanrı'nın gazabıyla yanması olarak açıkladı...

Dr. Merille'in gözlemi

Birçok kendiliğinden yanma olayında tanık-

ların cahil ve dolayısıyla gözlem yapamayacak kişiler oldukları ileri sürüldü.

Fakat bizim ele aldığımız olayların çoğu böyle değil...

Matmazel Tahaur's un ölümü de yine bir doktor tarafından incelendi.

Dr. Merille, Fransa'nın kuzeyinde küçük Caen kentinde görev yapıyordu.

3 Haziran 1782'de Matmazel Tahaur's'un ölüm nedeniyle ilgili olarak 'resmi görevliler' tarafından çağrıldı. Kadın, 60'ın üzerindediydi. O gün 3 şişe şarap, bir şişe brandy içerek iyice kafayı bulmuştu. Merille hazırladığı rapora şunları yazdı: "Vücut, başı ocağın önündeki demirlere doğru gelecek şekilde yerde

uzanıyordu. Ateşten 45 cm uzaktaydı. Geriye kül yığınından başka bir şey kalmamıştı. Kemikler sıcağın eriyerek eğilip bükülmüşlerdi. Sağ ayak, üst tarafı yanmış olduğu halde sapaşaklamıyordu. Sol ayağın ise büyük bir bölümü yanmış haldeydi. Hava soğuktu. Ama bu soğuğa rağmen, ocağa ancak birkaç yanık odun parçası görülüyordu. Onlar da ocağın ortasında küçük bir küme oluşturmuyorlardı..."

Dr. Merille'in, Matmazel Tahaur's'un kemiklerinin erimiş olduğunu belirtmesi çok ilginçtir. Çünkü bir insanın kemigi ancak 1500 derecede eriyebilir. Bu kadar sıcaklık ocağa olamaz. Ya da diyelim ki, oldu ve kemikleri yakacak derecede odaya sıçradı. İşte o zaman odanın içindeki eşyaların bir anda tutuşması gerekirdi. Oysa Dr. Merille raporuna şunları da yazmıştı:

"Evdeki eşyaların hiçbirini zarar görmemişti. Kadının oturduğu sandalye, 30 cm ötesinde el sürülmemişçesine duruyordu. Görünüşe bakılırsa, yanma olayı yaklaşık yedi saat önce meydana gelmişti. Elbiselerin dışında çevrede hiçbir şey yanmamıştı..."

Tanrı'nın gazabı mı (?)

Kimileri de kendiliğinden yanma olaylarını Tanrı'nın verdiği bir ceza olarak görür. Bu konuda yazılmış kitaplardan birinde, yanarak ölenler için şöyle denmektedir:

"Onları Tanrı'nın gazabı yok ediyor. Tanrı'nın yakıcı nefesi kül haline getiriyor. Bundan korunmak mümkün değildir..."

Tanrı'nın insanları yakarak cezalandırabileceği korkusu eski çağlardan beri vardı. 18. ve 19. yüzyıllarda ise oldukça yayıldı. Kendiliğinden yanma olayları edebiyata kadar girdi. Ünlü İngiliz yazar **Charles Dickens** konuyla ilgilenenlerden biriydi "Kendiliğinden yanma olayları dikkatle incelenmelidir" demişti. Bu konuda araştırma yapan uzmanların bildiği gibi, pek çok olay hakkında bilgi de toplamıştı. 1853 yılında yayınladığı **Kara Ev** adlı kitabında kahramanı **Krook**'un ölümünün gerçek bir kendiliğinden yanma olayından esinlenerek yazmıştı (Bak. soldaki çerçevesi yazı).

Matmazel Wilhelmina Dewar olayı

Matmazel Wilhelmina Dewar, evde kalmış yaşlı bir kızdı. İngiltere'de **Whitley Bay**'da, **Northumberland** kasabasında kız kardeşi **Margareth**'le birlikte yaşıyordu. Evleri iki katlıydı.

22 Mart 1908 günü **Margareth** bir akrabasının ziyarete gitmişti. Gece geç vakit döndüğünde evde bir yanık kokusu duydu. Ablası **Wilhelmina**'ya seslendi, fakat cevap veren olmadı. Çok heyecanlandı. Koşarak ikinci kattaki yatak odasına çıktı.

Gördüğü manzara korkunçtu. Yatağın üzerinde ablasının yanmış cesedi duruyordu. Fakat ne yatakta ne de odanın bir başka yerinde yanık izi yoktu. Ablasının geceliği bile tamamıyla yanmamıştı...

Bir hainin sonu

Olay, **Charles Dickens**'in **Kara Ev** adlı kitabının 32. bölümünde anlatılıyor. Kitap kahramanlarından **William Guppy** ve **Tony Weevil**, hain **Krook**'un cesediyle karşılaşmalarında şunu görürler: Esrarlı bir biçimde yanan adamdan geriye kül ve kömürleşmiş kalıntılardan başka bir şey kalmamıştır. Cesedin bulunduğu oda iğrenç bir işle kaplıdır. Odadaki eşyaların üzerinde, kalın sarı bir sıvı vardır. Yazarın yorumu ise şöyledir: Bu ölümü nasıl tanımlarsanız tanımlayın... Suçu kime yüklerseniz yükleyin. Ya da, isterseniz böyle bir şeyden kurtulunabileceğini düşünün... Bu, sinsice, insanın bedeninde doğuştan, yaratılıştan itibaren mevcut olan ve kaçınılmaz kendiliğinden yanmadan başka bir şey değildir. Ve başka hiçbir ölüm şekli, insanı bu biçimde yok edemez...

Margareth çok geçirdi. Güçlülükle komşu-
larına koştı. Olay polise intikal etti.

Savcının Margareth'i zorlaması

Bir yandan polis, bir yandan da savcı, Margareth'i acımasızca sorguya çekmeye başladı. Başından geçenleri olduğu gibi anlat-
tığı halde savcı ona inanmıyordu. Matmazel
Wilhelmina'nın bir cinayete kurban gittiğini
düşünüyordu. Margareth gördüklerini tekrar
tekrar anlattı. Heyecanlıydı ve sinirleri laçka
olmuştu.

Olaya el koyan polislerden biri, Margareth'in olay gecesi sarhoş olduğunu ileri sürünce, savcının Margareth'e yaptığı baskı daha da arttı.

Wilhelmina ve Margareth öğretmenlikten emekliye ayrılmış iki kız kardeştiler. O zamana kadar saygıdeğer bir yaşam sürdürmüşlerdi. Onların kimseye düşmanlıkları olmadığı gibi, kimse de onlara düşmanlık beslemesini gerektiren bir olay olmamıştı. Wilhelmina yanmıştı, Margareth de ablasının ölümü ile bir şeyleri gizlemekle, yani açıkça yalancılıkla suçlanıyordu. Gazeteler her gün Margareth'den söz ediyorlardı. Onun yalancı bir ayyaş olduğunu yazıyorlardı. Arkadaşları ve komşuları ona sırt çevirmişler, onu mahkeme-
mede yalnız bırakmışlardı...

Savcı ise kendiliğinden yanmaya kesinlikle inanmıyordu. Matmazel Wilhelmina'nın bir kaza sonucu alt katta yandığını, ya da bilinmeyen bir cinayete kurban gittiğini sanıyordu.

Sonunda Margareth ifadesini değiştirdi. Ablasını yanmış halde alt katta bulunduğunu ve onu yatağına taşıdığını kabulendi. Dosya kapatıldı. Mahkeme, gövdesi ve bacakları yanmış birinin neden ısrarla üst kata çıkarıldı-
ğı sorusunu sormadı. Neden yatakta ve odada hiçbir yanık izi bulunmadığı sorusuna da cevap aramadı...

Dr. Bentley olayı

Dr. J. Irving Bentley 93 yaşındaydı. Amerika'nın Pensilvanya eyaletinin Coudersport ken-
tinde yaşayan emekli bir doktordu. Babadan kalma eski ahşap evinde oturuyordu.

Bir gün havagazı saatlerini okumaya gelen Don Gosnell adındaki memur, Dr. Bentley'in kapısını çaldı. Cevap alamayınca yaşlı adamı rahatsız etmek istemedi. Sayacı okumak için bodruma girdi. Bodrum'da Dr. Bentley'in yanmış cesediyle karşılaştı. (Bak. 55. sayfadaki çerçevesi yaz)

Polis olaya el koydu. Dr. Bentley, bodruma banyonun zemininde açılan delikten düşmüştü. Bu olayda da, evin başka bir yerinde yanık izi yoktu. Olayın nedeni, Bentley'in dikkatsizce pipo içmesine bağlandı. Buna göre, oturma odasındayken, elindeki piposuyla uykuya dalmıştı. Üzerindeki elbiseler tutuşunca hiç farkına varmamıştı. Birden alevler içinde uyanarak banyoya doğru koşmuş ama kurtulamayarak yere

düşüp yanmıştı. Böylece banyonun döşemesi-
nin nasıl delindiği de açıklanıyordu (!)..

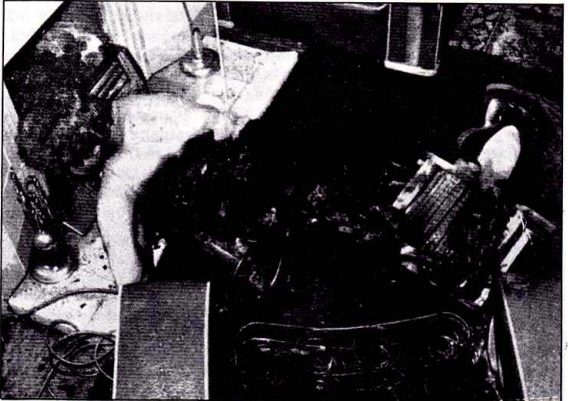
Kendiliğinden yanma olaylarıyla ilgilenen Larry E. Arnold, Dr. Bentley olayını titizlikle inceledi. Cesedin bulunduğu gün, Bentley'in evine girenler, onun piposunun sandalyenin üzerinde durduğunu görmüşlerdi. Sanki Bentley, piposunu sandalyenin üzerine bırakıp, sakin bir biçimde odadan çıkmış gibi... Ayrıca, yaşlı adamın sol kalça kemiği ölümünden 6 yıl önce kırılmıştı. Kırığın kayna-
maması yüzünden sol bacağı işe yaramaz haldeydi. Eğer tutuşmuş halde banyoya doğru koşsaydı, mutlaka koridorda düşecek, ya da sağa sola çarparak yanık izleri bırakacaktı.

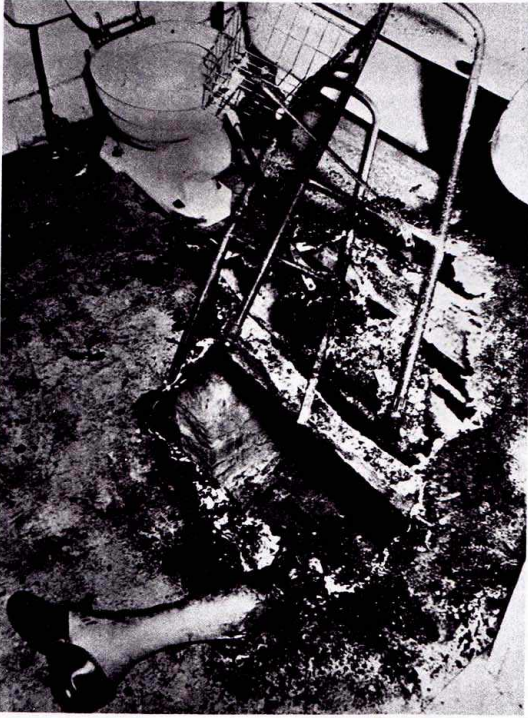
Ama banyo dışında hiçbir yerde en küçük bir yanık izi bulunamamıştı. En önemlisi, tek bacağı kullanabilen birisi tutuşunca, sürü-

Büyük kimyager Baron Justus von Liebig (solda) görülüyor. Uzmanlar şahitlik etmediği için, kendiliğinden yanma fikrini desteklemiyordu. Aynı zamanda, bir et parçasını kendiliğinden yanma olaylarındakine benzer bir biçimde tutuşturmayı çalışması da başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Kendiliğinden yanmanın kurbanlarından biri görülüyor (altta). Yanmamış olan başı, açıkça görüldüğü gibi, ocağın içerisinde durmaktadır. Vücudunun geri kalan kısmı odayı tutuşturmadan nasil yanmıştı?..

**Dr. Bentley'in
yanışı**

Dr. J. Irving Bentley emekli bir doktordu. Kuzey Pensilvanya'da, Coudersport kentinde, bir apartmanın zemin katında oturuyordu. Cesedi, 5 Aralık 1966'da bulundu. Kuzey Pen Gaz Şirketi'nde çalışan Don Gosnell, gaz sayacını okumak için apartmana gelmişti. Bodrumda bulunan gaz sayaçlarının yanına gittiğinde, havagazının değişik kokusuna benzer bir koku duydu. Bodrumun köşesinde, yerde garip bir toz yığını vardı. Gosnell ayağının ucuyla dokununca, bunun kül olduğunu gördü. Bu acayip bir durumdur. Hemen yukarıya, yaşlı adamın oturduğu zemin kata çıkmaya karar verdi. İçeride tuhaf bir duman vardı, ama Bentley'den eser yoktu. Gosnell banyoya bir göz attığında, hayatı boyunca unutamayacağı bir görüntüyle karşılaştı. Yerde büyükçe bir delik açılmıştı. Bodrumdaki külür bu delikten dökülmüştü. Ve deliğin yanında diz kapagından aşağısı kalmış, yanarak kahverengi bir renk almış bir bacak duruyordu. Daha fazla bakamayan Gosnell, panik içinde apartmandan dışarı fırladı...

nerek banyo musluğuna yetismeye çalışacağına, üzerindeki elbiseleri çıkarırdı.

Büyük bir ihtimalle, Bentley'e her ne oluyorsa banyodayken olmuştu. Başka bir nedenle banyoya gitmiş ve robdöşambrını bile çıkarmaya fırsat bulamadan tutuşmuştu. Yapılan otopsi, formalitenden başka bir şey değildi. Yalnızca bacağının yarısı kalacak kadar yanan bir adamın külürü bile tahlil edilmedi. Savcı, Bentley'in nefes darlığından öldüğüne dair bir tutanak tuttu. Kim bilir... Belki insanlar yanarken bu yüzden ölüyorlardı!..

Araştırmalar sürdürülüyor

İnsanların kendiliğinden yanmasıyla ilgilenen çağdaş araştırmacılar, böyle olayların giderek arttığını ileri sürüyorlar. Eğer tanıkların üzerindeki baskı kalksa, herkes doğruyu söylese, bu sayının daha da artacağını kabul ediyorlar.

Bazı gazeteciler ve meraklılar da kendiliğinden yanma olayları üzerine bilgi topluyorlar. Tıp dergilerinde konuyla ilgili yazılar yayımlanıyor. Fakat nedense savcılar ve onların danıştıkları uzmanlar, kendiliğinden yanmayı fiziğe ve tıba aykırı buluyorlar. Her olayın altında sıçrayan bir kıvılcım, yanan bir sigara izmariti ya da bir çocuğun kibritle oynaması gibi nedenler arıyorlar...

Cevapsız kalan sorular

Kendiliğinden yanma olayları, yüzyıllardır aynı biçimde sürüp gidiyor. Değişen sadece açıklamalar. Eskiden "Tanrı'nın bazı insanları cezalandırması, çok içki içenlerin, ayyaşların kaçınılmaz sonu" deniyordu...

Şimdi ise, eğer işe polis karışmışsa, katili bir türlü bulunamayan bir cinayet (!) ortaya çıkartılıyor...

Eğer yetkili doktorlardan rapor istenmişse, o zaman da olayda muhakkak bir kaza (!) aranıyor...

Olayların görgü tanıkları ve insanların yakınları, polisin ve doktorların raporlarıyla tatmin olmuyorlar...

"İşin içinde başka bir iş var" deniyor. Ama ne? İnsan nasıl olurda vücudunun içinden yanmaya başlar? Yananların çoğunun ileri yaşlarda ve kadın olması bir tesadüf mü? Yanma olayının bu kadar çabuk olup bitmesinin nedeni ne?

Kendiliğinden yanmanın ancak belirli koşullarda olduğu ve belirli özellikte kişilere musallat olduğu söyleniyor. Bu doğru mu?

Son olarak da, bir insanın bu biçimde hayatını yitirmemek için ne yapması gerekir? Alınacak tedbirler nelerdir? İşte, şimdi bütün bu sorulara cevap aranıyor.

Uçandaireler Niğde-Aksaray'a fakıldılar

Niğde-Aksaray uçandaire olayları (1981-1982) basında ve televizyonda yer aldı. Yetkililer ve bilim adamları konuştuılar... Fakat Niğde-Aksaraylılar haykınıyorlar ve diyorlar ki, "Bizim gördüklerimizden söz etmediler, cisimler yere inmişti..." Arkadaşımız Ata Nirun olaylardan 3 yıl sonra olay yerine gitti. Konuyu araştırdı...

NİĞDE—AKSARAY'da olaylar 16 Aralık 1981'de başladı. Günlerden pazartesi ve saat akşamın 7'siydi. Hava yeni karanyordu. İnşa halinde olan Aksaray Motor Fabrikası çevresinde bulunanlar, birden çok parlak ve yeşil bir ışığın varlığını fark ettiler. Derhal merakla gökyüzüne baktılar. 1000 m kadar yükseklikte, ışıklı bir cisim duruyordu. Bu cisim, hareket etmiyordu ve üzerinde de herhangi bir hareket yoktu. Bu yüzden uçak ya da helikopter olamazdı.

Bir anda görgü tanıkları arasında panik havası esmeye başladı. Kendini toparlayan birkaç kişi, güvenlik kuvvetlerine haber vermek üzere olay yerinden ayrıldı...

Jandarma komutanı geliyor

Jandarma Komutanı Yüzbaşı Orhan Çelen geldiğinde, cisim hâlâ duruyordu. Yüzbaşı Çelen, durumu telsiz ile karakola haber vermek istedi. Fakat telsiz çalışmadı...

Cisim Konya'ya doğru gidiyor

Bir süre sonra esrarengiz cisim, bir yıldızın kayması gibi aniden hareket etti. Konya yönüne doğru uzaklaştı. Niğde-Aksaraylılar âdeta donakalmışlardı...

Yüzbaşı Çelen anlatıyor...

Jandarma Komutanı Yüzbaşı Orhan Çelen, 2 gün sonra bir olay daha yaşadı: "18 Aralık gecesi, yine fabrika yakınında cismi gördük. Yanımda petrolcü Ali Özel vardı. Cisim, yol boyunca ağır ağır ilerliyordu. Uygun bir rampada durduk ve dakikaları sayarak cisme arabamızın farlarıyla sinyal verdik. Önce bir top gibi gözüküyordu. Verdiğimiz sinyaller üzerine hızla büyüyerek bize doğru gelmeye başladı. Çok büyümüştü, çapı yüz metreye yakındı. Korktuk ve farları söndürerek uzaklaştık..."

Bahçeye inen helikopter (I)

Niğde-Aksaray uçandaire olaylarının başlıca kahramanlarından biri olan Yüzbaşı Çelen, anlatmaya devam ediyor:

"Bu olaydan sonra, gözüme uyku girmedi. Acaba hayal mi görüyordum, diye şüphe içindeydim..."

İkinci gün cismi gördüğümüz yolun kenarındaki tarlanın sahibi karakola giderek, gündüz sürdüğü tarlasının gece ezilmiş olduğunu söyledi. Bunu yapanların yalancasını istiyordun...

Aynı gece, merkez karakoluna bir kadın telefon etmiş. Evinin bahçesine bir helikopterin indiğini ve çocukları ile birlikte korkudan tır tırtırdıklarını söylemiş. Görevli memur, kadının dediklerine önem vermemiş ve olay yerine gitmemiş, hatta kimliğini bile öğrenmemiş. Sonradan araştırdık, o gün Aksaray'a hiçbir helikopter gelmemiş ve inmemişti...

Günü veremem daha sonra, Vali, Kaymakam, Alay Komutanı ve Çiftlik Müdürü ile beraber yine gördük. Koçtaş'taydık, bu defa cisimler birkaç taneydiler. İki saat kadar dürbünlerle izledik..."

Niğde-Aksaray'da çeşitli gün ve gecelerde görülen uçandairelerin indikleri yerlerde inceleme yapanlar, yanık izlerine rastladılar. Uçandairelerin su kaynakları yakınında da (üstte) gören Niğde-Aksaraylılar, elips biçimindeki cismin, parlak ışıklar saçtığını söylediler. İzler taşlarla çevrilmiş ve toprakta yanık otlar görülüyor (altta).

Tarlada buluşma...

Yüzbaşı Çelen basında şimdiye kadar hiç yer almayan müthiş bir açıklama yapıyor:

"Çiftlikteki gözlemden sonra, ben ayrılarak Aksaray'a doğru yola çıktım. Topakkaya Kasabası'na girerken, banda, iki yüz metre kadar ilerideki bir tarlanın içinde bir ışık gördüm. Işık, trafik arabalarının üzerindeki ışıklara benziyordu ama onlardan on-on beş defa daha büyüktü ve renkli ışıklar saçıyordu.

Gördüğümüz cisimlerden biri açıkça yere inmişti. Bundan hiç şüphem yoktu. Cipi durdurdum ve inerek ışığa doğru ilerlemeye başladım. Aramızda 100 metre kadar mesafe kaldı. İçimi bir ürperti kapladı. Devam etmek istedim ama gidemedim. Bir şey, nasıl demeli, bilinmedik bir güç beni geriye itiyordu. Geri döndüm, bu arada ışık azaldı ve kayboldu..."

Yetkililer suskun...

Uçandaireler yeni yıla Niğde-Aksaray'da girdiler. 1981 yılı sonlarında ve 1982 yılı başlarında hep oradaydılar.

4 Ocak'ta Niğde Valisi Berdi Nazlıoğlu, İl Jandarma Komutanı Albay Bekir Sıtkı Tuncer ve Aksaray Kaymakamı Güner Orbay, cismi dürbünle gözlediler. Elips biçiminde olduğunu, kırmızı, mavi ve yeşil ışıklar saçtığını belirlediler.

5 Ocak'taysa, Aksaray Garnizon Komutanı Kd. Yzb. Ahmet Durusu, Yzb. Orhan Çelen, İlçe Emniyet Amiri Ahmet Saim Ertuğrul ve Milli Eğitim Müdürü Nurettin Adsan, bazı basın mensuplarıyla beraber dürbünle gözlemde bulunarak 5 cisim saydılar.

Olayların başlıca görgü tanıklarından biri olan Aksaray Kaymakamı Güner Orbay, bir zaman sonra kendisine sorulduğunda, "Hiçbir şey görmedim" diyordu. Gözlemler sırasında yanında bulunan şoförü Hasan Dönmez (48) onu kesin olarak yalanladı:

Niğde-Aksaray İlçesi, Yanyurt Köyü halkı, ışıksağan cismi, ilgi ile izledi. Bu fotoğraf, 16 Aralık 1981 gecesi gazeteci Ali Genç tarafından çekildi.

"4 Ocak 1982 akşamı Vali Bey, Kaymakam Bey ve Jandarma Alay Komutanı'yla beraber, uçan nesneyi gördük, dürbünle seyrettik..."

Mülki ve askeri yetkililer, önceleri olayların içinde yer aldılar. Sonraları gittikçe artan bir suskunluğa büründüler. Ankara'dan bilim adamlarının gelmelerinden sonraysa, olayları olmamış kabul ettiler... Aksaray Kaymakamı İstanbul'un bir ilçesine, Yzb. Çelen ise, Ankara'ya atandı.

Gelen gelene...

Niğde-Aksaray'a 35 km uzaklıktaki Yanyurt Köyü'nden gelen haber dehşet vericiydi. Uçandaireler bu köyün başına sanki bir kâbus gibi çökmüşlerdi...

Gazeteci Ali Genç, Yanyurt Köyü'ne gitti. Hiçbir zaman unutamayacağı bir gözlemlerde bulundu:

"Bir süre Yanyurt'ta kalmaya karar vermiştim. 8 Ocak gecesi idi. Saat 23.40'ta tuvalete girmek için kalktım. Işığ yakmıştım, lambanın titrediğini fark ettim. Sanki voltaj düşüyordu. Bahçeye çıktığımda, karşıdaki Küçük Ekcek Dağı yamacında, iki yanda üçer tane ışıklı cismin durduğunu gördüm. Sonra cisimler hızla artmaya başladı. Beşer, yedişer, dokuzar, on birer ve on üçer tane oldular.

Onları saymaya çalıştık. 160 tane kadar saydıktan sonra karıştırdık ve devam edemedik. Sanki toplamıyorlardı. Bu olay, gece bir buçuğa kadar sürdü. Artık sayılamayacak kadar çoğalan cisimler, sonunda Ekcek Dağı'nın ardında kayboldular..."

Sinyale cevap veriyorlar

Ali Genç, anlatmaya devam ediyor:

"Yanyurt Köyü'nden ayrılmadım. Ertesi gece, yani 9 Ocak'ta olay çok daha etkileyici bir hal aldı. Saat 19.00 sıralarında cismi gördük. Önce dürbünle izledik. Yanımda İlkokul Müdürü Zülfikâr Pelin, Öğretmen İbrahim Çoşkun, köylülerden Bekir Sankaya, köyün çobanları Hacı Ali Gökçaya, Menderes Kılıç, Ramazan Ekinci ve Bekçi Hacı Sankaya vardı.

Borucu Tepesi'ne gittik, cisim orada duruyordu. Bulduğumuz yerden bakınca çapı yaklaşık bir metre kadardı. Yuvarlak, elips veya yumurta biçimindeydi. Üzeri kaplumbağa kabuğu gibiydi. Bu kabuğun içinden kırmızı, mavi, yeşil ve sarı ışıklar çıkıyordu. Saat tam 19.30'da biz ne yapacağımızı düşünürken, cisim beyaz renkten mavi renge döndü. Sonra sarılaştı ve sonunda kızıl bir renge bürünerek hızla uzaklaştı.

Tepenin üzerinde 2 km kadar uzaklıkta, yaklaşık bir saat durdu ve sonra bir mumun sönmesi gibi ışığı azalarak kayboldu.

Gece olduktan sonra bu kez gökte 18 adet renkli cisim gördük ve el fenerleriyle sinyal verdik. Onlar da yapıp ösnercek cevap verdiler..."

İşaretleşme devam ediyor

Gazeteci Ali Genç'in gözlemleri bitmedi. 10 Ocak gecesi yine Yanyurt Köyü'ndeydi. Yanında, başta köyün ileri gelenleri olmak

üzere, çok sayıda insan vardı. Gökyüzünü dürbünlerle izlediler. 14 tane cisim saydılar. Biz yine sözü Ali Genç'e bırakalım:

"Yanımızda bulunan beş altı feneri, hep beraber aynı anda yakıp söndürüyorduk. Biraz sonra onlar da, ışıklarını yakıp söndürmeye başladılar. Yaklaşırlar. Yumurtadan karpuza kadar çeşitli büyüklükte idiler. Renkleri beyazımsıydı, ayrıca renkli ışıkları da vardı..."

"Geldiler ve indiler..."

Ali Genç, yaşadığı olayları şöyle değerlendiriyor:

"Yanyurt Köyü'nde kaldığım üç gece boyunca, köyde büyük bir korku ve panik yaşandı. Kadın ve çocuklar geceleri dışarı çıkmadılar. Hatta uçandairelerle ilişki kuruyoruz diye, bizlere kızıldı.

Üç gece boyunca evlerde elektrikli aletler azaldı. Ya da, ikide bir göz kırptı. Televizyonlar bozuldu. Köydeki elektrik telleri sallandı. Voltaj bir düştü, bir çıktı. Bu olayları ben bizzat yaşadım, yanımda birçok insan da vardı.

Uçandaireler Aksaray'a geldiler ve indiler. Gece oluşan olaylara yıldız falan diyorlar, 2 Ocak 1982 Cuma günü, 70.000 nüfuslu Aksaray halkının hemen tümü ışıklı bir cisim saat 14.30' dan 22.00'ye kadar seyretti. Şimdi soruyorum, hiç günlük güneşlik bir ortamda, yer değiştirerek göz kırpan bir yıldız olur mu?..."

Niğde-Aksaraylıların anlattıkları bunlardan ibaret değil. Fakat tamamlanmış ifadelerini uzatmanın bir anlamı yok...

Bilim adamları "Onların gördükleri yıldızdı" diyorlar. Bu cisimler gökyüzünde yer alan milyonlarca km uzaklıktaki yıldızlarsa, neden başka yerlerden görülmemişlerdi?

Gerçekten bu cisimler neydi? Niğde-Aksaray'a nereden gelmişlerdi? Orada ne aradılar ve nereye gittiler?.. Bu soruların yanıtları şimdilik herkesin kendi kafasında oluşabiliyor. Fakat bilinen bir şey var: Niğde-Aksaray dosyası henüz kapanmadı...

Uçandaire anıtı

Aksaray uçandaire olaylarının etkisi büyük oldu. 6 Mart 1983'te Günaydın gazetesi, Aksaray'la ilgili bir yazısında, Belediye Başkanı Neşet Kürklü ile Tanım Kredi Kooperatif Müdürü Hüseyin İmamoğlu'nun Aksaray'a uçandaire indiğini kabul ettiklerini yazdı.

Habere göre, en son uçandaire, 8 Mart 1982'de İhlara Vadisi'nde görülmüş ve yere inmiş. İndiği yere sonradan gidilmiş ve yer taşlarla çevrilmiş. Toprakta yamık ot izleri varmış. Bu toprakta sekiz ay süreyle hiç ot bitmemiş. Yine aynı haberde, belediyenin buraya bir "Uçandaire anıtı" dikeneğini kararlaştırdığı haberi de vardı. Bu anıt, beş metre çapında olacaktı ve uçandaireyi görenlerin tarifleriyle yapılacak bir uçandaire, anıtta yer alacaktı.

Bilim adamları ne dediler?..

Niğde-Aksaray olaylarının Türkiye çapında büyük ilgi uyandırması üzerine bilimsel çevreler, suskunluğu bıraktılar ve açıklama gereğini duydular.

Zaten üniversitelerin Astronomi bölümlerinin konuyla ilgilendikleri biliniyordu. Fakat görüş belirtmiyorlardı. İlk açıklama İzmir'den geldi. Ege Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi Bölümü'nden Doç. Dr. Şükrü Bozkurt, şunları söyledi:

"Parlak cismin bir uçandaire olduğu, bilimsel olarak, dünyanın hiçbir yerinde ileri sürülemez. Bundan, son senelerde birçok ülkenin vatandaşları söz ediyor. Dünya literatüründe bugüne kadar uçandaireye rastlanmamıştır. Bu, olsa olsa bazı süper devletlerin attığı uydudur." (Hürriyet gazetesi 3 Ocak 1982).

Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi Bölümü'nden Prof. Dr. Cemal Aydın ve Dr. Etem Deirman, Niğde-Aksaray'a gittiler ve şu açıklamayı yaptılar: "Kış takım yıldızlarından Sirius, halk arasında akıldız olarak tanınır, Gökyüzünün en parlak yıldızdır. Güneş gibi yansır. Işığı atmosferden geçerken kırılmaların sonucu olarak görünüyor. 18.30-22.00 sıralarında izlenir. Batarken hareket halinde görünür, batmadan önce ufka yaklaşır. Atmosferden geçenken mavi ışıkları kirmiziye döner." (Bulvar gazetesi 24 Ocak 1982).

Bu ve benzeri açıklamalar Niğde-Aksaraylıların büyük tepkisine yol açtı. Çünkü onlar Sirius'u biliyorlardı. Hayal görmediklerini söylediler ve Sirius'un ne zamandan beri elektrik sistemlerine etki yaptığını sordular.

Aksaray'da insanlar dostlukla bütünleşmiş. Olayları yaşayanlardan üçü (soldan sağa) Arkeolog Abdullah Karakaya, Turistik Tesisler Muhasebe Müdürü Şükrü Perek ve Ulucami imamı Ali Çakıroğlu (üstte).

Gazeteci Ali Genç (altta) bıkmadan, günlerce olayları izledi.

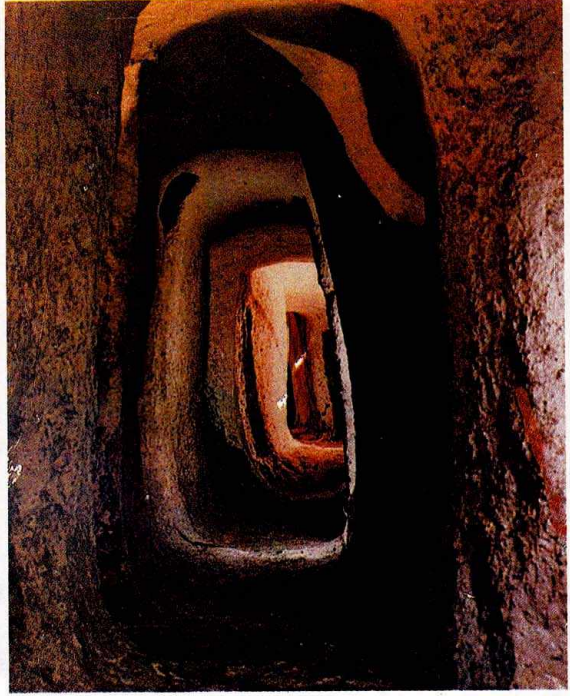

Kaymaklı ve Derinkuyu'daki yeraltı kentlerinde uygulanan mühendislik bilgisi ve tekniği, günümüzün bilim adamları tarafından büyük ilgi ile araştırılıyor. Binlerce kişinin her türlü ihtiyacını karşılayabilecek düzeyde hazırlanan yeraltı kentlerinin birbirine bağlantısı tünellerle sağlanmış.

Nevşehir yedî k

Nevşehir'in Kaymaklı ve Derinkuyu kasabalarının altında yeraltı kentleri ortaya çıkarıldı. Bu yerlerin üstün bir mühendislik tekniğiyle yapıldığı tespit edildi. Buralarda, bir zamanlar binlerce insanın yaşamış olduğu kabul ediliyor. Bunlar kimlerdir?.. Neden yerin 7 kat dibinde yaşadılar?.. Arkadaşımız Ata Nirun'un konuyla ilgili incelemesini sunuyoruz.

ir'in t altından

ANADOLU, GİZEMİNİ kolay ele vermiyor. Nevşehir'de, Kaymaklı ve Derinkuyu kasabalarının altında yeraltı kentleri olduğu, ancak 1960'lı yıllarda ortaya çıkarıldı.

Binlerce yıllık geçmişe sahip olan bu kentler, öyle tabiatın kendiliğinden oluşturduğu mağaralar falan değil. Basbayağı, insanlar ya da bilinmeyen akıllı yaratıklar tarafından yapılmışlardı.

Yapım için gerekli olan mühendislik bilgisini ve tecrübesini bugün bile bulmak zor.

Bir tavuğun marifetli

1960'lı yıllarda Derinkuyu'da yaşanan küçük

bir olay, büyük sonuçlar doğurdu. Sahibinin elinden kaçan bir tavuk, yerde bulunan bir deliğe girerek kayboldu. Bu fantezi olay, yetkili makamlara duyuruldu. Bölge, arkeoloji açısından çok çekiciydi. Arkeologlar geldiler ve kazmaya başladılar. Önceleri doğal yeraltı mağaraları bulduklarını sandılar. Fakat kazdıkça gördüler ki, yerin dibine doğru yapılmış modern bir apartmanın içindeler.

Derinkuyu'da 6 kat

Nevşehir'in 27 km güneyindeki Derinkuyu'da 20 yıldan fazla süren kazılar sonunda, toplam 6 kat ortaya çıkarıldı. Odalar tünellerle birbirine bağlanmıştı. Derinlerde henüz ulaşılmamış birçok katın da bulunduğu anlaşıldı.

Kaymaklı'da 8 kat

Bölgede, kazılar sürdü. Nevşehir'in 18 km güneyindeki Kaymaklı Kasabası'nın altında da bir başka yeraltı kenti bulundu.

Burada katların sayısı 8'di. Her birinde 15 oda vardı. Odalar, içinde bir ailenin barınabileceği kadar büyüktü.

Mucize!

Hem Derinkuyu'da, hem de Kaymaklı'da

ortaya çıkarılan yeraltı kentleri incelendiğinde, ortada bir mühendislik mucizesi olduğu anlaşıldı.

Mükemmel bir havalandırma sistemi ile ısı daima sabit kalıyordu. Kayaların yapısı yumuşaktı. Fakat makine kullanmadan bunları oymak imkânsızdı.

Basamaklar ve dehlizler yoluyla bütün odaların birbirleriyle bağlantısı vardı.

Mutfaklar, dinlenme yerleri, toplantı salonları, depolar, tüneller yoluyla birbirlerine bağlanmışlardı. Tünellerin genişliği 60-100 cm arasında değişmekteydi.

Yüzlerce metre devam eden tüneller boyunca, kazı yapanların dinlenecekleri ve malzemelerini koyacakları odalar yoktu. Yoksa bu tüneller kazma ve kürekle kazılmamış mıydı?...

Bugün en gelişmiş teknolojilerde bile, kömür madeni çıkarmak için böyle başarılı bir oyma tekniği uygulanamıyor.

Geçit vermeyen taşlar

Hem Derinkuyu hem de Kaymaklı yeraltı kentlerinde yaşamış olanların büyük korku içinde bulundukları kesin. Çünkü bu iki yere de dışarıdan girmek çok zor.

Zaten uzun zaman keşfedilmemiş olmala-

Kaymaklı ve Derinkuyu yeraltı kentlerinin o günlerin tekniği ile nasıl oyulduğu hâlâ anlaşılmadı. Binlerce kişiyi yeraltında yaşamaya zorlayan neden bilinmiyor.

rının altında da bu yatıyor. Girişlerinde değirmen taşı büyüklüğünde dev taşlar var. Bu taşlar, dışarıdan değil de sadece içeriden hareket ettiriliyor. Dışarıdan en güçlü vinçlerle yerinden oynatılmayan taşların, içeriden hafifçe dokunularak açılabilmelerinin nedeni ise hâlâ bilinmiyor.

Romalılardan kaçan Hristiyanlar mı?

Yapılan araştırmalar sonunda, bu yeraltı kentlerinde, Romalılardan kaçan Hristiyanların saklandığı tespit edildi.

Hristiyanlar buralarda yaşamış olabilirler, ama kentleri yapmış olamazlar. Çünkü o dönemin bilinen mühendislik tekniği bu kentleri inşa edecek düzeye değildi.

Hristiyanlar yapmadılar. Peki, ama kimler yaptı? Geçmişe gittikçe olayın gizemi artıyor.

Erich von Däniken geliyor

Tannların Arabalan adlı kitabıyla artık bütün dünyada tanınan İsviçreli Araştırmacı Erich von Däniken 1982 yılında Türkiye'ye geldi. Kaymaklı ve Derinkuyu'da incelemeler yaptı. Onun konuyla ilgili açıklaması şöyle:

"Dünyanın birçok bölgesinde yeraltı kentleri vardır. Bunların yapıtış tarihleri Hristiyan-

İçin ortaya çıkışından çok öncedir.

Romalılardan kaçan Hristiyanlar hem Kaymaklı'da, hem de Derinkuyu'da saklanmış olabilirler. Ama bu yeraltı kentlerini onlar yapmış olamazlar. Bunu yapmak için ne imkânları vardı, ne de zamanları.

Bu yerleri yapanların korkuları çok baskındı. Korkulan düşman, insanlar olamaz... Tarih boyunca insan toplulukları birbirleriyle savaştılar. Zayıf olan taraf ya yenildi ya da kaçtı. Fakat, düşmandan korunmak için yularca uğraşıp, yerin altını kazıp oraya yerleşmeyi düşünmek bile saçmadır..."

Atom sığınakları mı?

Däniken'a göre, bu yeraltı kentleri havadan gelen saldırılardan korunmak için inşa edildi. İnsanlara havadan saldıranlar kimlerdi?

Däniken "Bunlar, bir zamanlar dünyayı idare etmiş uzaylılardı" diyor. İddia gerçekten çok ilginçtir. Çünkü Kaymaklı ve Derinkuyu yeraltı kentlerinin bugünkü halini inceleyen mühendisler, buraların mükemmel sığınaklar olabileceğini ileri sürdüler. Hem de toplam 50.000 kişinin barınabileceği bir sığınak.

Köylüler ne diyor?

Kaymaklı ve Derinkuyu köylüleri arasında yaygın bir inanç var. Onlar ne Däniken'ı tanıyorlar, ne de onun tarihi ve bilimi altüst eden ünlü tezlerini...

Köylüler, dedelerinden duydukları, dedelerinin de dedelerinden duymuş oldukları öyküleri anlatıyorlar. Buna göre, çok eski zamanlarda bu topraklarda melekler yaşıyor-muş. Bu melekler buraya göklerden uçarak gelmişler. Ülkeyi çok beğenmişler ve yerleşmeye karar vermişler.

Fakat bir süre sonra göklerden başka ziyaretçiler de gelmiş. Bunlar kötü cinlermiş ve amaçları iyi melekleri yok etmekmiş. Uzun zaman çarpışmışlar, ama melekler kötü ve kuvvetli cinlerle baş edememişler. Onların etkilerinden korunmak için, sihirle yeraltı kentlerini yapmışlar ve dünyanın içine saklanmışlar.

Melekler hâlâ saklanıyorlarmış. Köylüler onların bazı geceler nurdan ışıklar halinde göğe yükseldiklerini görüyorlarmış...

Anadolu'da yeraltı ülkesi

Kaymaklı ve Derinkuyu yeraltı kentleri tek örnek değildir. Hindistan'da, Meksika'da, Kolombiya'da ve daha birçok yerde böyle yeraltı kentleri vardır.

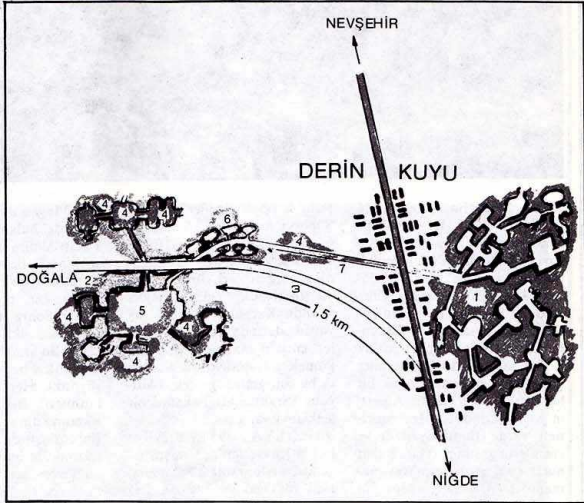
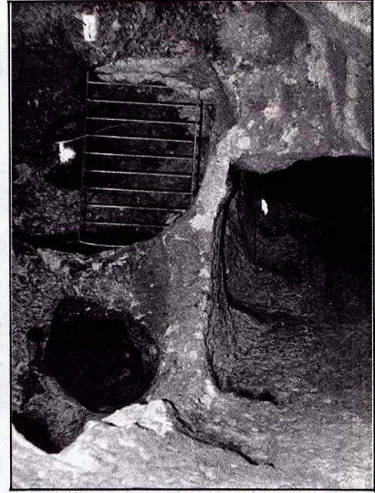
Arkeologlar, Nevşehir bölgesinde henüz ortaya çıkarılmamış birçok başka yeraltı kenti olduğunu tespit ettiler. Bu iddiaya göre, bu bölgede bulunan yeraltı kentlerinin sayısı 40'a yakındır. Eğer bu doğrusa, Anadolu'nun altında bir yeraltı ülkesi var demektir!

Bugün ne yapıyor?

Gerek Kaymaklı'da gerek Derinkuyu'da

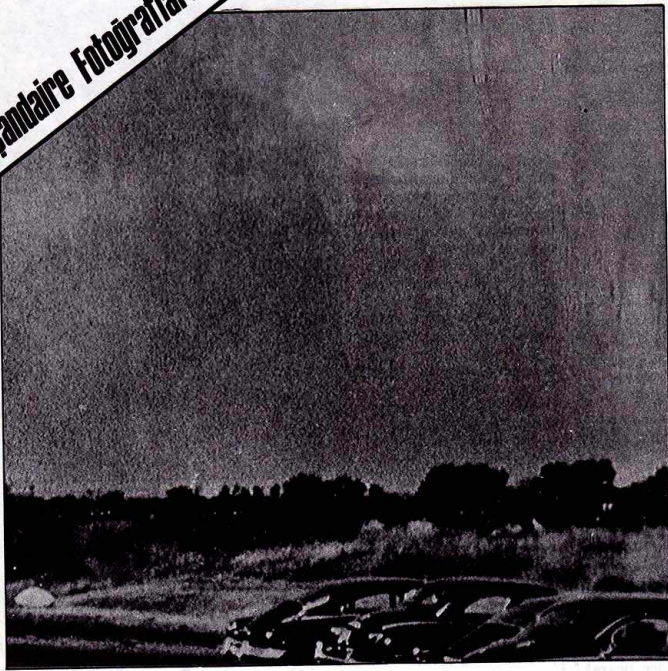
Yeraltı kentlerini bağlayan kilometrelerce uzunluktaki tünellerden bir görünüm (sağda). Haritada Derinkuyu yakınlarındaki yeraltı kentinin planı görülüyor:

- 1- Yeraltı kentinde sekiz katın ortaya çıktığı yer.
- 2- On altı sütunlu yeraltı mabedi.
- 3- Doğala'ya giden yol.
- 4- Kazılmamış bölge.
- 5- Tünellerle diğer bölgelere bağlı olan onaltı sütunlu mabet.
- 6- Muhtemel konaklama yerleri.
- 7- Mabeterle Derinkuyu arasında 1500 metrelik yeraltı tüneli.

ortaya çıkarılanlar açıklanmış değil. Buraları daha çok turistik bölgeler olarak kabul ediliyor. Çok sayıda ziyaretçi tarafından ilgiyle geziliyor.

Rehberler değişik açıklamalar yapıyorlar. Enteresan öyküler anlatıyorlar. Fakat hepsi yetersiz. Yeraltı kentlerinin sakladığı gizem çözülüyor. Yerin üstündeki sorunlardan, bir türlü yerin altına sıra gelmiyor...

ABD: 1952. Bu fotoğraf, 16 Temmuz 1952'de, ABD'de Massachusetts Eyaleti'nde Salem Hava Üssü'nde çekildi (üstte solda). Saat sabahın 9.35'iydi. Üssün koruma görevlilerinden R. Alpert, kontrol kulesinde nöbetteydi. Birden bire gökyüzünde çok parlak ışıklar saçan yuvarlak cisimler görüldü. Bu cisimler, büyük bir hızla uzaklaşıyorlardı. Alpert'in görev yerinde fotoğraf makinesi vardı. Bunu ayarladı ve cisimlerin resmini çekti. Fakat makinenin ışık ayarını iyi yapamamıştı. Cisimler, Alpert'in çıplak gözle gördüklerinden daha parlak çıktılar.

Bu fotoğraf uzun süre incelendi. Gökyüzünde duruyor gibi gözüken bu parlak dairelerin, fotoğraf makinesinin merceğine yansımış ışıklar olabileceği ileri sürüldü. Alpert'in kullandığı makineye yeniden film kondu. Merceğe değişik açılardan çeşitli ışıklar yansıtıldı. Her seferinde düz çizgiler oluşuyordu. Alpert'in çektiği

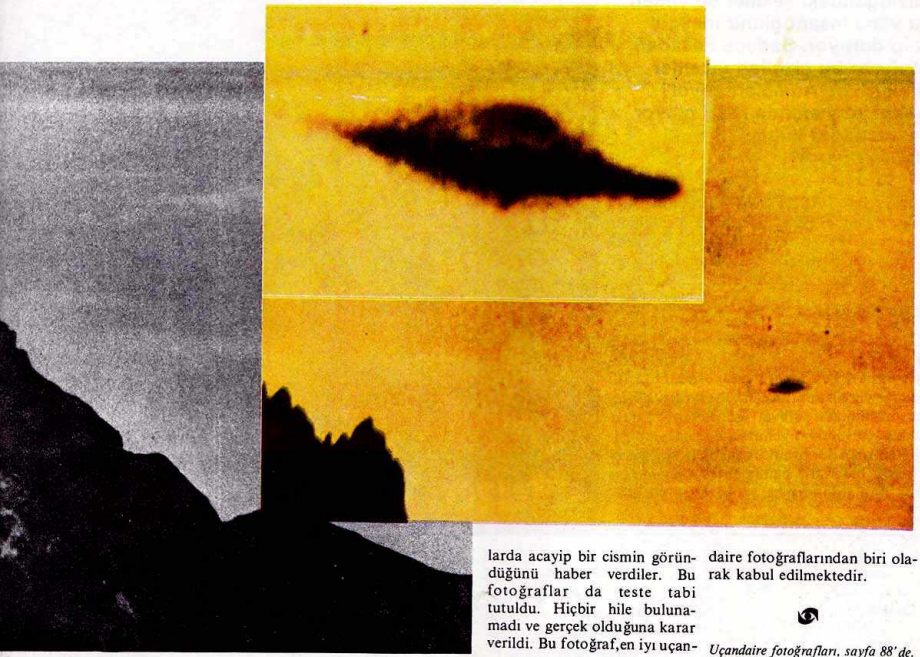
resimde böyle çizgiler yoktu... Şüpheli uzmanlar, fotoğrafın banyo edilmesi sırasında, karanlık odada ışık yansımaları olabileceğini ileri sürdüler. Bu da incelendi. Yine deneyler yapıldı. Karanlık odadaki ışık yansımalarında resimde görülen cinsten mat ve yoğun ışık kümeleri oluşmuyordu. Sonuçta bu fotoğrafın gerçek olduğu kanaate karar verildi. Fakat hiçbir açıklama yapılmadı.

BREZİLYA: 1958. Brezilya Deniz Kuvvetleri'nin araştırma gemisi Almirante Saldanha, 1958 yılı Ocak ayı başında, Rio de Janeiro'dan ayrıldı (üstte, ortada ve sağda). Çok yakında bulunan Trinidad Araştırma Üssü'ne geldi. Sualtı araştırmaları yaptıktan sonra, 16 Ocak günü dönüş hazırlıklarına başladı. Öğleyn saat 12.15'te Kaptan Viegas, birkaç subay ve teknik adamlarla birlikte güverteye çıktı. Hepsini birden bir anda gökte parlak bir cisim gördüler. Parlaklık, Trinidad Adası hizasında hızla yuvarlandı. Kap-

tan Viegas derhal emir verdi. Gemide bulunan sualtı fotoğrafçısı Almiro Barauna, fotoğraf makinesi ile koşarak geldi. Barauna bir fotoğraf çekti. Cisim bir bulutun arkasına girdi. Sonra tekrar gözüktü. Barauna, iki fotoğraf daha çekti. Bu arada gemide kim var kim yoksa hepsi güverteye üşüşüyordu. Herkes çok heyecanlanmıştı. Biriken kalabalık, Barauna'nın fotoğraf çekmesini zorlaştırdı. Bu acayip cisim, adanın üzerinde son kez görüldüğünde, Barauna da son resmini çekti. Cisim koyu gri renkteydi. Çevresinde yeşilimsi bir sis ve gaz bulutu vardı. Barauna'nın çektiği fotoğraflar, gemide kaptanın önünde banyo edildi. Hiçbiri karta basılmadı, çünkü gemide fotoğraf kâğıdı kalmamıştı. Rio'ya dönüşünde, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda resimlere çeşitli testler uygulandı. Hileli bir yan yoktu. Zaten olay yaklaşık 100 kişinin önünde yaşanmıştı. Tamamların ifadelerinden,

cismin hızının saatte 900 km, çapının 37 m olduğu hesaplandı. Biçimi ise Satürn gezegenine benziyordu. Olay büyük ilgi çekti. Fakat araştırma sonuçları nedense açıklanmadı. İSPANYA: 1978. Londra'da yaşayan fotoğrafçı Enver Hüseyin, 1978 Ağustos'unda İspanya'da Pirene Dağları'nda fotoğraf çalışmaları yapıyordu (sağda). Bir gün çeşitli fotoğraflar çektikten sonra havanın kararması üzerine dağdan ayrıldı ve kaldığı otele geldi. Malzemelelerinin bir kısmını dağda unuttuğunu fark etti. Ertesi sabah erkenden bunları aramak için tekrar dağa gitti. Kaybettiklerini buldu. Geri dönerken, birden bulunduğu yerde almadığı bir sessizlik dikkatini çekti. Gökte parlak bir ışık vardı. Fotoğraf makinesine sarıldı ve ışığın fotoğrafını çekti. Filmi banyo edilmesi için bir laboratuvara gönderdi. Bir cisim gördüğünden söz etmedi. Fakat laboratuvaradan onu telefonla aradılar. Çıkan fotoğraf-

larda acayip bir cismin görüldüğünü haber verdiler. Bu fotoğraflar da teste tabi tutuldu. Hiçbir hile bulunamadı ve gerçek olduğuna karar verildi. Bu fotoğraf, en iyi uçan-

daire fotoğraflarından biri olarak kabul edilmektedir.

Uçandaire fotoğrafları, sayfa 88' de.

Peru'nun ünlü Nazca düzlüğündeki şekiller 60 yıldan bu yana insanoğlunu meşgul edip duruyor. Sadece havadan gözüken bu çizgileri çizenler kimlerdi?.. Amaçları neydi?.. Gökbilim alanında nasıl oluyor da, bu kadar bilgili olabiliyorlardı?..

DÜNYADA TARİH ve bilimleri altüst eden yerler arasında, Peru'nun Nazca düzlüğünün çok önemli bir yeri vardır. Gökbilimin, ancak 20. yüzyılda ulaştığı düzeyin ötesinde bilgiler, bu düzlüğün içinde gizlidir.

Nazca'nın keşfi

1928 yazında, Perulu Harita Uzmanı **Toribio Mexta Xesspe**, Nazca bölgesinin üzerinde, ekibiyle birlikte keşif uçuşu yapıyordu. Dikkatli gözlerle yeryüzünü incelerken, birden gözlerine inanamadı. Hayal gördüğünü sandı. Çünkü uçtukları bölgenin altında özenle çizildiği belli olan dev örümcek şekilleri, sinekkuşları, fok balıkları, balinalar ve maymunlar vardı. Bunlardan başka, sanki bu bölge, gök-

Nazca'dan mesaj:

"Beni"

bilimin çalışma alanıymış gibi, yıldız kümeleri ve oklarla süslenmişti.

Xesspe, uçağın pilotuna bir tur daha atmasını söyledi. 500 kilometre karelik alanın üzerinde atılan her tur, haritacının hayretini daha da artırıyordu. Çünkü bölgenin üzerinde dolaştıkça, şekillerin sayısı artıyordu.

Xesspe, Nazca'ya karadan gidiyor

Perulu harita uzmanı merakından ne yapacağını şaşırdı. Uçaktan iner inmez bu kez karayoluyla doğru Nazca bölgesine gitti. Çok ilginç bir şeyle karşılaştı. Uçaktan görmüş olduğu harika resimler, çizgiler sanki yok olmuştu. Bunun yerine birtakım tümskler, hendekler vardı.

Yapılan uzun araştırmalar sonucunda anlaşıldı ki, Nazca düzlüğünün en büyük özelliği, üzerindeki şekil ve resimlerin sadece havadan gözükmeleydi. Asırlar boyu fark edilmemelerinin nedeni de buydu...

12 yıl sonra...

Xesspe'nin buluşundan sonra, profesyonel ve amatör birçok araştırmacı Nazca'ya üşüştü. Herkes şu üç sorunun cevabını arıyordu. 1) Bu düzlükteki şekil ve resimleri kimler çizdi?

Nazca düzlüğünün uçaktan çekilmiş fotoğraflarından biri (Üstte).

Nazca'nın bulunduğu yer gösteren harita (ortada).

Nazca'daki çizgileri bulan Perulu harita uzmanı Toribio Mexta Xesspe (solda).

kuşbakışı izleyin"

XVII. yüzyılda İnkaların yaratıcı Tanrı Tapınağı bünyesinde inşa edilmiş Cuzco Katedrali. İnkalar Peru'nun en eski halkıydı ve geniş bir astronomi bilgisine sahiptiler. Ana tapınaklarını güneşin gündönümündeki durumuna göre inşa ederlerdi. Nazca'nın gizemini çözmek isteyen Maria Reiche, İnkaların gökbilim alanındaki bilgilerini de araştırdı (Üstte).

Yolun İnşaatı sırasında hiçbir şey fark edilmedi. Aynı yere havadan bakanlar çizgileri ve hayvan resimlerini gördüler (solda).

2) Ne zaman? 3) Neden?

Yıllar süren araştırmalardan önemli sayılabilecek bir sonuç alınamadı. Ta ki, Amerika'nın Long Island Üniversitesi profesörlerinden **Paul Kosok** 1940 yılında Nazca'ya gidene dek.

Profesör Kosok, uzun bir çalışmaya girişti. Haftalarca uğraştı; fakat o da hiçbir sonuç alamadı.

Tam işi bırakmaya hazırlanıyordu ki, 22 Haziran günü çok ilginç bir şey keşfetti. Güneş, Nazca'daki çizgilerden birinin tam ucunda batıyordu. 22 Haziran, güney yarımkürede kışın başladığı tarihi.

Kosok, kesin olarak anladı ki, Nazca'daki çizgileri çizenler ya da çizdirenler, mutlaka gökbilimcilerdi. Kosok ve yardımcısı Alman

Gökbilimci **Maria Reiche**, bölgede sayısız gözlemler yaptılar. Sonunda Nazca'ya **Dünyanın En Büyük Astronomi Kitabı** adını verdiler.

Kollar sıvanıyor

İkinci Dünya Savaşı, Kosok ve Reiche'nin Nazca'daki çalışmalarını engelledi. Ara vermek zorunda kaldılar. Fakat savaştan sonra ilk işleri Nazca'ya geri dönmek oldu. Nazca'nın çözilemeyen gizemi onları çekiyordu.

Önce yerdeki çizgilerin üzerini örten kum tabakasını temizlemeye başladılar. Ayaklarına kocaman çizmeler giydiler. Bellerine taş bağladılar ve bu taşları çekerek çizgilerin üzerindeki kum ve toprakları süpürdüler.

Nazca artık sadece gökyüzünden değil,

veyüzünden de görülür hale geliyordu. Ortaya çıkan çizgilerin büyük bir kısmı paraleldi. Fakat bazen hiçbir doğal engelle karşılaşmadıkları halde bir noktada birleşiyorlardı. Sonra yine ayrılıyorlar, simetrik bir biçimde birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Bunun mutlaka bir anlamı olmalıydı...

Reiche, Nazca düzlüğünü çizenlerin, burayı parselleyerek çalıştıklarını keşfetti. Sabit bir ölçü birimi kullandıklarını anladı. Fakat bu birimi bulamadı.

Profesör Kosok'un ölümü

Profesör Kosok 1956 yılında öldü. Yardımcısı Reiche, araştırmalara tek başına devam etmek zorunda kaldı.

Nazca düzlüğündeki çizgi ve şekillerin, dev bir takvimi oluşturduğuna inanıyordu. Bu yönde çalışmalar yaptı. Nazca'da yaşamış olanların, ekim ve hasat zamanlarını, bu takvime bakarak tespit ettiklerini ileri sürdü. Ona göre belirli bir yıldızın ya da parlak bir gezegenin bulunduğu yeri gösteren bir çizgi, bu işe yarıyordu.

Reiche, çizgileri ölçtüğçe şaşkınlık verici sonuçlar elde etmeye başladı. Bulduğu rakamlar günümüz uzaybilimcilerinin elde ettiklerine son derece yakındı. Eski Nazcalıların yıldızların uzaklıkları ve hareketleriyle ilgili bilgilerinin çok yüksek düzeyde olduğunu kesin olarak ortaya koydu.

Nazca'da yıllarca araştırma yapanlardan Profesör Paul Kosok (üstte).

Nazca çizgilerine hayatını adayan gökbilimci Maria Reiche (ortada).

San Jose bölgesinde geometrik şekiller (altta).

Reiche, ölçü birimi arıyor

Nazcalılar bu esrarengiz çizgileri çizerken, ölçü birimi olarak metreyi kullanmamışlardı. Bu kesindi. Fakat hangi birimi kullandıkları bir türlü bulunamıyordu.

Reiche, 1976 yılında İngiltere'ye gitti. Çok uzun süren bir kütüphane çalışması yaptı. Bulgular onu **megalitik yard** adında 83 cm'lik bir ölçü birimine götürüyordu. Bu birim, İngiltere ve Fransa'da insanlığın yazılı tarihinden çok önce inşa edilmiş olan yapılarla kullanılmıştı. İngiltere'de ne zaman ve ne için inşa edildikleri bilinmeyen Stonehenge anıtında olduğu gibi...

Keltli bilgelerin ayinleri için kullandıkları ve astrolojik ölçüler içerdikleri iddia edilen dikitlerde de Nazca'daki aynı ölçü birimleri kullanılmıştı... Oysa ne Nazcalıların Keltlerden haberleri olabiliirdi, ne de Keltlerin Nazcalılardan...

Kırk yıl süren çalışma

1980'li yıllara gelindiğinde, Reiche'nin, Nazca çalışmaları kırkinci yılını buldu. Çizgilerin ve hayvan şekillerinin ne olduklarını tam olarak anlayamamıştı. Fakat eski Nazca'da, kültür ve sanat düzeyi oldukça yüksek bir topluluğun yaşadığından emindi.

Däniken'in tezi

Erich von Däniken'in, Nazca düzlüğü ile ilgili

tezini de artık duymayan kalmadı...

O, önce bu çizgilerin yol olduğu düşünce-sine karşı çıktı. Bunun mantıklı olduğunu söyledi. Düzlükte giderken ansızın bitiveren yolların ne işe yaradığını sordu.

Däniken'a göre Nazca düzlüğü bir havaa-lanıydı. Çizgiler ise, Tanrılara "Buraya inin! Her şey sizin emrettiğiniz biçimde hazırlandı" demek için çizilmişlerdi.

Çünkü, Däniken, Dünya'nın geçmiş zamanlarda, uzaylılar tarafından ziyaret edildiğine kesin olarak inanıyordu. Bununla da kalmıyor, eski uygarlıkların hiç değilse bir kısmının bu ziyaretlerden haberdar oldukla-rını da kabul ediyordu.

Däniken, eski Nazcalıların gökbilim bilgi-lerini de, uzaydan gelenlerden öğrendiklerini iddia etti...

Arkeologlar yetersiz mi?

Nazca düzlüğü yıllardan beri profesyonel arkeologlar tarafından araştırılıyor.

Fakat ortada ne var? Hiçbir arkeolog ortaya çıkıp da, bu çizgileri ve resimleri şunlar yaptı, amaçları buydu diyemiyor.

Neden?.. Arkeolojinin araçları bu konuda yetersiz kalıyor olmasın!

Bir arkeolog kazı yapmasını, taşların yaş-larını tahmin etmeyi bilir. Eski kültürleri tanır. Tarihi ve coğrafyayı bilir. Ama bunlar yeterli mi?

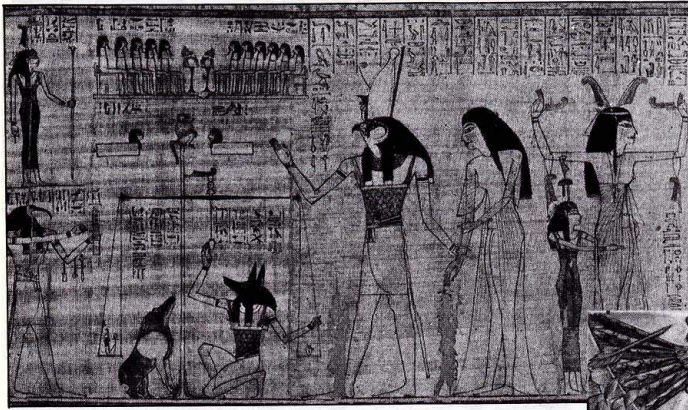
Dev bir kuşun kanatları ve diğer çizgiler görüldü.
Nazca düzlüğüne gidenler,
şekil ve resimlerin
mükemmelliği karşısında,
hayretler içinde kalıyorlar.

Cevap bekleyen sorular

Yapılan bunca araştırmaya rağmen, Nazca düzlüğünün ardında yatan gerçek, bir türlü ortaya çıkarılamadı. Bundan böyle araştırmala-ra katılanların öncelikle şu soruların cevabını bulması gerekiyor:

Koskocaman resimleri ve gizemli çizgileri bir ressam ustalığıyla toprağın üstüne işleyen-ler kimlerdi?.. Gelecek kuşaklara bırakılmak istenen bir mesaj mı vardı? Tarih öncesi dönemde yaşamış olan eski Nazcalılar, gökbilim ve matematik bilgilerini nereden öğrenmişlerdi? Çizgiler ve şekiller sadece havadan görülebildiğine göre, bunları yapanlar uçan araçlara mı sahiptiler? Yoksa Nazca sakinleri asırlar sonra insanoğlunun teknolojik bir gelişme gösterip uçabileceğini tahmin ederek, mesajlarını toprağa bırakmayı mı uygun görmüşlerdi?

İşte bütün bu sorular cevapsız... 500 metre karelik Nazca düzlüğünün verdiği mesajlar hâlâ bitmedi. Araştırmacılar ısrarla bulunduğu yere çağırıyor ve onlara "Beni kuşbakışı izleyin" diyor...

Mısırlıların Ölüm Kitapları'ndan birinden Anhaf papirüsü. Anhaf'nın ruhunun tarıldığını göstermektedir. Doğruluk ve adalet bir tüyle belirtilmiştir. Horus, Anubis ve Thoth (yanısı kırıl balıkçıl, yanısı maymun biçiminde) bu tartı sahnesine katılmışlardır (solda).

Tarat İskambıl kağıtlarından "büyücü." Frieda Harris tarafından Aleister Crowley için çizilmiştir (altta).

Mısır'ın gizemi çözülüyor

Elde bulunan bunca esere ve bilgiye rağmen, eski Mısır'ın gizemi bir türlü çözülüyor. M.Ö. 3000 ve daha öncesine kadar giden bu uygarlığın, 20. yüzyılın düzeyini bile aşılıyor olması oldukça düşündürücüdür...

GİZEMİ ÇÖZÜLEMİYEN uygarlıklar arasında eski Mısır'ın çok özel bir yeri var. Koskocaman piramitler, mezarlar, hazineler, anıtlar, mumyalar, yazıtlar ve yığınlarca bilgi, asırlardan beri didik didik ediliyor... Fakat yine de gizemi çözülüyor...

Sanki burada her şey bir sır. Yoksa insan aklı, Mısır'ın gizemini çecek düzeye gelmedi mi?... Bu uygarlığın yaratıcıları kimlerdi?... Onlar insan değil miydi?..

Tanrılar neden insan gibi?..

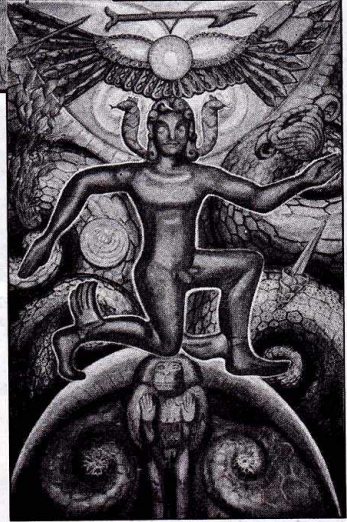
Eski Mısır kültüründe Hristiyanlık ve Müslümanlıkta olduğu gibi tek ve ulaşılmaz bir Tanrı yoktu. Değişik görevlerde birçok Tanrı vardı. Bu Tanrılar toplumsal ve siyasal yaşamı belirliyorlardı.

Onların en büyük özelliği insan biçiminde veya insana çok benzeyen biçimlerde olmalarıydı. Bunun yanında onların insanlar gibi yemek yedikleri, evlendikleri, çocuk sahibi oldukları ve kavgatıkları anlatılır...

Gerçekte böyle Tanrılar yoksa, Mısırlılar onları nasıl ve niye uydurmuş olsunklar?

Eğer böyle her şeye yön veren varlıklar varsa, onlar kimlerdi? Onların üstünlükleri

Seth heykeli. Kardeşin Osiris'ten göz almıştır. Seth, kardeşinin üstün gücünü kıskanmış, onu parçalayarak öldürmüştür. İki kardeşin çatışması, İyile kötü arasındaki ilk çatışmadır. (altta).

nere-den geliyordu?

Akla hemen bazı bilim adamlarının ortaya atıkları tezler geliyor. Eski Mısır'ın çözülmemiş gizeminin ardında, bir başka gezegenden gelmiş akıllı varlıklar yatıyor olmasın!..

Ölümünden sonra hayat

Eski Mısırlılar, yaşamın ölümlle bitmediğini kabul ederlerdi. Bu onlarda bir inanç meselesi değildi. Sanki, onlar yaşamın ölümlle bitmediğini biliyorlardı (!).. Onlara göre, ölen bir insanın ruhu öteki dünyaya gidiyordu. Orada bir tören düzenleniyor, bu törende ölenin kalbi tartılıyordu.

Bu tören sırasında Yeraltı Tanrısı Anubis elinde bir terazi tutardı. Ölü'nün kalbi bu terazinin keferlerinden birine konurdu. Öteki kefedede adaleti ve doğruluğu ölçebilecek bir tüy bulunurdu. Eğer ölü adil ve dürüst bir yaşam sürmüşse keferler dengelenirdi...

Eğer kalp, tartıda eksik gelirse, yemesi için **Ament** adlı canavara verilir. Bütün bu olan biteni **Tannrılar Kâtibi(!) Thoth**, kayda geçirirdi! Bu Thoth kimdi? Bütün bunlar rahiplerin uydurduğu masallar mıydı? Yoksa bir türlü ortaya çıkarılamayan gerçeklere mi dayanıyordu?..

Thoth'un kitabı

Eski Mısır'ın gizimini çözmek isteyen herkesin karşısına çok ünlü bir kitap çıkar. Bu kitabın adı **Thoth'un Kitabı**'dır. Tannrılar Kâtibi Thoth'un, ölen insanların yargılanma törenlerinden, ölümden sonraki hayata, evrenin sırlarına kadar her şeyi bu kitapta yazmış olduğu kabul ediliyordu.

Bu kitap nerededir? Eski Mısır'ın gizimini ortaya çıkarmak isteyen ünlü İngiliz büyüücü **Aleister Crowley** kendisinin Tannrılarla iletişimi kurduğunu ileri sürdü. Thoth'un Kitabı adıyla bir kitap yazdı. Eski Mısır'ın gizemlerini anlattı. **Tarot** denen iskambil kâğıtlarıyla açılan ünlü falı da bu kitapta yorumladı.

Tarot falı

Belki de insanlığı en çok meşgul eden fal eski Mısır'dan kalan Tarot falı oldu. Çünkü bu fal sıradan bir fal değildi. 1781'de **Antoine Court**

de **Gebelin** adında bir bilim adamı Mısır'ın gizli öğretilerinin Tarot falının kâğıtlarının yirmi ikisinde bulunduğunu ileri sürdü. Ona göre diğer kâğıtlar sonradan bilecek değiştirilmişti. Çünkü gizli öğretinin, bilmeyen kişilerin eline geçmesi ve onlar tarafından kötüye kullanılması istenmiyordu.

Piramitler ve hiyeroglif yazı

Eski Mısır denince herkesin aklına koskocaman piramitler gelir. Bunların yapıtlarında harcanan güç ve kullanılan teknik 20. yüzyılın teknolojiyle bile açıklanamamaktadır. Ayrıca çok sayıda mezar ve tapınak, zaten var olan gizemi daha da artırır.

Eski Mısır'ın bir de kendine özgü yazısı vardı. "Hiyeroglif" adı verilen bu yazı basit bir alfabe değildi. Harflerin yerine resimlerle ifade edilirdi. Örneğin, güneş yazmak için ortasına bir nokta konan bir daire çizilirdi.

Hiyeroglif yazısı 20 yıllık bir uğraşından

Osiris heykeli. Asasıyla döveni, Mısır'da tanrı başlattığını simgelemektedir. Asa ve döven bugün de doğaüstü güçlerle uğraşan kimselerin simgesidir (üstte).

Horus'u emziren İsis. 'Meryem Ana ve Çocuk' dirilişte önemli bir rol oynamıştır. Osiris inancından kaynaklanır (sağda).

Güneş Tanrısı Ra kayığında. Şahin biçiminde gösterilen başından, Horus'la nasıl eş tutulmuş olduğu görülmektedir (solda).

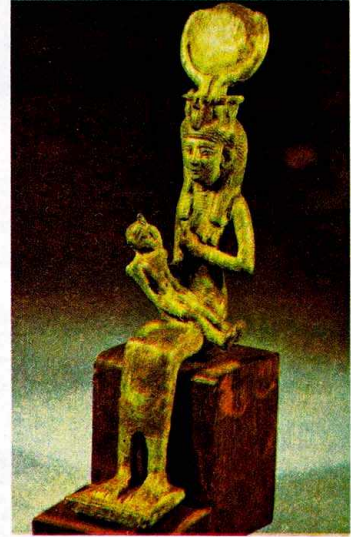
Thoueris (Ta-urt). Doğum Tanrıçası. Çoğunlukla arka ayakları üzerinde doğrulmuş bir suaygırı olarak gösterilir (altta).

sonra çözüldü. Fakat eski Mısırlıların neden böyle bir yazı kullandıkları anlaşılmadı. Bu kadar gelişmiş bir uygarlıkta, daha kolay anlaşılabilen bir yazı kullanılabilmeli. Bu yazının aslında çok kolay ve anlaşılabilir olduğunu, gezegenler arası iletişimde kullanılabileceğini ileri sürerler de oldu...

Büyüleyici mumyalar

Eski Mısır'ın bugünün insanlarını hâlâ bu derece etkilemesinin bir başka nedeni de mumyalardır. Her yıl hiç eksilmeden, bütün dünyadan çok sayıda turist Mısır'a gelir ve merakla, ortaya çıkarılmış mumyalara bakarlar... 19. yy'da bazı mumyaların açılması sıradan birbirlerini ezenler oldu.

Ortaçağın Arap doktorları mumyanın bir çok hastalığa iyi geldiğini tespit ettiler. Bu, Avrupa'ya da bir anda yayıldı. Fakat eski Mısırlıların ölümlerini böyle üstün bir teknikle ve çok büyük özen göstererek niye mumyaladıkları anlaşılmadı...

Sıra Avrupalılara

Mumyacıların nasıl ortaya çıktığını araştıran herkesin karşısına **Tanrı Osiris** çıkar.

Osiris, eski Mısır'ın ünlü bereket ve yeniden dirilme Tanrısıdır. Tanrıça **İsis** ile evlendikten sonra **Horus** isimli bir oğlu dünyaya geldi.

Ardından kardeşi **Seth**'in karısı **Nephthys**'i sevdi. Ondan da **Anubis** adında bir oğlu oldu.

Bunun üzerine iki kardeş arasında çok şiddetli bir kavga çıktı. Seth Osiris'i öldürdü. Onun bütün parçalarını Mısır'a dağıttı. Bu hikâyede buraya kadar her şey normaldir. Fakat daha sonra Osiris'in karısı **İsis** ortaya

Yeryüzü Tanrısı Geb ile gökyüzü Tanrısı Nut'un birleşmesi. Bu birleşmeden Osiris, Isis, Seth ve Nephthys doğmuştur.

çıkart ve kocasının parçalarını bir araya getirir. Onu mumyalar ve hayata döndürür.

İşte mumyacıların kökeninde yatan hikâye budur. İsis kimdi? Hayali bir Tanrı mı, yoksa üstün bir varlıktan gelen insanüstü bir yaratık mı? Kocasını nasıl hayata döndürdüğü bilinmiyor.

Acaba o zamanlar parçalanmış bir insanın vücudunu bir araya getiren üstün bir tıp tekniği mi vardı?... Mumyalama, yani ölü bir bedenini tekrar hayata dönmesi için ilaçlama o zamanlar için gerçekten mümkün müydü?

Hemen bütün dinlerde ölümden sonra hayatın devam ettiği kabul edilir. Fakat ölen bedenini korumak, tekrar dünyaya gelmeye hazır tutmak bir tek eski Mısır'da vardır.

Acaba bu nereden geliyordu?

Mumyacıların kökeni

Mısır'ın açıklanamayan bir gizemler ülkesi olarak düşünülmesi oldukça eskidir. Burayı ilk inceleyenler eski Yunanlılardır. Daha sonra bu gizemi çözme işini Romalılar devraldılar. Onları da Araplar izlediler.

Özellikle Araplar, eski Mısır'la ilgili öyle etkin bilgiler derlediler ki, eski Mısır'ın gizeminin çözülmesi şöyle dursun, daha da anlaşılabilir hale geldi. Mısırlıların hem geçmişin hem de geleceğin bilgisini bildiklerini ilk ortaya atan Araplardı...

Herkes Mısır'ı araştırıyor

Avrupalıların Mısır'la yaygın olarak ilgilenmeleri ise, 18. yüzyıla oldu. Mısır'ı ilişkin birçok bilgi, burayı inceleyen seyyahlar, arkeologlar ve bilim adamlarınca âdeta Avrupa ülkelerine aktarılmaya başladı.

Fransız yazar Jean Terrasson Yunanlılardan ve Romalılardan kalmış Mısır'ı anlatan yazıları topladı. Bunları **Sethos'un Yaşamı** adlı kitabında bir araya getirdi.

Londralı Operatör **Thomas Greenhill**, **Mumyalama Sanatı** adıyla, bir kitap yazdı.

Kuzey İngiltere'deki pamuk değirmenleri Mısır'ın etkisi altında yapıldı. Tüm Avrupa'da doğaötesi güçlerden yararlandıklarını iddia eden büyücüler, eski Mısırlılardan elde edilen bilgilerle eldeki bilgileri birleştirdiler..

Mesajların amacı

Eski Mısır uygarlığını anlama çabaları bugün de sürmektedir. Elde edilen bilgiler çoğaldıkça araştırmacıların işi daha da zorlaştı. Bir yandan kazılar yapılıyor. Bir yandan eski kazılar yeniden değerlendiriliyor. Arkeologların ve bilim adamlarının ortaya koydukları bilgiler birleştiriliyor.

Yine de işin özü açığa çıkmış değil. Belki de bugünün insanı eski Mısır'ın gizemini çözemeyecek... Belki de bu gizem insanın şöyle elini uzatıp da yakalayacağı bir yerdedir... Kim bilir?..

Mısırlıları araç olarak kullanıp binlerce yıl sonrasına mesaj bırakanlar, bizim bu mesajları anlamamız için biraz daha bekleyeceğe benziyorlar...

Piramitlerin gizemi. Sayfa 115'te

Havada duran insanlar

Havaya
yükselebilen ve bir
müddet havada
durabilen insanlar
var... Hem de
tanıkların önünde
hile yapmadan ve
hiçbir alet
kullanmadan...
Bunu nasıl
gerçekleştiriyorlar?..
Güçlü ve
değiştirilmez
gözükken yerçekimi
yasası bunlara
dişini geçiremiyor
mu?..

KUŞLARIN UÇMASI, uçakların çalışması, füzelerin uzaya gitmesi gibi, uçmayla ilgili her şey, bilimsel olarak açıklanabiliyor...

Fakat bazı insanların alet kullanmadan ve hile yapmadan havaya yükselmelerinin nasıl gerçekleştiği bir türlü anlaşılamıyor. Onlar havadayken yerçekimine ne oluyor? Yoksa, bu insanların yerçekimine karşı koynmanın bir yolunu mu buldular?..

Her şeyden önce kim bunlar ve neredeler? Akla hemen Uzakdoğu geliyor. Evet Uzakdoğu'da havada durabilen birçok insan var. Fakat işin garip tarafı, havada durma olaylarının en ünlü isimleri hep batıdan çıkmış. Dünya'da havaya yükselme ve havada durma denince, akla hemen bir İskoçyalı gelir: **Daniel Dunglas Home**.

Daniel'in rüyası

Daniel Dunglas Home, 1833 yılında, İskoçya'da doğdu. Çocukluğu, ailesinin göç ettiği Amerika'da geçti. Zayıf, hastalıklı fakat çok duygusal bir çocuktü. 13 yaşındayken bir gece rüyasında, **Edwin** adlı arkadaşının öldüğünü gördü. Bu rüya onu çok etkiledi. Hiçbir şey yemiyor, odasından dışarı çıkmıyordu. Edwin, Daniel'in yaz tatili sırasında halasının oturduğu yerde tanışmış olduğu bir arkadaşydı. Annesi, Daniel'in halasına mektup yazdı ve Edwin'in ölüp ölmediğini sordu. Gelen cevap çok çarpıcıydı. Edwin, gerçekten Daniel'in onu rüyasında gördüğü gün ölmüştü...

Bu olaydan sonra ailesi ve yakın çevresinin, Daniel'e olan tutumu değişti. Onun olağanüstü yeteneklere sahip olduğunu kabul ettiler. Daniel de, yaşı ilerledikçe, ruhsal olaylara olan ilgisini artırdı. Ruh çağırma seanslarına katılmaya başladı. Küçük Daniel, artık Daniel Dunglas Home olarak tanınıyordu. Zamanla havada boru uçurulduğu veya masanın havaya kaldırıldığı seansların en çok aralanan adamı oldu.

Home, 19 yaşındayken ilk kez havaya yükseliyor

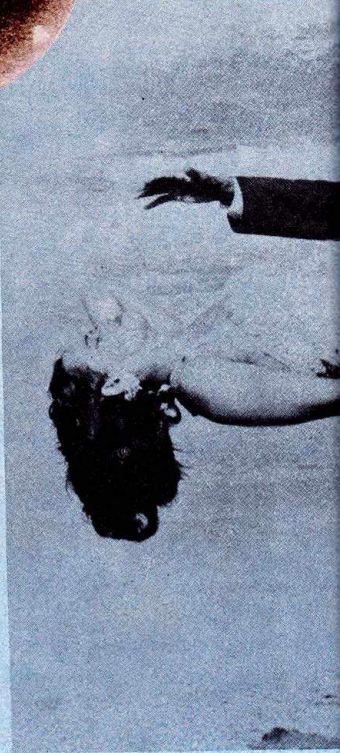
Home, 1852 yılının sıcak bir ağustos günü Amerika'da Connecticut eyaletinin tanınmış ipek fabrikatörü **Ward Cheney**'in evinde bir davete katıldı. Ruh çağırma ve eşyaları yerinden oynatma seansı düzenlediler.

Bu seans sırasında hiç beklenmedik bir olay oldu. Eşyaları havaya kaldırmaya çalışan Home, birden kendisini havada buldu. Başı tavana değecek gibi yükseldi ve sonra tekrar yere indi. Herkes heyecanlandı ve seansa son verdiler. Konuklar arasında **Hartford Times** gazetesinin yazı işleri müdürü **F.L. Burr** de vardı. Burr, yazdığı yazılarda çok şüpheci ve inanmaz bir kişi olarak tanınmıştı. Gazetesinde Home'un havaya yükselişi ile ilgili olarak şunları yazdı:

"Home'un aniden havaya yükselişini ben de yaşadım... O sırada Home'un tam yanımdaydım. Önce ayakları yerden 30 cm yükseldi. Baş-

D. D. Home. Havaya yükselişini, ruhların işi olarak tanımlayan adam (üstte).

Bir destek olmaksızın, Home, havada duruyor (üstte sağda).

tan aşağı sapır sapır titriyordu. Birkaç kere yerden ayakları kesildi. Son yükselişinde odanın tavanına kadar çıktı. Yere indiğinde hepimiz donakalmıştık. Uzun zaman hiçbir şey konuşamadık..."

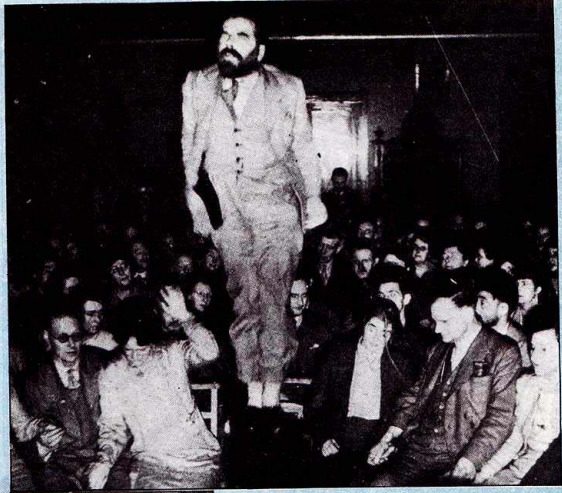
Home'un yaşamı değişiyor

Bu olaydan sonra Home'un yaşamı aniden değişti. Herkes tüm gazeteler ondan bahsetmeye başladılar. Ona, yerçekimine meydan okuyan adam adını taktılar. Bu gösteriyi tekrarlaması isteniyordu. Home bu kadar yoğun bir ilgiyle karşılaşınca zor durumda kaldı.

Amerika'yı terk ederek Avrupa'ya gitti. Burada da onu rahat bırakmadılar. Etrafına bir anda hayranları toplandı. Home nereye gitse, orada olağanüstü bir olay oluyordu. Onun bulunduğu odada, aniden rüzgâr uğultusu sesi duyuluyor. Ya da tavadan ansızın çiçek demetleri dökülüyordu. Kapılar kendiliğinden açılıp kapanıyor, odanın içinde ateş toplanıyordu. Home, ona inananların ve inmayanların önünde defalarca havaya yükseldi...

Colin Evans, 1930'larda Londra'da Conway Hall'da açıkça yukarıya doğru sürükleniyor (en üstte). Ayrılmış Azize Teresa da levitasyon olayına maruz kalmıştı (üstte). Bütün yapıyı yardımcıları arınmış olarak, bu çift, 1962'de Güney Afrika sahillerinde yerçekimi kuvvetini yenmişti (solda).

Home, 24 m yükseklikte

16 Aralık 1868 gecesi, Home, Londra'da unutulmaz gösterilerinden birini gerçekleştirdi. Adare Kontu'nun görkemli malikânesinde, Kaptan Wynne ve Lindsay Lordu ile birlikte yemek yedi. Yemek bittikten sonra bahçeye bakan bir odaya geçtiler.

Bu dört kişi bir süre bu odada oturdular. Daha sonra Home sanki kendinden geçeri oldu. Aniden yerinden fırladı. Tavana yakın duran bir pencereye kadar yükseldi. Pencereyi açtı ve dışarı çıktı. Diğer üç kişi bir an onun aşağıya atlayacağını sandılar. Oysa o pencereden dışarı uçtu. Hiçbir yere tutunmadan ve değmeden havada hareket etti. Dışarıdan aynı odanın diğer penceresine geldi. Bu pencere açıktı ve Home tekrar odanın içine girdi.

Olayı seyreden her üç kişi de hayretten donakalmışlardı. Home dışarıda pencerenin önünde havada bulunduğu sırada, 24 m yükseklikteydi. Eğer o anda düşseydi, büyük bir ihtimalle ölürdü. Ya da sakat kalırdı...

Tanıklar anlatıyor...

Home'un 24 m yükseklikteki uçuşu bir anda yayıldı. Çünkü tanıklar önemli ve inanılır kişilerdi. Her üç tanık da olayı defalarca anlattı.

Lindsay Lordu'nun söyledikleri şunlar:

"Bay Home, Adare Kontu ve onun kuzeni Kaptan Wynne birlikteydik. Bir an Home bizimle konuşmayı kesti. Bana o anda bizi duymuyor ve görmüyor gibi geldi. Hepimiz ona bakıyorduk. Titreyerek yerden yükseldi. Bulduğumuz köşkte odaların tavanları hayli yüksekti. Biz onun tavana yükselip inemediğini sandık. Fakat o öyle yapmadı. Yüksekteki pencereye kadar uçtu. Pencereyi açtı ve dışarı çıktı.

Bir süre sonra açık olan bir başka pencereden içeri girdi. Penceler arasında ki uzaklık 2.30 m kadardı. İkisi arasında tutunacak bir çıkıntı yoktu. Hepimiz Home'u dışarıda, pencerenin önünde ve havada gördük. Pencereden içeri girerken, ayakları öndeydi. Hayatımda ilk kez bir adamın uçtuğunu gördüm..."

Home: "Beni havaya kaldıran ruhlardır"

Home aynı zamanda bir medyumdur. Sayısız ruh çağırma seansında bulundu. Bu seanslara katılan çok sayıda kişi, onun ruhlarla çok kolaylıkla ilişki kurabildiğini anlattı.

Home, onu havaya yükselten ve havada tutan gücün ruhlar olduğunu kabul ediyordu: "Havaya her yükselişimde görünmeyen bir kuvvet tarafından yukarıya çekiliyordum gibi bir his yaşadım. Bu kuvvet ruhlardan geliyor. Ben bu kuvvetin varlığına daima inandım ve ona güvendim. Bu yüzden ne kadar yükseğe çıkarılsam çıkarılayım, hiçbir zaman korkmadım..."

16. Yüzyıldan bir örnek: Azize Teresa

Havaya yükselmeyi ya da havada durmayı gerçekleştirebilen insanların çok eski zamanlardan beri var olduğu biliniyor. Fakat ne yazık ki, bunların çoğu yazılı kaynaklara geçmişi değil...

16. yüzyılda yaşamış olan İspanyol rahibesi Azize Teresa'nın durumu farklı. Çünkü bu rahibe çok sayıda ve değişik tanıkların önünde havaya yükselmiş. Eski ve yeni birçok kitapta ondan bahsediliyor.

Teresa'nın özelliği, kendi isteği dışında havaya yükselmesi. Hatta birçok defa havalanacağını hissettiğinde, diğer rahibelerden kendisini tutmalarını istemiş. İşte onun anlatıkları:

"Havaya yükselme hissi geldiğinde ne yapı-

Alışılmış sahne levitasyonu. Marva Ganzel adındaki kız, önce hipnotize edilerek, kaskatı kesileceği bir transa sokuluyor ve iki kılıç üzerinde yatıyor. Kılıçlardan biri alındığında, kız nasıl oluyorsa havada böylece durup kalıyor (en üstte) D. D. Home'un en çok bilinen levitasyon oyununun, yalnızca bir halüsinasyon olduğuna söyleyen Frank Podmore (üstte).

cağımı şaşıırıyordum. Karşı koymaya çalıştım da ayaklarımın altından gelen büyük bir güçle havaya itiliyordum. Ya da kaldırıyordum..."

İtiraf etmeliyim ki, korkuyordum. İnsan havaya yükselirken çok tuhaf bir duyguya kendini kaplıyor. Bedeninin değil de ruhunun varlığını hissediyor. Çok garip bir duygu bu..."

Havada bulunduğum sırada, hiçbir zaman kendimden geçmedim. Yükselmenin ilk anında çok heyecanlıyordum. Fakat sonra rahatlıyordum. Bedenimi su üzerinde yüzen ağırlıksız bir şamandıra gibi hissediyordum. Yere indikten sonra bile bir süre bana ağırlığım kaybolmuş gibi geliyordu..."

Oylara neden olan uçan adam: Aziz Joseph

Aziz Joseph 17. yüzyılda yaşamış bir İtalyan din adamıydı. 1603 yılında Apulia'da dünyaya geldi. Çocukluğundan itibaren çok hassas ve duyarlıklı bir yapıya sahipti. Genç yaşında kendini dine adanmış. Çok soğuk günlerde üzerine incecik elbiseler giyiyor, âdetâ yemeden içmeden yaşıyordu.

Bu dünyanın, çile doldurma yeri olduğuna inanıyordu. Birçok defa kendini kırbaçladı. Rahip olduğunda 22 üstünlüğü vardı.

Fakat rahipliği sırasında üstleri için büyük sorun oldu. Bir pazar ayininde aniden havaya yükseldi. Mumların yandığı kutsal bölme doğru uçtu. Yanan mumların içine düştü. Her yanı çok kötü bir biçimde yandı. Aynı zamanda ayinin yarıda kesilmesine neden oldu.

Joseph'in havaya uçuşları devam etti. Duygulandığı veya heyecanlandığı zamanlarda, aniden balon gibi havaya yükseliyordu. Onun uçuşunu gören insanların sayısı git-tikçe artıyordu.

Halk onu bir rahipten çok sihribaza ya da büyücüye benzetiyordu. Kilise yönetimi bu durumdan rahatsız oldu. Ona bir manastırda görev verdiler ve halktan uzakta yaşamasını sağladılar.

Manastırda kaldığı sırada da havaya uçmaları devam etti. Bir gün bahçede bir keşişle dolaşırken ansızın havalandı. Yüksekçe bir zeytin ağacının tepesine kondu. Fakat bir türlü aşağıya doğru uçup yere inemiyordu. Bir merdivenin yardımıyla aşağı indirildi.

Rahip Joseph'in kilise içindeki durumu tekrar sarsıldı. Onun üstünlüğünü çekemeyenler vardı. Bir şarlatan olduğunun, kiliseden atılması gerektiğini ileri sürerler oldu.

Fakat bir gün Papa XVIII. Urban ve yanındaki iki kardinalin Joseph'in havalanmasını görmesi ile durumu değişti. Papa onun rahat bırakılmasını istedi. Joseph'in havalanışının Tanrı'nın hikmeti olduğu kabul edildi.

Sihrbazlık olabilir mi?

Havada durma ya da havaya yükselme denince, akla hemen sihribazlar gelir. Çünkü

İnsanların yerçekimi kuvvetinden kurtulabilecekleri kavramı, eskiden beri hafife alınmıştır. Soldaki karikatürde 1783'te Sergent tarafından "Günümüzün deliliği" adıyla işlendiğini görüyorsunuz. Fakat, Alexandra David-Neel, (altta) 14 yıl Tibet'te kalıp döndüğünde, oradaki rahiplerin ağırlıklarını yok edebildiklerine kesinlikle inanıyordu.

sahne sihirbazlarının bilinen gösterisidir. Yardımcıları olan kızlardan birini bir sandık üzerine yatırılar. Sonra yavaş yavaş sandığı çekerler. Kız havada kalır. Hatta bu kız havaya doğru yükseltip, alçaltırlar.

Sadece sahnede gerçekleşebilen bu olayın hileleri bilinmektedir. Ya, kız, ışık oyunları ile görünmez hale getirilen bir ip mekanizması ile tavana asılır. Ya da kızın üzerine yattığı sandık gerçekten çekilmediği halde, seyirciler bunun kızın altından çekildiğini sanmaktadırlar.

Yerçekimine ne oluyor?

Oysa yukarıda bahsedilen kişilerin havaya yükselmelerinde, sahne dekoru ve aletleri yoktur. Işık oyunları yapılmaz. Birçok havaya yükselme olayı açık havada gerçekleşmiştir.

Havaya yükselabilenler, yerçekiminin

etkisini ortadan kaldırıyorlar mı? Böyle bir şey mümkün olabilir mi? İşte cevabı aranması gereken soru budur. Havaya yükselen kişilerin din adamları ya da medyum olmaları düşündürücüdür...

Gittikçe taraftar toplayan bir görüşe göre, doğru bir eğitimin geçtikten sonra herkes havaya yükselbilir. Özellikle transandantal meditasyon öğrencileri bu işi her seferinde becerdiklerini iddia ediyorlar.

Herkes havaya yükselbilir mi?

Bir iddiaya göre de her insan havaya yükselbilir. Çünkü insan doğadan ayrı bir varlıktır. Onun içinde doğaya ters düşen güçler vardır. Dünyevi yaşam bu gücü geriletmis fakat tamamıyla ortadan kaldıramamıştır.

Buna göre havaya yükselmeyi başaranlar, kendilerinde zaten var olan gücü ortaya çıkarırlardır. Ama nasıl? İşte burası belli değil...

Ne faydası var?

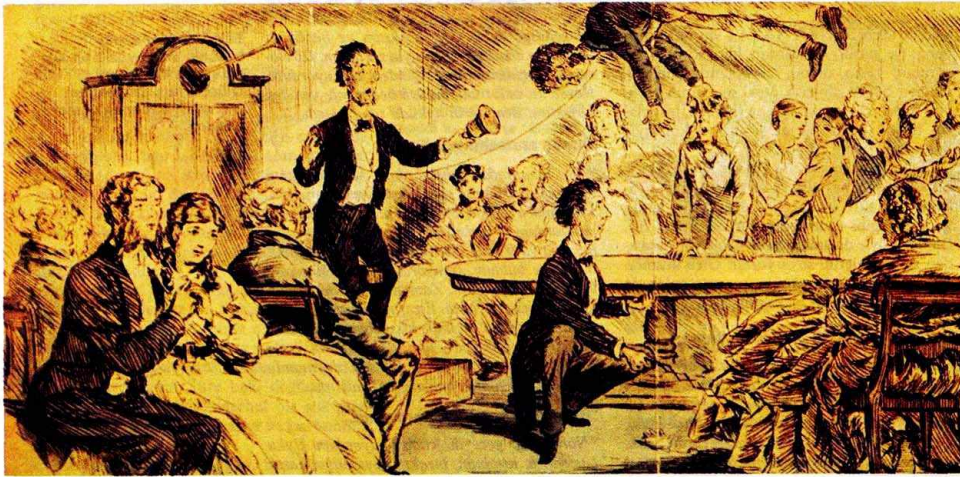
Eğer gerçekten insanın içinde havaya yükselilecek bir güç varsa, bunun önemi çok büyüktür.

Sorun sadece yerçekiminden kurtulma sorunu değil... İnsanın dünyanın fizik yapısına olan bağlılığın da ortadan kalkmasıdır.

Bu alanda atılacak bir adım, belki insan-oğlunun bilinmeyen tüm güçlerini ortaya çıkaracaktır. Bu güçler sadece bilimle kalmayacak, aynı zamanda uygulanacaktır...

1863'te güldürü çizgisi ile konuyu alaya alan ünlü mizah dergisi Punch. Kimi sürprizlerin hiç olmazsa kolaylıkla açıklanması mümkün yollardan yönetildiğini gösteriyor (altta).

Havaya yükselme yeteneği, bazı kişilerin rastlantı sonucu keşfettikleri gizli bir sanat mı? Sayfa 153'te

Bir süre için bedenlerinden ayrılıp, tekrar döndüklerini söyleyenler var... Birbirlerinden haberi olmayan bu insanların anlattıklarında öylesine benzerlikler var ki, görmezlikten gelmek mümkün değil... Gidip geldikleri yer neresi?.. Onların gördükleri, öteki dünyanın kanıtı olabilir mi?..

Öteki dünyaya gidiş-geliş

ÖLÜMDEN SONRA HAYAT var mı? Varsa nerde ve nasıl? Asırlardan beri sorulan bu sorular, kesin olarak cevaplandırılmıyor. Hemen bütün dinlerin öteki dünyanın varlığını işaret ediyor olmalarına rağmen, insanların büyük kısmı ölüme şüphe ve korkuyla bakmaya devam ediyor.

Fakat korkmayanlar da var. Geçirdikleri bir kaza, ağır hastalık ya da bir ameliyat sırasında, bir süre için bedeninden ayrılıp sonra geri geldiğini iddia eden birçok insan var. Bunlar böyle durumlarda bedenlerini yukarıdan seyrettiklerini söylüyorlar. Ölen insanların ruhlarıyla konuştuklarını anlatanlar da var. İşte bunlardan birkaç örnek:

Kendini tavandan seyreden kadın

"İkinci çocuğumu doğurmuştum. Doğum yeni sonuçlanmıştı. Acılar azalmıştı, bense yarı sarıhoş gibiydim. Birden yukarıdan, tavana yakın bir yerden, bedenimi seyrettiğimi fark ettim. Benliğim, tavandan bedenime bakıyordu. Doktor ve hemşirelerin ne yaptıklarını kuşbakışı

izleyebiliyordum. Çok korktum ve benliğimi bedenime döndürebilmek için zorladım. Doktorun beni öldü zannedeceğinden korkuyordum. Neyse ki, onlar anlamadan bedenimle yeniden birleştim. Beni derin uykuda sanmışlardı..."

Ölmüş annesini gördü

"Bir lokantada çalışıyordum. Buzdolabının üzerime devrilmesi sonucunda yaralanmıştım. Kendimden geçmişim. Sanki olayı tepeden seyrederiyordum. Bedenimi dışarı taşıyıp, bir masaya yatırdılar. Sonra kendimi çok aydınlık bir yerde buldum. Uçuyordum. İstediğim yere bir anda gidiyordum. Zaman ve uzaklık benim için anlamsız şeylerdi. Etrafımda birileri vardı. Onları görür bir biçimde hissediyordum. Birisi ölmüş olan annemdi. Bana 'Gel, senin yerin burası' dediğini duydum. Bu sesi duymamla kendimi bedenimde buldum, aylmıştım..."

"Böylesine mutlu olmamıştım..."

"Normal bir geceydi, kitap okuyordum. Uykuya bastırınca kitabımı bırakıp, uyumaya karar

Eski Mısırlılar astral bedeninin insan yüzlü bir kuş olduğuna inanırlardı. Ölüncə, kuş fizik bedenini terk eder, etrafında uçmaya başlardı.

verdim. Birdenbire âdetâ bölündüğümü hissettim. Kapıya doğru uçuyordum, büyük bir mutluluk duyuyordum, her şey çok aydınlıktı. Tam kapıya ulaştığımda, gözüm yataкта yatan vücuduma takıldı. Karımı ve çocuğumu düşündüm. Onları ve bedenimi bırakıp gitmek yanlış bir hareketti. Geriye döndüm ve bedenimle hemen birleştim. Kendime gelmiştim, doğruldum. Tüm yaşamım boyunca böylesine mutlu olmamıştım...”

Üç ayrı olay okudunuz. İki bir ameliyat ve bir yaralanma sırasında olmuş, üçüncüsü uykuya geçiş anında ortaya çıkmış. Ortak yan, bedenın üst noktadan görülebilemesi. Verilebilecek daha yüzlerce örnekte, hep aynı şeyler görülebcektir. Sanki bedenın bir tür rahatlaması gerektiği zaman, bu olay ortaya çıkmaktadır. Bu konuda değişik açıklamalar vardır.

Astral yolculuk

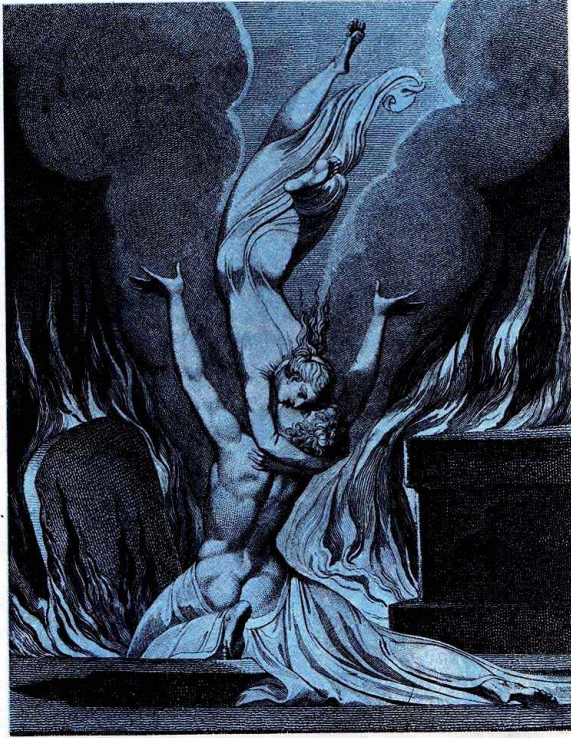
Parapsikologlar, bir insanın bedeninden ayrılıp tekrar dönmese “astral çıkış” ya da “astral yolculuk” adını vermektedirler. Vücuttan ayrılıp yolculuğa çıkan bedene de “astral beden” denir. Bu astral beden bilinclidir. Vücuttan ayrı olarak istediği gibi hareket eder.

Bu ayrılan şey nedir? Laboratuvar deneyleri bazı sonuçlar vermiştir. Ölmekte olan hastalar tartılmış, terlemenin getirdiği kayıpları göz önüne alınmış ve kaydedilmiştir. Ölümüne doğru, saatte 28 gramlık toplam hafifleme izlenmiştir. Ölüm vuku bulduğu anda ise bir anda beden 21 gram hafiflemiştir. Birçok ölüm anı fotoğraflarındaysa, bedenlerin üzerinde bulutumsu görüntüler belirlenmiştir. Demek ki, vücuttan dışarı çıkan bir şey vardır. O şey gerek ölüm, gerek normal uyku, gerekse astral ayrılma anlarında fizik bedeni boşaltmaktadır. Acaba o “şey”, ruh dediğimiz o bilinmez midir?

Herkes bu yolculuğu yapabilir

Benliğin ve bedenın birbirinden ayrılması bazen uykuda, bazen de uykuya veya uyanışa geçiş anlarında olmaktadır. Çoğu zaman da bir baygınlık, ağır bir hastalık anında ortaya çıkmaktadır. Ama istisnai olarak, olay çok normal anlarda da görülmüştür. Ayrılma anında çevre ayındır, ama görüş açısı bir iki metre yukarıdadır veya yana kaymıştır. Olayı yaşayan herkes bedenini seyredebilmektedir. Bazıları kendilerini bir bulut olarak tarif etmektedirler. Bir kısmıysa bedenlerine göbekbağına benzer bir bağla bağlı olduklarını anlatmışlardır. Ayrılma olayını yaşayan kişi genellikle çok mutludur ve hafiflemiştir. Duvar kapı gibi bütün katı engellerden, rahatça geçilebilir. Süre belli değildir. Kişi durumunu fark edince, derhal bir çok duymaktadır. Hemen panik başlar ve kişi kendini bedeninde bulur.

Yukarıda anlatıldığı gibi, bazı olaylarda kişiler, ölmüş yakınları da dahil, bazı insan-

Büyük ressam ve mistik şair William Blake bu resminde, ruhun ve fizik bedenın yeniden birleşmesini anlatmak istiyor. Resim Robert Blair' in bir şirinden esmlenerek yapıldı ve 1813'te "Mezar" adıyla yayınlandı.

lara rastlamaktadırlar. Fiziki hiçbir eşyaya veya yakında uyuyan bir başka kişiye temas edilememektedir. Olayın başında ve sonunda hissedilen temel duygular, bir boşluğa doğru düşüş ve felç olma zannıdır. Bu iki duyguyu herkes yaşamıştır, özellikle uykuya geçiş anında, bir boşluğa düşüş duygusu ve arkasından gelen müthiş bir korku hepimiz için tanındır. Hareket etmek isteriz ama bir türlü edemeyiz, sanki felç olmuşuzdur. Bir güç bizi engellemektedir yani bedenimiz benliğimizi dinlememektedir.

İslamiyette ruh ve beden

İslam dininde ruhun varlığı temel inançlardan-
dır. Kur'an kerim'de ruhun Rabbin emrinde olduğu ve bu ilahi bilginin çok azının insanlara verildiği belirtilir (İsra süresi, Ayet: 85). Fecr Suresi'nin 27-30. ayetlerinde Allah doğrudan ruha hitap eder. Hadis tefsirlerinde Hz. Muhammed'in ruhalı ilgili çeşitli açıklamaları görülür. Buhari Hadisleri'nin Enbiya Kısmı'nda, Hz. Muhammed'in şöyle dediği yazar: “Ruhlar, cinsler ve topluluklar halinde yaşarlar, bazıları birbirini tanır, bazıları tanımazlar.”

Mevlana Cemalettin Rumi, ruhun uykuda bedenden ayrıldığını söyler ve **Mesnevi**'sinde özellikle belirtir: "*Can atlarını eyersiz koyar, bu sır ölümün kardeşidir, sırrıdır. Ama gündüzün geri gelmesi için ayaklarını uzun bir bağla bağlar. Can boşlukta astar gibi gizlidir, bedense yorgan altında döner durur. Sen bedensiz bir bedene sahipsin.*"

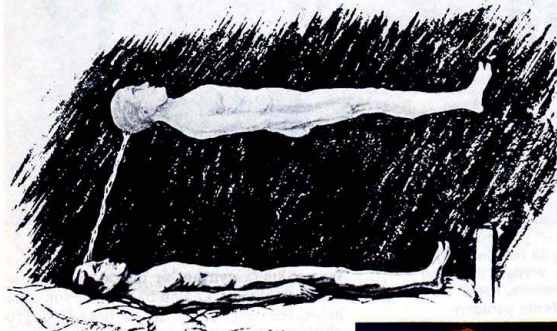
İbni Sina, insanın ruha bedenden oluştuğunu belirtir. Beden nefsin çalışmasına uygun bir hale gelince, ruh bedene gönderilir ve sonsuzluk kazanır. İstenirse bedenden ayrılır tamamen ayrılınca bir daha yok olmaz.

Bir diğer mutasavvıf, **İmam Gazali**, insanda bedende başka bir varlığın daha olduğunu, onun asıl ve sabit varlık olan ruh olduğunu anlatır. Gazali'ye göre ruh bedeninde değildir, zaman ve yerle sınırlandırılmaz.

İslamiyette ve tasavvufta ruhun varlığına kesin olarak inanıldığı için, ruh ve beden ilişkisinin üzerinde özellikle durulur. Mesnevi'nin birçok yerinde, **Ahmed Eflaki**'nin "**Ariflerin Menkıbeleri**" adlı eserinde ve sayısız evliya, ermiş ve veli öykülerinde ruhun

Astral beden, fizik beden üzerinde bedensiz çıkışın başlangıç anında... Aradaki bağ (gümüş bağ) her iki bedeni birbirine bağlı tutuyor, bu bağın kopmasıyla ölüm gerçekleşmektedir (ortada).

Padualı St. Antuan, iki ayrı yerde görünme yeteneğiyle tanınmıştır (altta).

gerek istenildiği zaman, gerekse istemeden bedenden ayrılabilirdi anlatılmıştır. Genellikle bu olay keramet veya mucize olarak nitelendirilir. **Şeyh Bedrettin**, "**Varidat**" adlı eserinde bunu açıkça anlatır: "*Bazen kendimi latifleşmiş hissedirim, fizik bedenim o varlığın bir kopyasıdır. Bu latif varlık, beden şeklinde görülür, gözle görülür. Tıpkı buharın yoğunlaşmadan evvel görülemediği gibi, buhar yoğunlaşınca bulut olur, görülür.*"

Öteki dinlerde astral çıkış

Hint öğretilerinde insanın üç bedenden oluştuğu öğretilir. Bunlar fiziki, esri ve ruhsal bedenlerdir. Taoist düşüncede insan vücudunda, evrenin mutlak enerjisinin bir zerresinin depolandığı ve bu enerjinin ruhsal bir varlık olduğu öğretilir. Bu ruhsal enerji, eğitim ve öğrenim sonucu fizik beden dışına çıkarılabilir. Doğru inançlarının ve

öğretilerinin dışında, batıda da aynı yaklaşımlar görülmüştür. **Hz. İsa**'nın havarisi **St. Paul**, insanda ruhsal ve doğasal iki beden bulunduğunu söylemiştir.

Hz. İsa, İncil'de şöyle demektedir: "*Öyle bir adam bilirim ki, bedenini dışında mı? Bilinmez, Allah bilir.*" (İncil, Corinthians 2/12:3)

Dante ünlü kitabı **İlahi Komedya**'da şöyle yazar: "*Yaratıcı güç,bedenin yapımı bitip hazır oluncu ona yeni bir ruh üfler. Zaman gelince de ruh bedenden ayrılır, bedeni güçler dilsiz kalır.*"

1195'te İtalya'da Padua'da yaşayan **Aziz St. Antuan**'ın mucizeleri arasında, bedenini bir kilisede bırakıp, başka bir kiliseye gittiği ve orada görüldüğü olayı yer almaktadır.

Ölüm korkusu yok mu oluyor?..

Hemen tüm astral çıkış olaylarından sonra, insanların görüşleri büyük değişmelere uğramaktadır. Tabii ki, değişime uğrayan temel görüş ölüme karşı duyulan korku yönündedir. Ölüm korkusu ve dehşeti hemen hemen yok olmaktadır. Ama unutulmalıdır ki, astral ayrılma olayını yaşayıp farkında olmayan sayısız insan vardır. Belki de ölümün sırrı bu olayda yatmaktadır.

New York'taki Gezegengerlerarası Çalışmalar Enstitüsü Başkanı **Doktor Carl Sagan**, bu teze karşı çıkmaktadır. Ona göre astral ayrılma ölümlerle değil de, doğumla ilgilidir: "*Her insan ölüm ülkesinden dönüş yolculuğu denebilecek bir deney geçirir. Uçuş veya kayma duygusu, karanlıktan aydınlığa çıkış, bu deneyin özellikleridir. Olay sisler içinde zor idrak edilir. Böylece destansı bir anı yaşanmaktadır. Olaylar birbirine benzer ve son derece uyumludur. Astral ayrılmayı tüm insanlar paylaşırlar. Bu olay doğumun çağrısıdır, yani anımsamasıdır.*"

Kim bilir, belki de Sagan'ın dediği gibi, geçici tehlike anlarında veya aşırı duygusal anlarda doğum anlarını geri dönmektedir. Doğarken karanlığın terk edilmesi, bir beden için dışarı çıkma, yani boşluğa kayma ve rahatlama duygusu, acının yerini özgürlük ve işiğe bırakması hepimizin paylaştığı bir anının tekrarıdır.

Sagan, bizi rahatlatacağı yerde, kafamızı daha da karıştırıyor. Çünkü hemen aklımıza doğumun ve ölümün aynı olduğunu anlatan öğretiler geliyor. Olaylarda çok ilginç bir anlatım daha vardı. Neden böyle ayrılma anlarında ölmüş yakınlarımızı görüyoruz; veya yaşayan birinin ne yaptığını izleyebiliyoruz? Sagan'a karşı tezler de bunlar; ve daha yüzlerce. Belki de astral ayrılmalar her an yaşanıp duruyor ve belki bu gece, bu yazıyı okuyan birçok kişinin başına gelecek. Dikkatli olalım, bir gün birimiz belki kimsenin fark etmediği bir nüansı görür ve açıklarız.

Dr. Gültekin Caymaz, Kastamonu'daki türbenin önünde, makinesini otomatikçe ayarlayarak çektiği fotoğrafta, çevresinde bir ışık alanı oluştuğunu gördü.

Kastamonu'da ışık saçan türbe

Dr. Gültekin Caymaz 1981 yılında Kastamonu'da geceleri garip ışıklar çıkaran bir türbeyi ziyaret eder... Fotoğraf makinesi ile durumu tespit eder. Işıklar gerçektir. Yoksa bu ışıklar türbede yatan evliyanın ruhundan mı gelmektedir?..

Dr. GÜLTEKİN CAYMAZ fizik tedavi ve Türkiye'nin sayılı akupunktur uzmanlarından biridir. Ayrıca bilinmeyen ve açıklanamayan olayların yorulmak bilmez bir takipçisi ve yorumcusudur. Bütün bu özellikleriyle, sadece Türkiye'de değil, yurtdışında da tanınmaktadır. Dünyanın yansını dolaşmış, incelemeler yapmıştır. Ona Türkiye'nin Erich Von Däniken'i adını takanlar hiç de hak-sız sayılmazlar. Kendisinin yaptığı çok yönlü çalışmaları gelecek sayılarımızda ayrıca tanıtacağız. Esrarengiz ışıklar saçan türbenin hikâyesini anlatması için ise sözü şimdi ona bırakalım...

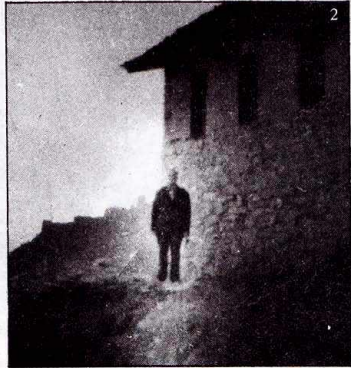
Türbeyi ziyaret

"1981 yılındaki Anadolu gezimde, Kastamonu yakınlarındaki bir türbenin öyküsü dikkatimi çekti. Türbenin yakınındaki gecekondu-lara yol açmak için bir buldozer getirmişler. 'Türbeyi yıkıp başka bir yere daha iyisini yaparız' demişler. Buldozerin türbeye her yaklaşışında motor durmuş. Aracı bir türlü çalıştıramamış-

lar. Ardından insan gücünü denemişler. Kazmalarla işe girişmişler. Kazmalar toprağa saplanıp kalmış. Bir türlü çıkarılamamış. Zorlayınca da sapsarı kırılmış. Türbenin civarında geceleri garip ışıklar görülüyormuş. Korkmuşlar ve işi bırakmışlar...

Ben inançlı biri olduğum için, gidip orayı ziyaret ettim. Dua okudum... Niyetim türbenin fotoğraflarını çekmekti. Birçok fotoğraf çektim. Bir de kendimi türbenin önünde çekeyim

Işık kaynağını araştıran Dr. Caymaz, türbenin önüne götürdüğü kişinin fotoğrafından da aynı sonucu aldı.

dedim. O anda birden yardım istediğim takdirde sanki işin tılsımı bozulacaktı... Fotoğraf makinemi ayaklı sehpaşına yerleştirdim. Otomatikte ayarladım. Koşarak türbeyi arkama alacak biçimde makinenin karşısına geçtim.

Ankara'ya döndüğümde film banyo edildi. Hayretle gördüm ki, kendimi çektiğim fotoğrafta çevremde yaygın bir ışık alanı oluşmuştu (1 no'lu fotoğraf). Türbenin esrarengiz ışıklar çıkardığı ya da oluşturduğu doğru muydu?.. Yoksa ortada başka şeyler mi dönüyordu?.. Tekrar oraya gidip fotoğraf çekmeye karar verdim."

İşığın kaynağı

Dr. Caymaz olayı anlamak istiyor. Kastamonu'ya tekrar gidiyor. "İkinci gidişimde hava kararana kadar bekledim. Yine yalnızdım. Fotoğraf makinemi sehpaşına yerleştirdim. Otomatikte ayarladım. Bu sefer değişiklik olsun diye, türbenin tam köşesinde durdum. Çıkan fotoğrafta çevremdeki ışığın yine havaya ve yere doğru yayıldığı görülü-yordu. Acaba bu ışığın kaynağı ben miydim? Bir başkasını götürüp onun resmini çektim ve aynı ışığın bu defa onun çevresinde yer aldığını gördüm (2 no'lu fotoğraf).

Deneylere devam ettim. 3 no'lu fotoğrafta görüldüğü gibi, iki ayrı kişiyi aynı şekilde, yine ışıklı olarak görüntüledim. Birinin yerini değiştirdim. Yanına da bir başkasını yerleştirdim. Yine ışık vardı (4 no'lu fotoğraf). Son fotoğrafı çekerken, fotoğrafımı çektiğim kişiler benim çevremde de bir ışığın olduğunu ve bunu gözle gördüklerini söylediler. Yer değiştirdik, onlar beni bir başkasıyla çektiler, ama bu defa ışığı

Türbenin önünde tek kişi veya 2-3 kişilik grupların fotoğrafı çekildiğinde alınan sonuç değişmiyordu: Çevrelerinde aynı yaygın ışık alanı vardı (Üstte ve altta).

göremedik. Demek ki ışığın kaynağı biz insanlar değildik. Hava kararıyordu, yanımdakileri 5 no'lu fotoğraftaki yere gönderdim. Fotoğraftı çektiğim anda çevrelerinde oluşan parlamayı gördüm. İşte bu fotoğraf en garibiydi..."

Başı kaybolan insan

"Bu çektiğim fotoğrafta (5 no'lu fotoğraf) gördük ki, fotoğraftakilerin birinin başı yarı yarıya kaybolmuştu, diğerinin, yani gür saçları olan kızın saçlarının bir kısmı yoktu. Ama ben fotoğrafı çekerken bu eksiklikleri görememişim.

Daha sonra, aynı yerde, ama daha uzaklarda fotoğraflar çektim. Fakat oradan uzağa gidildikçe ışıklar görünmüyordu. Bu konuyla haftalarca uğraştım ve inanıyorum ki, benim gibi olaya saygıyla bakabilecek her kişi bu fotoğrafları çekebilir. Ama gereksiz merak amacıyla bu fotoğraflar elde edilemez..."

Türbenin yan tarafındaki tepenin önünde çekilen fotoğraflarda yer alan kişilerin saçları ve başlarının bir bölümü yok olmuş gibiydi...

Cevapları almamız çok güç, belki de olanaksız. İnsanoğlu kendisini ve yaşadığı ortamı yeni yeni tanımaya başlıyor. Kim bilir daha neler öğreneceğiz veya hatırlayacağız?

Ruhsal ve bedensel enerji

Dr.Caymaz ışıkların kaynağını açıklamaya çalışıyor: "1970'lerde Romanya'da Dr. Joan Florin Dumitrescu elektronografi dediği bir teknik geliştirdi. İnsan vücuduna belli bir yöntemle elektrik yüklüyor ve bu elektrik yüklenmiş vücudun fotoğrafını çekiyordu. Çıkan fotoğraflarda insanların çevrelerinde ışık alanları görülmüyordu. Çok basit olarak anlattığım bu teknik olaydan anlaşılmalıdır ki, insanlara dış etkiler tarafından belli dozlarda enerjiyle yükletilebilir. Aslında bunu her an yaşıyoruz. Evrenden gelen çeşitli ışınlar, atmosferde süzülükten sonra bizlere ulaşıyorlar.

Türbe olayında da bir enerji vardır ama bu enerjinin hangi şartlarda ortaya çıktığını anlamıyoruz. İnsanda da bir enerji var olduğuna göre, bu ruhsal enerjidir. Evliya dediğimiz farklı insanların bedensel enerjileri, belki de mezarlarının çevresinde birikip, bizce anlaşılmayan bir görev yapmaktadırlar..."

Bu ışık ruh mu?

Dr. Caymaz'ın ilginç açıklamalarından ve fotoğraflardan sonra akla bir yığın soru geliyor. Fakat en önemlisi, bu ışığın kaynağının ruh olup olmayacağıdır. Bilim, bizlerin bir tür enerji taşıdığımızı kabul etti, tıp ölümden sonra vücutta bir boşalma olduğunu kanıtladı. Bu boşalan şey, adına ruh dediğimiz bir tür enerji olabilir mi? Ama inançlara göre ruhların başka bir dünyaya gitmeleri gerekmiyor mu? Burası ve Orası aynı yer mi?

Türbenin giriş kapısında çekilen fotoğraflarda yaygın ışık alanına rastlanmadı.

İnsan vücudundaki elektrik enerjisi

İnsan vücudunun belli bir elektriksel enerjiye sahip olduğu bilim tarafından çoktandır kabul ediliyor. Eskiler bu ışığın görülebildiğini, ama görebilmek için uzun bir çalışma döneminden geçmek gerektiğini söylerlerdi. Hatta o devirlerde peygamberler, başlarının etrafında bir ışık halesi olduğu halde resmedilirdi. Buda'nın böyle çizili birçok kabartma resmi ve heykeli vardır. 50 yıl kadar önce Semyon Kirlian adlı bir Rus, insandan fışkıran enerji alanının fotoğraflarını çekmeyi başardı. Ama bütün bu çalışmalar insandan kaynaklanan bir enerjiyi anlatıyordu. Peki, ölümden sonra ne oluyor? Acaba bu enerji dağılıyor mu? Yoksa bir yerde toplanıp kalıyor mu? Ya da yaşayan insanlara bir etki yapıyor mu? Bütün bu sorular cevap bekliyor...

Çanakkale'de kaybolan alay

Esrarengiz kaybolma olaylarının en ilginçlerinden biri de Çanakkale Savaşı'nda oldu. Bir bulutun içine girip, gökyüzüne doğru hareket eden İngiliz alayından bir daha haber alınamadı... Bu askerler ne oldular?.. Bu bulut neydi?.. 70 yıldır bu sorular cevap bekliyor...

10 AĞUSTOS 1915 Çanakkale... Güneşin göz kamaştıran parlaklığı, topların bitmez tükenmez gürlmelerine karışıyor... Gelibolu savaşının son dönemi, cehennemi Çanakkale'ye taşımış... Siperler fırın gibi... Savaş kokusu ile dolu sıcak bir rüzgâr, ovada eserken, ince bir toz tabakasını da birlikte havaya kaldırıyor. Yiyeceklerin, siperlerin, ölü ve yaralıların üzerine bulutlar halinde çöken iri yeşil sinek- yer, dizanteriye yakalanan İngiliz askerlerini bütünüyle perişan ediyor...

İngiliz komutan yenileceklerini anlayınca...

İngiliz askeri, tarihinin en büyük yenilgilerinden birine adım adım yaklaşıyor...

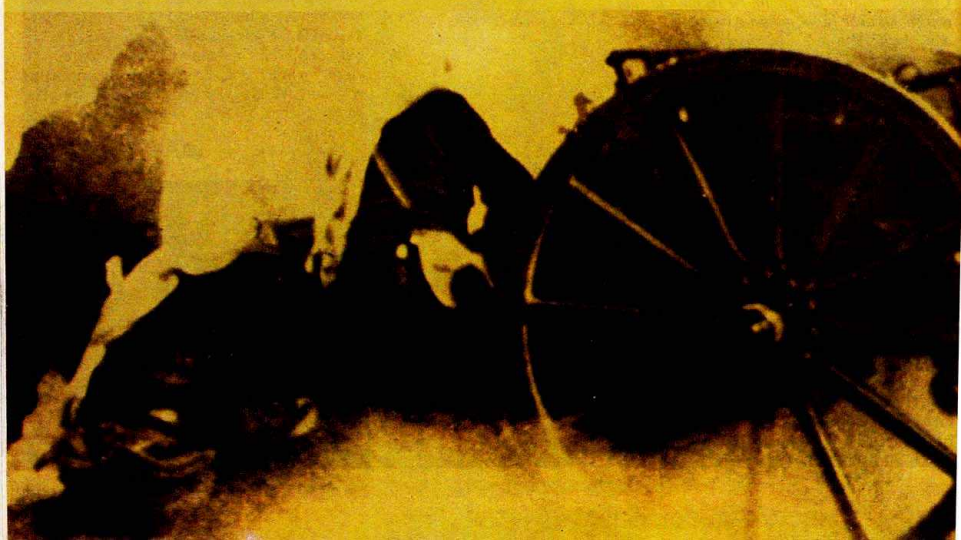
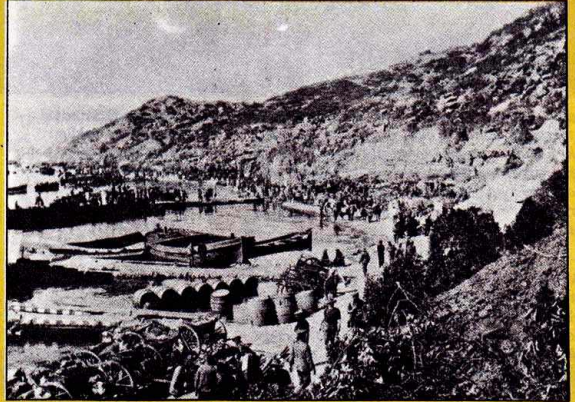
İngiliz komutan Sir Ian Hamilton, korkunç bir yenilgiye uğrayacaklarını sezmiş, savaşı kazanmanın tek şansını, taze kuvvetlerle birlikte yapılacak büyük bir saldırıda görmüştü.

Norfolk alayı geliyor

Kraliyet Norfolk Alayı, taze kuvvetlerin bir

parçası olarak 29 Temmuz 1915'de İngiltere'de gemilere bindirildiler. Savaş tecrübeleri

Bölükler, Anzak Koyu'na çıkarken (altta). 1915'te Gelibolu. Şartlar korkunçtu: Dizanteri, erleri yere yıkıp, her tarafa cesetler yayıldıkça, kâbus büyüyordu.

yoktu. Ordu mensuplarının tatil gecesi askerleri diye anılan savunma birliklerine bağlıydılar. Norfolk alayı, savaş hattı gerisinde iklime alışmaları için bekletilmeden, 10 Ağustos günü Suvla Koyu'nda, unutulmaz bir macera yaşamak hayali yerine, cehennemi andıran kâbusla kucaklaştı.

Başlarına gelecekte habersiz

Sahile yakın bir yerdeki tuz gölü, kavrucu yaz sıcaklığının etkisi ile kurumuş ve güneşin parlaklığını ve ısısını ayna gibi Norfolk alayının üzerine yansıtıyordu. Kuzeydeki Kireçtepe, iki yanında Kavaktepe ve Tekketepe, güneydeki Sarıbayır arasında kalan Suvla düzlüğü, dev bir arenayı andırıyordu. İngiltere'nin Dereham kasabasında toplanan Norfolk alayı 4. ve 5. taburları, anayurtlarından uzak bu topraklarda, kendilerinden önce gelenlere mezar olan bölgede şaşkına döndüler. Savaşta her şey olabilirdi ama, Norfolkklular, savaşın dışında başlarına gelecek olayı asla düşünemezlerdi...

İngilizlerin boşuna hücumları

Sir Hamilton, Tekke ve Kavaktepelerine bir gece karanlığında ani ve hızlı bir saldırı yapmayı planlamıştı. Bu iş için 12 Ağustos gecesi 54. Tümen ilerlemeye başladı. İçlerinde Norfolkkluların tugayı da bulunuyordu. Tepelerin yamacına kadar gelecekler ve şafak sökerken saldırmak üzere hazırlanacaklardı. Fakat, gece yürüyüşünün yapılacağı bölgede, Küçük Anarfahta Ovası denilen yerde, Türk askerinin pusuya yattığı zannediliyordu. Bu yüzden, Norfolkkluların bir tümeni önden giderek yolu açsın diye 12 Ağustos öğleden sonra harekete geçti.

Bu öncü tümenin ilerleyişi, tam bir bozgunla sonuçlanmıştı. Gelibolu savaşında

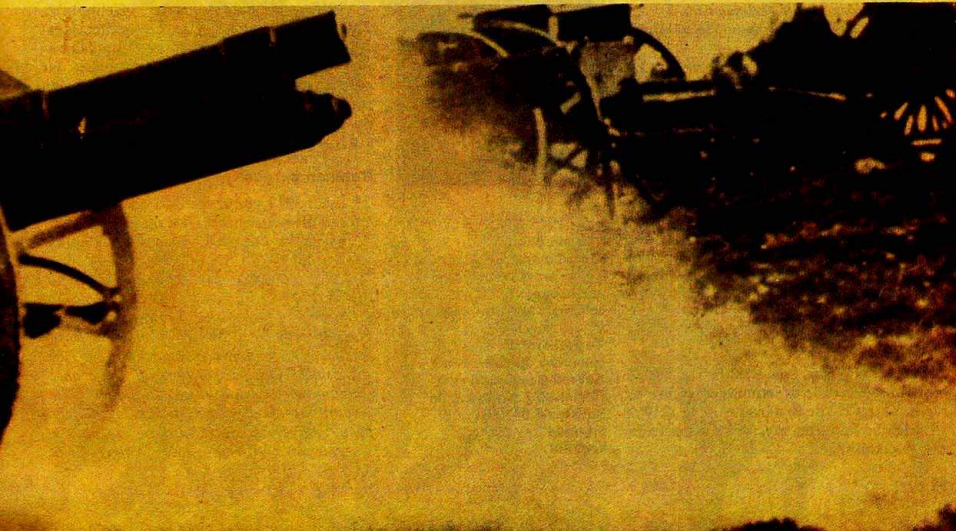
Anzak cephesinden bir görüntü (altta). Yavaş gelişen bir savaşta siper kazıp beklemek kaçınılmaz bir dertti, zira hem sığınak hem de barınak oluyordu. Ama, sıcak ve sineklerin yanı sıra, aşırı kalabalık ve sağlıksız bir ortam yüzünden çoğu asker, bir mermi bile atmadan sefalet içinde öldü. İşte bu karışık durum içinde Norfolkklular "kaybolmuşlardı."

Tekke ve Kavaktepe'ne doğru Anzaklar ilerlerken, onları ezen Türk topçusu (en altta).

İngilizlerin gösterdiği şaşkınlık ve beceriksizliğin tipik bir örneğini verdiler. Öğleden sonra, saat 4'te topçu desteği, başlayacaktı, ama 45 dakikalık bir gecikme oldu. Haberleşme hatası yüzünden gecikmeyi öğrenemeyen topçu desteği gereksiz yere, saatinden önce başladı ve boşuna ateş gücünü harcadı.

Savaş alanı hiç incelenmemişti. İngiliz komutanların, arazi hakkında bilgileri yoktu hedefleri hakkında tam bir karara varamamışlardı. Haritaların çoğu son anda çalaka-lem çizilmişti ve yarımada'nın diğer tarafını gösteriyordu. Türk kuvvetlerinin gücünden de habersizdiler.

4. Norfolk taburu, geride olmak üzere, 163. Tümen, gün ışığında çıplak ovayı geçmeye çalışmanın bariz bir hata olduğunu

anladığında, ancak 900 metre kadar ilerleyebilmişti. Türklerin direnci, İngilizlerin tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. İngiliz tümeninin büyük bir kısmı yoğun makineli tüfek atışı altında kaldığı için, olduğu yerde çakılmıştı. Ancak, sağ tarafta yer alan 5. Norfolk taburu daha az bir mukavemetle karşılaştığından ilerlemeye devam etti.

Bulutun içine doğru

İşte, tam bu sırada, 22 kişilik bir Yeni Zelanda sahra birliğinin gözleri önünde Norfolk alayının 4. taburuna bağlı çok sayıda asker, karşılarındaki tepeye doğru yürümeye başladılar. Tepenin üzeri ekmek somunu şeklinde beyaz bir bulutla kaplıydı. İngiliz askerleri, yavaş yavaş tepeye yaklaştılar ve bulutun içine kayboldular. Son asker de bulutun içine girdikten sonra, beyaz bulut yavaşça havalandı ve rüzgârın aksi yönüne doğru hareket etti...

Komutan Hamilton anlatıyor

Kumandan Hamilton, İngiliz Savaş Bakanı Lord Kitchener'e gönderdiği telgrafta, olayı şöyle anlatıyordu:

"Savaş sırasında, 163. Tümen her bakımdan üstün olduğu bir anda, çok garip bir şey meydana geldi... Türklerin zayıflamakta olan kuvvetlerine karşı, Albay Sir H. Beauchamp, cesur ve kendinden emin bir subay olarak büyük bir gayretle, hızla ilerledi ve savaşın en güzel kısmı böyle başladı. Mücadele daha kızışmış ve iyice karışmıştı.

Bu sırada askerlerin çoğu yaralı ve susuzluktan perişan bir haldeydiler. Bunlar, kampa ancak gece vakti geri dönebildiler. Fakat, Albay, 16 subayı ve 250 askeriyle önüne düşmanı katmış, hızla ilerlemesine devam ediyordu... Daha sonra bunlardan hiçbir haber alınamadı. Ormanlık bölgeye hücum ettikten sonra gözden kayboldular ve sesleri de duyulmadı. İçlerinden hiçbirini geri döndemedi."

267 kişi hiç bir iz bırakmadan kaybolup gitmişti...

Yenilgi kaçınılmaz oldu

O gün, öğleden sonra başlayan ilerleyişin başarısızlıkla sonuçlanması, Sir Ian Hamilton'ın savaşı kendi lehine döndürme ümidini de yok etmişti. Böylece, 1915 yılı sonunda Müttefik Kuvvetler, geri çekilerek, büyük bir yenilgiye uğradılar. Gelibolu savaşı, sekiz buçuk ay sürdü ve 46.000 askerin ölümüyle sonuçlandı. O zamanın savaşları için, korkunç bir rakamdı bu. 1916'da, İngiliz hükümeti, savaşın kaybedilme nedenlerini araştırmak üzere, resmi bir kurulu görevlendirdi.

Gizlenen rapor

Gelibolu Kurulunun Son Raporu adı altında baştan aşağı sansür denetiminden geçmiş bir rapor, önce 1917'de ve daha sonra da 1919'da yayınlandı. Raporun aslı, 1965 yılına kadar ortaya çıkarılmadı.

"Şerefli ölüm."
Gömlümenin gecikmesi ve yakıcı sıcak, cesetlerin tanınmasını çoğu kez imkânsız kılıyordu (üstte).

Tuğgeneral Sir Ian Hamilton, Akdeniz Keşif Kuvveti Başkomutanı (üstte). 267 Norfolklu ile birlikte 46.000 kişi onun emrinde hayatlarını kaybetti.

1918 sonunda, İngilizler, Gelibolu'ya sanki galip gelmişcesine geri döndüler. İşgal Kuvvetleri'nin bir askeri, savaş alanında gezinirken, Kraliyet Norfolk Alayı'na ait bir rozeti buldu. Çevrede yaptığı soruşturma sonunda, bir Türk çiftçisinin kendi arazisinde bulunduğu bir sürü cesedi, yakındaki bir dereye attığını öğrendi.

Bulunan cesetler

23 Eylül 1919 günü, cesetleri çıkarmak gibi zevksiz bir işin ardından, Mezar Kayıt Birliği'ne başkanlık eden bir subay şu açıklamayı yapıyordu:

"Kayıp Norfolk birliğini bulduk. Toplam olarak 180 ceset. Bunların 122'si Norfolk'tan, bir kısmı da diğerlerinden. Yalnız iki erin kimliğini öğrenebildik. Cesetler, üç kilometre karelik bir alana yayılmıştı. Bulundukları yer Türk cephesinin 750 metre gerisindeydi. Çoğu, anlaşıldığına göre, bir çiftlikte öldürülmüş. Bütün bunlar, başında düşündüğümüzün doğruluğunu gösteriyor. Herhalde fazla ilerleyemediler ve teker teker temizlenip gittiler. Yalnız, çiftlik

evine ulaşanlar kurtulmuş olabilirler."

Kayıp 267 Norfolkludan 122'sinin cesedi bulundu. Geriye kalan 145 kişinin ne cesedi bulundu, ne de kendilerinden bir daha haber alınamadı. Yeni Zelandalı askerlerin anlattığı rüzgârın kendi yönünde giden beyaz bulut, kendi esrarını da birlikte götürmüştü.

Dosya kapanmadı...

Çanakkale Savaşı, 8,5 ay sürdü. Bu süre zarfında Boğaz'ın iki yanı, tam bir cehennem olmuştu.

Bu savaşta hayatta kalanlar, yaşadıklarını hiçbir zaman unutmadılar. Hatıralarını gelecek kuşaklara anlattılar. Fakat bir tek insan ne görebilir ki? Sadece kendi çevresinde olan biteni.

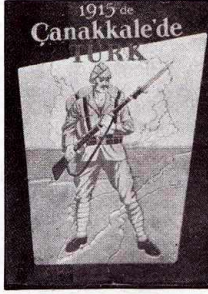
Oysa savaş, çok geniş bir alana yayılmıştı. Ölen askerlerin cesetleri çürüdü gitti ama, Boğaz'ın derinliklerinde batan gemilerin kalıntıları hâlâ bekliyor.

Savaşın tarihi yazıldı. Ölenlerin, yaralıların, kaybolanların sayısı tespit edildi.

Fakat bir tek şey, özellikle unutulmadı. O da, Norfolk alayının kaybolan askerleriydi. Bu askerler, normal yollarla ölmüş olsalardı, kimse bu kadar üzerinde durmazdı...

Bazı insanlar bunların bir bulut tarafından kaçırılmasını hiç de inandırıcı bulmuyorlardı... Onlara verilecek cevap şudur: "Bu kaybolma, tamamen uydurma olsaydı, bu kadar uzun süre sözü edilebilir miydi?"

Hâlâ birçok kitapta bu olaya geniş yer verilir. Öyle ki, bazıları bunun Çanakkale

Anzak güçlerini yenen Türk ordusunun zaferini gösteren bir poster. Gelibolu 1915 (üstte).

Yeri ve iklimi tanıyan ve düşmana nazaran daha iyi organize edilmiş Türk ordusunun zaferi kazanacağı belliydi (altta).

Savaşı'ndan bile önemli olduğunu düşünürleri.

İlahi güçlerin müdahalesi mi?

Çanakkale Savaşı ile ilgili bir başka iddia da ilahi güçlerin bu savaşa müdahale ettikleridir.

Fakat bu ilahi güçlerin kimler olduğu açık değildir. Bu iddiaya göre; Çanakkale Boğazı ve çevresi, yeryüzünün gizemli bölgelerinden. Asya'da Himalaya Dağları'nın altında yer alan yeraltı ışık ülkesi Agarta'nın giriş-çıkış noktalarından biri burada bulunur.

Bu geçitteki özel manyetik alanlar nedeniyle sıradan insanlar burayı bulamazlar.

Agarta'da yaşayan ilahi güçler buradan girip çıkarlar.

Çanakkale Savaşı gibi insanlığın kaderini tayin edebilecek bu savaşa ilahi güçlerin müdahale etmemesi düşünülemez. Norfolk alayı askerlerinin kaçırılması, eninde sonunda böyle bir müdahaledir. Bir ilahi takdirdir..."

Gerçek nerede?

Askerlerin bulutun içinde kaybolmaları gerçekten oldu mu? Kesin olarak bilinmiyor. Anlatılanlar doğru olabilir. Belki de hepsi uydurmadır. Fakat kesin olarak bilinen şu ki, insanın gerçeği ortaya çıkarmadaki enerjisi bitmiyor, tükenmiyor. 70 yıl öncesinin unutulmuş sanılan bir olayı üzerine bile cesaretle gidiyor...

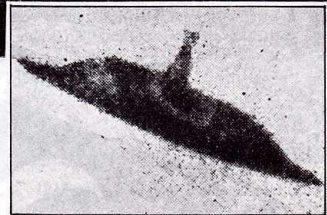
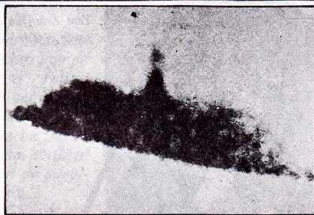
Yeni Zelandalı askerler, adam kaçırıcı bulutu tarif ediyor sayfa 100'de.

AMERİKA: 11 Mayıs 1950. Paul Trent, Amerika'nın Oregon eyaletinde McMinville yakınlarındaki arazisinde eşi ve hizmetkârlarıyla birlikte oturuyordu. Çiftçilik yapıyor ve sakin bir hayat sürüyordu. Taa ki, karısı ona gökyüzünde seyreden bir uçandaireyi gösterene kadar...

Bayan Trent, çiftlik evinin arka bahçesinde tavşanlarına yem veriyordu. Ani bir hisle gökyüzüne baktı. Kuzeydoğudan batıya doğru giden disk biçiminde bir cisim gördü. Derhal kocasına seslendi. Bay Trent, evden çıkıp da cismi görünce, olağanüstü bir olayla karşı karşıya olduklarını anladı. Bir süre cismi izledikten sonra eve koştu. Fotoğraf makinesini kaptığı gibi, tekrar bahçeye geldi. Cisim, hafifçe eğik bir şekilde seydiyordu. Parlak ve gümüşü bir görünümü

vardı. Gürültü yapmıyor, duman ya da buhar çıkarmıyordu.

Bay Trent, ilk resmini çekti (üstteki fotoğraf). Ardından sağ tarafa koşarak bir başka açıdan ikinci bir fotoğraf çekti.

Cisim sanki kayıyormuş gibi gidiyordu. Batıya doğru uzaklaştı ve kayboldu.

Bay ve Bayan Trent, cisim üzerlerinden geçerken, bir esinti hissettiklerini söylediler. Cismin çapı 6-9 metre arasındaydı.

Trent, filmi kasabadaki fotoğrafçıda banyo ettirdi. Olaydan yalnızca birkaç yakın arkadaşına bahset-

mişti. Çünkü sansasyon yaratmaktan hoşlanmazdı.

Fakat arkadaşları dillerini tutamamışlardı. McMinville Register gazetesinden bir muhabir, Trent'in evine geldi. Ne yapıp ettirisi, sonunda filmlerin negatiflerini Trent'ten almayı başardı.

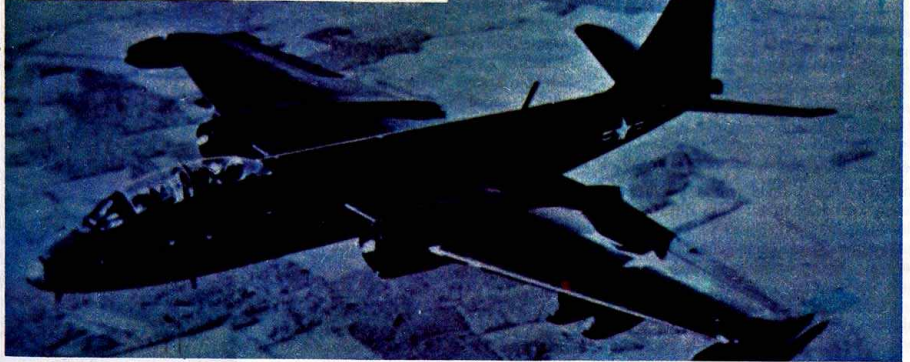
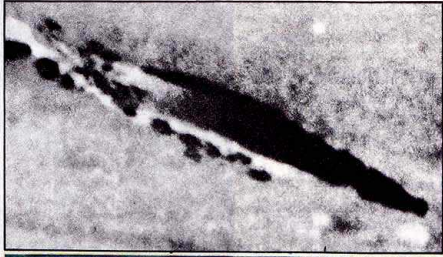
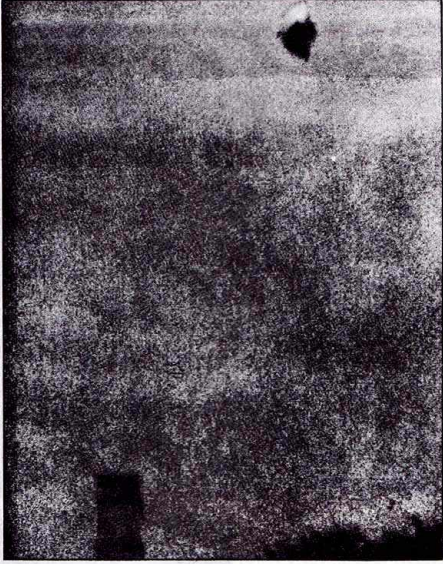
Tabii sonuç malum. Önce Register'de, sonra başka gazetelerde, Trent'in çektiği fotoğraf yayımlandı. Dünyaca ünlü Life dergisi de olaya geniş yer verdi.

Bay ve Bayan Trent, olaydan çok etkilendiler. Gördükleri cismi unutmadılar. Başkaları da unutmamış olacak ki, olaydan tam 17 yıl

sonra, Amerikan Hava Kuvvetleri Uçandaire Soruşturma Komisyonu'ndan bir müfettiş onları ziyaret etti. Trent'lerin yaşadıkları olay, bu komisyonun düzenlediği Condon Raporu'na geçti. Bu raporda, dünyanın birçok yerinde yaşanan uçandaire olayları yer alıyordu.

Condon Raporu'nu okuyanlar, çok ilginç bir benzerlikle karşılaştılar. Bay Trent'in çektiği fotoğraftaki cisim (üstte solda), 1954 yılında Fransa'da görülen bir cisim çok benziyordu (üstte sağda).

Bu fotoğrafı, bir Fransız hava mareşali uçaktayken çekmişti. İki cisim karşılaştı-

rıldı. Fotoğraflar tekrar tekrar analiz edildi. Her ikisi de gerçektir...

1966 yılının nisan ayında, sıradan bir gündü. **Bay B.** (isminin tamamının yazılmasını istemiyor) Avustralya'nın Melbourne kentinin yakınlarındaki evinin bahçesindeydi.

Birden gökyüzünün garip bir şekilde parladığını gördü. Başını kaldırdı. Havada parlak, mantara benzeyen bir cisim duruyordu (solda). Cismın çapı 6-10 m arasındaydı. Yerden 50 m yükseklikteydi.

Kayar gibi hareket ediyordu. Eksenı etrafında 180 derecelik dönüşler yapıyordu. Bay B. cismın fotoğrafını çekmeyi başardı. Cismın, sonra kuzeye doğru hızla gitti.

Bay B. tecrübeli bir mühendisti. Büyük bir aile şirketinin müdürüydü. Çevresinde saygı duyulan bir kişiydi. Onun çektiği fotoğrafla inanmayanlar oldu. Oysa onun hileli bir fotoğrafla ortaya çıkması için hiçbir neden yoktu.

Bir B-57 uçağı, havada rek-

lam uçuşu yaparken, çekilen fotoğraf da (altta) Uçandaire Fotoğraf Dosyası'nda yerini aldı. Fotoğrafın sağ üst köşesinde bilinmeyen bir cisim görünmekteydi.

Uçandaire uzmanı **Robert Schmidt**, bu cismın havada hızla gitmek üzere tasarlanmış olduğunu ileri sürdü. Alt kısmında koyu delikler vardı. Bu delikler gemi pencerelerine benziyordu.

Schmidt, bu fotoğrafın büyültülmüşünün de inceledi. Çekenlerden ve uçak şirketi yetkililerinden ayrıca bilgi aldı.

Fakat, şirket yetkilileri olayı kapatmak istediler. Cismın gerçekte olmadığını, ham filmdeki bozukluk nedeniyle varmış gibi göründüğünü ileri sürdüler.

Eğer fotoğraftaki cismın, filmdeki bir hatadan meydana geldiyse, neden bu fotoğrafı ortaya çıkarmışlardı? Muhakkak ki, şirket de bu fotoğrafın incelenmesini istemiş, fakat iş büyü-yünce geri çekilmişti...

Uzayın korkulu belası: Kara delikler

İnsanoğlunun uzayla ilgili bilgisi arttıkça, korkusu da artıyor. Etrafında ne varsa bir anda yutup yok eden kara delikleri duymayan kalmadı. Nedir bunlar?.. Nasıl oluşuyorlar?.. Bunlardan birinin bir gün gelip de Dünya'yı da bir anda yutması mümkün mü?..

UZAYA MERAK, ilgi ve umutla bakan insanlığın hevesi kursağında kaldı. Bir kara delik belası ortaya atıldılar ki, bunu düşünmek bile korku veriyor...

Bunların, çevrelere yaklaşan her şeyi bir anda yok ettikleri söyleniyor. Hem de öyle küçük göktaşlarını, uyduları falan değil, koskocaman yıldızları, gezegenleri, güneşleri içlerine aldıkları kabul ediliyor...

Var mı, yok mu?

Bazı bilim adamları, kara deliklerin varlığına inanmıyorlar. Fakat, bu hiç kimseyi tatmin etmiyor.

Eğer onlar yoksa, sorun değil... Ama ya varsalar?.. Yapılacak en doğru iş onların ne olduklarını anlamaya çalışmak olsa gerek.

Nedir bu kara delikler?

Kara delik olayı şöyle açıklanıyor: Uzayda oluşan koskocaman bir huni düşünün. Bir yıldızın ışığının tükenmesi ve bunun sonucunda ölmesi ile meydana geldiği söylenen bu huninin öbür tarafı sonsuzluğa açılıyor. Ya da başka (!) bir yere...

Bir kara deliğin ne olduğunu anlamak ve anlatmak çok zordur. Çektiği her şeyi bir anda yok etmesi, onun en büyük özelliğidir.

Bir uzay aracı, bir kara deliğin ne oldu-

ğunu anlamak istese ve ona yaklaşırsa bir anda yok olur. Çünkü kara delik, çekim alanının içine giren her şeyi yutar. Kara deliğin çevresindeki çekim kuvveti, ölçülemeyecek kadar fazladır.

Ne zaman ortaya atıldı?

Kara deliklerin varlığı, en geniş biçimde 20. yüzyılın başlarında tartışılmaya başlandı. Fakat ilk kez ortaya atılışı eskidir.

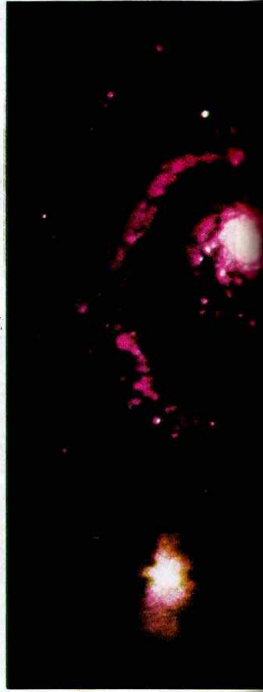
Fransız gökbilimci Pierre Laplace, 1798'de yayımlanan **Evren Sistemi** adlı kitabında kara deliklerin varlığını haber veren ilk bilim adamıdır. Laplace, yıldızların ölümlerinde şiddetle parlamaya başladıklarını ve bir süre sonra da görünmediklerini ileri sürdü. İşte onların görünmedikleri bu an, bir kara deliğin oluştuğu andır.

Laplace, bu sonuca Newton'un çekim yasasından yola çıkarak vardı. Yıldızın parlaması ile yüzeyinin çekimi artacak ve ışığı dışarı çıkarmayacaktı. Yani eskiden dışarıya giden ışık, tam ters yöne, yıldızın içine doğru gidecekti.

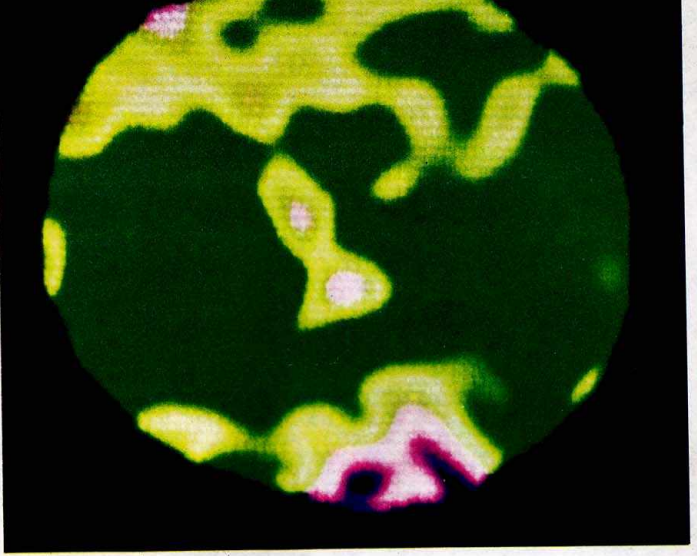
Modern bilim, Laplace'ın teorilerinin bir kısmının yanlışlığını kanıtladı. Fakat, yine de ondan çok yararlandı.

Einstein, devreye giriyor

20. yüzyıla geldiğinde, kara deliklerin var-

Hercules X-1 yıldız kümesi (solda). Yıldız kümeleri, milyonlarca yıldızdan oluşan dev bir yıldız topluluğudur. M 51 sarmal galaksisi (altta). Samanyolu'na benzer. Galaksiler milyarlarca yıldız barındıran dev evren adalarıdır. Kırmızı bir dev (sağda). 5 milyar yıl sonra, Güneş kırmızı bir dev olduğunda, şimdiki büyüklüğünün 100 katına ulaşacak ve yeryüzünde yaşamı kavuracaktır. Küçük nokta, bir beyaz cüce olan Sirius B'dir (sağda altta). Dünya'dan yaklaşık dokuz ışık yılı uzaktadır. Güneş'imizin yaşamı 6 milyar yıl sonra beyaz bir cüce olarak son bulacaktır.

lığı iyice seziyordu. Fakat onların ne oldukları tanımlanamıyordu.

Ünlü Alman bilim adamı **Albert Einstein**, 1916'da yayımladığı **Genel Relativite Kuramı** adlı kitabında konuya el attı. O, Newton'un çekim yasasını yeniden ele aldı. Bundan, 'uzay ve zamanın bükülmesi' adında yepyeni bir teori ortaya çıkardı.

Bu teori, Einstein tarafından ortaya atılan başka teoriler gibi, kolay anlaşılamadı.

Yıllar sonra, bir başka Alman bilim adamı **Karl Schwarzschild**, Einstein'ın denklemlerini çözmeyi başardı. Schwarzschild bir gökbilimciydi. Kara deliklerin oluşturdukları çekim kuvvetin büyüklüğünü ve çekim alanının genişliğini ilk kez ortaya atan odur.

1939 yılında ise, atom bombasının babası sayılan Amerikalı fizikçi **J. Robert Oppenheimer** ve **H. Snyder** ışın içine karıştılar. Onlar da kara deliklerin bir yıldızın merkezinde oluştuğunu hesapladılar.

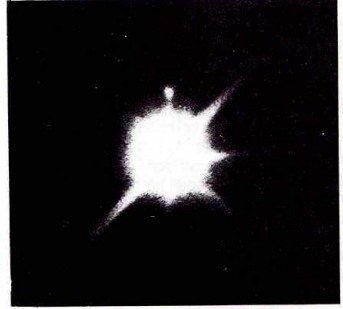
Ciddiye almıyorlar

Bütün bu gelişmelere rağmen, çok sayıda bilim adamı, kara delikleri ciddiye almıyordu. Konuyla en çok ilgilenmesi gereken gökbilim merkezleri aldırmaçlık içindeydi.

Onlar şöyle düşünüyorlardı: Kara delikler, eğer gerçekten varsalar, milyonlarca kilometre uzaklıkta olmalıydılar. Çok küçük ve kara olan bu cisimleri tespit etmek imkânsızdır.

Uzaydan gelen sinyaller

1960'lı ve 1970'li yıllarda uzayı dinleme ve sinyalleri kaydetme cihazları öylesine gelişti-

rildi ki, ortaya yeni bir durum çıktı.

Gökbilimciler, radyo ve X-ışın teknikleri kullanarak, gözle görülmeyen olağanüstü güçte ışın yayınlayan, gök cisimleri belirlediler. Gerçekte kara delikler ışın yaymamaktadırlar. Kara deliğin çevresini saran ve dönen bir disk içine giren gaz akımlarını, delik emmeden önce yakalar. Delik yakınında şiddetli çekime yakalanan gaz, hortum hareketi yapmaya başlar ve gittikçe ısınır. Bunun sonucu, bu enerji bir ışın olarak yayılır.

Dönüyorlar mı, dönmüyorlar mı?

Schwarzschild, bir kara deliğin dönmeyeceğini varsaydı. Gerçekte bütün yıldızlar döner ve ölen bir yıldız, kara delik olarak sıkıştığında, normalden çok daha hızlı dönmelidir. Bu çelişkiye bir açıklık getirmek gerekecektir.

Kara delik kuramına en önemli katkılar-

dan biri, Einstein'in kuramının temelinde 'dönen kara delikler' olduğunu kanıtlayan Yeni Zelandalı matematikçi **Roy Kerr**'in, yakın yıllardaki çalışmalarıyla gerçekleşmiştir. Kerr, çöken bir yıldız maddesinin merkezde bir nokta gibi son bulmasına rağmen, cismin dönmesi ile çevredeki uzayın bükülüp, eğrildiğini savundu. Ayrıca, deliği çevreleyen ve deliğin dönmesinden ötürü çevresinde maddenin sürüklendiği bir bölge tespit edildi.

Kerr'in dönen kara delikler üzerinde çalışmaları, Oxford matematikçilerinden **Roger Penrose** tarafından geliştirildi. Bir bölüm matematikçinin, çöken yıldızın bazen görülebileceğini düşünmelerine rağmen, Penrose, buna karşı çıktı ve "Kara delik ışık göndermez" dedi.

Kara delikler buharlaşıyor mu?

Kara delik teorisini inceleyenlerden biri de **Stephen Hawking**'dir. Uzun yıllar süren araştırmalarının sonunda Hawking çok şaşırtıcı bir düşünce ileri sürdü: "Kara delikler çok yavaş olarak buharlaşıyor."

Hawking'in buharlaşma mekanizması, sıkışan yıldızlardan kara delik oluşması süreci içinde oldukça yavaştır. Fakat, küçük kütleli kara delikler için önemli olabilir. Kara delikler, büyüklük ve yoğunlukları bakımından küçük tanecikler kadersa, evrenin başlangıcında, yani yaklaşık 15 milyar yıl önce oluşacaklarından, şimdi, bir enerjetik patlamayla çok hızlı bir şekilde buharlaşacaklardır. Gökbilimciler böyle patlamaları aradılar. Fakat belirleyemediler. Bu yine de Hawking'in kuramını yalanlamadı. Belki de bu tip kara delikler, evrenin erken zamanlarında çok az

olarak oluşmuşlardır.

Bir yıldızın doğuşu

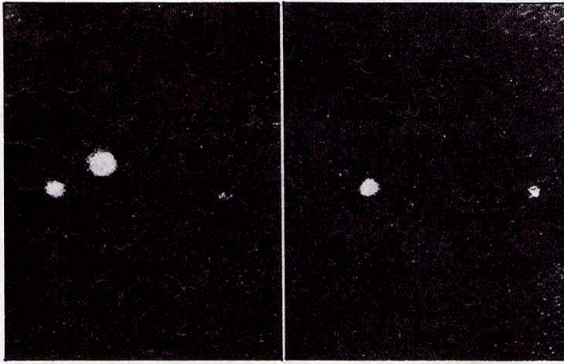
Kara delik konusunun şöyle bir özelliği var: İnsan tam anlar gibi oluyor, fakat bir anda işin ucunu kaybediyor.

İşe, bir de bir yıldızın doğumundan başlayarak bakmalı!

Yıldızlar, dev gaz ve toz bulutlarındaki (nebula) maddenin, kendi çekim kuvvetinin etkisi altında bir araya toplanmasıyla meydana gelir. Merkez yakınında, hareketli gaz öyle yoğunlaşır ki, tek tek parçalara ayrışır. Sonunda, her biri yeni doğmuş çeşitli büyük-

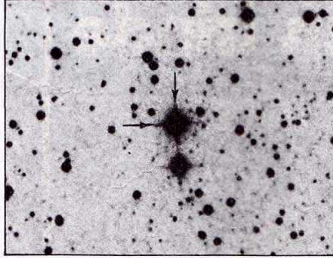
Orion Nebulası'nın yeni doğan yıldızları çevrelerindeki gaz bulutunu aydınlatırlar. Nebula tek tek yıldızların oluşması için ayrışacaktır (üstte). Evrendeki en uzak cisimlerden birinin X-ışın fotoğrafı (altta). Sağdaki parlak cisim, kuazar 2C 278'dir. Yaklaşık Dünya büyüklüğünde, fakat 100 milyar Güneş parlaklığındadır.

Crab atarcası (üstte).
Atarcalar çok hızlı dönen yıldızlardır. Yayıldıkları radyo dalgaları her birkaç saniyede bir nabız ya da parlama olarak Dünya'ya ulaşır. Üstteki ilk karede ise nabız atarken, diğerinde ise sönerken görülmektedir.

Yeni keşfedilen X-ışın yıldızı Cyg X-1 (sağda).
Yaklaşık altı bin ışık yılı uzaklıktadır. Kara deliklerin varlığına ilişkin en iyi örnektir. Okla gösterilen yıldız, güneşten üç kat daha yoğun olan HDE 226868'dir.

lükte çok daha büyük ve kütleli yıldızlar olabilir.

Önce, yeni doğmuş yıldızlar, çevrelerini saran dev bulutu aydınlatırlar; bugün Orion Nebulası'nda gördüğümüz gibi. Daha sonra, gaz buluttaki küme, tek tek yıldızlara ayrışır. Örneğin, Güneş de bundan 4,6 milyar yıl önce doğmuş bir yıldızdır.

Yıldızın yaşamı boyunca çekirdeği, hidrojenin sürekli helyuma dönüştüğü nükleer bir fırın işlevi görür. Bir çeşit hidrojen bombası gibi. Kaçınılmaz olarak, merkezdeki hidrojen zamanla harcanarak helyum 'külü'ne dönüşecektir. Bu evrede yıldız değişir. Dış katmanları olağanüstü genişlerken, çekirdeği büzülür. Böylece yıldız, önceki büyüklüğünün yaklaşık yüz katına ulaşır. Güneş'imizin de merkez reaktörü helyumla dolduğunda, kırmızı bir dev olana kadar genişleyecektir. Bu işlemin başlaması, Merkür, Venüs ve Dünya'nın sonu demektir.

Beyaz cüceler

Yıldız, yalnız kısa bir süre için kırmızı dev olarak kalır. Çekirdeği, bir süre sonra çökerken, dış kısımlarındaki gazı atarak 'gezege-nimsi nebula' şeklini alır. Bu yoğun yıldız, beyaz cüce olarak adlandırılır. Beyaz cüceler çok küçüktür. Maddesi, sudan birkaç milyon kat daha yoğundur.

Daha ağır yıldızlar, merkezlerindeki hid-

rojeni çok daha çabuk tükettiklerinden, daha kısa süre yaşarlar. Ağır bir yıldızın çekirdeğindeki helyum, karbon, silikon ve demir gibi diğer elementlere dönüşebilir. Fakat, onlar da ölümden kaçamazlar: Büyük bir 'süpernova' patlamasıyla parçalara ayrılırlar. Bu sırada Güneş'ten milyar kat daha parlaktırlar.

Süpernova'nın dış katmanları patlayıp dağılırken, merkez çekirdeği kendi içine doğru çöker. Bu süreç sırasında, elektron ve protonlar birleşerek nötronları oluşturur. Nötronlar, atomlardan çok daha küçük olduğundan, sonuçtaki nötron yıldızı küçüktür. Bu yıldız 15 mil çapında olmasına rağmen, böyle yoğunur ki, maddesinin bir damlası milyonlarca ton gelir.

Yıldızlardan gelen radyo dalgaları

Bir bölüm nötron yıldızları çok hızlı döner ve radyo dalgası yayırlar. Yayıma sırasındaki yön Dünya doğrultusunda, bir radyoteleskopa yıldızın aniden parlayıp söndüğü başka bir deyişle, nabız gibi atığı belirlenir. Tıpkı, dönen bir fenerin gözün doğrultusunda aniden parlaması gibi. Cambridgei radyo-gökbilimciler bu yıldızları 1967'de keşfedip 'atarca' adını verdiler.

Bir kara deliğin keşfi

Uzaydaki X-ışını çalışmalarıyla gökbilimciler, normal yıldızların çevresinde dolanan nötron yıldızları da buldular.

En iyi bilinen X-ışın yıldız, Cygnus bölgesindeki Cyg X-1'dir. X-ışın uydusu **Uhuru**, dev bir yıldızın (HDE 226868 katalog no.) görülmeden bileşenini kuşatan, helezon diskten gelen bir ışın yakaladı. Fakat, dev yıldızın ışığının incelenmesiyle, hareketindeki düzensizlik görüldü. Hesaplar, bu düzensizliğin, Güneş'ten en az altı kat daha ağır olan bileşeninden ötürü olduğunu gösteriyordu. Bu, bir nötron yıldızı ya da beyaz cüce olmak için çok ağırdı. Cyg X-1 sistemindeki görünmeyen yıldız bir kara delik olmalıydı. Milyonlarca yıl önce sıradan fakat ağır bir yıldız olarak yaşamını sürdürmüştü, bir süpernova olarak patlamış ve HDE 226868'in yörüngesinde bir yerlerde yaşamını yitirmişti. Kara deliğe düşen madde akımları, yok olmadan önce X-ışını yayırlar.

Diğer bir düzineye yakın X-ışın kaynağı da Cyg X-1 ile aynı özelliği gösterir ve olası kara delikleri barındırmaktadır. Belirtilen dolaylı olmasına rağmen, gökbilimcilerin çoğu, bu kaynakların, bazı bilim adamlarının rüyası olmayıp kara deliklere birer işaret olduğunu savunmaktadır. Gerçekten evrenimizdeki madde de geçmişe dönüşü olmayan bir noktaya kadar sıkışabilir ve bir kara delik olarak uzayın yapısını yırtabilir. Bu delik, belki de evrenimizi tümüyle diğerine götürür. Nereye, bilinmez...

*Kara delik diğer evrenlere açılan bir kapı mı?
Sayfa 125'te*

Kocaayağın izinde

Özellikle Kuzey Amerika'da efsanevi kocaayaklarla karşılaşan insanların sayısı artıyor. Bu ilkel yaratıklar nasıl oluyor da, gelişmiş bir toplumda yaşayabiliyorlar ve neden yakalanamıyorlar?..

İNSAN-HAYVAN karışımı yaratıklar denince akla kocaayak; kocaayak denince de akla Kuzey Amerika gelir.

Kuzey Amerika sanki kocaayakların anavatanıdır. Bu kitadaki gözlemler 1830'lara dek gitmektedir.

Olayların bir kısmı gazetelere geçmiştir. Bu yüzden eski gazete koleksiyonları, kocaayak araştırmacıları için çok önemli bir kaynaktır.

Araştırmacılar, eski olayların günümüzdeki örneklerle çok benzediğini tespit ettiler. Böyle tipik bir olay, 1851 yılında *Green Country* gazetesinde yer aldı.

Gazetenin haberi şöyleydi:

Arkansaslı iki avcı, bir sığır sürüsünün insana çok benzeyen bir yaratık tarafından kovalandığını gördüler. Avcılardan biri, bu yaratığı şöyle anlattı:

"Yapısı dev gibiydi. Bütün vücudu kıllarla kaplıydı. Saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. 'Vahşi Adam' avcılara kısa bir süre baktıktan sonra döndü ve dev adımlarla hızla kaçtı. Ayak izlerinin her biri 33 cm idi."

Gözlemler çok...

1815'te Arkansas'taki olay, kocaayak olaylarının yalnızca Amerika'nın kuzeybatı eyaletleri (Kuzey California, Oregon ve Washington) ve İngiliz Kolombiyası'yla sınırlanamayacağını göstermektedir. Ormanlarla kaplı dağların çok olduğu bu bölgelerde,

kocaayakların diğer yerlerden çok fazla olduğu bellidir.

Ancak, ayak izleri hemen bütün Amerikan eyaletleri ve Kanada'da görüldü. Gelecekte kocaayak bölgeleri olarak bilinen yerlerden çok uzak olan Florida da bile son yıllarda benzer gözlemler yapıldı.

Yaklaştıkça yaklaşıyorlar

Kocaayaklar ürkek görünmektedirler. İnsanlara fazla yaklaşmak istemezler. Bununla beraber bazen merakla kapıldıkları olur. Gece ormanda kamp yapan insanlara sokuldukları, eşyalarını karıştırdıkları ve arasında da arabalarını sarstıkları izlenmiştir.

Bu davranış, davetsiz misafirleri korkutma isteğine bağlanabilir. Bu yaratıklar eski yıllarda da aynı amaçla madenci kamplarını birbirine katarlardı.

Kocaayaklar, kırsal yörelerdeki evlerin ve yerleşim merkezlerinin etraflarında dolaşırlar ve görüldüler. Onları buralara muhtemelen yiyecek bulma kolaylığı çekmişti. Kocaayaklar saldırgan değildirler. Neden oldukları yaralama olayları enderdir.

Azalıyorlar mı, çoğalıyorlar mı?

20. yüzyıl ilerledikçe, daha fazla insan kocaayakların varlığından haberdar oldu. Böylece eski ve yeni olaylarla kocaayak dosyası kabardı. Bu duruma kısmen sansasyon unsuru katılabilir, acaba gerçekten koca-

1967'de Bluff Creek - California'da çekilen belgesel Kocaayak filminden sahneler (üstte ve sağda). Bu film incelendi ve sahte olduğu kanıtlanamadı. Ancak, şüpheci hâlâ yaratığın hayvan postu giymiş iri bir aktör olduğunda ısrar etmekte. Gözlemin yapıldığı bölgeden alınan ayak izlerinin alçı kalıpları (altta).

yaklar artık daha mı sık görülüyorlar?

Uygurlık geliştikçe yaşama yerleri daraldığından, sayılarının azaldığını düşünmek doğru olur. Belki de yaşadıkları yerlerin zor koşulları onları yiyecek için yerleşim yerlerine gitmeye zorlamaktadır. Bu durum, gözlenen olayların sayısının artmasını açıklayabilir.

Bir başka teoriye göre de, kocaayaklar çoğaldılar. Artık ormanlara sığmaz oldular. Eğer böyleyse yakında insan-kocaayak mücadelesi başlayacak demektir...

150 yılda 10.000 gözlem

Kocaayak Olayları adlı kitapta son 150 yılda yapılmış 1000'e yakın gözlem yer alıyor. Eğer hesaplandığı gibi, gözlemlerin yalnızca onda biri rapor edilmiş olsa, bu süre içinde 10.000 kadar olayın var olabileceği ortaya çıkmaktadır.

Çamurlu, kumlu ve karlı yerlerde insanın kine benzeyen, fakat çok iri olan ayak izleri bulund. Yaratığın kendisi görülme bile, bu

İnsan gibi arka ayakları üzerinde yürüyordu. Vücudu koyu renk kıllarla kaplıydı. Sakallı bir yüzü ve geniş bir göğsü vardı. Gördüğüm kadarıyla üzerinde hiçbir giysi yoktu. Şaşırıp bir çılgın kopardım. Yaratık derhal geriye döndü ve arka ayakları üzerinde ormana kaçtı.

Heyecanla kamp yerine dönüp olayı anlattığımda, arkadaşların bir kısmı benimle alay etti. Aynı yaratığı gördüklerini söyleyenler de oldu. Hiç kimse bir açıklama getiremedi ve o şey bir isim veremedi. Bana sorarsanız gördüğüm yaratık bir hayvandan çok, dev bir insana benziyordu."

"Kocaayakların misafiriydim"

1924 yılında yaşanmış bir olay da, bilinen en çarpıcı kocaayak gözlemidir. Maden arayıcısı Amerikalı **Albert Ostman** bir kocaayak tarafından kaçırıldı ve bir süre tutsak edildi. Ostman olayı şöyle anlatıyor:

"İngiliz Kolombiyası'nın Taba İler bölgesinde

İngiliz Kolombiyası'nda, 1924 yılında bir kocaayak allesi tarafından kaçırıldığını ileri süren maden arayıcısı **Albert Ostman** (en üstte). 1967'de çekilen ünlü kocaayak belgeselinden 3 kare daha (üstte).

izlerin genellikle kocaayaklar tarafından bırakıldığı varsayılır. Olayın uzmanları, bazen kocaayağa ait olabileceğinden kuşkuyla kıl ve dışkı örnekleri de buldular. Bunların incelenmesinden tatmin edici bir sonuç alınmadı.

"Dev bir insana benziyordu"

Kocaayakları bir hayvandan çok insana benzetenler de hayli fazladır. **Albert M. Fletcher** adındaki bir Amerikalı, gençliğinde yaşadığı bir olayı şöyle anlatıyor:

"1917 sonbaharında 17 yaşındayken, Washington eyaletindeki Cowlitz nehri yakınlarındaki oduncu kampında çalışıyordum. Dönüşte bir gece tek başıma ormada dolaşmaya çıkmıştım. Anımsız izlendiğimi hissettim. Arkama baktım ama hiçbir şey göremedim. Derhal bir ağacın arkasına saklandım. Beni neyin izlediğini anlamak için bekledim. Aniden karşımda 2 metreden büyük, insana benzer bir yaratık gördüm.

sinde araştırmalar yapıyorduk. Bir gece uyku tulumuyla yatmıştık. Sabah uyanınca kendimi insan-hayvan karışımı bir ailenin yanında buldum. Kaçmamam için beni sarmaşıklarla sıkıca bağlamışlardı.

Bir yandan kaçma planları yaparken, diğer yandan da onların yaşamını inceledim. İlk bir kabileye benziyorlardı.

Sonunda bir elimi kurtardım ve yaşlı kocaayağa cebimdeki enfiyeyi verdim. Bunu kokladı. Onun su bulmak için sağa sola doğru koşmasından yararlanarak oradan kaçtım. Sanıyorum ben dünyada kocaayaklar tarafından misafir edilen ilk insanım..."

"Başını çevirip bana baktı"

Gözlemcinin yaratığa yakından ve uzun süre baktığı olaylar en ilginçleridir. Soğukkanlı ve iyi gözlemci bir tanık, yaratık hakkındaki bilgilere çok şeyler katmaktadır. Bu türden olan raporların en ilginç, Ekim 1955'te İngiliz Kolombiyası'nda Mica Dağları'nda **William**

Roe tarafından yazıldı.

Roe bir calının arkasına gizlenmişti. 1.80 m boyunda bir dişi kocaayak, izlendiğinden habersiz olarak ona doğru geldi. Tam karşısına çömeldi.

Daha sonra Roe kocaayak hakkında detaylı bir tanım kaleme aldı. Başını, yüzünü, saçlarını, vücudunun ve yürüyüşünün biçimini anlattı:

"Nihayet vahşi şey benim kokumu alması olmalı ki, çalılıkların arasından dosdoğru bana baktı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi uyandı. O anda öyle komik görünüyordu ki, ben de dayanmayıp sıırıttım. Hatta çömelmiş vaziyette üç dört kısa adımla geriye gitti.

Sonra bütün heybetiyle doğruldu ve geldiği yöne doğru çabucak koştu. Giderken başını çevirip çevirip bana bakıyordu. Aslında korkmamıştı, yalnızca herhangi bir yabancıyla bir ilişkiye girmek istemiyordu."

Roe bu garip yaratığı vurmayı düşündü, hatta tüfeğini doğrulttu ama ateş edemedi. *"Yaratığı hayvan olarak düşünmeme rağmen, şimdi onun bir insan olduğunu düşünüyorum. Eğer onu vursaydım kendimi hiç affetmezdim."*

İnsan mı, hayvan mı?

Ne tanıklar ne de araştırmacılar emin değiller. *"Elimizde bir ceset olsa da, incelemek"* diye söyleniyorlar. Ancak kocaayağı öldürüp varlığını kanıtlamak isteyenlere, yaratığın huzur içinde bırakılmasını savunanlar karşı çıkıyorlar. Hem sonra insanlara sırf meraklarını tatmin için öldürme hakkını kim verebilir?

Kocaayaklarla arkadaşlık

Birkaç gözlem, yeterince sabırlı ve soğukkanlı birinin kocaayaklarla arkadaş bile olabileceğini vurgulamaktadır.

1966 sonbaharında New Jersey'in Lower Bank bölgesi yakınlarında yaşayan bir çift, evlerinin dışına 45 cm'lik ayak izleri buldular. Sonra bir gece 2.10 m yüksekliğindeki pencerelerinden içeriye bakan korkunç bir yüz gördüler. Kocaayak için evlerinin dışına sebze artıklarını bıraktılar.

Dışarıya bir şey bırakmadıkları bir gece sinirlenen kocaayak kızgınlığını duvara çöp kutusu atarak gösterdi. Adam havaya ateş etti, ancak yaratığı kaçırmadı. Bunun üzerine tüfeği kocaayağa doğrulttu ve bir el ateş etti. Kaçan yaratık bir daha geri dönmedi.

Kocaayak filme alınıyor

16 mm'lik 9 metre uzunluğunda titrek bir renkli film, 1967'de kocaayak avcıları dünyasını sarstı. Filmi çeken, avcı Roger Patterson o yılın ekiminde avcı Bob Gimlin'le beraber Kuzey California'nın Bluff Creek bölgesinin ormanlarında kocaayakları arıyorlardı. Karşılarına aniden bir çayın yanında çömelmiş bir dişi kocaayak çıktı. Ürken atlar şaha kalktılar. Patterson kamerasını kaplığı gibi

attan aşağıya atladı. Kaçan yaratığın arkasından film çekerek koşmaya başladı. Kocaayak ağaçların arkasından kaybolmadan önce döndü ve adamlara baktı.

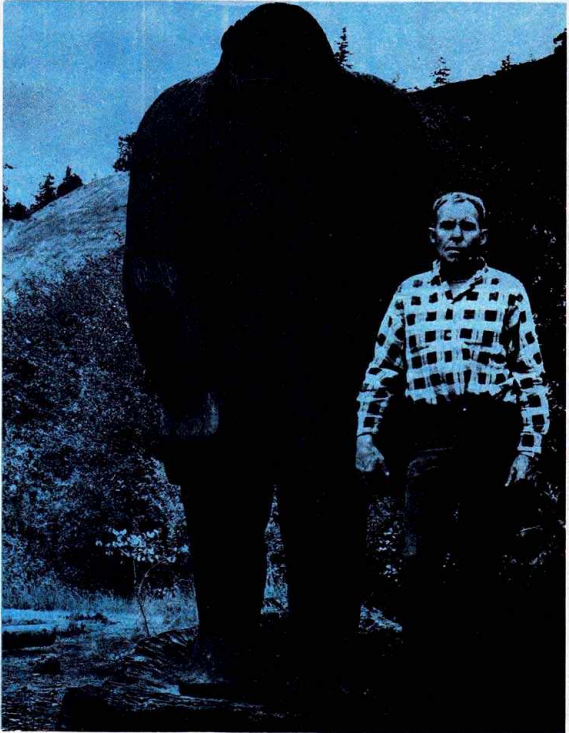
Bu film 1967'den beri defalarca analiz edildi. Hiç kimsenin filmin sahte olduğunu kanıtlayamamasına rağmen, bilim adamları hâlâ kuşkudalar...

Kocaayaklar var olamazlar (!)

Birtakım kişiler *"Kocaayaklar var olamazlar, bu nedenle yoktur"* dedikleri halde, yaratık düzenli olarak Kuzey Amerika'da görülmektedir. Varlığından habersiz kişileri korkutmakta ancak incitmemektedir. Bu arada kocaayağın varlığını inkâr edenler ise, tatmin edici bir açıklamada bulunamamaktadırlar.

İnsanlar nedense kendilerine benzeyen böyle bir yaratığın varlığından hoşlanıyorlar...

Kocaayak avcısı Rene Dahinden, bir kocaayak heykeli yanında duruyor. Heykel, Jim McClarin adındaki bir heykeltıraş tarafından yapıldı. California'nın Willow Creek kentinde durmaktadır. Heykel, kocaayağı görenlerin tarifleri üzerine yapıldı. Boyu 2.40 m, omuzların genişliği 1.04 m ve ayakları 46x25 cm'dir.

Narkoz yerine hipnoz

Hipnoz denince insanın uyutulması ve kendini bırakması akla geliyor. Oysa, bilinçli hipnoz farklı. Bunda bilinen uyku hali yok. Zihin çalışıyor... Bu yöntemle narkozsuz ameliyatlara gerçekleştiriliyor... Dr. Kemal Nuri Özerkan, İstanbul Pangaltı'ndaki Bilinçli Hipnoz Merkezi'nde incelemeler yaptıktan sonra aşağıdaki yazıyı kaleme aldı.

BİLİNÇLİ HİPNOZ uygulanıyor ama açıklanamıyor. Birçok hastalık, bu yöntemle tedavi ediliyor. Ayrıca yine birçok insan, bu yöntemle ruhsal sağlığına kavuşuyor. Bilinçli hipnoz normal uyku hali değildir. Zihnin çalıştığı, bilincin yerinde olduğu bir durumdur.

Bunda kişi, ancak kendi isteğiyle telkin alabilir.

Nasıl uygulanır?

Hipnoz altına alınacak hasta, önce bir koltuğa oturtulur. Hipnozu uygulayacak kişi, hastanın karşısında durur. Sol eliyle hastanın alnını ve başının üstünü tutar. Gözlerinin içine bakar. Rahat ve huzur içinde gözlerini kapayarak, uyumasını telkin eder. Sonra elini hastanın başından çeker. Ona istediği telkinleri vermeye başlar...

Bilinç tamamen yerinde

Bilinçli hipnoz daha önceden bilinen hipnoz biçimlerinden çok önemli bir farkı vardır. Bunda, tedavi gören, yani telkin altına alınmış olan hastanın bilinci yerindedir.

Hasta, ancak kendi isteği doğrultusunda verilen telkini kabul eder ve yerine getirir.

Duyuyor ve konuşuyor

Bilinçli hipnozdaki uyku hali, bilinen uyku değildir. Yatarak olması şart değildir. Oturarak, hatta ayakta da olabilir.

Hasta, uyku sırasında çevresindeki gürültü ve konuşmaları duyar. Soru sorulursa, cevap verir. Basit matematik işlemleri çözümler.

Oysa, normal uykudaki insan konuşamaz. Ona bir şey sorulursa cevap veremez. Eğer cevap verecek durumdaysa, uyanmış demektir...

Hipnozdan çıkış

Bilinçli hipnoz altına alınan kişi, kolaylıkla hipnozdan çıkar. Uyuyup da uyanamayacak diye bir şey yoktur. Bu konuda çok yaygın bir söz vardır:

Operatör Dr. Hüsnü İsmet Öztürk bir hastasını "bilinçli hipnoz" altında ameliyat ediyor.

"Hipnoz altına girmek zor, hipnozdan çıkmak kolaydır."

Herkese uygulanabilir mi?

Bilinçli hipnoz, ancak inanan ve arzu eden insanlara uygulanabilir. Bunu istemeyen hiç kimse, bilinçli hipnoz yöntemiyle uyutulamaz.

Ayrıca, küçük çocuklara ve ileri yaşlardaki insanlara da bilinçli hipnoz uygulanamaz.

Türkiye'deki ilk uygulama

Türkiye'de bilinçli hipnozu ilk uygulayan,

Hipnoz

Operatör Dr. Hüsnü İsmet Öztürk'tür. Dr. Öztürk, dünyada kullanılan hipnoz tekniklerini uzun süre inceledi ve bilinçli hipnozun Türk halkının yapısına en uygun yöntem olduğu düşüncesine vardı.

Geliştirdiği ve uyguladığı yöntemle Gözle tespit-Sözle telkin adını verdi. Bunda hipnozu uygulayan kişi, sol elinin başparmağını hastanın alnının ortasına yerleştiriyor. Sağ elinin işaretparmağıyla da hastanın çenesini doğrultuyor. Sonra hastanın gözlerinin içine bakarak ona telkinini yapıyor.

Dr. Öztürk'ün 1979 yılında ölümüyle ondan boşalan yere, yeğeni Diş Doktoru Ali Eşref Müezzinoğlu geçti. Pangaltı'daki Hüsnü Öztürk Bilinçli Hipnoz Merkezi'nin başkanı oldu.

Bu merkeze başvuran hastalarla önce bir ön görüşme yapıyor. Eğer hasta, hipnozla tedavi edilmeye uygunsa mayalama adı verilen toplu seanslara alınıyor.

Üç önemli soru

Mayalama seansı, hastayı hipnoza hazırlama, ısındırma anlamına geliyor. Bu seansa hipnozla tedavi olmak isteyenler alınıyor. Onlara önce hipnozun tarihinden söz ediliyor. Hipnozla ilgili soruları cevaplandırılıyor. Hipnozla yapılan ameliyatlardan filmleri gösteriliyor. Sonunda şu üç soru soruluyor:

Op. Dr. Hüsnü İsmet Öztürk, "bilinçli hipnoz" yoluyla gerçekleştirdiği bir guatr ameliyatı sırasında (üstte).

Dr. Öztürk (sağdan 1.), asistanı Dr. Müezzinoğlu (sağdan 2.) ile birlikte "bilinçli hipnoz" yoluyla yapılan bir başka ameliyatta (altta).

1- Hipnoza inanırsınız mı?

2- Size hipnoz uygulayacak hekimin güveniyormusunuz?

3- Hastalığınızı hipnozla tedavi ettirmek istiyor musunuz?

Toplu seans

Bu üç soruya da "evet" diye cevap verenler, eğer isterlerse toplu bir seansa alınıyorlar. Bu seansa Dr. Müezzinoğlu, onlara şöyle hitap ediyor:

"Huzur içinde uyuyun... Güçlü, neşeli ve sağlıklı olarak uyuyun... Derin derin uyuyun... İnanca kavuşarak uyuyun..."

Yapılan telkin etkisini gösterince salonu dolduran kişiler, derin bir uykuya dalyorlar. Doktor telkine devam ediyor:

"Benimle beraber, hep birlikte tekrar edin. Huzur içindeyim... Neşeliyim... Sağlıklıyım. Güçlüyüm... İnancıyım... Tüm şikayetlerim geçti... Şifa buldum... Huzura ve sağlığa kavuştum... Mutlu oldum... Mutlu oldum... Mutlu oldum..."

Sonunda salondaki sessizliği, Dr. Müezzinoğlu'nun sesi bozuyor:

"Şimdi hep beraber, sağlıklı, hiç yorgunluk hissetmeden, hatta günün yorgunluğunu da atmış bir durumda, gayet dinç olarak gözlerinizi açın."

Bunun üzerine, çeşitli yastıklı konuklar, sözleşmişine bir anda gözlerini açıyorlar.

Mayalama seansının uygulama bölümü başarıyla tamamlanmıştır.

Bazen seansa katılanların sayısı 60'ı geçiyor. Sonuçta herkes bilinçli hipnoza doğru küçük bir adım atmış bulunuyor. Ama bilinmez, belki de bu alan, insanın bilinmeyen özelliklerini ortaya çıkaracak büyük bir alandır.

Bilinçli hipnozu yaşayanlar anlatıyor

Arzu Tolga (28 yaşında, santral memuresi):

"Dişçiden çok korkuyordum. Bırakın iğneyi, ağzıma diş aleti girse, bir bulantı başlıyor, ardından kusuyordum.

Eşimden ayrılmıştım. Bir çocuğum vardı ve en küçük bir olayda bile ona karşı fazla anlayışlı davranmıyordum. Oldukça sinirliydim. Günde iki pakete yakın sigara içiyordum. Belirli günlerim çok sancılı geçiyordu. Taşitlarda bulantı peşimi bırakmıyordu.

Sonunda bir arkadaşımın tavsiyesine uyarak, ailemin karşı çıkmasına rağmen, 1 yıl önce bilinçli hipnoz tedavisine başladım.

Bilinçli Hipnoz Merkezi'nde Diş Doktoru Ali Eşref Müezzinoğlu ile kısa bir ön görüşme yaptık. Ardından iki kez mayalanma seansına katıldım. Sigara içmeyeceğime, çocuğuma daha sevecen olacağıma, bulantımın geçeceğine ve belirli günlerimin sancısız geçeceğine ilişkin telkinleri aldım.

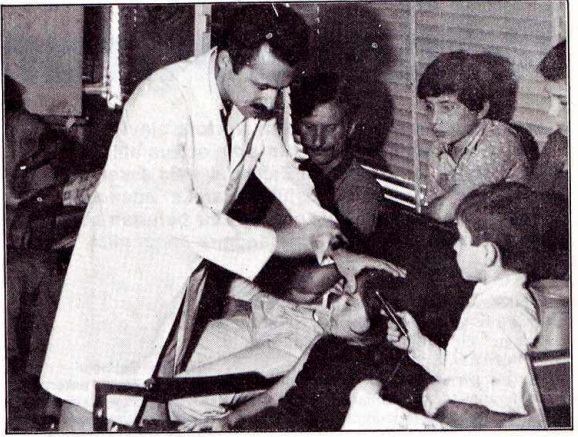
İnanın, mucizevi bir şekilde teker teker dertlerimden kurtulmaya başladım. Artık sigara bana hiçbir tat vermiyordu. Çocuğumun yaramazlıklarını hoş görmeye başladım. Sancılarım geçmişti. Bulantımın geçmesi bir yana, dişlerimi tedavi ettirdim. Hipnozla iki dolgu ve bir diş çekimi yaptırıldı. Verilen telkin uyarınca, diş çekiminden sonra kanama olmadı. Bir saat sonra çay içtim. Arkasından yemek yedim. Hiçbir rahatsızlık hissetmedim..."

Gülsevin Taşpınar (33 yaşında, teleks operatörü):

"Benim hipnozla tanışmam, üniversite yıllarıma dayanıyor. Genelde çok heyecanlı bir tipim. Fakültede yazılılar yanında sözlü sınavı da oluyorduk. Hiç unutmam, bir hocamızı vardı. Titiz, alaycı, karşısındakini küçümseyen biriydi. Onun sözlü sınavlarında elim ayağım titriyordu.

Bu sırada Opr. Dr. Hüsnü Öztürk'ün adını duydum ve hemen başvurdum. Önce genel muayene yapıldı. Organik bir rahatsızlığımın olmadığı anlaşıldı. Sonra Hüsnü Bey'in muayenehanesinde mayalanma seanslarına katıldım. Dr. Hüsnü Bey, 'Heyecanlanmayacaksn, sözlü sınavında eğlenceye gider gibi rahat olacaksın' diye telkinde bulundu. Gerçekten de o heyecanlı kişi gitmiş, yerine son derece rahat biri gelmişti. Artık sözlü sınavlarda hiç güçlük çekmiyordum. Kendime güvenim gelmişti.

Bunun yanında iştahsızlık, bulantı, hemo-

Dr. Ali Eşref Müezzinoğlu, çocuklara bilinçli hipnoz tedavi uygulama denemelerinde (üstte).

Hipnozla tedavi görenlerden Arzu Tolga (üstte), Gülsevin Taşpınar (altta).

hipnozla tedavi edildi. Beni tüm rahatsızlıklarımından kurtaran hipnoza çok şey borçluyum."

Nurdoğan Yılmaz (46 yaşında, Mudanyalı, ev hanımı):

"Göbeğimin altında ceviz büyüklüğünde bir kist vardı. Ameliyat korkusundan dolayı, almamayı düşünmüyordum. Zaten vücudum narkozu kabul etmiyordum.

Opr. Dr. Hüsnü İsmet Öztürk yirmi yıllık baba dostumuzdu. Bilinçli hipnoz hakkında bilgim vardı. Mayalanma seanslarına katıldığım halde, hipnozla ameliyata cesaret edemiyordum. Bir gün, hipnozla yapılacak bir ameliyatı izlemeye gittim. Bademcik ameliyatıydı.

Hazırlıklar yapılırken doktor arkadaşlar şaka yollu 'seni de ameliyat edelim' dediler. Ciddiye almadığım için 'olur' dedim. Şaka derken, Diş Doktoru Ali Eşref Müezzinoğlu yanıma geldi ve 'Hiç ağrı duymayacaksın' diye telkin vermeye başladı. Hipnoza girmiştım. Her şeyi duyduğum ve gördüğüm halde gariptir, en ufak bir ağrı ve sızı duymuyordum.

Opr. Dr. Özer Ozan'ın gerçekleştirdiği ameliyat sonrasında da ağrı olmadı. Daha sonra Ali Eşref Bey, üç köklü azıdışımı yine bilinçli hipnoz yöntemiyle çekti. Verdiği telkine uygun olarak acı duymadığım gibi, sonrasında da fazla kanama olmadı."

Bilinçli hipnozun önemi

Bilinçli hipnozla, sadece narkozdan zarar görenlerin ameliyat edilmeleri gerçekleştirilmiş olmuyor! Aynı zamanda insanların korkmadan, kendi güçlerine dayanarak ve doktorlarla tam bir uyum içinde tedavi edilmeleri söz konusu.

Bunun gerçekleşmesi ile insanoğlu, bilinmeyen bir gücüne daha sahip çıkacağı benziyor...

Adam kaçıran bulut

Çanak kale Savaşı'nda kaybolan Norfolk alayı askerleri ile ilgili çok ilginç bir iddia ortaya atıldı. Olayın görgü tanığı üç Yeni Zelandalı eski asker, savaştan 50 yıl sonra konuştular. Hareket eden ve askerleri alıp götürən koskocaman bir buluttan söz ettiler... Yoksa bu bulut, bir uçandaire anagemisi miydi?..

ÇANAKKALE SAVAŞI'nda İngiliz Kraliyet Norfolk alayının askerlerinin bir kısmı esrarengiz bir biçimde kayboldu (Bak. BİLİNMEYEN, Sayfa 84).

Birçok görgü tanığına göre, onlar bir bulut tarafından kaçırıldılar. Fakat yetkili makamları, bu olaya inandıramadılar...

Dosya bir türlü kapanmadı

Çanak kale Savaşı insanlık tarihinin kaydettiği en büyük savaşlardan birisidir. 8,5 ay boyunca Boğaz'ın iki yakası âdetâ bir yeryüzü cehennemiymiş. Yarım milyondan fazla asker telef oldu.

Sadece İngiliz ordusunun kaybı 34.000 askerd. Bugün bunların 27.000'inin mezarı vardır. Yani kaybolan İngiliz askerinin sayısı 7.000'dir.

Fakat nedense 70 yıl boyunca bunların hepsi değil, 267'si özellikle arandı durdu...

50 yıl sonra yapılan açıklama

Çanak kale Savaşı'nın bitmesinden 50 yıl

1915'deki Gelibolu savaşında İngiliz askerleri ileri atılıyorlar. Bu askerler alelacele oluşturulan deniz birliğinin bir bölümüydüler. Yani, kısaca denizciydiler. Kara çarpışması için yeterli bir eğitimi yoktu. Gelibolu'ya çıkarılan diğer askerler de aynı şekilde yetersiz bir eğitimi almışlardı. Örneğin, Norfolklular, acemi askerlerden ve "tatil günü askeri" denilen bölgesel savunma kuvvetlerinden meydana gelmişlerdi. Gelibolu'daki şartlarla karşılaşırken, acı bir darbeyle yıkılıp, çoğu hayatlarını kaybettiler.

sonra olayın görgü tanıklarından üç Yeni Zelandalı asker ortaya çıktılar. Aşağıdaki açıklamayı yaptılar:

"12 Ağustos 1915.

Aşağıda geçenler bu tarihte meydana gelmiş garip olayların bir dokümanıdır. Bu olay savaşın en şiddetli ve son anlarında, gün ışığında Anzak Suvla Koyu 60. tepede meydana geldi.

Gün ağarırken gök berraktı. Görünürde 6 veya 8 tane, hepsi birbirinin eşi olan, ekmek somunu biçimindeki bulut, 60. tepenin üzerinde yayılmış duruyordu.

O sırada saatte 6 veya 8 kilometrelik bir hızla güneyden esen meltem olmasına rağmen, bu bulutların ne biçimleri ne de yerleri değişmiyordu. Meltemin etkisiyle kayıp gitmediler. Bunlar bulunduğumuz yere göre 60 derecelik bir yükseklikte asılı duruyorlardı ki, bu da tepenin 150 metre üstünde olduklarını gösterir.

Bulut kümesinin tam altına gelen yerde, top-rağın üstünde duran aynı biçimde bir bulut daha vardı. Yaklaşık 250 metre uzunluğunda, 65 metre yüksekliğinde ve 60 metre genişliğindeydi. Bu bulut oldukça yoğundu, yapısı katı maddeymiş gibiydi ve İngilizlerin bulunduğu savaşa yerine 900-1100 metre uzaklıktaydı.

Bütün bunları Yeni Zelanda Kıtası'nın 1. Sahra birliğine bağlı 3. bölükteki 22 asker gördü. Aralarında biz de vardık. İçinde bulunduğumuz siperden güneybatı doğrultusunda 1350 metre ötede yere inmiş olan bulut duru-

yordu. Bulunduğumuz yer 60. tepeye göre 90 metre daha yukarıda olduğundan üstten görebiliyorduk. Bu bulut daha sonra Kayacık Dere denilen kuru bir derenin yatağına doğru ilerlediğinde, onun daha önce durduğu zemini bütünüyle görebildik. Bu bulut, diğerleri gibi açık gri renkteydi.

Daha sonra 4. Norfolk taburunun bu kuru dere yatağından harekete geçerek 60. tepeye doğru uygun adım yürüyüşe geçtiğini fark ettik. Buluta vardıklarında, hiç çekinmeden dosdoğru içine girdiler. Ama, tekrar içinden çıkıp 60. tepede savaşa katılan hiç kimse olmadı...

Bir saat sonra, askerlerin sonuncusu da görünmez olunca, bulut sanki yükünü almuştusuna yerden yükseldi. Herhangi bir bulut gibi, yukarıda duran diğerlerine ulaşmaya kadar yavaş yavaş havalandı. Bulutlara tekrar baktığımızda, aynı kabuğun içindeki bezelyeler gibi görünüyorlardı.

Bu ana kadar yukarıdaki bulutlar yerlerinde duruyorlardı. Yerdeki bulut yükselip aynı hizaya gelir gelmez, birden kuzeye doğru uzaklaşmaya başladılar. Trakya (Bulgaristan) istikametine doğru gittiler. Üç çeyrek saat içinde de gözden kayboldular.

Savaş sonunda bu tabur kayıp veya yok edilmiş sayıldı. 1918 yılında Türkiye işgal edildiğinde, İngiltere'nin Türkiye'den ilk talebi de bu taburun idesi olmuştur. Türkiye de, böyle bir taburun ne esir alındığını, ne de bunlarla karşılaşmış olduğunu söyledi. Varlığını bile bilmiyorlardı...

Anzak çıkarmasının 50. yılında, geç de

olsa, aşağıda imzası olan bizler, anlattığımız bu olayın kelimesi kelimesine doğru olduğunu beyan ederiz."

İmzaları bulunan tanıklar:

İstihkâm eri 4/165 künyeli
F. Reichardt, Matata, Bay Of Plenty.
İstihkâm eri 13/416 künyeli
R. Nevnes, 157 King Street, Cambridge.
J.L. Newman, 75 Freyberg Street,
Ocutumoctai, Tauranga.

Mevsimsiz ortaya çıkan sis (!)

Reichardt ve arkadaşlarının verdikleri ifadede bir de ek bölüm var. Çanakkale Savaşı'yla ilgili resmi bir tarihten alınmış. Bu tarihtede 4. Norfolk taburunun kayboluşuyla ilgili olarak şunlar yazılı:

"Mevsimsiz ortaya çıkan bir sis tarafından bu askerlerin hepsi yutuldu. Bu sis güneş ışınla-

Gelibolu savaşından kalan bir gaddarlık hatırası. Müttefiklerin Çanakkale Boğazı'nı işgalinden 50 yıl sonra Ege Denizi'nin sularında yıkanan bir insan çene kemiği (sağda).

İngiliz Milletler Topluluğu Savaş Kurbanları Komisyonu'nun Gelibolu Yanımadası'nda ölenlere ait olduğunu söylediği 31 mezarlıktan birinde Türk işçileri mezarlara bakıyorlar (solda).

Bir saldırıdan sonra yürüyen yaralıları ve ölü laşyanı sedyeleri dolmuş, eğri bögür bir siper Altta). Açıkta demirlemiş hastane gemilerine taşınmaya kadar yaralıları kıyıda, gerekli ön tedavi yapılıyordu. Yine de, sıcak, toz ve her yerde biten "ceset sinekleri" ateşli bulaşıcı hastalıkları artırıyordu. Böylece, yaralıların binlercesi ölüp gitti (altta).

rını çok güçlü bir biçimde yansıtıyordu. Topçulara hedef gösteren askerlerin gözleri kamaştı. Hedef bilgisi gelmediği için top ateşi bir süre kesildi. 250 askeri daha sonra ne gören, ne de duyan oldu..."

Neden daha önce açıklamadılar?

Yeni Zelandalı üç askerin yaptığı açıklama büyük olay oldu. Herkes şu soruyu sordu: "Neden daha önce açıklamadılar?" Belki de alaya alınmaktan korkmuşlardı. Onların anlattığı her şey incelendi. Özellikle bu üç askerin lideri durumunda olan Reichardt'ın geçmiş araştırıldı. O gerçekten 8 Ekim 1914 günü Yeni Zelanda keşif kuvvetiyle birlikte İngiliz bölüğüne girmiş bir denizciydi. Görevi çarkçılıktı. Sahra birliği birinci tabur, üçüncü bölükteki askeri olarak 12 Nisan 1915'te Gelibolu'ya sevk edilmişti.

Buluta binip gitmek ne demek?..

Bir buluta binip kaybolduğu iddia edilen askerlerin ne oldukları her zaman merak konusu olmuştur.

"Bir buluta binip gitmek de ne demek?.." Yıllar boyu buna inanılmadı. Fakat görgü tanıkları ifadelerinden vazgeçemediler.

Eğer askerlerin binip gittikleri bir uçandaire ise, soru, sadece kaybolan 267 asker olmaktan çıkıyordu...

Uçandaire hem de 1915 yılında...

Bugün uçandaire olayları hakkında birçok kişi şöyle diyor:

"Evet, uçandaireler vardır. Fakat bunlar başka gezegenlerden gelen uzay araçları değil-

Gelibolu'da Walkers Ridge denilen yerdeki Müttefik karargâhının uzaktan görünüşü. Yeterince örgütlenmiş gibi görünmesine rağmen, gerçek oldukça farklıydı. Zaten hastalık yüzünden bitkin düşmüş olan askerlere bu çadırlar bunalıcı sığağa karşı yeterli bir sığınak olamıyordu.

dir. Bu Dünya'nın bir yerlerinden ortaya çıkıyorlar. Onları uzay çalışması yapan iki süper devlet yapıyor..."

Oysa 1915 yılında dünyada ne uzay çalışması, ne de süper devletler vardı...

Uçandaire anagemisi mi?

Çanakkale'de askerleri alıp gittiği söylenen bulutun bir uçandaire anagemisi olduğu ileri sürüldü. Eğer gerçekten bu bulut bir uçandaire ise küçük bir araca bu kadar kişinin sığması imkânsızdı. Uçandaire konusunu araştıranlar bilirler ki, bir de büyük anagemilerin sözü edilir. Bunların yeryüzünden anlaşılmasını diye, etraflarında manyetik bir alan yarattıkları, sonuçta beyaz bir buluta benzedikleri iddia edilir (Bak. BİLİNMEYEN, sayfa 103). Çanakkale'deki olayı bu biçimde yorumlayanlar da var. Fakat ortada görgü tanıklarının anlattıklarından başka hiçbir kanıt yok...

Çanakkale geçilmez

Kaybolan askerlerin hikâyesi böyle...

Anlatılanlar doğru mu? Gerçekte askerleri alıp giden bir bulut var mıydı? Bu soruların cevaplarını bilmiyoruz...

Bildiğimiz tek gerçek şu ki, Çanakkale geçilemedi.

Bu haksız ve insafsız hücum karşısında da başta Anafartalar kahramanı Mustafa Kemal olmak üzere, Türk ordusu, unutulmayacak askeri başarılarından birini daha kazandı.

"Yalnız değiliz"

Radar + Görüntü Atlantik Okyanusu, 29 Haziran 1954.

KAPTAN PİLOT James Howard, mürettebat ve yolcuların büyük bir bölümü bu olaya tanık oldular. BOAC uçağı Centaurus, 29 Haziran 1854'te Idlewild-New York'tan Atlantik'e geçerek Londra'ya gitmek üzere havalandı.

Uçak kuzeydoğu rotasında ilerliyordu. Birden yer kontrol, uçağı telsizle aradı. Pozisyonlarını korumaları ve daha ileriye gitmeleri isteniyordu. Bu emir olağanüstü durumlarda verilirdi. Uçak yarım saat kadar yörede daireler çizerek uçtu. Sonra kontrol merkezini arayarak yakıtının azaldığını ve yoluna devam edemeyecekse geriye dönmek zorunda olduğunu bildirdi. Bir süre sonra yer kontrol, uçağın pilotuna rotasına dönmesi için izin verdi. Centaurus otomatik pilotta 6000 m. yükseklikte yoluna devam ediyordu. Aşağıda yoğun bulut kümeleri vardı. 20 dakikalık bir uçuştan sonra, uçağın sol tarafındaki bulutların arasından metalik görünümlü bir cisim çıktı. Bu büyük cismin etrafında 6 tane daha küçük cisim vardı. Sanki muazzam bir uçak gemisi ve etrafında onu korumak için 6 muhripen oluşmuş bir filo gibiydiler.

Bu garip cisimler durmadan biçim değiştiriyorlardı. Kaptan pilot gördüğü biçimleri hemen not defterine çizdi. Bu şekiller sırasıyla üçgen kanatlı bir jet uçağına, telefon ahizesine ve armuta benziyorlardı. Bir arı sürüsü nasıl uçarken biçimden biçime girerse, bu filo da aynı o şekilde biçim değiştiriyordu. Centaurus'dan uzaklıkları 6 km idi. Kaptan pilot yardımcılarına döndü. İki pilot da yerin-

den kalkmıştı. Pencereden onları seyrediyordu. Kaptan, kontrol merkezini aradı.

— *Yalnız değiliz!*

— *Biliyoruz.*

— *Nedir bu cisimler?*

— *Biz de bilmiyoruz, ama araştırmak için bir jet uçağı havalandırıldı.*

— *İyi. Frekansımı bana bildirin. Ona rotamızı bildireyim.*

Birkaç dakika sonra, kaptan pilot, jet uçağının pilotuyla ilişkiye geçti. Jet pilotu da radarında iki nokta görmüştü. Biri Centaurus, diğeri ise olasılıkla uçandaıreydi. Sonra olağanüstü bir şey oldu. 6 küçük cisim bir dizi oluşturdular. Ana cismin bir ucundan içeri girerek kayboldular. Kocaman cisim gözden kayboldu. Tam o anda jetin pilotu kaptanı arayarak yabancı cismin radardan silindiğini bildirdi.

1953'ten beri pilotlar UFO'lar (uçandaıre) hakkında halka bilgi sızdırmamak üzere uyarılmışlardı. Ancak Centaurus'da yolcuların çoğu olaya tanık olmuşlardı. Bu nedenle olay geniş bir şekilde basında yer aldı. Araştırmacılar şanslıydılar. Çünkü bu olay radar + gözlem kategorisine girmektedir. Hatta bu durumda iki ayrı radar söz konusuydu (Kontrol merkezinin ve jet uçağının). Ayrıca deneyimli pilotların, mürettebatın ve 30 kadar yolcunun da tanıklığı vardı. Yolculardan yalnızca birinde fotoğraf makinesi vardı, ancak o da olay sırasında koltuğunda uyuyordu. Bu nedenle fotoğraf çekilemedi.

Kendiliğinden yanan insanlar (2) Nasıl yanıyorlar...

Kendiliğinden yanma kadar dehşet verici bir ölüm biçimi herhalde yoktur... Çünkü, ateşin nereden ve nasıl geldiği bilinmiyor. Üstelik kurbanlar bir anda yanıp kül oluyorlar.

İnsanların kendiliğinden yanması göz açıp kapayana kadar olup bitmektedir. Kemiklerin bile yanmasına neden olacak kadar sıcaklık meydana gelmektedir. Oysa, ceset yakma yerlerinde saatlerce yakan cesetler bile bu ölçüde yanmazlar. Yalnızca eller tutuşur, kemikler zarar görmeden kalır.

KENDİLİĞİNDEN yanma olaylarının 3 özelliği var. Birincisi, çok kısa bir zaman diliminde gerçekleşiyor. Çoğu zaman zavallı kurbanın yardım isteyecek vakti olmuyor.

İkincisi, olayların çoğu kesin olarak ölümle neticeleniyor. Ne yazık ki, yarımaya başlayıp da ölmeyen ve başından geçeni anlatan bir tek insan yok.

Bir üçüncü acı gerçek de şu: 'Çoğu' zaman olayda ne oluyorsa oluyor, kendiliğinden yanma belası bir insanın başına ya yalnızken geliyor ya da birden fazla kişi varsa, hepsi birden yanıp ölüyorlar. Geriye hiçbir tanık kalmıyor...

Çoraplar yanmamıştı...

1841'de *British Medical Journal* dergisinde kendiliğinden yanma olayları üzerine bir yazı yayımlandı. Yazar, *Manchester Patoloji Derneği* Üyesi Dr. F. S. Reynolds tarafından kaleme alınmıştı.

Doktor, kendiliğinden yanma fikrine karşıydı. Yanmanın herhangi bir dış etkiyle meydana geldiğini inanıyordu. Fakat bu etkinin ne olduğunu ortaya çıkarmadığını da itiraf ediyordu.

Yazısında, tanık olduğu, 40 yaşlarındaki bir kadının ilgili olayı anlatıyordu. Kadın, evinde ocağın yanında yerde yatarken bulunmuştu. Olay gece meydana gelmişti. Ama sabahleyin ceset hâlâ yanmaya devam etmişti. Bilim adamı kadının bacaklarının nasıl yandığını bir türlü anlayamamıştı. Bacakları, diz kapaklarından ayrılacak derecede yanarak kömürleşmişti. Ama çoraplarda en küçük bir

yanık izi bile yoktu!..

Yardım istemeden yandılar...

Birden fazla insanın hayatını yitirdiği kendiliğinden yanma olaylarının en eskilerinden birinin geçtiği ülke de Amerika'dır. Yer, Illinois eyaletinde, Seneca kenti yakınındaki bir çiftliktir.

1885'in yılbaşı gecesi Patrick Rooney, karısı ve işçileri John Larson mutfakta oturup viski içtiler. Daha sonra Larson, üst kattaki odasına çıkıp yattı. Ertesi sabah kalktığında, başında bir ağırlık hissediyordu. Aşağıya inerek mutfağa girdi. Mutfakta her şeyin ince bir yağ tabakasıyla kaplı olduğunu gördü. Birden, Patrick Rooney'nin yerde yattığını fark etti. Adam ölmüştü.

Hemen bir ata atladığı gibi, yakında oturan Patrick'in oğlu John'a haber vermeye gitti. İki adam derhal çiftliğe geldiler. Mutfakta, masanın yanında döşemede yanık bir delik gördüler.

Delikten aşağıya baktıklarında gördükleri manzara korkunçtu. Yerde yanık kemikler, kafatası kalıntıları ve küller vardı. Bunlar, Bayan Rooney'in cesedinden arta kalmıştı. Bu kez kurban sayısı ikiye çıkmıştı.

Yapılan adli soruşturma sonunda savcı, bir kaza raporu hazırladı. Bu raporda Bayan Rooney'in bir kaza ile yandığı ve Bay Rooney'in de onu kurtarmak isterken dumandan boğulduğu (!) yazılıydı.

Ceset koltukta oturuyordu...

Kendiliğinden yanma üzerine araştırma

Dr. Wilton Krogman, yanan insanlarla ilgili incelemeler yapan bir uzmandır. Mrs. Reeser'in yanmış cesediyse karşılaşınca çok şaşırılmıştı. Çünkü olayı bilinen teorilerin hiçbiriyse açıklayamamıştı.

yapanlar, kitaplara geçen birçok olayın 20. yüzyıl başlarında olduğunu görürler.

17 Aralık 1904 tarihinde Daily News adlı İngiliz gazetesinde ilginç bir yanma olayı vardır.

Thomas Cochrane adlı bir kadın ölmüştü. Yanmış ceset yatak odasında bulunmuştu. Manzara korkunçtu. Kadın bu hale gelinceye kadar kimbilir nasıl ızdırap çekmişti.

Oysa komşuların onun ne yardım istediğini ne de çığlık attığını duymuşlardı. Ne evde, ne de ocakta ateş izi yoktu. Yanık ceset, koltukta oturur halde, yastık ve minderler arasında bulunmuştu...

Kemikler beyaz bir toz yığınıydı

Kendiliğinden yanma olayları incelendikçe çok ilginç bir durum ortaya çıkıyor: Yanma, çoğunlukla sınırlı bir alanda meydana geliyor. Yatağına uzanmış haldeyken yanan birinin yatak örtülerine hiçbir şey olmuyor.

Bazen, oturduğu yerde yananların sandalyesi incelendiğinde, ancak belli belirsiz yanık izlerine rastlanıyor. Elbiselerinde en küçük

bir yanık izi taşınmayan, ama bedeni kömür haline gelenler de var...

1905'te British Medical Journal dergisinde hareketli bir yaşamı olan yaşlı bir kadının ölümü şu cümlelerle anlatılıyordu: "Resmi görevliler, kadının evinden dumanlar çıktığını görünce, kapıyı kırarak içeri girdiler. Dehşet verici bir manzarayla karşılaştılar. Kadının kemikleri en ufak olmuş, oturduğu koltuğun önünde küçük bir küme halinde duruyordu. Bembeyaz toz yığınına dönüşen kemiklerin en üstünde kafatası vardı. Eleri tamamen yanmıştı. Ama 1 metre ötesindeki masa örtüsüne hiçbir şey olmamıştı..."

Olayın şaşırtıcı bir başka yanı, kadının yandığı yerin tam üstünde, tavanda bir yanık izi olmasıydı. Kadın, sanki bir alev sütunu gibi yanmıştı...

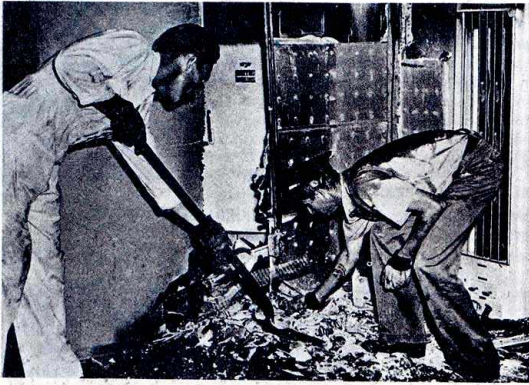
Trans halindeyken mi yanıyorlar?

Kendiliğinden yanma üzerine bilgi toplayan uzmanlar, bir noktaya daha dikkat çekiyorlar. Olayın kurbanları, genellikle ses seda çıkarmadan ve kurtulmaya çalışmaksızın

yanıyorum. Oysa bina rahatlıkla yanabilirdi. Kafatasının yanarak küçüldüğünü de hiç görmemiştim. Genellikle bugüne kadar tersi durumun doğru olduğunu biliyordum. Yani, bir kafatası yanarken genişleyebilir ya da patlayıp parçaları parçaya ayrılabilir diye biliyordum... Bugüne kadar gördüğüm en şaşırtıcı olay. İnceleme yaparken tüylerim diken diken oldu. Sanki, ortaçağda yanıyor-dum da, kara büyüyle ölen birini inceliyor-muşum gibi geldi."

Polis çeşitli ihtimaller üzerinde durdu. Tabii, bunların hepsi de kamuoyunun önyargılarına uygun, birbirine benzer düşüncelerdi: Benzin dökerek intihar, vücuttaki metan gazının tutuşması, bir katil tarafından yakılma, "atomik parçalanma" (her ne demekse), magnezyum, fosfor ve napalm bombalarında kullanılan bazı yanıcı maddelerden dolayı yanma gibi... Hatta, imzasız mektup gönderen biri, "yanan bir top" gördüğünü ve kadının böyle bir nedenden ölebileceğini dahi ileri sürdü. Sonunda savcı, FBI'n teorisini doğru olarak kabul etti. Kadın sigara içerken uyuyakalmış ve tutuşmuştu (!).

Dr. Krogman'ın kişisel görüşü farklıydı. Kadının, başka bir kişi tarafından yakıldıktan sonra eve getirildiğini düşünüyordu. Üstelik kadın, ceset yakma yerinde yakılmış olmalıydı. Ama böyle olduğunu kabul etmek bile, evde sıcaktan eriyen plastik kapları ve kapı tokmağının ertesi sabah hâlâ sıcak olduğunu açıklayamayız. Bir yıl sonra polis olayı çözemedi.

Mary Reeser'in yok oluşu

Fotoğrafta Mary Reeser'in üzerinde oturduğu koltuğun kalıntıların temizleyen görevliler görülüyor. Mary Reeser, Florida'da, St. Petersburg'da oturan 67 yaşında dul bir kadındı. 1 Ocak 1951 akşamı yanarak öldü. Odada özensiz denecek kadar az hasar vardı. Oturduğu koltuk, yaylarına kadar yanmıştı. Yerde kül yığını haline gelen koltuğun çevresinde ve halıda dar bir alanın yandığı görülmüyordu. Ama hemen yakındaki bir tomar kâğıda hiçbir şey olmamıştı. Yanmayla ilgili adli soruşturmalara uzman olarak katılan Dr. Krogman eve geldi. Olanları gördükten sonra şöyle diyordu: "Apartmana bir şey olmadan böyle bir yanma olayı nasıl meydana gelmiş anla-

Kendiliğinden yanma

yanıyorlar. Araştırmacı **Charles Fort**'un yazdığı gibi "*Sanki sessizce kaderlerine boyun eğiyorlar.*"

Bu durum, alkol ya da bir başka uyuşturucu madde yüzünden kendinden geçmeye benzemiyor. Hipnotize edilmiş ya da trans haline geçmiş gibi oldukları öne sürülebilir. Yanma olayının bilinmeyen bir psikolojik yanı olabilir. Çünkü insanlar, tutuşmaya başladıkları anda kaçıp kurtulamıyorlar.

Konuşmadan öldü...

İngiltere'de yayımlanan 6 Ocak 1905 tarihli **Hull Daily Mail** gazetesinde yer alan yanma olayı çok önemliydi. Çünkü kurban yanmış, fakat ölmemişti. Olay, Trinity Düşküler Yurdu'nda meydana geldi. **Elizabeth Clark** adlı yaşlı kadın, sabahleyin yatağında ölümcül biçimde yanmış olarak bulundu.

Yurtta kalanlar, ince bölmelerle ayrılmış yerlerde yatıyorlardı. Ama, kadının yattığı bölmeden hiçbir ses duyulmamıştı. Gazete, yanma olayı üzerinde durmuyordu. Yalnızca "kadının başına gelen kazayı anlatacak durumda olmadığını" belirtiyordu. Bir süre sonra kadın öldü. Şüphesiz, nasıl tutuştuğunu anlatsa da birşey fark etmeyecekti. Çünkü, daha önceki olaylarda izlendiği gibi ilgililer, kadının kendiliğinden yandığına nasıl olsa inanmayacaklardı...

Alevler içinde karı-koca

Olay yine İngiltere'de ve kendiliğinden yanma olaylarının en yaygın olduğu 1905 yılında geçiyor. Kurbanların sayısı ikidir.

Mr. Kiley, karısı ile birlikte Southampton kentinde oturuyordu. 26 Şubat 1905 sabahı bitişteki komşular, garip bir "çatırtı" duyarak Kiley'lerin evine koştular. Kapı açılınca kırarak içeri girdiler. Alevler içindeki karı-kocayla karşılaştılar. Adam döşemenin üzerinde yanarak ölmüştü. Aynı odadaki kadının cesedi de koltuğunda oturur haldeydi. Açıkça ve şüpheye meydan vermeyecek biçimde yanmışlardı. Ama elbiselerine hiçbir şey olmamıştı.

Üzerlerindeki yatak kıyafetlerinden anlaşıldığına göre, yatağa girmeye hazırlanırken ölmüşlerdi... İşin anlaşılamayan yanı, her ikisi de yardım istememiş, çılgın atmamıştı. Uyanık oldukları halde ses çıkarmadan yanmaları çok garipti. Ayrıca uyusalar bile, ölecek derecede yanmaları için uzun bir süre geçmiş olması gerekiyordu...

Vücut yanıyor, elbiseler sapaşlağlam

Garip yanma olaylarından biri de yine İngiltere'de yayınlanan **Madras Mail** gazetesinde yer aldı. Gazetenin 13 Mayıs 1907 tarihli sayısında anlatılan olay, Dinapore yakınlarında **Manner** köyünde geçiyordu. Kurban yine bir kadındı.

Kadının vücutu yandığı halde elbiselerine hiçbir şey olmamıştı. Ceset iki bekiği tarafından bulunmuştu. Adamlar evde bir tek yanık

izine rastlamamışlar, yanık cesedi bölge savcılığına götürmüşlerdi. Yanıkların neyin sebep olduğu anlatılamadı...

1650 derece ısı gerekiyor

Kendiliğinden yanma olaylarındaki belirgin özelliklerden biri de çok yüksek bir sıcaklığın meydana gelmesidir. Normal koşullarda insan bedeni, kolay kolay tutuşmaz. Özellikle diri diri tutuşan birinin bedeni kısmen yanar. Ayrıca bedenin dişi kısmı yüzeyssel olarak yanar, iç kısmına bir şey olmaz.

Bütün uzmanların da hem fikir olduğu gibi, insanın kül haline gelmesi için saatlerce yakılması gerekir. Tabii böyle bir şey için yeterince yakıt kullanmak şarttır. Cesetlerin yakıldığı özel cenaze evlerinde bile kemikler kolayca yansın diye kırıldığı halde, geriye yanmış parçalar kalmaktadır.

Böyle bir yanmaya en iyi örnek **Mrs. Reeser**'in ölümüdür (Bak. çerçeveli yazı). Olay, Pensilvanya Üniversitesi Tıp Okulu'nda ünlü bir antropolog olan **Dr. Wilton M. Krogman** tarafından incelendi. Bilim adamı, aynı zamanda yanmayla ilgili kaza ve cinayet soruşturmalarını da araştırın bir uzmandı. Pek çok alelade yanma olayının sebebinin ve sonuçlarının anlamak için araştırmalar, deneyler yapmıştı. Ceset yakma yerinde 8 saatten fazla 1110 derece sıcaklıkta yakılan bir cesedin kemiklerinin kül haline gelmediğini ya da dağılma belirtisi göstermediğini gözlemişti. Ancak 1650 derece sıcaklıkta sonra kemikler eriyerek biçim değiştirmeye başlıyorlardı.

İntihar mı, yanma mı?

Kendiliğinden yanma olayları bazen bir intihar olarak açıklanmaya çalışılmıştır. Kayıtlarda, intihar ederken kendiliğinden yanarak ölen iki kişiden de söz edilmektedir. Kurbanlar, önce intihar girişiminde bulunmuşlar, ama daha sonra kendiliğinden yanarak ölmüşlerdir. Üstelik, kendilerini yakamaya-
cak biçimde ve yanmayla ilgisi olmayan bir yolla ölmek üzereyken tutuşuvermişlerdir.

Olaylardan ilki, 46 yaşındaki bir dökümanhe işçisi olan **Denney**'le ilgilidir. 18 Eylül 1952'de Amerika'da meydana gelen olayda, adamın, sol kolundaki atardamarıyla el ve ayak bileklerini kestiği halde sonradan dumandan boğularak öldüğü belirlendi. Odasında alev yığını içinde bulundu. Ama içeride hiçbir yanık izine rastlanmadı. Savcı, adamın, üzerine parafin dökerek bir kibrit çaktığını ileri sürdü. Fakat odada içine parafin konulduğu tahmin edilen bir kaba rastlanmadı.

Ayrıca, sol koldaki kesilen atardamardan, her saniye vücuttaki kanın yüzde 4'ü akarken ve iki eli kan revan içindeyken adamın kibrit çakması da mümkün değildi. Araştırmacı **Otto Burma** şöyle yazıyordu: "*Hiç şüphem yok ki, Denney intihara teşebbüs etti. Ama intihar ederken, anlaşılamayan bir nedenle yanarak öldü.*"

Charles Fort, hayatı boyunca kendiliğinden yanma olayları dahil açıklanamayan çeşitli olaylar hakkında bilgi toplamıştı. Kendiliğinden yanma olaylarının cin ve şeytanlarla ilgilene bilim dalı ile ilgisi olup olmadığını araştırıyordu. Bu konuda şunları yazdı: "*Saniyorum, topladığımız bilgiler kendiliğinden yanan insanlar'la ilgili değil. Bunlar, kadın ya da erkeği yakan bir güçle ilgili. Tıpkı kurtadam olaylarında olduğu gibi, kurbanların çoğunu kadınlara oluşturuyor.*"

İkinci olay, yine Amerika'da, Michigan-Pontiac'ta oturan 27 yaşındaki **Billy Peterson**'la ilgilidir. Billy, 13 Aralık 1959 sabahı annesine "Allahaismarladık" diyerek evden ayrıldı. Daha sonra otomobiliyle garaja girdi. Çalışır haldeki otomobilin egzozuna bir hortum takıp içeri uzattı. Kendisi de otomobilin içine geçip oturdu ve kapıları kapattı.

Yaklaşık 40 dakika sonra oradan geçen biri, garajdan dumanlar çıktığını gördü. İçeri girince Billy'nin cesediyle karşılaştı. Adamın karbonmonoksit zehirlenmesinden öldüğü açık. Ama doktorlar, sırt, kol ve bacaklardaki 3. dereceden yanık izlerinin nedenini anlayamadılar. Vücudun bazı bölümleri, kömürleşerek dökülmüştü. Buna rağmen, elbiselerinde ve çamaşırlarında yanık izine rastlanmadı...

Otomobildeki cesetler

Bazı yazarlar, kendiliğinden yanma olaylarında ateşin olağanüstü bir hızla yayıldığını öne sürüyorlar. Çünkü, kurbanların çoğu, sanki hiçbir şeyin farkında değillermiş gibi sakın sakın dururken yanıyorlar. Eğer yanma yavaş yavaş gerçekleşseydi, bu kişilerde en azından bir panik belirtisi olması gerekirdi.

Ron Willis, kendiliğinden yanma üzerine yazısında bunun somut bir örneğini veriyor. Yazı, 1972'de **INFO Journal** dergisinin 8. sayısında yayımlandı. Olay, 1960'ta, ABD'nin Kentucky eyaletinde, Pikeville yakınlarında

meydana geldi. Yanan bir otomobilin içinde kömürleşmiş 5 ceset bulundu. Soruşturmayı yürüten savcı şöyle diyor: "Hepsi de otomobile yeni binmiş gibi oturuyorlardı. Otomobil nasıl tutuşmuş olursa olsun, kurtulmak için gayret göstermeleri gerekirdi. Ama hiçbirini istifini bozmadı, kolunu bile kaldırmamıştı..."

Willis, 17 Haziran 1971'de meydana gelen **Leon Eveille** olayında da çok yüksek ısı meydana geldiğini gördü. Leon, 40 yaşında bir Fransızdı. Cesedi, Arcis-sur-Anbe'de, kapıları kilitli halde yanmış bir otomobilin içinde bulundu. Otomobilin camları sıcaktan erimişti. Yanan bir otomobilin yaklaşık 700 derecelik bir ısı yaratacağı tahmin ediliyordu. Oysa camların erime sıcaklığı 1000 derecenin üzerindeydi.

Neden yanıyorlar?

Kendiliğinden yanmayla ilgili daha pek çok konu, incelenmek üzere bekliyor. Bazı insanların tutuşmaya yatkın oldukları kabul ediliyor. Böyle bir şey nasıl olabilir? Acaba insanın içinde vücut ısısını ayarlayabilecek bir mekanizma mı var? Sakın, kendiliğinden yanamlar, bilmeden bu mekanizmayla oynamayın!..

Kendiliğinden yanma'nın teorileri. Sayfa 159'da.

Eski askerin ölümü

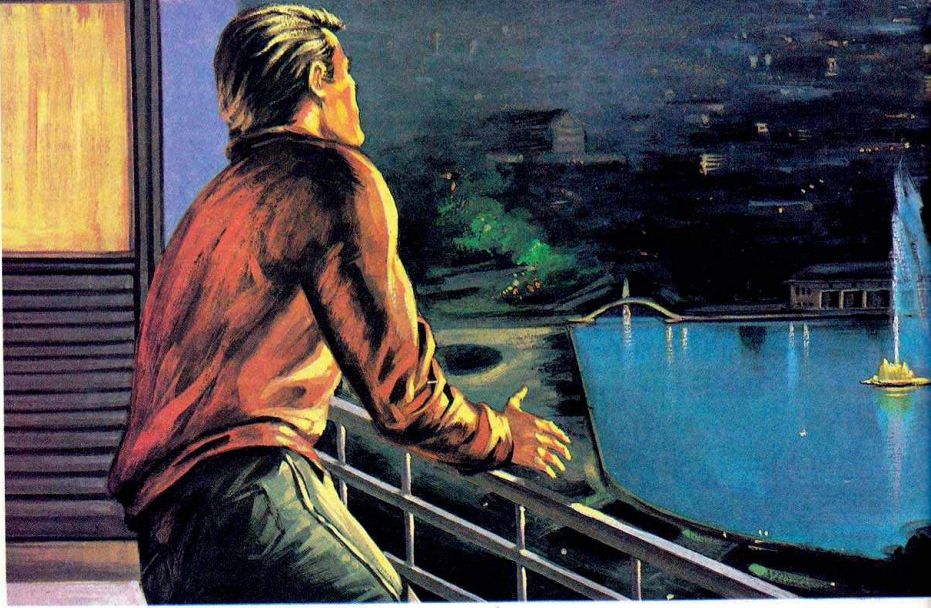
Aberdeen Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapan **Dr. J. Mackenzie Booth**, 19 Şubat 1888'de bir olayın aydınlatılmasına yardımcı olması için çağını. Olay, Constitution Caddesi'nde, bir evin çatı katında

meydana gelmişti. 65 yaşındaki yaşlı kiracının yanarak ölmesiyle ilgiliydi. Vücut büyük ölçüde zarar görmüştü: Etili kısımlar, kemiklerine kadar yanmıştı. Adamın üzerinde oturduğu döşeme de yanmış haldeydi. Sıcaktan, tavandaki tahtalar yer yer tutuşup düşmüştü. Hatta bunların bazıları cesedin üzerine düşerek, kömürleşmiş haldeki vücudun bazı bölümlerinin zedelenmesine yol açmıştı. Adam, en son 18 Şubat akşamı görülmüştü; elinde bir şişe ve lambayla çatı katına doğru çıkıyordu.

İçki ve sigara içerken, lambayı devirdiği ileri sürüldü. Dr. Booth'un raporunda yaşlı askerin içki içme alışkanlığından bahsediliyordu. Ama komşuların belirttiğine göre, adam içeri girdikten kısa bir süre sonra lamba sönmüştü. Ve gece boyunca çatı katında ışık filan görülmemişti (solda, 21 Nisan 1888 tarihli British Medical Journal'da yayımlanan fotoğraf). Resimde de görüldüğü gibi, çevresindeki tahtalar yanmamıştı. Yüzünde, "sanki yerinden memnunmuş gibi" rahat bir ifade vardı. Dr. Booth, raporunun sonunda "Kurtulmak için hiçbir çaba göstermediği anlaşıyor", diye not düşmüştü.

Uçandaireler sin

1981 yılında Kastamonu'da IŞIK SAÇAN TÜRBE'yi (Bak. BİLİNMEYEN, sayfa 81) ortaya çıkaran Dr. Gültekin Caymaz, arkadaşımız Ata Nirun'a Ankara'daki uçandaire gözlemlerini anlattı.

TÜRKİYE, UÇANDAİRE gözlemleri açısından hiç de fakir bir ülke değil. Ne olduğu bilinmeyen bu cisimler, dünyanın diğer bölgelerinde olduğu gibi, Anadolu ve Trakya semalarında da dolaşmayı çok seviyorlar...

Fakat maalesef, kayıtlara geçen olay sayısı çok az. Birçok kişi yaptığı gözlemi alaya alınıp korkusuyla anlatmıyor. Hoş, anlatsa ne olacak? Yetkililer, olayla ilgilenenler mi?..

Türkiye'yle ilgili bir özellik de şu: Elinde fotoğraf makinesi bulunan ve fotoğraf çekmesini bilen insan sayısı çok az. Bu işi bilenler, büyük kentlerde oturuyorlar. Fakat ne yazık ki, uçandaire olayları, genellikle kırsal kesimde geçiyor.

Son olarak bir de şu var: Bugün Avrupa ülkelerinde ve Amerika'da halk gördüğü cismi tanımlamayı biliyor. Çünkü oralarda televizyon ve basında uçandaire konuları sürekli olarak işleniyor. Görülen acayip bir cismin nasıl rapor edileceği öğretiliyor...

Dr. Gültekin Caymaz, bütün bu saydığı-mız özelliklerin dışında bir kişilik taşıyor. O, hem dikkatli bir gözlemci, hem de uçandaire konusunda bilgili bir bilim adamı.

Dr. Gültekin Caymaz, soldaki fotoğrafı, 1981 yazında Ankara'da çekti.

di de Ankara'da

Ankara: 1965

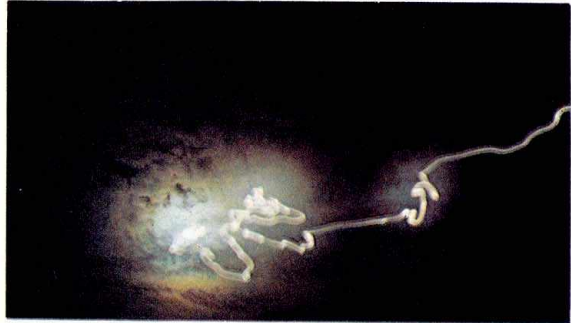
Dr. Caymaz, Ankara'da yaptığı ilk uçandaire gözlemini şöyle anlatıyor:

"1965 yılında ilk kez bir uçandaire gördüm. Yıldızlı bir geceydi. Gökyüzünü seyrediyordum. Bir ışık yerinden oynadı. Önce bir yıldızın yer değiştirdiğini sandım. Dikkatle izledim. Hareket durmuştu. Odama çekilip, yatıdım.

Fakat kafama takılmıştı. Yarım saat sonra kalktım, pencereye gittim. Görmüş olduğum ışık, aynı parlaklıkta duruyordu. Tam pencereden çekilirken, bu yıldız sandığım cisim, sarı, kırmızı ve turuncu renkte ışıklar saçarak TV verici anteninin olduğu tepeye doğru hızla ilerledi. Ardından kayboldu. O, kesinlikle bir yıldız değildi...

Sonraki yıllarda başka uçandaire gözlemlerim de oldu. Bir defasında denizde sırtüstü yüzerken, torpil biçimli, parlak alüminyum renginde iki cisim gördüm. Bilinen hızların çok üzerinde bir hızla hareket ederek kayboldular.

Acaba bu cisimler, çok ileri bir uygarlığın eserleri miydi? O yıllardan itibaren uçandaire olaylarının anlamını düşünmeye başladım..."

Dr. Caymaz'ın 1981 yazında çektiği fotoğraflarından biri (üstte).

Ankara: 1981. Dr. Caymaz bu kez fotoğraf çekiyor

Dr. Caymaz anlatmaya devam ediyor:

"1981'de bir yaz gecesi dolunay vardı. Ayın çevresindeki renkli bulutların fotoğrafını çekmek istedim. Pencereyi ışık yansımaları önlemek için kaldırdım. Objektifi B harfine göre ayarladım, kameramda Kodak Day-Light diya-

pozitif film vardı. Beş saniye sayıp, fotoğrafı çektim.

Sonra bir daha çektim. İki poz daha aldım. Bunları yaparken yanımda kızım da bulunmaktaydı. İkimiz de gökte olağanüstü bir şey görmedik. Filmi Avrupa'ya banyoya yolladık. Haftalar sonra resimler geldi ve ilk bakışta ne olduklarını anlayamadım.

Kızım, ayın resmini çektiğim geceyi hatırlattı. Ama resimlerde yılan gibi kıvrılıp dolaşan bir cismin izi vardı. Teknik araştırmada filmin bozuk olmadığı anlaşıldı. Olağanüstü hızlı bir cisim, o anda objektifin önünden geçmiş ve ışıklı bir iz bırakmıştı."

Ankara: 1982. Büyüyüp küçülen bir cisim

Niğde-Aksaray olaylarından sonra, uçandaire konusunun sürekli üzerine giden Dr. Caymaz, yeniden bir fotoğraf çekme olanağı buluyordu:

"9 Mayıs 1982 gecesi idi. Saat 01.00 civarında odamda oturup okuyordum. Oğlum, gökte bir cismin büyüüp, küçüldüğünü söyledi. Bakım. Doğruydum. Hemen makinemi hazırlayıp aynı teknikle fotoğraflar çektim. Ben, sadece ışığı azaltıp çoğalan bir cismin fotoğrafını çekmişim ama, fotoğraflar basılınca gördüm ki, hareket eden başka cisimler de çıkmış.

Hilal biçiminde olan bu cismin, bir fotoğrafta içbükey yüzünde, diğer fotoğrafta dışbükey yüzünde o parlak cisim hareket ediyordu. Bir diğer fotoğrafta üçgen biçimli, jet motoru izine benzer bir cisim vardı.

Fakat işin ilginç yönü, ben çekerken bunları görmemişim. Uçandaireler, yani garip gök cisimleri daha dikkatle izlenmelidir.

Bilim, her olayda olduğu gibi, uçandaire olaylarını da kendine yakışır bir titizlik ve sabırla araştırmalı ve yorumlamalıdır. Göktatışdır, uçakur, hayaldir gibi izahlar, günümüzde artık kitleleri pek tatmin etmemektedir."

Tanıklar artıyor

8 Eylül 1982'de, yine Ankara'da bilinmeyen gök cisimleri tekrar ortaya çıkırlar ve Dr. Caymaz, bu defa gözleminde yalnız değildi:

"Olay, saat 20:30-20:36 civarında gerçekleşti. Elilikteki muayenehanemden çıkan 4-5 hastam da tanık oldular. Elilik'in arkasında

Dr. Caymaz'ın, 1981 yazında çektiği fotoğraflarda yılan gibi kıvrılan bir cismin izi görülüyor (üstte).

kalan tepenin üzerinde, ışıklı, uzun bir cisim gördük.

Sessiz bir biçimde Gençlik Parkı'ndan, Çankaya'ya doğru ilerledi. Sarı, mavi, kırmızı, turuncu ışıklar saçıyordu. Aniden, yine ses çıkmadan, parçalara ayrıldı. Ana kütle, sanki Elmadağ ve Çankaya sırtlarına çarpacakmış gibi yol aldı ve sonra yükselerek tepelerin ardında kayboldu.

Zonguldak'tan Ankara'ya gelen bir diğer hastam, yolda otobüste aynı saatte, cismi gördüklerini sonradan anlattı. Ankara'da hava meydanlarında, radar merkezlerinde, cisim izlenmiş, ama olaya anlam verilememiş. Telefon eden meraklılara bir açıklama yapılmamış.

Ertesi gün, Güneş ve Milliyet gazetelerinde, aynı dakikalarda aynı özellikleri taşıyan cisimlerin Bursa ve İstanbul'da da görüldükleri ve doğuya doğru gittikleri haberi çıktı. Yetkililer, bunun parçalanmış bir meteor (!) olduğunu açıklaadılar.

Ama benim gördüğüm cisim, fizik kurallarına aykırı hareket ediyordu. Yani, sürekli yere doğru alçalması gerekirken, aksine tepelere doğru yükseliyordu.

Bir diğer ilginç nokta, cismin veya cisimlerin Ankara, İstanbul, Bursa ve Konya'nın bulunduğu geniş bir alanda yüzlerce kişi tarafından görülmesiydi. Yapsal özellikleri ve hareket yetenekleri, doğal gök cisimlerine benzememekteydi. İnsan yapısı böyle bir araçtan hiç habermiz yok... Hızları teknolojinin çok üzerindedir."

Başka gezegenlerde yaşam

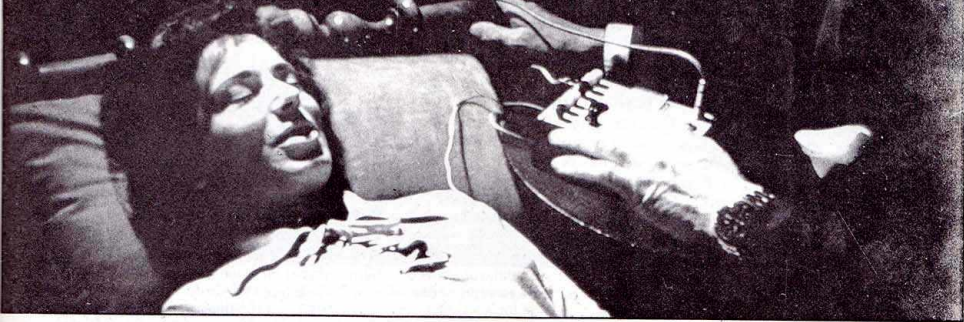
Dr. Caymaz'ın anlattıkları, ister istemez akla sorular getiriyor. Evrende Dünya'dan başka gezegenler de var mı? Daha önemlisi, nasıl bir yaşam? Milyarlarca yıldızın var olduğu evrende yapayalnız olmamız hem üstünlük, hem de çok özel bir durumdur ve bu düşünce sanki evrenin büyüklüğü karşısında saçma ve ilkel gibidir.

Konuyla yakından ilgilenen Prof. Carl Sagan, şöyle demektedir:

"Dünya dışı uygarlıkların izlerini ve gözlemlerini, ancak burada, dünyada yapabiliriz. Yani varsalar, onlar bize gelmelidirler. Bizim teknolojiniz onları araştırmamıza yetmez. Uçandaireler, başka bir uygarlığın temsilcileri mi? Çok mu ileri düzeydeler? Onlardan tarih boyunca söz ediliyor. Tümü yalan, uydurma veya yanılgı mı? İnsanlık bu soruyu sorabilir, doğal hakkıdır. Çünkü, gözümüz artık uzaya çevrilmiştir."

Geleceğin haberleşmesi: Telepati

İnsanda var olduğu kabul edilip de bilimsel olarak açıklanamayan güçlerin başında telepati gelir. Aynı odada bulunan birinin kafasından geçeni okuyanlar var. Bazıları da uzaktaki bir yakınının başına gelen bir felaketi anında seziyor. Acaba insanın gerçekten böyle bir gücü var mı? Bu konuda araştırmalar ve deneyler yapılıyor...

Amerika'nın önde gelen ruh araştırmacılarından Douglas Dean alet kullanarak kan miktarını izliyor. Araç, telepati faaliyetinin kan miktarını açıkça artırabileceğini gösteriyor (üstte).

Sir William Barrett (1845-1926) Dublin'deki Kraliyet Bilimler Koleji'nde fizik profesörüydü. İlk ruh araştırmacılarından biridir (altta).

TELEPATİ dediğimiz güç var mı, yok mu? Yani, insan, 5 duyusuna hitap edilmediği halde bir başkasının kafasından geçeni okuyabilir mi? Ya da kendisinden uzakta yaşanan bir olayı anında sezebilir mi?

Bu konu çok önemli. Eğer insanda gerçekten böyle bir güç varsa, bunu neden ortaya çıkarıp da kullanmasın!

Birçok ülkede birbirinden habersiz yaşamış telepati olayları var. Bunları yaşayanlara ve tanıklarına "yalan söylüyorlar, uyduruyorlar" deyip, konuyu geçiştirmek mümkün değil...

Rüyasında kardeşinin merdivenden düşüşünü yaşadı

Telepati konusunu araştıranların ilgisini çeken olaylardan biri 1883'te İngiltere'de geçti. Rahip Warburton erkek kardeşi ile beraber aynı evde yaşıyordu.

Bir gün evde yalnızdı. Koltukta uyukluyordu. Birden, bir düş gördü. Düşünde kardeşi çok aydınlık bir salondaydı. Merdivene doğru yürüyordu. Ayağı kayıyor ve merdivenden yuvarlanıyordu...

Rahip "Tanrım düştü!" diyerek uyardı. Kardeşinin nerede olduğunu merak etmeye başladı. Onun başına bir şey gelmiş olmasından korkuyordu. Bir süre bekledi. Sonra tekrar uykuya daldı.

Kardeşi bir davete gitmişti. Eve dönünce

ağabeyini uyandırdı ve ona şöyle dedi:

"Az kaldı boynum kırılacaktı. Balo salonundan çıkarken ayağım takıldı, merdivenden tepetakra yuvarlandım..."

Bu güç herkeste var mı?

Telepati ile ilgili kitaplarda, Rahip Warburton'un başından geçen olay gibi binlerce örnek var. Ayrıca birçok insan kendi hayatında bunun gibi olayları yaşadığını söyler.

100 yıldan fazla bir zamandan beri telepati konusu araştırılıyor. Bu sözcük, ilk kez 1882'de F.H. Myers tarafından ortaya atıldı. Myers, İngiltere'deki ünlü Cambridge Üniversitesi'nde öğretim görevlisiydi.

Aynı yıllarda yine İngiltere'de telepati ile ilgili çok geniş bir anket düzenlendi. 20.000 kişiye sorular soruldu. Anket katılanlar bildikleri telepati olaylarını yazdılar.

Sonuçta telepatinin çok yaygın olduğu ortaya çıktı. Başından böyle bir olay geçmiş insan sayısı hayli fazlaydı.

Bilimsel çevrelerin konuya duydukları ilgi giderek arttı. Acaba böyle bir güç her insanda var mıydı? İşin en çok araştırılan yanı buydu.

Deneyler başlıyor

20. yüzyıl başında telepati araştırmalarının arttığı görüldü. Özellikle Batı Avrupa ülkeleri ve Amerika'da telepati deneyleri yapılmaya başlandı.

Sir Oliver Lodge (1851-1940), birbirlerinin zihnini okuyabildiklerini iddia eden iki kızla ruh denemeleri yaptı.

Telepati araştırmalarının öncülerinden biri Sir William Barrett'tir. O, Dublin'deki Kraliyet Bilimler Koleji'nde fizik profesörüydü. Yaptığı deneyler sonunda telepatinin gerçek olduğuna karar verdi.

İncelenen, sadece kendiliğinden meydana gelen telepati olayları değildi. Deneylere katılanlardan, başka birinin kafasından geçenleri okumaları isteniyordu.

İngiliz Fizik Profesörü Oliver Lodge bu alanda çok başarılı sonuçlar elde etti. O, telepatik bakımdan duyarlı iki insanı bir odanın iki köşesine oturtuyordu. Bunların ellerine iskambil kâğıtları veriyordu.

Sonra karşılıklı olarak, birbirlerinin o anda ellerinde bulunan kâğıtları bilmelerini istiyordu. Tabii, deneklerin diğerinin elindeki kâğıdı görmelerine imkân yoktu.

Sonuçta, bu deneylere katılan bir kısım insanın, hayret verici başarılar elde ettikleri görüldü...

Kocasının beynini okuyor

1930'larda ünlü Amerikalı yazar Upton Sinclair'in, karısı ile birlikte gerçekleştirdiği telepati deneyleri büyük ilgi çekti.

Bayan Sinclair'in güçlü ruhsal yetenekleri vardı. Telepati yoluyla kocasının çizdiği resimleri, görmediği halde, önündeki kâğıda çiziyordu. Daha sonraları, bunu sadece kocası ile değil, başkaları ile de gerçekleştirdi.

Denemeler bazen bitişik odalarda, bazen arada çok uzak mesafeler varken yapıyordu. Asıl resimlerle Bayan Sinclair'in çizdikleri

arasındaki benzerlik şaşırtıcıydı. Rastlantı olamazdı. Çünkü resimler o kadar basit değildi.

Toplam 290 deneme yapıldı. Sonuçta Bayan Sinclair bunların % 23'ünde kesin başarılı, % 53'ünde yarı başarılı, % 24'ünde ise başarısız kabul edildi.

Yarı başarılı sayılan resimlerin, büyük kısmı, başarılı sayılanlar kadar etkileyiciydi. Bir keresinde Upton Sinclair önündeki kâğıda püsküren bir yanardağ çizdi.

Karısı öteki odada birçok gözlemcinin arasındaydı. Resmi çizmeye başladı. Yanardağı, hemen hemen aynen çizdi. Fakat dağın üzerinde gözüken püskürmeyi kara bir böcek sandı.

Görünüşte iki resim birbirine çok benziyordu. Eğer Bayan Sinclair deneksinin çizdiği resmi anlatması istenseydi, o, muhtemelen dağın üzerinde bir büyük böcek var diyecekti...

Upton Sinclair bir sosyalistti. Bu yüzden onun karısı ile birlikte yaptığı deneyler bazı kesimlerce şiddetle eleştirildi. Ondan, dünyaya akılcı biçimde bakmasını istedi. Oysa o, akıl yolundan ayrılmadığını ileri sürüyordu. Ona göre telepati gerçekten vardı, fakat henüz bilim bunu kanıtlamıyordu...

Beyinden beyne haberleşme

Telepati sadece halk arasında değil, bilimsel çevrelerde de büyük ilgi gördü. Fakat çoğu bilim adamı, işi "olabilir, incelemem lazım" gibi sözlerle geçiştiriyordu.

İngiliz Dr. J.B. Rhine, telepati konusunda bilimsel saygınlık kazandırmak istedi. Laboratuvarında telepati araştırmaları yapmaya başladı. Değişik yöntemler uyguladı. Özellikle Zener Kartları ile yaptığı deneylerde çok şaşırtıcı sonuçlar elde etti. Zener Kartları telepati deneyleri için özel olarak hazırlanmış kartlardı. İskambil kâğıtlarına benziyorlardı. Her kartın üzerinde ayrı bir şekil ve numara vardı. Deneyler sonunda beyinden beyne haberleşmenin gerçek olduğuna karar verdi...

Psikolog Riess karşı çıkıyor

Bir gün Dr. Rhine telepati konusunda konferans veriyordu. Dinleyiciler arasında bulunan yurttaş Psikolog Bernar Riess ona sorular sormaya başladı. Riess telepatiyi inanmıyordu. Niyeti Dr. Rhine'i köşeye sıkıştırmaktı. Fakat istediğini elde edemedi.

İki bilim adamı konferanstan sonra bir araya geldiler. Birlikte deney yapmaya karar verdiler.

Ruhsal yetenekleri çok güçlü olan bir kadın buldular. Bu kadın üzerinde çeşitli denemeler yaptılar. Riess, eline bir iskambil kâğıdı alıyor, kadından bunu bilmesini istiyordu. 25 kartlık desteyi 74 kere denedi. Denemelerin sayısı 1850'ye kadar çıktı.

Sonuçta, Riess, kadının ortalamaya olarak 25 karttan 1850 tanesini bildiğini kabul etti.

Riess, telepatiyi kabul ediyor

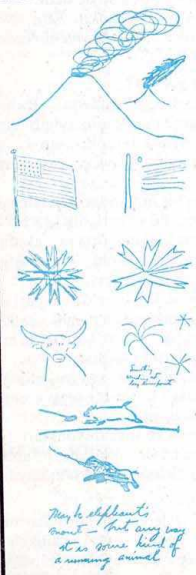
Psikolog Riess 1938'de Amerika'ya davet edildi. Amerikan Psikoloji Derneği'nde

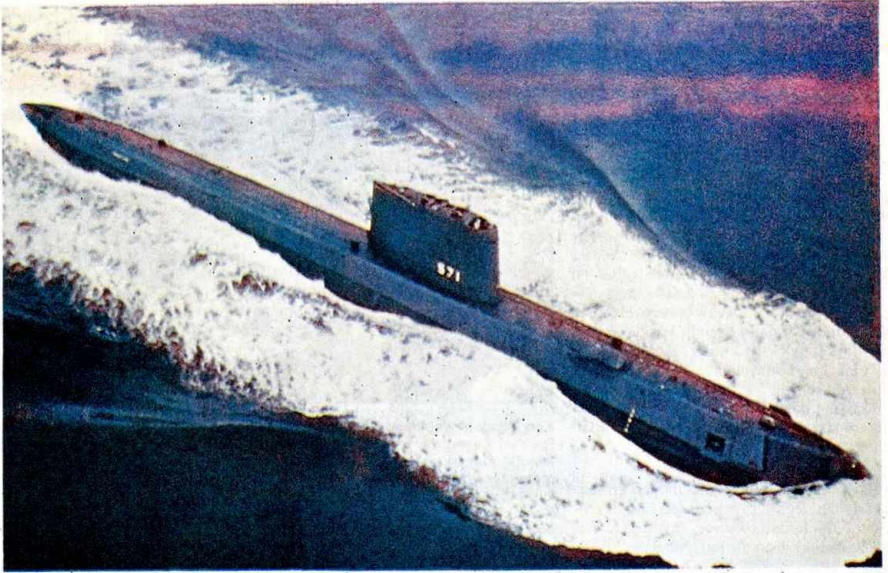
Aylar, yıllar süren bir çalışma

Amerikalı romancı Upton Sinclair'in çizdiği resimlerin görüntüleri karısı tarafından telepatik olarak algılanabiliyordu. Çizdikleri arasında şaşırtıcı bir benzerlik vardı. Görülen ilk çift resimde (solda), Sinclair'in yaptığı püsküren bir yanardağdır. Karısı ise püskürmeyi bir böcek olarak yorumladı. Sinclair, "büyük bir başarı sayılamayacağım", söylüyor. Ama aslında, koca duman bulutu, Bayan Sinclair'in resmindeki böceğin gövdesine bayağı benziyor. Dağın kenarları da böceğin antenleri olarak düşünülebilir.

İkinci ve üçüncü çift resimler için açıklamaya gerek yok. Bayan Sinclair, kocasının çizdiği inçgi kâğıda geçirmekte güçlük çekti. Ne olduğunu anlayamamıştı. Ama, "kendinden uzun çizgiler çıkan bir şey" gördüğünü belirtti (dördüncü resim).

Son resim çiftinde, Bayan Sinclair, esas resmi algılamakta başarısız kalmış. Ama iki çizim arasındaki benzerlik çok şaşırtıcıydı. Resim hakkında şu yorumu yaptı: "Filin hortumu olabilir, ama koşan bir hayvan gibi, ipe benzer bir şeyin önünde oynayıp duruyor."

düzenlenen oturuma katıldı. Orada, kendisinden telepati üzerine yapmış olduğu deneyleri anlatması istendi. Riess, şöyle konuştu:

"Dr. Rhine'la birlikte yaptığımız çalışmada kullandığımız yöntem eleştirilemez. Çünkü beni tamamiyle serbest bıraktı. Kâğıt destesini alıyor, istediğim gibi karıştırıyordum. Kartları birer birer açıyordum. Açılan her kartı kaydediyordum.

Kadının elimdeki kartları görmesine imkân yoktu. Onları gören bir tek bendim. Kadın beni aldatmış olamaz. Ancak, ben kendi kendimi

Amerikan nükleer Nautilus denizaltısı ile ilgili 1950'lerin sonunda bir söylenti yayıldı. Buna göre, Amerikan Bahriyesi telepati denemeleri yapıyordu. Karadaki bir ajanla su altında bulunan denizaltıdan mesaj gönderen biri, haberleşiyordu.

aldatmış olabilirim. Bunu da takdirinize bırakıyorum..."

Askeri amaçlar için telepati

Telepati giderek bütün dünyaya yayıldı. Hemen her memlekette, kendisinde başkasının düşüncelerini okuma gücü bulunduğu ileri süren birçok insan ortaya çıktı.

İnsanların telepatiyeye duydukları ilgi ve heyecan azalmaya başladı. 1950'li yılların sonlarına gelindiğinde 'bu durum aniden değişti.

Fransız basınında, Amerikalıların askeri alanda telepatiden yararlandıklarını açıklayan raporlar yayınlanmaya başlandı. Hem de bu kez telepatik haberleşme, denizin içinden denizin üstüne doğru yapıyordu.

Amerikan denizaltısı Nautilus'da bulunan bir medymla kıyadaki bir telepati uzmanı arasında mesajlar gidip geliyordu. Denizaltının içinde bulunan medyum, uzmanın onlara söylemek istediğini anlıyor, kıyadaki uzman da yoğun bir düşünmeyle denizaltının durumu hakkında bilgi alıyordu. Amerikan yetkilileri gazetelerde çıkan raporları şiddetle yalanladılar...

Fakat Rustar olaya büyük ilgi duyular. Rus ruh araştırmacıları bu konuda deneylere hız verdiler. Komünist Parti'nin üst kademe yöneticilerinin, araştırmaları destekledikleri biliniyordu. Fakat elde edilen bilgilere ulaşmak, batı dünyası için mümkün olmadı...

Telepati felce meydan okuyor

Rus bilim adamı Dr. Leonid Vasilev telepati

Rüyalardeki duyuyötesi algılama

Son araştırmalar, telepatinin düşünüldüğünden çok daha sık ortaya çıktığını gösteriyor.

New York, Brooklyn'deki Rüya Laboratuvarı'nda uyku sırasında telepati konusunda bir dizi deneme yapıldı. Bir denek, odalardan birinde uyuyordu. Mesaj gönderme gücü olan bir aracı ise, resimli kartpostallara bakıp görüntülerini telepatik olarak gönderiyordu. Beyin dalgalarını izleyen alet deneye bağlıydı. Dalgalarındaki değişiklik denegin rüya gördüğünü ispat ettiği zaman denek uyandırılıyordu. Rüyasını anlatması isteniyordu.

Yollanan görüntülerle rüya arasında büyük benzerlik çıktı. Ama, esas resimlerin hiçbirini tam olarak alınmadı. Görüntüler, denegin o sırada gördüğü rüyayla karışmıştı.

Telepati

konusunda geniş kapsamda araştırmalar yaptıktan sonra denemelere girişti. Bunlardan birinde çok çarpıcı bir sonuç elde etti.

Vücutunun sol tarafı tamamen felçli olan bir kadını hipnotize etti. Sonra ona mesajlar göndermeye başladı. Konuşmuyor, yoğun olarak onu düşünüyor ve ondan bazı isteklerde bulunuyordu. Bu isteklerini kadına düşünce yolu ile iletiyordu.

Denemeye katılanların görmesi için, kadından istediklerini bir kâğıda yazıyordu. Dr. Vasiliev'in amacı kadının felçli durumunu ortadan kaldırmaktır. Birkaç seanstan sonra bunu başardı. Kadın, felçli sol kolunu ve sol bacağı oynatmaya başladı.

Dr. Vasiliev'in aldığı sonucu inanmayanlar oldu. Ondan, daha geniş bir seyirci topluluğu önünde çalışması istendi. Vasiliev kabul etti. Bu kez felçli kadının gözleri bağlandı. Tek bir kelime konuşulmadı. Vasiliev buyrukları verdikçe yine bir kâğıda not ediyordu. Sonuç yine çok başarılıydı. Seans sırasında kadının felçli durumu tamamen ortadan kalktı...

20 karttan 12'sini bildi

Ruslar telepati alanında daha da ileri gittiler. Birbirinden değişik şaşırtıcı gösteriler düzenlediler. Bunlardan birinde Biyofizikçi Dr. Yuri Kamensky ile aktör Karl Nikolaiev birbirlerine telepati yoluyla bilgiler gönderdiler. Deney sırasında Kamensky Sibirya'da, Nikolaiev ise Moskova'daydı.

Denemeyi çok sayıda bilim adamı izledi. Bunların bir kısmı Kamensky'nin, bir kısmı Nikolaiev'in yanındaydı. Kamensky elindeki Zener kartlarını Sibirya'da sıraya diziyordu. Nikolaiev ise aynı sırayı Moskova'da bulmaya çalışıyordu.

Beynin çalışması ekranda gözüktü

Aktör Nikolaiev ile Dr. Kamensky'nin telepati alanında başarıları büyük ilgi gördü. Herkes onların deneylere devam etmelerini istiyordu.

Özellikle bilim adamları konunun üzerine gidiyorlardı. Denemelerin birinde insan beyninin çalışmasını izleyen bir alet kullandılar. Nikolaiev'i bu alete bağladılar. Aletin bir de ekranı vardı. Nikolaiev'in beyindeki hareketler ekranda gözüktüyordu.

Eğer, Nikolaiev sakin sakin düşünüyorsa, ekrandaki dalgalar da düzenli bir ritim gösteriyorlardı. Şayet Nikolaiev heyecanlanırsa ya da bir konuyu yoğun olarak düşünürse, bu ekrandaki dalga hareketlerinden fark ediliyordu.

Mors alfabesi devreye giriyor

Dr. Kamensky görüntüler yollamaya başladığında Nikolaiev'in beynine bağlı olan ekrandaki dalga hareketleri değişiyordu. Bilim adamlarından birinin aklına çok ilginç bir fikir geldi.

Bu da, telepati deneyinde mors alfabesini kullanma ile ilgiliydi. Örneğin Dr. Kamensky telepati yoluyla Nikolaiev'e "kedi" sözcüğünü iletmek istemisi olsun. Çok yoğun bir biçimde

Karl Nikolaiev (solda) ve Dr. Yuri Kamensky (sağda ikinci), telepati yoluyla mors mesajları göndermek için bir yöntem geliştirdiler (üstte). Sovyet ruh araştırmacısı Dr. Leonid Vasiliev (altta).

kedileri düşünmek yerine, kedi sözcüğünün mors alfabesi ile yazılışını düşünecekti. Sadece nokta ve çizgilerden oluşan mors alfabesinde düşünmek demek, nokta ve çizgileri düşünmek demekti... Bu da bir sözcüğü şekil olarak düşünmekten daha kolaydı.

Uyguladılar. Bazı az harfli sözcüklerde kesin başarı elde ettiler...

Düşünce ve kan basıncı

İşin içine aletlerin de karışmasıyla telepati araştırmaları giderek yaygınlaştı. Çekoslovak araştırmacı Dr. Stepan Figar yepyeni bir alet geliştirdi.

Bu alet düşünme ile kan basıncı arasındaki ilişkiyi ortaya çıkardı. Belirli bir kişi yoğun olarak düşünüldüğünde, insanın kan basıncı değişiyordu. Bu değişikliği de Dr. Figar'ın aleti gösteriyordu.

Amerikalı Elektrokimyacı ve Bilgisayar Uzmanı Dr. Douglas Dean, ruhsal olarak ilgilendirilmiş bir bilim adamıydı. Dr. Figar'ın buluşlarını daha ileriye götürdü.

Telepatik mesajlar gönderen bir kişinin duygusal olarak bağlı olduğu birini düşündüğünde kan basıncının arttığını tespit etti.

İnsan aklı bir radyo mu?

Telepati araştırmaları sürdürülüyor. Yeni buluşlar, eski bilgilerle birleştiriliyor. Her geçen gün konu derinleşiyor. Acaba bu işin sonu nereye varacak?..

Her insan beyninin hem bir radyo alıcısı, radyo vericisi olduğu iddiası doğru mu? Buna göre dünyada ne kadar insan varsa, bunların hepsi düşündükleri anda belirli bir frekanstan yayın yapıyorlar.

Ayrıca isteyen herkes, diğer insanların düşüncelerini okuyabilir mi? Beynini ve kendinde var olan gücünü kullanmayı bilirse neden olmasın!

Durugörü, telepatinin daha gelişmiş mi? Sayfa 135'te.

Mısır piramitleri 4000 yıldır sessiz ve dimdik duruyorlar. Bu dev yapıtların nasıl ve niye yapıldıkları ortaya çıkarılmıyor. İçlerinde bir sır sakladıkları belli... Ama bu sırrın ne olduğu bütün araştırmalara rağmen gün ışığına çıkarılmadı.

PİRAMİTLER ESKİ MISIR uygarlığının sembolleridirler. Bu uygarlığın gücünü temsil ederler. Fakat bu gücün nereden geldiği bir türlü anlaşılamaz...

Mısır'ın bomboş çöllerinde sakince beklerler. Gökyüzüne doğru sanki bir şeyleri işaret ederler. Görünüşte biçimleri basittir. Herkes onların yapılarının kolayca anlaşılacağını zanneder. Oysa aldatıcı, esrarengiz ve karmaşıktırlar...

Zaman unutuluyor...

Dünyanın başka yerlerinde de piramitler vardır, ama Mısır'dakiler farklıdır. Onların, başta gelen ilk özellikleri büyüklükleridir. Öyle ki, bu büyüklük, piramidin yanına giden herkeste bir heyecan uyandırır.

Sanki o anda yaşam durur. Her şey anlam-sızlaşır. Dünya, insana, taştan ve gökyüzün-den ibaretmiş gibi gelir...

Bir piramidin içine giren ise bambaşka

Eski Mısır uygarlığını inceleyen pek çok bilim adamı, bir piramidin inşa bloklarını kaldırmanın en muhtemel yolunun, tarihi yapı etrafında yavaş yavaş dönen bir çamur tuğlası rampası olduğu konusunda hemfikirlerdir. Bu, daha çok Firavun Diyozer'ininki gibi (arka sayfada) bir basamaklı piramit ortaya çıkaracaktır! Daha sonra, işi bitirmek için ilave bloklar, rampanın tepesine çekilebilecek ve rampa yavaş yavaş söküldükçe, bloklar yerlerine koyulabilecektir.

duygular yaşar. Bir kere, burada zaman unutulur. Bu, çok olmuştur. Piramitlerin içinde dolaşanlara o günün tarihi sorulduğunda çoğu kez doğru cevap alınamamıştır.

Piramidin içinde yaşanan duygular da çeşitlidir. İnsanın içine birden bir sıkıntı düşer. Bunu korku, merak ve heyecan izler. Bazen bir anlık ferahlama duyulur...

Neden yapıtlar?..

Eski Mısırlıların piramitleri neden yaptıkları hakkında birtakım düşünceler ortaya atıldı. Ama gerçek neden bir türlü bulunamadı.

Piramitlerin nasıl yapıldıkları hakkında da birbirinden değişik, çok sayıda teori vardır. Fakat hiç kimse, kesin bir inşa planını bugüne kadar ele geçiremedi.

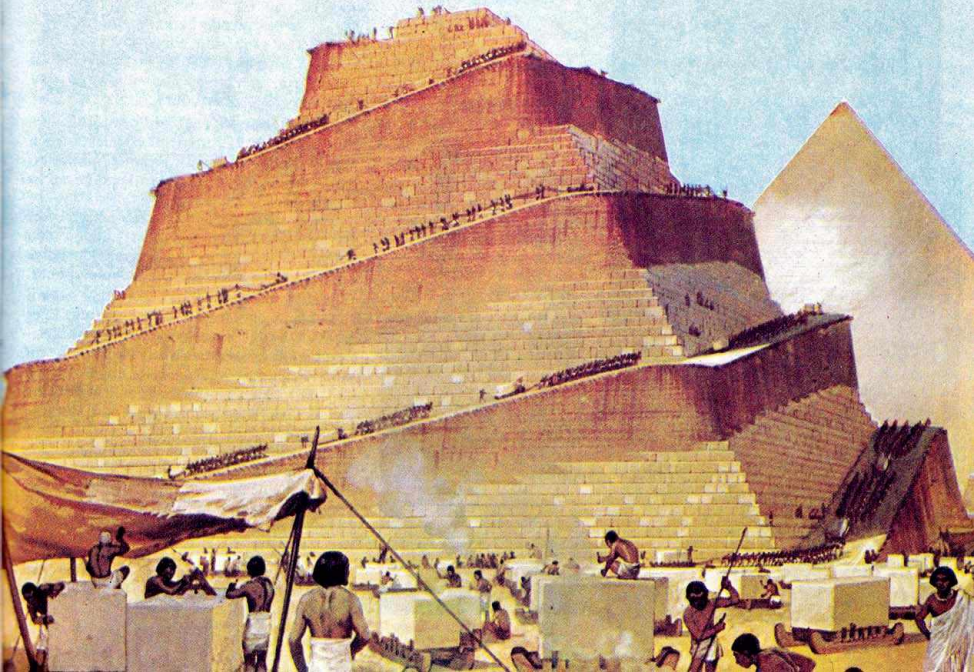
İlk kez taş kullanıyorlar

M.Ö. 2650 yıllarında Mısır'da 3. sülale iş başındaydı. **Firavun Diyozer**, Sakarra kenti yakınlarında ünlü **Basamaklı Piramit'i** yaptırdı.

O çağda Mısır'ın başkenti, bugünkü Kahire'nin biraz güneyinde kalan Memfis kentiydi. Basamaklı Piramit bu kenten görünürdü.

Memfis'te oturanlar yüksekliği 60 m'yi

Piramitlerin esrarı

Mısır uygarlığı

bulan bu dev yapıyı hayranlıkla seyrederdiler. Bu piramit, ölmüş firavunların anısına dikilmiştir. Mısır mimarisinin ilk taş yapı denemesidir. Daha önceki mezarlar hep kerpiçten yapıldı.

Yıldızlara uzanan merdiven mi?

Basamaklı Piramit'in yapımı, toprağın 30 m kazılması ile başladı. Buraya taştan tek katlı bir mezar odası yerleştirildi.

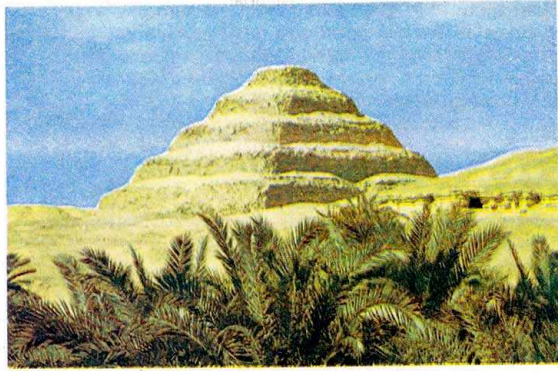
Başlangıçta toprağın üzerinde sadece bir kat vardı. Sonradan bu katın üzerine basamaklı 3 kat eklediler. Toplam 4 kat oldu.

Ardından 2 kat daha eklenince, 6 katlı ünlü Basamaklı Piramit ortaya çıktı. Bu piramidin neden basamaklı olarak yapıldığı tam olarak bilinmiyor. Kimilerine göre bu basamaklar kayaların taşınmasının gerektirdiği bir zorunluluktan doğdu. Yani o zamanki yapı tekniği ile ilgiliydi.

Kimileri ise, basamakların ölü firavunların yıldızlara ulaştırarak merdiveni simgelediğini söylüyorlar...

Büyük piramitler geliyor

M.Ö. 2500-2400 arasında 4. sülele iş başındaydı. Bu süleleden **Firavun Sinofru**, Sakkara'nın güneyindeki Dashur bölgesine iki piramit yaptırdı.

Yaklaşık olarak M.Ö. 2650'de, Sakkara'da Firavun Diyozer'in mezarının üzerine inşa edilen ilk gerçek piramit. İlk yüksekliği 60 m'den fazla idi (üstte).

Ardından Gize'deki üç ünlü piramit inşa edildi, **Keops'un büyük piramidi**, onunla hemen hemen aynı boydaki **Kefren** ve en küçükleri **Mikerinos**.

Büyük Piramit, boyutları, içindeki odalarıyla eşsiz bir yapıdır. Yeraltından, geçitlerle diğer iki piramide bağlıdır.

Büyük piramit, aynı zamanda piramit yapımının doruk noktasıdır. İlk yapıldığında 146 metreydi. Tabanı kare biçimindedir. Bu karenin bir kenarının uzunluğu yaklaşık 231 metredir.

Bugünkü uzunluğu 137 metredir. Tepesindeki taşların bir kısmı alınarak ortaçağda Kahire'de bazı yapılarla kullanılmıştır.

Büyük Piramit, tam adıyla söylemek gerekirse, Keops'un Büyük Piramidi bütün zamanların en yüksek piramididir ve aynı zamanda en kusursuzudur.

Firavun Keops törensiz mi gömüldü?

Mısır'da piramitlerin sırtını çözmek isteyen herkes, Keops'un Büyük Piramidi'ni inceler. Sanki bu dev anıtta insanları kendine çeken bir güç vardır.

Büyük Piramit'in yapılma amacı neydi? İlk anda bu yapının bir mezar olduğu aklı geliyor. Gerçekten de, şimdi Kral Odası diye adlandırılan bölümde bir lahit bulunmakta.

Fakat bu odada bir ölü gömme töreni yapıldığına dair hiçbir belirti yoktur. Eğer Firavun Keops burada yatıyorsa, onu geleceksel ölü gömme töreni yapmadan mı gömdüler?..

Kral Odası'na gitmek için görkemli Büyük Galer'i'den geçmek gerekiyor. Buranın uzunluğu 47,5 m, yüksekliği 8,5 m, eni ise 2 m'dir. Belki de Keops ölünce rahipler burada bir tören düzenlemişlerdir.

Fakat yine de bir sorun çözülemeyen kalıyor. Büyük Galer'i'nin başladığı yere ulaşan koridor çok alçaktır. Buradan geçmek isteyen biri, ancak iki büküm olursa, bu işi başarmaktadır. Koskoca firavunun gömüldüğü odaya neden böyle dar bir koridordondan gidiliyor olsun?..

Nil boyunca çeşitli mevkilerde, 40 kadar önemli piramide rastlanır. Ancak, Büyük Piramit'in yerleştirildiği yer özellikle dikkate değer. Eski Mısır'ın doğu ve batı sınırları arasında tam ortada bulunur ve merkezi piramit olarak çizilmiş bir çeyrek daire, Nil deltasının tamamını kapsar (solda).

"Bir piramidin yanında durun, gözlerinizi tepeye doğru kaldırın... Dünyanın yarısı taşır, diğer yarısı ise gök." Büyük Piramit'in bu görünümü, açık olarak, taşların nasıl bir araya getirildiklerini gösterir (altta).

Dünyanın yuvarlak olduğunu biliyorlar mıydı?

Üç büyük piramit neden başka yere değil de Gize'ye yapılmıştı? Bu bölgenin özelliği mi vardı?

Bugün, eski Mısırlıların coğrafya ve evrenle ilgili bilgilerinin çok fazla olduğunu biliyoruz. Piramitlerin yapıldığı yerlerden yola çıkarak, onların, o zamanlar Dünya'nın yuvarlak olduğunu bildikleri ileri sürülüyor.

Aynı zamanda enlem ve boylamların derecelerini hesapladıkları, dolayısıyla Dünya'nın çevresini ölçtükleri kabul ediliyor.

Sadece piramitler değil, hemen tüm tapınaklar ve yeni kurulan kentlerin yerleri bu bilgilere göre tayin edilmiş olabilir mi? Yapılan hesaplar bunu doğrulamaktadır...

Altın ölçüyü nereden öğrendiler?

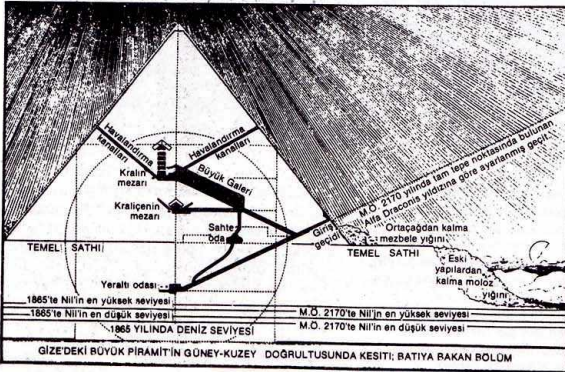
Büyük Piramit incelendiğinde ortaya çok çarpıcı özellikler çıkmaya devam ediyor.

Yapılan hesaplara göre bu piramidin yüksekliği ile tabanı arasındaki oranı olan 'pi' sayısını veriyor. Bir dairenin çevresinin, o dairenin çapına oranı olan pi sayısını bilmek, ancak ileri derecede bir matematik ve geometri bilmek ile mümkündür

Bundan başka yine Büyük Piramit üze-

1864'te, İskoçya Kraliyet Astronomu ve Edinburg Üniversitesi Uygulamalı Astronomi Profesörü Charles Piazzi Smyth tarafından hazırlanan Büyük Piramit'in bir kesiti. Smyth, giriş geçidinin, M.Ö. 2170 yılında Alfa Draconis yıldızının bulunduğu yer ile aynı hizada olduğuna inanıyordu (altta solda).

Gize'deki piramitler. Ortadaki Büyük Piramit (altta sağda).

rinde yapılan ölçümler eski Mısırlıların "Altın ölçü"nü de bildiklerini ortaya çıkardı. Altın ölçü, bir yapının, insan gözüne en uygun ve en ahenkli görünüşü olması için bulunmuş bir ölçüyü. Bunu bulan ve uygulayanların Eski Yunanlılar olduğu sanılırdı...

Devasa ölçüler

Büyük Piramit'in 2.500.000 kireçtaşı bloğuyla yapıldığı hesaplandı. Blokların boyutları 1.2x1.2x0.75 m'dir. Ağırlıkları ise 2,5 tondur. Ayrıca 15 ton ağırlığında büyük bloklar da vardır. Büyük Piramit'te 2.700.000 metre küp taş vardır. Bunların toplam ağırlığı ise 6 milyon tondur. Bu, New York'taki Empire State binasının ağırlığının iki katıdır.

Büyük Piramit, en doğru olarak 1925

yılında James Humphrey Cole tarafından ölçüldü. Cole, bazı blokların eksik olmasına rağmen köşelerin gerçek yerlerini saptadı. Kenarların ölçümünde 3,8 cm'lik bir hata payı olduğunu açıkladı.

Büyük Piramit'in kenarlarının ölçülere şöyledir: Kuzey 230, 253 m, güney 230, 454 m, doğu 230, 391 m, batı 230, 357 m. Bu ölçümlere göre en uzun ve en kısa kenar arasında yalnızca 20.1 cm'lik bir fark vardır.

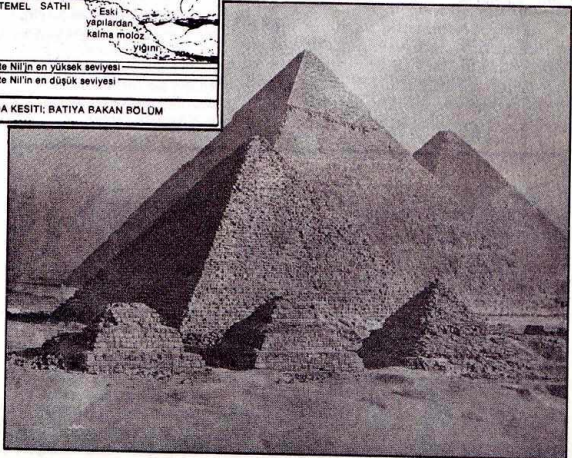
Cole, piramidin özgün yüksekliğini hesaplama girişiminde bulunmadı. Kenarların 50°51 eğimli olduğunu kabul etti. Bu da 146, 65 m yükseklik demektir. Bu konuda daha önce Arkeolog Sir Flinders Petrie bir araştırma yapmıştı. Petrie 1883'te yayınladığı araştırmalarında piramidin yüksekliğinin yapıldığı sırada 146,70 m olduğunu belirtmiştir.

10.000 kişi çalıştı

Yapılan değerlendirmeler, Büyük Piramit'in 20 ile 30 yıl arası bir sürede yapıldığını göstermektedir. Çalışan insanların sayısının ise 4000 ile 10000 arasında olduğu düşünülmektedir. Bu insanlar sürekli bir şekilde çalışmışlardır. Ayrıca taş ocaklarında da yüzlerce insan çalışmaktaydı.

Yaz sonunda 3-4 ay boyunca Nil nehri taşardı. Bu dönemde 100.000'den fazla insan, bir yıl sonraki taş ihtiyacını, yapım alanına taşırdı. Bunun yanı sıra, hazırlanmış olan bloklar inşaat bölgesine çıkarılırdı. Piramidin ortadaki ana yapısı için yakında bulunan taş ocaklarından daha düşük kalitede taş getirildi.

Sfenks, işte böyle bir taş ocağından alınan ve daha sert olan bir kayadan yapılmıştır. Piramidin içindeki odaların iç yüzeylerinin kaplanması için kullanılan granit ise Yukarı Nil Vadisi'nden getirilirdi. Yüzeyde kullanı-

Mısır uygarlığı

lan daha kaliteli kireçtaşı ise Kahire'nin doğusunda nehir boyunca uzanan Mokattam tepelerindeki Tura taş ocaklarından sağlanmaktaydı.

Taşlar nasıl taşındı?

Yıllar geçip mühendisler Mısır bilimine ilgi duyunca, Mısırlıların kullanmış olabilecekleri yapım teknikleri üzerinde düşünmeye başladılar. Bunlardan bir tanesi piramidin belli düzeylerine vinç yerleştirmiş olabileceklerini ileri sürdü. Bu vincin aşağıda dev bir bocur-gata ulaşan ve çeşitli makaralardan geçen çok uzun ipleri olmalıydı. (Oysa uzmanlar, Mısırlıların makarayı bilmediklerini belirtmektedirler.)

August Choisy adında bir Fransız mimar, Mısırlıların, bu blokları kaldırmak için çift kaldıraç kullanmış olabileceklerini söylemektedir. Böylece blokları düz olarak belli bir düzeye kadar yükseltip daha sonra eğimli bir biçimde daha yukarı düzeylere kaydırmış olabilirler.

Daha başkaları ise 2 metre yükseklikte bir sütunun desteklediği sağlam bir çubuktan oluşan denge kolu tekniği üzerinde durmuşlardır. Bir taş blok, demir bir çubuğun kısa kalan yanı ile askıya alınmaktaydı. Bu çubuk bir metre uzunluğunda olabilirdi. Diğer ucuna karşı ağırlık yapacak taşlar asılmaktaydı. Çubuğun uzun yanı 4,5 metre kadar olabilirdi. Daha sonra da işçiler bloğu havaya kaldırıp kızak veya herhangi bir başka desteğin üzerine bırakabilirlerdi.

Rampalar

Çoğu kişi Mısırlıların bu taş blokları kerpiçten yapılmış rampalar üzerinden yukarı çektiklerini ileri sürmüştür. Mezarlardan birinde bunu gösteren bir resim bulundu. Resimde tapınakta kullanılacak bir sütunun rampadan taşınması görülmektedir.

Ayrıca piramitlerin yapılmış olduğu yörede birkaç rampa kalıntısına da rastlanmıştır. Mısırlılardan kalan bir papirüste ise 366 metre uzunluğunda, 27,5 metre genişliğinde ve 30,5 metre yüksekliğe ulaşacak bir rampa için gerekli olan tuğla sayısının hesap-

Sakkara'da Fırvan Diyozer'in harap olmuş piramidi (üstte).

Aswan'daki taş ocağında bırakıldığı şekilde, bitmemiş bir dikilitaş. Taşçıların, bunu tek bir ağır taş parçası olarak taşıyabileceklerinden emin oldukları açıktır. Ama nasıl? (solda).

İnşa halinde olan bir piramidin etrafında dönen helezoni bir rampa teorisine bir alternatif olarak, taşların daha büyük bir yüksekliğe doğru yavaş yavaş kaldırıldıkça, genişletilen ve takviye edilen tek bir rampa üzerine sevk edildiği ileri sürülmüştü (altta).

lamaları bulunmaktadır.

Fakat boyutlardaki rampa ile Büyük Piramit'in inşa edilmesi mümkün değildir. Bazı kimseler Mısırlıların bu rampaların yanı sıra onlara yardımcı olacak küçük rampalar da yaptıklarını ileri sürmektedirler. Bu daha küçük rampaların da piramidin tüm çevresine yapılmış olduğu varsayımı belirtilmektedir. Oysa, bu tür rampaların çok büyük bir taş bloğun taşınması için güvenli olmadığı ileri sürülerek, bu fikre karşı çıkılmaktadır.

Taşlara büyü mü yaptılar?

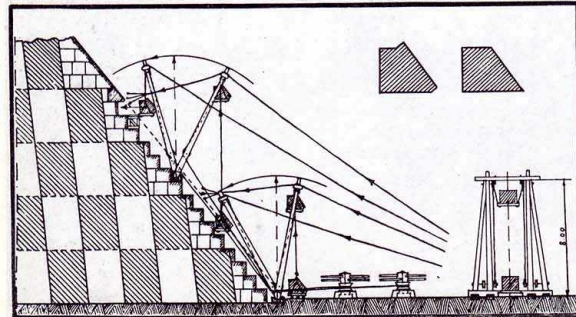
Taş blokların nasıl taşındığı ile ilgili en garıpcı iddia Arap tarihçilerden geldi. Onlar, eski Mısırlıların blokların üzerine büyü tılsımlar koyduklarını ve bunların sayesinde hareket ettirdiklerini kabul ediyorlardı...

Piramitlerin üzerine daha çok şey söylenebilir. Ama, işin içinden kolay çıkılacağı benzemiyor...

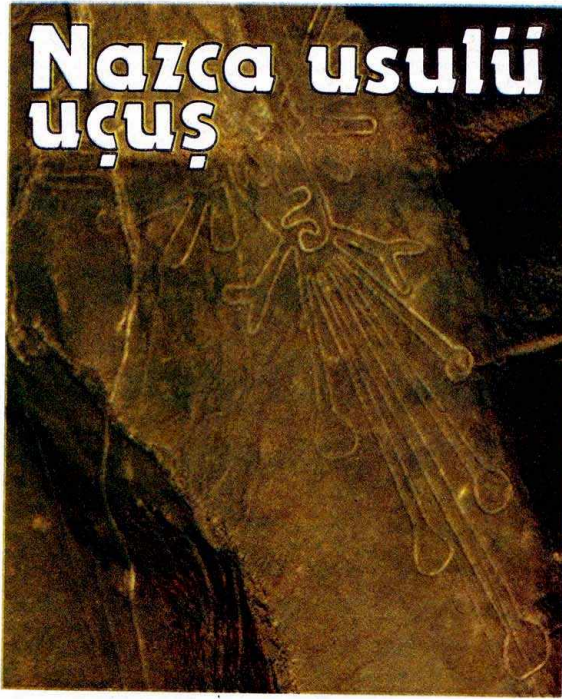
Şu dünyanın hali ne kadar garip. İnsanoğlu 20. yüzyılda 150 katlı gökdelenler, kataları ikiye bölen barajlar, kanallar, 7 katlı metrolar ve nehirlerin akışını değiştiren barajlar inşa etti. Fakat piramitlerin nasıl yapıldığını hâlâ çözemiyor...

Mısır Piramitleri hastalıkları iyileştiriyor mu? Sayfa 172'de.

Nazca usulü uçuş

Peru'nun Nazca düzlüğü ortaya çıkarıldığından beri uçuculuk tarihi altüst oluyor. Çünkü ustalıklı çizilmiş çizgilerin, şekillerin ve resimlerin, sadece havadan fark edilmesinin esrarı çözülüyor. Şiş içinde uçakla, balonla ya da uzay araçlarıyla ilgili bir olay var deniyor...

ALMAN KADIN Arkeolog Maria Reiche, Nazca çölünde yıllar süren incelemesinin sonuna gelmişti. Esrarengiz çizgileri ölçüp biçiyordu. Tam o sıralarda İsviçreli araştırmacı **Erich von Däniken** ünlü kitabını yazıyordu. Kitabın adı **Tanrıların Arabaları**'ydı. Yayınlanır yayınlanmaz, Türkiye de dahil olmak üzere, bütün dünya ülkelerinde en çok satan kitapların başına geçti. İşte Nazca düzlüğünü dünya tanıtan bu kitap oldu.

Gökyüzünden bakılmak üzere...

Nazca'daki çizgileri görmeye gelen tüm araştırmacılar gibi, **Erich von Däniken** da bunların boyutları karşısında şaşkınlığa düştü. Çizgiler, çölde yüzlerce kilometre karelik bir alana yayılmışlardı.

Bir havaalanı mı?..

Von Däniken Nazca çölünün bir havaalanına

Nazca düzlüğündeki San Jose bölgesindeki çizgilere, meraklı turistlerin araçlarının tekerlek izleri ekleniyor (üstte).

Woodman ve Nott, Nazca çömlerindeki bir resimden etkilenecek yaptıkları balonun alt kısmını sazdan ördüler (sağda).

benzediği düşüncesini ortaya attı. Tanrıların Arabaları'nın yayınlanmasından ve milyonlarca satmasından sonra, yazar bu görüşünü BBC Televizyonu'nun "Horizon" programında da açıkladı. O, eski Nazcalıların başka bir gezegenden gelen aracının inişine tanık oldukları görüşündeydi...

Bu ayrıntılı çizgileri yüzeye kazımışlardı. Çünkü onların tekrar gelmelerini beklemek dediler. "Buraya inebilirsiniz, her şey hazır" demek istemişlerdi...

Balonla ilk uçan Nazcalılar mı?

Nazca'nın gizemini çözebilmek için uğraşanların sayısı hayli kabardık. Değişik mesleklerden birçok kişi bu işe karıştı. Bunlardan biri de Air Florida'nın kurucusu olan Amerikalı işadamı **Jim Woodman**'dır. Woodman'ın Nazca'da yaptığı araştırmalar büyük ilgi gördü. Turizmi canlandırdığı gerekçesiyle Latin Amerika ülkelerinin birçoğu tarafından ödüllendirildi. Aynı zamanda Peru Turist Şirketi ve önemli İngiliz baloncularından biri olan **Julian Nott**'un da desteğini sağladı.

Çizgilere havadan bakan diğerleri gibi, Woodman da bu çizgilerin ancak havadan bakıldığında tam olarak anlaşılabilmesi gerektiği karşısında büyüldü. Eski Nazcalıların, içi sıcak havayla doldurulan ilkel balonlarla uçuş olabileceklerini kanıtlamaya girişti. Bu konuda **Julian Nott** ve merkezi Miami'de olan, Uluslararası Kaşifler Birliği'nden bir grup kendisiyle işbirliği yaptı. Woodman, Nazcalıların ancak bu şekilde o çizgileri tasarlayabileceklerini ve değerlendirebileceklerini düşündüyordu.

Nazca mezarlarından alınan kumaşlar

Arkeologlar Woodman'a karşı çıktılar. "Eski Nazcalılar balon malon yapmış olamazlar" dediler. Fakat Woodman ne yaptı etti ve iddiasını kanıtladı. Yalnızca yerel malzeme kullanarak, Condor I adını verdiği, içi sıcak hava ile doldurulacak bir balon yaptı. 1500 yıl önce, kumaşların balon yapımında kullanılabilecek kadar sık dokunduğunu kanıtlamak üzere Nazca mezarlarından örnekler topladı.

Gerçi mezarlarda balonda kullanıldığı kanıtlanabilecek kadar büyük bir kumaş parçası bulunmadı. Bundan dolayı da Condor I

Jim Woodman ve Lillian Nott, 1975'te yaptıkları ilkel balonla uçabildiklerini da balonla uçabildiklerini kanıtladılar (solda).

Condor I, gökyüzüne yükselirken, Nazca düzlüğünün esrarı ile ilgili bir bölüme ışık tuttu (altta).

da **Mongolfier** kardeşlerin uçuşundan üç çeyrek yüzyıl öncedir.

Woodman'ın deneysel arkeolojisi Nazcalıların uçabildiği varsayımını desteklemektedir. Fakat bu düşünce üniversite hocaları tarafından şiddetle reddedilmektedir. Yerden bakıldığında, çizgilerin hemen hemen hiç görülmediği ve anlamsız oldukları gerçeği de ortadadır... Öyle anlaşıyor ki, işin içinden çıkmak kolay değil.

Niçin ve nasıl uçtular?

Condor I havalandı ve uçtu. Evet, bu uçuş Nazcalıların da uçabileceklerini kanıtladı.

Fakat gerçekten uçup uçmadıkları hâlâ bilinmiyor. Nazca düzlüğündeki şekil ve resimleri niye çizdikleri de...

Peru'da maymun yoktur. Öyle ise Nazca düzlüğündeki maymun şekli neden çizildi? Sayfa 162'de.

için yeni kumaş dokundu. Olanaklar elverdiğince, yeni dokunan bu kumaşı eskisine benzetmeye çalıştılar. Sonuçta ortaya tehlikeli denecek derecede delikli bir kumaş çıktı. Fakat, tahta yakılarak oluşturulan ateşten çıkan zerrecikler delikleri kapadığından kumaş kusursuz bir şekilde iş gördü.

Ateşi nereden bulmuşlardı?

Nazcalıların balonu şişirmek ve havalandırmak için ateşe ihtiyaçları vardı. Woodman, Nazca düzlüğündeki bazı çizgilerin uçlarında yığılmış taşlar buldu. Aynı zamanda, açık alanlarda aşırı ısıyla karşı karşıya kaldığını iddia ettiği taş yığınları vardı. Bu yığınların ortalarında derin olmayan çukurlar bulunmaktaydı. Woodman'ın ekibine göre bunlar, içlerinde ateş yakılan çukurlardı...

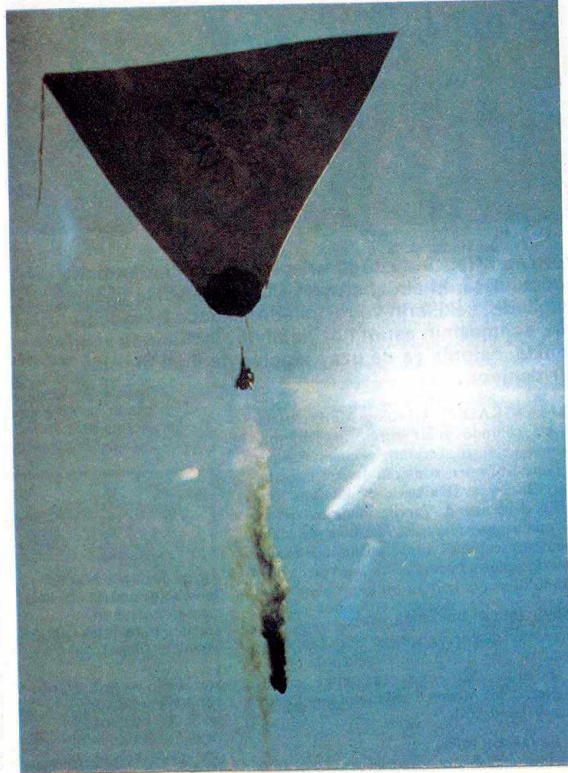
Balon gökyüzünde

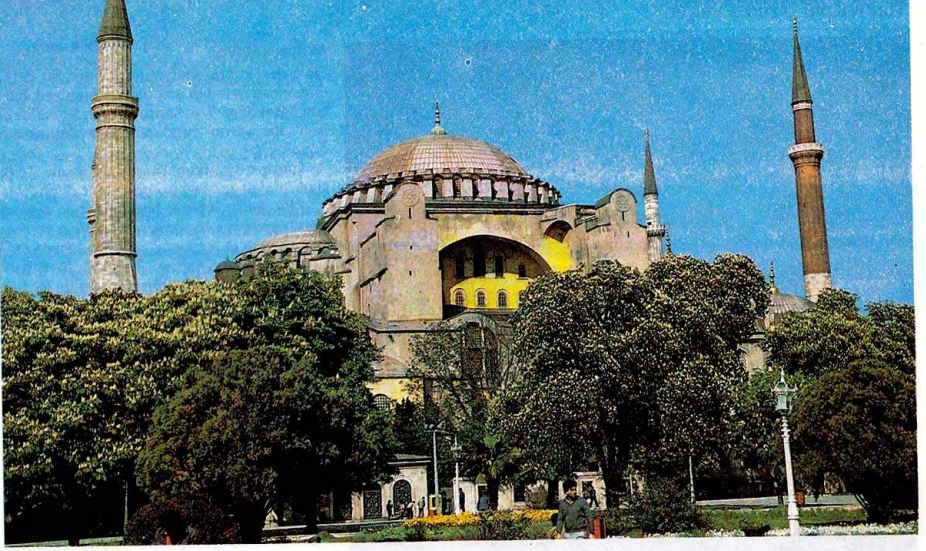
1975 yılının kasım ayında balon, kâğıt yapılmış bir gondola ata biner gibi binmiş olan Woodman ve Nott'u gökyüzüne havalandırdı. Woodman bulduğu kırık çömlek parçalarındaki desenlerden esinlenerek gondolu tasarlamıştı.

Böylece eski Nazcalıların da uçma imkânına sahip oldukları kanıtlanmış oldu. Tabii, eğer gerçekten bu işi akıl ettilerse.

Havacılık tarihi altüst mü oluyor?

Eski Nazcalıların uçuşu ile ilgili Woodman'ın teorisinin doğru olduğu kabul edilirse, çıkacak sonuçlar çok önemlidir, çünkü bu teori yalnızca Nazca'yı değil, havacılık tarihini de ilgilendiriyor. Bu şekilde bile insanoğlunun bilinen ilk uçuşuna meydan okunmaktadır. Woodman, aynı zamanda 1709 yılında **Lourenço de Gusmao** adlı bir Cizvitin içi sıcak havayla doldurulmuş bir balonla uçuşunu kanıtlayan belgeler bulunduğunu belirtmektedir. Bu tarih, 4 Haziran 1783 günü, Fransa'

Ayasofya'nın mucizeleri

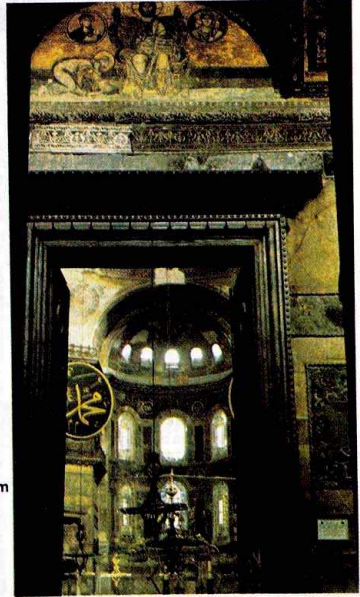
Kalp hastalığını iyileştiren su, unutkanlıkları iyi eden yer, türlü hastalığa deva delikli direk, paskalya geceleri ortaya çıkan yumurta kabukları, geceleri içeride dolaşan ışıklar, Nuh'un gemisinin tahtalarıyla yapıldığı söylenen kapılar ve daha birçok açıklanamayan olay...

921 YIL KİLİSE, 481 yıl da cami olarak hizmet gören Ayasofya, gerçekten çok etkin bir bina. İçeri girildiğinde insan ister istemez yüz yılların ağırlığını hissediyor. Bu dev yapı büyüklük yönünden Dünya'da dördüncü, kubbe yüksekliği yönündense beşincidir.

Yüzyıllarca Hristiyan Ortodoks Kilisesi'nin yönetim merkezi olan Ayasofya'ya Osmanlılar da çok önem verdiler. Bu önem onun maddi ve manevi varlığını büyüttü. Çeşitli mitler, öyküler, inançlar üst üste yığıldı.

Gerçi, Dünya'nın birçok yerindeki ünlü ibadethanelerin kendilerine göre mitleri vardır. Yapım zamanlarının eskiliğine göre, çeşitli garip inançların hedefi olmuşlardır. Fakat Ayasofya'nın bu alandaki ünü çok fazla. Onun her yanı garip öykülerle dolu...

Hem Hristiyanlarca, hem de Müslümanlarca benimsenen ibadet yerlerinin en ünlüsü, Ayasofya'nın dışından (üstte) ve içinden bir görünümü (sağda).

Maketini anılar yaptı

Ayasofya birçok kereler yapıldı ve yıkıldı. En son yıkılışı da Bizans tarihinde geçen Nika isyanı sırasında oldu. M.S. 532 yılındaki bu isyan sırasında Ayasofya tamamen yandı.

Bizans İmparatoru Justinianus kiliseyi yeniden yaptırmaya karar verdi. Yapacak mimarı bir türlü bulamadı. O günlerde çok ilginç bir olay oldu. Bir dini ayin sırasında elindeki kutsal ekmekçığı bir arı kapıp kaçtı. İmparator arının saklandığı peteği bulup getirene ödüllere vaat etti. Sonunda birisi bulup getirdi. Hayretle gördüler ki, petek mabet maketi şekliydi. Mabedin mihrap yerinde de kutsal ekmek duruyordu.

Beyazlı delikanlının getirdiği altın

Sonra yapım başladı. Sıra kubbeye geldiğinde para bitmişti ve durmak zorunda kaldılar. İşte tam bu sırada, beyazlar giymiş bir delikanlı ortaya çıktı. Beraberinde çuvalarla yüklü katırlar da getirmişti. Delikanlıy, İmparator Justinianus'un huzuruna çıkardılar. İmparator çuvaların içindeki altını görünce, şaşkınlığını gizleyemedi.

Justinianus buna çok sevindi. Olayı yakınlarına anlattı. Fakat tılsım bozuldu. Beyazlı delikanlı bir daha görünmedi...

Mimar kaçıyor

Duvarlar kubbe seviyesine gelince bu defa, mimarbaşı ortadan yok oldu. Roma'ya kaçtığını öğrendiler. 7 yıl sonra mimar, Roma'daki işini de yarım bırakıp tekrar İstanbul'a döndü.

İmparator, mimarbaşını görünce çok kızdı. Fakat mimarbaşı ona şöyle dedi:

"Bu koca yapının temelini çok sağlam olması gerekir, eğer kalsaydım acele ettirecektiniz ve yapının sağlamlığı tehlikeye düşecekti."

Ayasofya'nın yapımı, 40 yıl sürdü. Büyük kubbenin üzerine altın bir haç takıldı. Bu haç o zamanlar öyle parlaktı ki, güneş vurunca, ışığı Alemdağ'dan, hatta İstranca Dağları'ndan dahi görülüyordu.

Yılanlar imparatoriçenin cesedini yiyorlar

Justinianus'un karısı İmparatoriçe Theodora, güzelliğinden başka bir şey düşünmeyen çok günahkâr bir kadındı. Ölünce yılanların kendisini yiyeceklerinden çok korkuyordu. Bu nedenle kurşun bir lahit yaptırdı ve kilisenin büyük kapısı üzerine gömülmesini emretti.

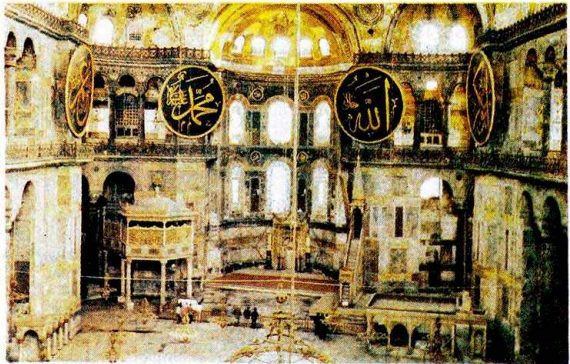
Ancak efsaneye göre iki yılan, lahitte delikler açarak içeri girdiler ve cesedi yediler. Şimdi Ayasofya'nın giriş kapısı üzerinde görülen delikler yılanların açtığı delikler olarak kabul edilir.

Terleyen direk

Ayasofya'nın kible tarafındaki kapılarından soldan sayılınca sonuncusunun iç tarafında bir mermer sütun var. Bu sütunun en büyük özelliği kış ve yaz nemli olması. Bu yüzden bu sütuna "terleyen direk" deniyor. Sütunun zemininden başlayarak bir buçuk metrelik bir kısmı bakır plakalarla kaplı.

İnanca göre sürekli baş ağrısı çekenleri, sindirim sistemi hastalıkları olanları ve sıtmaya tutulanları bu direk tedavi ediyor. Önce iki rekât namaz kılınıyor, sonra hasta avuçlarını önce bakır plakalara sonra da yüzüne sürüyor. Bu hareket üç kez tekrarlanınca hastalıklar iyi oluyor...

Ayasofya'daki ünlü "terleyen direk" (üstte). Üzerinde yaz-kış nem var. Ayasofya'nın içinden güzel bir görünüm (altta).

Ayrıca elleri çok terleyen kimselerin, direğin üzerinde bulunan deliğe parmaklarını soktukları ve artık ellerinin terlemediği birçok defalar görülmüş...

Terlemenin nedeni...

İnanca göre, Ayasofya'nın büyük bir kubbesi bir depremde yıkılınca, 300 rahip Mekke'ye gitmişler ve orada zemzem suyundan almışlar, bunu Mekke toprağı ile karıştırıp, bu sütunun altına harç olarak koymuşlar. Sütunun bu yüzden "terlediğine" inanılıyor.

Bir başka inanca göre de Hızır Peygamber, parmağını Ayasofya'daki deliğe sokmuş ve binayı Mekke'ye yöneltmiş yani kibleye çevirmiş.

Terleyen direğin ya da diğer adıyla ağlayan direğin öyküsü, görüldüğü kadarıyla Osmanlı döneminde ortaya çıkmış. İslam inançlarıyla beslenmiş.

Sütunun yapısının gözenekli olduğu ve kılcal damarlar yoluyla temeldeki suyu emdiği ve bu yüzden terlediği, en geçerli bilimsel açıklamalardan biri. Ama acaba neden sadece bu direği gözenekli taştan yapmışlar? Bu soru cevapsız kalıyor...

Kuyudaki şifalı su

Ayasofya'nın içinde büyük salonun ortasında bir kuyu var. Eskiden bu kuyu kalp hastalığına tutulanların sık sık geldikleri bir yerd. Bunlar üç cumartesi art arda aç karnına buraya geli, sabah namazını kılar ve bu sudan içerlerdi.

Bu gelenek cami müze haline getirilene kadar sürdü. Kuyunun üzerinde yaklaşık 50 santim çapında, demir bir kapak var. 7 metrelik bir çubuk sarkıtıldığında dibine ulaşılabilir. Su hâlâ mevcut, tadı tatlımsı ve minerali.

Bu suyun ne tür bir birleşim taşıdığıнын, incelenmesi gerekir. Yüzyıllardır orada durduğuna göre acaba bozulmuş mudur? Sonra niçin kalp hastalığına iyi geliyor? Bu da düşündürüyor. Yoksa suyun bir özelliği mi var? Bu soruların cevaplarını, devletin yetkili kurumlarına bırakıyoruz.

Geçenlerde bilim dünyası çikolatanın içinde bulunan bir maddenin hormonal etki yaptığını açıkladı. Ama bu etki özellikle, aşk yüzünden kalbi kırılanların üzerinde görülüyormuş. Demek ki, bu madde, beyinde aşırı üzüntü yaratan merkezi etkiliyor. Ayasofya'daki kuyunun şifalı suyunun da böyle bir özelliği neden olmasın!

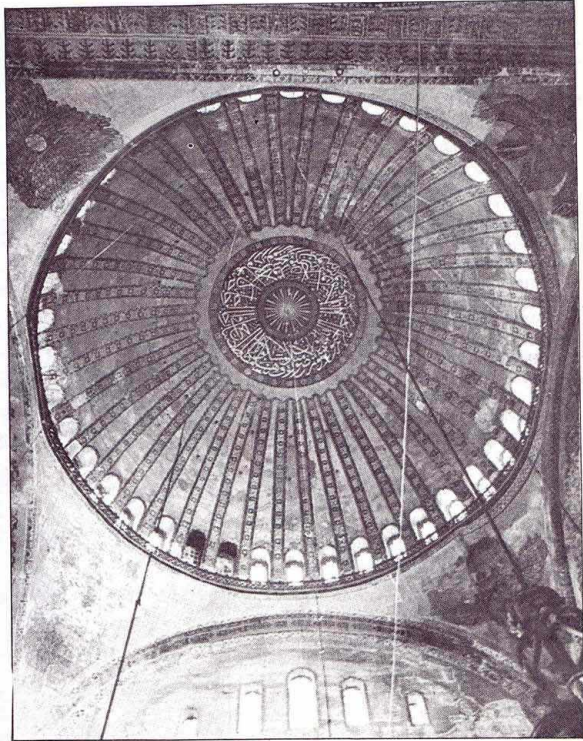
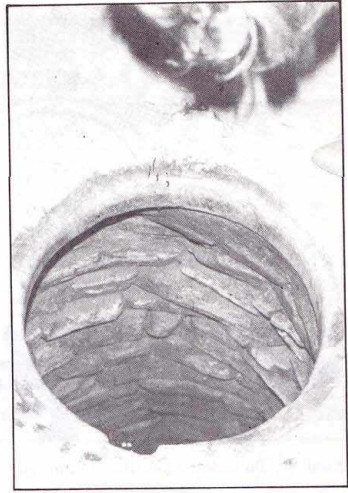
"Tabuta dokunursanız, Ayasofya yıkılır"

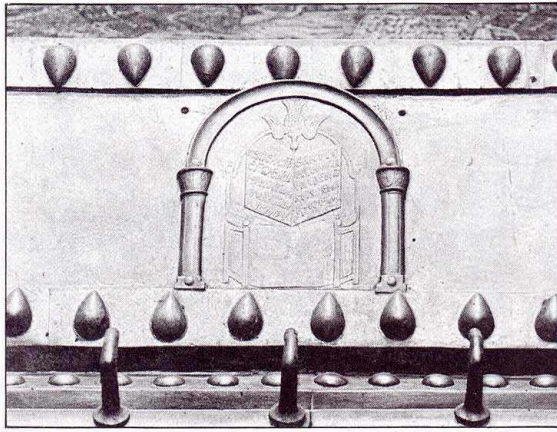
Ayasofya'nın orta kible kapısı üzerinde bir tabut var. Sarı pirinçten yapılmış bu tabutta Kraliçe Sofya yatıyor.

Yalnız bir tehlike var, "Bu tabuta sakın dokunmayın" deniyor. Çünkü tabuta el sürülürse, büyük bir gürültü başlıyor ve tüm bina sallanmaya başlıyormuş.

Kubbenin dört tarafında birer melek resmi var. Bunlar Cebail, Mikail, İsrail ve

Ayasofya'nın içinde büyük salonun ortasındaki kuyunun ağzı (sağda). Eskiden kalp hastaları, gelp bu kuyudan su içerler ve iyileşirlermiş. Ayasofya'nın ihtişamı kubbesinin içeriden görünümü (altta).

Azrail'dir. Bu melekler kanatlarını açmış bir biçimde çizilmişler. İnanca göre Azrail, imparatorların ölümlerini, Mikail düşman saldırılarını, Cebrail ve İsrail ise olacak olayları haber veriyor.

İnananlar, tabut ile bu melekler arasında bir ilişki kuruyorlar... Tabutun koruyuculuğunu da üstlenen melekler, ona dokunulmasına izin vermiyorlarmış.

Esrarengiz kapılar

Ayasofya'nın güney tarafında ufak ve dar bir koridorun ucunda örülmüş bir kapı var. Buna "açılmaz kapı" deniyor. Anlatılanlara göre **Fatih Sultan Mehmet** İstanbul'a girdiğinde Rum Ortodoks Patriği yanındakilerle bu kapının önünde dua ediyormuş.

Osmanlı ordusu kiliseye girince, Patrik bu kapıdan kaçıp kaybolmuş ve kapı bir daha açılmamış. Her paskalyada bu kapının önünde kırmızı yumurta kabukları ortaya çıkarmış...

Bir de "Kapanmaz Kapı" miti var. Fetih günü, Fatih'in ordusundan biri bu kapıya öyle bir vuruş vurmuş ki, kapı yere gömülmüş ve bir daha asla açılmamış...

Pençe nişanı

Binanın güneydoğusundaki kubbeyi tutan fil ayağının bir yüzünde 6 metre yükseklikte ele benzeyen bir iz var. Kuşaktan kuşağa anlatılanlara göre, fetih günü, Fatih Sultan Mehmet'in atı ürkmüş, Sultan eliyle bu kemere tutunmuş. Atı ise sütunun kaidesini zedelemiş. Buraya kadar bir şey yok. Ama pençe izinin yerden 6 metre yükseklikte olduğu ve bu yüksekliğe, hiçbir atın erişemeyeceği düşünülürse, olayın esrarı bir anda ortaya çıkıyor.

Gizli ayın

Bir başka olay **Kanuni Sultan Süleyman** dön-

minden. Gece bir derviş grubu camiye ibadet etmek için geliyormuş. Uzaktan Ayasofya'nın bütün ışıklarının yandığını görmüşler, içlerinden ilahi sesleri geliyormuş.

Dervişler korkup içeri girmemişler, olay padişaha iletilmiş. Kanuni adamlarıyla bizzat gelmiş ve dışarıdan olayı aynen görmüş. Sonra içeri girilmesini emretmiş ama içeri girenler kimseyi bulamamışlar. Her yer kapkaranlıkmiş. Bu da Ayasofya'nın, halk deyişle, pek tekin bir yer olmadığına işaret eden bir efsane...

Ayasofya'nın mucizelerinin sonu gelmiyor

Büyük kuble kapısının kanatlarının Nuh'un gemisinin tahtalarından yapıldığı bir diğer inanç. Eskiden deniz seferine çıkılmadan önce, yolcular bu kapıya gelir, dua eder ve Hz. Nuh'tan yardım dilerlermiş...

Ayasofya'nın hikâyesi bundan ibaret değil. Birçok defa yıkılıp, sonra yeniden yapılan bu güzel yapının tarihi, insanoğlunun Dünya'daki serüveninin küçük bir parçası sanki...

İmparatoriçe Theodora'nın gömüldüğü lahit (üstte). Deliklerden 2 yılının girip, Theodora'nın cesedini yediği kabul ediliyor. Ayasofya'nın içinden bir başka görünüm (altta).

Kara delik: Evrene açılan kapı

Kara delikle ilgili tartışmalar sürerken, ortaya müthiş bir iddia atıldı. Bazı gökbilimciler kara deliğin içine yolculuk yapılabileceğini ve de bunu başaranların bir başka evrene geçeceklerini ileri sürüyorlar...

KARA DELİĞİN, çekim alanına giren her şeyi, gezegenleri, yıldızları, uzay araçlarını, hatta ışığı bile içine aldığı kabul ediliyor.

Acaba bunlar ne oluyor? Yok mu oluyorlar? Yoksa bilinmeyen bir yere mi gidiyorlar?

Kuşkusuz, kara deliğin tuzağına düşen bir uzay yolcusundan başkası, bu sonsuz kuyu içinde neler olup bittiğini bilemez. Belki de gidilen yer bir başka evrendir.

Bilinmeyene yolculuk

Eğer uzaygemisi kara deliğin çekim alanına kapılmazsa mesele yok. Fakat deliğin çevresinde bir tur atmak isterse, kaçınılmaz olarak içeri çekilecektir.

Delğe doğru emilip yok olmadan tekrar

Bir yıldızın yörüngesinde dönen bir kara deliğin temsili resmi (üstte).

Yandaki diyagram, statik bir kara deliğin yapısıdır. Dairenin çevresi ışığın bile dışarı çıkamayacağı sınırı gösteriyor. Kara bölgeye düşenler parçalanıp kayboluyorlar (sağda).

havalanmak mümkün olabilir. Yani uzaygemisi çok hızlı ve güçlü roketini ateşleyerek son anda buradan kaçabilir. Ateşlemeyi başaramazsa, yörüngeye girerek, kara deliğin parlak dış saçağına doğru düşmeye başlar. Bu bölgeye "olay ufku" deniyor. Olay ufkunun içine düşenler, kara delikten kaçma şansını kesinlikle yitirmiş demektirler.

Bu noktada kara deliğin müthiş çekim kuvveti devreye girer. Öyle ki, evrenin başka bir yerinde böyle güçlü bir çekim kuvveti yoktur.

Haber almak imkânsız

Einstein'ın rölativite teorisine göre, güçlü çekim bölgelerinde zaman çok yavaş geçer. Uzaygemisi, olay ufkuna yaklaştıkça, gittikçe zaman yavaşlar. Dışarıdaki bir gözlemciye eşit aralıklarla sinyal gönderildiğini düşünseniz, zamanın yavaşladığı anlaşılır.

Uzaygemisinde bulunan uzayadamı, sinyal gönderdiğini düşünse de, kara delik dışındaki bir gözlemci, iki sinyal arasının gittikçe uzadığını kaydedecektir. Oysa, geminin içindeki uzayadamı, sinyalleri düzenli olarak göndermektedir. Araç, olay ufkunun ötesine geçince, onu tekrar ne görebilir ne de işitebiliriz...

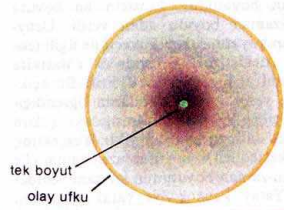
Alman gökbilimci Karl Schwarzschild'e göre, kara deliğe düşen uzayadamı, merkezde tekil olarak tanımlanan sonsuz yoğun noktaya kadar sürüklenecektir. Bir anda sonsuz sıkışmış noktanın parçası olarak delikte âdetâ donup kalacaktır.

Kara delik döneüyorsa...

Evrenin tümü dönen cisimlerle doludur, kara deliklerin bunun dışında olduğu düşünülemez. Teoriye göre, kara delikler, çoğu yıldızdan daha hızlı dönmektedirler.

Uzayadamı dönen bir kara deliğe rastlamışsa, bu kez geçireceği deneyler, öncekinden çok daha değişik olabilir. Olay ufkuna doğru düşmeye başlarken, dümdüz içeri düşmez. Kara deliğin yüksek hızı nedeniyle önce yanlara savrulur.

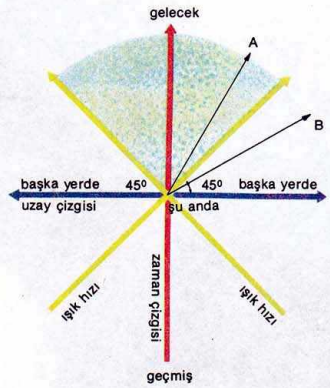
İşte bu noktada manzara oldukça karışkır. Kara deliğin içine düşerse, orada azalıp çoğalan sonsuz güçler tarafından yok edilecektir. Kara delik, aynı zamanda elektrik yüküyle yükselebilir...

Kara delik teorisinin öncüsü
Alman gökbilimci Karl Schwarzschild (solda).

Standart uzay-zaman grafiği. A yönüne girmek mümkündür. Çünkü hız ışık hızından azdır. B yönüne girmek imkânsızdır. Çünkü hız, ışık hızından fazladır. Resimde görülen taramalı alanda uzay seyahati mümkündür (sağdaki diyagram).

Yer, zaman ve rölativite teorisi

Bir uçakla saatte 800 km hızla uçtuğunuzu düşünün. Başka bir uçak da size doğru yine 800 km hızla yaklaşmaktadır. Ne kadar bir zaman içinde birbirinize yaklaşıyorsunuz? Diğer bir deyimle, rölatif hızınız nedir? Mantığınıza göre cevap, 1600 km'dir.

Şimdi de, bir uzaygemisinde, ışık hızının 4'te 3'ü kadar bir hızla, uzak bir yıldız seyahat ediyorsunuz. Bu yıldızdan ışık size ne kadar hızla geliyor? Yine mantığınız size ışığın 4'te 3 ışık hızıyla geldiğini söyler. Fakat ölçecek olursanız, size o uzak yıldızdan gelen ışık, yine saatte 300.000 km'dir.

Bu, çelişki gibi görünen olayı Albert Einstein 1905 yılında ortaya attı ve rölativite teorisi ortaya çıktı. Buna göre ışık hızı, kaynağı ve yönü ne olursa olsun değişmez. Bu da, seyahat hızı arttıkça, zamanın geçişinin yavaşladığını açıklar.

Bir uzaygemisinde dünyaya dönüşünüzde, hızınız ışık hızına yaklaştıkça, uzay-geminizde saatiniz sadece birkaç ayın geçtiğini gösterdiği halde, dünya zamanıyla yılların geçtiğini görürsünüz. Çocuklarınızın bile genç olarak dünyaya dönersiniz.

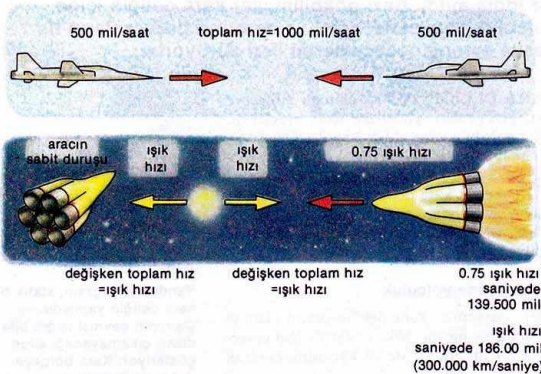
Rölativite teorisi, insanlığa yeni bir görüş kazandırdı. Bu görüşün özelliği 4 boyutlu olmasıdır. Bu dördüncü boyut, zaman boyutudur. Einstein bu boyuta uzay-zaman boyutu adını verdi. Uzay-zaman boyutu, çekim kuvveti ile ilgili teorileri değiştirdi. Einstein'ın rölativite teorisini açıkladığı yıl, 1915'tir. Bu açıklama, yerçekiminin okullarda öğrendiğimiz gibi iki maddede arasındaki çekim kuvveti olduğu inancını yıktı. Yerçekimi, yeni keşfedilen 4. boyutun uzay zamanı ile mekân-zaman boyutunun kavramı içindedir. Yatay kauçuk bir yatak düşünün.

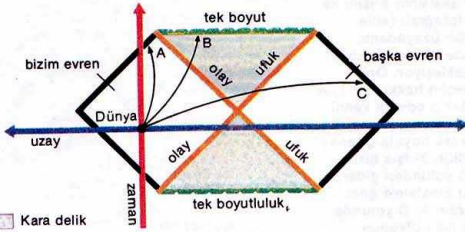
Yatağın üzerine değişik ağırlık ve boyutlarda toplar koyun. Toplar, büyüklük ve ağırlıklarına göre, kauçuk yatağa gömüleceklerdir. Yatağın kenarından küçük bir top yuvarlayın. Top, diğer toplara doğru çekilecektir.

Bu çekim, rölativite teorisinin temelidir. Madde, uzay zamanı kaymasına neden olur. Uzay zamanı da, maddenin hareketini tayin eder.

Genellikle, uzay zamanı düzdür. Fakat büyük kütlere yaklaştıkça eğim kazanır. Bu eğim, sadece küçük kütlelerin hareketini etkilemekle kalmaz, zamana da etki eder. Diğer bir deyimle, çekim kuvveti, zamanı yavaşlatır.

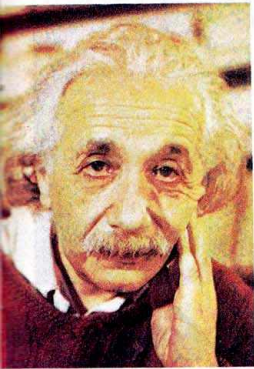
1960'ta Albert Einstein'ın ölümünden 5 yıl sonra, bilim adamları, Einstein'ın teorisini ispat edecek çok hassas saatler yaptılar.

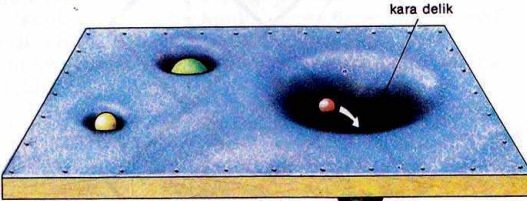
Üstteki diyagram statik kara deliklerden geçip, başka evrenlere girmenin imkânsızlığını gösteriyor. A yolu bizim evrenimizde mümkün olabilecek uzay uçuşunu gösterir. B yolunu izleyen tek boyutlu karşılaşıp

ve yok olur. C yolundan olay ufkunu ancak ışık hızından fazla bir süratle geçilebilir. Bu ise imkânsızdır. Böyle bir seyahatin gerçekleşmesi için kara deliğin ekseninde yer değiştirmiş olması gerekir.

Uzay-zaman kavramını ortaya atan Albert Einstein (1879-1955).

Tamamıyla birbirine eş ayarlanmış çok hassas iki saat alın. Birini, çok yüksek bir binanın en alt katına, diğerini en üst katına koyun. Üst kattaki saatin biraz yavaşladığını göreceksiniz. Çünkü, üst kattaki uzay zamanı, çekimden dolayı daha eğimlidir. Şimdi de son derece küçük ve son derece de ağır bir kütleli bir kauçuk yatağın üzerine koyun. Bu kütle, yatakta sonsuza kadar uzanan bir tünel meydana getirir. İşte bu, kara deliğin oluşumudur.

Bu şemada kauçuk yatak uzay zamanını temsil eder. Genel rölativite teorisine göre, çekim uzay-zamana aittir. Ağır kütlelerin kauçuk yatağın şeklini etkilediği gibi, ağır kütleler uzay zamanının değişimine sebep olur.

Dönüş yok!

Elektrik yüklü kara delikte, dış ufku içinde yer alan ikinci bir olay ufkı vardır. Teorilere göre, burası evrenin geçitidir. Bu bölge başka bir evrenle birleşmiştir. Burada uzay ve zaman tekrar rolleri değişirler.

Böylece uzaydamı, dış olay ufkunda yol alırken, kendini iç olay ufkunda bulur. Burada zaman ve uzayı tekrar kontrol altına alabilmesine rağmen, bir daha kendi eski evrenine dönemeyecektir. Şimdi diğer bir evrendedir...

Anti-Evren

Dönen kara deliğin elektrik yüklü olduğunu düşünelim. Buradaki iç olay ufkı da teorik olarak bir diğer evrene varır. Fakat, artık teklik, nokta değil, halka şeklindedir. Uzaydamı halkaya yönelebilir, kendini bizimkinden farklı bir evrende bulur. Burada çekim, iki cismi çekeceği yerde itmektir. Uzaydamı artık "anti-evren"dedir.

Bulduğu evrenin içinde de, dönen aynı kara delik bulunacaktır. Geleceğin uzay gezginlerinin, dönen kara delikler içindeki böyle tüneller arasından, evrenden evrene sıçrayarak yolculuk yapabileceklerini düşünmek ise gerçekten ürkütücü...

Başka sürprizler

Dönen bir kara deliğin içine düşen uzay yolcusu için daha başka sürprizler de vardır. Uzaydamının ayaküstü düştüğünü varsayalım. Delige yaklaştıkça ayağı, başından daha çok çekim kuvvetini hissedecektir. Bedenindeki bu çekim farklılığı, deliğin iç kısmında düşerken, onu çekip uzatacaktır.

Bu sorun, daha küçük kara delikler için oldukça kötüdür. Onlarda çekim kuvveti uzaklıkla çok şiddetli olarak değişir. Bu etki, öyle belirgindir ki, çekim, gittikçe uzayın yapısını küçük parçalara ayırır. Yaratılan bu madde tanecikleri, olay ufkunun dışına sızar. Uzaya yayılan bu tanecik sızıntısı, Stephen Hawking tarafından kara deliklerin "genişlemesi" ve "buharlaşması" şeklinde tanımlanır.

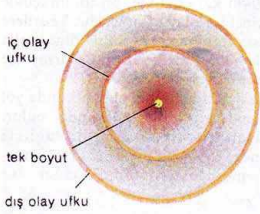
Galaksimizde var mı?

Eğer bir kara delik çok ağırsa, o zaman çekim, denlikten uzaklaştıkça, çok az olarak değişir. Uzaydamının olay ufkı içindeki yolculuğu boyunca hayatta kalma şansı yükselecektir. Bu tip kara deliklerin, galaksilerin doğumları sırasında merkezlerindeki yoğun maddenin sıkışmasıyla ortaya çıktıkları düşünülmektedir.

Bir bölüm gökbilimci, galaksimizin merkezinde Güneş'ten beş milyon kez daha ağır bir kara deliğin varlığından söz ediyor. Ayrıca M 87 galaksisinin merkezinde de Güneş'ten bin kez daha ağır bir kara deliğin bulunduğu da iddia ediliyor.

Ak deliğe doğru

Gezginimiz, tehlikeli yolculuğunu sağlamlan

atlatılabilirse, kendini yeni bir evrende bulur. Yeni evren için geçit yeri olarak kullandığı yer, artık bir kara delik değil, tam tersi bir ak deliktir. Bir kısım gökbilimciler kuazarların birer ak delik, yani öbür evrenlerden bizim evrenimize açılan bir pencere olduğunu öne sürmektedirler.

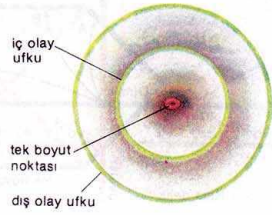
Uzayadamı, kara delikten içerilere düş-tüğü gibi, ak deliğin içinde de dışa doğru yapacağı yolculuk sonunda olay ufkunda ortaya çıkabilir. Bu durumda, ak delikler, görünen madde ve ışığı, bitmez tükenmez çeşme gibi fişkırta birer "kozmoz fışkırtıcı" dirlir.

İnsanlığın yazgısı

Kara deliklerde hüküm süren uzay-zaman ilişkisi anlatıldığı gibiyse, evrende çeşitli bölgeleri farklı zamanlar içinde birbirine bağlayan yollar olmalıdır. Böyleyse, kara delikler acaba bir zaman makinesi olarak kullanılabilir mi? Bu türden şaşırtıcı sorulara şimdilik kesin cevap verilememektedir. Tüm düşünce yöntemlerimiz kara delikte geçirilecek olaylar karşısında iflas edebilir. Her nasılsa bu tür deneylerden geçmek, bir gün insanlığın kaçınılmaz yazgısı olacaktır.

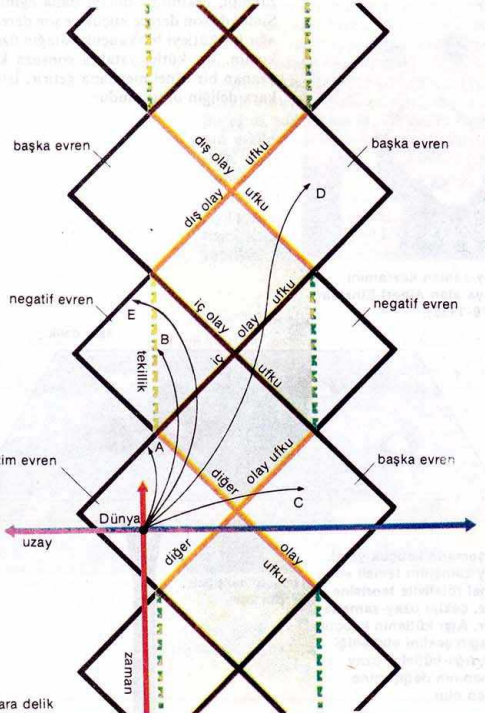

M87 Galaksisinin X ışını ile alınmış fotoğrafı (altta solda). Bir uzayadamı, ekseninde dönen bir kara deliğe yaklaşıyor. Onun birkaç seçim hakkı var: 1) A yolunu takip ederek kendil evrenimizde kalabilir. 2) B yolunda tek boyuta girer ve aniden ölür. 3) Işık hızını aşarsa C yolundan gider. Fakat bu Einstein'e göre imkânsızdır. 4) D yolunda iç ve dış olay ufukunun arasından geçerek, tek boyutlulukla karşılaşmaktan kurtulur ve kendini başka bir evrende bulur.

Kara delikler üzerine kuramsal olduğu kadar, CygX-1 tipi çift yıldızlar, M87'deki kara delik ve kuazarlar gibi gözlemsel veriler üzerinde de çalışılmakta. İçine girerek onu anlatmaya çalışan gözüpük bir uzayadamı bize gözlemlerini aktarmadıkça, kara deliğin içindeki olayların cevabından hiçbir zaman emin olamayacağız...

Kara delik yardımıyla uzay yolculuğu. Sayfa 169'da.

William Blake'in Ölüm Vadisi resminden bir ayrıntı (solda). Robert Blair'ın Mezar şiri için yapılmıştır. Blake, insan ruhunun ölümsüzlüğüne inanıyordu.

Lord Geddes (altta). 1937' de ruhun bedenden ayrılması konusunda ayrıntılı bir rapor yazdı.

Ölüm-kalım çizgisine yolculuk

Bazı insanların öteki dünya denen yere gidip geldikleri doğruysa, ortaya kolaylıkla geçirtilmeyecek bir konu çıkıyor demektir... Çünkü, bu durumda, sadece öteki dünyanın değil, aynı zamanda ruhun varlığını da kesin olarak kabul etmek gerekiyor...

ASTRAL ÇIKIŞ ya da astral yolculuk adı verilen, ruhun bedenden bir süre için ayrılması olaylarını uzmanlar büyük bir titizlikle incelemeye devam ediyorlar.

Bu olaylarda garip bir çekicilik var. Hem yaşayanlar, hem de onların anlattıklarını dinleyenler çok etkileniyorlar.

Çünkü, bazı insanlar ruhlarının bir süre için bedenlerinden ayrılması sırasında, zamanın ortadan kalktığını ve ifade edemeyecekleri bir mutluluk yaşadıklarını ileri sürüyorlar...

Acaba bu durum ölümden sonra, yeni bir hayatın başladığının kanıtı olabilir mi?..

Bilinen ilk olay

Bilinen ilk astral çıkış olayı 1937'de İngiltere'de yaşandı. Dr. Auckland'in başından geçen bu olay, İngiliz araştırmacı Robert Crookall'ın "Astral Çıkışın İncelenmesi ve Uygulanması" adlı kitabında yer aldı.

Dr. Auckland'in bedeninden ayrılması

Dr. Auckland şiddetli bir zehirlenme sırasında başından geçenleri şöyle anlattı:

"Bir akşam yemekten sonra fenalık geçirmeye başladım. Yardım çağırmak için, zile basmak istedim, ama yapamayacağımı anladım. Bu girişimden vazgeçtim ve durumu kabullendim. Bilincim tamamıyla bulanıklaştı.

Astral çıkış

Birdenbire bilincimin benden ayrılmakta olduğunu hissettim. Ama ayrılan bilinç de ben-
dim. Veya başka bir şekilde ifade etmek gere-
kirse, bilincim bedenimden ayrılıyordu...

Bir süre sonra yalnız bedenimi ve yattığım
yatağı değil, evdeki ve bahçedeki hiçbir şeyi de
göremediğimi fark ettim. Sonra evi, eşyaları
değil, yaşadığım şehri yani Londra'yı da hatırla-
madığımı hissettim.

Dikkatimi hiçbir yere yöneltemiyordum.
Bir ses bana özgür olduğumu açıkladı. Bu açık-
lamanın nereden geldiğini anlayamadım...

Sonra şu anda tarif edemeyeceğim bir yere
vardım. Ardından tekrar bedenimin bulunduğu
odaya döndüm. Tam o sırada ev işlerine bakan
hizmetçi kadın odaya girdi.

Beni görünce çok geçirdi. Çünkü yataktaki
görünüşüm çok berbatı. Kadının aceleyle tele-
fona koştuğunu gördüm. Biraz sonra iki doktor
arkadaşım telaşa odaya girdiler. Onların söy-
lediklerini duydum. Benim için 'ölmeğe üzere'
diyorlardı. Bana söylediklerini açık seçik
duyuyordum. Ama bedenimle temasa geçemi-
yordum. Onlarla konuşamıyordum."

Dr. Auckland bedenine dönüşür

Dr. Auckland anlatmaya devam ediyor:

"Doktor arkadaşlarımdan biri bana bir
iğne yaptı. İşte tam o sırada, bedenime geri
geldim. Fakat garip bir şey oldu. Duygusal ola-
rak bu dönüşe pek sevinmedim. Hatta biraz
kızdım.

Bedenimdeki ağrıları hissetmeye başladım.
Kalbim hızla çarpıyordu. Öyle inanıyorum ki,
doktorlar müdahale etmemiş olsalardı, şimdi
bu dünyada değil orada olacaktım..."

Ölüm korkusu

Bir süre için ruhlarının bedenlerinden ayrıldı-
ğını ve sonra tekrar döndüklerini söyleyenler-
nin ortak bir duyguları var. O da, bu
insanlarda "ölüm korkusu"nun yok olması.

Bunlardan biri, bu konuda şöyle diyor:
"Eğer istemeseydim, yeniden bedenime
dönmezdim. Hatta, bir an tereddüt ettim.

Sonunda döndüysem, çok istediğim için değil,
dünyada yapılacak işlerim olduğu için döndüm.
Fakat, dönmemiş olsaydım, öteki tarafta
tam bir güvence altında olacağıma emindim..."

Bir başkası ise ruhunun, bedeninden ayrıl-
masından çok hoşlandığını söylüyor:

"Olay, benim başıma kalp ameliyatı sıra-
sında geldi. Bedenimden uzaklaştım. O anda
yaşadıklarımı kelimelerle ifade edemem. Böyle
bir olayı yaşamış olmam bana büyük bir mutlu-
luk veriyor. Ölümden korkmuyorum..."

Bunlar gibi binlerce örnek var. İşin en
garip tarafı olayları yaşayanların birbirlerini
tanımadıkları halde benzer duygular
anlatmaları.

Hemen hepsinde bulunan ortak özellik,
sonraki yaşamlarında ölüm korkusundan
kurtulmalarıdır...

Sadece hastalık sırasında değil

Ruhun bedenden ayrılma olayının yaşanması
için, insanın hasta olması ya da bir kaza geçir-

mesi gerekmiyor.

Bazı insanların başına bu iş durup duru-
ken geliyor. İngiltere'de Canterbury kasaba-
sında yaşayan 20 yaşındaki çiçekçi Pat
bunlardan biri.

"Tavana kadar yükselmişim"

Pat, 1970 yılının nisan ayında yaşadığı olayı
şöyle anlattı:

"Birkaç saatir kanepeye uzanmıştım.
Kuzenimin çaldığı piyanoyu dinliyordum. Bütü-
nüyle gevşemişim. Uyuyacak gibiydim. Üze-
rime bir ağırlık çöktü.

Birdenbire tavana kadar yükseldiğimi fark
ettim. Ädeta uçuyordum. Odadaki her şeyi açık
çekik görebiliyordum. Kanepede uzanmış bed-
nim de bunlara dahildi.

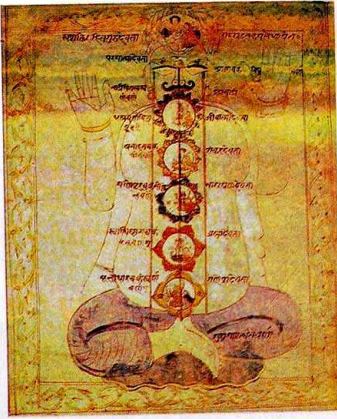
Sonra, önümde renkli bir kapı olarak
tanımlayabileceğim bir şey belirdi.

İçimden bir ses şöyle söyler gibiydi:
'Bilgiyi araştırmak için kapıyı aç.' Kapıya
doğru ilerledim. Kapı kendiliğinden açıldı. Kar-
şıma değişik renkte bir kapı daha çıktı.

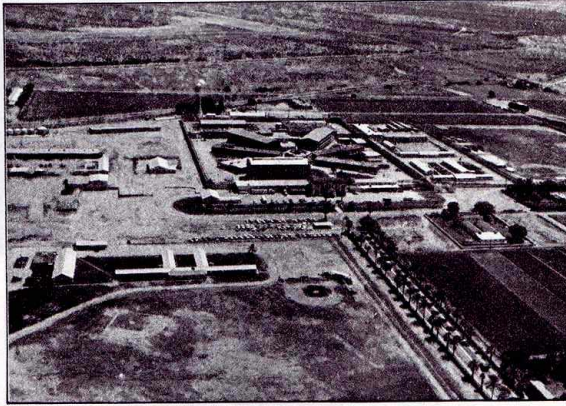
Kaç kapıdan geçtiğimi unuttum. Ama bir-

Ruhun bedenden ayrılması, fiziksel beden ciddi bir şoka girdiğinde sık sık meydana gelir. Araştırmalar ameliyat masasında, genel anesteziye ya da ölüm noktasına gelindiğinde astral çıkışa hazırlığın başladığını öne sürüyorlar.

19. yy'da suluboyayla yapılmış bu resim Hint felsefesi ile ilgilidir. Laya Yogo ustaları ruhsal merkezleri olan chakra'ların fiziksel bedenle ruh arasında bir bağ olduğuna inanırlar. Chakra'ların uyarılmasıyla, ruhun bedenden ayrıma olayındakine benzeyen bir durum meydana gelir.

Arizona Devlet Cezaevi. Amerika'daki en sıkı dört cezaevinden biridir. Ed Morrell'e burada işkence yapılırken bilinci bedenden ayrıldı. Jack London'un kitabı The Star Rover (Ünlü Serseri) Morrell'in hapisteysen başına gelenler üzerine kurulmuştur.

denbire havada yükselerek Canterbury'nin zeminde süzülerek uçtuğumu fark ettim.

Artık nisan ayı değil, yazdı. Geri dönmek istemiyordum. Gerçekten büyük bir mutluluk duyduğuna kapılmışım. Ama biraz da korkuyordum. Bilinmeyene doğru bu geziyi sürdürürsem ne olacaktır? Bunu düşünürken, birden yine bedenimin bulunduğu odaya döndüm. Geziyi sürdürmemeye karar verdim. Kararımı verir vermez, bedenime geri dönmüştüm. Hem de göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede..."

"Zaman durmuştu"

Astral yolculuğa inananlar, bedenden ayrılan ruhun her şeyin farkında olduğunu kabul ederler.

Ölüm, ölümden sonra yaşam, zaman, sonsuzluk ve bunun gibi insan aklının bir türlü açıklayamadığı her şey, bedenden ayrılan ruh tarafından biliniyor olabilir mi?..

Adının açıklanmasını istemeyen Bayan T'

nin başından geçen hayli ilginçtir. 1974 Haziran'ında Libya'da bir hastanede önemli bir ameliyat sırasında fiziksel bedeninden ayrılışını şöyle anlatıyor:

"Öyle inanıyorum ki, biz insanlar her sorunun cevabını bulabiliriz. Hiçbir şey bizden sandığımız gibi uzakta değil. Bunu bedenimden ayrılışın anladım.

Orada kalsaydım, benim için her şey devam edecekti. Bunu biliyorum. Fakat kalmadım. Kalamadım. Bir ses bana, geri dönmeyi, daha dünyadaki işimin bitmediğini söyledi.

Yukarıdayken, ya da o yerdeyken, zamanın var olmadığını anladım. Zaman durmuştu. Sonsuzluk ya da bir saniye aynı şeydi..."

İşkenceden kurtuluş

Yazar Ed Morrell "25. Adam" adlı kitabında ABD'nin Arizona Devlet Cezaevi'ndeyken başından geçenleri anlattı.

Morrell'i yakından tanıyan ünlü yazar Jack London da onun yazdıklarını doğruladı.

Olay, Morrell'e tutukluluğu sırasında işkence yapılırken meydana geldi. Ona önce üst üste iki deli gömleği giydirildi. Sonra uzun süre işkence yapıldı. İşkence sırasında Morrell, acı çeken bedeninden kurtuldu.

Bedenini bırakıp yükselmeye başladı. Birçok yeri dolaştı. Sadece ölmüşleri değil, yaşamakta olanları da gördü... İşkence sonunda da bedenine döndü... Morrell, astral çıkış sırasında yapılan işkenceyi hiç hatırlamadığını söyledi.

Araştırma sonuçları

1975 yılında Amerika'da Virginia eyaletinde Charlottesville kentinde geniş bir araştırma yapıldı.

Okullarda okuyanlara ve kentin diğer insanlarına sorular soruldu. Sonuçta öğrencilerin % 25'inin ve kentin geri kalan kısmının ise % 14'ünün başından ruhun bedenden ayrılması olayının geçtiği saptandı.

Kuşkusuz bu sonuç, dünya nüfusunun 4' te 1'inin astral yolculuk yaptığını kanıtlamaz. Fakat yine de bir fikir verebilir.

Açıklanamıyor

Yaşanan olaylara ve araştırmalara rağmen, astral çıkışın gerçekten olup olmadığı kesin olarak belli değildir.

Yapılan bilimsel çalışmalar bilimsel sonuçları doğrulamakta ama çok kesin bir sonuç verilememektedir. İnsanların çoğu, ölümden sonra da yaşamak isterler. Hatta bazıları bütün ömürleri boyunca bu konuyu düşünüp dururlar.

"Ölüm nedir? Ölümden sonra hayat var mı? Bu hayat ne biçim bir şey olmalı?" gibi sorular onların aklından hiç çıkmaz.

Bazıları da ruha ve onun bedenden ayrılmasına inanmıyorlar. "Hayır ruh yoktur, öteki dünya yoktur" diyorlar. Kimin haklı olduğunu sırası gelince herkes anlayacak!

Yılanlı Hacı Macit Hoca

İskenderun ve çevresindekilere akrep ve yılan sokmasından ölüm yok! Bu acımasız hayvanlar, karışlarında Yılanlı Hacı Macit Hocayı buluyorlar. Onun, nereden geldiği bilinmeyen, akıl almaz hünerini bilim adamları açıklayamıyorlar. Arkadaşımız Dr. Can Polat olayı yerinde inceledi...

HATIRLAYANLAR ÇOKTUR. Yılanlı Hacı Macit Hoca İskenderun ve çevresinde yıllardan beri yaptığı işi televizyondaki "Olay" programında da tekrarladı.

Önce, zehirli bir akrep, programın sunucusu **Uğur Dündar**'ı kolundan soktu. Aynı anda yanında bulunan Hacı Macit Hoca "sihirli" elleriyle zehirin kana karışmasını engelledi.

Bu yüzden Hacı Macit Hocayı yakından tanımak istedik. Yeteneğini görmek ve deneyler yapmak için yola koyulduk...

İskenderun'a gittik

Hacı Macit'i, Adana-İskenderun karayolu üzerinde, Dört Yol kavşağına yaklaşık 500 metre kadar uzaklıktaki evinde bulduk. 50 yaşlarında, dinç, sakın yapılı, güler yüzlü bir şahıs. Bizi büyük bir içtenlikle karşıladı.

Tanışma sohbetinden sonra, "efsunlanma" ya da "şerbetlenme" adlarıyla bilinen olaydaki yeteneğini yakından görmek istediğimizi söyledik. Gülererek ayağa kalktı. "*Gelin benimle*" dedi. Nereye gittiğimizi sordum...

Birlikte akrep aramaya çıktık

"*Ashnda buradan da bulurum* (eliyle evinin bahçesini işaret etti) *ama 'Hacı Amca kendi özel akreplerini bulur' diyebilirsiniz. Bu yüzden, şöyle birazaçılalım.*" dedi. Murat 124'üne bindik. Anayola çıktık. İskenderun yönüne doğru 5-6 km kadar ilerledik. Yolculuk sırasında, sorularımız üzerine kendisinden bahsetti.

Hacı Macit kimdir?

Hacı Macit, doğma büyüme Dört Yolcu. Evli. 3 oğlu, 1 kızı var. Emekli olmasına rağmen, çiftçiliği de bırakmamış. Politikaya özel bir ilgisi var.

1983 seçimlerinde Hatay İl Meclisi'ne seçilmiş. Politikanın yanı sıra av da özel meraklarından. Sigara kullanıyor. Eskiden, arada bir içki de içermiş, şimdi bırakmış.

Ona "Yılanlı" lakabını takmışlar. Buna itiraz etmiyor. Ama kendisine "Hacı" denmesinden de hoşlanıyor...

Akrep yuvaları

Dört Yol'dan 10 km kadar uzaklaşmıştık ki, Hacı Macit arabayı durdurdu. Arabadan inip yol kenarındaki tarlaya daldık. Yerde bulu-

Yılanlı Macit'in kolundaki yılan akrebi. Müdahale edilmezse 24 saat içinde öldürüyor (sağda).

Öldürücü akrepler Yılanlı Macit'in üzerinde (altta sağda).

nan birbirine yakın ufak ufak deliklerin yanından geçiyoruz. Hacı Macit, "*Bu yörede akrep çoktur. Bu delikler de onların yuvaları*" diyerek bilgi verdi. Deliklerin üstüne basmamaya çalışarak onu izledik. Bir deliğin başında durduk.

24 saat içinde öldürür

Hacı Macit cebinden 50 cm boyunda bir ip çıkardı. İpin ucuna bir mum parçası sarılmış. İpi yuvanın içine daldırdı. Bir iki saniye bekledi. Birden çekti. Akrebin biri muma tutunarak yukarı geldi. Aynı işi bir başka delikte yeniden tekrarladı. Bir akrep daha geldi.

Akrepleri eline aldı. Her ikisini de birer kibrit kutusuna koydu. Akreplerden birini işaret etti.

"Bu, taş akrebidir." dedi. "İnsanı soktuğunda titretir. Diğeri ise yılan akrebidir. Çok tehlikelidir. Soktuğunda ağrı-sızı yapar, 24 saat içinde de öldürür."

Deneme başlıyor

Akreplerin kuyruğu havada, kendilerine hedef anyorlar. Hacı Macit yılan akrebinin eline aldı. "Sağ kolunu uzat" dedi. Biraz çekilerek kolunu uzattım. Sağ kolunu tuttu. Dirseğimin çevresinde iki elinin işaret parmaklarıyla bir çember çizdi. Ardından bir dua okudu. Duası bitince yılan akrebinin koluma yaklaştı. Kıskaçlarını sağ kolumun orta bölümüne değdirdi. Akrebi tahrik ederek koluma doğru hafif hafif iteledi. İsrarlı iteklemelere rağmen, akrep, iğneli kuyruğunu

kolumdan uzak tuttu. Sokmadı. Nedenini sorduğumuzda Hacı Macit şöyle dedi: "Sokmaz, sokamaz çünkü o kolu efsunladık..."

Sıra sol kolda

Daha sonra Hacı Macit sol kolumu eline aldı. Akrebin kışkaçlarını kolumun orta bölümüne, dirseğin biraz altına değdirdi. Değdirmiyor değdirmez de akrebin iğnesini kolumda hissettim.

Sokulan yerde şiddetli bir acı başladı. Akrebi geri çekti. "Merak etme" dedi. Sol kolumu tutarak içinden dua okumaya başladı. Sağ elinin tek parmağıyla sokulan yerin üstünde, deriye dokunmayarak, dairesel sıvazlama hareketleri yaptı.

15-20 saniye sonra sol elimi kendi elinin üstüne koydu. Ağrının gittikçe azaldığını hissediyordum. Yeniden sıvazlamaya ve duaya başladı. 15 saniye içinde işini bitirdi, "Tamam" dedi. "zehir su oldu..."

Acı şiddetini hemen hemen yitirmişti. Akrebin iğnesinin girdiği noktanın çevresinde 2 cm çapında gözle görülür bir kızarıklık ve hafif bir şişme vardı. (Kızarıklık ve ödem 1-2 saat içinde geçti. Fakat sokulan yerde 24 saat süreyle "aşı yapılmış hissi" kaldı.)

Efsun devam ediyor

Deneyden sonra Hacı Macit gömleğinin sağ cebinin üstünde eliyle ufak bir daire çizdi. Akrebi o dairenin ortasına koydu. "Korkma, oradan çıkamaz" dedi. Gerçekten de akrep daire içinde kımlıdamadan durdu.

Hacı Macit, akrebi bu sefer sağ elimin üstüne koydu. Sokmadı. "Deneyin başlangıcında o eli efsunladım" dedi.

"Bu bir lütfettir"

Arabayla 10 dakika uzaklıktaki Yakacık Köyü'ne doğru gidiyoruz. Ben arabada bir akrebin soktuğu yeri inceliyorum. Hacı Macit de efsunlanma denilen olayı anlatıyor. Sohbetini arada sorulanmla kesiyor. Hacı Macit şöyle diyor:

"Efsunlanma vücudu doğal zehirlenmelere karşı koruyan bir lütfettir. Bir kişi, tarafımızdan efsunlandığı zaman örümcek, akrep, böcek, arı, sivrisinek gibi hayvanlar artık onu ısırmaz. Isırma olsa dahi alerji koması, ölümlü gibi sonuçlar vermez. Kedi, köpek, fare gibi kuduz taşıyan hayvanlar, ısırıkları zaman dışları efsunlanan kişinin etine geçmez."

"El vermek" ne demek?

Hacı Macit, efsunlama için bazı yiyeceklerden yararlanıyor: Çekilmemiş karabiber, hakiki bal, çiğ süt ve tuz. Bunların dışında bir gıda maddesi kullanılmıyor. Neden mi? Söz yine Hacı Macit'e:

"Talimat öyle verildi." Veren de babası. Buna "el vermek" deniliyor. Hacı Macit'in soyu Şeyh Abdülkadir Geylani'ye kadar gidiyor. "Ana el" olarak kabul edilen Abdülkadir Geylani'den değişik kişilere aktarıla aktarıla Hacı Macit'e kadar gelmiş. Hacı Macit eli 1948 yılında babasından almış...

İskenderun ve çevresindekilere yılan ve akrepten ölüm yok. Yılanlı Macit'in eli imdadına yetişiyor (altta). O gençliğinden beri yılanlardan korkmuyor (en altta).

"İçten gelen bir duyguyla"

Hacı Macit, "Zamanı gelince ben de vereceğim" diyor. Fakat, "Eli alacak olan kişinin oğlum olması şart değil. Seçimi ben yapacağım. Seçimde belirli bir ölçü yok" diye ekliyor.

El verme zamanının ne zaman geleceği bilinmiyor. Hacı Macit'e göre, "içten gelen bir duyguyla" zaman belirleniyormuş...

Sohbetimizin koyulaştığı bir anda Yakacık Köyü'ne vardığımızı gördük. Hacı Macit otomobili bir kahvenin önünde park etti.

Tuzu efsunluyor

Çaylarımızı yudumlarken bir şahıs elinde bir paket tuzla Hacı Macit'e yanaştı. Hacı Macit tuz paketini aldı, duasını okudu. Paketi geri verirken, tuzu getiren şahıs Hacı Macit'in ceket cebine bir miktar para koydu.

Efsunlama olayında bu para verme işlemine "anlık" deniyor. Efsunlama için kişiden herhangi bir ücret talep edilmiyor. Fakat "gönüllü nüzden ne koparsa" verilen bu "anlık" olmadan da efsunlama oluşmuyor.

Hacı Macit bu anlığın kişiyi, bir yerde, vicdani şükran duygusundan arındırdığını söyledi. Bu arada birkaç kişi daha "tuz okuttu." Hacı Macit'e neden yalnızca tuz okutulduğunu sordum.

"Tuzu bir yıllık efsun için kullanıyorum. Bir yılın sonunda efsunun yenilmesi gerekir. Ama istenirse hayat boyu efsun da olur. Bunun için de çekilmemiş karabiber kullanılır. Bal ve süt de kullanılır. Ama uzun yola gelmez, bozulurlar."

Bir deneme daha

Efsunlanma konusunda sohbetimiz ilerlemişken Hacı Macit "Bir deneme daha yapalım" dedi. Yakacık Köyü'nden Mehmet Arpay, şerbetli olmadığını söyleyerek olayı merak ettiğini açıkladı. Hacı Macit, bir paket tuzu okudu, Mehmet Arpay'ın sol eline paketi verdi.

Mehmet Arpay sağ kolunu açarak ileri uzattı. Hacı Macit, yılan akrebinin kibrit kutusundan çıkardı. Akrebin kışkaçlarını sağ kola dayadı. Tüm tahriklerle rağmen akrep sokmadı.

Mehmet Arpay tuzu elinden bıraktı. Bu sefer akrep kola değdirilir değdirilmez iğnesini kola batırdı. İğnenin girdiği yerde 1-2 dakika içinde hafif bir şişme ve bunun çevresinde 1 cm çapında bir kızarıklık oluştu.

Hacı Macit 'sokulan yerin tedavisini anında yaptı. Mehmet Arpay, acının tedavisi sonunda geçtiğini söyledi.

Gördük, yaşadık...

Hacı Macit'in hikayesi böyle. Kendi gözlerimizle gördük, yaşadık. İnanmamamız mümkün değil.

O günden beri düşünüyoruz. Bu güç Hacı Macit'e nereden geliyor? Acaba tıbbın yetersiz kaldığı her hastalıkta böyle çareler var da, ortaya çıkaramıyor muyuz?..

Katil bulan medyum

İnsanın 5 duyusunun çok üzerinde var olduğu kabul edilen durugörü yeteneğinin (clair voyance), birçok çeşidi var. Bunlar, geçmişte olmuş bir olayı bilmekten, o andaki, ya da gelecekte olacak olanı hissetmeye kadar değişiyor.

"HER ŞEYİ bilmek ve görmek, sadece Allah'a muhsustur" denir. Oysa bazı insanlarda az da olsa böyle bir özellik var.

Geçmişteki bir olayı, düşünce yolu ile ortaya çıkarıyorlar. Cinayeti işleyip kaçan bir katilin tipini tarif edebiliyorlar. Bazen de yaşadıkları anda olan, ama onlara çok uzak mesafede meydana gelen bir olayı biliyorlar. Kilometrelerce ötedeki bir yangını önceden hissetmek gibi, geleceği bilenler de var...

Bütün bunlar nasıl oluyor? Acaba durugörü denen bu yetenek hepimizde var da, onu kullanmayı mı bilmiyoruz?..

Kaybolan çocuk

1978 Ekim ayının sonlarında, bir gün Amerika'da Los Angeles'ta oturan 7 yaşındaki Carl Carter ortadan kayboldu. Polisler şaşkına döndüler. Carl kaçırılmış mıydı, yoksa dolaşırken yolunu mu kaybetmişti, bilemiyorlardı.

Medyum Joan "Cinayet" diyor

Olay gazetelere geçti. Fakat araştırmalardan bir sonuç alamadı.

Daha sonra, emekli bir polis memuru, o yörede oturan bir medyumun yardımcı olabileceği fikrini ortaya attı. Bayan Joan adıyla tanınan bu medyumun işe koyulduğu süre içinde, olay, kayıp bir çocuğun araştırılmasından bir cinayete döntüştü.

Medyum, polislere çocuğun öldürüldüğünü söyledi. Bu cinayetten sorumlu sandığı adamı tanımladı. Adamın yüz hatlarını anlatmaya çalıştı. Bir polis ressamı da, Bayan Joan'ın anlattıklarına dayanarak, katil zanlısının taslak bir resmini çizmek üzere çağrıldı. Resim, Carl'ın annesiyle babasına gösterildiğinde, babası hemen "Bu, Butch'a benziyor" dedi.

Katil bulunuyor

Butch takma adıyla tanınan Harold Ray bir saat içinde yakalandı. Carl'ı boğduğunu, iki yıl önce de 2 çocuğu daha öldürmüştü olduğunu itiraf etti.

Medyumların katkısı

Çoğunlukla medyumlar, polise gönüllü olarak hizmet ederler. Duyuötesi güçleri, cinayet olaylarına ışık tutan kişiler hakkında, sayısız öyküler vardır.

Onların verdikleri bilgiler kullanılır. Butch olayında olduğu gibi, katili kesin olarak tarif etmeleri çok az görülür.

Onlar daha çok araştırmanın doğru yolda gitmesi için ipuçları yakalarlar. "Katil, falanca semte kaçtı" gibisinden.

1978'in sonunda, Los Angeles polisi Medyum Joan'a (üstte) başvurdu. Medyum, küçük bir çocuğun kaybolma olayının çözülmesinde yardımcı olacaktı. Joan, polise çocuğun öldürüldüğünü söyledi. Onun tanımlamasına dayanarak, bir polis ressamı katilin resmini çizdi (ortada). Kurbanın annesiyle babası, resimden, adamın "Butch" (altta) olduğunu hemen tanıdılar. Katil çabucak yakalandı ve cinayeti itiraf etti.

Durugörünün çeşitleri

Durugörü yeteneği, medyumların polise yardım etmeleri ile sınırlı değildir. Onun alanının çok geniş olduğu kabul edilir.

Durugörü, telepatide olduğu gibi, bir başkasının kafasından geçenı okumak değildir. Geçmişte olmuş, o anda olan ya da gelecekte olacak bir olayın bölümler halinde hatırlanmasıdır. Üstelik orada bulunulmadığı halde...

Bazen durugörü sahibi kişinin, olayın sahnelerini ayrıntılarına kadar anlattığı olmuştur.

Sıradan insanlarda durugörü

Durugörü denince akla hemen medyumlar gelir. Oysa bu yetenek, sıradan insanlarda da vardır.

Ruhbilimi ile ilgilenenler, bu konuda şöyle derler:

"Durugörü her insanda vardır. Bu yetenek, Allah vergisidir. Esas mesele, onu ortaya çıkarmaktır."

Bilinen, sıradan kişilerde durugörü daha çok kendileri ya da yakınları ile ilgili olaylarda ortaya çıkar. Çocuğunun başına gelen kazayı anında hisseden anne örneği çok yaygındır.

480 km uzaklıktaki yangın

Durugörü araştırmalarında en çok üzerinde durulan özelliklerden biri de mesafenin uzaklığıdır. Acaba insan ne kadar uzaklığa kadar bir olayı hissedebilir?

Bu alanda 18. yüzyılda geçen, doğruluğu kanıtlanmış bir örnek var. İsveçli bir bilim adamı ve medyum olan Emanuel Swedenborg'un başından geçen bu olay, ünlü Alman düşünürü Immanuel Kant tarafından araştırıldı ve kaydedildi.

Swedenborg bir iş için, bir cumartesi günü saat 16:00'da İngiltere'den yola çıkarak Almanya'nın Göttenburg kentine geldi. Kısa süre sonra, bir huzursuzluk hissetti ve rahatsız oldu. Arkadaşlarından ayrılarak, dolaşmak için dışarı çıktı.

Döndüğünde, bir yangın görüntüsü anlattı. Yangının, 480 km uzaktaki evinin hemen üç ev ötesinde çıktığını bildirdi. Alevelelerin gittikçe büyüdüğünü söyledi. Huzursuzluğu, saat 20:00'de, yangının söndürüldüğünü hissedinceye kadar sürdü.

Bu durugörü haberi hemen kentte yayıldı. Çünkü Swedenborg, tanınmış bir medyumdu. Göttenburg Valisi olayla ilgileni. O çağda bugünkü gibi anında haberleşme olanağı yoktu. Ne telefon, ne radyo ve ne de gazete vardı.

Ancak birkaç gün sonra haber geldi. Swedenborg'un durugörüsü doğrulandı. İngiltere'de onun oturduğu mahallede büyük bir yangın çıkmıştı. Hem de tam onun hissettiği zamanda...

Durugörü deneyi

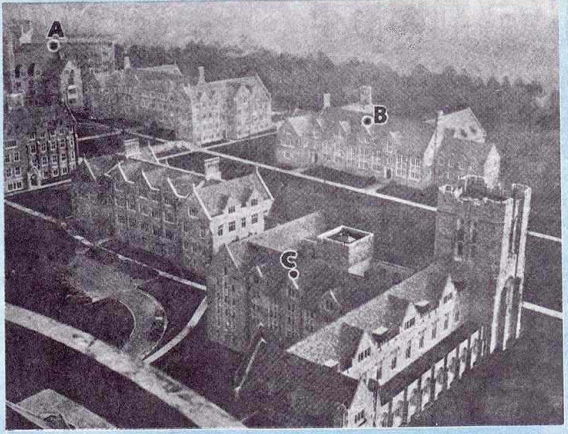
Amerika'da Duke Üniversitesi'nde duyütesi gücün araştırılmasına öncülük eden ünlü Psikolog **Dr. J. Rhine** ve arkadaşları 1930 yıllarında durugörüyü incelemeye karar verdiler.

Daha önceden de başarılı telepati deneyleri yapmışlardı. Bu deneylerde, bir kişi zihnini bir simge üzerinde topluyordu. Öteki odada bulunan bir başka kişi, onun aklından geçenı okumaya çalışıyordu. Deneyler sırasında genellikle telepati çalışmalarında kullanılan basit şekilli **Zener Kartları**'ndan yararlanıyorlardı.

Sonunda başarılı oldular. Telepatinin varlığını kanıtladılar. Sıra durugörüye geldi. Durugörü telepatiden daha üst bir güçtü.

Denegin eline bir deste iskambil kâğıdı verdiler. Denek kâğıtları teker teker açtı ve sırasıyla bir kâğıda not etti.

Dr. Rhine'nin yardımcılarından **Dr. J. Pratt**, desteyi denekten aldı ve iyice karıştırdı. Sonra kapalı olarak denegin eline verdi.

Ondan destedeki kâğıtların sırasını bilmesini istedi.

Sonuç başarılı

Deneklerden bazıları başarılı, bazıları başarısız oldular. **Hubert Pearce** adındaki denek, toplam 1850 tahminden 558'ini doğru bildi.

İstatistiklere göre, sadece şansı yardım etmiş olsaydı, 370 doğru tahminde bulunmuş olması gerekirdi...

Hile aranıyor

Bazıları alınan bu sonuca karşı çıktılar. Yapılan en ağır eleştiri Dr. J. Pratt'ın, Pearce ile deney yaparken denetlenmemiş olmasıydı. Duyütesi güce inananmayan Profesör C. E. M. Hansel, bu koşullar altında sonuçların ciddiye alınmayacağını ileri sürdü.

Medyumluğu araştırın başka bir profesör olan **Ian Stevenson**, yapılan deneyi inceledi. Olayda yeterli kadar tanık bulunduğunu, bir hile olmasının imkânsız olduğunu ileri sürdü.

Amerika'daki Duke Üniversitesi'nde (üstte), 1930 yıllarında önemli durugörü araştırmaları yapıldı. Deneyleri yapanlar, **Zener Kartları**'nı kullandılar. Deneyi yapan **Dr. Pratt** (üstte solda), A ya da B odasında oturdu. Destedeki kâğıtları yüzleri alta olmak üzere tek tek sıraladı. Denek, **Hubert Pearce** (üstte sağda) C odasında oturdu. Pratt'in çektiği kâğıtları sıralamaya çalıştı. Başarısı olağanüstüydü.

Zarfın içindekini biliyor

20. yüzyıl başında, Polonyalı Mühendis **Stephan Ossowiecki**'nin durugörü, medyumluğu araştıran kişilerin dikkatini çekti. Ossowiecki, kapalı bir zarfı ya da katlanmış bir kâğıt parçasını eline aldığında, çoğunlukla içinde yazılanı biliyordu.

1923'te Varşova'da medyumluğun araştırılması konusunda yapılan uluslararası bir konferans sırasında Ossowiecki ile deney yapıldı.

İngiliz araştırmacı **Dr. Eric Dingwall**, üst sol köşesinde şişe bulunan bir bayrak resmi çizdi. Resmin altına günün tarihini, 22 Ağustos 1923 yazdı.

Sonra bunu bir zarfa koydu, üzerine iki zarf daha geçirerek bir paket haline getirdi, mühürlledi. Dingwall, bu paketi İngiltere'den Polonya'nın başkenti Varşova'ya **Dr. Baron Albert von Schrenck-Notzing**'e gönderdi.

Baron von Schrenck-Notzing, çok ünlü bir doktordu. Aynı zamanda da medyumluk

konusunda tanınmış bir araştırmacıydı. Zarfın içinde ne olduğunu ne Baron, ne de deneyle ilgilenen diğer araştırmacılar biliyorlardı. Açıklamada bulunmadan, zarfı Ossowiecki'ye verdiler. Ne hissettiğini sordular.

Polonyalı durugörü sahibi, zarfın içindeki notu Baron'un yazmadığını söyledi. Zarfları, yeşilimsi kartonu, küçük şişe şeklini hissettiğini söyledikten sonra, hemen eline bir kalem aldı. Heyecanla, zarfın içindeki resmin hemen aynısını bir kâğıda çizdi. Ayrıca 1923 yazdı.

Bu tarihin önünde başka bir şeyin daha yazılı olduğunu ama okuyamadığını söyledi. Bu deney üzerine, Dingwall'in ve öteki araştırmacıların artık kuşkuları kalmadı. Ossowiecki'de normalin üstünde güçler vardı...

Hipnozdayken durugörü

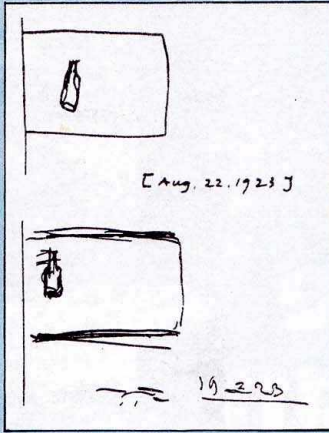
Durugörünün en ayrıntılı araştırmalarından biri, Alman Dr. Gustav Pagenstecher tarafından 1919'da başlatıldı. Dr. Pagenstecher, kırk yıldan beri Mexico'da doktorluk yapıyordu.

Bir gün, Maria Reyes Zierold adlı bir hasta uykusuzluktan yakınarak ona başvurdu. Doktor, onu hipnozla iyileştirmeye karar verdi. Zierold, uyutulduğunda, doktorun kızının kapıyı dinlediğini söyledi. Doktor şaşırarak kapıyı açtı. Çocuk, tam hastanın anlattığı biçimde eşikte duruyordu.

Pagenstecher, hastasından izin alarak, onun normalüstü hissetme gücünü incelemeye koyuldu. Doktor, Zierold'un uyutulduğunda eline bir eşya verilirse, bu eşyayla ilişkili olayları anlatma yeteneğine sahip olduğunu ortaya çıkardı...

Zierold savaşı sürüyor

Dr. Pagenstecher deneylere devam etti. Bir keresinde Zierold'a bir ip parçası verdi. Zie-

rold, soğuk, sisli bir günde yapılan bir meydan savaşını anlatmaya başladı. Söylediğine göre, askerler sürekli birbirlerine tüfekle ateş ediyorlardı. Sonra şöyle dedi:

"Bir top mermisinin büyük bir hızla geldiğini görüyorum... Havadan, 15 kişinin tam ortasına düşerek onları paramparça ediyor."

İp, aslında bir Alman askerinin köpeğinin künyesinin asılı olduğu ipti. Asker, Zierold'un anlattıklarını doğruladı.

Kutudaki kurdeleler

Amerika Medyumluk Araştırmaları Derneği görevlilerinden Walter Prince'i, Zierold'a deney yapması için Mexico'ya gönderdi.

Niyetleri, Zierold'un gerçek bir medyum olup olmadığını ortaya çıkarmaktı. Deneylerden birinde Prince, birbirinin eşi iki kutuya, gene birbirinin eşi iki ipek kurdele koydu. Kutuları birbirine karıştırdı, artık kendisi bile ayıramıyordu. Zierold, kutulardan birini eline aldığında, bir Mexica kilisesini ve dans eden Kızıldillerili tanımladı. Öteki kutudan bir Fransız kurdele fabrikası izlenimi edindi. Zierold yanılamıştı. Kurdelelerden biri, doğrudan doğruya üreticisinden, yani Fransa'dan, öteki, bir kilisenin adak bölümünden alınmıştı.

Durugörü gelişirse...

İnsan, başka yerlerdeki olayları bilme, hissetme yeteneğine tamamen sahip çıkarsa, işte o zaman dünyanın çehresi değişecek demektir.

Çünkü o zaman insanın insanın gizleyeceği bir şey kalmayacak. Cinayet, hırsızlık, hile, ortadan kalkacak!...

Polonyalı Mühendis Stephan Ossowiecki'nin (solda, karısıyla birlikte) olağanüstü durugörü gücü vardı. Yetenekleri bir deneyde sılandı. Bir İngiliz araştırmacı, üzerinde şişe bulunan bir bayrak resmi çizdi. Altına tarih attı. Bunu mühürlü bir zarfı koyarak Varşova'ya, medyumluk konusunu araştıran Polonyalı ünlü Baron von Schrenck Notzing'e (altta) gönderdi. Baron, mühürlü zarfı Ossowiecki'ye verdi, izlenimlerini sordu. Ossowiecki, bunun Baron'dan gelen bir haber olmadığını hemen anladı. Eline bir kalem aldı. Heyecanla, zarfın içinden hissettiğini çizmeye koyuldu. Ossowiecki'nin çizimi (solda) asıl çizime, şaşkınlık verecek kadar benzemektedir. Emanuel Swedenborg (1688-1772). İsveçli bilimadamı, felsefeci ve dinbilimci. Bir durugörü sahibi olarak ün yaptı (en altta).

Gerçekten geleceği görmek mümkün mü? Sayfa 210'da.

Filme alınan uçandaireler

En etkileyici uçandaire gözlemlerinden biri 1978 yılında Yeni Zelanda'da gerçekleşti. Bir televizyon ekibi, Wellington kenti semalarında görülen uçandaireleri filme almak için iki kez uçakla dolaştı ve amacına ulaştı.

30 ARALIK 1978'de akşamın geç saatlerinde bir yük uçağı, Yeni Zelanda'nın Wellington kentinden havalandı.

Önemli bir görevle yola çıkan uçağın yönetimi, kaptan pilot **Bill Startup** ve yardımcısı **Bob Guard**'ın ellerindeydi.

Uçakta ayrıca Avustralyalı bir televizyon ekibi vardı: Haber muhabiri **Quentin Fogarty**, kameraman **David Crockett** ve eşî ses kayıtçısı **Ngaire Crockett**.

Ekibin amacı, son zamanlarda Yeni Zelanda adaları üzerinde görülen uçandairelerin filmini çekebilmekti.

Önce pilotlar gördüler

Uçakları, Yeni Zelanda adalarının arasındaki Cook Strait'i geçmişti. South adasının kuzeydoğu sahillerinin biraz açığında Pasifik Okyanusu üzerinde uçuyordu.

Kameraman David Crockett yüklemeye başladığında uçağın içini filme alıyordu. Televizyon ekibinin diğer iki elemanı da yanındaydı. Kaptan pilot Startup, onları uçuş kabinine çağırırdı. Pilotlar gökyüzünde garip cisimler görmüşlerdi. Wellington radar merkezi de uçağı sürekli olarak arıyordu.

5 parlak ışık

Hepsi birden uçuş kabinine toplandılar. Çok

uzakta olmalarına rağmen, parlak 5 ışık gördüler. Nabız gibi atıyorlardı. Önce iğne başı büyüklüğündeydiler. Sonra kocaman parlak bir balon büyüklüğüne geldiler.

Cisimler aşağıdaki Kaikoura kentinin cadde ışıklarının üzerinde ama uçağın altında bir yerde görünüyordular...

Radardan da izleniyorlar...

O anda, Wellington'daki uçuş kontrol kulesinden bir uyarı alındı. Bilinmeyen bir cisim uçağı izliyordu. Kaptan pilot derhal uçağını tam ters yöne çevirdi.

Hiçbir şey görünmüyordu. Ancak Wellington kontrol merkezi ısrar ediyordu:

"Sizinle beraber bilinmeyen bir cisim var! Cisim büyüyor!" Birden uçağın dışında bir ışık görüldü. Uçağın seyir ışıkları da açık olduğundan, Crockett film çekemedi. Bu nedenle 2. pilot Bob Guard uçağın seyir ışıklarını kapadı.

Film çekimi başlıyor

Acayip gökcisimlerinden birine ait olduğu anlaşılan parlak ışık görünmeye başladı. Uçak otomatik pilottaydı. 2. pilot, yerini kameraman Crockett'e bıraktı. Crockett, cismin filmini portatif el kamerasıyla çekebiliyordu. Bir süre sonra cismi kaybettiler. Ya ışıklarını söndürmüştü, ya da yok olmuştu!

Kaptan pilot uçağı tekrar ilk gittikleri yöne çevirdi. Uçandairenin görüntüsü kaybolmuştu. Ancak Wellington kontrol merkezi cismin hâlâ radar ekranında görüldüğü

Bu parlak ışıklı küre, Yeni Zelanda televizyon ekibi tarafından 30 Aralık 1978'de filme alındı. Ekip, aynı gece uçandaireleri aramak için iki uçuş yaptı. Ve her iki seferde de onları gördü (üstte).

Aldatan gezegenler

Yeni Zelanda filmlerinin uçandaireler için istenen bilimsel kanıt olduğu düşünüldü.

Bu olasılıkla karşı karşıya kalan bilim adamları, derhal bir sürü açıklama yaptılar. Teorilerden bazıları çok komikti. Bir tanesi, televizyon ekibinin, lahana yapraklarından yansıyan ay ışığının filmini çektiğini iddia etti.

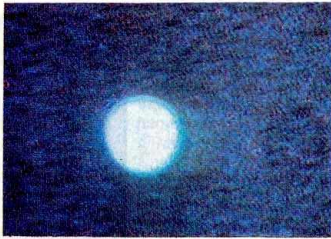
Daha mantıklı bir açıklama, filmin bir gezegeni gösterdiği yolundaydı. Ama hangisini? Bir gazete, Venüs (soldaki fotoğraf) derken, diğeri Jüpiter (altta) olduğunu yazıyordu. Ancak, bu gezegenlerin kendilerine bir kere bile bakmak, bu ihtimalin ne kadar uzak olduğunu bize göstermektedir.

Ünlü "Daily Telegraph" gazetesi, Venüs teorisini mahkûm eden bir yazı yayınladı! Yazıda şöyle deniyordu:

"Bütün televizyon ekibinin Venüs'ü gördüğünü ileri süren bilim adamı, bir an önce akıl hastanesine kapatılmalıdır!"

Uçandaire filminin çekildiği uçağın kaptan pilotu Bill Startup (altta).

nü bildirdi.

Sonradan incelendiğinde filmin çok iyi çıkmadığı görüldü. Çünkü uçuş kabininde kameranın ayağını sabitleştirecek yer yoktu. Fakat yine de uçandaire benzeri cisim filme kumildamadan 30 saniyeden fazla görünüyordu. Kameraman Crockett de cismi ortalamış, netleştirmiş ve filmi çekebilmişti.

Radar kayıtları siliniyor

Uçak Christchurch kentinin üzerinden geçiyordu. Yakıt göstergesinin ibresi anlaşılmaz bir şekilde dönmeye başladı. Kaptan pilot olan uçandairelere bağlanmaması gerektiğini söyledi. İbrenin sık sık bozulduğu oluyordu.

Uçak artık uzaklık nedeniyle Wellington kontrol merkezinin denetiminden çıkmıştı. Ondan sonraki en yakın kontrol merkezi Christchurch'de de radar ekranında bilinmeyen cisim görülmüştü.

Yeni Zelanda televizyon ekibinin çektiği filmde radar kareleri. Garip cisimlerin varlığı Wellington radar merkezince de doğrulandı. Radarlarında bu cisimlerin izlerini görmüşlerdi (Üstte ortada ve sağda).

Ancak daha sonra kaptan pilot Startup ve Amerikalı bilim adamı Dr. Bruce Maccabee, radar kayıt bantlarını istediklerinde, yetkililer radar kayıtlarının her gün silindiğini söylediler. Uçandaire kayıtları silinmişti... Söylenecek bir şey yoktu...

Yakıt bitiyor

Uçak, yakıtı azaldığı için, Christchurch Havaalanı'na indi. Ses kayıtçısı Bayan Crockett rahatsızlığı nedeniyle onlardan ayrıldı. Onun yerine gazeteci Dennis Grant'ı ekibe aldılar.

31 Aralık 1978'de sabaha karşı 02.15'te uçak tekrar havalandı.

Tekrar görüyorlar

Uçuşun başlarında ekip, iki garip cisimle karıştı. Kameraman Crockett durmadan film çekiyordu. Cisimlerin yanlamasına çizgileri vardı ve küreye benziyorlardı. Crockett kame-

radan izlerken, cisimler âdeta kendilerini netleştirdiler.

Küreler döndü orlarda. Bu cisimlerden biri belirgin olarak uçağın radarlarında görüldü. Üstelik 4 dakika süreyle orada kaldı.

Uçak, Blenheim'a ulaştığında bütün ekip, iki tane, göz kırpar gibi ışık gördü. Onlardan biri aniden 300 metre kadar düştü. Sonra bir takım titrek hareketlerle pozisyonunu düzeltti...

Her kafadan bir ses çıkıyor

Cisimler gerçekten uçandaireler miydi? Birçok karşı görüş ileri sürüldü. Filmi çekilen cismin uzaktan kumandalı, çok gizli bir Amerikan askeri taşıtı olduğunu iddia edenler oldu.

Ayrıca filmin top halinde bir şimşek, meteor, geceleyin yasadışı olarak çalışan helikopterler, iri bir kuş, hatta Japon balıkçı motorlarının ışıkları olduğunu iddia edenler bile oldu.

Hatta bir kişi Kaikoura kentindeki lahana yapraklarından yansıyan ay ışığının filminin çekildiğini söyledi. Bir başkasına göre de filmdeki cisim, bir yansıma, bir balon veya uçaktı... Bu iddiaları ileri sürenler, cisimleri uçandairelere benzetmemek için, büyük bir gayret içine girmişlerdi sanki.

Jüpiterin uyduları (!)

Gazetelerden biri, filmin Venüs gezegeninin

görüntülerini içerdiğini yazdı. Net değildi, çünkü portatif bir kamerayla çekilmişti.

Diğer bir gazeteye göre, görüntüler, Jüpiter'e aitti. Amatör bir uzaybilimci filmin ışık değerlerini analiz etmiş, cismin etrafında 4 küçük ışık noktası bulmuştu. Ona göre bu ışık noktaları Jüpiter'in en büyük 4 uydusuydu.

Venüs ve Jüpiter uzayın farklı bölgelerinde yer almaktaydılar. Ancak televizyon ekibi filmi çekerken o kadar pozisyon değiştirmişti ki, cisimlerin yeri hakkında kesin bir tanım getiremiyorlardı...

Hava Kuvvetleri'nin tavrı

Yeni Zelanda Hava Kuvvetleri olaya ilgi duydu. Bir jet uçağını, bölgede yeni uçandaireler görünmesi olasılığı için alarm durumunda tuttu.

Ancak ocağın ayının sonuna doğru olay

eskimmişti bile. Yeni Zelanda Savunma Bakanlığı, radar görüntülerinin yüzeyel yansımalar olduğunu, tanımlanamayan cisimlerin ise atmosfer olayları olduğunu resmi olarak açıkladı... Resmi kuruluşların tavrı, her ülkede olduğu gibi, Yeni Zelanda'da da değişik değildi.

Başarılar

Bazı itirazlara rağmen, televizyon ekibi ve pilotların çalışması büyük takdir topladı. Olay yüzlerce gazete de yer aldı.

Dünya televizyonlarında çektikleri film-den parçalar gösterildi. İngiliz televizyonu BBC, olayı akşam haberlerinde yayınladı. Bu arada şüpheli bilim adamları televizyon ekibinin gerçekte ne gördüğünü ispatlamak için kuyruğa girdiler. Olaya, karmaşık astronomik olanlarından, gülünç derecede anlamsızlarına dek değişen açıklamalar getirildi...

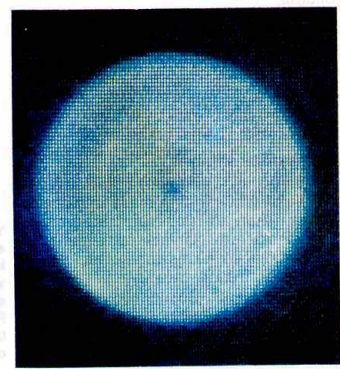
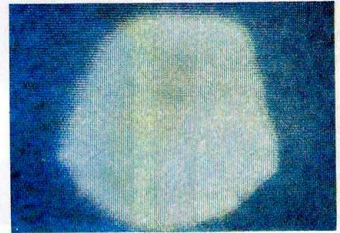
Gerçek nerede?

Yeni Zelanda olayının aslı nedir? Filmin gerçeği yansıttığı görüşü ağırlık kazandı. Bilgisayar analizleri, film hilesi yapılmadığını kanıtladı.

Filmi çeken televizyon ekibi ve pilotlar kendilerine inanmayanlara tepki gösterdiler. İsrarla, "hayal görmediklerini" söylediler.

Uçandaire dosyası. Sayfa 166'da.

Uçağın seyir ışıkları kapatıldığında, televizyon ekibi cisimlerden birinin filmini çekmeyi başardı. Büyüklüğü önce iğne başı kadardı (üstte solda). Sonra büyük bir balon kadar oldu (sağda; üstte ve altta).

Geçmişe yolculuk

Hipnoz altında bazı insanların daha önce yaşadıklarına dair birtakım kanıtlar ortaya çıkıyor. Özellikle medyumlar uyutulduklarında, önceki yaşamları hakkında çok ayrıntılı bilgiler veriyorlar. Uyandıklarında ise hiçbir şey hatırlamıyorlar...

ÖNCEKİ YAŞANTILARA hipnozla geriye dönme (ekminezi), ruhsal olayların en ilginç ve heyecan vericisidir. Son 20 yılda, özellikle batı ülkelerinde, kamuoyunun dikkati bu olaya çekildi. Radyo ve televizyon programları yapıldı, basında haberler çıktı, kitaplar yazıldı.

Hipnozla önceki yaşantılara dönme, yeni bir olay değildir. 20. yüzyılın başından beri bilinmektedir. O dönemlerde teyp olmadığından, ilk çalışmaların çoğu kaybolmuştur. Yine de bazı değerli belgeler günümüze dek gelebilmiştir.

Kimse böyle rol yapamaz!

Hipnozla geriye dönmeye, hem olumlu hem de olumsuz sonuçlar alınabilir. Olumlu sonuçlar hipnoz uzmanlarını sevindirir. Olumsuz sonuçlar ise bazılarının konuya kuşkuyla bakmalarına yol açar.

Hipnoz altında, medyum bambaşka bir kişi olur. Gözlemciler en güçlü aktör veya aktrislerin bile böylesine rol yapamayacaklarını belirtmişlerdir. Konuşma biçimi, mimikler, davranışlar tamamen değişmektedir. Şaşırtmaca sorular bile medyumı yanıltmamaktadır. Seanslarda, uzun süreler geçmiş olsa bile, aynı olayları medyum yalnızışz hatırlayabilmektedir.

Bugün ev kadını, önceki yaşamında fahişe...

Geçmişteki olaylar seanslarda ortaya çıkmaktadır. Bu olaylar hipnozu yöneten kişi ve med-

yum tarafından günümüzde bilinmemektedir. Ancak derin araştırmalar sonucu bu bilgilerin doğruluğu kanıtlanmaktadır.

Buna örnek olarak hipnozcu **Joe Keaton**'un medyumunu **Ann Dowling**'i verebiliriz. Ev hanımı olan Ann Dowling, bir dizi geriye gitme seansı sırasında **Sarah Williams** olduğunu söyledi. Sarah Williams, 19. yüzyılın ilk yarısında yaşamıştı. Ömrünü Liverpool batakhanelerinde geçirmiş bir fahişeydi...

Şarkıcıyı hatırladı

1850'lerde Liverpool'da neler olduğu soruldu. Ann Dowling, bir kuşa benzetilen yabancı bir şarkıcıdan bahsetti. Araştırmalar "İsveç Bülbülü" olarak tanınan **Fenny Lind**'in 1850'de Liverpool'da iki konser verdiğini ortaya çıkardı.

Nasıl biliyorlar?..

Bazen medyum geçmişi yaşarken, birtakım ayrıntılar ortaya çıkar. Bunlar medyumun şimdiki yaşantısında öğrenilmiş ve sonra da bilinçaltına itilmiş olabilir. Ancak eski dönemlere ait bazı öyle özellikler vardır ki, onları iyi bir eğitim görmüş olanlar bile bilemezler...

İngiltere'deki Ruhsal Olayları Araştırma Derneği üyesi olan **David Lowe**, bir medyum kadını hipnozla geriye döndürdü. Bu kadın da geçmişte birçok kez yaşamıştı.

Bir seansta David Lowe, medyumunu 17. yüzyıla götürdü. Ondan, içinde "w" harfi geçen bir kelimenin harflerini söylemesini

Hipnozcu Joe Keaton (üstte), 8000 geriye dönüş olayını gerçekleştirdi. Medyumlarından Ann Dowling, 100 yıl geriye giderek Liverpool'da, 1850'lerde yaşayan Sarah Williams oldu. Mrs. Dowling tarafından hatırlanan olaylar arasında İsveçli şarkıcı Jenny Lind'in (altta) ziyareti de var.

istedi. Medyum "w" harfini "çift v" olarak telaffuz etti.

Bu telaffuz biçimi tamamen 17. yüzyıla özgüydü. Günümüzde İngilizce konuşanlar "w" harfini "çift u" olarak telaffuz ederler...

Bu küçük ayrıntı çok önemliydi... Daha sonra aynı medyuma nişanlı olup olmadığı soruldu. Kadın, 17. yüzyılda kullanılmayan "nişanlı" sözcüğünü anlamadı. Soruya cevap veremedi. Soru başka bir biçimde sorulduğunda, mutlu bir ifadeyle gelecekteki hayat arkadaşından söz etmeye başladı. Demek ki, bir erkek arkadaşı vardı.

Hilekârlar da var...

Hipnozla geriye dönüşte birtakım aldatmacaların, sahte medyumların da olduğu bir gerçektir. Bu kişiler birçok tarih hatası yaparlar. Ya da hipnozdayken götürüldükleri dönemde gerçekten yaşamış bir kişinin bilmesi gereken birtakım olayları bilemezler.

Bir seans sırasında 19. yüzyılda yaşadığını iddia eden bir kişi, sevgilisi ile ilişkisini anlatırken "flört" ettiklerini söyledi. Oysa bu flört sözcüğü ilk kez 20. yüzyılda kullanılmaya baş-

Yeniden doğuşun tarihçesi

İnsan ruhunun tekrar tekrar başka bedenlerde dünyaya gelişine inanış, çok eskilere de gitmektedir. Assam, Nagas ve Lushais gibi ilkel dinlere sahip Hint kabilelerinde bu inanış mevcuttur.

İnsandan böceğe

Hintlilerde, insanın öldükten sonra, ruhunun bir böceğe girdiği inancı yayındır. Borneo'daki Bakonglar, mezarlıklar etrafında sık sık dolaşan kedilerde, ölen yakınlarının ruhlarının olduğunu kabul ederler.

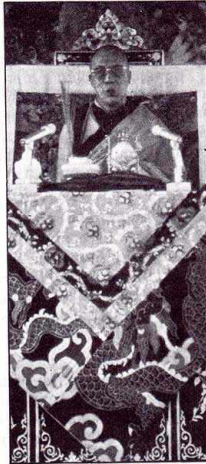
Kenya'daki Kikuyu kadınları, atalarının ruhlarının doğuştanlarına inandıkları yerlere sık sık giderler. Onlar, içlerine bir ruh girmeden, hamile kalamayacaklarına inanırlar.

İyi ruhlar ayrı, kötü ruhlar ayrı

Budistlere ve Hindulara göre kişi, geçmişteki hayatındaki erdemlere göre tekrar dünyaya gelir. İyi ruhlar insanlara girer. Kötüler ise, kaktüs, kertenkele, kaplumbağa ya da zehirli bir sarmaşık olarak yeniden doğarlar.

Batıda

Batıda, yeniden dünyaya geliş inancı hakkında, Yunan ve Roma yazarlarına ait bir belge yoktur. Bu inanç ilk kez M.Ö. 6. yüzyılda Orpheus yazıtlarında rastlanır. Pisagor, bu yazıtlardan oldukça etkilendi.

Tibetliler ruhsal liderleri Dalai Lama'nın bir önceki Dalai Lama'nın ruhunu taşıdığına inanmaktadırlar. Önceki liderin ölümünde doğan bir çocuğa Dalai Lama'nın ruhunun geçtiğini kabul ederler.

Ona göre, "Ruh, beden tarafından hapsedilmiştir. Serbest olabilmesi için, çeşitli formlara girmek zorundadır." Pisagor'un kendisi de çeşitli defalar dünyaya geldiğini ileri sürdü.

Eflatun, Pisagor'un düşüncelerinden etkilendi. "Devlet" adlı ünlü eserinin sonuç bölümünde yeniden dünyaya gelişten söz etti. Eflatun'a göre ruh, ölümsüzdür. Ruhların sayıları sabittir, vücuttan vücuda geçerler. Aristo ve yandaşları onun bu görüşünü kabul etmediler.

Hristiyan kilisesinin bir mezhebi M.S. 1. yüzyılda yeniden dünyaya geliş teorisini kabul etti. M.S. 4-5. yüzyıllarda da bu görüşü kabul eden mezhepler çıktı. Ancak, M.S. 553 yılında İmparator Justinian, yeniden dünyaya geliş teorisini dinsizlik olarak ilan etti.

Günümüzde batı dünyası, doğu felsefesindeki yeniden doğuş teorisinin tüm boyutlarını kabul etmemektedir. Onlara göre birey, yeniden dünyaya gelse bile tekrar insan olarak gelir. Bitki veya hayvan olarak dönmeyi düşünmek saçmadır. 1917'de bu kez Katolik kilisesi de yeniden dünyaya geliş inancını dinsizlik olarak kabul etti.

Yeniden dünyaya geliş teorisine inanmaların en büyük kanıtı, hipnozla geriye dönüş seanslarında ortaya çıkan şaşırtıcı olaylardır.

lanmıştı. 19. yüzyılda yaşamış bir kişinin bundan haberi olması olanaksızdı.

Yine hipnoz altında 1830'larda yaşadığını iddia eden bir medyuma İngiltere tahtının sahibi sorulduğunda "Kraliçe Viktorya" dedi. Halbuki o yıllarda kral, IV. William'dı. William'dan sonra Viktorya'nın kraliçe olmasının bilinmesi o yıllar için olanaksızdı.

Anlatılanları araştırmak kolay değil

Medyumun anlattığı tarihi gerçekleri doğrulamakta başka bir güçlük daha vardır. 19. yüzyıldan öncesinde haktan kişiler için tutulmuş kayıtlar ya yoktur ya da çok azdır. Bazen medyum yaşadığı yörenin nispeten önemli kişilerinin söz eder. Ancak genellikle yerel arşivlerde o kişilerin bile hiçbir kaydı yoktur.

Bu nedenle gerçeği hayalden ayırmak her zaman kolay değildir. Acaba medyum tamamen rol mü yapmaktadır? Yoksa okuduğu bir romandaki kişilikten çok etkilenmiştir de, bilgicaltıma ittiği bu kişilik, hipnoz sırasında mı ortaya çıkmaktadır?..

Modern hipnozun kurucusu: Franz Mesmer

Hipnoz yeni bir konu değildir. Eski çağlardan beri vardır. Fakat araştırmaların yaygınlaşması, son 300 yıl içinde gerçekleşti.

Modern hipnozun kurucusu ünlü Avusturyalı Dr. Franz Mesmer'dir. Paris sosyetesinin 18. yüzyılda gözbebeği olan Mesmer, insanların vücudundan bir güç çıktığına inanıyordu. Yine onun inancına göre bu güç, demir bir çubuğa nakledilebiliyordu. Doktor, çubukların üzerini sıvazlayarak bunları miknatis haline getiriyordu. Sonra bu çubukları, hastaların ayaklarını soktukları suya daldırıyordu. Söylentiye göre çok sayıda ve çeşitli hastahkları bu yolla tedavi etmişti.

Mesmer'in ortaya attığı teoriler de, uygulamaları da çok etkili oldu. Fakat yine de bilim adamları tarafından eleştirilmekten kurtulamadı. Sonuçta 19. yüzyılda hipnozla ciddi olarak uğraşmak isteyen araştırmacılar ve hekimler büyücü muamelesi gördüler.

Hipnoz ciddiye alınıyor

İngiltere'de 1882'de Fiziksel Araştırma Derneği kuruldu. Bu dernek, hipnozun incelenmesi hakkında karar aldı. Ancak bulgular, hipnozun kötü ününden ötürü hemen halka açıklanmadı.

Çünkü dernek, hipnozun gerçek olduğunu ortaya çıkarmıştı. Uzun yıllar hipnozun doğaüstü olduğu kanısı değişmedi. Fakat hipnozun tedavideki yeri zamanla anlaşıldı. Bugün, özellikle psikolojik rahatsızlıkların tedavisinde ve bazı ameliyatlarda hipnozla çok iyi sonuçlar elde edilmektedir... (Bkz. Sayfa 97)

Geçmişe doğru...

Hipnozla geriye giderken, medyuma belli bir güne gitmesi söylenir. Örneğin, ondan 5. yaş gününü hatırlaması ya da tekrardan 5 yaşında olması istenir. Yaş gününü hatırlayan med-

yum o günü tekrar yaşar. 5 yaşındaymış gibi davranır. Doğum günü armağanlarını açtığı anı yeniden yaşar.

O günden sonraki hayatını ise kesinlikle hatırlamaz. Hipnozu uygulayan kişi onu ileriye götürmedikçe de öyle kalır. Hipnozla geriye dönmeyi ilk kez gerçekleştiren Fernando Colavida adlı bir İspanyol'dur.

Colavida hipnoz uyguladığı medyumları doğum öncesine, yani ana rahmine götürmeye başlayan ilk hipnozcularardan biridir.

Hipnozla ruhsal tedavi

Hipnozla geriye dönüştüğü yöntem çok basittir. Medyum önce telkin yolu ile hipnotize edilir. Sonra hipnozcu medyum yavaş yavaş şu andaki yaşantısının başına döndürür. Oradan ana rahmine geçirir. Sonra daha da geriye gitmesini söyler. Herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sorar. Medyum eğer bir şey hatırlıyorsa bu artık önceki yaşantısına ait bir anı olacaktır.

Modern hipnozun babası Dr. Franz Anton Mesmer'dir. O, insanların demir çubuklara geçebilen bir güce sahip olduklarına inanmıştı. Her sınıftan Parisli, muayenehanesine doluşurdu. İç su dolu büyük bir tahta kazanın etrafına otururlardı. Bir ucu suda olan demir çubukları hastalıklı bölgelerine değdirirlerdi.

Bu işlem yalnızca kişisel merak veya bir-den çok yaşamı kanıtlamak için yapılmaz. Psikanaliz yönteminde tedavi amacıyla da yapılabilir.

Psikolojik rahatsızlıkların çoğunun kökeninde çocukken veya gençken geçirilmiş bir şok veya istenmeyen bir olay yatmaktadır. Bu şok, bilinçaltına itilmiştir. Normalde hatırlanmaz. Hastalığı tedavi etmek için, kişiyi etkileyen bu olay bulunmalıdır. Tedavi için bu şarttır. Hipnozla geriye giderek bu olay saptanabilir.

Geçmiş yaşamlardan kalan korkular

Olayı genişletirsek, önceki yaşamlarımızın herhangi birinde bizi etkilemiş bir olay da bulunabilir. Bulunacak olay, şu andaki yaşamımızda birtakım korkulara, rahatsızlıklara yol açabilir.

Bir kadın sudan dehşet duyuyordu. Hipnozla önceki yaşantısında bir gemide forsa olduğu ortaya çıktı. Güçten düşünce onu zincirle bağlayıp canlı canlı nehirdeki timsahlara atmışlardı.

Asansörle aşağıya inmekten dehşete kapılan başka bir adamın ise önceki yaşantısında Çinli bir general olduğu ortaya çıktı. General çok yüksek bir yerden düşerek ölmüştü.

Genç bir Amerikalı kıza tramlenden tam suya atlayacağı sıra felç gelmişti. Hipnoz sonucu, önceki yaşamında Florida'da suya atılarken biraz sonra kendisini parçalayacak olan timsahı gördüğü ortaya çıktı. Ölüme bile bile gitmişti.

Bunların gerçekten önceki yaşamlara dayanıp dayanmadığını saptamak olanaksızdır. Ancak gerçek olan şudur. Saplantılarının nedeni hipnozla bulunan kişiler, tedavi olmuşlardır.

Hipnozdan yeniden doğuşa

Bugün, insanları geçmiş yaşamlarına götürmek için kullanılan tek yöntem, hipnozdur. Bu yüzden hipnoz büyük önem kazanmakta ve geliştirilmesi için çabalar sarfedilmektedir.

Parapsikologlar, "eğer hipnoz olmasaydı yeniden doğuşu ortaya çıkaramazdık" diyorlar. Eğer yeniden doğuş gerçekse onlara inanamak gerekiyor.

Geçmişteki hayatlarını hatırlayanlar. Sayfa 183'te.

On kere dünyaya gelen kadın

Madam J. bir çocuklu bir asker karısıydı. Zayıf bünyeliydi. Öğrenciyken tarih dersinden nefret ettiği söylerdi. Albay de Rochas onu hipnozla geriye döndürerek, eski zamanlarda 10 kez daha yaşadığını ortaya çıkardı.

İlk yaşantısında 8 aylıkken ölmüştü. İkincisinde, Trieste yakınlarında bir kasabada İrisee adında bir kız olarak yaşamıştı.

Üçüncü dünyaya gelişinde, Esius adlı bir adamdı. Hipnozcuyla konuşurken 40 yaşındaydı. İmparator **Probus'u** öldürmek istiyordu. Çünkü imparator, kızı **Florina'yı** zorla cariyeye almıştı. 4. yaşantısında **Atilla** tarafından M.S. 449'da esir alınmış bir Frank savaşçısıydı. Sonra M.S. 923'te doğmuş **Abbess Martha** oldu. Vincennes manastırında 1010 yılında kötü kalpli bir rahibeydi. Genç kızlara eziyet ediyordu. 1300 yılında 18 yaşında **Mariette Martin** oldu. Kral "**Yakışıklı Filip**"in maiyetinde çalışan bir adamın kızıydı.

Madam J., daha sonra yine erkek oldu. **Michel Berry** 1515'te 22 yaşındayken **Marignano Savaşı'nda** öldürülmüştü. Bu yaşantısı oldukça detaylıydı. 10 yaşında eskrim yapmayı öğrenmişti. Eskrimdeki ustalığı onu **Versay'a** kadar getirdi. Öldü-

rülüne dek yaşantısındaki baloları, aşk hikâyelerini anlattı.

8. yaşantısında, 1702'de 30 yaşında bir anneydi. Sonra tekrar erkek oldu. 1776'da 38 yaşında **Jules Robert** isimli kötü bir heykeltıraştı. Kötü olmasına rağmen, heykellerinden birisi Vatikan'a dek ulaşmıştı.

Sonra 1835 doğumlu **Marquerite Duchesne** oldu. Bir bakkalın kızıydı. La Gargouille'de okula gitti. Araştırmalar böyle bir okulun olduğunu, ancak o şehirde Duchesne isimli bir bakkal olmadığını gösterdi. Ancak, Madam J.'in anlattığı diğer yerler ve olaylar doğrudur.

Albay Albert de Rochas (en üstte). 1911'de hipnozla geriye dönüşü ileri sürerek bir sansasyona neden olmuştu. İmparator **Probus (ortada)** Madam J.'in 3. kişiliği olan **Esius'un** nefret ettiği kişi. **Michel Berry'nin** öldürüldüğü **Marignano Savaşı (altta).**

Kara delikten uzay yolculuğuna...

Yakın gelecekte, uzaya açılan kozmik bir filo Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta yapay bir kara delik oluşturma çalışmalarına başlayacak! Bu tasarı, fantastik bir düşüncenin ürünü olmayıp, günümüz uzay tasarımcılarının araştırma konuları içindedir.

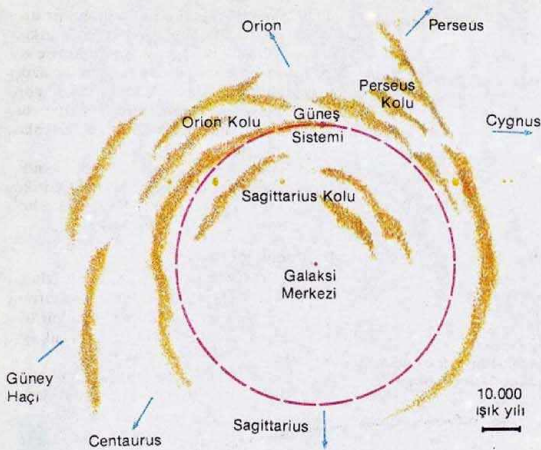

Bilinen türden yolculuklarla Samanyolu'nun uzak bölümlerine ulaşmak olanaksız. Dünya'dan gönderilen bir uzay gemisinin erişebileceği bir uzaklıkta yapay bir kara delik gerçekleşebilirse belki galaksi baştan başa katedilebilir.

Toz bulutlarının engellemesine rağmen, galaksimizin Coma Befeşicesi gibi sarmal yapıda olduğu gözlemlerden anlaşılıyor.

Bilinen en yakın kara delik Cyg X-1, 6000 ışık yılı ötededir. Ancak, Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta yapay bir kara delik yapılması tasarlanabilir.

BUGÜN, SÜPER HIZ kaynağı nükleer yakıtlı motorlarla, en yakın yıldız (Alfa Centauri) 80 yılda varılıyor. Sınırlı ömür çizgimiz içinde çok uzun bir süre... Işık hızına yakın bir hızla yol aldığımız düşünürsek, bu süre 4,5 yıla iniyor.

Fakat daha uzak yıldızlara ışık hızıyla bile gitmeye kalksak yüz bin hatta milyonlarca yılı, yolculuk uğruna gözden çıkarmamız gerekiyor.

Bilinen fizik kuralları içinde zaman ve ışık hızını yenmemiz olanaksız gibi. O halde yıldızlara yolculuk hayal ürünü olarak mı kalacaktır?..

Bu noktada yine kara delik karşımıza çıkıyor. 125. sayfada ele aldığımız gibi, kara deliğe girip diğer bir evrene ya da uzayın bir başka yerine çıkmak teorik olarak mümkün. Fakat uygulama neler getirir, bu bilinmiyor.

Böyle bir yolculuğa kalkıştık diyelim. En yakın kara delik Cygnus X-1, 6 bin ışık yılı uzakta Cygnus bölgesindedir. Bunun, bizim aradığımız tipte, yolculuğa elverişli bir kara delik olduğunu varsaysak bile bu uzaklığı nasıl aşacağız? Işık hızıyla bile gitssek zaman sorunu yine karşımızda...

Bu durumda bize yardımcı olacak kara delik modelini teorik olarak bildiğimiz göre, bunu dünyamıza yakın bir yerde meydana getiremez miyiz? Yani galaksimiz içinde yakın bir bölgede bir kara delik yaratılır mı? Bu soruya uzay tasarımcılarının verdiği cevap olumludur. Şimdi bu teoriyi gerçekleştirmenin yollarını arayalım.

Gerekli enerjili nereden bulacağız?

17. yüzyıldan bu yana bilim, doğadaki çeşitli enerjileri büyütüyor, besliyor ve uygarlığın hizmetine sunuyor. Acaba uzayda bir kara delik oluşturmak için gereken enerjiyi doğada bulabilir miyiz? Çünkü eldeki imkânlarla bu

karışık yapı için gerekli enerjii üretmemiz mümkün değil...

Uzayın tozu

Güneş'in merkez olduğu, bir ışık yılı çaplı küre içinde kalan bölge, "Orion Kolu" diye anılır. Bu bölge, kozmik bir toz kuşağıdır. Dünya'nın, yörüngesinde dolanırken, şimdiye kadar bu tozun milyonlarca tonunu süpürdüğü biliniyor.

Bu toz kuşağının büyük bir bölümünün nikel ve demirden oluştuğu da biliniyor. Güneş'imiz de 4.6 milyar yıl önce bu maddeden meydana geldi. Yapay kara deliği oluşturmak için bu madde çok uygundur. Çünkü, toz belirli şartlar altında, bir manyetik alanın etkisiyle geniş bir alana yayılabilir. Sorun, tozun içindeki parçacıkların manyetik alandan etkilenecek bir şekilde nasıl sokulacağıdır.

Plazmik madde

Bunun da bir çözümü var. Orion Kolu'nda yıldızlararası hidrojen oldukça yoğundur. Bu yoğun hidrojen bulutunu plazma alana kadar ısıtılabirsek, manyetik alana duyarlı duruma gelir.

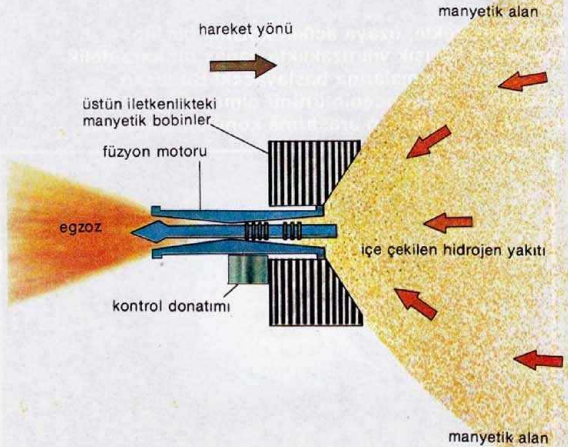
22.000° C gibi belirli bir yüksek sıcaklık altında ısıtılan her madde atomu, çekirdeklerini kuşatan elektronlarını serbest bırakır. Böylece, maddenin bilinen üç hali olan katı, sıvı ve gazdan sonra dördüncü bir hal, "plazmik madde" ortaya çıkar.

Lazer ışınlarıyla

Bu yıldızlararası hidrojeni nasıl ısıtırız? Cevap oldukça kolay. Hidrojenin yoğun olduğu bölgeye çok güçlü lazer ışınları göndererek. Böylece hidrojenin ısısı giderek artacak ve sonunda iyonize olacaktır. Bu durumda elektronlar atomlara bağlı olmaktan kurtularak plazma yapısını oluştururlar.

Orion Kolu bölgesinde bol miktarda demir, nikel ve diğer hammadde bulunmaktadır. Bunlar yapay bir kara deliği oluşturmak için kullanılabilir (üste).

Küçük gezegenler "kozmetik buldozerler" olarak kullanılmaya en uygun cisimler olabilir. İçeride bulunan bir küçük gezegene takılan yüksek güçte bir Bussard jeti geniş bir manyetik alan boyunca madde toplayacak duruma gelebilir (altta).

Kepçe kullanarak

Büyük bir uzay filosu Orion Kolu bölgesine yol alsın. Görevleri manyetik bir kepçe gibi önlerine kattıkları demir, nikel ve hidrojen plazmasıyla diğer iyonize maddeleri sürükleyip yığmak olsun.

Bu iyonizasyon için, her bir uzay kepçesi önündeki yıldızlararası tozu, güçlü lazer ışınlarıyla bombardıman etsin. Böyle bir filonun gerçekleşeceği düşünülemez mi?..

Uzaydaki manyetik alanları kullanarak, yıldızlararası dev buldozerlerle madde toplama işi oldukça güç. Fakat, günümüzde, kapalı bir kaptaki oluşturulan füzyon tepkimesi (hafif atom çekirdeklerinin birleşerek daha ağır bir çekirdek oluşturması) gibi yeni bir yöntem geliştiriliyor. Aslında, bizim uzay kepçeleri buna göre daha ilkel.

Uzayda manyetik kepçe kullanma düşüncesi, yıldızlararası yolculuğun mümkün olduğunu savunanlarca da ortaya atılmış eski bir yöntemdir.

Şekilde görüldüğü gibi, küçük gezegenler dünyadan kolaylıkla vanılabilecek bir uzaklıktadırlar. Bugün için uzay sondaları küçük gezegenlerin çok ötesinde bulunan Satürn'e bile ulaşmıştır.

Işık hızını aşamayacak

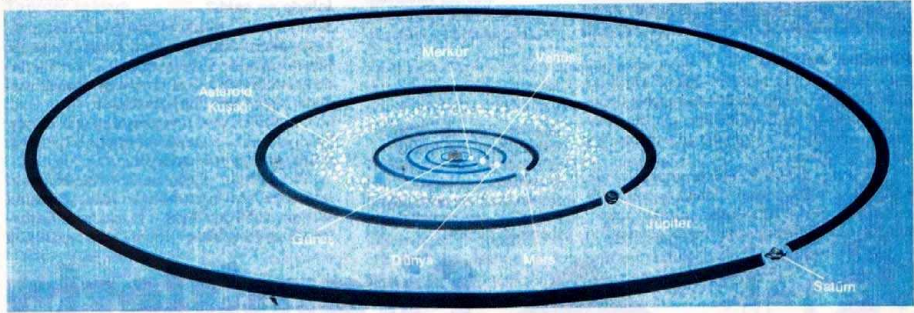
Fakat, Bussard'ın tepkili jet sistemi bir uzay gemisi için kullanıldığında kesinlikle etkisiz olurdu. Çünkü, bir gemiyi bu yöntemle ışık hızına yakın bir hıza ulaştırmak imkânsızdır. Nedeni çok açık. Uzay mühendislerine göre, yıldızlararası maddenin ancak yüzde biri yakıt olarak kullanıma uygun. Geri kalanı ise, aracın önüne yığılıp kalacak.

Bu yüzden, araç yakıt için bir yandan plazma toplarken öte yandan önünde biriken plazmayı aşmaya çalışacak. Bu nedenle hızının artması gittikçe güçleşecek.

Kara delik için yeterli hız

Işık hızının düşük bir yüzdesi kadar hızla yol alan gemiler yapay bir kara delik oluşturmak için çok uygundur. Gerekli maddeyi bir buldozer gibi toplayıp önlerine katarak yol alabilirler.

Artık geriye, kullanımla ilgili teknik birtakım sorunlar kalıyor. Ne tür uzay gemilerine

Uzay jeti devreye giriyor

Uzay teknolojisinde bilinen en etkili itici güç kaynağı bile, hiçbir uzaygemisini ışık hızına ulaştıramaz. Çünkü, geminin ağırlığından milyonlarca kat daha fazla yakıtın taşınması gerekir. 1960'ta Robert Bussard bu soruna bir çözüm getirmeye çalıştı.

Önerdiği sistem, onun adıyla yani "Bussard Jeti" diye anılır. Bu aygıt eğer yapılsa, aynı jetlerdeki hava püskürten uçak motoru ilkesine benzer bir yöntemle çalışacak.

Dev manyetik alan

Bussard'ın tepkili jeti, yıldızlararası bir uzaygemisinde kullanılacağı için önünde dev bir manyetik alan bulunacak. Binlerce kilometre çaplı olan bu manyetik alan içine giren iyonize hidrojen parçacıkları, toplam çökilecek sürekli yakıt sağlayacaklar.

Toplanan hidrojen, yakıt tanklarına dolaçak ve bir füzyon motoru ile uzaygemisini harekete geçirecek. Uzay tasarımcıları, bu jet modelindeki temel yöntemi kullanarak güneşten bir ışık yılı uzaklık ve on kat büyüklükte bir kara deliğin kurulabileceğini öne sürüyorlar.

gerek var? Bunlar nerede yapılabilir? Bu gemiler ne kadar maddeyi en kısa sürede sürükleyebilirler?..

Hammadde nerede bulunacak?

Jüpiter ile Mars gezegenleri arasında irili ufaklı bir sürü gezegen parçacıklarından oluşan büyük bir halka vardır. Yaklaşık 50 bin tane olan bu kaya parçacıklarına "Küçük Gezegenler" (Asteroid Kuşağı) adı verilir.

En büyüğü olan Ceres'in çapı 690 kilometredir. Diğerleri ise daha küçüktür. Orta büyüklükteki küçük gezegenlerin bir bölümü manyetik tepkimeli jet gibi kullanılabilir.

Küçük gezegenler uzay mühendisliği çalışmalarında sık sık hammadde kaynağı olarak gösterildi. Gezegenlerden çok daha küçük kütleli olduklarından onları yakalayıp yararlanmak oldukça kolay.

Belki de bu bir gün başarılacak. Küçük gezegenler kullanılacak. Uzayda bir kara delik açılacak. Gezegenlerarası yolculuk gerçekleşecek... İnsanoglu uzaya açılacak. Çünkü bunu gerçekten istiyor...

Kara deliğe giden uzay aracı nasıl dönecek. Sayfa 224'te.

Asırlardan beri Mısır piramitleri üzerine yapılmadık araştırma, söylenmedik söz kalmadı. Fakat sonuç ne? Sıfıra sıfır, elde var sıfır. Çünkü, hâlâ piramit büyük, insan küçük. Aşağıdaki yazıda konuya değişik açılardan yaklaşıyor...

İNSANLARDA KORKU ve saygı uyandıran Büyük Piramit'te gizli bir bildiri mi var? Bazı yazarların ileri sürdükleri gibi, birçok eski bilgiler burada mı saklanmaktadır?

Mısır piramitleri, özellikle de Gize'de Keops'un Büyük Piramit'i, şaşkınlık uyandıran yapıtlardır. Bunlar, büyük emeklerle, belirli amaçlar doğrultusunda yapılmış olmalıdırlar.

Mısır kültüründe firavunlar Tanrı olarak kabul edilirdi. Piramitler de Tanrıların mezarları. Fakat bu açıklama hiç kimseyi tatmin etmiyor. Sonuçta *"Her piramit, büyük bir mezardır"* demekle, konu kapanmış olmuyor. Piramitlerin, mezar olmalarının ötesinde, bazı bilgileri gelecek nesillere aktarmak üzere yapıldıkları kabul ediliyor.

Piramitler kutsaldır

Eski Mısırlılar, piramitlere kutsal varlıklar olarak taptılar. **Firavun 2. Amenhophis** dönemine, yaklaşık MÖ 1430'lara, ait bir yazıt vardır. Piramitlerin yapıldığı dönemden bin yıl sonra yazılmıştır.

Bu yazıtta Keops ve Kefren piramitlerinin bulunduğu yerin kutsal olduğu yazılıdır. O zamanlar, başta firavunlar olmak üzere, bütün Mısırlılar buralarda ibadet ederlerdi.

Gize'de piramitler Mısır'ın doğa görünümü içinde düşünceye dalmış gibidir. Bu anıtsal yapıların firavunların mezarlarından başka bir şey olmadıklarına inanmak güçtür.

Tahıl ambar

Bazı uzmanlar, piramitlerin yapılaş nedeni olarak bir başka iddia ortaya attılar. Zamanın firavunu, rüyasında 7 yavıf sığırın, 7 besili sığır yediğini görmüştü. Havari Yusuf, bu düşü şöyle yorumladı:

"Yakında Kutsal Kitap'ta sözü edilen 7 yıl sürecek bereket dönemi gelecek..."

Buna göre, bolluk döneminde elde edilecek ürün, piramitlerde saklanacaktı. Yani piramitler, birer tahıl ambarı olarak yapılmış olmalıydılar...

Uzaydan gelenler

Yapılış nedenleri konusundaki açıklamaların en sonuncusu, piramitlerin uzaylılarca yapıldığıydı. Uzaydan gelenler, piramitleri gezegenlerarası bir yol gösterme sisteminin işaret kuleleri olarak inşa etmişler ya da ettirmişlerdi. Bazılarına göre, piramitlerin yapılmasına ve cephelerine yön verilmesine yol açan teknoloji de, bu görüşle açıklanacaktı...

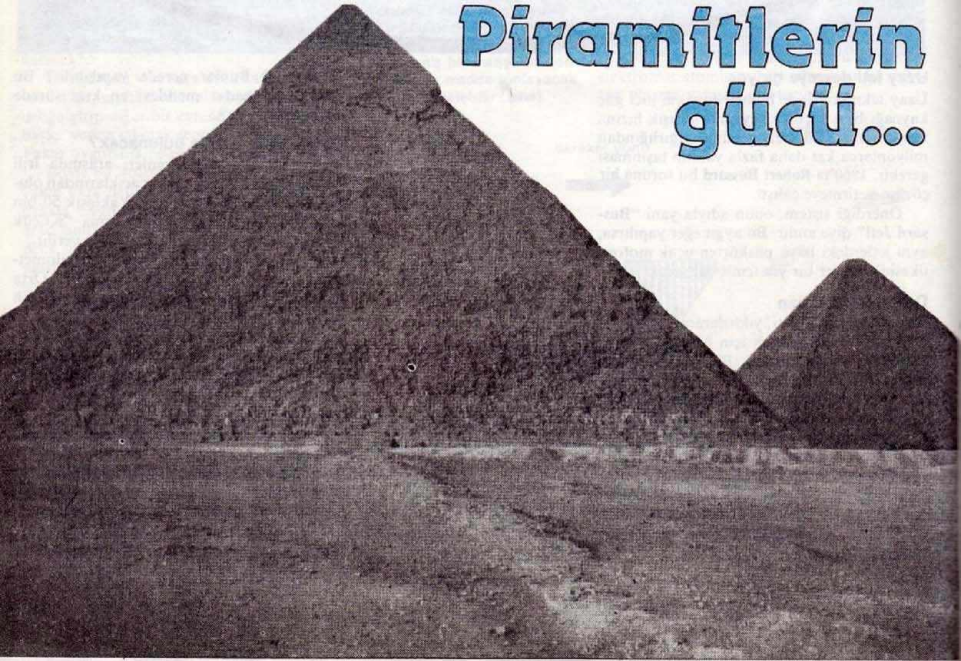
İçinde ne saklı?

19. yüzyılda Mısır uygarlığını incelemek, âdetâ moda oldu. Ortaya yeni teoriler atıldı. Birçok uzman, Eski Mısırlıların kendilerinden sonraki kuşaklara bir mesaj iletme iste-dikleri görüşünde birleşiyorlardı.

Piramitleri taştan yapmışlardı. Çünkü taş, kalıcıydı. Eski dönemlerin bütün bilgileri ve sırları piramitlerde saklıydı...

Piramitlerin yapılaş nedenlerini ilk araştıranlardan biri İngiliz Yazar John Wilson'du. Wilson, 1856'da *"Eski Uygarlıkların Kaybolan Güneş Sisteminin Ortaya Çıkarılması"* adlı

Piramitlerin gücü...

kitabını yayınladı.

Bu kitapta piramitlerin, insanlardan çok Tanrılarla ilgili olduğu iddiası yer alıyordu.

Dünyanın çapı

Büyük Piramit'le ilgilenenlerden biri de, İngiliz Matematikçi John Taylor'dı. Taylor, özellikle Büyük Piramit üzerinde çalıştı. Çünkü bu yapının oranları çok ilginçti.

Taylor, eski Mısırlıların bazı gerçekleri belirtmek için Büyük Piramit'i yapmış olduklarına inandı.

Mısırlılar, bulduklarının sonradan unutulacağını düşünüyordular. Bu yüzden bildiklerini, onları anlayacak bilgi düzeyinde bir nesil gelinceye kadar gizlemek istediler. Bu bilgiler arasında dünyanın çapı da vardı.

Taylor, Büyük Piramit'e dayanarak yaptığı hesapta, dünyanın çapının 12.625,60 kilometre olduğunu buldu. Günümüzde yapılan teknik ölçümler de aynı sonucu vermektedir.

Tanrılar sakladı

İskoçyalı Gökbilim Uzmanı Charles Piazz Smyth, "Büyük Piramitteki Mirasımız" adıyla 1864'te bir kitap yayımladı. O da, bazı uzunluk ölçülerinin Büyük Piramit'te saklandığına inanıyordu. Bu ölçülerin, Fransızların metre sistemi değil, İngilizlerin kullandıkları ölçü sistemi olduğunu savundu.

Büyük Piramit'i yapanların kullandıkları birimi, Mısırlıların yeryüzünün kutup eksenii konusunda bildiklerinden çıkardıklarını gösterdi. Bu birime "Piramit İnç" adını verdi. 1 piramit inç, 1.00099 İngiliz inçine eşitti. (1 inç = 2,54 cm)

Pi sayısı

Piazz Smyth, henüz Büyük Piramit'i gidip görmemişti. Yaptığı incelemelerinde çıkan ölçülerin tekrar tekrar ortalamalarını aldı.

Sonunda, piramidin kaidesinin her kenarının 232,81 m ve yüksekliğinin 148,21 m olması gerektiğine karar verdi.

Daha sonra, bu yeni ve çok kesin sayıları kullandı, yeni hesaplar yaptı. Büyük Piramit'in yüksekliğinin, kaidesinin iki katına oranının 1:3.14159 olduğunu buldu. Bu da pi sayısına, yani bir dairenin çapının, çevresine oranına eşitti.

Sahte dinler

1924'te İngiliz Mühendis David Davidson, "Büyük Piramit: Tanrısal Bildiri" adlı kitabıyla öteki araştırmacıları izledi. Davidson'a göre, Büyük Piramit başka konuların yanı sıra, yerçekimi yasası gibi bilimsel gerçekleri de içeriyordu.

Bu arada, araştırmacı Adam Rutherford, piramitleri inceleyen 4 ciltlik kitap yazdı. Daha sonra, İngiliz Piramitler Bilimi Kurumu'nun kurucusu ve başkanı oldu. 1974'te ölümüne kadar bu görevde kaldı.

Rutherford, Büyük Piramit konusunda şunları yazıyordu:

"Büyük Piramit, evrensel olarak incelendi-

Piramitler Bilimi Kurumu'nun kurucusu Adam Rutherford, 4 Şubat 1974'te, ölümünden kısa bir süre önce Büyük Piramit'i geziyor (sağda).

19. yy'da Kralık Gökbilim Uzmanı İskoçyalı Charles Piazz Smyth'in "Büyük Piramit'teki Mirasımız" adlı kitabından bir gravür. Resimde Büyük Piramit'in sütunlu büyük geçidinde meşaleler taşıyan Mısırlıların tören alayı görülüyor (altta sağda).

ğinde ve tam tamına anlaşıldığında, sahte dinler ve yanlış kuramlar ortadan kalkacaktır. Gerçek dinle gerçek bilimin uyum içinde olduğu görülecektir."

Rutherford, kitabının baş sayfasına Büyük Piramit'in içinin planını bastırmıştı. Her yıl için 1 piramit inçini ölçek olarak aldı. Çağların kronolojisini ölçtü. Örnek olarak, yaptığı şemada sütunlu büyük geçidin tepesi basamaklarının arkasını 1914 yılı olarak kabul etti. Buradan, İsa'nın ve Azizlerin saltanatlarının son bin yılının 1979'da sona ereceğini hesapladı.

Büyük Piramit'in yeri

Büyük Piramit'le ilgilenenler, birçok görüşler ortaya atıldılar. Piramit 30 derece kuzey enleminin çok yakınındaydı. Tam olarak, ekvatorla kuzey kutbu arasındaki uzaklığın üçte birine denk gelen yerde inşa edilmişti.

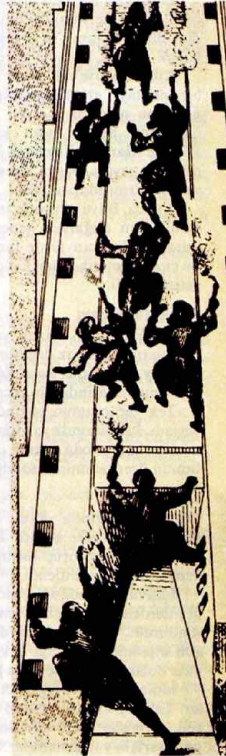
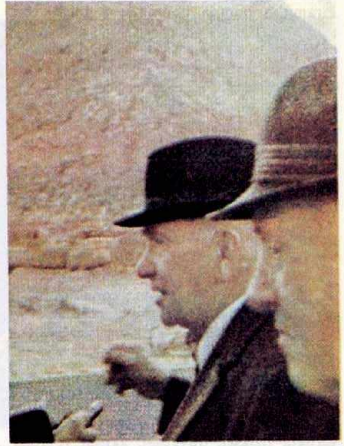
Ayrıca, 30 derece doğu boylamına da çok yakındı. Bu enlem ve boylam çizgilerinin arasında kalan alanda bulunan Büyük Piramit, dünya üzerinde yerleşime elverişli bir merkezi belirtiyordu.

Piramit, pürüzsüzce yontulmuş taşlardan yapılmıştı. Eski Mısırlılar, piramidin duvarlarına vuran güneş ışığının yansımalarından saat ve gün hesabı yaparlardı.

Büyük Piramit yapıldığında, İnen Koridor, Kutup yıldız'ın gökteki en alt konumuyla aynı düzeydeydi. Bütün yapımlar evrelerinde 5 rakamının geçmesiyle, bir rastlantı değildir. Piramidin her kenarının uzunluğu "kutsal dirsek" (1 dirsek = 0,444 m) ölçüsüne bir yılın günlerinin sayısı olan 365'e eşitti.

Şans olabilir mi?

Bu konuların esrarlı biçimde yorumlanmasına karşı çıkan kişiler, Mısır'ın ve Büyük

Piramit'in burada bulunmasını büyük bir şans sayarlar. Piramidin ön yüzünün baka-
cağı yönün saptanmasındaki doğruluk, tek-
nik bakımdan şaşırtıcıdır.

Mısırlıların bunu nasıl başarmış oldukları
bugün de anlaşılmamaktadır. Ancak, bu,
yalnızca güneşin doğuşunun ve batışının yön-
lerini de belirtebilir. Dev gibi büyük güneş
saatleri ve takvimleri hakkındaki düşünceler
yalnızca birer varsayımdır.

Büyük Piramit'in yapıldığı dönemde
kutba böyle yakın bir yıldız yoktu. Bu
nedenle, Mısırlılar koridora belirli bir eğim
verirlerken Kutupyıldız'ının kutba yakınlı-
ğını bir neden olarak almış olamazlar.

Mucizelere ve esrarengiz konulara inan-
mayanlar, Mısır piramitlerini çözülmemeyen
her şeyi, bir şans eseri olarak görürler. Onlara
göre bir neden aramak gerekmez...

Dört yanından tırmadılar

Evrensel Zafer Kilisesi için Büyük Piramit,
var olmanın esrarını temsil eder. Onlara göre,
varlıkta fiziksel, duygusal, akısal ve ruha
dayalı 4 tabaka bulunur.

Piramidin merkezi insanın yüreğini temsil
eder. Tepesi ise, insanda olmayan üçüncü göz-
dür. Büyük Piramit'in zirvesine konacak olan
kapak taşıysa, her şeyi gören gözdür.

Kilisenin üyeleri, Mısır'a giderek, belirli
bir noktayı araştırmaya giriştiler. Onlara
göre, bu noktada insanın varlığı çok etkin
oluyordu. Sanki insan kendini aşıyordu.
1972'de Mark ve Elizabeth Prophet ile kilise-
nin çok sayıda başka üyesi, Mısır'da bunu
yaşadıklarını iddia ettiler.

Ayrıca, Büyük Piramit'in 4 yanına tırmadılar.
Gün doğarken tepesinde buluştular.
Buraya solmayan türde bir çiçek bırakıldılar.
Bu çiçeği Amerika'dan, Colorado Springs'ten
getirmişlerdi...

Piramitte balayı

Büyük Piramit'in içinde yaşayan varlıkların
bulanların sayısı az değildir. 1903'te Aleister
Crowley, ilk karısı Rose Edith ile balayında
firavunun odasında bir gece geçirdi.

Tek bir mumun ışığında dua okumaya
başladı. İtiraflarında yazdığına göre, çok geç-
meden bütün oda astral ışıkla aydınlandı.
Bunun üzerine mumu söndürdü.

Gizli geçitler

1930 dolaylarında Paul Brunton, Büyük
Piramit'te bir gece geçirdi. Kendisini hazırla-
mak için 3 gün oruç tuttu. İçeri girdiğinde
kapı üzerinden kililendi.

Firavunun odasına giden dik sütunlu
geçitlerden geçti. Lahtın yanına oturdu. Işığı
söndürdü. "Gizemli Mısır'da Bir Araştırma"
adlı kitabında anlattığı öyküye göre, karan-
lıkta dolaşan korkunç doğa güçlerini fark etti.

İddiasına göre, iyi niyetli varlıklar geldi-
ler. Eski Mısır rahiplerinin gösterişli giysile-
rini giymişlerdi. Piramidin gizli geçitlerini
gezmesi için yol gösterdiler. Sonunda kendine

Karısıyla birlikte Büyük
Piramit'te firavunun
odasında bir gece kalan,
doğüstü güçlerle uğraşan
Aleister Crowley (üstte).
Crowley, odanın astral
ışıkla aydınlanması üzerine,
elindeki kitabı mum
olmaksızın da
okuyabildiğini ileri sürdü.

Rutherford'un, Büyük
Piramit'in içini gösteren
çizelgesi. Her yıl için
piramit içini kullanarak,
çağların kronolojisinin nasıl
ölçüleceğini gösteriyor
(altta).

geldiğinde her taraf zifir gibi karanlıktı. Oysa
aradan yalnızca bir iki saat geçmişti.

Piramit biçimli kilise

Texas'taki Houston Hristiyan Birliği, Mısır
piramitleriyle ilgilendi. Büyük Piramit'in
küçük ölçüde bir modelini yaptı. Modelin
yüksekliği 22.8 metreydi. Piramit biçimi, bir
kilise için de uygundu.

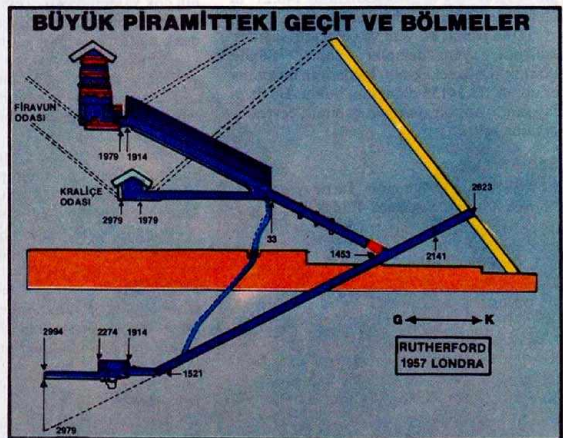
Ancak, bu birliğin papazlarından John D.
Rankin, düşünce, piramit şeklinde evler
gördü. Bunun üzerine halkı piramit biçimli
evler yapmalarını için uyardı. Bu tür yapıla-
rın ürettikleri ruhsal enerjinin istenmeyen
etkiler yaratacağını düşünüyordu.

Her derde deva

Piramit gücünün çeşitli yönleri başka kişiler
tarafından da incelendi. Model olarak yapılmış
bir piramidin ister üzeri kapatılmış olsun,
isterse bir yapı iskeleti halinde olsun, içinde
neler olabileceği hakkında çok sayıda iddialar
ortaya atıldı. Piramit biçimi yapıların içinde
olmayan yoktu: Boşalan piller yeniden doluy-
or, su tatlılaşıyor, yiyecekler uzun süre
bozulmadan durabiliyor, tohumlar daha
çabuk filizleniyor, evcil hayvanlar sıhhat
kazanyor, salon bitkileri uzun süre dayanı-
yor, kristaller alışmadık biçimler alıyor,
yaramaz çocuklar sakinleştiriliyor, âdet
krampları azalıyor, meditasyonda daha iyi
konsantrite olunuyor, insan zekâsı keskinleş-
yor, cinsel dürtüler artıyor...

Kahveyi tatlılaştırıyor

Bu iddiaları ileri sürerler, piramidin gücünün
gerçekliğine inanırlardı. Daha kuşkucu olan
başka kişilerse, bir kenara bırakılan kuru pil-
lerde daha yüksek bir voltajın kendiliğinden
birikeceğini ileri sürdüler. Bu tür olaylarda
varılan yargılar kişiseldi. Ayrıca da kanıtlan-
maları güçtü. Araştırmacı Bill Kerrell ile
Kathy Groggin, 1975'te yayınladıkları Piramit

Enerjisinin Rehberi adlı kitapta şöyle yazıyorlardı:

"Bir fincan kahveyi yaklaşık 20 dakika kadar piramidin altına bırakın. Açılışının gittiğini, tıhlaşacağını göreceksiniz. Asit derecesi de azalmış gibi gelecektir."

Yaşam gücünün simgesi

Piramidin gücüne inananlardan Londra'da Alan Geffin, evreni enerjiden yapılmış ve geometrik modellerden düzenlenmiş olarak tanımlar. Ona göre, piramit, yaşam gücünün simgesidir.

Alan Geffin, California Santa Monica Piramit Gücü'nün yaptığı 15 cm'lik deneyel karton piramit uyarlamasından, kendisinin 1.8 m'lik meditasyon çerçevesine kadar her tür piramit üzerinde çalıştı. Piramit gücünü yadsıyan bilim adamlarının dar görüşlü oldukları sonucuna vardı.

Gizli odaları bulmak için

Nobel ödüllü alan Luiz Alvarez, oluşturduğu Ortak Piramit Projesi'yle Mısır ve ABD arasında bağlantı kurdu.

1966'dan 1970'e kadar süren bu proje, 1 milyon dolardan fazlaya mal oldu. Proje üzerinde çalışan grup, Kefern Piramidi'nin altındaki tonozu bir kozmik ışın dedektörü (katı maddelerden de geçer) yerleştirdi.

Bu piramit, Gize'nin ikinci piramidiydi. Sonra, bir yıl aşkın bir süre içinde, her 24 saat, yapıya giren kozmik ışınları saptadılar. Piramitteki boş alanların beklenenden daha çok kozmik ışın geçireceğini düşündüler. Böylelikle şimdiye kadar ortaya çıkarılmamış gizli odalar kendiliğinden ortaya çıkıyordu.

Bilime başkaldırı

Bilgisayarın çıkardığı sonuçlar her gün değişiyordu. Ein Shams Üniversitesi'nden gruba katılan Dr. Amr Goneid, şöyle bir açıklama yaptı:

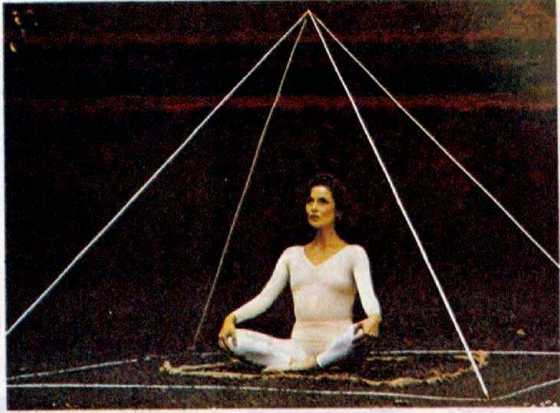
"Bu, bilinen bütün bilim ve elektronik yasalarına başkaldırmaktır. Belki piramidin geometrik çizgileri önemli bir yanılıyla çözülmüştür. Bu durumda çalışmalarımız etkilenecektir."

Belki de açıklanmayacak bir giz vardır. Doğüstü güçlere inanma, fani varlıkların laneti, büyüçülük, ya da sihir deyin, nasıl isterseniz öyle adlandırın. Ancak, piramitte bilimin yasalarına başkaldıran bir güç var."

Ancak, gerçek sorunun kozmik ışın dedektöründe olduğuna karar verildi. Başka şeylerin yanı sıra, dedektörün çalışması için neon gazı gerekiyordu. Neon gazının kirlenmesiyle, dedektörün güvenilirliğe hale getiriyordu. Sonunda grup, bir milyon "kozmetik ışın olayının" kayıtlarının üçte birini attı. Piramidin ortasında büyük bir odanın bulunmadığını açıkladı ve işi peşini bıraktı.

Tepeye tırmanıyorlar

Belki de piramit gücü olaylarının en heyecanlısı Werner von Siemens ile Halske'nin başından geçti. Halske, telgraf kablosu döşemek

Büyük Piramit'in zirvesinde yüksek bir elektrik birikiminin varlığını saptayan Werner von Siemens (alta). İleri sürüldüğüne göre, piramit gücü, uygun biçimlendirilmiş bir çerçeveden içinde toplanabilir.

için Kızıldeniz'e gidiyordu.

14 Nisan 1859'da Gize'yi yeterince dolaşmak için gezisini bir süre Kahire'de kesti. Yanına mühendislerinden 10'unu aldı. 30 kadar Arap rehberin yardımıyla Büyük Piramit'e tırmanmaya başladılar.

Elektrik kıvılcıkları çakıyor

Bu sırada serin bir rüzgâr çıktı. Çölün kumları beyaz bir girdap halinde havaya kalktı. Zirveye çıktıklarında Werner von Siemens Araplardan birini taklit etti. Bir parmağını havaya kaldırdı. Bu olay, ışığa benzeyen keskin bir sesin oluşmasına ve parmağının karıncalanmasına yol açtı.

Siemens, elektrik akımlarının neden olduğu olayları tanıyabilecek bir kişiydi.

Sonuçta...

Siemens, dolu bir şarap şişesinin çevresine ıslak bir kâğıt sardı. Şişenin madeni ve uzun bir boynu vardı. Bu ıslak kâğıtla onu bir Leyden kabına dönüştürdü. (Leyden kabı bir tür elektrik akümülatörüdür).

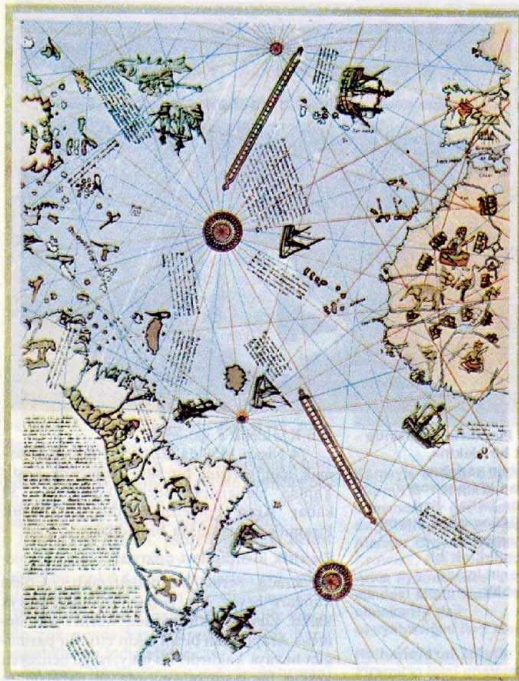
Kabı başının üzerine kaldırdığında, elektrikle yüklenecekti. Yaklaşık 1.2 cm büyüklüğünde çatırdayan elektrik kıvılcıklarının oluştuğunu gördü.

O anda Araplar, mühendislerin büyüktü olduklarını düşündüler. Onları piramidin zirvesinden indirmeye çalıştılar. Von Siemens'in olayla ilgili olarak yazdıkları şöyle:

"İyice sardığım şişeyi sağ elimde tuttum. Başının üzerine kaldırdım. Bir an bekledim. Sonra şişenin boynunu yavaşça Arap rehberlerin başkanının burnuyla aynı düzeye getirdim.

Şişeye dokunduğumda, kendim de güçlü bir sarsıntı hissettim. Bundan, karşımdaki kişinin güçlü bir şokun etkisinde olduğunu çıkardım. Dili tutulmuş bir halde yere düştü. Birkaç saniye endişelendim. Sonra yerden kalktı. Piramidin basamaklarından ok gibi inerek kaçtı..."

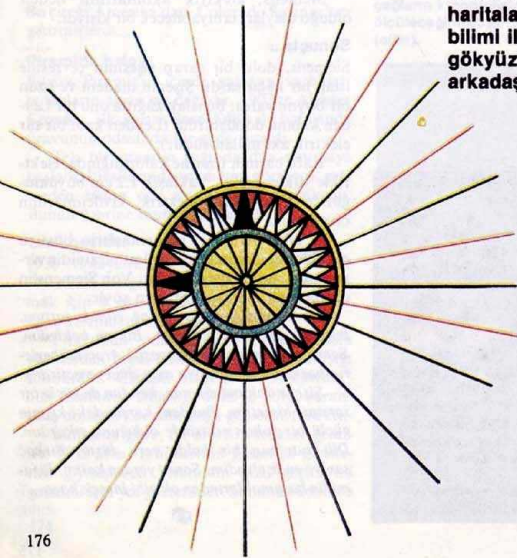

**Çızdığı haritanın esrarı
bugün bile çözilemiyor**

Piri Reis gökbilimci mi falci mı?

Ünlü Türk amirali Piri Reis'in 16. yüzyılda yaptığı haritaların sırrı hâlâ çözilemedi. Çünkü, coğrafya bilimi ile böyle haritalar ancak 20. yüzyılda, gökyüzünden çekilen fotoğraflarla çizildi. Konuyu arkadaşımız Ata Nürin inceledi...

PİRİ REİS'in ünlü haritasının çiziliş tarihi 1513. O asırda uçak yok! Fotoğraf çeken uydur yok! Dünyanın her yanı dolaşmış ve ölçülmüş değil! O zaman Piri Reis bu haritayı nasıl yaptı? Birtakım kaynaklardan yararlanıyorsa, bunlar şimdi nerede?..

Bütün dünyada bu soruların cevaplarını arayanlar hayli çok... Ama hâlâ büyük çoğunluk, dünya haritasının ilk kez 20. yüzyılda çizildiğini kabul ediyor...

Nasıl bulundu?

1929 yılında Topkapı Sarayı'nda genel bir düzenleme yapıyordu. Müzeler Müdürü Halil Ethem Eldem, çok ilginç haritalar buldu. Bunlar sanki bir dünya haritasının parçalarıydı.

Haritaları yapan ünlü Türk denizcisi ve amirali Piri Reis'ti. Fakat onun yaşadığı dönemde böyle haritaların çizilmesi imkânsızdı. Müzeler Müdürü, durumu derhal Ankara'ya haber verdi.

Atatürk devreye giriyor

Atatürk, haritaları inceledi. Daha sonraki yıllarda kayıp kıta Mu'nun (Bkz. sayfa 22) sırrı ile nasıl ilgilenecekse, bu esrarengiz haritaların da üzerine gitti. Daha sonra onun direktifi ve yönlendirmesi ile bu haritalar çoğaltılarak yayınlandı.

Olayın yakın tanıklarından Prof. Afet İnan, bu konuda şunları söylüyor:

"Ben haritaları ilk defa Çankaya'da Atatürk'le beraber gördüm. Ceylan derisine büyük bir dikkatle çizilmişlerdi. Üzerlerinde yazılar ve renkli resimler vardı..."

1935 yılında, Tarih Kurumu, haritalardan birini tıncıncı bir broşürle birlikte bastı. Genova Üniversitesi'ndeyken ilk Amerika haritalarını incelemiştim. Genova Coğrafya Kurumu'na Piri Reis'in haritasının bir kopyasını verdim. Olay çok ilgi çekti. 1937 yılında çeşitli ülkelerin gazetelerinde yayınlandı. Fakat, o gün bugündür, bu haritanın esrarı çözilememiştir..."

Piri Reis kimdir?

Piri Reis, en ünlü Türk denizcilerinden biridir. Konya'nın Karaman kazasında dünyaya geldi. Yine ünlü bir Türk denizcisi Kemal Reis'in yeğeniydi.

1526'da Kanuni'nin emriyle bir atlas hazırladı. Ardından da ünlü eseri *Kitabı Bahriye*'yi yazdı. Bu kitapta, Osmanlıların gemicilik, denizcilik ve coğrafya alanındaki üstünlüklerini anlattı. Onun denizciliği iyi bildiğini bu eserden anlıyoruz.

Fakat, bilgisi ne kadar çok olursa olsun, sırf kendi bilgisine dayanarak, böyle haritalar çizmesine imkân yoktur. İşin içinde mutlaka başka bir iş olması gerekiyor...

İlk haritası

Piri Reis'in haritaları aslında birden fazla. Biz, daha çok onun 1513 yılında yaptığı ilk harita üzerinde duruyoruz.

Bu haritada Orta Amerika'yı, Güney Amerika'yı, Afrika kıyılarını ve Avrupa kıyılarından bazı yerlerini görüyoruz. Ortada Atlas Okyanusu var.

Hayvan resimleri

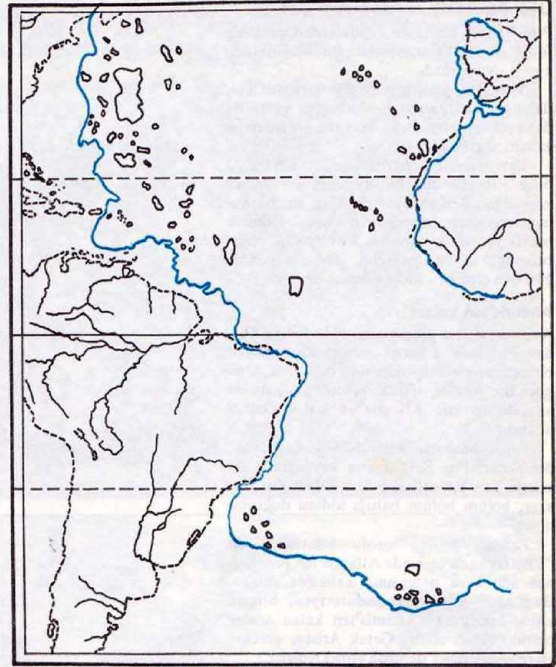
Haritanın kuzeyinde ve güneyinde 32'er uçlu birer rüzgârgülü var. 95'e 65 cm büyüklüğünde. Ayrıca haritanın üzerinde renkli resimler görülmüyor.

Örneğin, Afrika'ya fil ve ayrıca devekuşu resimleri çizilmiş. Güney Amerika'da ise, lama ve puma resimleri var. Acaba Piri Reis, oralarda bu hayvan türlerinin yaşadığını nereden biliyordu?..

İkinci harita

İkinci haritadaysa, Atlas Okyanusu'nun kuzeyi, Kuzey ve Orta Amerika'nın kıyıları görünüyor. Ayrıca, dört adet rüzgârgülü var.

Mil ölçüleri verilmiş, bu ölçüler eliyle on

Mavi çizgi Piri Reis'in haritalarından birinde kıtaların sahillerini gösteriyor. Kesik siyah çizgiler de günümüz modern haritalarındaki çizgiyi gösteriyor. Afrika ve Güney Amerika'daki benzerlik çok şaşırtıcı bulunuyor (üstte).

Piri Reis'in ele geçen haritalarının en çok tanınan parçası. Sol üstte, Antiller, altta Güney Amerika'dan bir bölüm, sağda Afrika'nın batısı ve İberik yarımadası görünüyor (üstte solda).

Piri Reis'in haritalarında geçen ünlü "Rüzgârgülü" motif (altta solda).

mil arasında değişiyor. Kuzeyde Grönland görülmüyor. Bundan başka Terre Neuve kıyıları ve aynen bugünkü gibi görülen Florida yarımadası var.

Honduras, Yukatan yarımadası, Bahama ve Antil takımadaları, Küba ve Haiti adaları, yerinde ve doğru olarak çizilmişler. Ölçüler doğru, yerler doğru, şekiller doğru, 11 derecelik bir pusula kaymasından başka her şey doğru. Doğruların bu kadar çok olması, insanın şüphesini biraz daha artırıyor.

Amerikalı uzmanlar araştırıyor

Piri Reis haritalarına ilk ilgiyi Mallery ve Walters adlarında Amerikalı iki harita uzmanı gösterdiler. 3 yıllık bir çalışmadan sonra, bir rapor yazdılar.

Bu rapordan yola çıkan Danmy Linehan adlı Amerikan Deniz Kuvvetleri Haritacılık Uzmanı, özellikle Kanada'da çizilmiş bir göl ve dağ detaylarının tamamen gerçek olduğunu belirtti. Aynı konuda 1956'da Georgetown Üniversitesi bir oturum düzenledi.

Ünlü Jeofizikçi ve Öğretim Üyesi Prof. C. H. Hapgood ve Matematikçi R. W. Strachan da haritayla ilgilendiler. Hapgood, haritaların çok eski ve yaşı saptanamayan haritalardan kopya edildiğini ileri sürdü.

Uydudan çekilmiş fotoğraflar gibi

Piri Reis'in haritaları, uydulardan çekilmiş fotoğraflarla karşılaştırıldı. Birçok noktada aynen uyum vardı.

Yine, Hapgood'a göre eski haritalar, çok daha eski haritalardan alınmıştır, onlar da daha eskilerinden. Peki, ilki ve tam olanları ne zaman yapılmıştır?..

Bazıları, en eski haritaların 200-300 bin yıl önce yaşamış dev bir uygarlık tarafından yapıldığını ileri sürüyor. Bazıları ise, haritaları uzaylıların yaptığına inanıyor. Konuya mistik yönden yaklaşarak, Piri Reis'in ruhsal bedeninin uzaya yükselip, dünyayı gördüğünü ve çizdiğini iddia edenler de var...

Atlantis'ten kalanlar

Avusturyalı bir araştırmacı olan **Robyn Collins**, Piri Reis'in haritasında şimdi olmayan bir adanın çizilmiş olduğunu belirtiyor. Ona göre Brezilya ile Afrika arasında yer alan bu ada, kayıp kıta Atlantis'ten kalan Daitya adasıdır.

Ama, haritada Atlantis'in kendisi yok; demek ki, Piri Reis'in ana kaynağında da yoktu. Yani batmıştı. Böylece Atlantis'in azar azar, bölüm bölüm battığı iddiası doğrulanıyor.

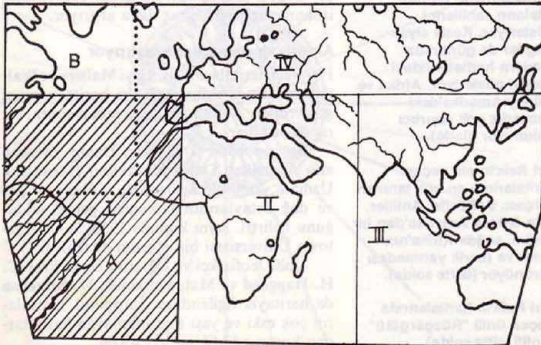
Zaten Yunan filozofu **Eflatun**'un da "Cristias" adlı eserinde Atlantis'ten Poseidon adlı kara parçasının kaldığını anlatır. Bugünkü Antil takımadalarıysa, birçok kimse tarafından Atlantis'ten kalan adalar olarak kabul edilir. Gerek **Aristo**, gerekse **Heredot**, Antiller'den söz etmektedirler.

Çok sayıda tarihçiye göre **Kristof Kolomb**, eline geçen antik kitaplardan, batıda yer alan çok zengin bir kıtanın varlığını öğrendi. Yani bilmediği Amerika'yı değil, efsanevi Atlantis'i aradı. Kolomb, adamlarına "Süreklili batıya" diyordu; çünkü, tüm antik kaynaklar Atlantis'i batıda gösteriyordu.

Piri Reis ya bir gökbilimci, ya da falcı...

Ünlü Fransız Yazar **Jacques Bergier**, "Dünya'

Piri Reis'in dünya haritasının tamamı. Taramalı bölgeler halen elde bulunan harita parçalarını gösteriyor. Diğer bölümler henüz bulunamadı.

nın Sırları" adlı kitabında, Piri Reis haritalarının aynen bir yönünü işaret ediyor.

Haritada Antartika'nın olduğu yerde, şimdi Queen Maud Land denen bölgeye Reis, bir yılan resmi çizmiş. Yılanın orada işi ne? Kupta yılan yaşar mı? Hayır. Bergier'e göre yılanın anlamı başkadır.

Çünkü, dünyada sadece bu bölgeden, 70. ve 72. enlemlerden Yılan takımyıldızları görülebilir. Aynı tür bir resim, tam Brezilya'nın ortasında da var. Bir boğaya benziyor. Oradan da Argo takımyıldızı görülür.

Akla hemen ünlü Nazca (Bkz. sayfa 66) düzlüğündeki hayvan resimleri geliyor. Onlar da Güney Amerika'da. Peki, diğer hayvan resimleri de mi, acaba bu anlamda? Güney Amerika bölümünde ayrıca geyik, maymun ve insan benzeri bir yaratık var. Bir de kuzey kutbu yakınında, üstünde insanımsı birilerinin oturduğu dev bir balık resmi var ki, bu daha da garip...

Mitolojiye göre

Karşımıza bir de mitoloji çıkıyor. Çünkü mitolojide **Nereid** isimli deniz perileri, yunus balıkları üzerinde otururlar ve deniz dalgalarını sembolize ederler.

Çağrışımalar bitmedi. Eflatun, Atlantis'i anlatan kitabında, Atlantis krallarının sarayının içindeki dev tapınakta, üzerinde Nereidlerin bulunduğu 100 yunus balığından söz eder.

Gökbilim dedik, falcılık dedik, mitolojiye, Eflatun'a geçtik ama, acaba Piri Reis ne diyor? Kitabı Bahriye'nin **Bahri Azam** (Okyanus) ve **Kozmografya** bölümünden birkaç satır:

"Bu kadar ilimler vardır bilinir. Güç de olsalar, çeşit çeşit sözler söylenir. Kimi hikmetten açar, kimi yıldızlar ilminden..."

Halin Anlatımı bölümünden:

"Bir sır vardır o ilimde bilmek kâr. Çünkü güneş tam on iki burç eder. Girer su burcuna yağmur olur. Eğer ay toprak burcuna girerse, o gün. İyi geçer, istersen yap düğün. Ay girerse bir ateş burcuna. Hava bulutsuz güzeldir, sakın korkma."

Gerçeği anıyorlar

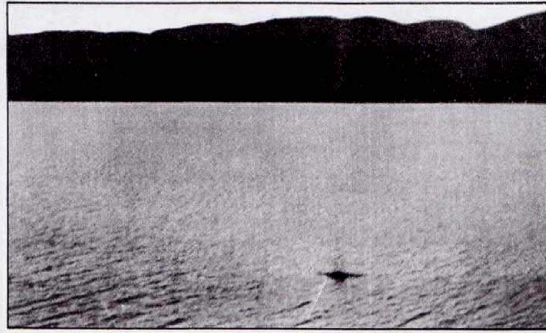
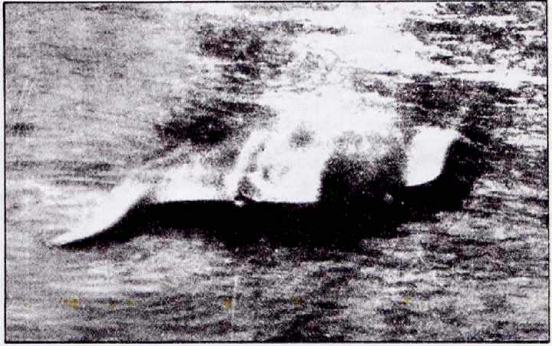
Piri Reis'in sözleri belki biraz kapalı. Fakat, haritalar çok açık.

Bütün dünyada çok sayıda harita uzmanı Piri Reis haritalarının gerçeğini arayıp duruyor...

LOCH NESS

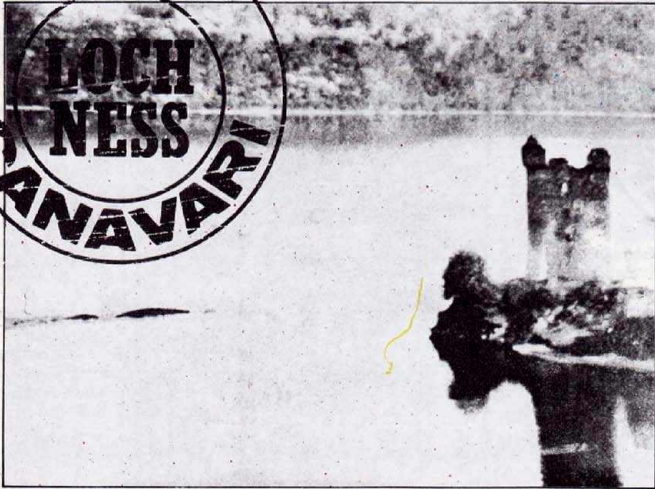
CANAVARI

Üstte : İskoçya'daki Ness gölünde yaşadığı tespit edilen bir canavar büyük ilgi topluyor. Bu fotoğraf, yaratığın görünümüne ait iyi bir fikir veriyor. Hem denizde hem de karada yaşayabildiği kabul ediliyor. Boyunun uzunluğunun 2 m olduğu tahmin ediliyor. Baş ve boynu ile, iki ön ayağını gösteren bu fotoğraf, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü Uygulamalı Bilimler Akademisi'nden **Robert H. Rines** tarafından çekildi. Film banyo edildiğinde, görüntülerin gölün alt kısmına yakın yüzen büyük bir hayvanın suyu karıştırmasıyla oluşan çamur yüzünden belirsizleşmiş olduğu görüldü. Bazı uzmanlar, otomatik çalışan bir kamera tarafından çekilmiş fotoğrafta görülen cismin cansız olabileceğini savunuyorlar.

Üstte : 12 Kasım 1933'te **Hugh Gray** tarafından çekilen bu fotoğraf, araştırmacılar için çok şaşırtıcı oldu. Gray, cismin yaklaşık 12 metre uzunlukta olduğunu tahmin ederken onun parlak ve yumuşak, koyu gri bir deriye sahip olduğunu da ileri sürdü. **Hugh Gray**, canavarı gördüğüne iyice inanıyor. Uzmanlar da fotoğrafın iyice belirsiz oluşunun, bir aldatmaca olmadığını en iyi kanıt olduğunu savunuyorlar...

Solda: Bu fotoğraf, **Sir Edward Mountain**'in organize ettiği Loch Ness keşif heyetinin bir üyesi tarafından 13 Temmuz 1934'te çekildi. Canavarın görünümü hakkında verdiği fikir çok az. Fakat Ness gölünde bir tür garip bir yaratığın yaşadığının göstergesi olarak değerlendiriliyor.

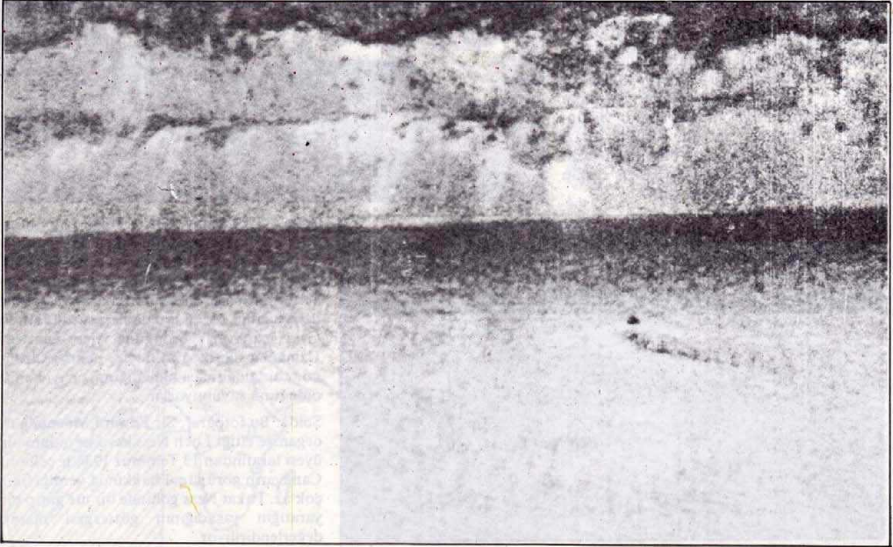
Üstte : 29 Temmuz 1955'te P. A. Mc. Nab tarafından çekilen bu fotoğrafta, canavarın sırtı ile fotoğrafın sağ tarafındaki Urguhart Kalesi'nin kulesi, canavarın büyüklüğü ile bir oranlama yapma imkânı veriyor.

Altta : 23 Nisan 1960'ta Tim Dinsdale tarafından çekilen 4 dakikalık film dizisinden alınan bu fotoğraf, belki de yaratığın varlığının en çok bilinen kanıtlarından biri.

Üstte sağda : 22 Ağustos 1977'de Bayan Gwen Smith tarafından çekilen 8 milimetrelilik filminden bir görüntü. Canavar 3 kez su yüzüne çıkıyor, yakınlarındaki bir kayıkta bulunan 2 çocuk tarafından görüldüyordu.

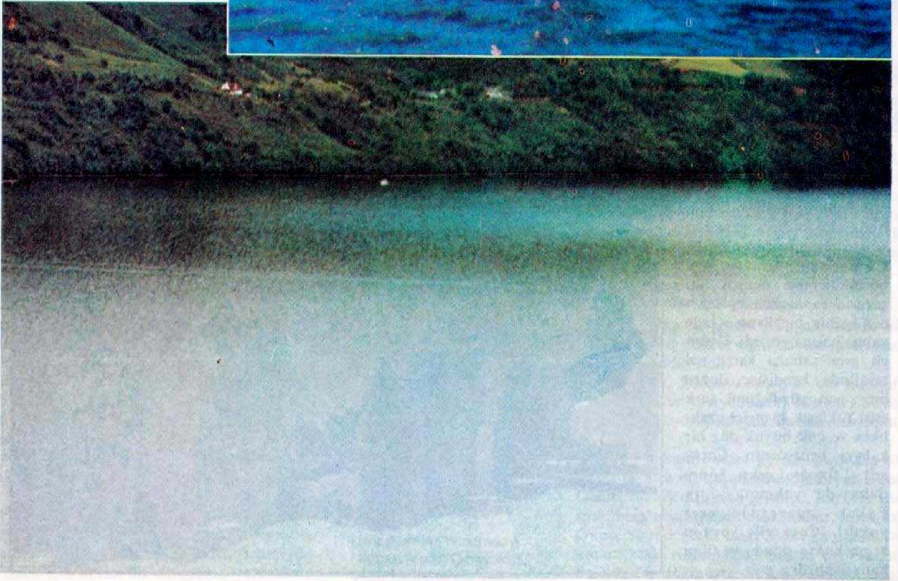
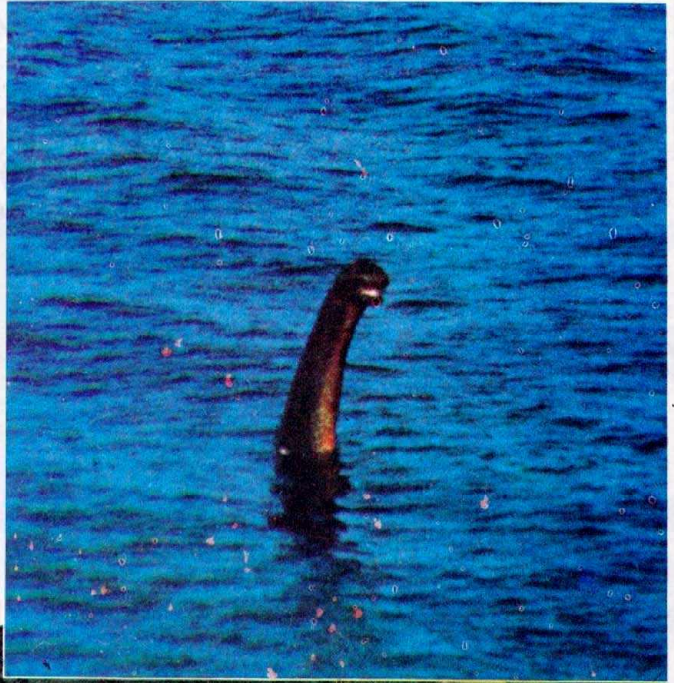

En sağda: "Loch Ness Kukulası". Bu etkileyici fotoğraf, 21 Mayıs 1977'de Anthony 'Doc' Shiels tarafından çekildi. Fotoğrafın gerçek olduğuna dair, noter huzurunda yeminli beyanda bulundu. Tanınmış bir fotoğraf uzmanı da, fotoğrafın gerçekliğini onayladı.

Altta: Bu fotoğraf 3 Eylül 1978'de, öğleden sonra, 14.10'da **Geofrey Watson** tarafından çekilen 8 seriden biridir. 8 fotoğrafın tümü de göl boyunca uzanan bir izi gösteriyor. Loch Ness uzmanları, bunun canavarın yüzerken bıraktığı kendi izi olabileceğini öne sürüyorlar.

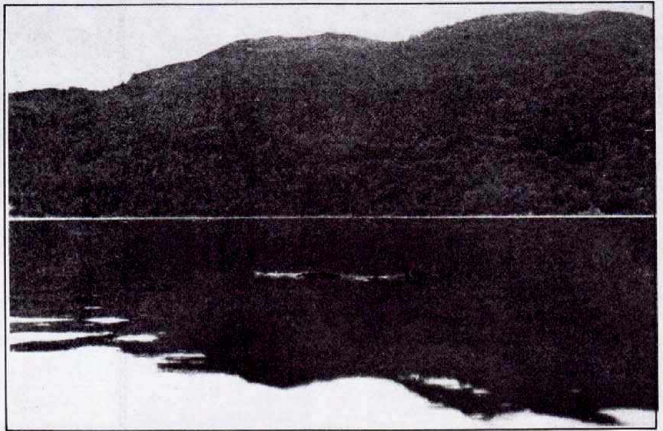

Altta : Bütün Loch Ness fotoğrafları arasında en çok bilineni olan bu fotoğraf. 1 Nisan 1934'te Londra'da bir cerrah olan R. K. Wilson tarafından çekildi. Boynun sağına doğru suyun yüzeyini delip çıkan katı bir cisim

görünüyor. Fotoğrafın sol üst köşesinde canavarın bedeninin su yüzeyinin hemen altında olan kısmının yaratmış olabileceği dalgacıklar var. Bu fotoğrafın bir kuşun baş ve boynunu gösterdiğini de iddia ettiler.

Sağda : İnandırıcı görünse bile aslında bu kesinlikle olağandışı bir cismin fotoğrafı değildir. 1958 sonbaharında, Loch Ness canavarı araştırmacılarından olan H. L. Cockrell, yaratığı gece görüntülemeyi denedi. İki gecesini canavarı hiç görmeden gölde bir kano içinde yalnız başına geçirdi. Üçüncü gece sabaha karşı, sol tarafında kendisine doğru bir şeyin yüzdüğünü fark etti. Yaklaşık 45 metre uzaklıkta ve çok büyük düz bir kafaya benziyordu. Cockrell, 2 fotoğraf çekti. Sonra daha da yakınına gitti. Fakat canavardan eser yoktu! Cockrell yorgun argın kıyıya döndü ve filmi banyo ettirdi.

Üstte : Bu fotoğraf, 14 Temmuz 1951'de Lachlan Stuart tarafından çekildi. Bir sabah erkenden göle bakan Stuart, motorlu bir gemi olduğunu sandığı yaratığı gördü. Yaratığı bir gemiye oranla çok hızlı hareket ediyordu. Sonra, aynı hızla ilerleyen 3 tümseğin görüldüğünü fark

etti. Arada bir görünüp batan baş, bir koyun başını andırıyordu. Yaratık, Stuart'a doğru 45 derece kadar yaklaştı ve o da yaratığın bir kare fotoğrafını çekti. Ön plandaki dalgaların, yaratığı sahile Stuart'ın söylediğinden daha yakın olduğunu gösterdiği öne sürüldü.

Geçmişte yaşayanlar

İnsanın dünyaya bir kereden fazla gelip gelmediğini 33. sayfada işlemiştik. Bu yazıda aynı konuda değişik örnekler ve yorumlar sunuyoruz...

YENİDEN DÜNYAYA gelmede rekor, Amerikalı doktor **Blanche Baker**'in bir hastasına aittir. Dr. Baker, San Franciscoluydu. Aynı kentte yaşayan hastası, İskoç, İngiliz ve Amerikan karışımı bir soydan dünyaya gelmişti.

Bu adam dünyadaki bu hayatından önce, 23'ü erkek, 24'ü kadın olmak üzere toplam 47 hayatı yaşamış olmakla övünürdü. Övünmekte de haklıydı. Çünkü, vermiş olduğu, geçmiş hayatlarına ait bilgilerin çoğu doğru çıkmıştı...

Serbest çağnışım yöntemi

Dr. Baker'a ruhsal bakımdan rahatsız olan birçok hasta gelirdi. Baker, hastalarını iyileştirmek için onları ille de geçmiş yaşamlarına döndürmek amacıyla değildi.

Hristiyanlar tarafından izlenen York Yahudileri, 1190 katliamında vahşet dolu bir sonla karşılaştılar.

Hiçbir hastasına geçmiş yaşamına dönmesi için telkin yapmıyordu. İlk kez 1950'lerde kullanılmaya başlanan çok özel bir teknik uygulanıyordu.

Önce hastasını hipnoz altına alıyor, sonra onu yaşantısının çeşitli olayları arasında âdeta gezdiriyordu. Hastalar, özellikle yaşadıkları şiddet olayları, ölümler ya da bazı yakınlarıyla olan ilişkilerinde çok etkileneyorlardı...

Böylelikle, bir olaydan başka bir olaya geçiyorlar, çoğu durumda da kendilerini birden geçmiş yaşamlarında buluyorlardı. Bu yöntemin adı "serbest çağnışım yöntemi"ydi.

Geçmiş yaşamların acı olayları

İnsan bilincinin en belirgin özelliklerinden biri, acı ve sıkıntı yaratmış olayları bastırmasıdır. Bu tip olaylar, hatırlanmak istenmediğinden hemen daima bilinçaltına itilirler.

Hipnoz sırasında ise durum değişir. Kişiler hatırlamak istemedikleri olayları, âdeta yeniden yaşayarak anlatmaya başlarlar. Dr. Baker, hastalarının büyük kısmından, geçmiş yaşamlarının acı hatıralarını dinlemiştir.

Önceki yaşantısındaki kocasının ölümü

Dr. Baker'ın hastalarından **Bayan Jane Winthrop**'u ele alalım. Hipnoz sırasında Jane, 18. yüzyılda Massachusetts'te yerleşmiş ve Allan adlı kocasını kaybetmiş bulunan **Mary Dunlap** oluyordu. Bir gün Dr. Baker'a şöyle dedi: "*Allan'ın ölümünden söz ettiğim her seferden sonra kendime geldiğimde, çok müthiş bir acıdan yeni kurtulmuş gibi oluyorum...*"

Sıkıntının kaynağı

Ruhsal bakımdan rahatsız olan birçok kişinin bilinçaltında, daha önce yaşadıkları bir olayın sıkıntısının yattığı bilinir. Hipnoz yoluyla böyle olayların ortaya çıkarılması ve hastanın tedavi edilmesi çok yaygındır.

Fakat ele aldığımız konuda durum değişik. Ruhsal rahatsızlığı ve sıkıntısı olan hastalar hipnoza alınıyorlar. Tedavinin belli bir anında, birdenbire başka kişiliğe bürünüyorlar. Sıkıntılarını anlatıyorlar. İşte bu başka kişilik onların bir önceki ya da daha önceki bir yaşamı olarak kabul ediliyor.

Kızını geçmişe döndürdü

Olay Amerika'da geçiyor. **Bayan Joanne Mc Iver**, 1969'da, doktor olan babası tarafından geçmişe döndürüldü.

Baba-kız, Toronto'nun 129 km kuzeyindeki Orillia'da yaşıyorlardı. Joanne, büyük bir ruhsal sıkıntı içindeydi. Babası onu hipnotize etti.

Kızı, toplam 6 adet geçmiş hayattan söz etti. Bunların en sonuncusunda **Bayan Susan Ganier** olarak dünyaya gelmişti. Mc Iver ailesinin bugün yakınında oturuklunda, sonradan **Owen Sound** adını alan Sydenham'dan 145 km uzaktaki Kanada'da Ontario St. Vincent'da, 1835'te doğmuştu. Susan, 1849 Temmuz'unda, kiraladığı topraklarda çiftçilik yapan

Thomas Marrow'la evlenmiş, gezici vaiz Mc Eachern'in kuyduğu nikâhtan sonra Massie köyüne yerleşmişti. Kocası 1863'te bir kazada ölmüş, dul bir çiftçi karısı olarak tümüyle sakin bir hayat geçirdikten sonra 1903'te ölmüştü.

Kanıtlar doğru çıkıyor

19. yüzyıla ait kırsal bölgelerin doğum ve ölüm kayıtları eksik olsa da, Ganier'in hikâyesinin doğruluğunu gösteren kanıtlara rastlandı. Ontario Orman ve Topraklar Dairesi'nin bastırıldığı bu yüzyıla ait bir haritada Ganier çiftliği görülmektedir.

Birçok haritada olmasa da, Massie Köyü, ayrıca Susan'ın sözünü ettiği diğer yerler de bulunmaktadır. Susan'ın 1909'da ölen yakın arkadaşı, posta müdiresi Bayan Speedie'nin mezarı da oraya yakın bulunan Annan köyünde duruyor.

1969'da 80 yaşın üstünde bulunan Arthur Eagles, Ganier ailesini ve ebeveynlerinin Thomas'ın eşi olduğunu söyledikleri Susan Marrow'u arabayla Owen Sound'a götürmüş olduklarını hatırlıyor.

Toronto Kamu Kayıtları Dairesi de, Joanne'nin önceden adını verdiği Mrs. Speedie, Massie'de demirci Robert Mac Gregor, dükkan sahibi Joshua Milligan ve değirmenci William Brown'ın yaşadıklarını doğruluyor...

Ayrıntılar da doğru

Susan'ın o günkü hayatın ayrıntılarına dair söyledikleri de doğrudur. Şeker, paketlenmiş getirilip, kutusu 10 sente, yerler 7,5-12 dolar arasında, portakallar çok pahalıya satılmakta, o zamana ve o yöreye özgü olarak bir tür at arabasına "demokrat" denmektedir.

Bu sonucu ayrıntı o bölgede yaşayanlarca bilinmektedir. Ayrıca Joanne, aralarında kilise bahçesi, bir ambar ve Susan'ın eski evi olmak üzere, Susan'ın bildiği kimi yerleri fark ettiğini ileri sürmüştü. Varlığından kimsenin haberdar olmadığı bir kuyunun yerini bile söylemiştir.

Hipnozun bir yerinde, sanki aynı anda iki dünya arasında gidip geliyor, şimdiki ve geçmiş hayatının hatıraları birbirine karışıyor-

Joanne McIver'in, 100 yıl önce Susan Ganier olarak yaşadığı hayatından tanıdığını ileri sürdüğü Kanada, Ontario arazisinden bir bölüm (üstte). York'taki Roma kentli Eboracum'un bir modeli. Jane Evans'in geçmişteki hayatlarından birinde Livonia olarak yaşadığı yer (altta).

muşçasına kendisinin Susan Ganier olduğunu hissediyordu.

Geçmişe döndüğünde, sesi doğal kısıklığını kaybedip daha hafif, titreyimli bir hal almaktaydı.

400'den fazla olay

Ünlü İngiliz Hipnozcu Arnall Bloxham'ın ulaştığı, 400 geçmişe dönme olayının büyük çoğunluğu Susan Ganier'nin anlattığı gibi, sakin geçmiş hayatları aitti.

Jeffrey Iverson'un "Birden Çok Hayat mı Var?" (1976) adlı kitabında ayrıntılı şekilde sergilenen, ayrıca televizyon ve radyoda yayınlanan hayat hikâyeleriyle gerçekten dramatikti. Bunlardan tam 6 tane geçmiş hayatı olan Jane Evans en tanınlanlardan biridir.

Eski Roma dönemine kadar

Hipnozda, Jane Evans ilk önce, Eboracum (şimdiki York) kentine yaşıyan Konstantius ve Helena'nın oğluydu. Sonradan, Roma İmparatoru olan Konstantin'in hocası Titus'un karısı, MS 286'da yaşamış Livonia oldu.

Livonia ve Titus bir tahta oymacısı olan Albanus tarafından Hristiyan yapılmışlar, Diokletian'ın saltanatı sırasındaki vahşet ortamında ölmüşlerdir.

Roma İmparatorluğu dönemindeki Britanya üzerine uzman olan Prof. Brian Hartley'in dediğine göre, "Livonia, çok değerli tarihsel bilgilere sahipti ve böyle bir hikâyenin ana hatlarını çıkarabilmek için sayısız basılı esere başvurmak gerektili."

Sonuçta, verilen bilgilerin doğrulukları araştırıldığında çoğu doğru çıktı...

Katledilen Yahudiler

Bayan Evans'ın Rebecca adlı Yahudi bir kadın olarak geçirdiği bir sonraki hayatı, çok değişik bir kişiliği göstermektedir. York Castlegate'teki St. Mary Kilisesi'nin bir mahzeninde başka Yahudilerle birlikte katledilmiştir.

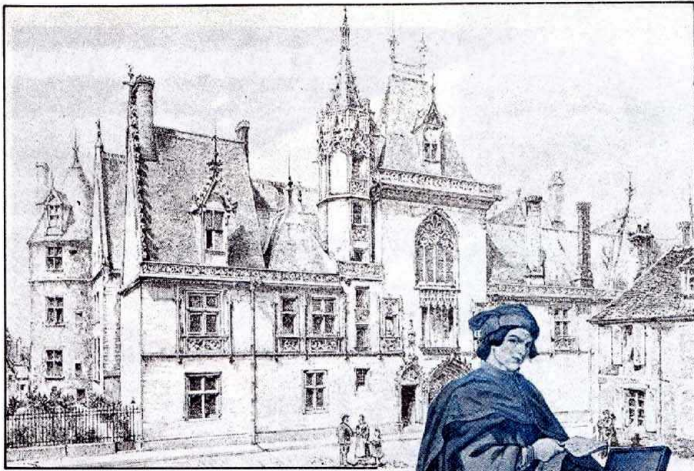
Bu bilgilerin veriliği geçmişe dönme seansından birkaç yıl sonra, 1975'te keşfedilene kadar, böyle bir mahzenin kimsenin haberi yoktu. Aynı katliam üzerine bir kitabı olan Prof. Barrie Dobson, Jane'in hikâyesinin o zamana dair bilinenlerle çelişik olmadığını ileri sürdü.

Ayrıntıların şaşırtıcı şekilde doğru olduğunu, tutmayan bilgilerin bile geçerli olabileceğini belirtti.

3. hayatında uşaktı

Hastanın 3. hayatı Fransız Ticaret Amiri Jacques Coeur'un yanında, Alison adında genç bir uşak olarak geçmişti. İngiliz okuyucuların Coeur hakkında kolayca bilgi edinebilecekleri düşüncesiyle bu hikâyeye inanılmadı.

Bayan Evans, tüccarı Loire Vadisi'nde, Bourges'daki malikânesini bahçesiyle birlikte, 1450'deki mimari üsluba uygun olarak çizebilmiştir.

Kitaplardan öğrenmiş olamaz

Jane Evans'ın bilgisi, yalnızca kitaplardan edinilmiş olamazdı. Öyle olsaydı, hipnoz sırasında, öğrenilebilecek bütün bilgileri söylerdi.

Eve gelen konuklardan Kral 7. Charles'ın, ince bacakları sarı çorapları içinde komik durduğundan takma adıyla "Leylek Bacaklı" olarak söz etmişti. Kralın metresi Agnes Sorrel ve başkaları hakkında dedikodu yaptı. Kralın büyük oğlu Louis'in, kansını öldürttüğü söylentisini tekrarladı. Uşak Alison ayrıca, içinde mücevherler bulunan, Coeur'un hazinesi tarafından el konan mallarının listesinde "el bombası" (aslında kelime benzerliğinden dolayı 'nar' demek istenmiş) olarak görünen bir altın elmayı da hatırladı.

Dördüncü gelişte

Evans, hatırladığı dördüncü kez dünyaya gelişinde, Nedime Anna'dır. Anna, 7. Henry'nin oğlu Arthur ile evlenmek için İngiltere'ye gidecek olan Aragonlu Catherine'e o sıralar edimlik eden kadındı.

Gene doğru tarihsel ayrıntılar verdi. 17. yüzyıldan 18. yüzyıla geçerken Kraliçe Anne zamanında, Anne Tasker adında Londralı diğışi bir kız olduğu beşinci hayatı ile ilgili olarak verdiği bilgiler de doğru çıktı.

Sondan bir önceki

Bayan Evans, şimdiki hayatından önceki son hayatında Iowa-Des Moines'te 19. yüzyılda doğan ve kapalı bir mezhebin üyesi olan Rahibe Grace'di. 1920'lere kadar Iowa'da doğum kayıtları aranmadığından ve yapılan nüfus sayımları da güvenilir olmadığından, rahibenin kimliğine rastlanmadı. Bütün bilinen, Rahibe Grace'in, Jane'in görünürde bilemeyeceği kadar o yüzyılın olaylarından haberdar olmasıdır...

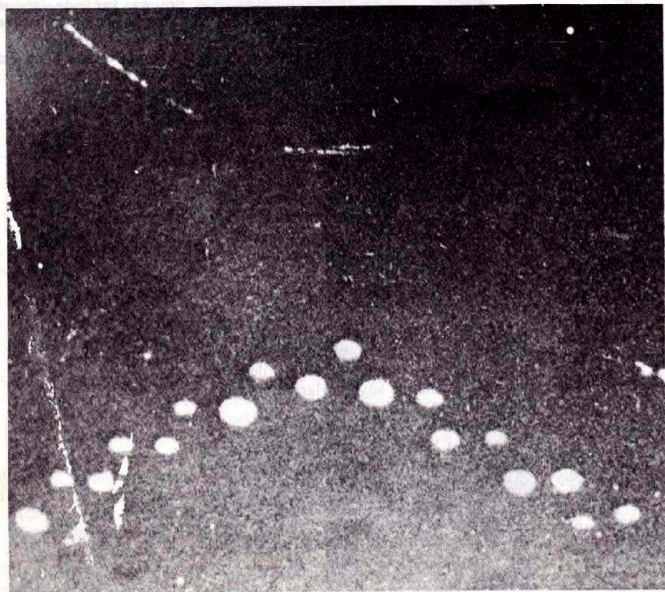
Jane Evans'ın Allison adında genç bir uşak olarak yaşadığı Loire Vadisi'nde, Bourges kentinde Jacques Coeur'un (içte) ortaçağ evi (üstte solda). Hipnoz sırasında Evans, Fransa'da 7. Charles dönemindeki hayatın çok tutarlı bir görünümünü verdi.

Yabancı dil sorunu

Evans'ın yaşadığı hayatlarda konuştuğu dilleri kullanması beklenebilir. Yabancı dillerin kullanıldığı normal ötesi konuşmalara dair çok miktarda araştırma yapılmaktadır. Başka ülkelerdeki geçmiş hayatlarına döndürülen deneklerin çoğu o ülkenin ve zamanın dilini benimseyememektedir.

Arnall Bloxham, deneklerinden birinin yabancı dilde konuşup konuşmadığı sorulduğunda, "hayır" cevabı veriyor. Ama denekler, kent ve insan adlarını o ülkenin telaffuzuna uygun şekilde, mesela "Münih" değil de "München" olarak söylüyorlar. Bunun gibi birçok örnek var.

İnsanın dünyaya birden fazla gelip geldiği konusu kolay kapanacağı benzemiyor. Eğer gerçekten bugün yaşanan bazı sıkıntıların kaynağında geçmiş yaşamlar varsa, ya da insan bugünkü yaşamında geçmişteki yaşamından edindiği bilgi ve deneyleri kullanabilirse, işte o zaman, hayatın birçok güçlüğü rahathkla ortadan kalkabilir...

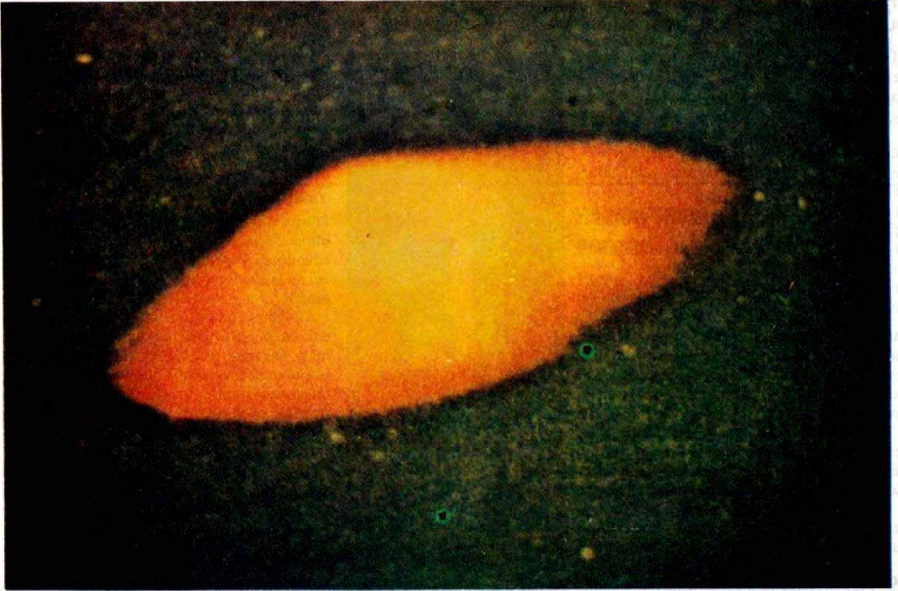
Bu fotoğraf, 12 Kasım 1966'da, Amerikan **Gemini XII** uzay aracından çekildi (üstte). Fotoğrafın sağ tarafında, uzakta bir cisim görülüyor. NASA fotoğraf inceleme laboratuvarında titizlikle incelendi. Onlara göre, bu cisim, uzay aracından atılmış bir parçaydı... 25 Ağustos 1951'de yine Amerika'da Teksas Lubbock'da **Prof. W. I. Robinson**'ın evinin önündeki balkonda 5 bilim adamı ve birkaç öğrenci gökten geçen, parlak ışıklar gördüler. Saat akşamın dokuzuydu. Tanıklar ışıkların saatte 2900 km hızla hareket ettiklerini ve yaklaşık 1,5 km yükseklikte olduklarını söylediler. Olay gazetelere geçti. Yetkililer ortaya çıkıp bunların gökte uçan ördeklerden yansıyan ışıklar olduğunu öne sürdüler. Bilindiği gibi yaban ördekleri en fazla saatte 200 km hızla uçabilirler. 2900 km hız ve 1,5 km yükseklik, yaban ördekleri için biraz fazladır (solda).

Bu fotoğraftaki cisim 26 Ağustos 1975'te İsviçre'de, Saasfee'de de 3 tanık tarafından görüldü. Metalik bir rengi vardı. Sisler arasında zor görülyordu. Hafif bir vızıltı çıkanyordu. Tanıkların çektiği bu fotoğraf sonra ABD'de Arizona'da Uçandaire İzleme ve İnceleme Merkezi tarafından ince-

lendi. Onlara göre, bu cismin büyüklüğü hakkında kesin bir şey söylenemezdi. Fotoğrafın çekildiği yere olan uzaklık da hesaplanamamıştı. Bu yüzden bir tahmin yapmak mümkün değildi (altta). Aynı fotoğraf bilgisayar testinden geçirildi (sağda). Uzmanlar film hilesi olmadığına karar verdiler.

Arizona'daki Uçandaire İzleme ve İnceleme Merkezi tarafından bilgisayardan geçirilmiş diğer bir fotoğraf (altta). 21 Ekim 1965'te Minnesota'da ava çıkan bölge şerifi tarafından çekildi. Fotoğrafta görülen cisim, uzmanlar tarafından tipik bir uçandaire olarak kabul edildi. Disk şeklindeki bu cismin, aynı zamanda parlak bir ışık yaydığı anlaşıyor. Birçok başka uçandaire fotoğrafına benzemesine rağmen, bu fotoğrafın da üzerinde pek durulmadı...

Venus Gezegeni, Dünya'dan 48 milyon km uzaktadır (Üstte). Venus'un temsili resmi. Yüzey ısısı yaklaşık 480°C'dir. Bu yüksek ısıda bir yaşam türünün var olması uzmanlara göre olanaksız (solda).

Uçandairelerle uzay yolculuğu

Uçandaire olayları yayıldıkça insanoğlunun uzaya olan merakı şiddetle artıyor. Başka gezegenlere hangi araçla ve nasıl gidilecek? Acaba uçandaireler, bize bunun yolunu gösteriyorlar da, fark edemiyor muyuz?

EĞER UÇANDAIERLER, gerçekten uzak gezegenlerden veya yıldız sistemlerinden geliyorsa, işte o zaman uzay yolculuğu için en uygun araç onlar demektir.

ABD ve SSCB'de bu araçlar hakkında bilinen tüm bilgilerin bir araya getirildiği biliniyor. Sonuçlar gizleniyor ama, arananlar belli:

- 1) Uzayı dolaşmak için en uygun araç biçimi uçandaire mi?
- 2) Bu araçlar, yakıt sorununu nasıl çözümlüyorlar?
- 3) İçlerinde insana benzeyen yaratıklar var mı?

İnsana benzeyenler varsa...

Bazı uzay yaratıklarının uçandairelerin içinde seyahat ettiklerini kabul edenlerin sayısı çok. Bu doğrusu, uzay yaratıkları sınırsız uzay boşluklarını aşip geliyorlar demektir.

Uzaylı yaratıkların geldiklerine inanılan veya uzayda yaşanabilen en yakın yer olarak düşünülen gezegen, komşumuz Venüs'tür. Fakat bu konuda elde kesin kanıtlar yok!

Yine de başka gezegenlerden yola çıkan uzun ömürlü zeki yaratıkların sonsuz uzaklıkları aşabileceklerini düşünmek zorundayız.

Uçandairelerin yapısı

Uçandairelerin hareketlerini anlatan rapor-

Apollo 8 uzay aracının Ay'a doğru giderken ilk çıkış anı.

larda şaşırtıcı bir uygunluk var. Birçok kimse, onların havada durabilme, aşağı yukarı sallanabilme ve çok yüksek hızla gitmelerinde aynı gözlemi paylaşıyor. Ayrıca, bu cisimler sık sık akıl almaz manevralar yapıyorlar...

Bu özellikler ne yazık ki, bizim bildiğimiz ve tasarladığımız tüm hava araçlarımız için olanaksızdır. Uçandaire uzmanlarının birleştiği nokta şudur: Uçandaireler, o çok çarpıcı hızlarını elde edebilmek için, insanlara bilinmeyen kudretli bir güç kaynağını kullanmaktadırlar...

Yakıt yetmiyor!

Dünya'dan fırlatılan bir roket, uçandairelerin bilinen hızına ulaşamaz. Çünkü yola devam edebilmesi için yeterli yakıtı yanında taşımak zorundadır. Eğer yolculuk uzunsu bu ağırlık onun için hız azaltıcı bir faktördür.

Gerek kendisi, gerekse içindekiler için bu, çok önemli bir dezavantajdır. Gerçi, çok aşamalı roketler geliştirilmiştir, ama sonuçta uçandairelerin hızına, bugünkü teknoloji ile ulaşmak imkânsızdır. Günümüzde kullanılan roketler nasıl çalışır onu inceleyelim: Birinci roket tarafından ilk hız sağlanır. Sonra, hız sağlayan yakıtın depoları atılır. Çünkü içindeki yakıt kullanılmıştır. İkinci roket, yakıtını ateşleyerek devreye girer. Ama ne fayda! Bu hız yine de, uçandairelerin ölçülen hızı yanında çok küçük kalır...

Sürat yok

Uzay uçuşları bizim roket teknolojimize ve onun sınırlarına bağlıdır. Maalesef, roketleri-

miz ve uzay araçlarımız, Dünya'nın yerçekiminden ayrılabilmek için gerekli hızı sahip değildiler.

Bu hızla komşu bir iki gezegene ulaşmak bile mümkün değildir. Hele hele Güneş sisteminizin dışına çıkabilmek, planetlere ulaşabilmek bugün için düşünülemez...

Uçandairelerin enerjisi farklı

Şunu kabul etmek gerekiyor: Eğer rapor edilen hız ve manevra özellikleri doğrusa, uçandaireleri çalıştıran enerji farklıdır.

Bu enerji Dünya'da bilinmeyen bir özelliğe sahiptir. Kaynağı değişiktir...

Güneş sisteminin dışına

1958'den önceydi. Sovyetler Birliği ilk insan yapısı uzay aracını Dünya yörüngesine fırlatmak üzereydi. **Freeman Dyson** adlı bir teorik fizikçi, nükleer güçlü uzay araçları üzerine bir plan geliştirmeye başladı.

Güney California'da, La Jolla'da bir bilim adamları grubu oluşturuldu. Adına "**Orion Projesi**" denilen bir plan üzerinde çalışmaya başladılar. Orion Projesi'nin amacı, nükleer güçle hareket eden bir uzay aracını yapmaktır.

Tasarı, **Werner von Braun**'un uzay yolculuğu için düşündüğü aşamalı roketler (halen kullanılan Apollo ve Mercury roketleri gibi) çalışmasını geliştirecek çok önemli bir başka seçenekti.

Başka yıldızda koloni...

Freeman Dyson'ın amacı dev bir uzay aracı yapmaktır. Küçük bir kasabayı oluşturabilecek sayıda insanla beraber, Güneş sisteminin sınırlarında uzak bir yıldız gidilecekti. Orada bir koloni kurulacaktı. Bu belki teknik açıdan zaman alacaktı. Fakat projede yazılanlar doğru ve gerçektir.

Dyson, aracın içine birkaç tane hidrojen bombası yerleştirecekti. Art arda patlama-

Profesör Freeman Dyson, Amerikalı fizikçi. 1958'den önce nükleer güçle çalışacak bir uzay aracı tasarladı.

larla araç hareket etmeyecekti. En önemlisi, aracın, patlamanın gücünden ve şokundan korunabilmesiydi.

Dyson durduruldu

Dyson, düşüncesini uygulama ya da deneme olanığı bulamadı. Toplumsal korku ve sonuçta ortaya çıkan baskı yüzünden engellendi. Aracın patlatacağı hidrojen bombalarının atmosferi kirleteceğinden korkuldu.

Uçandairelerin ani kayboluşları

Gözlemlere göre, uçandaireler genellikle birdenbire yok olmaktadır. Bir de onların gittikleri yönün tam tersine gidiş hareketleri vardır.

İşte bu özellikler uzun zamandan beri bilim adamlarını düşündürüyor. İnsan gözünün algılayamadığı bir sistemle hareket ettikleri ve bu nedenle de görülemedikleri ileri sürülüyor.

Diyelim ki, gece karanlığında ışık saçarak giden bir uçandaire var. Aniden görünmez oluyor. Bu durumda, ışığını söndürdüğünü düşünebiliriz. Fakat gündüz yapılan gözlemlerde, böyle bir cismin bir anda görünmez olduğu söyleniyor...

Bir kısım uzman, bu konuda şöyle diyor: "*Ashland uçandaireler yok olmuyorlar. Yapıtları dönme hareketi nedeniyle, insan gözü onları bazen algılayamıyor.*"

Fakat işin, açıklaması güç bir yanı daha var. Ani yok olmaları radarlarda da görülüyor. Bir uçandaire radarda görüldükten sonra, süratle kayboluyor.

Problem çözülecek!

Birçok insan uçandairelerin varlığından şüphe eder olsun, konunun uzmanları araştırmalarını sürdürüyorlar.

Şimdilik bilinenler az, bilinmeyenler çok. Fakat umutsuzluğa kapılmamalı. Er veya geç, insanoğlu bu problemi de çözecektir...

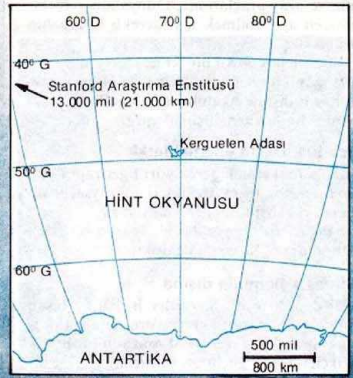
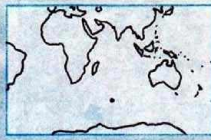

Neden fincan tabağına benziyor?

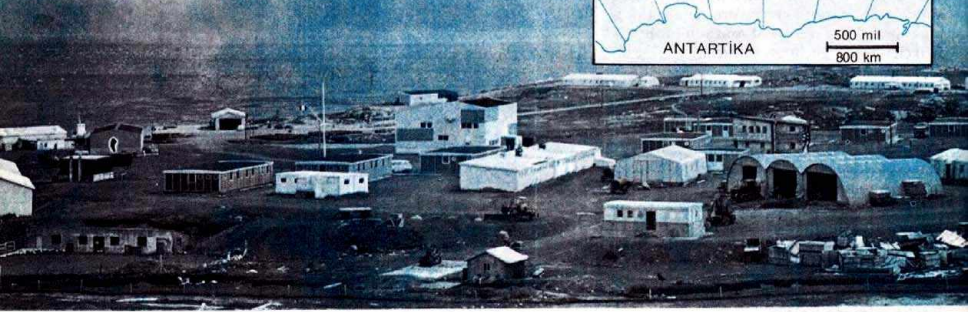
Uçandaire raporlarında, genellikle görülen cisimlerin tabak şeklinde oldukları yer alır. Bazen de puro biçiminden söz edilir. Disk biçiminde olanlar da vardır.

Tabak biçiminin özelliği nedeniyle ortaya çeşitli teoriler atıldı. En uygun açıklama şudur: Bir uzay aracı, yıldızlararası yolculuk yaparken, boş uzayda çok geniş uzaklıklar aşmak zorundadır. Bilindiği gibi, uzayda hiçbir çekim alanı yoktur. Bu durumda, çekim alanını yolculuk yapmakta olan aracın kendisi oluşturmak zorundadır. Bu çekim alanı en kolay şekilde aracın eksenini etrafında hızla dönmesi ile oluşur. Dönmeye en uygun biçim de dairedir...

Yapılan bilimsel araştırmalar duyudışı algılamanın esasında herkeste bulunan bir yetenek olduğu düşüncesini güçlendiriyor. Bütün mesele bunu ortaya çıkarabilmekte...

İnsanın akıl almaz güçleri

BEŞ DUYUSUNU kullanmadan, ya da bunları aşarak, olanı biteni birbiriyle birçok insan olduğunu biliyor.

Bunların bir kısmı geçmişteki, bir kısmı o andaki, bir kısmı da gelecekte olacakları biliyorlar.

Bunlara inanmayanlar olabilir. Fakat ortada tanıklar var, onlar gördüklerini unutmuyorlar... Denemeler yapıyor. Konu bilimsel olarak araştırılıyor, didik didik ediliyor... İşte olaylardan bazıları...

Dünyanın her yanını görüyor...

Amerika'da California'daki Stanford Araştırma Enstitüsü'nün iki doktoru Russell Targ ve Harold Puthoff'un çalışma odalarındaki telefon çaldı. Bu iki doktorun, duyudışı algılama konusundaki araştırmalarını işletmiş olan kuşku bir bilim adamı, onları bir denemeye çağırıyordu.

Telefondaki bilim adamı, Targ ve Puthoff'un deneylerinde kendisinden yararlandıkları Ingo Swann adındaki bir medyumun, coğrafi enlem ve boyları verilen yerleri tarif edebileceğinden söz ettiklerini işitiyordu...

Deney için bir araya geldiler. Swann'dan 49°20' güney enlemi ile 70°14' doğu boylamının keşiştiği yerde "görebildiklerini" anlatmasını istediler. Medyumun haritaya bakması elbetteki söz konusu değildi.

O yerde, kayalık bir ada gördüğünü söyledi. İklim soğuktu ve adada binalar vardı.

California'daki Stanford Araştırma Enstitüsü'nde yürütülen ilgiye değer duyudışı algılama deneylerinde, medyum Ingo Swann'a (altta) Hint Okyanusu'ndaki Kerguelen Adası'nın enlem ve boylamını verildi (üstteki harita). Derhal kayalık arazili bir adayı tarif etmeye başladı. İklim, söylediğine göre, soğuktu ve adada bulunan binalardan biri turuncuydu. Fotoğraf (üstte) tanımlamanın ne denli kesin olduğunu göstermektedir.

Binalardan biri turuncuydu ve önlerinde birkaç yük aracı duruyordu. Swann, kıy kıyırını de tarif etti. Adanın belirli noktalarını bir harita taslağı üzerinde işaretleyerek anlatımını sürdürdü.

Söyledikleri doğru çıktı

Medyumun dedikleri bütünyle doğruydu. Kuşku bilim adamının verdiği enlem ve boylam. Güney Hint Okyanusu'ndaki Kerguelen adasının üzerine düşüyordu. Ada, Fransız güney ve güney kutup bölgeleri yönetiminin bir parçasıydı ve üst atmosferin incelenmesiyle ilgili bir Fransız-Sovyet ortak araştırma projesinde üs olarak kullanılıyordu.

Swann'ın tarif ettiği özelliklerin çoğu Kerguelen'a aitti. Onun bunlar hakkında önceden bilgili olması olanağıydı.

Olayı kitaplarına aldılar

Targ ve Puthoff, "Zihnin Ulaştığı" adını verdikleri ortak kitaplarında bu olayı anlattılar. Stanford Araştırma Enstitüsü'nde bu olay duyudışı algılamanın bir türü olarak "uzaktan görünümler" diye adlandırıldı.

Bunun gibi başka örnekler yaşamışlardı. Hepsinde de enlem ve boylama göre tanımlama yapanlar, o yere daha önceden gitmemişlerdi...

Telepati deneyi

İki araştırmacı, Stanford Araştırma Enstitüsü'ndeki deneylere devam ettiler. Pat Price

eski bir polis komiseri ve California'daki Burbank kentinin belediye başkan yardımcısıydı. Duyuduşu algılamaya yeteneği vardı. Targ onunla konuşmaktayken, Puthoff elinde çok sayıda kapalı zarf arasında rasgele seçilmiş bir örnek taşıyarak Stanford Araştırma Enstitüsü binasından ayrıldı.

Binadan çıktıktan sonra zarfı açtı ve kendisini gideceği yere yöneltecek olan yazıyı okudu. Bu yerde yarım saat kaldı. Yalnızca çevresine bakındı. Bu arada, Price telepati yoluyla Puthoff'un gördüklerini "görmeye" çalışmaktaydı.

Şaşırtıcı sonuç

Pat Price dağınık denebilecek bir anlatımla gördüklerini tarif etmeye başladı. Giderek anlatımı derli toplu ve tutarlı duruma geldi. Yavaş yavaş kule biçimli bir yapının tanımlanmasına girişti. Sonunda "Sanki Hoover Kulesi" dediği işitildi.

Hedef noktası, Price'ın "gördüğü" gibi, Stanford Üniversitesi'nin tanınmış yapılarından Hoover Kulesi idi.

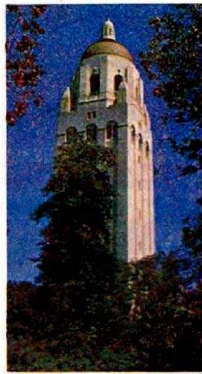
Gizliliğe karşı

Kimi kişilerin uzaktan görünümlemeyi öğrenebileceklerini düşünürsek ortaya ilgi çekici durumlar çıkabilir. Bunlar çok gizli politik ya da ticari konuşmalara kulak misafiri olabilirler mi? Özel planlar ya da belgeleri "görebilirler" mi? Gizli askeri bölgeleri gezip buralarda çalışan kişilere ilişkin bilgiler verebilirler mi? Duyuduşu algılamada en iyi sonuçlar böyle durumların pek uzak sayılamayacağıını gösteriyor...

Bir gün biri çıkıp da, her istediği zaman ve her yerde duyuduşu algılamaya yeteneğini kullanırsa, o zaman ne olacak?..

İnananların farkı

New York City Üniversitesi'nde çalışan Dr. Schmeidler, 1940'ların sonu ile 1950'lerin başında binlerce durugörü denemesi yaptı. Kişilerin hepsine, denemeden önce, deney koşulları altında duyuduşu algılamaya olabileceğine inanıp inanmadıklarını soruyordu. Maksadı, duyuduşu algılamaya inananların, inananmayanlardan daha yüksek sayıda doğru oranına ulaşip ulaşmayacaklarını görmektir.

Duyuduşu Pat Price Stanford Üniversitesi'ndeki Hoover Kulesi'ni tam olarak belirledi (üstte).

Bu çizimler dışadönük (üst) ve içedönük (alt) kişilikleri gösteriyor. Duke Üniversitesi'nden Dr. Betty Humphrey deneklerin duyuduşu algılamaya deneylerinde alacakları sonuçların bu çizimlere göre önceden tahmin edilebileceğini söylüyor (üstte, sağda).

Deneklerden biri "Grenzfeld Durumu" denen duygusal yoksunluk durumunda, duyuduşu algılamaya için daha elverişli konumda (altta, solda).

Dr. Gertrude Schmeidler, New York City Üniversitesi'nde duyuduşu algılamaya inanan deneklerin deneylerinde ötekilerden daha üstün sonuçlar aldıklarını gösterdi (altta).

Gerçekten de Dr. Schmeidler'in değerlendirmeleri böyle bir farklılığın olduğunu gösterdi. İnananlar, kendilerini olaya daha çok veriyorlardı. Daha çok doğru oranına ulaşıyorlardı. İnanmayanların doğru sayıları daha azdı...

Rahat ve sakin kişiler daha başarılı

Duyuduşu algılamaya ile kişilik arasındaki bir başka bağlantı, Duke Üniversitesi Parapsikoloji Laboratuvarı'nda Dr. Betty Humphrey'ce bulundu. Araştırmacı, duyuduşu algılamaya için deneyeceği kişilere deneyden önce boş bir kâğıt parçası vererek istedikleri herhangi bir şekli çizmelerini söyledi.

Kâğıdın büyük bir bölümünü kaplayan iri resimler kişinin "rahat ve sakin" bir tip olduğunu anlatıyordu. Küçük, ürkek ya da basmakalıp çizimler ise kişinin "kapalı" bir tip olduğunu gösteriyordu. Bunların duyuduşu algılamada aldıkları sonuçlar karşılaştırıldı. Rahat ve sakin kişiliklerin kapalı kişiliklerden daha başarılı oldukları ortaya çıktı.

Gözleri ve kulakları kapatılarak

Modern parapsikoloji uzmanları, günün ya da gecenin herhangi bir anında, bilinçlik durumunda bir değişime yaratmaya dayanan bir teknik kullanıyorlar. Bu şöyle yapılıyor:

Önce üzerinde deney uygulanacak kişiden bir yatağa uzanması istenir. Gözleri yanım pinpon topları ile örtülerek üzerlerine renkli ışık düşürülür ve kulakları kulaklıkla kapatılarak, aletin içine daha önce banda alınmış tatlı bir ıslık sesi verilir.

Bu durumda kişinin zihnini çecek görsel ya da işitsel bir bağlantı olmaz. Belirli bir uzaklıkta bulunan, önündeki resme dikkatini yoğunlaştırmış olan bir başkasından duygusal sinyaller alması beklenir.

Bu teknik, denek üzerinde "Grenzfeld Durumu" denen bir etki oluşturmaktadır. Dr. Carl Sargent, bu yolla Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmalarında önemli sonuçlar elde etti.

Fotoğraftakileri biliyor

Dr. Carl Sargent'in yaptığı denemelerde en iyi sonuçları aldığı kişilerden biri genç bir bilgisayar uzmanı **Hugh Aston**'dur. Aston bir denemede şunları söyledi:

"İtfaiyecileri ve itfaiye merkezini görüyorum... İtfaiyecileri kesinlikle gördüm, siyah ve beyaz. Kişileri, ama yüzlerini değil. Sanırım yerde öndeki biri bu yana bakıyor... Genç bir yüz, sanki fotoğrafçı 'hey' diye bağırtıyor ve yalnızca o dönüyor..."

Fotoğrafa bakan kişinin dikkatini yoğunlaştırdığı görüntü özel eğitim binalarında hortumlarını kullanan itfaiyecilere aitti. Hepsii fotoğraf makinesine arkaalanı dönmüşlerdi (biri dışında). Bu biri de doğrudan doğruya fotoğrafçıya bakıyordu. Denemenin sonunda fotoğrafa bakmakta olan kişi odaya 4 fotoğraf getirdi. Bunların yalnızca biri deneyde kullanılmıştı. **Hugh Aston**'dan deneyde kullanıldığını sandığı resmi belirlemesi istendi ve o da bunu derhal başardı.

Hipnozla duyudışı algılama

Duyudışı algılamayı sağlamak için başarıyla kullanılan bir başka teknik de hipnozdur. Hipnotizmanın iki yüzyıl önce en yaygın türü olan mesmerizm, kişiler üzerinde paranormal etkiler yaratmakta kullanılıyordu. **Marki du Puysegur**, **Victor Race** adlı bir köylünün mesmerik bir trans esnasında Puysegur'un zihninden geçenleri söyleyebildiğine birkaç kez tanık olmuştu.

Sovyet duyudışı araştırmacıları, duyudışı algılamayı sağlamak için hipnoz kullanmaya çok rağbet ettiler. Amerika'da yaşamakta ve çalışmakta olan Çekoslovak Dr. **Milan Ryzl** tarafından yürütülmekte olan çalışmalar da onları etkisiyle doğdu.

Bu doktor daha Çekoslovakya'dayken durugörü üzerinde deneyler yapmıştı. Bir gün hipnotize ettiği kimseye, bir arkadaşının

Dr. Carl Sargent (altta) "**Grenzfild Durumu**"nu kullanarak duyudışı algılama deneylerinde olağanüstü sonuçlar elde etti. Deneklerden **Hugh Aston** öteduhy ile bir başka kişi tarafından kendisine yollanan bu fotoğrafı (solda) bütün ayrıntılarıyla tamamladı.

Pavel Stepanek Dr. **Milan Ryzl** tarafından yürütülen duyudışı algılama deneylerinin 1960'lardaki yıldızıydı. Deneylerden birinde milyarda bir olasılıklı bir sonuca ulaştı (ortada).

Francis Kinsman durugörülerle İngiltere'nin ve dünyanın geleceği üzerine bir dizi görüşme yaptı (üstte)

başına gelebilecek tatsız bir olayı göz önüne getirmesini, böylece bu arkadaşının uyanlabilmesini söyledi.

Kazayı anında bildi

Josefka adındaki bir kız hipnotize edilir edilmez, 80 km uzakta oturan bir kız arkadaşının, bir lokantada, bir yabancıyla karşılaştığı sahneyi ayrıntılarıyla anlatmaya başladı. Onların oradan ayrıldıklarını, motosikletle binip hızla uzaklaştıklarını gördüğünü söyledi. Sonra birden durdular ve Josefka bağırdı:

"**Aman Tanrım! Oğlan gömleğini yırttı.**" Arkadaşına vahşice tecavüz edilen korkunç sahneyi anlattı.

Ertesi gün gelecekteki bir olayı önceden görmüş olduğunu sanarak kız arkadaşına telefon etti ve onu yabancı birinden gelecek bir motosiklet gezisi önerisini kabul etmemesi için uyarmak istedi. "**Çok geç kaldın**" karşılığını aldı. "**Çoktan oldu. Geçen gece.**" Josefka, gerçek olayı bütün ayrıntılarıyla görmüştü.

Çok ilginç soruşturma

İngiltere'nin en ünlü gelecekbilimcilerinden **Francis Kinsman**, duyudışı algılamanın pratik kullanımına yönelik ilginç bir girişimde bulundu.

1979 yılının Mart ile Haziran ayları arasında duyudışı algılama da en ünlü 15 kişiye şu basit soruyu sordu:

"İngiltere'nin dünyadaki rolünün 1980'lerde ne olacağını düşünüyorsunuz?" Cevaplar siyaset, iktisat, teknoloji ve toplumsal gelişmeleri de içerecek biçimde dalları budaklandı. Sonuçlar "**Gelecek Zaman**" adlı bir kitapçıkta yayınlandı. Kehanetler arasında, günümüzün dünya ekonomik sisteminin çökmesi, büyük depremler, yeni bir Ortadoğu savaşı ve Kraliçe'nin tahttan ayrılması da bulunuyordu...

Sovyetler'den biten

Ancak belki de en ilgi çekici olanlar, duyudışı algılama konusunda söylenenlerdi. Soruşturmaya katılanlar tıp alanında duyudışı tekniklerin kullanılmasında bir artış olacağını öne sürdüler. Dediklerine göre Sovyetler duyudışı araştırmalar alanında önder durumdalar ve gizlice duyudışı savaş deneyleri yürütmektedir. Kendi güvenliklerini sağlamak için ve gerektiğinde bati karşısında güçlü olabilmek için bu alana büyük önem veriyorlar...

Neşter yerine iğne: Akupunktur

İnsanın bedeninin kimi yerlerine iğneler batırılıyor. Böylece ağrılar dindiriliyor. Çeşitli hastalıklar iyileştiriliyor. Aşağıdaki yazıda "akupunktur" denen bu tedavi yönteminin nasıl ortaya çıktığı ve gelecekte neler vaat ettiği ele alınıyor.

AVRUPA VE AMERİKA'nın gelişmiş tedavi imkânlarına diyecek yok! Uzman doktorlar, laboratuvarlar, bilim adamı aletler insanlığa büyük hizmette bulunuyorlar.

Batıda bu alandaki ilerlemenin sonu yok gibi görünürken, doğuda bir akupunktur yöntemi çıkıyor ve her şeyi altüst ediyor.

Çünkü bunda, ne tahlil laboratuvarları ne de elektronik aletler var. Sadece iğneler kullanılıyor. Acaba tedavi etmek aslında çok basit de, bilmeden kendi kendimizi zora mı koşuyoruz?..

Taş devrinde

Akupunkturun tarihi taş devrine kadar uzanır. O dönemde akupunktur yapanların kullandıkları aletler çok basitti. Bunlar çakmaktaşı, kemik, bambu ve pişmiş topraktan yapılmış iğnelerdi.

Fotoğrafta görüldüğü gibi kişiye iğnelerin batırılması sonucu bir acı yok. Akupunktur sistemi tam olarak bilinmiyor ama pratikte uygulayanlar başarılı oluyorlar (altta).

Arkeologlar Çin'de, bu aletlerin 5000 yıl öncesine ait olanlarını buldular. Demek ki, akupunktur bilimsel tedavi şekillerinin en eskisidir.

Çinliler bu tedavi şekline "chen-tsu" yani iğne-bıçak demektedirler. Akupunktur adını batılılar takmışlar. Bu ad, Latince iğne anlamındaki "acus" ve dardını anlatan anlamındaki "punctura" sözcüklerinin birleşmesinden çıkmıştır. Dardını anlatan iğne anlamına gelir. Akupunktur en eskisi olduğu gibi en saygın tedavi yöntemlerinden de biridir.

İnsan bir bütün

Akupunkturla ilgili ilk bilgilere "Neil Ching - Sarı İmparator'un İç Hastalıkları Klasığı" adlı kitapta rastlanmıştır. Bu tarihi eserin bundan 3000-4500 yıl önce yazıldığı öne sürülüyor.

34 kitaplık toplam, bir dizi sohbetten oluşmaktadır. Sohbetlerde, İmparator Huangti, bakanı Ch'i Pai'ye hastalıkların nedenini ve

Tablo, parmak uçlarından başlayan bir çizgi olan "Büyük Yang Kanalı" aracılığıyla, incebağırsak tedavisinde kullanılan akupunktur noktalarını gösteriyor (üstte).

Akupunktur

tedavisini sorar. Yazılardan anlaşılan, akupunkturun eksiksiz bir tıp sistemi içinde uygulanmış olduğudur.

Yararlı otları, masajı, yiyeceği ve egzersizi içeren bu sistem gene eksiksiz bir yaşam felsefesiyle iç içeydi. Öyle ki, tarihte yaşamış Çinli bir doktor bizim uzmanlaşma alışkanlığımız karşısında hayrete düşerdi.

Çünkü, doğu felsefesinde akıl, vücut ve ruh tek bir bütündür. İnsan, evrenin bir parçasıdır. Hayatı, mevsimlere ve kendi yaşam gücüne bağlıdır.

Doğa yasalarına uygun

Eski Çin'de tıp bilimi, "Tao" üzerinde kurulmuştur. Çevrilmesi âdeta imkânsız olan bu terim "patika" ya da "yaşam yolu" anlamına gelir. Tao'yla uyum içinde yaşayan insan sağlıklı insandır.

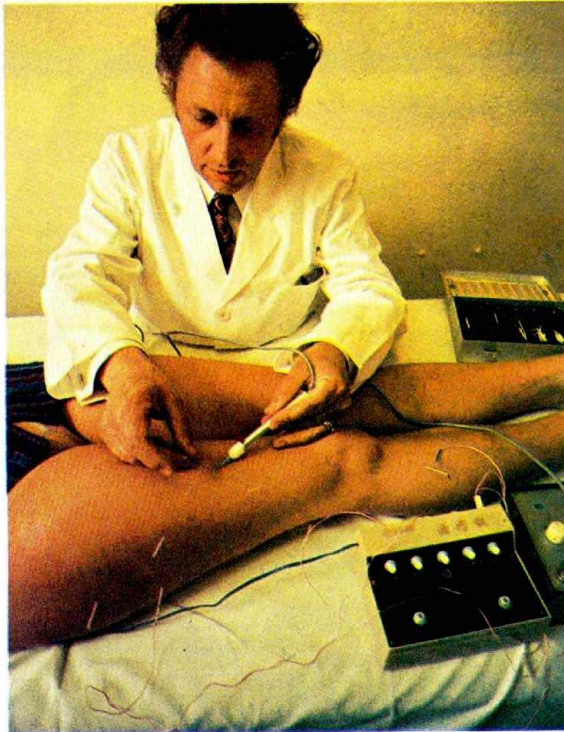
Doğa yasalarına uygun, olması gerektiği gibi değil de olduğu gibi yaşamak Tao ile uyum içinde yaşamaktır. Doğa yasalarına aldırma, uyumsuzluk, dengesizlik ve hastalıkla son bulur.

Yaşamsal enerji

Sağlıklı olmak, ifadesini "ch'i" olarak bulur.

Ortasında birbirine bağlı yin ve yang sembolleri bulunan kırmızı lake kaplı levha. Eski Çin inancı ch'i ya da bütünlüğü temsil etmektedir. Yin ve yang arasındaki bir dengesizlik kötülük demektir ve hastalığa neden olurdu (sağda).

Dr. Hans Marx Almanya'daki kliniğinde akupunkturdan yararlanıyor. Bu tür yaygın olmayan tıp yöntemleri batıda gittikçe yaygınlık kazanıyor (altta).

"Shi" ya da "qi" olarak yazılabilen ch'i çevrilemeyen başka bir sözcüktür. Sözcüğün taşıdığı anlam hayat gücü veya bir başka deyişle yaşamsal enerjidir.

Ch'i kavramı batının tutucu tıp bilimince bilinmez. Çin'de de önemsiz hale gelmiştir. Ama Uzakdoğu'nun düşüncesinde yer etmiştir.

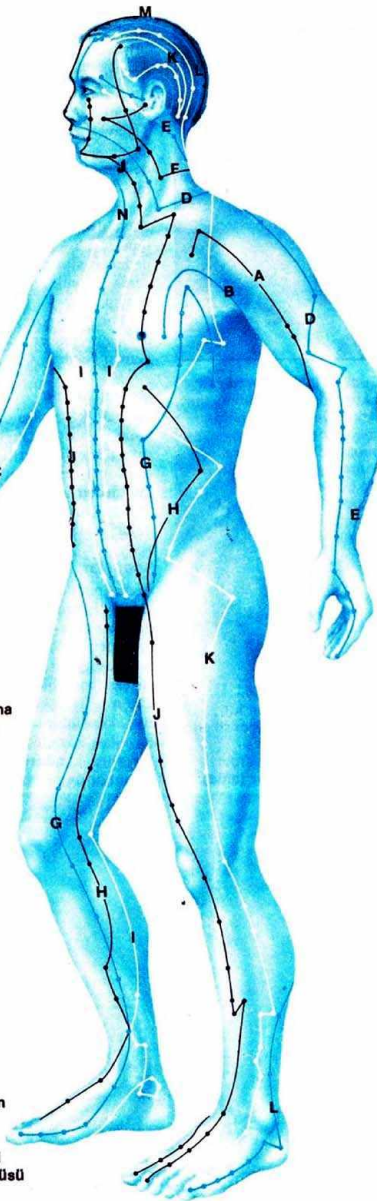
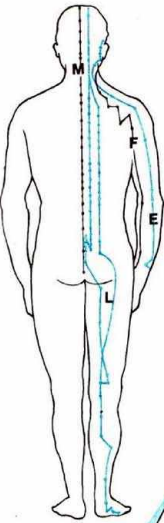
Eğer ch'i vücut içinde düzenli ve uyumlu bir şekilde akmazsa, hastalıklar, akli ve duygusal rahatsızlıklar ortaya çıkar.

Yin ve Yang

Ch'i kendini zıt ve birbirini tamamlayan yin ve yang güçleri olarak gösterir. Evren için olduğu gibi insanlık için de bu böyledir.

Yin kavrayıcı, dişi, karanlık, saklı, yumuşak ve ıslak olandır. Yang ise canlı, erkek, aydınlık, açık, sert ve kuru olandır. Sağlık ve mutluluk için iki gücün vücutta, hareketlerde ve gıdada dengelenmesi zorunludur.

Vücudun bir yerinde yin ya da yangın faz-

Vücuttaki çizgilerin ve ana akupunktur noktalarının şeması (büyük resim).

Elde yin çizgileri

A Akciğer çizgisi

B Kalp dışarı çizgisi

C Kalp çizgisi

Eldeki yang çizgileri

D Kalınbağırsak çizgisi

E Üçlü ısıtıcı çizgisi

F İncebağırsak çizgisi

Ayaktaki yin çizgileri

G Dalak çizgisi

H Karaciğer çizgisi

I Böbrek çizgisi

Ayaktaki yang çizgileri

J Mide çizgisi

K Safra kesesi çizgisi

L Sidiktorbası çizgisi

Orta (Merkez) çizgileri

M Düzenleyici damar

N Kavrama damarı

Bir erkeğin arka kısmının

yanısındaki çizgiler.

Vücutun bir

yanısındaki çizgiler öteki

yanının yanındaki görüntüsü

gibidir (Üstte, solda).

lahığı sağlıksızlık yaratır. İşte geleneksel akupunkturun amacı, kaybolan bu güç dengesini sağlayarak vücudu sağlığa kavuşturmaktır.

Vücuttaki 12 çizgi

Anlatıldığına göre, yaşamsal enerji yani ch'i deri altındaki görünmez kanallarda akıyor. Bir dizi boylam çizgisi aracılığıyla vücutta dolaşıyor. Vücutun her bir tarafında 12 tane dizili ana boylam çizgisi vardır. Bunların her biri bir organa bağlıdır. Kalp, incebağırsak, sidiktorbası, böbrek, safra kesesi, karaciğer, akciğerler, kalınbağırsak, mide ve dalağa bağlı olanlardan başka iki tane daha vardır.

Bu son ikisi batılı fizyologlarca bilinmeyen organlara bağlıdır. Biri dolaşımı denetleyen kalp sıkıştırıcı, ötekiyse üçlü ısıtıcıdır.

Merkezi boylam çizgileri ise iki tanedir. Omurga boyunca uzanan düzenleyici damar ile vücutun ön kısmı boyunca uzanan kavrama damarı. Ayrıca, merkezi boylam çizgilerini birbirine bağlayan çizgiler de vardır.

Uyarı noktaları

Her çizgi üzerinde değişen sayılarda nokta vardır. Bunlar akupunktur noktaları olarak bilinir. Yaşamsal enerjinin giriş ve çıkış yerleri oldukları düşünülmektedir.

Bu noktalar, iğne, masaj ya da başka yollarla uyarılabilir. Uyarı vücutun bu noktaya karşılık gelen kısmında bir etki yaratır. Etki aracılığıyla bağlı olan çizgi uyarı alır.

İlk başta 365 olan nokta sayısı 14. yüzyıla kadar 657'ye çıkmıştır. Sürekli olarak yenileri keşfedildiği gibi şu anda sayıları 2000'e yakındır.

Eski noktalardan kimileri yüzyıllar öncesinden bilinir. Bu noktalar, şema ve insan şekilleri üzerinde gösterilmiştir. Modern uygulayıcı ise "safra kesesi 1" gibi numaralar vermişlerdir.

Şiirselliği olan eski Çince adlar noktaların işlevlerine göre idi. Aralarında, "boşanmış su", "zorlu pazarlık", "yüce yok edici" gibi adlar vardı.

Ruh kapısı

Kalp çizgisi üstünde, "kalp 7" olarak bilinen nokta akupunkturun çok yönlülüğünü gösterir. Kalp çizgisi göğüsün küçük parmağın ucuna kadar gider. Çince adıyla "ruh kapısı" ya da "ruha giriş yeri"dir. Çinlilerin inanışına göre ruh ve irade kalpte yaşarlar. Bilekteki 7 numaralı nokta kalpten uzaktadır. Ama fiziksel kalp hastalığı belirtilerini azaltmaktadır. Ayrıca, sahneye çıkma korkusu dahil her türlü korkuyu geçirmekte kullanılır.

Batıda da kullanılıyor

Akupunktur batıda anlaşmazlık ve çelişkilerle doludur. Tipla uğraşanlar tedavi olarak akupunkturu geçerli bulurlar. Ama ch'i ve çizgilerin varlığına inanmazlar.

Çinli bir akupunkturcuysa, batı geleneğinin Çin geleneğinden farklı olduğunu ileri sür-

mektedir. Çünkü, ona göre Çin dili ve kültürünün batıya aktarılabilmesi, çevrilmesi imkânsızdır.

Ama batıda, eski yöntemlerle çalışan bir akupunktur uzmanına gidecek olursanız, yaptığı tedavinin Çin'deki gibi olduğunu görürsünüz. Tedavide ch'i enerjisini ve yin ile yangı dengeleme zorunluğunu temel alacaktır.

Eski yollarla çalışan uygulayıcılar arasında tıp doktorları, dişçiler olduğu gibi ayrıca, kırkçılar, yararlı otlarla uğraşanlar hatta üfürükçüler bile vardır. Hepsi kendi özel yaklaşımlarını uygularlar. Elle ya da gıda yoluyla tedaviyi de kullanırlar.

Teşhis yolu

Hastalığı teşhis yolları uygulayıcının eğitimine göre değişmektedir. Birçok akupunktur uzmanı önce hastanın geçmişteki sağlık durumunu sorar. Tedaviyi hastanın da katkısıyla sürdürür.

En eski teşhis yollarında hastanın teninin, bazen dilinin incelenmesi vardır. Nabız dinlenmesi de çok yaygındır.

Nabız atışıyla

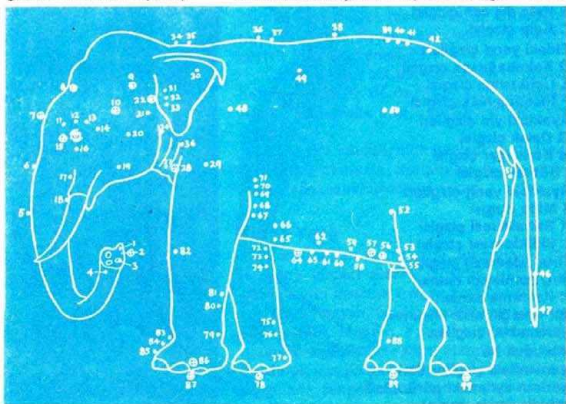
Çinliler bileklerin her birinde 6 tane olmak üzere 12 değişik nabız atışı saptamışlardır. Her bilekteki 6 atıştan üçü hafif, üçü daha şiddetli duyulur.

Bu atışlardan her biri bir çizgiye, dolayısıyla bir organa aittir. Nabız teşhisini öğrenebilmek için çok fazla sayıda deney yapmak gerekir. Nabızın zayıf, güçlü, "dikenli tel" gibi, hatta "balçık" gibi olmasından eğitilmiş bir akupunkturcu sonuç çıkarabilir. Çizgilerin durumuna göre dengenin nerede bozulduğunu söyleyebilir.

Uzmanlara göre, bu teşhis yolu Konfüçyüs zamanından kalmamış. O zamanlar doktor önünde soyunmak ayıp sayılmıştı. Aynı yöntem Tibet'te ve Arap tıp bilminde de rastlanır.

Judy adlı köpeğin hayatı akupunkturla kurtulmuştur. Arka ayakları felç olduğu için ölüme terk edilecekti. Ama tedaviden sonra tamamiyle iyileşmiştir. Bu da gösteriyor ki, akupunkturun sağırladığı yaralarının inancına ilişkin yoktur (üstte).

Fillerin tedavisinde kullanılan akupunktur noktaları. Bu bilgiler fillerin yük hayvanı olarak kullanıldığı ülkeler için gerekli olmaktadır (altta).

Nabız yoluyla teşhisin bir yararı şudur: Bozulmuş dengeyi önceden fark eden uygulayıcı vücut enerjisini hastalık belirtileri ortaya çıkmadan önce dengelemektedir.

Sıra iğnelerle

Teşhisini koymuş bir uygulayıcı tedavi için kullanacağı akupunktur noktalarını saptar. Tedavi çoğunlukla çelik iğneleri derinin altına saplamaktan ibarettir. Hafif acı verse de sanıldığından daha az acılı bir durumdur bu.

Hele ciddi bir acıyı hafifletecekse katlanmaya değer bir tedavi şeklidir. Çok ince olan iğneler 2,5-4 cm uzunluğundadır. Kanamaya neden olmazlar. Çocuklar için, en az acıyı veren küçük çekiçlerle noktalar çabucak uyandır.

Duruma göre, iğnelerin saplanma süresi değişir. İğneler daha derine sokulabilir, hemen çekilir ya da döndürülebilir.

Moksa yakma

Sık olarak "moksa yakma" denen işlem uygulanır. İşlem aracılığıyla güçsüz düşmüş çizgiye enerji katılır. Moksa (Artemisia latiflora) denen bitkiden ya da benzer bir maddeden alınır. Çalışılan nokta üzerine bir miktar konur ve yakılır. Teni yakmadan önce daha sıcaklığı hissedilir edilmez kaldırılır.

Sonuçlar

Tedavinin sonuçları değişik olmaktadır. Çok çabuk, heyecan verici iyileşmeler olduğu gibi haftalar alan gelişmeler görülmektedir. Ciddi vakaların tedavisi aylarca sürmektedir.

Hastaların kendilerini iyi hissetmeleri çok sık rastlanan bir durumdur. Bu durum, sakinlikten aşırı güçlülüğe kadar değişir. Kimleriyse kendilerini "taş" gibi bulmuşlardır. Bazı hastalar, hastalık belirtileri değişmeden önce bir süre kendilerini kötü hissederler. Bazı durumlarda hiçbir sonuç alınmadığı da olur.

İyileşme arzusu

Tedaviden değişik sonuçların alınması akla şu soruyu getirmektedir. Akupunkturdan sağlanan yarar acaba inanca ya da telkine mi bağlıdır? Verilecek cevap, akupunkturun büyük başarısı ve tedavi edilen hayvanlarda elde edilen olumlu sonuçlardır.

Öte yandan, duyulması gerekli bir kuşku, hastanın iyileşmesini zaten engellemez. Her tedavi şeklinde olduğu gibi iyileşme isteği ve arzusu her zaman önemli bir etkidir.

İğnelerin sırrı

Eski yönteme göre çalışan bir uygulayıcı başarılı tedavinin vücut güçlerini geri vereceğini söyler. Böylece, vücutta görülen ve hissedilen hastalık belirtileri etkilenecektir.

Ama vücuda batırılan bir iğnenin yarattığı bu sonuç gene de bir sır olarak kalmaktadır. Tutucu doktorlar ch'i gücünün varlığını yadsırlar. Öne sürdükleri görüşe göre, batırılan iğne deri altındaki sinirleri uyarır. Uyarılan sinirler omuriliğe elektrik sinyalleri gönderir. Buradan uyarılan beynin alt merkezleri uyarıyı hastalıklı bölgeye geçirirler. Bilinen tek şey, vücutun bir yerine batırılan iğnenin başka bir kısmı ileleştirdiğidir.

Başarılı oldu

Akupunktur çok sayıda hastalığın tedavisinde başarıyla kullanıldı. Organlarda iflah olmaz bir kötüleşme olmadığı sürece hemen tüm koşullarda etkili olmaktadır. Klasik yöntemlerin yetersiz kaldığı migren, alerji, romatizma ve eklem hastalıklarında özellikle yararlı görülmektedir.

Uzun süren nevrallide akupunkturun acil çözüm sağladığı bilinir. Bir vakada, kolunu yıllardır omuz seviyesine kaldıramayan bir hasta birkaç dakikada şifa bulmuştur.

Acı giderici etkilerinden dolayı akupunktur, ameliyatlarda sırasında anestezi sağlayacak şekilde geliştirilmiştir. Çin'de omurilik iltihabından sakat kalan bir kız çocuğu akupunkturla iyileşti.

Apandisit, ameliyata gerek kalmadan tedavi edilebilmektedir. Dizanteriye karşı bile etkili olmuştur. Yalnız burada bakterileri yok etmiş değil, vücut direncini artırmıştır. Akupunktur mucize yaratmaz. İyi uygulandığında, çok sayıda hastalığı hafifletir ve iyileştirir. Hem de zararlı yan etkileri olmadan.

Ortaya çıkışı

Bir efsaneye göre akupunktur şöyle ortaya çıkmıştır. Ok yaraları almış Çinli askerlerin eski hastalıklarından kurtuldukları görülmüş. Askerler üzerinde yapılan incelemelerle akupunktur geliştirilmiş. Bu durum bir tedavi yöntemi oluşturmak için uzun ve zahmetli bir yol gibi görünebilir.

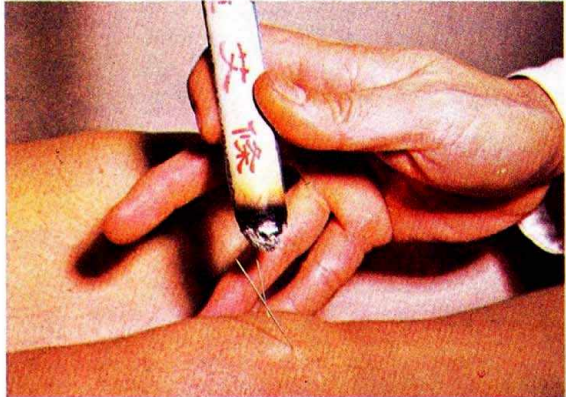
Akupunktur noktalarının bulunuşu ise bir sır olmayabilir. Doğuda savaş sanatlarıyla uğraşanlar bu noktaları iyi bilirler. Bunlar

rakibi düşürme ve sonra kendine getirme noktalarıdır. Ayrıca, dövüş sırasında rasgele bulunabilirler.

Kimi noktalar basınca duyarlıdır. Kimileriyse vücutun bir yerinde acı hissedildiğinde etkiye açıktır. Ama eski akupunktur noktaları, vücutun tedavi gerektiren yerlerinden iyice uzak durumda bulunanlardır. Ayakta uyarılan bir noktanın karaciğeri etkilemesini Çinliler nasıl çözdüler? Boylamasına çizgiler sistemini nasıl buldular? Bu soruların cevabı bilinmiyor.

Çizgiler

Çizgilerin varlığını şimdiye kadar kimse kanıtlamamıştır. Eski yollarla çalışan akupunkturcular bir insanın güc dengesini "hissedeildiklerini" gene de söylüyorlar. Eski Çinlilerin evrenle uyum içinde yaşamayı temel alan bir felsefeleri vardı. Akupunkturun, çağdaş bilimin göremediği iyileştirme

İğneleri sapladıktan sonra kimi uygulayıcılar, "moksa yakma" işlemini kullanmaktadır. Bu yolla, belirli bir nokta üzerinde yararlı otlar yakılmaktadır. Deri yanmadan önce çekilen ot güçsüzleşmiş çizgiyi güçlendirmede yarar sağlamaktadır. Kullanılan otlar hastalığa göre değişir.

imkânlarını eski Çinlinin sezgi yoluyla hissedilmiş olması neden mümkün olmasın?..

Esrarengiz fotoğraflar

Sovyet bilim adamı Semyon Kirlian'ın yaptığı özel makine ile fotoğraf çekme sürdürülüyor. Ruhsal durumlar, karakter özellikleri, hastalıklar saptanmaya çalışılıyor.

SOVYET BİLİM ADAMLARI fiziksel bedenden çok ayrı olarak biyoplasmadan oluşan bir "enerji gövde"nin varlığını keşsettiklerini açıkladıklarında batıda tepkiyle karşılandılar.

Pek az batılı bilim adamı bu açıklamayı ciddiye aldı. Karşı çıkanlar şu soruyu soruyorlardı: Enerji gövdenin kanıtı var mı?..

Enerji gövde mi, ruh mu?

Yapılan çok sayıda bilimsel araştırmaya rağmen, enerji gövdenin var olup olmadığı belirsizdir. Gerçekten de Kirlian fotoğraflarında her canlı cismi çevrelemiş gibi görünen bir hale var.

Batıdaki şüpheçiler soruyorlar:

"Bu garip hale nedir? Gerçekten, bazı kimşelerin iddia ettikleri gibi "enerji gövdesi"nin bilimsel bir kanıtı mı? Yoksa ancak bazı ermiş kişilerin insanların çevresinde gördüklerini söy-

ledikleri ruh mu? Veya bu olayın çok daha sıradan başka bir açıklaması mı vardır?"

Elin fotoğrafları

Kirlian fotoğraflarından tıbbi teşhislerde ve insan beyninin anlaşılmasında yararlanılabileceği kanıtlanmaya çalışılıyor.

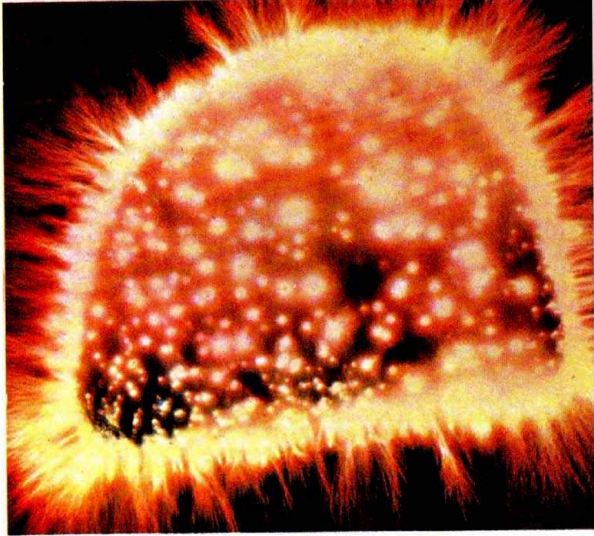
Örneğin, Kirlian fotoğraflılığı yoluyla çekilen insan eli fotoğraflarındaki görüntülerle, o kişinin fiziksel ve psikolojik durumu arasında bir bağlantı olduğu anlaşılmıştır.

İnsanın sağ eli, beynin sol yarısından idare edilir. Kirlian fotoğraflarıyla saptanan sağ elin radyasyonları o kişinin akılsal yetenekleriyle ilgili veriler ortaya koymaktadır.

Sol el ise beynin sağ kısmından idare edilir. Yine aynı şekilde sol elin hale etkisinin yorumlanmasıyla o kişinin sezgi yeteneği anlaşılabilir. Eğer, her iki elin de hale etkisi bir dengelik gösteriyorsa, bu dengeli bir kişiliği belirtir.

Altın haçin çevresindeki canlı parıltı, onu takanın "hale"sine atfedilmektedir. Altın, "hale"yi sonsuza değin korur (solda). Yazar Brian Snelgrove (soldaki) bir Kirlian makinesini çalıştırırken (üste).

Ortaya çıkardıkları

Birçok insan sahip olduğu yeteneklerden habersizdir. Böyle bir çözümleme yöntemiyle ortaya çıkarılan nitelikler arasında şifacılık, yaratıcılık ve önderlik gibi özellikler sayılabilir.

Aynı zamanda Kirlian fotoğraflarının, kişilerin iş ve duygusal yaşamlarından kaynaklanan çatışmaların nitelik ve boyutlarını ortaya çıkardığı da söylenmektedir. Bunun yanı sıra fiziksel gerilimlerin saptanabildiği de belirtilmektedir.

Makinenin özellikleri

Kirlian fotoğrafçılığında kullanılan araçlar basittir. Madensel bir tabakaya yüksek voltajlı bir "Telsa bobini" takılır. İletken olmayan bir tabaka ile bu birim, fotoğrafı çekilecek kişiden ayrılır.

Bu kişi ile aygıt arasında bromür kâğıdı veya film gibi ışığa karşı duyarlı bir madde kullanılarak bir tabaka konur.

Kirlian makinesi, yüksek voltajlı bir yüksek frekans alanı yayar. Elin veya fotoğrafı çekilecek olan cismin "enerji gövde"si bu alanı iter. Bu da bir kesinti görüntüsünün oluşmasına yol açar. Bu "enerji gövde" veya her ne ise, onun oluştuğu görüntü farklılıkları ortaya çıkar.

Parapsikologların dediği

Parapsikologlar, ter gibi, tümüyle fiziksel olan bir nedenin hale olgusunu kısmen etkileyebileceğini kabul ediyorlar. Ama yine de bu nedenlerin tam bir açıklama getirmediği

Bir dilim kepekli buğday ekmeğinin Kirlian fotoğrafı. Sovyet beslenme uzmanlarının Kirlian işlemini buğday ve diğer yiyecek maddelerinin geliştirilmesinde kullandıkları söylenmektedir (üstte).

görüştündedirler. Parapsikologlara göre, Kirlian fotoğrafçılık, ancak bir "enerji gövdesi", "yayılan bir hava", "bioplazmik bir olgu" veya herhangi bir normalüstü olayın varlığı kabul edilirse anlaşılabilir.

Şartlar

Kullanılan Kirlian makinesi bazı ölçülere uymalıdır. Derinin direnci, ter ve benzeri fiziksel olaylar haleyı engellemelidir. Üzerinde araştırma yapılan kişi çok rahat olmalıdır.

Gerilim veya korku içinde olunmamalıdır. Diğer yünden, araştırmacı, elde edilen durumlar arasında bir ayırım yapabilecek kadar deneyimli olmalıdır.

Tüm bunların yanı sıra, Kirlian fotoğrafları çeken kimse bu fotoğraflara yöneltilen eleştirilerden kaçınmak istiyorsa özellikle önlem alması gereken noktalar vardır.

Alan büyük olmalı!

Fotoğrafı çekilecek olan alan çok dikkatle seçilmelidir. Tek başına fotoğrafı çeken bir parmak ucu, belli bir görünüm sergiler. Oysa, bir elin bir kısmı olarak parmak ucunun fotoğrafı çekildiğinde görünüm değişik olmaktadır.

Psikolojik teşhislerde, fotoğrafı çeken alan ne kadar büyük olursa, doğru teşhis koyabilme olanağı aynı oranda artmaktadır.

Renklerin düzeni

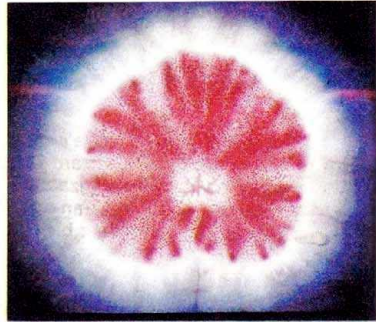
Halede bulunan renklerle duygusal durum arasında bir bağlantı kurma eğilimi vardır.

Sağlıklı bir begonya yaprağının normal makine ile çekilmiş fotoğrafı (solda).

Aynı yaprağın Kirlian yöntemi ile çekilmiş fotoğrafı. Yaprığın gövde kısmını saran hale net olarak görülmektedir (sağda).

Aynı begonya yaprağının öldükten sonra Kirlian yöntemi ile çekilmiş fotoğrafı. Hale hemen hemen tümüyle yok olmuş ve yalnızca yaprağın imgesi görülmektedir (sağda, altta).

Oysa, elde edilen renkler tümüyle kullanılan film türüne bağlıdır.

Örneğin, 35 mm'lik Ektachrome film, kırmızı veya sarı renkleri vermektedir. Polaroid bir filmle kırmızı bir dış hale edilirken, bu halenin içinde beyaz bir bant bulunmaktadır. Reçine kaplı kâğıt ise mavi rengi verir ve diğer renklerden çok az bulunur.

Renklerin kendileri önemli değildir. Önemli olan renklerin düzenliliği, renk etkilerinin yaygınlığı ve onları oluşturan dürtülerdir.

Fotoğrafi çekenin etkisi

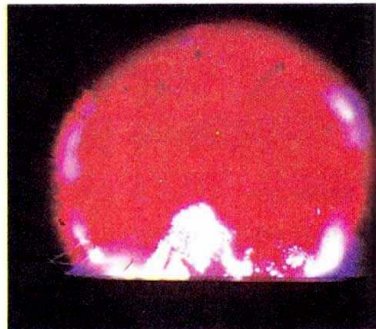
Kirlian fotoğraflarında, fotoğrafı çekenin etkisi de hesaba katılmalıdır. Onun olumsuz tutumu fotoğrafları çeken kişilerin davranışlarını kısıtlayabilir.

Uyum içinde olmayan düşünceler yayıldığında, kabloya bağlanmış olan donanımların voltajları değişir. Bu tür bir etkinin oluşmasını engellemek için, fotoğrafı çeken, rahat ve endişesiz olmalı, ayrıca fotoğrafı çekilecek olandan 1.5 m kadar uzakta durmalıdır.

Poz süresi

Fotoğraf çekilirken çok uzun ve çok kısa poz süreleri de yanıltıcı sonuçların doğmasına yol

Bu kişinin ayağının çevresini saran parlak hale onun sağlıklı olduğunu belirtir. Oysa, başparmağın çevresinde diğerleri gibi bir hale olmamasına dikkat edin. Bu da o kişinin baş ağrısı çektiğini gösterir. Başparmak ovularak, baş ağrısının geçirileceği iddia edilmektedir (altta).

açar. Poz süresi çok kısa olduğunda, fotoğraf tam oluşmamış olabilir.

Parmak uçlarının fotoğrafı çekilirken, bir saniyelik bir poz yeterlidir. Tüm el için bu süre 2 saniyedir.

Tarım alanında

Son yıllarda Kirlian fotoğrafçılığı değişik uygulamalarda başarıyla kullanıldı. Örneğin, Amerika'da ticaret yapan bir firma tarafından bir araştırma yapıldı.

Dr. Thelma Moss, soya fasulyesi tohumlarının filizlenme olayını hemen hemen yüzde yüz doğrulukla tahmin etti. Tarım konusunda bu yolla elde edilecek sonuçlar sonsuzdur.

Başka alanlarda

Kirlian yöntemiyle yorumlamaların yapılacağı daha başka alanlar da vardır. Örneğin, işe alınacak kimselerin, işverenler tarafından seçilmesi ve değerlendirilmesi bunlardan bir tanesidir.

Kirlian fotoğrafçılığının yararları açıkça ortaya konmasına rağmen ruhun varlığını kanıtlayıp kanıtlamadığı konusunda kuşku hâlâ sürüp gitmektedir. Hemen hemen tüm canlı varlıkları saran bir "enerji akımı"nın varlığı inkâr edilmiyor. Fakat bu "enerji"nin tam olarak ne olduğu hâlâ bilinmiyor...

Sabahat Ablanın mucizeleri

İzmirli Sabahat Abla Türkiye'deki yazıcı medyumların en ünlülerinden biri. Seanslarda kolu masaya değmeden saatlerce yazı yazabiliyor. Onun aldığı bilgileri izleyen binlerce insan var. Arkadaşımız Ata Nirun, kendisi ile görüşerek bir ruhsal celseyi yerinde izledi.

SABAHAT ABLANIN asıl adı Sabahat Akşiray. 1936 yılında doğdu. Eşi ithalat-ihracat işleriyle uğraşıyor. 4 çocuğu ve torunları var. Ruhsal ilişki olayında, ailece yer alıyorlar. Sabahat Ablaya "Abla" adı saygı nedeniyle takılmış.

Kendisi, ruhsal konularda fazla bilgi sahibi olmadığını söylüyor. Ruhsal ilişki olayının, **AZ** vergisi bir olay olduğunu da ekliyor. Sabahat Ablanın ruhsal ilişkisiye başlaması 1968 yılına rastlıyor. O zamanki duygularını ve olayları heyecanla, yeniden yaşayarak anlattı.

Uğursuz ev

Bilinmeyen: Çocukluğunuzda normalüstü bir özellikliniz var mıydı?

Sabahat Abla: "Birçok şey var. Birini anlatayım. 12-13 yaşlarındaydım. Rahmetli babam bir ev almıştı. O gün eve geldi ve 'hayırlısı ile bir ev sahibi olduk,' dedi. Bu ev uğursuz, dedim. Niçin o anda öyle dedim bilmiyorum. Ashında sevinç duymalıydım. Bana garip garip bakırlar.

Ama bir yıl geçmeden babam maddi bir darboğaz nedeniyle, sıkıntıya düştü. Evi satmak zorunda kaldık, ancak ondan sonra babamın işleri düzeldi. Babam, sonradan 'Çocuğu malum olmuş, bu ev gerçekten uğursuzmuş' dedi."

Ruhlarla ilk ilişki

"1968'den evvel ben ruh Lafından, bu tür olaylardan çok korkardım. O yıllarda bir gün, büyük kızım lisede okurken arkadaşlarından öğrenmiş. Ruh çağırma oyunları oynuyorlarmış. Bunu yapmak için de madeni paralar, fincan ve gazoz kapakları kullanıyorlarmış. Benim pek merakım yoktu. Daha doğrusu düşüncecek zamanım da yoktu. Ama eşim meraklı biridir. Hep beraber bir deneme yapmamızı istedi.

Baktık fincanda bir hareket var, bu hareketi kişilerin zoruyla olmuyordu. Gerçekten fincanı yürüten bir şey vardı. Birkaç deneme yaptık ve vazgeçtik. Çünkü rahatsız olmuştuk."

Bilinmeyen: Fincan deneylerinde, belli sorular soruyor muydunuz?

Sabahat Abla: "Hayır, aklımıza gelmiyordu. Ashında pek ilginizi de çekmemişti. Arodan

İzmirli ünlü medyum Sabahat Abla, bir celse sırasında .

aylar geçti ve bir yaz günü olaylar başladı."

"Kalemi al ve yaz"

"1968'in Haziran ayında'ydık. O gün ikindi namazını kıldım. Duamı yaparken kafamdan bir ses duydum. 'Kalemi al ve yaz', dedi. Bir ses de diymiyorum, sanki bir duyuydu.

Kalktım masaya oturdum. Bir kâğıt ve kalem aldım. Daha kalemi alırmaz, kâğıt, kalemi bir müknaus gibi çekti ve kuvvetle yazmaya başladı. Ne olduğunu anlayamadım ama bir şeyler sorma ihtiyacını hissettim. Cüzdanımdaki paranın miktarını sordum. Genelde hiçbir insan cebindeki parayı kurusu kurusuna bilemez, çünkü devamlı değişir. Ben de bilmiyordum. Bir sayı yazdırıldı. Hemen cüzdanımı döktüm. 525 kuruş eksik yazdırılmış. Demek yanlış dedim. Bir de saati sordum. Dakikası dakikasına doğru yazdırıldı.

Kendi kendime, namaz kılmıştım, saati oradan tahmin edebilirim diye düşündüm. Acaba, şuuraltım mı aldatıyor, diye de şüphelendim. Kimseye bir şey anlatamadım, fazla da önemsememişim. Akşam mutfakta yemek hazırlıyordum, önlüğümü taktım. Elimi cebime soktum, 525 kuruş vardı. O zaman çok heyecanlandım ve

olayı sadece eşime anlattım. Gece çocukları yatırdık. Kalemi kâğıdı elimde alıp masaya oturdum."

Maç sonuçları veriliyor

"O dönemde olayları fazla önemsememiştik. Rasgele sorular soruyorduk. Spor-Toto sonuçlarını sorduk. O zaman maçların yarısı cumartesi oynanıyordu. Cumartesi maçları bana daima doğru yazdırılıyordu ama pazar maçları yanlış çıkıyordu.

Bazı günlük olayları soruyorduk, hepsi doğru çıkıyordu. Ama maddi çıkar sağlayacak şeyler ya yazdırılmıyordu ya da yanlış çıkıyordu. Anladık ki, bunlar bize derstir, amaç manevi zenginlik sağlamaktır. Bir müddet bize dersler verildi. Kim olduğunı sorduğumuzda, kendini 'Büyük Ruh' diye tanıttı.

Şöyle yapınız, böyle yapınız, davranışlarınıza dikkat ediniz, gibi bilgiler verildi. Sonra şöyle dedi:

"Sizi daha büyük birine terk edeceğim ama ona soru sormayın, kendini nasıl takdim ederse öyle kabul edin."

Bu ders aşaması 15 gün kadar sürdü. Olayı sadece ben ve eşim biliyorduk, önce çocukları yatırıyor sonra masaya oturuyorduk."

"Dile benden ne dilersen!"

"Yine bir gün masaya oturduk ve şu cümle yazdırıldı:

"Ayağa kalkınız ve salına salına gelene bakınız."

Çok heyecanlandım, elim ayağım titriyordu. Ruhaniyetin gücünden ağlıyordum. Kendisinin çok yüce bir varlık olduğunu söyledi ve 'Dile benden ne dilersen' dedi. O anda iki satır arasında, böyle bir güçten ne istenebilir diye düşündüm. Ne olabilir dedim. Utanç duydum. Herkesle paylaşabileceğim bir şey olmalıydı. Çok para istesem, milyarder bile olsam yine

herkesle paylaşamam. Daha birçok şey düşündüm ama sonunda en doğrusunu Allah bilir dedim.

Bu arada çok uzun bir zamanın geçtiğini sanıyordum. O zaman düşüncede zamanın olmadığını anladım. Çünkü tüm bunlar iki satır arasında oldu. Dileğim kabul olundu. 'Karşılıksız, hiçbir şey beklemeden görev yapacaksınız' dendi.

"Nasıl?" dedim. 'Bekle, zamanında verilecek,' dediler. Peki ama, dedim, elimde herkese gösterebileceğim bir şey olmalı, bir delil olmalı, inandırmalıyım, ispatlamalıyım.

Cevap olarak, 'Senin delilin yazıların olacak,' dendi. Sonra devam edildi."

Miyop gözü iyileşiyor

"Aradan uzunca bir süre geçti. Bir gece, yatışı namazından sonra dua ettim, elimi yüzüme sürdüm. O zaman gözüm sekiz numara miyoptu, çok sonraları bir katarakt ameliyatı geçirdim de, göz bozukluğumun ilerlemesi durdu. Hatta televizyonu bile çok yakın mesafeden izleyebiliyordum.

Elimi yüzüme sürdükten sonra, bir de bak-um ki, pırl pırl görüyordum. Her şey son derece netti. Evet, görüyordum."

Bilinmeyen: Yani sekiz numara miyop olmanız rağmen, gözlüksüz çok net görüyordunuz, öyle mi?

Sabahat Abila: "Evet, çok heyecanlanmıştım. Ağlamaya başladım. Eşim, çocuklarım telaşlandılar. 'Ne oldu,' dediler. Görüyorum, çok iyi görüyorum diye bağırdım. Gözlüğüm yoktu, eşim gazete verdi. Bir cıvıllı alıp ölüti, normal mesafeden çok rahat okuyordum. Pencereden bakımların plakası numaralarını da görüyordum ve okuyordum. Burnumun ucunu görmeyen ben, şimdi her şeyi görüyordum."

Bilinmeyen: Bu iyileşme ne kadar sürdü?

Sabahat Abila: "24 saat sürdü. Sonra tekrar gözüm eski bozukluğuna döndü."

Bilgiler yağıyor

"Bu olaylar bir ay kadar sürdü. Sonra biz olayları açıklamaya karar verdik..."

Karar verilince, sordum, şöyle yazdırıldı: 'Siz bunu açıklamaya çalışmayın, ispatlamak sizin işiniz değil. Konunun sahibi bizi, açıklatırız. İspatı ortada, dileyen inanır, dileyen inanmaz. Hiçbir çabaya girmeyin.'

Bunun üzerine biz de o günden beri kimseyi inandırma çabasına hiç girmedik. Konu zaten ortadaydı. Çeşitli yorumlar yapıldı. O günden sonra binden fazla tebliğ aldık, celse yaptık.

Birkaç aile bir arada oturur, defterlere yazardık. Henüz bir sistem kuramamıştık, bu yüzden ilk yıllardaki bazı defterler kayboldu."

Bilinmeyen: İlk gruplar nasıl oluştu?

Sabahat Abila: "Önce aileler oluştu, birbirlerine haber verdiler ve grup gittikçe büyüdü. İstanbul, Ankara, Erzurum, Antalya, Adana ve Gaziantep'te ona inanan yüzlerce insan var. Bu bilgileri sevgi ve saygıyla iletiyorlar."

Bilinmeyen: Peki bu resim çizdirilme olayı nasıl

Sabahat Abila, ruhsal âlem tarafından kendisine çizdirilen ilk resmin "Âdem ile Havva"ya alt olduğunu söylüyor (en üstte). Ona çizdirilen diğer resimlerden iki örnek.

başladı?

Sabahat Abla: "Bir gece yazı okurken birden elim bükülmeye ve dönmeye başladı. Böylece bir resim oluştu, ben de şaşıım, hiç beklemiyordum."

Bilinmeyen: İlk resim neydi?

Sabahat Abla: "Adam ile Havva'nın resmiydi. Onunla başladı bu olay, sonra devam etti, bazı celselerin sonunda bir resim çizdiriliyordu."

Tükenmez kalemler akıyor

"Önceleri tükenmez kalemlerle çiziyordum ama sonraları garip bir şey oldu. Yepyeni tükenmez kalemler birdenbire akıyorlardı. Bunun üzerine kurşunkalemle çalışmaya karar verdim."

Bilinmeyen: Sizce tükenmez kalemler yeni oldukları halde neden akıyorlardı?

Sabahat Abla: "Bize gelen enerji o kadar yoğun ki, tükenmez kalemler ısınır ve akıyorlar. Söylemişlerdi zaten, bu yüksek gücüne elektriksel bir enerjiler. Bir ilginç örnek daha var, bazen kâğıdı kaldırıyorduk. Altıktı sayfalar da üstteki ile beraber kalkıyordu. Çok şiddetli bir manyetik alan oluşuyordu."

Kolu daima havada

Bilinmeyen: Elinizde ve kolunuzda bir farklılık hissediyor musunuz?

Sabahat Abla: "Hayır, ama bir güç geliyor. Daha ilginç, yazdırma bazen saatlerce sürüyor. Kolumu bir yere dayamıyorum, havada tutuyorum. Hiçbir yorgunluk duymuyorum. Eğer kolumu bir yere dayarsam, güç kesiliyor ve yazı duruyor. Yani akım masadan yere nakl oluyor. Onun için kolumu havada tutuyorum. Bazen bu olayın 4 saat sürdüğü oldu. Hiç zorlanmıyorum."

Celsede gördüklerimiz

Sabahat Abla celse sırasında çok rahat. Konuşuyor ve çevreye ilgisini kaybetmiyor. Kolu, dediği gibi saatlerce bir yere dayanmadan havada duruyor. Pek yorulmuş gözüküyor.

Ayrıca kendini bazı sosyal faaliyetlere adanmış. İzmir Karşıyaka Devlet Hastanesi'nin Koruma Derneği'nin üyesi. Çeşitli yardım kampanyalarıyla hastaneye katkılarda bulunuyor. Yazdınlan bilgilerin içeriği genellikle yoğun bir tasavvuf üslubuyla yazılmış. Bazı bölümlerden örnekler verelim:

"Siz ruhları değil, ruhlar sizi görevlendirirdi. Yapılan salon oyunu değiştir, yol öğrenmek içindir. Verilen yol aşım, koluna gelen elektrik akımıdır. Üstünlük sadece yazıyla değildir, başka şekillerde de olur. Sen yaz, yürür, almak isteyen bulur, sevinir."

"Her yaprağı açıkta, göreceğimiz hayırdır diyelim. Gelecek yaprağı düşünmeyelim. Gelecek yazılmıştır. Görmeyi dileyemeyiz. Öreceğiz, ördüğük göreceğiz. Kuşak belde, yumak halde, ördüğün sende."

"Romatizma için limon yaprağının tazesini kaynatın. Limon suyu ile karıştırın. Her gün ayaklara banyo yapın. İlk olsun. Bu evrimdir."

Sabahat Abla, yakın çevresi ve Türkiye'nin birçok bölgelerini gelen ziyaretçileri tarafından çok seviliyor.

Her gün taze yapraklardan olgun yaprağa doğru kaynatın."

"Umutsuzluk, imanın saklandığı andır."

"Toprağı tek tek elesen yaprağı sarıp belesen, her bir tanesinde bin bilginin bilgisini bulursun. Toprak buldığını bedeni besler."

"Güneş renkleri ile süsler ve kendine çeker. Bedenin zerrelerini hayırla anıldıkça, zerreler buhar misali yükselir. Yoğunlaşır kalır, eğer hayırla anılmazsa. İnsanın, yaprağın, böceğin, eşyanın helallesmesi gerekir. Güneşe ulaşmaya deneyen, yağmura bulamayan da dener."

"Tek yönümüz Allah yolu, rehberimiz Kuran'dır. Siz inanarlardan olun."

Sabahat Abla Avrupa basınında

Sabahat Abla'nın ünü yurtdışına da ulaşmış. Almanya'nın tanınmış gazetelerinden *Abend Zeitung*, 24 Ocak 1980 tarihli sayısında ondan söz ediyor. Gerhard Merkadlı Alman gazeteci genel Sabahat Abla ile görüşmüş ve aynen şöyle yazıyor:

"48 yaşında ev kadını bir medyumla karşı karşıyayız. Elindeki yeşil kalemle acımasızca yazıyor. Sayfalar dolusu yazıyor. Yazdırınan Meryem Ana olduğunu söylüyor ve yazıyor, 'Mezarım açık bir yolun altındadır, siz beni aynı uyuyan biri gibi bulacaksınız...' Sonra kalem biraz daha gidip geldi. Medyum Sabahat Abla kalemi bıraktı ve yorgun bir şekilde kendini bıraktı."

Sabahat Abla gördüğü kadanyla, ruhçuluk alanında tanımlanan şekliyle yazıcı bir medyum. Bu tür medyumlar herhangi bir transa girmeden sadece elleriyle yazıyorlar.

Biz insanlar da var olan, neden verildiğini bilmediğimiz güçleri kullanmayı öğrendiğimiz an, "açıklanamaz" nitelemesi ile bir kenara bırakılan birçok olayı aydınlatılabileceğiz.

Almanya'da yayınlanan "Abend Zeitung"un (Akşam Gazetesi) 24 Ocak 1980 tarihli sayısı Sabahat Abladan söz ediyor.

Nazca: Çözölemeyen bilmece

Nazca'daki çizgilerle güneşin batışı arasında ilişki bulundu. Taş kazıkların hesap tahtası olduğu söylendi. Elde edilen bilgiler bilgisayara verildi. Ancak bütün bunlara dayanarak akla uygun bir açıklama yapılabilecek mi? (Nazca düzlüğü ile ilgili olarak bkz. sayfa 66, 119, 162)

PROFESÖR PAUL KOSOK, Nazca'daki sırrın araştırılmasına öncülük eden bilim adamlarından biriydi (Bkz. sayfa 66). 1959'da ölene kadar bütün kalbiyle, resimlerin gökbilimle ilgili anlamlar taşıdığına inandı.

Bir 22 Haziran günü, güneşin düz çizgilerden birinin tam ucundan battığını görmüştü. Böylece, her şey Kosok'a göre açıklığa kavuşmuş oluyordu (güney yarıkürede kış gündönümü 22 Haziran'a rastlar).

Çünkü, bu bir rastlantı olamazdı. Bir başka gökbilimci Maria Reiche de, yüzlerce çizgi arasında gökbilimle ilgili anlamlar taşıyan çok sayıda çizgiler bulunduğunu kabul ediyordu.

Fakat sonuçta, gökbilimle ilgili yanı yine ispatlanamamış olarak kaldı.

Maria Reiche'nin ortaya çıkardığı dev kertenkele parmakları (altta). Araştırma ekibinden birkaç kişi resmin boyutlarının daha iyi anlaşılabilmesi için çizgilerin üzerinde durmaktadırlar.

Gökbilim takvimi

Nazca'nın sakladığı sır, kolaylıkla ortaya çıkarılacağı benzemiyor. Fakat burada bir bütünlük olduğu düşüncesi çok yaygın. Bu yüzden çok sayıda araştırmacının ilgisini çekiyor.

Ortaya atılan iddialardan sadece birinin dahi doğruluğu ispatlanmış olsa, gerisi kolaylıkla çözülecek. Amerikalı Gökbilimci Gerald S. Hawkins de Nazca'yla ilgilendi. 1968 yılında işaretlerin anlamı üzerine yoğun çalışmalar yaptı.

Fakat sonunda zaten daha önce ortaya atılmış bir teoriyi tekrarladı. Nazca'daki çizgiler gökbilimle ilgili bir takvimdi...

Bilgisayar ekibi geliyor

Hawkins, Nazca çizgilerinin gökbilimle ilgili bir takvim olup olmadığını kesin olarak anlamak istiyordu. Bütün bilgileri bilgisayara verilebilecek şekilde düzenledi.

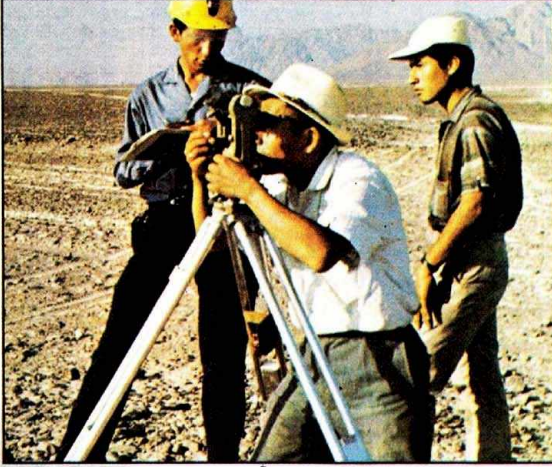
Bunun için de, uzman bir kadro ile gelişmiş bir bilgisayar tekniğinden yararlandı. Smithsonian Araştırma Enstitüsü'nün Güney Peru'da bulunan bilgisayar ekibi Nazca'ya

geldi. Peru Hava Kuvvetleri bünyesinde çalışan gözlemci ve fotoğrafçılar da bu ekibe yardımcı oldular.

Maria Reiche, yıllar süren çalışmaları boyunca gerekli hesaplamaları hesap makinesi kullanmadan yapmıştı. Oysa bir bilgisayardan yararlanıldığında aynı sonucu birkaç saniye içinde almak mümkündü. Gerçekten de, Hawkins'in ifadesine göre, bu hesaplar

Gerald Hawkins'in ekibinden bazı gözlemciler 1968'de San Jose pampasının üzerindeki çizgilerin bulunduğu alanın haritasını çıkarırken (altta).

eğer bilinen matematikle yapılırsa 50 yıl sürebilirdi.

Bilgiler bilgisayara veriliyor

Bilgisayar programına verilen bilgiler arasında, işaretlerin yoğun olduğu yerler ve San Jose pampasındaki, Maria Reiche tarafından temizlenmiş alanları gösteren özel haritalar da vardı.

Ayrıca, Nazca'nın kendine has coğrafi konumuyla ilgili birtakım bilgiler verildi. Güneşin kış ortasındaki batışı ve yaz ortasındaki doğuş saatleri anahtar olarak kullanıldı.

Güneş ile çizgiler arasında olabilecek olan tüm bağlantılar bilgisayara hesaplatıldı. Buna yıldızların ve çöldeki işaretlerin pozisyonları arasındaki karşılıklı ilişkiyi gösteren bir altprogram da eklendi.

Ayrıca, bilgisayara 72 düz çizginin ve oklardan 21'inin gösterdiği yön hakkındaki ayrıntıları içeren bilgiler de verildi. Bilgisayar bu verilere göre önemli gökbilim çizgilerini belirleyecek, böylece çizgilerin gökyüzündeki herhangi bir şeyi işaret edip etmedikleri ortaya çıkacaktı.

Sonuçlar alınıyor

Bilgisayar sonuçları kısa sürede alındı. Nazca çizgi ve resimleriyle gökyüzündeki herhangi bir nesne arasında, belirgin hiçbir ilişki yoktu.

Hawkins, şöke olmuştu. Doğrusu, böyle bir sonuç beklemiyordu.

Çizgilerin çok azının, güneşin kış ve yaz mevsimlerinde bulunduğu konumu gösterdiği doğrudur. Ancak bu, bütün Nazca bölgesini gelişmiş bir rasathane ile oldukça fazla zaman ve para harcanarak incelenmesini gerektiriyordu. Bu durumda, Reiche ve Kosok ile aynı görüşü paylaşanların "Nazca takvimi" ile ilgili teorileri sadece bir iddia olarak kaldı.

darkmalt

İnkalar'daki gibi

Fakat konu kapanmadı. Nazcalılardan 7 asır sonra aynı bölgeye gelen İnkalarla ilgili araştırmalarda çok ilginç sonuçlar ortaya çıktı. Onların ilkel, fakat çok işe yarayan gökbilim bilgileri vardı. Amerika'da Illinois'de bulunan Urbana Üniversitesi profesörlerinden **Tom Zuidema** bir keşifte bulundu.

Başkent Cuzco'da ufuk çizgisini doğudan ve batıdan işaretleyerek yapılan basit bir takvimin sınırlarını, kazıklar dikerek belirledi. Profesörün açıklamalarına göre, İnkalar güneşin mevsimlere göre değişen durumunu ufuk çizgisine titizlikle işaretlemişlerdi. Bundan her zaman yararlanabilmek için de buralara taş kuleler dikmişlerdi.

Onlar bu yolla ekim ve hasat zamanlarını yaklaşık olarak tayin edebiliyorlardı.

Tapınaklarla ilişkisi

Prof. Zuidema, ufuk çizgisi üzerine konulan işaretlerin bir gökbilim takvimiyle ilgili olabileceği gibi, bölgede yaygın bir şekilde bulunan İnka tapınaklarıyla da bağlantılı olabileceği teorisini de ortaya attı.

Buna göre çizgiler, tıpkı bir tahta tekerleğin dilimleri gibi, ortada bulunan merkezi bir tapınağın etrafını 40 ya da 41 adetlik kümeler halinde çevrelemekteydi. Fakat pratikte bu çizgilerin bazılarının pınar, tepe ya da kayalık alanlar gibi birtakım coğrafi sınırlar arasında gelişigüzel bir şekilde dağıldığı görülmüyordu. Belki de zamanlar bu doğal sınırlar, günümüzde Avrupa'daki bazı pınar-

Bolivia'da köyüne giden, birbirine paralel üç patika. Fazla yüksek olmayan bir çalığın içinden geçen izler kutsal tapınaklarla son bulmakta ve günümüzde bildiğimiz keçiyolu olarak kullanılmaktadır (üstte).

Peru sahilindeki Santa Cruz vadisinde, Media Luna pampasında bulunan taş yığınlarından oluşan bir çizgi (altta). Bu taş yığını, ilkel hesap aletleri ya da tapınak olarak kullanılıyor veya sadece çizgilerin çekilmesi için çöl yüzeyinin kazılması sonucu oluşan moloz yığınlarından oluşuyordu.

lar gibi olağanüstü güçler taşıdığı kabul edilen kutsal yerler arasında sayılıyordu.

Prof. Zuidema, İnkaların tarımsal amaçlı gökbilim gözlemlerinin dini inançlarıyla yakın ilişkisi bulunduğuna ve bu yüzden kutsal yerlerinin de gökbilimle ilgili özellikler taşıyabileceğine inanıyordu.

Nazcalılardan İnkalar

Gerald Hawkins, Nazca'nın gökbilimle ilgili önemine ilişkin her teoriyi reddetme eğiliminde olan bir araştırmacıydı. Fakat, o bile zaman zaman Nazca çizgileriyle İnkaların gökbilim bilgisi arasında bir bağ olabileceği şeklinde düşünmekte kendisini alamıyordu. İnkaların kutsal yerleri üzerinde yapılan araştırmalar, onların Nazcalılara benzer yaşam biçimleri olduğunu ortaya çıkardı. Fakat bu benzerlik Nazca'daki çizgi ve resimlerin sırrını açıklamaya yetmiyordu.

Bolivia'da da var

Yazar **Tony Morrison** 1968'de, Bolivia'daki benzer çizgiler üzerinde bir araştırma yaptı. Bunlar da, Nazca'dakiler kadar merak uyandırıldı. Fakat yok denecek kadar az ipucu veriyorlardı.

Bazıları 32 km uzunluğunda olan çizgiler, Peru'daki benzerleri kadar muntazam çizilmemişlerdi. Aşılması zor, doğal engellerden geçerken bile bu niteliklerini yitirmemekteydiler.

Kutsal yer olduğu açıkça anlaşılan alanları birbirine bağlayan bu çizgilerin anlamları anlaşılmadı.

Dinsel semboller

Tarihi çok eskilere dayanan ibadet şekilleri, Bolivia ve Peru yerlileri için günümüzde de büyük önem taşıyor. Bu ülkelerde rastlanan anlaşılması güç çizgiler, birer dinsel sembol olarak kabul edilmektedirler.

Çizgiler üzerinde nokta nokta halinde bulunan mabetlerin bazılarının, aileden birinin ölüm anında güneşin durumunu belirlemek amacıyla inşa edildiği öne sürülüyor. Bunların, ölen kişinin ruhunun gittiği yeri işaret ettiği de söyleniyor.

And Dağları'nda yaşayan köylüler halen bu çizgileri mabetlerine giden yol olarak kullanıyorlar. Ya da bir köyden diğerine giderken, çölü aşmak gerektiğinde bunlardan yön tayini konusunda yararlanıyorlar.

Sonuçta

Nazca'yla ilgili olarak bilinenler bunlar. Yıllar boyu birçok uzman araştırma yaptı. Herkes kendi alanında çok önemli keşiflerde bulundu.

Fakat biri çıkıp da bütün bunları birleştirmede, ya da birleştiremedi. Sonuçta bütün bu araştırmalar boşa mı gitti? İşte orası bilinmiyor.

İzmirli medyum Sevgi Çağır

Ruhsal dünyada yaşıyor

Sevgi Çağır, Türkiye'de ruhlarla ilişki kurduğu kabul edilen en ünlü kişilerden biri. Sabahat Abla yazıcı bir medyum. Sevgi Çağır'ın trans medyumluğu. Onun durumu Sabahat Abladan (bkz. sayfa 201) çok değişik. Arkadaşımız Ata Nirun ve Nilgün Tazbaz, kendisiyle konuşmalar ve inanılmaz öykülerle dolu hayatını dinlediler.

İNSANLAR ASIRLARDAN beri ruhlarla ilişki kurma çabasındalar. Bu işi en iyi başaran bilene de medyum deniyor.

Medyumların diğer insanlardan farkı nedir? Gerçek bir medyum nasıl ayırt edilir? İzmirli Sevgi Çağır'ın tüm yaşamı ve başından geçenler çok ilginç. Onun anlatıklarının okurların da ilgilerini çekeceğine inanarak, kendisine sorular yönelttik.

Bilinmeyen: Medyumluk, insanlar tarafından açıkça bilinen bir şey değildir. Toplumumuza açıklamak ve başımızdan geçen olayları anlatılmak dileğindedir. Bu konuda bizi aydınlatmanızı istiyoruz.

İzmirli medyum Sevgi Çağır'ın özelliği transa geçmeden önce yatağa girmesi ve üstünü örtmesi.

"Basına ilk kez konuşuyorum"

Sevgi Çağır: "Bugüne kadar ben hiçbir basın kuruluşuna hayatıyken bu türlü bir açıklamada bulunmak niyetinde değildim. Bu defa isteyerek yapıyorum. Gerekli olduğuna inanıyorum..."

Bana göre medyumluk, basit bir olay değildir. Bir salon oyunu hiç değildir. Bu olayı bir falcılık veya remil olarak düşünenler, maalesef gerçek celselerin değerlerinin kaybolmasına neden olmuşlardır."

"Medyum farklı bir insandır"

"Medyumlar, genellikle bilinmeyenleri haber veren kişiler olarak düşünülür. Bu doğru değildir. Medyum da, sırasında öfkelenen, seven, kızan ve zaafı olan bir insandır.

Ancak, ruhsal ilişkiye geçtiği anda bilgi noktasını bulabilen ve o bilgi kanatından iletişim yapabilen farklı bir insandır. Medyum, yalnız o anda farklıdır. O an bittiği anda, fark da bittiştir. Kendisinde olan bu özellikten dolayı gürurlanmaya hakkı yoktur.

Bir celse bir konuyu incelemek veya kişisel problemleri çözmek için yapılmaz. Eğer böyle

yapılırsa, medyum sarstılır, gücü azalır. Medyum genellikle kullandığı yöntem, doğuda tefekkür; banda ise meditasyonla gevşemidir. Görmek ve duymak yerine, hissetmek gerekir."

Bilinmeyen: Bir medyum olduğunuzu ilk defa nasıl ve ne zaman fark ettiniz?

"5-6 yaşından beri ışıklar görüyorum"

Sevgi Çağıl: "Ben, Dr. Bedri Ruhselman'ın tanımlamasıyla bir doğuş medyumuyum. 5-6 yaşından beri renkler ve ışıklar görüyorum. Fakat benim gördüğüm renkleri ve ışıkları başkaları göremiyor.

Önceleri buna çok üzüliyordum. Özellikle sevdiğim insanların etrafında eflatun ve erguvan renkli ışıklar görüyordum. Bu renkleri gördüğüm insanlardan ayrılmak istemiyordum.

Sağlıklı insanlarda bu renkler daha belirgin oluyordu. Sağlıksız insanlarda ise, donuk, tıtrek, bazen de kopuk kopuktu. Öfkeli insanlarda renkler devamlı değişiyordu.

Bana birisinin kızdığını veya sevgi duyduğunu renklerinden anlıyordum. Büyükanнем beni hasta bir insana götürdüğü zaman, bazen hiçbir renk göremiyordum. Büyükanنeme 'Bu insan ölecek' diyordum ve öliyordu. O zaman büyükanنem korkuyor ve 'Bu kız cinlere karıştı' diyordu. Beni çeşitli hocalara götürdüler. Bir yığın muska takılır..."

Duvarın yıkılacağını önceden biliyor

"O zamanlar İzmir'de Odunkapılı İsmail Hoca adında bir hoca vardı. Beni görünce üzerimdeki tüm muskaları çıkardı. 'Bu çocuğu iyi bakın, iyi muamele edin' dedi.

Annem, beni Ankara'ya götürdü. Olaylar orada da devam etti. Olacak bir şeyi, örneğin yıkılacak bir duvarı önceden hissedebiliyordum. Okuduğum okulun duvarının yıkılacağını ve çocukların altında kalacağını hissetmiştim. Nitekim, duvar yıkıldı. Ben bunu 40 gün önceden söylemiştim. Zaten benim bu tür sezilerim en fazla 40 gün sonrası için oluyordu..."

Bayıp astral yolculuğa çıkıyor

"Sonra bayılmalar başladı. Annem beni doktora götürdü. 'Kalbi arızalı' dediler. Ama bu bayılmalar bende bir zevk haline geldi. Önce beni tatlı bir uyuşukluk sarıyordu. İstedğim yere gidiyordum. Örneğin, İzmir'deki bağışma gitmek istiyordum. Kendimi orada buluyordum.

Bu olayları sonradan kendime bir oyun haline getirdim. Ankara, soğuk ve karlı bir yerd. Orayı sevmiyordum. Evdeki odama girdiğimde, hemen yatağa yatar ve başka yerlere giderdim. Döndüğümde cesedimle kukla gibi oynardım.

Bir gün, el kadar bir zeytin küntüğünü eve getirdim. Annem, 'Bunu nereden buldun?' dedi. Yine bir gün annem, geceliğini ve ayaklarını çamur içinde buldu. Çok kızdı. Halbuki sokağa hiç çıkmamıştım..."

Medyum Sevgi Çağıl,
Ankara Koleji'ni bitirdi.
Ankara Metafizik Cemiyeti'
nin kuruluşuna katıldı ve
burada 30 yıl medyumluk
yaptı (sağda).

Babasının öleceğini haber veriyor

"11 yaşındaydım. Annemle banyodaydık. Bir-den babamın görünüşüyle karşılaştım. Annem onu görmüyordu. Babam beni okşadı. 'Kızım gidiyorum, sonra sen de gel' dedi. Kapıda doğru gitti. Kapının ardı karanlıktı. Peşinden koştum ama, benim o karanlığa girmeme engel oldu.

O sırada hemen beni saçımдан çekip, 'Nereye gidiyorsun?' dedi. Ağlayarak 'Anne, babam öldü' dedim. Ertesi gün babamın ölüm telgrafı geldi..."

Yunus Emre'nin gerçek şiirlerini tanıyor

"Sonra İstanbul'a geldik. Yazarı Abdülbaki Gölpınarlı'nın evine giderdik. Oraya Ahmet Kutsi Tecer, Burhan Toprak, Adnan Saygun beyler gelirlerdi.

O sırada Abdülbaki Bey, Yunus Emre Divanı'nı yazıyordu. Hepsini oturlur, tartışır, konuşurlardı. Ben bazen lafa karışır, o şiir onun değil, bu Yunus'un değil, gibi laflar ederdim. Söylediklerim de her zaman doğru çıkardı."

Bedeni kaskatı kesiliyor

"Başka yerlere gitmeler devam ediyordu. Bir gün, Bedri Ruhselman'ın evindeydik. Bana bir ağırlik geldi. Onlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Hatta hatırlarım, evde bir de 'Vaşış' adında bir kedi vardı. Yerde minderler dururdu. Orta yerine bir semaver konmuştu.

İşte, o odadayken başka bir yere ruhsal olarak gittim. Sık sık kendimden geçmem, bir yerlere gitmem devam etti. Bir keresinde, bir karakola gittiğimi hatırlıyorum. Tabii, kimse beni görmedi.

Annem böyle anlarda yanıma geliyor ama bana dokunmuyordu. Çünkü dokunulduğu anda kalepsye (kaskatı kesilme hali) giriyordum. Sonra kendi kendime açılıyordum.

Bedri Bey, bunu duyunca müdahale etti. Zaten daha önce Ankara'da Sağlık Sokak'ta otururken Enis Behiç Koryürek ve Adnan

Saygun'un babası Celâl Saygun benimle ilgilenmişlerdi. Gariptir, beni anlayan sadece bir iki yaşlı dosttu. Halbuki ben o zamanlar 12-13 yaşlarındaydım..."

Kendini kontrol etmeye başlıyor

"Bedri Bey, beyaz aydınlık yüzü, orta boylu, sevgi dolu, mütevazı bir insandı. Anneme benim bir medyum olduğumu ve benimle çalışmak istediğini söyledi. O zamanlar bunun ne demek olduğunu bilmiyordum. Elimi tuttu, başparmığıyla sıvazladı.

İşte ondan sonra ben astral ayrılışları daha bilinçli yapmaya başladım. Artık kendimi kontrol edebiliyordum. Özellikle gece yarıncı. Bunun dışında bir uyuşukluk başlayınca, hemen harekete geçiyordum.

Ankara Koleji'nde spora başladım. Koşularda birinciydim. Hentbol takımının kaptanıydım. 1949-1950'de mezun oldum. Ama çok yaramazdım. Müdürümüz Nilüfer Gün, 'Dersleri çok iyi olmasa, sporda da başarılı olmasa Sevgi'yi okulda tutmazdık', derdi.

Bugün de istediğimde bedenimden ayrılıp gidebilirim. Özellikle yorulduğumda, insanlara üzüldüğümde, onların birbirlerine yapıklarını dayanamadığımda bu işi yapıyorum. Bana huzur veriyor..."

"30 yıl medyumluk yaptım"

"Ankara'da 30 yıl medyum olarak çalıştım. Ankara Metafizik Cemiyeti'ni biz kurduk. Bu cemiyette Baha Soysal, İzzet Akçal, Zahit Çandarlı, Erol Sayan, İsmail Hakkı Ketenoglu gibi tanınmış insanlar da vardı.

O yıllarda annem hastaydı. Onu ne zaman düşünssem ışıklı olarak 'nafile' diye bir yazı görüyordum. Neon ışığı gibiydi. Gözümü kapayınca da görüyordum.

Bir gün, Füzuran Selçuk, Sinan Onbulak, Heykeltıraş Sabiha Bengütaş ve Adnan Saygun, toplanmışık. O ana kadar ruhsal seans deneyi geçirmemiştik. Bir masa deneyi yaptık. Masadan sesler geliyordu. Ben ellerimi masaya koyunca masa ayağa kalktı. Bu, bir fizik olayıydı. Tam o anda da bir tebliğ geldi. Şöyle diyordu:

'Hamakatta hazakatt der itibar
Budaladır onlardan uman şifa'

Ediler ki, bunu ancak Neyzen Tefvik söyler. Tesadüf, ben de onu çok küçükken tanıştım. Benim en şanslı yönüm de, çok mükemmel insanlarla beraber olmamdı. Sonra annemi kaybettim. Çok yalnız kaldım. Kardeşim de yok. Artık, ben dünyaya ters geldim, benim yerim burası değil, diyordum..."

Yoktan maddeler var ediyor

"1951'den beri cemiyette çalışık. 'Esrar-ı Sır' adlı 3 ciltlik bir kitap yazdık. Sonra 'apor'lar (ruhsal dünya tarafından yoktan var edilen cisimler) oluşmaya başladı.

Bunlar, avuçlar dolusu kül, heykelticiler, bir tutam saç ve elimden akan su gibi şeylerdi. Çok uzun süren celseler yapık. Benim duru-

Medyum Sevgi Çağıl, herkesi hayretler içinde bırakarak bir anda elinde küller, saçlar, heykelticiler oluşmasını sağlıyor.

mum trans medyumluğu. O yıllarda çok iyi çalıştım.

Şimdi günlük olaylar beni çok etkiliyor. Üzüliyorum. Benim sanki kireçten yapılmış bir maskem var. Bunu ancak sevdiklerimin ve dostlarımla yanımdayken takmıyorum. Sevgi çok önemli ama, sevgi aynı zamanda çok acıdır. Çünkü sevgide, vuslat anında hasret; hasret anında da vuslat başlar. Bunu yaşayabilmek lazımdır. İbadet de böyledir. İnsanın önce kendisiyle barışması gerekir."

Bugünkü Sevgi Çağıl

Sevgi Çağıl, 18 Aralık 1927 doğumlu. Yaşamının tamamı ruhsal ilişkilerle geçmiş. Fakat artık yorgun ve biraz da kırılgan.

Yıllardır yaptığı çalışmaların yükünü hissediyor. Günümüzün gittikçe artan maddi manevi sorunları onu üzüyor. Medyumların, insanların aldatan kişiler olarak tanınmaları da onun ağrına gidiyor... İnsanların hile yapmayacakları bir dünyanın özlemini çekiyor. Herkesin ruhlarla ilişki kurabileceği bir dünya olacak bu!

Sevgi Çağıl'ı bir celsede izledik. Sayfa 231'de.

Titanik faciası, Kennedy kardeşlerin suikaste kurban gitmeleri, Aberfan kömür ocağının çökmesi... Bu tür olayların çoğunda bir veya birkaç kişi önceden olacağını haber verdi. Geleceği görme yeteneği bazı insanlara verilmiş ilahi bir hediye mi?.. Yoksa, herkeste var olan anlaşılabilir bir gücün, zaman zaman ortaya çıkması mı?..

İNSANLARIN GELECEKTE olacağını önceden görmelerinin çok yaygın olduğu biliniyor. Bu konudaki olaylar, ciltlerle kitapları doldurabilir.

Eğer gelecek önceden görülebiliyorsa, insan bundan neden yararlanmasını? Bu alanda en çok bilinen olaylardan bazılarını ele alıyoruz. Belki de geleceği görmenin ipuçları bu olaylardan yakalanabilir...

Helen'in annesini kim uyardı?

Amerika'da Philadelphia'da ilginç bir olay yaşandı. 1979 yılında bir sabah Bayan Helen Tillotson'un kapısı çalındı. Annesinin sesini işitti:

"Helen orada mısın? Beni içeri al."

Helen kalktı ve kapıya koştu, annesi dışarıdaydı. Helen'in annesi, caddenin çaprazındaki bir apartmanda oturuyordu. Kadın, ısrarla kızına, sabahın erken saatlerinde neden gelip de kapısını çaldığını soruyordu...

Korkunç infilak

26 yaşındaki Helen, annesini iknaya çalıştı. Gece 11'de yatmış ve annesi kapıyı çalınca kadar uyanmamıştı. Annesi inatla iddia etti:

"Seni gördüm ve seninle konuştum."

Dediğine göre, Helen, annesine soru sormadan kendisini izlemesini söylemişti.

İki kadın konuşurlarken dışardan büyük bir patlama duyuldu. Pencereye koşular. Bir gaz kaçağı sonucu meydana gelen infilak Helen'in annesinin daireisini tamamen yıkmıştı. Sonradan itfaiye şefi şöyle diyecekti:

"Eğer o anda içeride biri uyuyor olsaydı, hayatla kalmasına imkân yoktu."

Kadın hayatta kaldı

Helen uykuda mı yürüyordu? Yoksa annesi ruhsal bir rahatsızlık mı geçiriyordu? Açıklama ne olursa olsun, anne ve kız bir tehlikeye önceden hissetmişler ve annenin hayatı kurtulmuştu.

Ender de olsa, birçok felaket öncesi böyle öngörüler tekrarlanmıştır. Yeterli sayıda örnek elimizde bulunmaktadır. Bazı insanlar bir an için geleceği görebilmektedirler.

Kaderini gördü

Jaime Castell İspanya'da bir otel yöneticisiydi. 1979 yılı başlarında, gece uykusunda bir

Geleceği görenler

21 Ekim 1966'da, küçük bir madencilik kasabası olan Aberfan'da kömürle dolu bir tepe kasabanın üzerine kaydı, birçok insan öldü. Ölenler arasında olayı önceden sezen bazı kişilerden biri olan, 9 yaşındaki Eryl Mai Jones da (çerçeve içinde) vardı (üstte).

Titanik'e, inşa edilen en güvenli gemi deniyordu. Ama 1912'de ilk seferinde battı (en sağda). Yazar W. T. Stead (sağda) olaydan yıllar önce, bu faciaya aynen benzeyen bir roman yayınladı.

sesin kendisine hitap ettiğini duydu.

Ses şöyle dedi:

"8 ay sonra bir çocuğun olacak. Onu görmeden öleceksin."

Nitekim, bir zaman sonra Castell'in karısının hamile olduğu ortaya çıktı. Jaime Castell, durumu âdetâ kabullendi. Türk parasıyla 25 milyon liralık bir hayat sigortası yaptırdı. Ölürsü bu para ailesine verilecekti.

Haftalar sonra otomobilini 80 km hızla sürerken, 160 km hızla gelen bir diğer otomobil önüne çıktı ve Castell kontrolünü kaybederek yolun kenarındaki parmaklıklara çarpı. Bir takla atarak Castell'in otomobilinin üzerine düştü. Her iki sürücü de feci şekilde öldüler.

Castell'in dul eşine, sigorta bedelinin ödenmesinden sonra, sigorta şirketinin elemanları çok şüphelendiklerini söylediler.

Ama bu inanılmaz kazada, kuşkuyla hiçbir şey bulamadılar.

Aberfan faciası

Kaderini görenlerden biri de İskoçyalı küçük kız, Eryl Mai Jones'tu. 9 yaşındaki bu kız, 20 Ekim 1966'da annesine, rüyasında okuduğu okulun yerinde olmadığını ve simsiyah bir şeyin gelip bir yer kapladığını gördüğünü anlattı.

Ertesi gün Aberfan'daki okuluna gitti ve yarım milyon tonluk bir kömür dağı kayarak bu küçük madencilik kasabasının bir bölümünü yok etti. Küçük kız ve çoğu çocuk olan 139 kişi bu faciada hayatlarını kaybettiler...

Önceden sezenler

Aberfan faciasından sonra birçok kişi, olayı önceden sezdiklerini iddia ettiler. Londra'da ruhbilimci Dr. John Barker soruşturmayı üzerine aldı ve 60 kişinin doğru söylediğini belirledi.

Facianın açıkça önceden ortaya konmasından çok etkilenmişti. İngiltere Öncezi Bürosu'nun daha sıkı çalışmasını istedi. Çünkü, bu büro görevini tam olarak yapmıyordu.

Dr. Barker'ın bütün ümidi, benzer kazalarda, bir erken uyarı sisteminin kurularak can kayıplarının azaltılabilmesiydi. Ama ne yazık ki, böyle bir sistem kurulamadı...

Olay saati yaklaştıkça...

Benzer bir sistemin kurulabilmesi için, ABD'de çalışmalar yapılmaktadır. Özellikle San Francisco'da, San Andreas fay hattında oluşacak bir depremin, önceden belirlenebilmesi için çeşitli önsüzler kaydediliyor. Yapılan analizlerden bir sonuç çıkarılmaya çalışılıyor.

Dr. Barker, Aberfan faciasıyla ilgili araştırmasını yaparken, önsüzlerin kademe kademe arttığını belirledi. Olaydan bir gece önceyse önsüzler tepe noktaya ulaşmıştı.

Bugün ABD'de Monterey ve Berkeley'de bulunan iki önsüz bürosu Aberfan faciasını

örnek alarak veri toplamaktadır. Halktan gelen önsüzleri değerlendirirken, benzer bir yoğunlaşmanın oluşacağı ümidindedirler...

Depremi bildir

Pearson, İskoçyalı işsiz bir kâhindi. Anlattığına göre Çevre Bakanlığı'na gitmiş, Glasgow yakınında bir deprem olacağını, dikkatli olunması gerektiğini haber vermişti.

Bakanlığın, işsiz kâhine ne cevap verdiği bilinmiyor ama gazete okuyucuları yazıyı eğlenceli buldular ve pek ilgilenmediler.

Fakat 3 hafta sonra deprem şoku onları yataklarında yakaladı. Glasgow'daki birçok bina yıkıldı, İskoçya'nın büyük bir kısmı hasar gördü. Britanya Adası'nda deprem çok nadir görülürdü, ama olmuştu bir kere. Hem de önceden haberi verilerek!..

Titanik'in romanı

Bir diğer unutulmaz kehanet, Titanik'le ilgilidir. Bu dev gemi 1912'de, ilk ve son yolculuğunda batı. 1898'de aşıktan ölmeme savaşı veren bir yazar olan Morgan Robertson, ünlü deniz kazasını 14 yıl önce esrarengiz ve korkutucu bir doğrulukla anlattı.

Robertson, romanında 70.000 tonluk, dünyanın en güvenli gemisini anlatıyordu. Bu gemi, Atlantik'te bir buzdağına çarparak batıyordu. 2.500 yolcusu vardı, buna karşılık sadece 24 filikası bulunuyordu. Bu filikalar yolcuların yarısını bile kurtarmaya yeterli değildi.

Roman gerçek oluyor

14 Nisan 1912'de trajedi gerçekleşti. 66.000 tonluk Titanik, Atlantik'te buzdağına çarparak batı. Kitapta yazılı olduğu gibi yeterli filika yoktu.

Sadece var olan 20 filika, can kaybının büyümesine yol açtı. Yine kitapta, verilen sayıya çok yakın olarak 2.224 seçkin ve zengin yolcu taşıyordu. Bu yolcuların 1.513'ü buzlu sulara yok oldu.

Uyardı ama kurtulamadı

Titanik'le ilgili bir diğer ilginç kehanet de, yıllar önce, bir Londra gazeteci olan W. T. Stead tarafından ortaya atılmıştı. Okyanus taşımacılığı ile ilgili bir yazısının sonunda Stead şöyle yazıyordu:

"Eğer gemi sahibi şirketler, bu büyük gemilerde, bu kadar az sayıda sandal bulundurmaya devam ederlerse, bir facia olabilir ve olacaktır da."

Ölüm, Stead'a kötü bir oyun oynadı. Titanik'in yolcularından biri de oydu ve yazdığı sebep yüzünden öldü.

Skylab neden düşecek?

Her önsözi çıkmaz. Bazen insanlar ilgiyi çekmek için uydururlar. Fakat, esas mesele, gerçekleşen önsözlerin nasıl ve hangi mekanizma ile ortaya çıktığıdır.

1979'da Amerikan Beyin ve Düşünce Bilimsel Vakfı, Teksas San Antonio'da bir deneme gerçekleştirdi. Skylab Uzay Aracı, o günlerde yörüngesinden çıkacak ve düşmeye başlayacaktı.

En çok merak edilen, olayın ne zaman olacağı ve arancın nereye düşeceğini. Bilim adamlarınca bu sorulara cevap veremiyorlardı.

Vakıf, ruhsal yeteneği belirlenmiş kişilerden bir grup oluşturdu. Ayrıca isteyen de çalışmalara katılabiliyordu. Yaklaşık 200 kişi toplandı. Testler yapıldı. Uzun deneyler sonucunda ortaya çıkan sonuçlar analiz edildi. Skylab'ın düşüşünden önce yayınlandı. Araç düştü. Deneycilerin bir kısmı 11 Haziran'da düşeceğini gerçekten bilmişlerdi. Bir iki kişiye Avustralya'ya düşeceğini de bilerek büyük süpriz yaptılar.

En büyük kâhin: Nostradamus

Kehanet denince bütün dünyada herkesin aklına bir isim gelir: Fransız kâhin Michel Nostradamus. 16. yüzyılda yaşayan Nostra-

16. yüzyılın ünlü kâhini Nostradamus'un (üstte sağda) Japonya'ya atılan atom bombalarından söz ettiği kabul ediliyor (üstte). Jeanne Dixon (en altta) John Kennedy ve Robert Kennedy'nin (altta) ve zenci lider Martin Luther King'in öldürüleceklerini önceden haber verdi.

damus'un birçok kehaneti, şaşırtıcı bir doğrulukla gerçekleşmiştir. Üzerinde çeşitli yorumlar yapılmasına rağmen Nostradamus çok etkilidir. İşte onun çok ilginç kehanetlerinden biri:

"Limanın yakınında iki kentte, iki büyük felaket olacak. Daha önce böyle bir felaketin henüz görülmemiş. Açlık ve salgın hastalıklarla beraber halk yok olacak. Büyük ve Ölümsüz Tanrı'dan yardım dileycekler."

Atom bombalarını mı kastetmişti?

Bu kehanet nedir? Nostradamus yorumcuları, kâhinin bu kehanetinde 1945'te Hiroşima ve Na gaza ki'ye atılan atom bombalarını anlattığını söylüyorlar.

Ama bombaların atılmasından evvel, kimse bu kehaneti bu şekilde kullanmadı ya da açıklayamadı.

Bazı görüşlere göre Nostradamus'un yazdıklarının değeri asıl buradadır. Yani önemi sonradan anlaşılacaktır. Nostradamus, gerçek değerini, günümüzden de daha ileride bir zamanda bulacaktır.

Kennedy'ye suikast

Günümüzde yaşayan modern bir kâhin de Amerikalı Jeanne Dixon'dır. Dixon, Başkan John F. Kennedy'nin, kardeşi Robert Kennedy'nin ve zenci lider Martin Luther King'in öldürüleceklerini önceden haber verdi.

John Kennedy başkan olmadan

Jeanne Dixon, Başkan Kennedy'nin ölümlünü haber verdiği zaman, suikasta 11 yıl vardı ve Kennedy başkan bile değildi... O zamanlar Jeanne Dixon ünlü bir kâhin değildi.

1952'de bir sabah Washington'da St. Matthew Katedrali'ne dua etmek için geldi.

Meryem Ana'nın önünde diz çökmeden önce birden gözlerinin önünde Beyaz Saray'ı gösteren bir görüntü belirdi. Karanlık bir bulutun içinden 1-9-6-0 sayılarını okudu.

Genç, mavi gözlü bir adam, bu sayıların

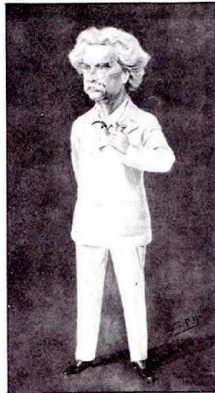
kapısında yazıldığı bir odanın önünde duruyordu. Bir ses kadının beyininde yankılanarak, o adamın Demokrat Parti'den olduğunu, 1960'da başkan olacağını ve görev başındayken öldürüleceğini söyledi... Jeanne Dixon bu öngörüsünü yıllar sonra, bizzat Başkan'a kadar ulaştırdı. Kennedy, buna pek önem vermedi.

Bu kez de Robert Kennedy'yi biliyor

Jeanne Dixon, Başkan'ın kardeşinin öldürüleceğini ise, çok daha ürkütücü bir şekilde haber verdi. Dixon, artık bütün Amerika'da tanınıyordu. Bir gün Los Angeles'ta Ambasadör Oteli'nde bir yemekti. Hayranların çeşitli sorularına cevap veriyordu. Bir kadın ona Robert Kennedy'nin başkan olup olamayacağını sordu. Dixon işte tam o anda siyah bir perde gördü. Konuşurken görmeden bakıyordu ve soruya şöyle cevap verdi:

"Hayır, olamayacak. O asla Birleşik Devletler Başkanı olamayacak, çünkü bu otele bir facia olacak."

Bir hafta sonra, Robert Kennedy aynı otele vurularak öldürüldü. Bundan sonra da

darkmalat çizgili kitap

Samuel Clemens (1835-1910). Yazar olarak Mark Twain adıyla tanındı.

Kâbus gerçek oldu

26 Mayıs 1979 akşamı, dünya çok büyük bir uçak kazasını öğrendi. ABD'de Chicago Havaalanı'nda düşen bir DC-10 alevler içerisinde infilak etmişti. 273 kişi kaza sırasında yanarak öldü.

Bu haber, yayınlanırken, Cincinatti'de 23 yaşında bir büro yöneticisi olan David Booth dehşete ayağa fırladı. Kazadan evvelki on gün boyunca, böyle bir uçak kazasının rüyasını görmüştü.

Önce bir motor sesi işitiliyordu. Sonra bir DC-10 görünüyör ve korkunç bir gürültüyle düşüyordu. Sonra her tarafı, portakal ve kırmızı renkli alevler sarıyordu.

Bu dehşet verici olayı Booth fazla saklayamadı, 22 Mayıs'ta yani kazadan 4 gün evvel Cincinatti Havaalanı'na telefon ederek Federal Havaçılık Bürosu'nu aradı. Amerikan Havayolları'na durumu anlattı.

Booth, kazanın nerede olacağını bilenebilmesi için gördüğü tüm ayrıntıları, çevrenin durumunu, uçağın şeklini, özelliklerini, her şeyi anlattı. Ama kimseyi inandırmadı.

Havayolu şirketinde çalışan halkla ilişkiler uzmanı Jack Barker, kazadan sonra şöyle diyordu:

"İnanılmaz bir şey. Booth'un anlattığı. Her şey kazaya uyuyordu. Küçük farklılıklar vardı ama uçağın uçuş çizgileri bile tutuyordu.

En önemlisi, aynen onun anlattığı gibi uçak ters dönerek devrildi. Booth uçağı üç motorlu olarak tarif etmişti. Kazanın olduğu Chicago Havaalanı'na da olduğu gibi anlatmıştı."

Jeanne Dixon'ın kehanetleri doğru çıkmaya devam etti.

Kardeşini tabutta gördü

Çok ilgi çekici olaylardan biri de Amerikalı yazar Mark Twain'in başından geçti. Ünlü bir yazar olmadan Tusani, Mississippi Irmağı üzerinde çalışan yandan çarklı gemilerde miço yamaklı yapıyordu. Kardeşi Henry de aynı gemide kâtipi.

Bir gün Mark Twain, St. Louis'te, kız kardeşine gitmek için gemiden ayrıldı. O gece rüyasında kardeşi Henry'nin metal bir tabut içinde yattığını gördü. Tabut iki sandalyenin yanında duruyordu ve Henry ellerinde bir tanesi koyu kırmızı olan, beyaz çiçeklerden yapılmış bir buket tutuyordu.

Gemi havaya uçuyor

Mark Twain birkaç gün sonra gemiye döndü. Sonra o gemiden ayrılarak bir başkasında çalışmaya başladı. Kardeşise aynı gemide kaldı. Twain, Greenville'deyken, kardeşinin çalıştığı geminin havaya uçtuğunu ve 150 kişinin öldüğünü öğrendi.

Twain, hastaneye gittiğinde, kardeşi Henry hâlâ yaşıyordu ama ağır yaralıydı. 6 gün ve gece, ölünceye kadar kardeşinin başında bekledi, sonunda ağır bir uykuya daldı. Uyandığında, Henry'nin cesedinin odadan götürülmüş olduğunu gördü, sorarak yerini öğrendi.

Ne gördüyse çıktı

Rüyasında gördüğü tablo aynen karşındaydı. Henry iki sandalyenin yanında duran metal bir tabutta yatıyordu. Fakat eksik bir şey vardı: Çiçekler. Birden kapı açıldı ve elinde bir buketle genç bir kadın içeri girdi. Biri kırmızı olmak üzere çiçeklerin tümü beyazdı. Kadın çiçekleri Henry'nin elleri arasına koydu ve dönerek dışarı çıktı. Mark Twain, geleceği tüm ayrıntılarıyla günler önce görmüştü.

Zaman kayması mı?

Bütün bu olaylar nasıl açıklanacak? Tesadüf deyiş işi geçirtmek mümkün değil... Bu alanda kavranması çok güç bir teori var. O da şu: Geçmiş, bugün ve gelecek bir bütündür. Yani, zaman bir bütündür. Parçalara ayrılmaz. İnsan, isterse zamanın bütün parçalarını aynı anda görebilir. İsterse, geçmişte yaşanan bir olayı, isterse gelecekte olacak olanı... Ama nasıl ve hangi insanlar?..

İşte işin buyanı bir türlü açıklanamıyor. Ortada sadece olaylar var. Bazı insanlar bilerek ya da bilmeyerek geleceği görüyorlar... Belki de bu yetenek herkeste var. Ve bir gün ortaya çıkarılacak...

Uzaylıların saldırısı

UÇANDAİRELER GENELLİKLE uzaktan gözlenmiştir veya öyle anlatılmışlardır. Ama aşağıdaki olayda büyük bir farklılık var. Bunda ciddi bir tartışmaya konu olacak

Önce jeneratör bozuldu

Trancas, Arjantin'de Tucuman bölgesinde bulunan küçük bir kasabadır. Moreno ailesi bu kasabanın 3 km uzağında bir çiftlikte yaşıyordu. Çiftliklerinin adı da Santa Teresa.

21 Ekim 1963 gecesi, saat 19.00'da çiftliğin jeneratörü arıza yaptı. Fakat arızayı onaramadılar. Bu iş biraz garipti. Çünkü jeneratörün hiçbir yerinde bozukluk yoktu. Fakat, yine de çalışmıyordu...

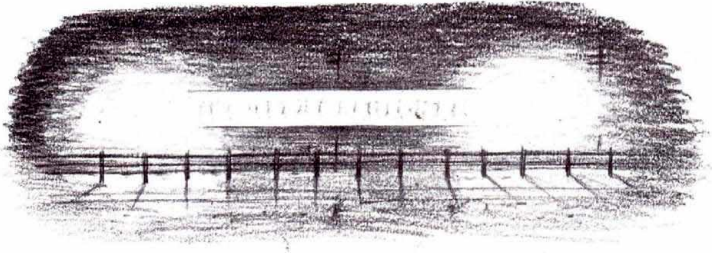
kadar ayrıntılı bilgiler ve birden çok gözlemci yer alıyor. Moreno ailesinin anlattıkları öylesine canlı ki, bu olay bir türü unutulmuyor. Çünkü, olayda hem uzaylılar hem de saldırılar var...

İnsan gibiydiler

Yolie, ablası Yolanda'ya haber verdi ve birlikte dışarı çıktılar. Önce bir şey göremediler ve evden biraz uzaklaştılar.

Doğuya doğru yürürlerken, tren yolu üzerinde daire biçiminde 2 cisim gördüler. Cisimlerden çıkan 2 ışık sütunu, toprağa ulaşıyordu. En ilginç, bu aydınlık alanın içinde sayısı 40'a varan yaratıklar vardı.

Kızlar, iyice meraklandılar. Biraz daha

Dışında garip ışıklar var

Ansızın kapı vuruldu ve dışarıdaki binada yatan hizmetçi Dora Martina ağlayarak içeri girdi. Korkuyordu. Morenoların 21 yaşındaki kızı Yolie, ona karanlık nedeniyle evhamlandığını ve korkacak bir şey olmadığını söyledi.

Teselli bulan hizmetçi kız, yatağına döndü. Ama biraz sonra geri geldi. Dışarıda garip ışıklar olduğunu haber verdi.

Avlu, zaman zaman aydınlanıyordu. Hava açtı ve gök gürlemiyordu. Kız iyice korkmuştu.

yaklaştılar. Hareket eden yaratıklar insan biçimindeydiler. İlk akıllarına gelen, trenin yoldan çıkmış olabileceği oldu.

Fakat görünürde tren falan yoktu. Işıklar ve yaratıklar çok acayipti...

Kızlar yola koyuluyorlar

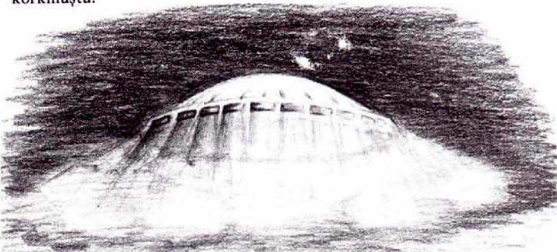
2 kız kardeş daha yakına gitmeye karar verdiler. Çünkü olayda garip bir çekicilik vardı. Hava serindi. Eve dönüp kalın bir şeyler giydiler. Hizmetçi kız Dora da onlarla birlikte gelmeye karar verdi. Hem de çiftlikte yalnız kaldığı gecelerde, korunmak için bulundurduğu tabancasını da yanına alarak...

Yolie uyumakta olan diğer kız kardeşi Argentina'yı uyandırdı. Çocuğuna bakmasını söyledi. Argentina onların niyetini öğrenince korktu ve gerillaların veya sabotajcıların tehlikeli olduklarını hatırlattı.

Ama 2 kız kardeş Yolie ve Yolanda ile hizmetçi kız Dora, alırmayarak dışarı çıktılar ve uzaklaştılar.

Bilinmedik makineler

Evde kalan Argentina da iyice meraklandı. Dışarı çıkıp çevreye şöyle bir bakındı. Evin çok yakınında garip makineler gördü. Kor-

kuyula bir çığlık atarak, eve doğru koşmaya başladı. Bu arada ayağı takılarak, avluda yığılı bulunan tuğlaların üzerine düştü. Orası burası çizilip, kanamasına rağmen korkunun verdiği güçle eve ulaştı...

Yeşil ışık ve...

Bu arada Yolie, Yolanda ve Dora Martina, yollarına devam ediyorlardı. Evin güney kesiminde dolaşırken, çiftliğin ön kapısının hemen yanında soluk bir ışık gördüler.

Bunun, çiftlik işçilerinin kullandığı bir kamyonun farları olacağını düşündüler. Onu hâlâ kamyon sanan Dora Martina ışığa doğru koştu. Aynı anda da, Yolie yol aydınlanışını diye el fenerini oraya doğrulttu. Aniden önlerinde bir cisim daha belirdi.

Cisim tepede duruyor

Cisim daire biçimindeydi. Bir kubbesi vardı. Havada asılı duruyordu. Son derece parlaktı. 6 tane penceresinden başka üzerinde perçinle birleştirilmiş gibi görünen birçok bölüm görülmüyordu.

Madeni görünümlüydü, genişliği yaklaşık 9 metreydi. Kubbesi de madeni görüntüdeydi. Ama alt bölümlere göre daha karanlıktı... Cisim, aşağı yukarı hafif hafif sallanıyordu.

Ansızın cisim hareketlendi. Beyazımsı bir bulut tüm cismi sardı. Vızlıt şeklinde bir ses duyulmaya başladı. Çevreye bir kükürt kokusu yayılıyordu.

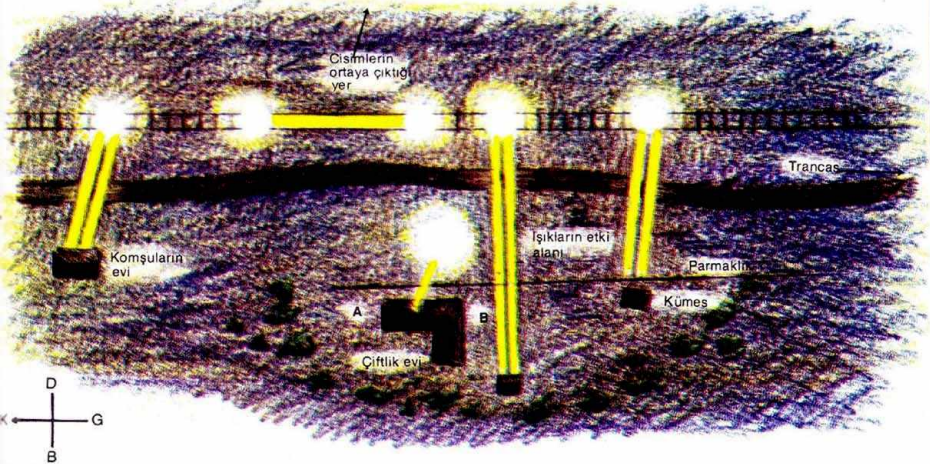
Kızları yere yıkıyorlar

3 kız bütün bu ayrıntıları yaklaşık 30 saniyelik bir zaman içinde görebilmişlerdi. Ama hemen sonra hiç beklemedikleri bir şey oldu.

Hiçbir ön uyarı olmadan, dil biçiminde

A Tanıkların cisimleri ilk gördükleri yer

B Büyük cismin görüldüğü ve kızların yere düşürüldüğü yer

kızl bir ışık, cisimden çıktı. Dora Martina'ya değerek onu yere fırlattı. Arkadan Yolie ve Yolanda'da aynı darbeyi yiyerek yere düştüler. Bu arada tren yolu üzerindeki 2 cismin yanına 3 tane daha gelmiş hepsi toplam 6 tane olmuşlardı. Biri havada, beşi yerde...

Evi inceliyorlar

Argentina'nın devirdiği tuğlaların sesine uyanan anne ve baba Moreno'lar doğuya bakan odanın penceresinden cismi izliyorlardı. Gördükleri farklı değildi.

Aracın dönme hareketi gittikçe artıyordu. Dönerken, ışığı portakal rengine dönüşüyordu. Çevresindeki beyaz sisin arttığı da görülmüyordu.

Birden cismin tepesinden beyaz bir ışık sütunu çıktı. Bu ışık, tren yolunun kenarındaki ışıklara benziyordu. Işık sütunu dikkatle evin üzerinde dolaşıp, evi incelemeye başladı.

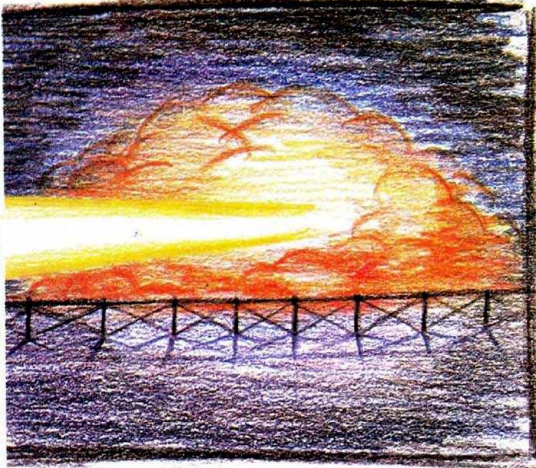
Aynı anda diğer cisimlerden biri tavuk kümesi üzerine gelerek, diğeri de traktör sundurmasının üzerinde durarak aynı işi yapıyorlardı. Üçüncü bir tanesiye komşu çiftliğin üzerinde duruyordu.

Çok acayip ışıklar

Tren yolundaki cisimlerden çıkan bir ışık sütunu, sundurmaya kadar olan 180 metrelik mesafeyi birkaç saniyede aştı. Sundurmanın önünde, yaklaşık 2 metre uzaklıkta durdu.

Işıklar çok kuvvetliydi, bir fenerin ışığına benziyorlardı. Tam anlamıyla daireseldiler. Çapları 3 metre kadardı. Herhangi bir gölge yapmıyorlardı.

Yolie, kofkusuzca kolunu ısınlardan birinin içine soktu, çok kuvvetli bir ısı hissettiyse de herhangi bir acı duymadı.

Köpekler siniyor

Yolie ve kızlar, koşarak eve dönmüşlerdi. Evin içindeki ısı 40 dereceyi bulmuştu. Havada kükürt kokusu vardı. Evdeki herkes derilerinde bir yanma ve karıncalanma hissediyordu.

Yolie'nin annesi dua ederken, diğerleri babalarına dışarıya çıkmaması için yalvarıyorlardı. Tam o sırada ev, gündüz gibi aydınlandı. Işğın eve nasıl girdiği anlaşılamıyordu. Evin her tarafından âdeta ışık süzülüyordu.

Duvarların hiçbir engelleyici yönü yoktu. Işık evdeki hayvanları da etkilemişti. Moreno'ların 3 tane iri ve vahşi köpekleri vardı. Bu hayvanlar ışıka karşılığınca tuhaf bir sessizliğe bürünerek sakinleştiler. Âdeta ruhsuzlaşmışlardı. Arada bir ışınlar zayıflar gibi olunca hayvanlarda da canlilik görölüyordu.

Gldiyorlar

Eve yakın duran cisim, ışık sütununu Trancas yönüne çevirdi. Kent 3 km'lik mesafedeydi. Işık bir süre o yöne doğru ilerledi. Ama ucu görünmüyordu.

Sonra bir "U" dönüşüyle yine eve yöneldi. Yolie, onun kente ulaştığından emindi. Daha sonra ışık sütunu yavaş yavaş geri çekilmeye başladı ve kayboldu.

İşğın çıktığı cisim de aynı yavaşlıkla hareket ederek tren yolu üzerindeki diğerlerine katıldı. Sonra 6 cisim bir arada doğuya, Sierra de Medina dağlarına doğru alçaktan uçarak uzaklaştılar.

Bıraktıkları izler

Tüm olaylar yaklaşık 40-45 dakika sürmüştü. Cisimlerin kaybolmasından yarım saat sonra, ufuk portakal rengine boyandı. Moreno'ların

kendilerine gelmeleri ve şoktan kurtulmaları kolay olmadı.

Korkarak dışarı çıktıklarında, cismin çevresini saran bulutun havada durduğunu gördüler. Ağır kükürt kokusu da sürüyordu.

Bu koku ve bulut 4 saat kadar devam etti. Ertesi gün gelen gazetecilere, kükürt kokusunun ve garip ısının hâlâ evin içinde hissedildiğini söyleyeceklerdi...

Beyaz toprak

Cismin havada durduğu yerin altında kalan toprakta, Moreno'lar bir metre yüksekliğinde, koni biçiminde bir kütle ve bir santim çapında küçük beyaz toprak buldular. Aynı toprakları eşleri ertesi gün, tren yolunun üzerinde de bulundular.

Toprak yüksek bir basınç altında parçalanmışlardı. Tucuman Üniversitesi Kimya Mühendisliği Enstitüsü bu toprakları laboratuvarlarında analiz etti. Toprakların % 96 kalsiyum karbonat, % 3 potasyum karbonat içerdikleri anlaşıldı.

Başka görenler de var

Bölge polisi, çiftliği ve yöreyi sıkı bir araştırmadan geçirdi. Çevrede cisimleri gören başkaları da vardı. Francisco Tropiano adındaki çiftçi, Moreno'ların dehşetle titrediğini onların sona ermesinden hemen sonra, saat 22.15'te cisimleri görmüştü.

6 tane olduklarını söyledi. Jose Acosta adlı bir çiftçiyle, Huanca adlı bir polis memuru, tren yolu üzerinde garip aydınlanmalar görmüşlerdi.

Araçları bozulan uzaylılar mı?

Moreno'ların çiftliğindeki olayların amacı neydi? Uçandairelerin pilotları bir araştırma mı yapıyorlardı? Belki de araçları bozulmuştu da onu onarıyorlardı.

Işık sütunları sanki çok meraklı insanları yaklaştırmamak için kullanılmıştı. Ama kesin olan tek bir şey vardı. Garip cisimlerin bilinmeyen pilotları, Moreno'lara zarar vermek istememişlerdi.

Kızların cesareti

Olayda çok değişik ve ilginç yönler var. Kızların aşırı cesaretleri, erkeklerin ortaya çıkmamaları tuhaf. Normal olarak kızların korkup evden dışarı çıkmamaları gerekirdi. Köpeklerin ışğın eve girmesinden önce tepki göstermemeleri ve sonradan sinmeleri de anlamsız.

Fotoğraf yok

Moreno olayı uçandaire dosyalarının önemli olaylarından biridir. Ama ne yazık ki, hiçbir fotoğraf çekilememiştir.

Olayla ilgilenen bir uçandaire uzmanı şöyle dedi:

"Moreno olayı bir bilimkurgu filmine benziyor. Yalnız bir farkla, bu olay filme alınmamış, yaşanmış..."

Mezarlıkta iyileşen hastalar

Osmanlı ermişti Karacaahmet, Afyon'da kendi adıyla anılan köyde 28 yakını ile birlikte üstü kapalı bir mezarlıkta yatıyor. Özellikle akli dengelerini yitürmenin eşiğine gelmiş hastalar bu mezarlığa kendilerini bağlatıp bir gece geciniyorlar ve iyileşiyorlar.

KARACA AHMET denince birçok kişinin aklına İstanbul'un Anadolu yakasındaki büyük mezarlık gelir. Fakat, sözünü edeceğimiz yer burası değil.

Afyon'a 50 km mesafede bir köy. Tarım ve hayvancılıkla uğraşan 2000 nüfusu var.

Şifa dağıtıyor

Karacaahmet köyünün en büyük özelliği, buranın şifa dağıtan bir yer olması. Anadolu' nun dört bir yanından çok sayıda insan tedavi olmak için bu köye geliyor.

İlk muayene

Köye gelenlerin büyük çoğunluğu akıl hastaları. Bunun "şüpheci", "uğramak" gibi değişik türleri de var.

Böyle biri geldiğinde, ilk önce köyün ermişlerinin yanına götürülüyor. Muayene ediliyor.

Fakat bu muayene öyle bilinen türden değil. Ermiş kişilerden biri, gelen hastanın tedavi edilip edilemeyeceğini bir bakışta söylüyor.

Mezarlıkta bir gece

Hastanın iyileştirilmesi mezarlıkta geçireceği geceye bağlı. Olay şöyle gerçekleşiyor:

Hasta mezarlığa getiriliyor. Oradaki özel bir sandığa ya da tabuta konuyor.

Osmanlı ermişi Karacaahmet'in mezan (üstte) Afyon'da kendi adıyla söylenen köyde bulunuyor. Bu mezarda ayrıca Karacaahmet'in 28 yakını da yatıyor (altta).

Ayakları bir tahtaya geçirilip zincirle bağlanıyor. Mezarlıkta yalnız başına bırakılıyor. Hem buna "yalnız" demek de, ne kadar doğru? Çünkü mezarlıkta biri ermiş **Karacaahmet**'in olmak üzere toplam 29 tabut var...

İyileşmeleri için

Bazı hastalar mezarlıkta bir geceden fazla kalıyorlar. Her şey onların iyileşmesine bağlı...

Ziyaretçiler ayrıca köyün evlerinden birinde misafir olarak kalabiliyorlar. Bu bir tür "nekahet devresi" olarak kabul ediliyor.

Karacaahmet efsanesi

Bu köyde yatan Karacaahmet'in İstanbul'un Üsküdar yakasındaki en büyük mezarlığa adı verilen Karacaahmet olduğu söyleniyor. Karacaahmet Sultan, Osmanlılarından gelen ermiş kişilerden biri.

Zamanında şimdiki köy yakınlarındaki Beyköy'e gelmiş. Köylüler efsaneyi şöyle anlatıyorlar:

Sultan Karacaahmet bir gün bir mucize ortaya koyuyor. Söğüt ağacından elma devşiriyor. Onu gören askerler olayı Beye anlatıyorlar. Ayrıca, onun gönderdiği elmayı sunuyorlar. Karacaahmet'le Bey arasında anlaşmazlık çıkıyor.

Bunun üzerine Karacaahmet Beye "*Başın sarık, ayağın çarık görmesin*" diyor ve çevredeki Kağnıcı köy denilen yere göç ediyor.

Gel zaman, git zaman Beyin kızı hastalanıyor. Kız bir gün iyileşiyor ve babasına gece nur yüzlü bir ihtiyarın gelip acılarını dindirdiğini söylüyor.

Her tarafa haber salan Bey, emir veriyor ve tüm halkın sarayının önünden geçmesini istiyor. Kız, nur yüzlü ihtiyarı tanıyınca Bey soruyor:

"*Dile benden ne dilerse*"

Nur yüzlü ihtiyar oturduğu yerin bir vakıf olması, köyden asker ve vergi alınmamasını istiyor.

Köye adı veriliyor

Bu nur yüzlü ihtiyar daha önce Beyle takışmış olan Karacaahmet'tir. Beyin emriyle onun oturduğu yer vakıf yapılıyor. Köye de Karacaahmet adı veriliyor.

600 yıldan beri

Karacaahmet köyü yaklaşık 600 yıldan beri hastalara şifa sunuyor.

Karşılığına para almıyorlar. Şifa için gelenler kurban kesmek, mezarlığa onarım parası bırakmak gibi köyün ortak çıkarlarına uygun hareket ediyorlar.

Şifalı su ve taş

Tedavi gününü tamamlayan hasta köyden giderken bir testi de su götürüyor. Bu su yine yatır yanındaki bir kuyudan alınıyor. Ayrıca suyun içine köy yakınlarındaki tarlalardaki taşlardan bir tane atılıyor. Bu taş suda eriyor. Hasta bir süre her gün bu sudan bir bardak içiyor.

Köyün yaşlıları suya atılan taşların yıllardan beri tükenmediğini söylüyorlar. Yani tarlalardan alınan taşın yerine yenisi bitiyor.

Bir hasta anlatıyor

Karacaahmet köyünde tedavi olan ve adının açıklanmasını istemeyen L.A. mezarlıkta geçirdiği geceyi şöyle anlattı:

"*O gece kalacak olan birkaç kişiydik. Köylüler bizi oraya götürdüler. Küçük avluyu geçtik. Karşımıza büyükçe bir demir kapı çıktı. Bu kapıyı açtılar.*

Ayakkabılarımızı çıkardık, bize atılan terlikleri giydik. Sultan Karacaahmet'in mezarı hemen göze batıyordu. Bundan başka 28 tane mezar saydım.

Bizlerin yatacağı oyukları gösterdiler. Bir müddet geçtikten sonra üçümüz de bu yerlere uzandık. Ayaklarımızı özel deliklere yerleştirdiler. Dört metre uzunluğundaki ağır kütüğü indirdiklerinde artık istesek de buradan kurtulamazdık.

Konuşamıyorduk. İçimizi bir ürperti kapladı. Görevli köylüler bizi bırakıp gittiler. Kapının üzerimize kitlendiğini duydum.

Toplam 32 kişiydik. Ama şu farkla ki, bunların 29'u çoktan ölmüştü. Karacaahmet ve 28

Hastaların su doldurdukları ünlü çeşme. Karacaahmet köyünün özellik taşıyan yerlerinden biri (Üstte).

yakını öteki dünyadaydılar. Biz üç kişi ise bu dünyada...

Bütün bir geceyi nasıl geçirdiğimi anlatamam. Hemen hiç konuşmadık. Bazen uyudum. Bazen rüya gördüm. Bazen de kâbus gördüm. Fakat sabaha doğru içimin ferahladığını hatırlıyorum. Özellikle bizi almaya geldiklerinde çok memnundum. Orada daha birkaç gece kalabilirdim. Buna gerek olmadığını söylediler.

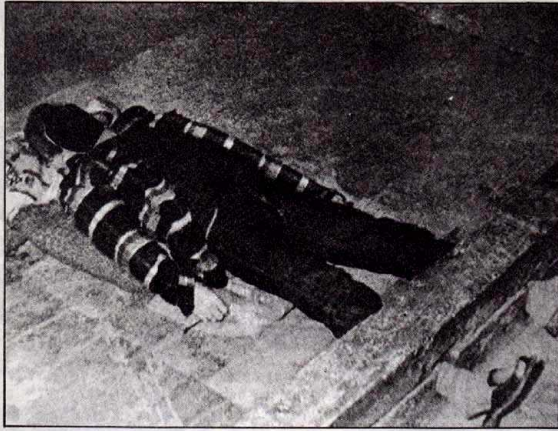
Karacaahmet köyünde tedavi olacaklara şunu söylemek isterim ki, katien korkmasınlar. Ermiş Karacaahmet'ten insanlara sadece iyilik gelir."

Nasıl oluyor?

Karacaahmet köyünde şifa bulanların sayısı hayli barbak. Oraya hasta olarak gelenler iyileşerek ayrılıyorlar

Bunu kim yapıyor. Karacaahmet'in ruhu mu? Yoksa başka bilinmeyen güçler mi? Orası belli değil. Belki de o köyde yaşayanların gösterdikleri sıcak ilgi hastayı iyileştiriyordur...

Eğer böyleyse, bu da bir mucize! Belki de insanın iyileşmesi için, yetişmiş doktorlar ve hastanelerin yanı sıra, açıklanamayan tedavi yöntemleri de yararlı olabiliyor.

Mucizeler köyünden fotoğraflar

Afyon'un Karacaahmet köyü köy değil de sanki bir poliklinik. Bütün köy halkı kendi işlerinin dışında, gelen hastaları iyileştirmek için seferber olmuş durumda...

Hem de bu işi öyle rasgele yapmıyorlar.

Yapılan faaliyetlerin başında, köyün en yaşlısı **Ali Osman Kasırga** (üstte sağda) var. O şöyle konuşuyor.

"Bu köyde doğdum. Yaşım tam 75. Yüzlerce hastayı iyileştirdik. Yurdun her yanından gelen sayısını bilemediğim insan tanıdım. Ankara'dan gelen doktorlar yaptıklarımızı gördüler. Ağzıları açık kaldı."

Üstte soldaki fotoğrafta ise Karacaahmet'in ve 28 yakınının bulunduğu yere yatırılan bir hasta görülüyor. Bu hasta istese de bütün gece bileklerinin üzerinden geçen kalası kaldıramaz. Fakat buraya kendi isteği ile yatırıldığı için şikâyet etmeye hakkı yok. Zaten şikâyet eden de yok!

Karacaahmet köyünün mucizevi özelliklerinden biri de şifa veren taşları. (Soldaki fotoğraf. Bu taşlar ve onların başında iki köy sakini görülüyor.)

Taşlar bardağın ya da bir sürahinin içine konduğunda eriyorlar. Bu bir şey değil. Bu taşlar köye gelenler tarafından alınıp götürüldükleri halde bir türlü eksilmiyorlar. Bu nasıl oluyor? Açıklaması yok. Bu köyde olan bitenlerden hangisinin açıklaması var ki?..

Mucizeler yaratan Hintli: Sai Baba

Bugünkü haliyle Sai Baba. Dikkat edilirse cüppesinin hiç cebi olmadığı, yalnızca dar bilekleri olduğu görülecektir. Üzerinde ortaya çıkardığı "parçaları" saklayacağı hiçbir yer bulunmamaktadır (üstte). Sai Baba, genç bir adamken sahip olduğu güçler olağanüstüydü. Babası içinde şeytan olduğunu düşünerek oğlunu şeytan çıkarıcıya götürmüştü (solda).

Ölüleri diriltiyor, hastaları iyileştiriyor; küller, yüzükler var ediyor, yiyecekler yaratıyor... Saydıklarımız Sai Baba'nın yarattığı mucizelerden bazıları. Aşağıdaki yazıda, halen hayatta olan bu Hintlinin hayatı ve inançları inceleniyor.

BAŞI KIVIR KIVIR siyah saçlarla kaplı, ufak tefek tombul bir adam. Genellikle üzerinde parlak kırmızı bir cüppe taşıyor. Kendisini sevgiyle karşılayan ve ona inanan binlerce insan var... İçi boş olan avuçlarından birini aşığıya doğru çevirip, bileğini çember şeklinde 360° hareket ettirmesini görenlerin sayısı hayli fazla.

Avcunu yukarıya döndürdüğünde, içinde altın bir bilezik bulunabiliyor. Onun mucizeleri, efsanelerde, kitaplarda değil; şu anda yaşanan hayatın içinde, herkesin gözleri önünde gerçekleşiyor.

Tanıklar çok

Satya Sai Baba'nın mucizeleri öyle şaşırtıcıdır ki, insana inanılmaz gelebilir. Ama Sai Baba'nın hayrette bırakan güçlerini doğrulayan tanıklar arasında çoğunlukla saygın kişiler bulunuyor. Çok sayıda ve değişik ülkelerden hükümet görevlisi, bilim adamı ve dinsel lider, bu mucizelere tanıklık edenlerin arasında yer alıyor.

On binlerce taraftar

Dünya üzerinde Sai Baba'yı izleyenler, on binlere vardı. Bunların çoğu, kendi ülkesi Hindistan'dadır. Şu anda Hindistan'da onun düşüncelerini yayan 3000 Sai merkezi ve 5 tane Sai Üniversitesi bulunuyor.

Peşinden gidenlerin büyük bir kısmı onu "avatar", yani bir "Tanrı sureti" olarak görüyor. Colin Wilson onu, "çağdaş bir Hindu azizi" olarak tanımlıyor.

Çocukluğu

23 Kasım 1926 tarihinde doğan Satyanarayana Raju, normal, sağlıklı bir çocuktur. Büyüme süresinde et yemeyi reddetmesi, çevresinde şaşkınlık uyandırdı.

Eve dilenciler getiriyor, annesinin onları beslemesini istiyordu. Okulda oynamayı seven, arkadaşları arasında aranan bir çocuktur. Öteki çocuklarla dua edebilmek için erkenden okula gidiyor, duada onları yönetiyordu.

Çocukların çoğu, onun özellikle bir yeteneğine hayran kalmışlardı. Elini boş bir torbaya daldırıyor, içinden şekerler hatta bu çocukların önceden kaybettikleri günlük eşyaları çıkarıyordu.

13 yaşındayken yaşadığı garip olay

Farklı olduğunu gösteren bu ilk işaretlere

rağmen, Raju ailesinin başka umutları vardı. Oğullarının iyi eğitim görmesini, bir hükümet memuru olmasını istiyorlardı. Ama 13 yaşında gerçekleşen garip bir olay, çocuğun hayatında bir dönüm noktası oldu.

Bir gün arkadaşlarıyla yolda yürürken birden bir çılgık atarak havaya sıçradı. Sağ ayağının parmaklarından birini tutuyordu. Onu bir akrep ısırıyordu. Ama ertesi gün bir

Kutsal Hindu Şirdili Sai Baba 1918'de ölmüştü. 1926 yılında doğan Satyanarayana Raju, 13 yaşındayken başına gelen bir akrep sokması sonucu geçirdiği fiziksel travmadan sonra Sai Baba "oldu". Şirdi'ye yaptığı bir gezide, ilk Sai Baba'nın arkadaşlarını hemen tanıdı. Oysa kendi hayatında onlarla hiç tanışmamıştı (solda).

zehirlenme belirtisi yoktu. Ta ki, akşam bir- den bilinçsizce yere düşene kadar...

Başka bir varlık oluyor

Sonraki gün bilinci yerine geldiğinde, başka bir insanmış gibi görünüyordu. Şarkılar söylüyor, şiirler okuyordu. Aktardığı Sanskrit dilindeki parçalar bilgisinin çok üstündeydi.

Kuşkulanın anne ve babası değişik doktorlara başvurdular. Doktorların önerdiği farklı tedavi yolları Satya'yı iyileştirmeye yetmedi. Bunun üzerine, ebeveyni, çocuğun "içindeki şeytandan" kurtulması için "şeytancı" ya gitmeye karar verdi. Genç çocuk, duruma itiraz etmedi. Şeytancının kendisine uyguladığı korkunç yöntemle rağmen acı çektiğini göstermedi.

"Ben Sai Baba'yım"

Oğlunun "Hokkabazlık numaraları" kulağına gelen babası duruma çok öfkelen-di. Sağlam bir sopa bulup haylaz oğlunu cezalandırmak için eve koştu. Satya'nın karşısına çıktığında, "Bu kadarı fazla! Artık yeter!" diye bağırıyordu. "Söyle bana! Sen nesen? Hayalet misin, hokkabaz mısın, zipır mısın?" diye soruyordu.

Satya sakin sakin cevap verdi, "Ben Sai Baba'yım." Sonra, orada bulunan herkese

dönerek sözlerini şöyle sürdürdü:

"Dertlerinize çare bulmaya, evlerinizi saf ve temiz tutmaya geldim."

Konu araştırılıyor

Raju ailesi, Sai Baba adında birini tanı-mı-yordu. Ama köyde, böyle biri olduğunu duyanlar vardı.

Bu kişi kutsal bir Hindu idi ve yaşadığı dönemde birçok mucize göstermişti. Şirdi'de bulunan bir camide sürekli yanık tuttuğu bir ateşin küllerıyla ölümüne kadar birçok hastayı iyileştirmişti. 1918'de ölmüştü ama, peşinden gelenlere yeniden dirileceğini söylemişti.

Görünürde, bu söz Satya'nın doğuşuyla yerine gelmiş oluyordu. İlk Sai Baba'nın ölümünün üzerinden 8 yıl geçmişti.

Ççeklere yazı yazdırıyor

Sonuçta, birisi Satya'yı iddiasını kanıtlamaya çağırdı. Satya, "Bana şu yasemin çiçeklerini getirin" diye buyurdu. Sonra çiçekleri yere fırlattı. Çiçekler herkesin şaşkın bakışları arasında yerde "Sai Baba" yazısını oluşturacak şekilde duruyorlardı.

Daha önce görmediği insanları tanıyor

Zamanla, Satya, Şirdili Sai Baba'nın müritleriyle yüz yüze geliyordu. Bu kişileri kesinlikle tanıyordu. Bir keresinde, birisinden bir fotoğraf almıştı. Fotoğrafa baktı ve görünen kişinin adını söyledi.

Adam, Satya'nın daha önce hiç tanımadığı bir kişiydi. Fakat söylediği isim doğru-ydu. Sadece o adamı değil, onun

akrabalarını da tanıyordu...

Kutsal kül "vibuti"

Sık tekrarlanan bir mucize "vibuti", yani kutsal külün meydana getirilmesidir. Bu kül bazen havadan toplanıp izleyenlerin ellerine serpilmektedir. Bazen de içine Sai Baba'nın elini soktuğu ters çevrilmiş boş bir kaptan boşalmaktadır.

Bu külün çeşitli kullanım şekilleri vardır. Kendisini izleyenlerin çoğuna bu kül den

Sai Baba'nın yarattığı kutsal bir madalyon. Bir yüzünde (solda) Şirdili Sai Baba'nın görüntüsü bulunuyor. Öteki yüzünde (sağda) yaratma sözcüğü anlamına gelen AUM simgesi var.

ymelerini söyler. Kül, birçok ağrıyı geçir-
mekle ünlüdür...

10 dolar yaratıyor

"Mucizeler Adamı Sai Baba" adlı kitabın yazarı Howard Murphet, bir keresinde, Sai Baba'nın kendisine doğum yılını sorduğunu anlatıyor. Sonra da o yıla ait bir Amerikan parası çıkaracağını söylemiş. Howard Murphet, olayı şöyle anlatıyor:

"Havada duran aşağı dönük elleriyle önümde daireler çizmeye başladı. Belki yarım düzine kadar aynı hareketi yaptı. Bu arada, 'Şimdi geliyor... geliyor... işte burada!' diyordu.

Sonra elini kapadı ve önümde tuttu. Sanki merakımdan hoşlanmış, gülümsüyordu. Elindeki para benim elime düştüğünde, ilk olarak paranın ağır ve altından olduğunu fark ettim.

Yakından baktığımda şaşırarak gördüm ki, para gerçekten kenarları ırtıklı bir Amerikan 10 dolarıydı. Üzerindeki Özgürlük Heykeli'nin yandan görünen başı altında, benim doğum tarihim vardı..."

"Üzülme. Her şey düzelecek"

60 yaşındaki fabrika sahibi Radhakrişna, 1953'te Sai Baba'nın Puttaparti'deki merkezini ziyaret etti. Hayatını zehir eden şiddetli mide ülseri için bir şifa bulunacağını umut ediyordu.

Radhakrişna, kendisine verilen odada bütün zamanını yatakta geçiriyordu. Daha sonra adamın durumu iyice kötüye gitti ve komaya girdi. Sai Baba bu durumu öğrendiğinde adamın karısına şöyle dedi:

"Üzülme. Her şey düzelecek."

Ama ertesi gün durumda hiçbir iyileşme olmadığını gören hasta adamın damadı, bir kadın hastabakıcı çağırttı. Bir saat sonra Radhakrişna buz gibi oldu. Ailesinin fertleri gırtlğından "ölüm hırıltısı" geldiğini duyular. Hasta morardı ve kaskatı kesildi...

Sai Baba ilgisiz (!)

Hastanın durumu kendisine anlatıldığında Sai Baba gülüyordu.

Hint Tanrı ailesinden üç "avatar"ya da Tanrı sureti şekli. Sai Baba'nın bir avatar olduğuna inanılmaktadır (üstte).

Sai Baba Hristiyan dostları için sık sık çarmıha gerili İsa şekilleri yaratmaktadır (üstte).
İşte, İsa'yı ölüm anında gösterdiği söylenen bir haça gerilme şeklinin ayrıntısı. Sai Baba, İsa'ya banş yoluyla tüm insanları birleştirmek için gelen bir önder olarak saygı duymaktadır (üstte, sağda).

Üçüncü günün sabahı hastanın gövdesi kaskatı bir ceset gibiydi. Soğumuş ve kararışmış gövde, kokuşmaya başlamıştı. Adamın ailesine onu alıp götürmelerinin daha iyi olacağını söylediler. Ama adamın karısı Sai Baba'ya bunu söylediğinde:

"Onları dinleme ve korkma. Ben buradayım" cevabını aldı.

Mucize: Adam iyileşiyor

Daha sonra Sai Baba tekrar odaya gitti. Adamın ailesi çılgın gibiydi. Onlardan dışarı çıkmalarını isteyen Sai Baba, gövdeyle birlikte birkaç dakika kaldı. Sonra kapıyı açıp ailesini içeri çağırdı. Şaşkınlık ve sevinç duyguları içinde "ölü" adamı karşısında canlı ve gülümser buldular. Ertesi gün yürüyecek kadar güçlü bir durumdaydı. Mide ülseri de bir daha ortaya çıkmayacak şekilde iyileşmişti.

Asıl görevi

Bu mucizelerin Sai Baba'nın yaptıkları arasında en önemsizleri olduğu söyleniyor. Kendisi ortaya koyduğu ruhsal olaylara "Küçük meseleler" diyor.

Asıl görevi, ruha yönelik düşünceleriyle insanların dikkatini çekmek. İnsanı şiddet ve nefretten çekip acıma ve daha bilinçli bir durum içine sokmak, birçok dini birleştirmek. Bunu şöyle anlatıyor:

"Vermek için geldiğim şeyi isteyebilmeniz için gerekeni size veriyorum."

Dediğine göre, söz ettiği bu şey, nükleer bir tehlikeyi önlemektir.

Ama bu amaca ulaşmak için Şirdili Sai Baba ve Satya Sai Baba olarak vücut bulması yeterli olmayacak. Daha önceden söylemiş olduğu gibi, 21. yüzyılda Prema Sai olarak yeniden dünyaya gelecek. Görevini o zaman tamamlayacak...

Haluk Egemen Sarıkaya'nın Sai Baba ziyareti.
Sayfa 270' te.

Kara delikten yıldızlara

Bir uzayadamı herhangi bir kara delik içinden geçerek evrenimizin uzak bölümlerine ulaşabilir mi? Gerçekleştiğinde, ayrıldığı noktaya geri gelmesi nasıl olacaktır? Teoriye göre, ak delikleri kullanarak bu iş başarılabilir.

GELECEĞİN YILDIZLARARASI "buldozerleri", Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta bir bölgeye ulaşmak için yola koyulacaklar. Görevleri: Uzayadamlarının, evrenimizin diğer bölümlerine yolculuklarını sağlamak için bir kara delik yapmak!

Olmayacak iş değil

Bu düşünce ilk bakışta hayal gibi gelebilir. Başarmadaki güçlük, Dünya'dan 3 milyon kez daha kütteli bir kara delik için gereken maddeyi toplamaktır. Aslında bu da göründüğü gibi pek zor değil.

Yıldızlararası buldozerlerin her biri, 240.000 km genişliğinde bir manyetik alan üretmeye yeterlidir. Demir, nikel ve hidrojen plazmalarından oluşan maddeyi manyetik alan toplar.

Toplanan madde, buldozerlerle Güneş sisteminin ötelere götürülecektir. Bu dev

Yapay kara deliklerden geçerek evrenin diğer bölümlerine yolculuklar gerçekleşirse, görkemli uzay şehirleri kurulabilir (üste).

manyetik alanı oluşturmak için, aracın ana makinesi aracılığıyla, süper iletken güçlü bir sistemden elektrik enerjisi temin edilir.

Manyetik alanın önüne yığılan demir, nikel ve hidrojen plazması binlerce mil uzunluğunda büyük bir madde kolunu oluşturur. Bu kütle gemiyle sevk edilecektir.

Ne kadar sürer?

Gemi başına saniyede 990 gr oranında yıldızlararası madde toplanacağı hesaplandı. 1000 gemilik bir filo çalışırsa, saatte 3500 ton eder. Diyelim ki, Güneş'ten bir ışık yılı uzaklığındaki hedeflerine 20 yılda ve büyük ölçüde madde toplayarak vardılar.

Bu süreçten sonra, görevleri belirli ölçüde kolaylaşır. Toplanan madde sıkıştırıldığında, madde içinde girdap hareketi başlar. Madde-nin yakalanma hızı gittikçe artacaktır.

Bu süreçteki artış hızı belirlenebilir. Ger-

çek artışı oranı 24 saatte yüzde birdir. Bu oran giderek artar ve ışık hızının yaklaşık yüzde yedisine kadar bir hız kazanılır.

15 yılın sonunda kara delik inşa edilmiş demektir. Böylece, yolculuğun başlangıcından bitişine kadar 40 yıldan az bir zaman geçer.

İçine girince...

Kara deliği kurduk diyelim. Bir uzayadamı kara deliğin içine dalma girişiminde bulunursa ne olur? Dönen spirale, çekim alanı yüzünden kontrolden çıkan araç içinde girdiğinde güvenli olabilir mi? Hayır.

Tekillğe doğru emilip parçalara ayrılmaktır. Bu durumda, disk şeklindeki tekilliği hatırlayalım (Bkz. sayfa 169). Kara delik, Güneş'ten 10 kez daha kütleli olduğundan, diskin 190 km'lik çevre genişliği olur ve saniyede 1000 turluk bir hızla döner.

Yani, diskin her bir bölümü 190.000 km/sn'lik bir hızla döner. Uzayadamı, kara deliğe yaklaştığında bu hızla ayak uydurmamalıdır.

Öyle ki, bu hız ışık hızının yüzde 60'ından daha fazladır. Bu hız ulaşmak bilimsel olarak olanaksız değil. Geleceğin süper-uzay araçlarının bunu başarabilmeleri için çalışmalar yapılıyor.

Önce kaybolur, sonra...

Uzayadamı, dönen diske göre hızını ayarladığında, her şeyin bir diğeri göre durağan olduğu hissine kapılır. Diske bir göz attığında, 590 m yüksekliğinde uzun bir açıklık görür. Bu açıklık, uzayın başka bir bölgesine açılan kapıdır.

Olay ufukları arasından (iç ve dış) geçen bir yoldur. Burası, tekilliğin ezici yoğunluğundan gezgini kurtaran bölgedir. Açıklığa doğrudan daldığından, uzayadamı ve gemisi dışarıdaki bir gözlemciye göre sırta kadem basar.

Oysa, henüz hayattadır. Fakat, gözlemciye göre gemi ve mürettebatı, bir anda ortadan kaybolmuştur. Öte yanda, uzayadamı ve gemisi, kaybolduğu yere yakın fakat karşı uzayda bir bölgede aniden belirir. Bir anda yok olup, tekrar bir başka yerde, kayboldukları noktadan çok uzaklarda görünme mucizesi gerçekleşir.

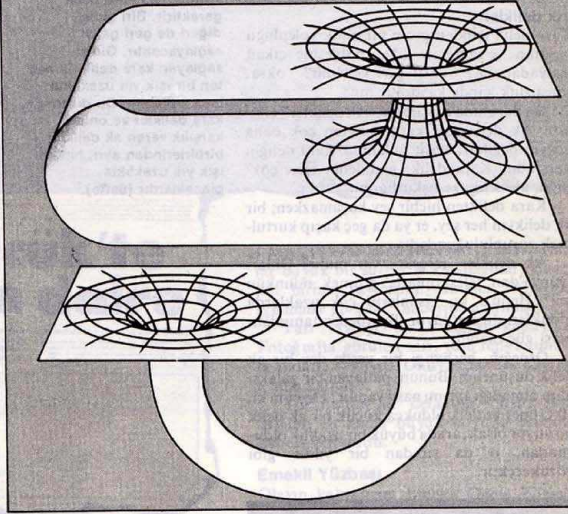
Evren üneli

Bu mucize nasıl olur? İki olay ufku arasındaki bölgede cereyan eden olaylar nelerdir?

Bu bölge oldukça gizemlidir ve bölge içinde uzaklıklar mutlak olarak kısaldır. Uzaklık kelimesi bile taşıdığı anlamı yitirir. Uzay-gemisi, kara deliğin iç olay ufkundan yüksek hızla geçerken, Einstein-Rosen köprüsü olarak bilinen bölgeyi katetmeye başlar.

Burası, evrenimizin farklı bölgeleriyle bağlantılı zamansız bir geçittir. Gezinin, ölçülemeyecek kadar kısa bir zaman birimi içinde,

Albert Einstein ve Isaac Rosen'in geliştirdiği kararlı bir kara delik örneği (üstte). Yukardaki uzay-zaman boyutundan kara deliğe giren bir uzay aracı uzay-zamanın alt yüzeyinde ortaya çıkar. Fakat bu nerede olur? Einstein ve Rosen, evrende, örneğin kara deliğe yakın bölgelerde uzay ve zamanın eğriliklerinden söz ettiler (ortada). Buna göre, uzaygemisi farklı bir zamanda ve bir başka yerde belirecektir. Gökbilimcilerin şimdiki inanışlarına göre, evrenimizde uzay-zaman tümüyle düz olduğunda, Einstein-Rosen köprüsünün şekli, uzayda çeşitli bölgelerle bağlantılı bir eğriye benzecektir (altta).

uzayın bir başka uzak bölgesinde belirir.

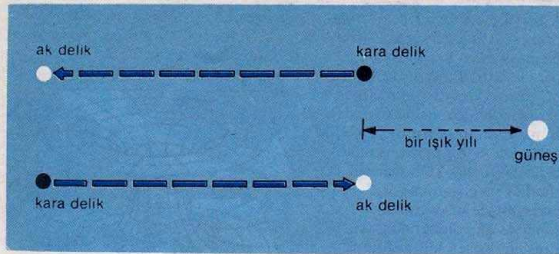
Kara deliği girişte ve Einstein-Rosen köprüsünden geçerken nadir bir özelliklikle karşılaşılır. Bu özellik, aracın uzayın herhangi bir yerinden fırlaması değil, aynı anda zaman içinde geriye doğru yolculuk yapılmasıdır.

Zaman makinesi

Öyleyse, Einstein-Rosen köprüsü, aslında bir zaman makinesidir. Zamanda yolculuk üzerine konuşarak acaba tümüyle hayale mi daldık? O kadar da değil.

Zaman makinesi ve uzaklıkları yok eden makine, tıpkı bir şeyin iki farklı şekilde ifadeyle tanıtılması gibidir. Uzaklık, zamanda gezmekle aynı şeydir. Bir yolculuk sırasında da ne kadar hızlı gidilirse zamandan da o kadar çalınmış olur.

Örneğin, 5630 km olan Londra-New York arası, mucizevi olarak sıfıra indirgenirse, bu

uzaklık bir anda katedilir. Böyle bir anlık sıçramalı yolculuklarla uzayda yol alırken zamanda geriye gidilmiş olur.

Ak delikler

Kara delik içinden geçip bir anlık yolculuğu başaran ve evrenin diğer bölgesine çıkan uzayadamımız nasıl geri gelebilir? Yoksa, sonsuzluk içinde kaybolur mu?

Bu durumda karşımıza "Ak delikler" çıkıyor. Ak delik, bir kara delikten çok daha acayip değildir. Basit anlamda, kara deliğin karşısıdır. Kara delik, maddenin içeri çöktüğü, ak delik ise fıskırdığı bir yerdir.

Kara delikten hiçbir şey kaçamazken; bir ak delikten her şey, ey ya da geç kaçıp kurtulmak zorunluluğundadır.

Ak delikler gerçekte var mıdır? Onları Dünya'dan teleskoplarla görmek mümkün mü? Henüz, bu cisimlerin çok uzaklarda oldukları düşünülüyor. Bu yüzden tanımlanması güç olabilir.

Örneğin, herhangi bir yerde dev bir ak delik düşünelim. Bunun, patlayan bir galaksi olup olmadığı ayrıntı nasıl yapılır? Diyelim ki, 10 Güneş kütleli, oldukça küçük bir ak delik gözleyorsa; arada büyük bir uzaklık olduğundan, o da sıradan bir yıldız gibi gözükcektir.

Evrenimizin uzak yerlerine yolculuk, her birinin karşılığında birer ak delik bulunan iki kara delik gerektirir. Biri gidişi, diğeri de geri gelişi sağlayacaktır. Gidişi sağlayan kara delik Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta inşa edilebilir. Bu durumda, kara delikler ve onlara karşılık veren ak delikler, birbirlerinden ayrı, birkaç ışık yılı uzaklıkta olacaklardır (üstte).

Patlayan galaksiler mi?

Bombay Tata Araştırma Enstitüsü'nden J. V. Narlikar ve K. M. V. Apparao, Seyfert Galaksileri (bu galaksileri ilk bulan Carl Seyfert'tir) olarak bilinen çok şiddetli patlayan galaksilerin, dev ak delikler olabileceğini öne sürdüler. Savlarına göre çok uzaktaki kara delikler tarafından yutulmuş milyonlarca Güneş kütleli madde, bu galaksiler aracılığıyla evrenimize dökülmektedir.

Bir ak deliğin fiziksel mekanizması, olayların tersine olması haricinde kara deliğinkiyle aynıdır.

Şimdi, Einstein-Rosen köprüsüne dönelim. Köprü'nün gerçek niteliği uzaklıkların sifra indirgendığı bölge olmasıdır. Ayrıca, aynı anda bir kara deliğe karşılık gelen ak deliklerin de habercisidir.

Bu yüzden uzaydamı, kara deliğin içinde kaybolduğunda, kendisi ve gemisi kazaya uğramadan bir anda kendini ak deliğin dışında bulur.

Kozmik istasyon

Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıktaki serüven gerçekleştiğinde, bir çeşit "kozmetik istasyon" yapımının temeli atılmış olur. Şüphesiz, bunun için tek bir kara delik yeterli değildir.

Kara delik, uzayadamını bir anda birkaç ışık yılı uzaklığa götürebilir. Fakat geri dönüşüne izin vermez. Eğer gezgin isterse, normal uzay yolunu katederek seneler sonra başladığı noktaya dönebilir.

Gezginin geldiği yere, yani Güneş'ten bir ışık yılı uzaklık bölgesine dönebilmesi için ikinci bir kara deliğe gerek vardır.

İkinci bir kara delik

Bu ikinci kara delik, ikinci bir ak deliğin varlığı demektir. Bu ikisi ak, ikisi kara olan deliklerin konumları da şekildeki (üstte) gibi olmalıdır. Böylece kozmik bir istasyon meydana gelir. Aynı zamanda birbirine ters konumlu bu iki delik, maddenin içinde karşı yönlere aktığı, paralel iki Einstein-Rosen köprüsü demektir.

Yok olmamak için...

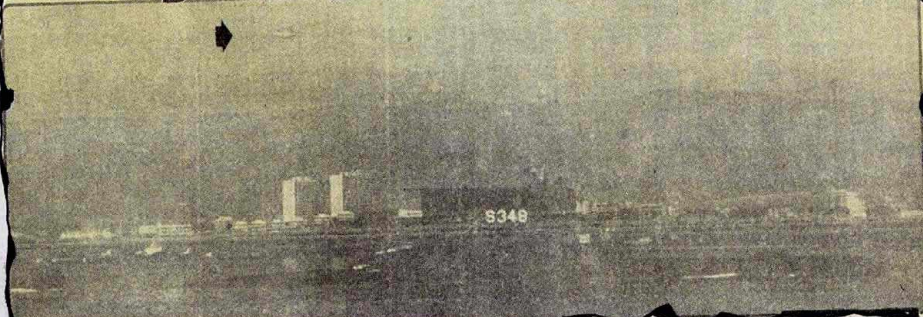
Kara deliklerin öteki evrenlere açılan geçitler olarak inşası, yıldızlara yolculuk konusunda geleceğin çözüm bekleyen en zor sorunlarından biridir.

Uzay teknolojisinin gelişen yöntemleriyle bu işin üstesinden gelinebilir. Sayısız yıldızın yörüngesinde dolanan milyonlarca Dünya olduğu düşünüldüğünde, insanlık soyundan gelen bir toplumla karşılaşılabilir.

Bu, galaktik konseyn kurulmasının ön adımlardır. Böylece insanlık, her türlü yok olma tehlikesinden kurtulacak ve kendi kültürünü filizlendirme şansını yakalayacaktır...

"Seyfert Galaksileri". Bunların, kara deliklerin yuttuğu maddeyi evrene geri getiren dev ak delikler olduğuna inanılıyor (solda).

Bu belge-fotoğrafi dünyaya sunuyoruz

ESKİRENİZ GÖK CİSMİ

Gölcük'te uçan daire

- "Bu daire" diyorlar... Gölcük'te 13 yerli Türkiye'nin ve dünyanın en büyük uçan daireleri, bu fotoğrafı çekti.
- Bu daire, 13 yerli Türkiye'nin ve dünyanın en büyük uçan daireleri, bu fotoğrafı çekti.
- Bu daire, 13 yerli Türkiye'nin ve dünyanın en büyük uçan daireleri, bu fotoğrafı çekti.
- Bu daire, 13 yerli Türkiye'nin ve dünyanın en büyük uçan daireleri, bu fotoğrafı çekti.

400 OKAY YOUNCE

1 Mayıs 1983 günü Hürriyet gazetesini alanlar bir uçandaire olayı ile karşı karşıya kaldılar. Hem de olay Türkiye'de olmuştu. Gazete, haberi tam sayfa veriyordu (üstte).

1 MAYIS 1983 günü Hürriyet gazetesini alanlar büyük bir sürprizle karşılaştılar. Gazetesinin birinci sayfasının tamamı, "Gölcük'te uçandaire görüldü" haberine ayrılmıştı.

Yarı sayfa bir fotoğraf kaplıyordu. Fotoğrafta görülen sarı, yeşil renkli tipik bir uçandaire şekliydi. Okuyan herkes hayretler içinde kalmıştı.

Türkiye'de ilk defa bir büyük basın organı, bu kadar büyük boyutta uçandaire haberi veriyordu.

Emekli Yüzbaşı

Olayın kahramanı Emekli Deniz Yüzbaşı Doğan Sum'du. 1974 yılında bir trafik kazası sonucu felçli kalmış ve tekerlekli iskemleye çakılmıştı. Bu nedenle mesleğini bırakmak zorunda kalmış, fotoğrafçılığa merak sarırmıştı. Vaktini böyle geçiriyordu. Çeşitli renkli dıvalar çekiyor, sonra bunları oturup dostlarıyla projeksiyonda seyrediyordu.

28 Ekim 1981

1981 yılının 28 Ekim günüydü. O gün Yıldırım denizaltısı Gölcük'e gelecekti. Doğan Sum önceden, denizaltı komutanı olan Binbaşı Mustafa Uluhan'a Yıldırım'ın renkli bir fotoğrafını çekeceğini vaat etmişti.

Hava açık ve berraktı. Fotoğraf çekmek için daha uygun bir ortam olamazdı. Denizaltı öğle saatlerinde gelecekti. Bunu hesaplayan Doğan Sum, saat 13:00'te Gölcük'te Yüzbaşılar Mahallesi'nde bulunan evinin önüne çıktı. Tekerlekli iskemlesini yürüterek sahile yaklaştı.

darkmalt

Uçandaireler Gölcük'te ne aradı?

1981 yılında Gölcük'te emekli bir deniz subayı tarafından çekilen fotoğraf çok yönlü sonuçlar doğurdu. Hürriyet gazetesi olaya geniş yer verdi. Fotoğrafta görülen cismin uçandaire olduğu öne sürüldü. Arkadaşımız Ata Nirun olayı yeniden ele aldı.

San bir ışık

Tam o sırada, Yıldıray, İzmit koyuna girmişti. Doğan Sum'un bulunduğu yerin önünden ağır ağır geçiyordu. Sum makinesini kaldırdı, vizöre baktı ve deklanşöre basarken sarı bir ışık gördü.

Işık denizaltının tam tepesindeydi. Bir an aklına makinede bir arıza olma olasılığı geldi ama makine çalışıyordu. Birkaç poz çekti, sonra göğe bakıp sarı ışığı aradı. Ama bir şey göremedi. Gökte olağanüstü bir şey yoktu...

Bu bir uçandaire

Doğan Sum, o gün makinesinde kalan filmi bitirdi. Her zaman yaptığı gibi filmi banyo edilmesi için Viyana'ya gönderdi. Uzun zaman bir haber çıkmadı. Birkaç ay sonra, Viyana'dan filmler geldiği zaman Doğan Sum, sarı ışığı çoktan unutmuştu.

Zarflı açıp baktığı zaman hayretler içinde kaldı. Filmde, Yıldıray denizaltısının üzerinde sarı ışıklı bir cisim görülmüştü. Bu cismin şekli bir uçandaireyi anımsatıyordu.

Emekli yüzbaşının evinde toplanan dostları da aynı kanıya vardılar. Artık hepsi emindiler. Doğan Sum farkında olmadan, bir uçandairenin fotoğrafını çekmişti. Üstelik fotoğraftaki cismin şekli, son derece belirgindi. Demek ki, 28 Ekim 1981 günü Gölcük'ün üstünde bir uçandaire dolaşmıştı.

Fotoğraf inceleniyor

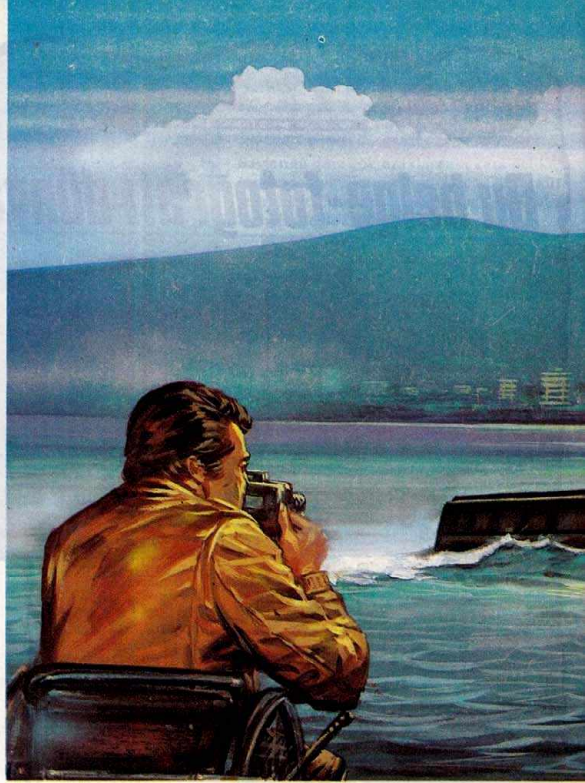
Doğan Sum, çektiği fotoğrafı Hürriyet gazetesine ulaştırdı. Gazete yetkilileri şüpheliydiler. "Fotoğraf sahtedir" denmesinden korkuyorlardı. Uzun bir inceleme dönemine girildi. Bir fotoğraf hilesi olup olmadığı araştırıldı. Gazete bununla da yetinmedi ve filmi Londra, Frankfurt ve New York'a yolladı. Ham filmde bir üretim hatası ihtimali veya banyo hatası araştırıldı.

Gelen tüm sonuçlar olumluydu. Gölcük Meteoroloji Müdürlüğü, verdiği raporda, o gün havanın tam açık olduğunu ve 20 km görüş uzaklığı bulunduğunu bildirdi. Gazete yetkilileri artık emindiler ve 1 Mayıs 1983 günü fotoğrafı basıp konuyu halka iletiler. Yalnız önemli bir şey daha yapıldı. Bilim adamlarının görüşlerini alabilmek için bir toplantı düzenlendi.

Bilim adamlarının dedikleri...

Toplantıya konuyla ilgili görülen çeşitli uzmanlar çağrıldı. Film, projeksiyonla bir perdeye yansıtıldı ve incelendi. Görüntü çok ilginçti. Cismin üzerinde pencere görünümünde dikey ışık çizgileri, bunları ayıran koyu renkli hatlar, şekiller ve ışıklar görülmüştü.

Niğde-Aksaray bölgesindeki uçandaire olayları unutulmamıştı. Bilim adamları, uzun tartışmalardan sonra şu açıklamaları yaptılar:

Çukurova Üniversitesi Temel Bilimler Fakültesi Uzun Fizikçisi Prof. Hakkı Ögelman:

"Ben düşünce olarak uzayda akıllı varlıkların olabileceğine, hatta bunların bizlerden daha akıllı olabilecekleri görüşüne açıyım. Ama onların buralara kadar gelebileceklerini, bildiğimiz fizik kuralları açısından kabul etmek güç ama, imkânsız da değil."

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi Bölümü'nden Doç. Dr. Abdüssamet Marşoğlu:

"Ben uzayda bizim gibi, hatta daha akıllı varlıkların olmaması için bir sebep görmüyorum. Çünkü bizim gibi zeki yaratıkların dünyada oluşmasını sağlayan koşulların aynen veya daha farklı bir biçimde uzayda oluşması için bir neden yoktur."

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Gökbilim Profesörü Metin Hotinli:

"Uzayda canlı yaratıkların olduğuna inanıyorum. Bizden daha akıllı mıdır? Bilemem. Türkiye'de halkın gördüğünün uçandaire olduğuna inanıyorum. Kesin bir şey söylemek

Emekli Deniz Yüzbaşısı Doğan Sum'un niyeti Yıldıray denizaltısının fotoğrafını çekmekti. Fakat, denizaltının üstünde duran cisim de fotoğrafta yer aldı. Olayın temsili bir resmi görülmüyor (üstte).

mümkün değil..."

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Gök-bilim Bölümü'nden Dr. Gökmen Tektunalı:

"Uzayda akıllı yaşam olabilir. Buna bağlı olarak da uygarlık daha ileri bir düzeyde olabilir. Yıldızlararası yolculuk bizim açımız-dan çok zaman isteyecektir sanıyorum..."

Gölcük'te bir başka uçandaire

Doğan Sum'un çektiği fotoğraf açıklığa kavuşmamışken, ortaya bir başka olay çıktı. BİLİNMEYEN'e gelen bir mektupta yine Gölcük'teki bir başka uçandaire gözlemi anlatılıyordu.

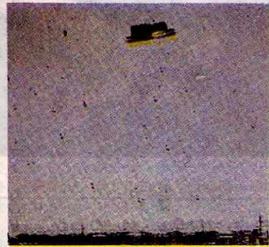
Olayı yaşayanlar resmi devlet görevlisi oldukları için adlarının yazılmasını istemiyor-lar. Mektupta özetle şunlar yazıldı:

"28 Mart 1983 gecesi gemiye geldiğimde, nöbetçi personelin gökte çok parlak bir yıldızı seyrettiklerini gördüm. Çok parlak bir yıldızdı, sanki fazla yakındaydı.

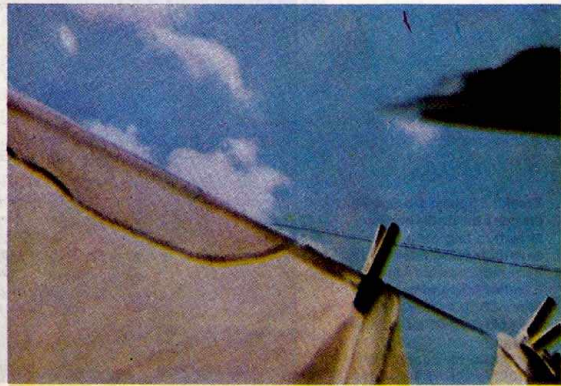
Radar subayı arkadaşım, gökyüzünün bu bölgesinde bu kadar parlak bir yıldızın olma-ması gerektiğini söyledi. Beraberce köprü

Emekli Yüzbaşı Doğan Sum (sağda) bir trafik kazası sırasında felç oldu. Çok sevdiği mesleğinden ayrılmak zorunda kaldı. Kendini fotoğraf çekmeye verdi. 28 Ekim 1981 günü çektiği fotoğraf hayatının fotoğrafı oldu. Çünkü fotoğrafta bir uçandaire görülüyordu.

Gölcük'te 28 Mart 1983 günü yaşanan olayın krosisi (üstte). Ne yazık ki, fotoğraf yok! Oysa, benzer olayların birçok batı ülkesinde fotoğrafı var. Amerika'da Los Angeles'ta 3 Ağustos 1965'te görülen cisim Gölcük'tekine ne kadar benziyor (solda). Yine Amerika'da 1969'da çekilen fotoğrafta da bir başka uçandaire görülüyor (altta).

üstüne çıkarak seyir dürbünü kurdurduk ve baktık.

Bakar bakmaz bir hayret çılgılığı attım. Yıldız sandığımız cisim, çok net bir biçimde görülen bir uçandaireydi. Daha önce gördüğüm uçandaire fotoğraflarına çok benziyordu.

Havadaki aslı dururken hem hafifçe sallanıyordu, hem de sağdan sola doğru dönüyordu. Bu arada etrafına da kızılmsı ışıklar saçıyordu."

Başkaları da görüyor

"O anda kendimden süphelendim. Belki bu cisim ben kendiliğimden hayal ediyor veya gördüğümü sanıyordum. Önce yanımdaki arkadaşşıma, sonra da köprü üstü nöbetçisine bakmalarını söyledim.

İkisi de bakıktan sonra hayretlerini gizleyemediler. Benim gördüğüm cisim gördüklerini söylediler. Artık üçümüz de emindik. Tekrar tekrar defalarca uçandaireyi izledik. Tahminen yarım saat sonra uçandaire büyük bir hızla hareket etti ve İzmit yönüne doğru uzaklaştı. Açıkçası bir uçandaireyi görmek, onun gerçek bir cisim olduğunu izlemek bizi gururlandırmıştı. Sonradan olayı anlattığım arkadaşların bazıları inandı, bazılarıysa gülüp geçtiler..."

Fotoğraf yok

"İki ay kadar sonra Hürriyet gazetesindeki fotoğrafı görünce aklım başıma geldi. Biz uçandaireyi izlerken, aşağıya gidip bir fotoğraf makinesi almayı ve fotoğraf çekmeyi düşünmemiştik. Eğer bunu düşünseydik, şimdi elimizde kesin bir kanıt olacaktı.

Yaşadığım bu olay, dünyadaki yaşamın varlığının güzel bir kanıtı. Bir gün tüm insanların bu görünür gerçeği, kabul edeceklerine inanıyorum..."

Neden Gölcük?

Gölcük'teki bu iki gözlem acaba bir rastlantı mı? Bu olayların bizim bilmediğimiz başka tanıklar var mı?... Bu sorular şimdilik cevapsız...

Sonra neden Gölcük? Herkes bilir ki, Gölcük demek Türk Donanması demektir. Akla binbir tane fantezi geliyor. Acaba bilinmeyen güçler, her ülkede önemli yerleri sürekli gözaltında tutuyorlar da, haberimiz mi yok?..

Medyumdan siyah tozlar döküldü

İzmirli medyum Sevgi Çağıl, celse sırasında inanılmaz olaylara neden oluyor. Birden, elinde güller, siyah tozlar, mücevherler bitiveriyor. Arkadaşımız Ata Nirun ve Nilgün Tazbaz, onun ruhsal âlemlle ilişki celselerinden birine katıldılar.

SEVGİ ÇAĞIL'IN medyumsal özelliklerinden en önemlisi, kuşkusuz apor olaylarıdır. Apor, var olmayan bir cismin celse sırasında aniden belirivermesidir. Buna, ruhçuluk alanında çok az rastlanır.

Celseye katılan kişilerin medyumun elinde gördükleri cisimlerin, ruhsal âlem tarafından gönderildiği kabul ediliyor. Birçok peygamberin ve ermiş kişinin yaşamlarında böyle apor olayları yer almıştır...

Boşluktan akan sular

Sevgi Çağıl'ın celselerine katılan bir tanık, gözleriyle gördüğü bir apor olayını şöyle anlattı:

"Celsenin ortalarında bir yerlerdeydik. Sevgi Hanım birden konuşmasını kesti ve ellerini kaldırdı. Ellerin arasından sular akıyordu.

Hayret ve hayranlıkla izledik. O kadar şaşırmıştık ki, herhangi bir eylem yapamadık. Olay, başladığı gibi birden kesildi."

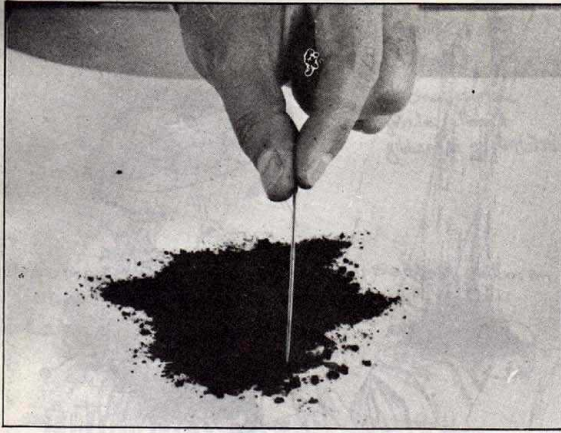
Bu kez toz...

Bir diğer olayı, celselerde hazır bulunan İzmirli araştırmacı **Kenan Tapman** anlattı:

"Sevgi Abla'nın yoğun transta olduğu bir andı. Sürekli bilgi geliyordu. **DİVİT** diye bir şeyden söz edildi. **DİVİT**'ten mürekkep yapmamız söylendi. Ama bu neydi?

O an anlamadık. Bir an için celse odasından dışarı çıktım. Birden arkamdan, 'Kenan, çabuk gel' dedi. Koşarak içeri döndüm. Sevgi Abla ellerini yukarı kaldırdı ve ellerinden siyah bir toz boşalıyordu.

Ben de ellerimi altına tuttum. Toz, avuçlarıma doldu. Bir kâğıdın üstüne topladım. Elle-

rim simsiyah olmuştur, sanki kömür tutmuş gibi. Ama işin en garip tarafı, Sevgi Ablanın ellerinde en küçük lekenin bile olmamasıydı..."

Toz duruyor

Öğrendiğimize göre, bu siyah tozun nerede kullanılacağı anlaşılamamış. Celsede bulunanlar bir miktar alıp saklamışlar. Yaptığımız incelemede tozun tipik kömür tozu görünümünde olduğunu gördük. Kuvvetli bir büyüteç altında bakılınca, toz tanelerinin çok parlak olduğunu tespit ettik.

Saç demeti ve bir çiçek

Yine celselere katılanların anlattıklarına göre, bir celsede kumral renkli bir saç demeti belirmiş. Çok güzel bir koku yayıyormuş. Bu saç demetinin kutsal bir kişiye ait olduğu söyleniyor.

Bir başka celsede ise, medyumun elinde bir gül belirmiş. Ayrıca bir de mücevherden söz ediliyor. Sevgi Çağıl'ın anlattığına göre, bu mücevher, yüzlerce yıl önce İç Anadolu'da yaşamış bir rahibeye aitmiş...

Kasada saklanıyor

Mücevheri Sevgi Çağıl bir kolye haline getirmiş, özenle saklıyor. Diğerleriye, yani saç demeti ve hâlâ solmamış bir halde duran gül, özel bir kasada saklı tutuluyorlar. İstanbul'da bir ruhçunun evinde bulunan bu kasadaki eşyalar kimseye gösterilmiyor. "Günü gelince ortaya çıkarılacaktır" deniyor.

BİLİNMEYEN için

Sevgi Çağıl'dan BİLİNMEYEN için bir celse yapmasını rica ettik. Gülümseyerek, kabul ettiğini ve böyle bir deneyi basının önünde ilk defa yapacağını söyledi...

Medyum Sevgi Çağıl'ın oluşturduğu tozlar. Yapılan inceleme sonunda bunun tipik bir kömür tozu olduğu anlaşıldı (Üstte).

Önce hazırlanıyor

Medyum Sevgi Çağıl, transa girmeden önce bir hazırlık dönemi geçirdi. Günlük yaşamda giydiği kıyafeti değiştirdi. Portakal renkli bol ve rahat bir entari giydi ve ayrı bir odaya geçti.

Yarım saat kadar sonra ona yardımcı olan bir kişi tarafından, celsenin yapılacağı odaya çağrıldı. Medyum uyur görünümündeydi. Yataktaki sırtüstü yatıyordu. Fakat, nefes alması hiç de uyuyan bir insanın nefes almasına benzemiyordu. Sık ve derin soluk alışları vardı. Sonra derinden gelen ve kendi sesine benzemeyen bir sesle konuştu:

"Sorun, bekliyorum."

Soruları biz sorduk

Bilinmeyen: Ölüm ve yaşam nedir?

Medyum: "Ölüm yokluk kapısından girip, yokluk kapısından çıkıştır. Yaşamısa, iki kapının arasındaki boşluktur. Siz mazidesiniz. Bense geçmiş ve geleceğin birleştiği noktadayım. Benimle bir baktığınız anda her şey tamam olur."

Zira bu geliş ve gidiş kapıları, bir dairenin o noktasında buluşur. Evrenin kuruluşu da böyledir. Bir çember, bir çember, bin çember. Başlangıç ve bitiş aynı noktadadır."

Bilinmeyen: Başlangıç ve bitişin sonu yok mudur? Biraz daha açıkla mısınız?

Medyum: "Başlangıcın olduğu yerde bitiş de vardır. Bitişin olduğu yerde başlangıç. Ben aynı noktada ve yerdeyim. Sizlerle devamlı olarak o daireyi katetmektediriz."

Onun için bilmek kolaydır. Bilmek rengi görmektir, sesi duymaktır, bilmek mayı halinde olmaktır. Bu üç unsur birleştiği anda şuur açılır. Sorunuz..."

BİLİNMEYEN hakkında...

Bilinmeyen: BİLİNMEYEN dergisinin başlangıç çalışmasındayız. Sizce bu başlangıç uygun mudur?

Medyum: "Her şeye bir başlangıç gerekir. Seçme senin hakkındır. Seçilme oradan gelir. Arayın ve menzili bulun. Hiçbir şey yabana değildir. Bu yıl hem kolay, hem zordur."

Zordur, çünkü ilerlemek için daima yukarı bakmak gerekir. Etrafında dolaşırsan, zirveden seyredermizsin ve daima aldanırsın. Başlangıç ve sonuç güzeldir. Arada siz varsınız..."

Ruh hakkında...

Bilinmeyen: Ruh nedir?

Medyum: "Ruh, elle tutulup, gözle görülmeyen, ama tam veda ettiği an hissedilendir. Bir hayat bir hayatı tamamlar. O ötekine gönderir ve verir ve orada tekrar başlar. Binlerce, binlerce defa."

Sen hep varsın, o hep orada. Tıpkı uçuşun su damlacıkları gibi. Hep su akıyor samırsın Ata Efendi. (Dergimiz yazan Ata Niran'a hitap ediyor.) Milyarlarca damla değişmektedir. Her

Birçok efsane, deniz ve göllerde bilinmedik türden birtakım yaratıkların yaşadığından söz eder. Gözlemlere ve bazı araştırma sonuçlarına bakılırsa bunların efsane değil, gerçek olduğu ortaya çıkıyor.

darkmalt

Sualtının bilinmeyen yaratıkları

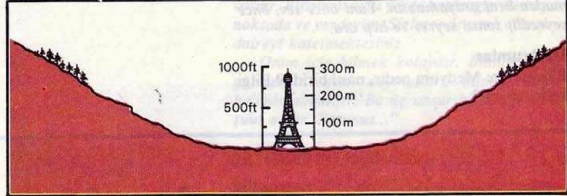
DÜNYA ÜZERİNDE hâlâ keşfedilmemiş bölgeler var. Balta girmemiş ormanlar, insan ayağının basmadığı dağlık bölgeler, ıssız adalar, derin deniz çukurları keşfedilmeyi bekliyorlar.

Özellikle okyanus, deniz ve göllerin içinde olan bitenin ne zaman ortaya çıkılabileceği belli değil. Şimdilik eldeki en önemli bilgi kaynakları efsane ve masallar, kuşaktan kuşağa anlatılan hikâyeler olarak kabul ediliyor.

Efsanelere güvenmeli

Ama bir kısım araştırmacı, bilimsel olmadığı gerekçesiyle yöresel masallar, destanlar ve diğer folklor ürünlerini hesaba katmıyor. Oysa uzun ve yorucu araştırmalardan sonra dahi, masal, destan gibi folklor ürünlerinin gerçek olmadığı değil, yalnızca tam olmadığı ileri sürülebilir.

Unutmamak gerekir ki, efsanelerden ve destanlardan yola çıkan birçok araştırmacı, canavar olarak tanımlanan yaratıkların gerçekten yaşamış ya da yaşayan gerçek hayvanlar olduklarını saptamıştır.

Ness Gölü'nün şafak vaktindeki ürkütücü güzelliği (en üstte). 1968 yılında bir grup araştırmacı, denizaltıyla 250 m derinliğe daldıklarını söyledi. Resmi kaynaklara göre 230 m olan gölün derinliği, kimi kaynaklara göre 297 m olarak gösterilmektedir. Göl çevresi yaklaşık 1,5 km uzunluğunda. Göl kenarlarının kıydan dibe doğru olağanüstü bir diklikte indiği biliniyor. Taşdığı su hacmi ve kapladığı geniş alanla Ness Gölü bilinmeyen yaratıkların yaşaması için yeterince büyüklüğe sahip (üstte).

Merakın faydası

Kimi şaşırtıcı buluşlar, insanoğlunun ulaşılması güç olan yerlere duyduğu merakla gerçekleşti. Araştırma ve keşif gezileri, ulaşılması güç olan yerlere duyulan merakın pek de yararsız olmadığını gösterdi. Örneğin, kısa bir süre önce, Kongo'nun içine giremez ormanlarında araştırmalar yapıldı.

Dünyanın en büyük maymunu olan "dağ gorili"nin yanı sıra "okapi" diye adlandırılan ve bir zürafanın başıyla bir zebranın kalça yapısına sahip olan bir cins antilop bulundu. İçinde bulunduğumuz yüzyılda keşfedilen bir başka garip yaratık da, Endonezya'nın uzak adalarında yaşayan "Komodo ejderi" olarak adlandırılan hayvandır.

Sırrını ele vermeyen göl

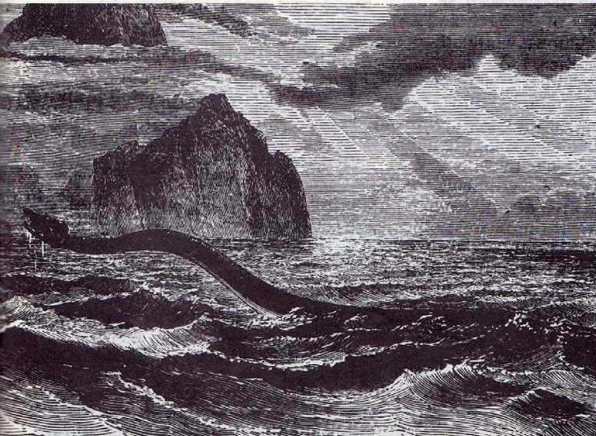
İskoçya'yı ortasından ikiye bölen Büyük Vadi (Great Glen) yarığında yer alan Ness Gölü (Loch Ness), taşıdığı gizleri bir türlü ele vermiyor. Hâlâ bilinmeyen bölgeler var.

Komodo ejderleri. Yüzyılın başında Endonezya'da bulununcaya dek kimse var olduklarına inanmıyordu (üstte).

9. yüzyılda Viking defin gemisinden kalma bir deniz ejderinin baş figürü. İskandinav ve Kelt mitolojilerinde deniz ejderleriyle ilgili birçok efsane vardır (solda).

19. yüzyılda İngiltere'de hayvanbilim araştırmalarına göre çizilmiş dev bir deniz kertenkelesi. Aynı kitapta görülen denizyılanlarına ilişkin çok sayıda rapor da bulunmaktadır (altta).

Kimi yerlerde derinliği 300 metreye yaklaşıyor. Çevre uzunluğu 35 kilometreden fazla. Göldeki turba tortuları, görme yeteneğini azaltmış durumda. Suyun içindeki görüş uzaklığının da ancak birkaç metre olduğu biliniyor.

Bu nedenle, bu alanın incelenmesinde insan iradesi ve cesareti yeterli olmamaktadır. Bu çok geniş tatlı su gölünün gizlerini ortaya çıkarmak için gelişmiş teknolojik aygıtlar gerekmektedir.

Telgraf kabloları sayesinde

Denizlerin karanlık diplerine karşı ilk bilimsel nitelikteki ilgi, 1850'lerde uyandı. Bu yıllarda telgraf kablolarının yerleştirilmesi, bu bilginin nedeni oldu. Ancak 1830 metre derinlikten deniz hayvanlarının kabuklarıyla kaplanmış, zedelenmiş bir kablo çıkarılıncaya dek 550 metrenin altında canlı yaşamadığı düşünülüyordu...

Deniz dibi keşfediliyor

19. yüzyılda denizcilikte önde gelen ülkelerden biri olan İngiltere, Challenger araştırma seferlerini başlattı. Böylelikle, okyanus bilimi çalışmalarının öncüsü oldu.

Challenger keşif heyeti, 1871 ve 1876 yılları arasında dünyanın her tarafında deniz dibini taradı ve sondaj yaptı. Tatlı su dünyasını keşfetmek konusunda duyulan isteksizlik, Challenger keşif heyetinin lideri olan John Murray'nin kişisel bir riski göze almasıyla bir ölçüde sona erdi.

Murray ve ekibi, İskoç göllerinde ilk derinlik ölçme taramasını gerçekleştirdiler. Bu tarama, karalar arasına sıkışmış olan suların derinliklerini ortaya koyan bir sondaj çalışması oldu.

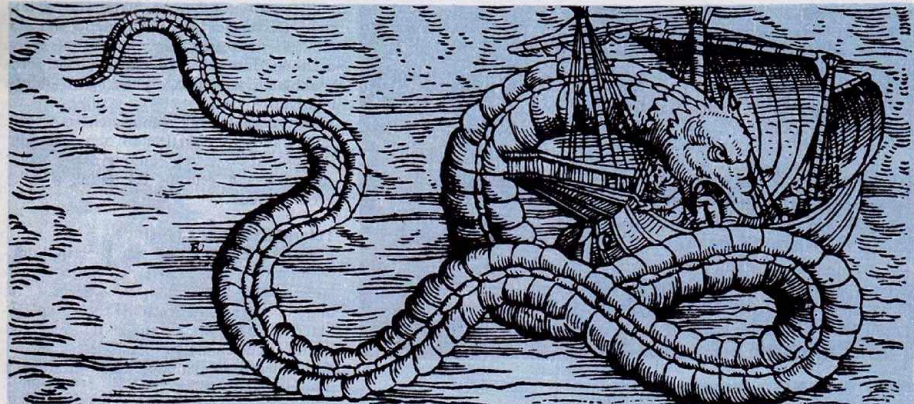
İskoçya Gölleri

İskoçya göllerinin en büyükleri, yalnızca kapladıkları alanla değil, derinlikleriyle de önem kazandılar. Örneğin Morar Gölü, 305 metreden daha derindir. Bu derinlik çevre denizlerdeki derinliğe yakındır.

İskoçya gölleri, İskandinavya ve İrlanda'daki fiyorda benzeyen göllerle aynı zamanda oluşmuştur. Oluşum döneminden sonra gelen buzul çağında, vadiler ve kara çukurları, buzullar tarafından iyice oyuldu ve derinleşti. Bu derinleşme günümüzden 10.000 yıl öncesine dek sürdü.

Derinleşen bu vadiler arasında, Ness Gölü'nün bulunduğu Büyük Vadi de bulunmaktadır. Buzul çağının hemen sonrasında eriyen buzul suları denizlerin yükselmesine neden olmuştu.

Bu zaman aralığında, kimi göller, suları yükselen denizlerle birleşti. Ancak buzulların ağırlığından kurtulan karalar yükselince, göllerle denizler arasındaki bu bağlantı da ortadan kalktı. Böyle bir evrim geçiren Ness Gölü, bugün deniz seviyesinden 16 metre yüksektedir.

Oluşum döneminde göllerle denizler arasındaki bağlantıdan dolayı Ness Gölü'nde görüldüğü söylenen yaratıklar, kimi masallardaki deniz canavarı arasında benzerliklerin olması ilginçtir.

Bitki değil, hayvan

Vikingler, uzun gemilerinin pruvasına deniz ejderinin baş figürünü yerleştirirlerdi. O zamanlardan beri, İskandinav ve Kelt folklorunda uzun boynlu, sırtında bir dizi çıkıntısı olan bir yaratıktan söz edilir.

Bergen Piskoposu Erik Pontoppidan'ın 1752'de yayınlanan "Norveç'in Doğal Tarihi" adlı kitabında, arada bir Norveç açıklarında görülen 2 deniz canavarının olduğu yazılır. Bu canavarlardan ilki, balıkçı masallarına ve efsanelere konu olan yuvarlak, yassı ve birçok kolu olan "Büyük Kraken" di.

1870'lerde Newfoundland kıyılarına vuran kalıntıların dev mürekkepbalığı ölümlerine ait olduğu saptanınca, Kraken efsanesinin kökeni de anlaşıldı. Oysa 1852'de, bir Fransız bilim adamı, aynı tür kalıntıları bitki olarak tanımlamış, masallarda sözü edilen hayvanın doğa yasalarına aykırı olduğunu, bu tür canlıların var olmadığını söylemişti.

Bu olay, Challenger seferlerinin başlatıldığı döneme rastladı ve insanlığın okyanuslardaki gizleri açıklayabileceğinin, okyanusları keşfedebileceğinin işareti oldu.

Bir denizyılanı

Piskopos Pontoppidan'ın "mitsel" yaratıklarından ikincisi, "Soe-Orm" adındaki denizyılanıydı. Pontoppidan'ın topladığı veriler arasında en önemlisi, Bergen Kralık Donanması Kumandanı General Lorenz von Ferry'nin bir raporudur.

Rapor, yılanı benzeyen, suda dikey hareket eden bir yaratıktan söz ediyordu.

"Sıcak ve sakın bir gündü. Rüzgâr olmadığı için Ferry'nin kadirgâsı kürək çekilerek ilerli-

Konrad von Gerner'in 1598'de yayınlanan "Fischbuch" (Balık Kitabı) adlı yapıtından bir resim. Resimdeki denizyılanı denizcilerin karşılaşabilecekleri en büyük tehlikelerden biri olarak kabul ediliyordu (en üstte).

İskoç göllerinin, kötülük saçtığı kabul edilen su perisi. At şekline girerek su kenarlarında saklandığı ve insan kurbanlarını beklediği söylenirdi (üstte).

yordu. Ferry, dümencinin ve kürəkçilerin işbaşında olmadığını fark ettiğinde, kamarasında kitap okuyordu. Güverteye çıkarken tayfaların bir denizyılanı uzaklaştırmaya çalıştıklarını öğrendi. Denizyılanları masal yaratıkları olarak kabul eden, söylentilere inanmayan Ferry, yarınga yaklaşılmasını emretti."

Atın yelelerine benziyor

Ferry, kısa bir süre sonra denizyılanını gördü. Yaratığın gri başı, su yüzeyinden yaklaşık 1,5 metre yüksekte duruyordu. Büyük bir ağız ve gözleri vardı. Boynunda bir atın yelelerini andıran 7-8 çıkıntı vardı. Aralarında yaklaşık 50 cm'lik uzaklık bulunan bu çıkıntılar tek sıra halinde dizilmişlerdi. Ferry, tüfekte ateş edince yaratık suya daldı ve kayboldu. Daha sonra Bergen'de yapılan soruşturmada, iki tayfa, gördüklerinin gerçek olduğuna dair yeminli ifade verdiler.

Birçok gölde var

İskandinavya'da göllerde yaşayan garip yaratıklara ilişkin birçok hikâye anlatılır. Lake Suldal ve Lake Storsjö göllerinde 19. yüzyılda kalma garip yaratıkları yakalamak için kullanılan araçlar, bugün de görülebilir.

Kuzey Amerika'daki Okanagan Gölü'ne ve İzlanda'daki Lagerflot'a ilişkin aynı tür hikâyeler vardır. Söylentilere göre, İzlanda'da Connemara Gölü'nde "Pooka"lar, göller bölgesindeki göllerde de su perileri ya da su atları yaşamaktadır.

Belge ve raporlar

Su perileri ve su atları Kuzey İskoçya folklorunda da yer alır. Ness Gölü'ndeki su canavarından söz eden ilk yazılı metinler de MS 565 yılındaki bir olayı anlatır. Bu metin St. Adaman'ın "St. Columba'nın Yaşamı" adlı eserinin bir bölümüdür.

Burada, dindar bir adamın bir su canavarından, dua ederek kurtuluşu anlatılır. Bütün bu merak uyandırıcı verilere rağmen, yakın

Uzaylılar dünyada kol geziyor

Yıllardan beri dünyanın çeşitli yerlerinde birtakım insanımsı yaratıklar gözleniyor. Anlatılanlara göre, bu yaratıklar daha çok yeryüzüne inmiş bir uçandaire yanında görülüyorlar...

1950'LERDEN BERİ uçandaireler ve insanımsı yaratıklarla ilgili gözlemler hiç eksik olmuyor. Hatta aynı zamanda değişik yerlerde çok sayıda olay yaşanıyor.

Uzmanlar, böyle dönemlere "uçandaire dalgası" adını verdiler. Sanki koskocaman bir uzay filosu gizlice dünyaya yaklaşıyor. Bu filoda yaşayan insanımsılar, araçlarına binip, dünyanın çeşitli yerlerine uzanıyorlar.

Olaylı yıllar

Eldeki raporlara göre olayların en yoğun olduğu devre 1954 yılıdır. En çok da Kuzeybatı Avrupa ve özellikle Fransa'nın adı geçiyor.

O yıldan beri yoğun dalgalar 1957-1958 yıllarında (Amerika ve Avustralya'da) 1962-1963 yıllarında (Güney Amerika'da), 1963'te (ABD'de), 1965'te (Dünyanın her yerinde) ve 1977-1978 yılları arasında (İngiltere ve İtalya'da) görüldü.

1954 dalgası çok karmaşıktı. Bir ara olaylar öylesine arttı ki, dünyada başka şey konuşulmaz oldu. Bu döneme ait gözlem raporlarında, hep insanımsı yaratıklardan söz ediliyor.

Omza dokunan yaratık

10 Eylül 1954 tarihinde, Fransa'da ünlü "Quarouble Olayı" yaşandı. Bu olayla ilgili hazırlanan raporlarda dalgıç kıyafetli olan garip cücelerden söz ediliyordu. Bir de uçandaire vardı. Bu araç ışığıyla çevresindeki canlıları hareketsiz hale getiriyordu.

Bundan tam 7 gün sonra Fransa'nın Cenon yakınlarından diğer bir rapor geldi. 17 Eylül 1954'te gece saat 10.30'da bisikletiyle gitmekte olan bir çiftçi birdenbire kaşınmaya başladı.

Bisikletinden indi ve yavaş yavaş hareket edemez hale geldi. İlerde yol üstünde acayip bir cisim gördü. Dalgıç giysileri giymiş olan küçük bir yaratık kendisine doğru ilerledi. Garip sesler çıkardı.

İlerdeki cisme girmek için geri dönmeyen önce çiftçinin omzuna dokundu. Cisim, yeşil parlayıp şimşek gibi hareket etti. O giderken çiftçi yeniden hareket yeteneğine kavuştu.

10 gün sonra

Fransa, sanki özellikle seçilmişti. 27 Eylül 1954'te akşam saat 20.30'da bir Fransız çiftçinin 4 çocuğu Jura Dağları'nın tepesindeki Premanon'da babalarının ağlında oynuyordı.

Köpeklerinin havladığını duydular. En büyük çocuk ne olduğunu araştırmaya gitti. Dikdörtgen biçiminde bir yaratıkla karşılaştı.

Bu yaratık sanki alt kısmı ikiye ayrılmış gibi oturuyordu.

Çocuk ona çakıl taşlarıyla birlikte bir de oyuncak ok attı. Bundan sonra da yaratığa dokunmak istemişçesine bir davranışta bulundu.

Fakat görünmez bir güç tarafından bir anda yere yıkıldı. Bağırarak ayağa fırladı. Korku içinde bahçede koştu. Yaratığın da ağaçlığa doğru yalpalayarak kaçtığını gördü.

Parlayan kırmızı küre

Aynı gün çiftçinin çocukları 150 metre kadar tede çimenlerin üzerinde kıpkırmızı parlayan bir kürenin durduğunu gördüler. Ertesi gün jandarmalar 4 metre çapında bir dairesel alanın üzerindeki otların ezilmiş olduğunu saptadılar.

Bir dalgıç (!) daha

9 Ekim 1954'te akşam saat 19.00'da Fransa'da Poitier yakınlarında Lavoux'da bisikletiyle giden bir işçi 1.3 m uzunluğunda garip bir yaratıkla karşılaştı. Bu yaratık da dalgıç giysisi giyiyordu.

Kafası olması gereken organı ise, aradan gözlerinin görüldüğü, her yanı saçla kaplı bir şeydi. Bir dakika kadar yol üzerinde ayaklarını sürürerek yürüdü. Sonra yandaki ağaçların arasında kayboldu.

Bir gün sonra

10 Ekim tarihinde akşam 18.30 sıralarında, Kuzezydoğu Fransa'da Pournoy-La Chétive'de (Moselle bölgesinde) paten yapmakta olan 3 çocuk çok parlak bir aracın yere indiğini gördüler. Rahip cüppesine benzeyen, siyah torba gibi elbisesi 1.2 m uzunluğunda insanımsı bir yaratık bu makineden çıktı.

Çocuklar daha sonra bunu "hortlak" olarak tanımladılar. Yüzü kıl içindeydi ve kocaman gözleri vardı. Elinde, göz kamaşuran bir

el feneri tutuyordu.

Anlaşılmayan bazı sözler söyledi. Çocuklar korku içinde kaçmaya başladılar. Arkaya baktıklarında aracın hızla göğe yükselmekte olduğunu gördüler.

1 metre uzunluğundaydılar

Ertesi gün Fransa'nın Atlantik kıyılarında Royan yakınlarında Tapignac'ta 3 tüccar otomobille gidiyorlardı. Aniden kırmızı bir parlaklığın çevreyi ve göğü aydınlattığını gördüler.

Saat 7.30 sulanıydı. Durup arabadan indiler. 250 metre kadar uzakta kırmızı-turuncu renkli disk biçiminde bir cisim duruyordu. Cisim yerden 10 metre kadar yüksekteydi. Birkaç saniye sonra ağaçların arasında kayboldu. Yine de ışığı görülmüyordu.

Adamlar bu ışığa doğru yürüdüler. 400 metre kadar uzakta cismi buldular. Şimdi yere inmişti. 1 metre uzunluğunda 3 yaratık aracın altında bir şeyler yapıyorlardı. Daha sonra bu küçük yaratıklar cismin içinde kayboldular. Gemi hızla renk değiştirerek, süratle hareket etti ve gökyüzünde görünmez oldu.

Tanıklar

Bu olayları yaşayan tanıkların hem sayıları çoktur, hem de bunlar değişik yaşlarda ve değişik mesleklerdendir.

Gördüklerini rapor edenler arasında araştırmacılar, maden arayıcıları, çiftçiler, işadamları, çocuklar, bir hayvan yetiştiricisi, bir işçi ve bir profesör bulunmaktadır.

Olayları yaşayanlar çok tedirgin olmuşlar, korkmuşlar veya şaşırılmışlardır. Bazıları sürekli olarak yaşadıkları olaydan söz etme ihtiyacı içindedirler veya olayı yetkililere rapor etmeleri için içlerinde bir dürtü vardır. Fakat böyle davrandıktan sonra çoğunluk hiç anlatmamış olmayı dilerler.

Kıtap yazarlar

Bu tür binlerce tanıktan yalnızca birkaç tanesi

1963 yılında İngiltere'de bazı genç insanların ürküten siyah ve kafasız yaratığın bir ressam tarafından çizilmiş resmi (en solda).

Papaz cüppesi gibi giyisili, surat yerine kara saçları olan ve çocuklar tarafından "hortlak" diye tanımlanan yaratık, 1954 yılında üç Fransız çocuğu tarafından görülmüştü (solda).

1971'de Finlandiya'da bir orman işçisi, karşılaştığı garip yaratığa dokununca, vücudunda ağır yanıklar meydana geldi (altta).

tanınmayı ister. Konuşmalar yapmak için geziye çıkar; ya da başından geçeni anlatan bir kitap yazar.

Finlandiya: 1971

İnsanimsızlarla ilgili raporlar giderek çoğalmaktadır. 5 Şubat 1971'de öğleden sonra saat 15.00'te Finlandiya Kinnula'da 2 orman işçisi, yere inmiş bir uçandaire gördü. Bu cisim sırığa benzeyen 3 ayak üzerine, işçilerin çalıştığı açık alana inmişti.

Önünde bir merceği olan başlığı ile birlikte tek parça yeşil bir elbise giymiş 1 metre-den daha kısa yaratık, cisimdeki bir yanaktan çıkarak işçilere doğru ilerledi. Yaratığın ellerinde parmak yoktu ve el uçları yuvarlaktı.

İşçilerden biri, elinde çalışan testeresi ile yaratığa doğru ilerledi. Yaratık, geri çekilerek aracına yaklaştı. Aynı anda işçiler araçta başka yaratıklar da olduğunu gördüler. İşçilerden biri bir hamle yaptı. Yaratığı ayağın- den yakaladıysa da, eli yandı. Bu yabancını yaratık aracına bindi ve araç aceleyle hareket etti...

İşinlenen uzaylı

Bu olaydan bir yıl önce, 7 Ocak 1970 tarihinde Imajarvi yakınlarında 2 Finli kayakçı dinleniyorlardı. Başlarının üzerinde çevresi sise bürünmüş kubbeli bir diskin belirmediğini gördüler.

Bu cisimden, yere doğru dikine bir ışık demeti iniyordu. Işık karnı üstüne vurduğunda karı eritiyordu. Ayrıca kıvılcımlar çıkıyordu. Birdenbire ışık demetinin içinde küçük bir varlık belirdi...

Bu yaratığın ince kol ve bacakları, çengelli bir burnu, yeşil tek parça elbisesi vardı. Ayrıca çizmeleri ve parlak koni şeklinde bir şapkası vardı. Kendisi ise ancak 1 metre uzunluğundaydı.

Kayakçılardan birine doğru bir kutu yöneltti. Bundan sonra hem ışık, hem de yaratık bir anda kayboldu. Disk biçimindeki araç da gitti. Bu olaydan sonra Aarne Heinonen adındaki kayakçı aylarca hasta yattı.

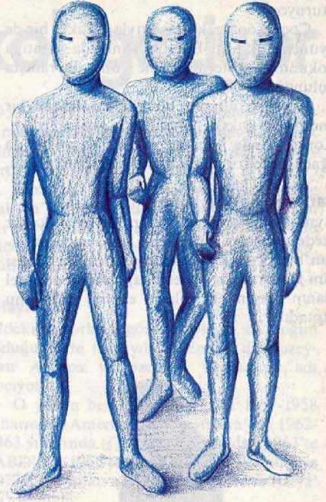
Bir olay da Arjantin'den

1963'ün 12 Ekim gününün erken saatlerinde, bir kamyon sürücüsü olan Eugino Douglas'ın gözleri, yolda gördüğü ışıktan kamaştı. Arjantin'de Cordoba'da Monte Maiz yakınlarındaydı. Kamyon bir hendeğe yuvarlandı.

Douglas, yol kenarında bulunan koskocaman madensel cismi görebilmek için kamyon- dan çıktı. Ortalama 4 metre boyunda olan üç tane robot gibi varlık kapıda görüldü. Başla- rında miğferleri ve gövdelerine yapışan giysileri vardı.

Douglas, onlara birkaç el ateş etti ve kaçtı. Fakat cisimden kendisine yapılan bir işlemle, vızlıtı gibi bir ses çıktı ve batma duyguları veren ışınlar yöneltildi. Douglas, cisim hareket edinceye kadar yerinden kıpırdımadı.

Çok rahatsız edici bir karşılaşma. Engino Douglas bu robot gibi yaratığa ateş ettiğinde yaratık bir uçandaireye binip gözden kayboldu (sağda). 1970 yılında Aarne Heinonen'in karşısına çıkan bu varlık, böyle bir karşılaşmayı hiç de istemeyen tanıgı aylarca hasta etti (altta).

Aynı zamanda Amerika'da

Amerika'da Washington'da Whidby Island'da oturan bir kadın Ekim 1963'te silindir şek- linde bir uçandaireye 3 yaratık gördü. Bunlardan bir tanesi yandan çıkarak kadına yaklaştı.

Gri renkli tek parça giysisinin yalnızca gözleri için bir açıklığı vardı. Fakat gözleri görünmüyordu. Yaratık aynı sakin haliyle gemisine geri döndü.

Bir ay sonra İngiltere'de

Bir ay kadar sonra 16 Kasım 1963'te, İngiltere'de 2 genç adam kız arkadaşlarıyla birlikte Paltwood'daki Sandling parkının yakınlarında yürüyordu. Birden 80 metre kadar ilerde, parlak bir yıldızın alçaldığını, indiğini ve ağaçların arasına girdiğini gördüler.

Altın renkli, oval biçiminde bir uçandaireydi bu. Birdenbire insan boyutlarında bir yaratık dışarı çıktı. Ayaklarını sürüyerek onlara doğru ilerlemeye başladı. Biçimini iyice seçtiklerinde siyah ve başsız olduğunu ve yarasa gibi kanatları bulunduğunu gördüler. 4'ü de paniğe kapılarak kaçtı...

Bitmedi

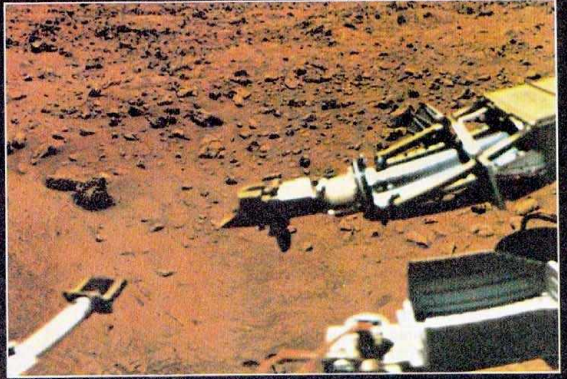
Uçandairelerden çıkan yaratıkların hikâyesi bitmedi. Ele alınıp incelenebilecek daha bir- çok olay var.

Bu olayları gündemde tutmak ve bilinme- yen gerçeğin üzerine gitmek gerekiyor. Ne olur, ne olmaz...

Gezegenerde hayat

Uzay çalışmalarının ardında daima şu sorular vardır. Başka gezegenlerde hayat var mı? Nerede ve nasıl? Bu sorular sadece bilim adamlarının değil sıradan insanların bile hiç aklından çıkmaz. Yazıda bu alanda yapılan çalışmaların bir kısmı ele alınıyor.

1976 yılında Viking I uzaygemisi tarafından çekilmiş olan kırmızı gezegen Merih'in fotoğrafları.

Merih'in yüzeyinin yakından görünüşü. Önde görülen Viking'in keşfidir. Merih'ten alınan toprak laboratuvarında incelendiğinde içinde hiçbir organik madde bulunmadığı anlaşıldı (küçük fotoğraf).

Viking II'nin, Merih'te çekip de dünyaya gönderdiği bir fotoğraf (solda).

"İNSANOĞLU SAMANYOLU'nda yalnız mıdır?", 20. yüzyılın başında bazı gökbilimciler bu sorunun cevabını bildiklerine inanıyorlardı. Teleskoplarını Merih'e çevirdiler. Bu gezegende bazı anlamlı işaretler gördüklerini düşünüyorlardı.

Onlara göre Merih'te ölmek üzere olan bir ırk, bu gezegenin yanıp kavrulan çöllerine karşı son yaşam savaşını veriyordu...

Merih'te sulama kanalları

Gökbilimciler, Merih'te kanallar gördüklerini iddia ettiler. Bu sulama kanalları gezegenin kutuplarından ekvatoruna su taşımak üzere yapılmıştı.

İlk kez, uzayda bir zekânın var olduğu varsayımını destekleyecek bir kanıt bulunmuş gibiydi. Bu olay dünya kamuoyunu âdeta yerinden oynattı.

Mariner 4 uzayda

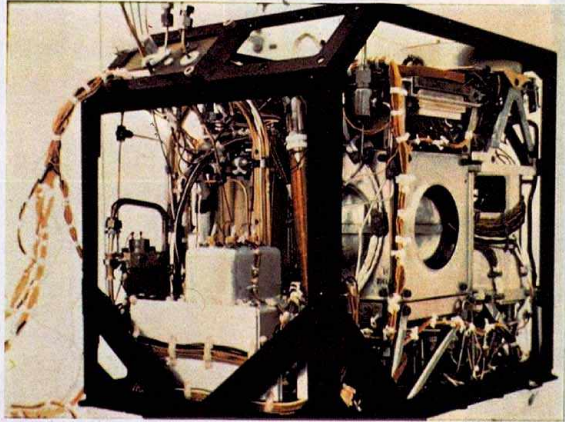
Uzayda olabilecek bir zekâyâ karşı ilgi gide-rek artıyordu. Birçok bilimsel kuruluş, diğer gezegenlerde, zekâsı olan canlı varlıkları aramak üzere büyük yatırımlar yapmaya başladı.

Amerika'nın 1965 yılında Mariner 4 uzay gemisini uzaya fırlatması ilk önemli adımdır. Bu konuda Amerika Uzay Araştırmaları Merkezi NASA'nın bir sözcüsü şöyle dedi:

"Programımızın başlıca amaçlarından biri, diğer gezegenlerde yaşam olup olmadığını ara-maktır..."

Fotoğraflar geliyor

Mariner 4'ün kameraları Merih'e çevrilmişti. Alınan fotoğraflar radyo sinyalleri aracılığı

Viking'in yengeç gibi kepeçsi ile toprağı alıp hemen inceleyen laboratuvar (üstte).

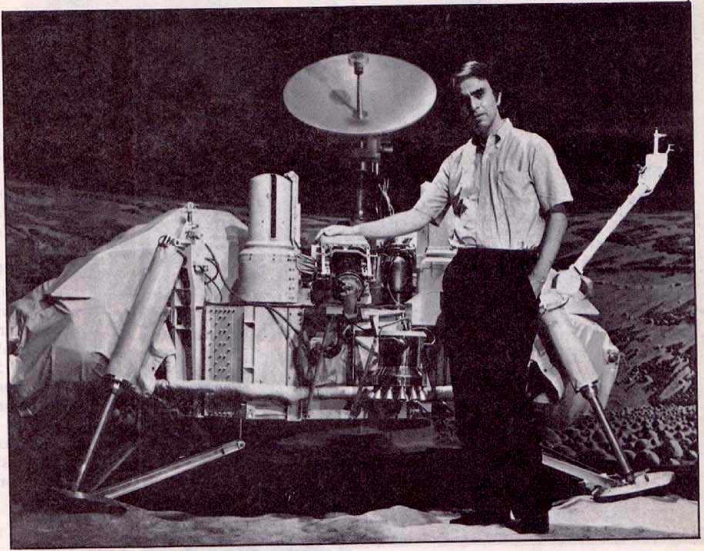
ile dünyaya gönderiliyordu. Bu fotoğraflar hiç beklenmedik ve düş kırıklığı yaratan bir gerçeği ortaya koydu. Merih, Dünya'dan çok Ay'ın yüzeyini andıran bir biçimde kraterlerle doluydu. Görünüşte yaşamla ilgili hiçbir belirti yoktu.

Mariner 9

1975 yılında Amerika'nın Viking I uzay aracı Merih'e indi. Bu olay uzay çalışmalarında en güç teknik başarılarından birinin gerçekleşme-siydi.

O zamanlar bir NASA sözcüsü bu konuda

Amerikalı Gökbilimci Dr. Carl Sagan'ın Viking uzaygemisinin bir maketi ile fotoğrafı. Dr. Sagan, yalnızca bizim Samanyolu'nda Dünya gibi on binlerce gezegen olduğuna inanmaktadır (sağda).

şöyle konuşmuştu:

"Viking I'in Merih'e inişi ile dünya halklarının uzay bilimine olan ilgisi çok büyük ölçüde artacaktır."

Viking I'in içinde küçük fakat çok güçlü bir laboratuvar vardı. Bu laboratuvarın çalışması Dünya'dan kumanda ediliyordu.

Ne yazık ki, Viking I gibi bir aracı Merih'e indirdikten sonra, bir parça toprak alıp tekrar Dünya'ya döndürmek mümkün değildi. Bu yüzden laboratuvar incelemesini orada yapacak, Dünya'ya sonuçlarla ilgili bilgi gönderecekti.

Bilim adamları Merih toprağında canlı organizmalar saptayabilmek umunduydılar. Oysa Viking I tarafından yapılan deneylerin tümü olumsuz sonuç verdi. Bu koşullarda, eğer Merih'te yaşam varsa, bu yaşamın çok ilkel olduğu sonucuna varıldı.

Zekâsı olan canlı varlıklar konusuna gelince, herhalde NASA onları, başka bir gezegende aramak zorunda kalacaktı!

Yaşamın ortaya çıkışı

Merih'te canlı bulma çalışması böylelikle başarısızlıkla sonuçlandı. Bazı kimselerin uzayda zekâsı olan canlılar bulunması konusundaki inançları sarsıldı. Diğer gezegenlerde yaşam aramanın anlamsız olduğunu düşünmeye başladılar.

Onlara göre insanoğlu Dünya'da yalnızdı. Sadece Dünya, yaşamın sürdürülmesini sağlayan özelliklere sahipti. Fakat 1935 yılında Amerikalı Kimya Profesörü Stanley Miller tarafından yapılmış olan bir deneyin sonuç-

Amerika'da California Üniversitesi'nde kimya profesörü olan Dr. Stanley L. Miller'in (altta) 1953 yılında yaptığı kimya deneyleri, hayatın temeli olan aminoasitlerin kolaylıkla oluşturulabileceğini kanıtladı.

ları incelendiğinde gerçeğin böyle olmadığını ortaya çıkı.

Prof. Miller'in deneyinde, şimşek biçiminde yapay elektrik akımları özel bir bileşimden geçirilmisti. Bu bileşim, su, amonyak, metan ve hidrojenin oluşuyordu. O zaman Dünya'nın atmosferinin bu maddelerin bileşiminden oluştuğuna inanılıyordu.

Bir hafta sonra bu bileşimde yaşam için gerekli olan en basit iki aminoasit oluştu. Çağdaş araştırmalarla daha sonra yapılan buluşlar Dünya'nın atmosferinin daha eskiden, gerçekten de karbondioksit ve sudan oluştuğunu ortaya koymuştur.

Prof. Miller'in deneyi karbondioksit, su ve içlerinde çok az miktarda nitrojen bulunan bileşimler kullanılarak yapıldığında da aynı sonuç elde edildi. Yine basit aminoasitler oluştu.

Burada açıkça ortada olan bir sonuç vardı. Bazı basit koşullar altında bu karmaşık moleküller her zaman oluşmaktaydı. Yani, canlı organizmaların ortaya çıkması sürecinin başlatılması için, hiç de gizemli bir madde gerekmiyordu. Dünya gibi gezegenlerde de yaşamın birdenbire ortaya çıkmaması için bir neden yoktu...

Gezegenerlerde hayat

Amerikalı Gökbilimci Dr. Carl Sagan uzay araştırmaların alanında en önemli bilim adamlarından biridir. Sagan, Samanyolu'nda Dünya gibi ve dolayısıyla da canlı varlıkların yaşayabileceği on binlerce gezegen olabileceğini belirtmektedir.

Gerçek yaşamın ortaya çıkmasıyla moleküllerin oluşmasını sağlayan zincirin halkaları olağanüstü karmaşıktır. Aynı zamanda da önceden bilinmeyen uygun koşulların birbirleriyle bağlantılarına dayanır. Bu nedenle, biyologlar, uygun koşulların var olduğu her 10' gezegenden yalnızca bir tanesinde yaşam olabileceği sonucuna varmışlardır.

Bu sonuç bile abartmalı olabilir. Akıllı canlı varlıkların barındıran gezegenin aranması çok uzun ve çok ince bir iştir...

Uyarlıkların yok olması

İşin bir de şu yanı var. Bir gezegende hayat olmayabilir. Bu, o gezegende hiçbir zaman hayat olmamış, demek değildir.

Çünkü akıllı varlıkların ortaya koydukları çok gelişmiş bir uygarlığın bile, şu veya bu nedenle yok olması söz konusudur.

Belki Merih'te önceden bir uygarlık vardı da, sonradan yok oldu. Bunu kesin olarak kim bilebilir?

Uyarlıkların süresi

Gezegenlerde uygarlıklar ortaya çıktığı, fakat bunların çok kısa sürdüğü hakkında teoriler var. Gelişmiş bir uygarlığın ne kadar süre varlığını koruyacağı da değişik yollarla hesaplanmıştır.

Amerika'da Kolorado'da Boulder'daki Fiske gözlemevinde çalışan bir radyo-gökbilim araştırma mühendisi çok ilginç görüşler ortaya attı. Gerrit Verschuur adındaki bu bilim adamı, gezegenlerde olduğu kabul edilen uygarlıklar hakkında araştırmalar yapmıştı.

Verschuur'a göre, eğer bu gezegenlerdeki uygarlıklar çok uzun süre yaşamadan ortadan kalkıyorlarsa, o zaman tüm Samanyolu'nda 10 veya 20'den fazla uygarlık olamaz.

Hesaplar Dünya'ya en yakın uygarlığın, Dünya'dan en az 2000 ışık yılı uzakta olduğunu göstermektedir. Bu koşullarda, o uygarlığa ulaşmak olanaksızdır.

Verschuur, eğer uygarlıkların yaşamlarının kısa olduğu kabul edilirse, o zaman Dünya'nın Samanyolu içinde bu sırada tek

Gerrit Verschuur Amerika'da Colorado'da Boulder'daki Fiske gözlemevinde çalışan yetenekli bir radyo astronomi araştırma mühendisidir. Samanyolu'nda bizimkine benzeyen yalnızca 10 veya 20 uygarlık olabileceğini söylemektedir (en Üstte).

1959 yılında fizikçi Guiseppe Cocconi ile birlikte kendî mesajlarımızı göndererek yıldızlararası mesajları çektiğimiziz belirlen Profesör Philip Morrison (üstte).

uygarlık olduğunun kabul edilmesi gerektiğini de belirtmektedir.

Uygarlıkların yaşamlarının 10 milyon yıl gibi çok daha uzun bir süre olduğu kabul edilse bile, iletişim kurulabilecek topluluklar en az 100 ışık yılı uzakta olacaktır. Verschuur biraz da umutsuzca şöyle demektedir:

"Belki şu anda bir yerlerde birtakım uygarlıklar var. Işık hızı ile giden araçlar yapıp onlara doğru yola çıksak bile, biz oraya ulaşmadan yok olacaklardır. Çünkü çok uzaktalar ve uygarlıklar ise kısa ömürlü..."

Uzaydan gelecek işaretler

Fakat tüm bunlar birer varsayımdır. Uzayda başka akıllı varlıkların bulunup bulunmadığını saptamanın tek yolu, uzaydan gelecek işaretleri aramaktır.

Bu konu 1959 yılında Philip Morrison ve Guiseppe Cocconi adlarındaki iki fizikçi tarafından ortaya atıldı.

Bu bildiride gezegenlerarası bilgi alışverişi için radyo konusunda uzmanlaşmış gökbilimcilerin araştırma yapmaları gerekliliğinden söz ediliyordu. Bu nokta hâlâ önemini korumaktadır...

Uçandaireler

Dünya'nın uzaydakilerle ilişkisi içinde olduğu inancer giderek yaygınlaşmakta ve Dünya'nın uzaylılar tarafından ziyaret edildiği görüşü benimsenmektedir.

Böyle bir bakış açısı uçandairelerin görüşmesine dayanmaktadır. Uçandairelerin ise ne oldukları kesin olarak saptanamamış değildir. Bunların gezegenlerarası dolaşan uzaygemileri olduğuna inanılıyor.

Her yıl hemen her ülkede uçandairelerle ilgili binlerce rapor verilmektedir. Bazıları hileli olsa bile büyük bir kısmı açıklanamamaktadır. Bu konu esrarını korumaktadır.

Hissediyorlar...

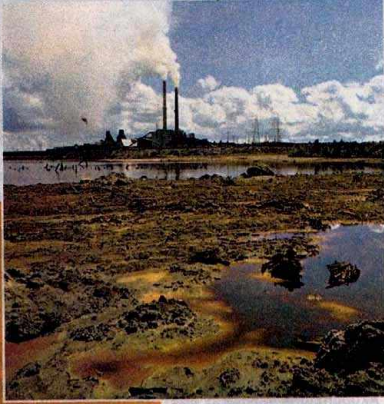
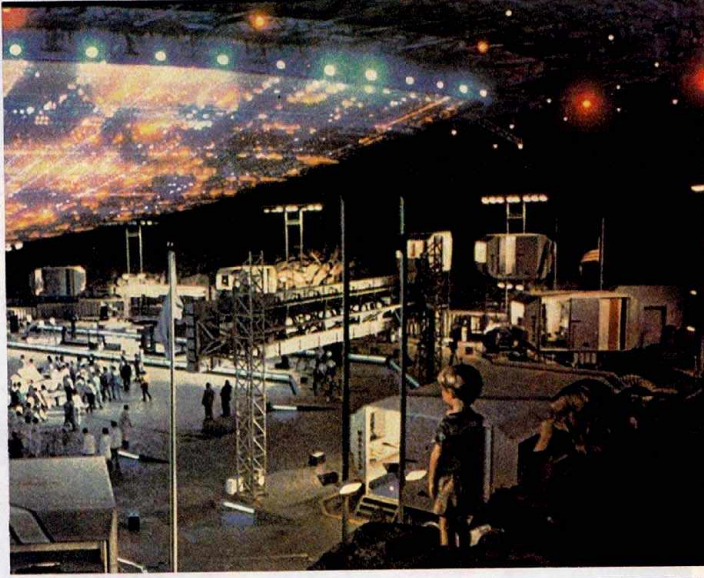
Dünya dışında bir gezegende hayat olup olmadığı kesin olarak bilinmiyor. Fakat, bugün her ülkede insanların büyük çoğunluğu Dünya dışı bir yaşamın varlığına inanıyor.

Hatta buna "inanıyor" demek de belki yanlış. Açıklaması biraz zor ama, insan başka Dünyalarda hayat olduğunu "hissediyor..."

İşin garip tarafı bu his, sıradan diye tanımlanan, yani resmi görevli ya da bilim adamı olmayan insanlar arasında daha yaygın. Acaba bu his nereden geliyor?

Belki de bunun kaynağına inebilmek, başka Dünyalarda hayat olup olmadığı sorusunun cevabını daha kolay bulacağız...

Üçüncü tür yakından karşılaşmalar filmlere de konu oldu. ABD'li ünlü yönetmen Spielberg'in "Yalnız Değiliz" sloganı, birçok insanın umutlarını yansıtmaktadır. Filmden bir sahne (sağda).

İlerlemeden yok olmaya

Belki tüm akıllı canlı türlerinde, kendilerini yok etmeye iten evrimsel bir akım vardır. Evrimsel ilerlemenin temelinde rekabet ve yaşamak için savaşmak yatar. Oysa akıllı bir varlık için rekabet, bir lokma ekmek için mücadele etmek değildir. Aynı zamanda başkalarının engellemeye çalıştıkları uzun vadeli yararlar için de savaşmak demektir. Teknolojik ilerleme ölümcül karşılaşmalara yol açmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Tabii ki, tüm teknoloji öldürmeye yönlendirilmemiştir. Fakat, yine de gelişmiş tüm teknolojilerin ürünleri öfke veya korku dürtüleri olduğunda öldürmek üzere değiştirilebilir.

Homo sapiens (yani insan türü) öyle bir noktaya vardı ki, tüm güçlerin seferber edileceği bir nükleer savaş, Dünya'daki uygarlığı belki de sonsuza kadar ortadan kaldırabilir. Böyle bir savaş gerçekleşme bile, bu uygarlık kendi gezegenini endüstri ve kimya artıklarıyla zehirleyip duruyor. Genetik laboratuvarlarında yapılan araştırmalar, bu artıkların yeni hastalıklar yarattığını ortaya koydu.

İnsanın bu gezegende 50.000 yıl önce evrim geçirdiği kabul ediliyor. Oysa teknoloji diğer yıldızlarla iletişim kurabilecek derecede ancak son 20 yılda gelişti. Sallantıda olan bu teknolojik uygarlığın kendisini yok mu edeceğini veya Dünya'da yaşamasına izin mi vereceğini ancak zaman gösterecektir.

Mucize yaratan iğneler

Nasıl iyileştirdiği hâlâ bilinmemekle birlikte, akupunktur hem bedensel hem de ruhsal bozuklukların giderilmesinde etkili bir iyileştirme yöntemi olarak kabul edilmektedir.

AKUPUNKTURUN ESRARENGİZ yanlarından biri, doğuda çok yaygın olan bu iyileştirme yönteminin batıya çok geç ulaşmış olmasıdır. Bir tek Fransa hariç. Bu ülkeye de akupunktur 300 yıl önce Cizvit misyonerleri tarafından getirilmişti.

1939'da Georges Soulie de Morant adlı bir Fransız hariciyecisi beş ciltlik "L'acupuncture Chinoise" (Çin'de Akupunktur) adlı eserini yayınladı. Bu güzel ve kapsamlı eser Fransa'da akupunktura ilginin yeniden doğmasını sağladı.

Fransa'da bugün 1500 ruhsatlı akupunktur uzmanı ve akupunktur bölümü olan 10 hastane vardır. Bu ilgi zamanla öteki Avrupa ülkelerine de yayıldıysa da, akupunktur batıda ancak 1970'ten beri ciddi bir ilgiyle karşılanıyor.

Çin'de bile karşı çıkılıyor

Çin'de akupunkturun ilginç bir serüveni oldu. 1822'de bunun şifalı otlarla iyileştirme yöntemlerinden bile daha ilkel bir yöntem olduğu ileri sürüldü. Ching hanedanının sarayında kullanılması yasak edildi.

Fakat yine de bu tedavi yöntemi kırsal

Akupunkturla gerçekleştirilen acısız ameliyat. Buna anestezi demek pek doğru olmaz. Anestezi sırasında hasta bir ilacın etkisiyle bilincini tamamen yitiriyor. Akupunkturla yapılan ameliyat sırasında ise hasta beş duyusuna da egemendir. Bıçağın deriyi kestiğini biliyor ama, acı duymuyor (en üstte).

Akupunkturda kullanılan iğneler son derece ince olup, çok az acı veriyorlar. Nasıl batırıldıkları, nerede ne kadar süre tutuldukları, nereye doğru çevrildikleri, eğer çevirmek gerekiyorsa hastadan hastaya değişiyor (üstte).

kesimde gözde olmayı sürdürdü. 1920'lerde Manchurya'daki bir salgın sırasında binlerce kişi hayatını kaybetti. Bunun üzerine Çankay-şek yönetimi akupunkturu yasak ederek, batılı iyileştirme yöntemlerini yerleştirmeye çalıştı.

Ardından gelen komünist yönetim de akupunktur uygulayıcılarına "büyük doktor" adını taktı. Onları saf dışı etmeye ve modern yöntemleri yaygınlaştırmaya başladı. Ne var ki, çok uzun süren Mao yönetimi sırasında bile akupunktur teşvik edildi. Akupunkturcularla, batılı yöntemlerle eğitilmiş doktorlar birlikte çalışmaya başladılar ve araştırma enstitüleri açıldı...

Başkan Nixon Çin'deyken

Akupunktur 1959'dan itibaren uyutmadan, ağrısız ve acısız ameliyatlara yeniden gündeme geldi.

1970'lerin başlarında Amerikan Başkanı Nixon'ın Çin'i ziyareti sırasında, yanındaki doktorlar akupunkturla yapılan kimi ameliyatlara izleme şansına sahip oldular.

Bunların hazırladıkları raporlar batıda, özellikle de Amerika'da akupunktura olan

ilginin ve bu konudaki araştırmaların yeniden canlanmasını sağladı. Bu yönetime karşı çıkan doktorlar bile konuyu daha yakından incelemeye, kendileri de akupunkturdan başarıyla yararlanmaya başladılar.

Bütün bunlara rağmen, akupunktur batıda birçok ülkede tartışmalara yol açmaktadır. Bu yöntemden yararlanan doktorların sayısı hâlâ azdır.

Akupunkturu seçen doktorlar bu konuda umutlu ve heyecanlı iseler de meslektaşları

Doktorlar, bebeğini sezaryenle doğurtarlarken, bu Çinli kadının bilinci tümüyle yerindeydi, ama acı duymadı. Uygulanan tek "anestezi" akupunkturu (altta).

tarafından kuşkuyla karşılandıkları da bir gerçektir.

Doktor olmayan akupunkturlar

Akupunkturun tıbbi yeterliliğe sahip olmayan kişiler tarafından uygulanmasına karşı çıkanlar hayli çoktur. Bunlar sterilize edilmemiş iğnelerin ve yanlış teşhisin doğurabileceği tehlikelere dikkat çekiyorlar.

Doktor olmayan akupunkturlar da bu konuda gördükleri eğitimin kendilerini hatadan koruyacak biçimde düzenlendiğini öne sürüyorlar. Bunun yanı sıra, birçok hasta da geleneksel tıbbi tedavi sonuç vermediği ya da ilaçsız iyileşmek istedikleri için akupunktura başvuruyorlar. Hatta bazı doktorlar hastalarını akupunkturlara kendileri yolluyorlar...

Tartışma sürüyor

En büyük sorun, akupunktur teorisinin temeli olan hayat enerjisi yani chi konusunda ortaya çıkıyor. Bir akupunkturu için (tıp öğrenimi görmüş olsun ya da olmasın) bu kavram her türlü akupunktur tedavisinin temelini oluşturuyor.

Birçok akupunktur aleyhtarı doktor ise bu kavramı, geçersiz hatta saçma buluyor. Akupunkturlara göre, doktorlar sadece hastalığın belirtilerini iyileştiriyorlar. Kısa vadeli tedaviler uyguluyorlar. Bedenin bozulan enerjilerini yeniden düzenlemeye çalışmıyorlar. Bu yüzden de kesin bir iyileştirmeyi gerçekleştiremiyorlar...

Çin'de ikisi de var

Çin'de böyle tartışmalar yoktur. Orada aku-

punktur tıbbi sistemlerin bir parçası haline gelmiş durumda. Tıp okulu mezunları akupunktur alanında kurslar görmeye teşvik ediliyorlar.

Tıbbi akupunktur, cerrahlik ve acısız ameliyat konuları üzerinde yoğunlaşıyor. Akupunktur okulunda ise farmakoloji (ilaçbilimi), anatomi, fizyoloji, embriyoloji, histoloji (dokubilimi) ve biyokimya gibi konuları kapsayan dört yıllık bir öğrenim veriliyor.

Böyle bir okuldaki mezun olan bir akupunkturu, hastalığı teşhis için gereken elektrokardiogram ya da patoloji laboratuvarı gibi modern araçları kullanmayı biliyor.

Cerrahi alanda

Akupunkturun en gözalıcı ve en çok sözü edilen kullanımı biçiminin cerrahi alanında olduğunu görüyoruz. Bugüne kadar iki milyona yakın ameliyat yapıldı. Bunların birçoğu batılı gözlemciler tarafından izlendi. Bazıları filme alınıp dünya televizyonlarında gösterildi.

Bunlarda tek anestezi biçimi, ameliyattan önce ya da ameliyat sırasında hastanın, diye-

İngiltere'nin Surrey bölgesinde yaşayan Lynn Mc Donald, "üç mucize çocuğu" ile birlikte. Lynn, yedi yıl çocuk sahibi olmak için uğraştı. Modern ilaçlar bile yetersiz kalmıştı. Derken, akupunktura başvurdu. İlk tedaviden sonra oğlu Toby'yi doğurdu. 22 ay sonra Lisa aleye katıldı, sonra da Sophie adı verilen bebek üçlüyü tamamladı. Lynn'in karşılaştığı tek sorun, bundan sonraki hamileliklerini önlemektir artık! (Üstte).

lim ki, koluna batırılmış iki iğneden başka bir şey değildir. Ameliyat süresinde hastalara "pethidine" gibi ilaçlar veriliyor. Hasta ameliyat sırasında bilincini kaybetmiyor ve konuşabiliyor. Başarı oranı ise yüzde 75'tir. Hasta hiç acı duymamakta ya da çok az duymaktadır.

100'den fazla ameliyat çeşidi bu yolla gerçekleştirildi. 25 kadar ameliyat çeşidinde de sonuçların oldukça tutarlı olduğu görüldü. Ameliyatlarda gerektiğinde kullanılmak üzere anestezi tertibatı da bulundurulmaktadır. Dişçilik alanında, akupunkturla sağlanan uyuşturmayı parmakla bastırarak bile sağlamak mümkündür.

Herkese uygulanamıyor

Bu iyileştirme yönteminin çok büyük yararları olduğu açıktır. Çin dışında, özellikle başta Fransa olmak üzere birçok ülkede aku-

punktur uygulanıyor. Gözden uzak tutulması gereken tek nokta, herkesin akupunkturla uyuşturulmaya yatkın olmadığıdır.

Belki de tüm insanlığın ancak yüzde onu bu uygulamaya cevap verebilir. Hayvanların insanlardan daha elverişli hastalar olduğu görülüyor. Akupunktur, Çinli veterinerler tarafından hem iyileştirme amacıyla, hem de ameliyat sırasında kullanılmaktadır.

Uygulama

Akupunkturun çok daha büyük başarısı, hem bedensel hem de duygusal bozuklukları iyileştirmedeki katkısıdır. Bedenle zihni birbirinden ayrılmaz bir bütün olarak gören Çinliler için, bedensel rahatsızlıkları gidermede kullanılan yöntemin, duygusal rahatsızlıkları da iyileştirmesi şaşırtıcı bir şey değildir. Çin'de akupunktur psikiyatrinin yerini tutacak biçimde başarıyla kullanılıyor.

Batılı uzmanlar ise akupunkturun depresyon ve gerginliğin tedavisinde olumlu sonuçlar verdiğini gördüler. Geleneksel psikoterapi yöntemlerinden çok daha başarılı olduğunu, üstelik de böylece ilaçların zararlı yan etkilerinden kurtulunabildiğini artık kabul ediyorlar.

Duygulara etkisi

Akupunktur tedavisine sadece bedensel rahatsızlıklarını gidermek için giren birçok kişi aynı zamanda ruhsal olarak da rahatlamaktadır.

Akupunkturun duygular üzerindeki etkisi kimi zaman inanılmayacak kadar şaşırtıcıdır. Tıbbi eğitim görmüş akupunkturculardan biri, bedensel rahatsızlıkları akupunkturla iyileştirme aşamasında, akupunkturun kimi zaman duygularla da ruhsal bir yarıyı deşer-

Akupunkturun kulak hastalıklarını iyileştirmekte kullanılması harika sonuçlar verdi. Özellikle de doğuştan sağır olan çocukların tedavisinde (üstte).

miş gibi bir arınma, bir boşalma getirdiğini söylemektedir.

Egzamalı bir kadın hasta (eski bir alkolik) akupunktur tedavisi sonunda bütün cinlerin bedeninden dışarıya uğradığını hissettiği gibi olduğunu söylemiştir. Görme bozukluğu tedavisi gören bir adamın ansızın şiddetli bir ağlama krizine tutulduğu görüldü. Depresyon tedavisi için gelen bir başka hastaysa katıla katıla gülmeye başladı. Bütün bu hastalar tedavi sonucunda sakinleştiklerini, rahatladıklarını söylemişlerdi.

Yavaş yavaş iyileşme

Akupunkturun duygular üzerindeki etkileri geniş ve aşamalıdır. Bunun en tipik örneği kırk beş yaşlarındaki eski bir alkolik çok ağrılı bir dizkapağı kireçlenmesini tedavi ettirmek üzere bir akupunkturcuya gitmesi örneğinde görüldü.

İlk seansta hasta çok zor yürüyordu. Hatta hiç yürüyememekteydi. Bir iki ay sonra sadece dizinin daha az ağrıdığını değil, kendisini çok daha enerjik hissettiğini fark etti.

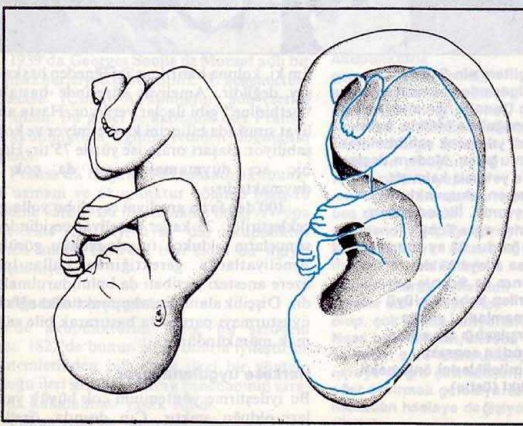
Esardan vazgeçiriyor

Akupunkturun başka bir önemli kullanımı da esardan sigaraya kadar her türlü tiryakiliği engellemesidir. Doğru noktalara basıncı uygulandığında hastada içine kapanma belirtileri ortadan kaldırılıyor. Sakinlik ve iyimserlik duyguları yaratılıyor. Gerginlik azaltılıyor.

Akupunkturun bu yönü batıda çok tutuldu. Amerika'daki istatistikler, akupunktur yoluyla iyileştirilen esrarkeşlerde çok iyi sonuçlar alındığını gösterdi.

Kulak zımbalama

Çeşitli bağımlılıkları iyileştirmede kullanılan en göze göre yöntem kulak akupunkturudur. Bu

Kulaktaki harita

Eski hekimler kulak akupunkturunu, teşhis ve iyileştirme amacıyla kullanırlardı. Bu Çin tedavisi 25 yıl öncesine kadar büyük ölçüde göz ardı edilen bir yöntem idi. Dr. Paul Nogier'nin araştırmaları kulak akupunkturuna yeniden ilgi duyulmasına yol açtı.

Kulağın, başı aşağıya gelmek üzere kıvrılmış yatan cenine benzerliği gerçeğinden yola çıkan Nogier, kulağın belli kısımlarıyla bedeninin kimi bölgeleri arasında bir ilişki olduğunu keşfetti ve bundan kulakta belli akupunktur noktaları saptamakta yararlandı.

Günümüzde kulak akupunkturundan birçok rahatsızlığı iyileştirmekte yararlanılmaktadır. Anestezik özelliğinin oldukça yüksek olması hem doğuda, hem batıda bu akupunkturun hemen hemen her türlü ameliyatta acıyı önlemekte kullanılmasına yol açmıştır.

yöntem ilk olarak, eski Mısırlıların siyatığı kulak delmek suretiyle iyileştirdiklerini fark eden **Dr. Paul Nogier** tarafından keşfedildi.

Amerika'da Los Angeles'ta kulak akupunkturu, tasarımı Rus bilim adamlarına ait olan, bir kulak zımbalama makinesi aracılığıyla uygulanıyor. Makine, önceden saptanan noktalarla hastanın kulağını sıkıştırıp zımbalamaktadır.

Zımbalar kulakta bırakılıyor. Bu da hastaya, saptanan noktalarda kendi kendine elle bastırarak tedavi uygulama imkânı veriyor. Bu yöntem sigarayı bırakmak isteyenlerde başarılı sonuçlar vermiştir.

Çin'deki uygulama

Çin'de, kulak akupunkturu geçmişte daha geleneksel noktalarla basılarak uygulanan bütün akupunktur tedavilerinin yerini almış bulunmaktadır. Çinlilere göre kulakta tüm bedenden uyarı alan 200'ün üzerinde akupunktur noktası vardır.

Geleniğin izleyicisi olan akupunkturcular, kulağın biçiminin başı aşağı gelmek üzere kıvrılmış yatan bir cenini andırıldığını işaret etmektedirler. Kulağın üzerinde saptanan birçok nokta bu ceninin üzerindeki noktalara tekabül ettirilmektedir. Gözler, dil ve boğaz insan başına denk gelen kulak memesinin; ayaklar ve bacaklar kepçeyi meydana getiren kıkırdığın üzerinde; iç organlara kulak içine doğru kıvrılan yerde bulunmaktadır.

Araştırmalar sürdürülüyor

Akupunktur, bugün dünyanın her yerinde uygulanmakta ise de bu konuda başı Çin, Uzakdoğu ve Sovyetler Birliği çekmektedir. Akupunktur Sovyetler Birliği'nde tipokullarının ders programlarına alındı. Gene bütün dünyada tedavi yöntemlerini geliştirme ve akupunkturun nasıl iyileştirdiğini araştırma çalışmaları yapılmaktadır.

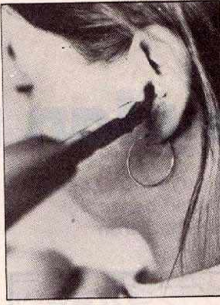
Modern gelişmeler arasında duyarlı noktalar üzerindeki etkiyi daha da uzatan elektrikli iğneler bulunmaktadır. Sovyetler Birliği ve Çin'de iğneye alternatif olarak lazer ve ultrasonik ışınlarının kullanılması imkânları da araştırılmaktadır.

Yeni teoriler

Akupunkturun neden ve nasıl iyileştirdiği sorusuna bugüne kadar hiç kimse doyurucu bir cevap veremedi. Bu konuda ortaya atılan bazı teoriler akil alacak gibi değil.

1960'larda Kuzey Koreli Profesör Kim Bong Han insanda meridyen çizgilerine benzeyen bir kanal sistemi bulunduğunu öne sürdü. Teorisinin daha sonra Çin'de Ulusal Bilimler Akademisi'nden bir grup tarafından doğrultulması üzerine ise intihar etti.

Soruya verilebilecek daha akla yakın, ama henüz kesinlik kazanmamış bir cevap ise acının "kapı ağzında denetlenmesi" teorisinde yatıyor. Buna göre, omurluktaki bir "kapı" (ya da geçit) bedende kendini duyuran her-

Kulağın belli noktalarına tel zımbalar geçirmek çeşitli bağımlılıkları iyileştirmede sıkça başvurulan bir yöntem olmuştur. Mesela, sigara tiryakiliğinde. Hasta ne zaman sigara içme ihtiyacı hissetse, kulağındaki zımbaları ovalamak yoluyla duyarlı noktaları uyarır ve sigara ihtiyacı giderilir (üstte).

hangi bir acıya (iğnenin batarken verdiği acı gibi) cevap veriyor ve bedenın başka bir yerindeki acının bilince ulaşmasını önüyor.

Yeni deneyler

Birçok nörolog, akupunkturun etkilerinin sinir sisteminin çalışmasıyla açıklanabileceği teorisi üzerinde araştırmalar yapıyor. Hayvanlar ve balıklar üzerinde yapılan deneyler, deri sinirlerinin uyarılmasının bağırsaklara kan gitmesini etkilediğini ortaya koydu.

Böylece de bedenın yüzeyi ile organlar arasında bir köprü olduğu anlaşıldı. İğneyi batırmadan önce lokal anesteziye gidildiği takdirde, iğnenin hiçbir etki göstermediği anlaşıldı.

Son yıllarda, İngiltere ve Amerika'daki araştırmalar beyinde, "endorphin" denen, ağrı kesici maddelerin varlığını ortaya çıkardı. Bunların acı veren bir dürtünün uyarısı sonucu beyin orta kısmında üretildiği anlaşıldı. Böylelikle ağrı duygusu kesintiye uğruyor ve kişi canlanıp neseleniyor.

Beynin doğal afyonu olarak nitelendirilen bu maddelerin akupunkturla gerçekleştirilen acısız ameliyatlarda etkili olduğu sanılmaktadır.

Açıklanamıyor

Gene de hiçbir modern teori akupunkturu açıklayamadı. Bazı uzmanlar insan derisinin elektrik direncinin akupunktur noktalarının birinden ötekine farklılık gösterdiğini iddia etmelerine rağmen, uç noktaların (meridyen) varlığını hiçbir araştırmacı kanıtlayamadı.

Öte yandan bu uç noktaların Kirlian fotoğrafçılığı (Bkz. sayfa 149, 198 ve 262) ile de saptandığı öne sürüldü. Bu teknikle canlı organizmalarla, kıpırtısız nesnelerin yaydığı elektrik enerjisinin fotoğrafını çekmek mümkündür.

Uygulamaya devam

Modern bilim nedensiz sonuçlardan hoşlanmamıyor. Bu nedenle de akupunkturun batıda tamamen kabul görebilmesi için etkisini nasıl gösterdiğinin kesin olarak saptanması gerekiyor. Bu güne kadar nedenleri kesinlikle saptamak bir türlü mümkün olmamıştır.

Kesin olan bir şey varsa o da akupunkturun işe yaradığıdır. Yaramasa 5000 yılı aşkın bir süre, zeki ve uygar halkın bireyleri tarafından böylesine itibar görmezdi. Belki gün gelecek, bilim kendisini eskilerin bilgeliğinden ayıran uçurumu aşabilecektir.

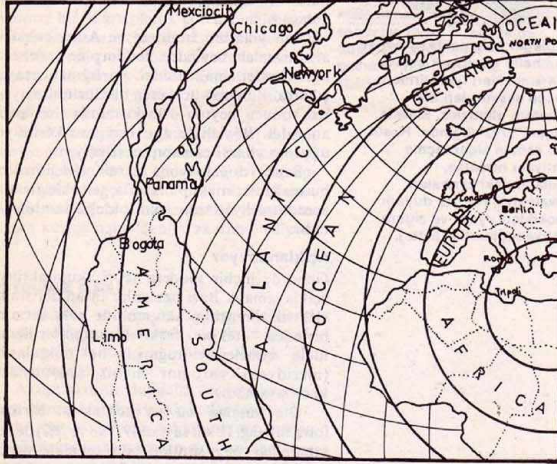
Şimdiye kadar akupunktur ile iyileşen hastalar için bütün bunların önemi yok. Akupunktur insanları iyileştirsin de, varsın bilim onu kabul etmeyiversin!

Bir grup akıl hastası elektrik akımıyla çalıştırılan iğnelerle tedavi ediliyorlar. Her bir iğneyi harekete geçiren alçak voltajlı akım, deşik şikayetleri olan hastaların aynı anda tedavi edilmesini mümkün kılmaktadır (altta).

Harita uzaydan mı çizildi?

Mısır'ın başkenti Kahire üzerinden bir uydunun çektiği fotoğraf ile Piri Reis'in haritası arasındaki benzerliği insan aklı izah edemiyor. Arkadaşımız Ata Nirun haritanın kaynağını araştırdı.

Piri Reis haritasında görülen bölgelerin uzaydan fotoğrafı çekildi (üstte). Benzerlik çok şaşırtıcı bulundu. Piri Reis'in ünlü eseri Kitabı Bahriye'nin ilk sayfasının fotoğrafı (solda).

PIRİ REİS ve onun akıl sır ermez haritalarını daha önce işlemiştik (Bkz. sayfa 176). Söyleyeceklerimiz bitmedi. Konu kapanmadı.

Dünya'da bu haritaların sırrını çözen yok. Piri Reis bunları nasıl yapmıştı? Uzaya yükselelim mi çizmişti? Bu sorulara cevap bulmak kolay değil. En iyisi konuya adım adım yaklaşmalı...

Erich von Däniken'in yorumu

Erich von Däniken, "Tanrıların Arabaları"nda Piri Reis'in haritalarından söz etmeden edemez. Hatta bu konuda bir deneyi de anlatır.

Bir uzaygemisi, tam Kahire üzerinde bir fotoğraf çekiyor. Film basılıyor. Merkezi Kahire olan yaklaşık beş bin kilometre çapında dairesel bir alan görünüyor. Sonra daha uzaktaki bölgeler ve kıtalar büzülüyor, deforme oluyor ve şekilsizleşiyorlar. Çünkü dünya, bir küredir.

Piri Reis'in haritasında da Güney Amerika, aşağıya doğru aynen böyle büzülmektedir. Ama bu, ancak uzaydan görülebilir veya görütülenirse böyle olur.

Däniken de bu haritaların, çok eski kop yaların kopyaları olduklarını söylerken, nasıl çizildiklerini asla bilemeyeceğimizi ekliyor. Ancak, bir uzay aracıyla bu çekimlerin yapılabileceğini ama, Piri Reis'in sadece kalyonları olduğunu belirtiyor.

Şeytan Üçgeni'nden uçandırelere

Piri Reis, haritalarına büyüklük küçüklük rüzgârgülleri ve bunlardan çıkan renkli çizgiler çizmiş. Haritalardan birinin birinci parçasında ikisi küçük 4 rüzgârgülü var. İkinci-deyse, biri küçük 4 rüzgârgülü daha var. Kim bilir haritanın tamamında kaç tane vardı?

Rüzgârgüllerinden çıkan çizgiler birbirlerine bağlanmıştır. Paralel veya meridyen olmadıklarına göre, bunlar ne anlam taşıyorlar.

Akla Van Tassel'in kristal dünya teorisi geliyor. Tassel'e göre dünya, çokgen biçiminde on iki yüzölçüm bir kristaldir. Bunun, yani çokgenlerin birleşim çizgileri dünyanın enerji hatlarıdır. Doğasal güçlerin kaynakları bu düşünüm noktalarıdır.

Tassel'in çizdiği bir dünya modelinde uyguladığı güç alanları ve hatları, Piri Reis'in rüzgârgüllerinin birleşim çizgilerine çok benzemektedir. Bunlardan birisi ise, Bahama adalarına ve Bermuda'ya çok yakındır. Yoksa Piri Reis ünlü Bermuda Şeytan Üçgeni'ni biliyor muydu? Diğer rüzgârgülünü koyduğu

Kanada göller bölgesiye, uçandaire gözlemleriyle tanınmıştır. Herhalde güllerin arkasında bir başka anlamın yattığını düşünmek gerekiyor.

Piri Reis, Kristof Kolomb'dan söz ediyor
Piri Reis Kitabı Bahriye'sinin girişinde, Antilya bölümünde kaynaklarını gösteren ilginç sözler söylüyor:

"Antilya denir oranın adına, dinlersen anlatırım sana. Nasıl bulunmuş duy o diyar, açıklayayım olsun bilgi sana. Cenova'da bir kâhîn-astrolog varmış, ismine Kolon derlermiş. Eline geçmiş bir hoş kitap, İskender'den veya daha önceden. Tüm deniz ilmini yazarmış, gelmiş kitap ellerine. Bilememişler anlayamamışlar, okumuş onu Kolon, İspanya Beyine gitmiş. Bir gemi almış. Açmış o yolu." Reis'in sözleri çok ilginç, Kristof Kolomb'dan söz ettiği hemen anlaşılıyor. Acaba tüm deniz ilmini yazan kitap hangisi?..

Ana kaynak çok eski

Piri Reis, anlatmaya devam ediyor:

"Bir zamanlar Şah İskender adlı biri, gezmiş tüm deryayı. Yazdırmış her şeyi her taşı, o kitabın tamamı Mısır'dadır. Bir zaman kalmış orada, sanki sırdadır, kaldı orada yadığır. Sonra gelmiş Frenkler (Avrupalılar) alıp kitabı kaçtırlar. Tercüme ettiler onu tamam, o bilgiyle tüm yerleri açtılar. İlk tercümeyi yapmış Portolmiye yazmış bilginin her halini."

Portolmiye'nin kim olduğunu bilmiyoruz ama, İtalyancada "Portolano", denizde yer gösteren haritalara veya kılavuzlara deniyor. Önemli olan Piri Reis'in haritalarının ve kitabındaki bazı bilgilerin kökeninin çok eskilere dayandığıdır.

Şah İskender kimdir? Bilinen Makedon-yalı Büyük İskender mi? Yoksa ünlü İslam mistiği mitolojik yarı peygamber İskender Zülkarnayn mı? Hangisi olursa olsun, demek ana kaynak çok eski...

Mısır'da bulundu

Özetle Piri Reis, bilimsel araştırma yeteneğini kullanmış ve Mısır gibi birçok esran saklayan bir ülkedeki gizli belgeleri aramıştı. Mısır ve Hint-Osmanlı Donanması'nın kaptanı olan Piri Reis'in Kahire'de birçok eski dokümanı ele geçirdiği düşünülmelidir.

İşte haritaların sırrı buradadır. Ama eğer bu kaynaklar Piri Reis gibi bir deniz dehasının eline geçmeseydi, acaba haberimiz olur muydu? Bunu da unutmamalıyız.

Sır çözülecek

Piri Reis haritalarının kaynağındaki sırta yaklaşmış gibiyiz. Kaynağın adını bilmiyoruz ama, şunu biliyoruz ki, çok eskilerde birileri, günümüzden daha öte bir şeyler biliyorlardı.

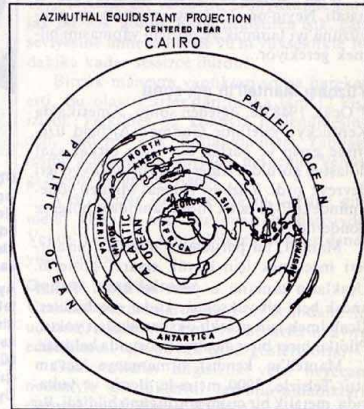
Bizim bilinmeyenimiz onların belki de bildikleriydi. Bilim adamlarımız, tarihçilerimiz, denizcilerimiz ve tüm ilgililer bu konuyu araştırmalıdır.

Haritanın parçaları

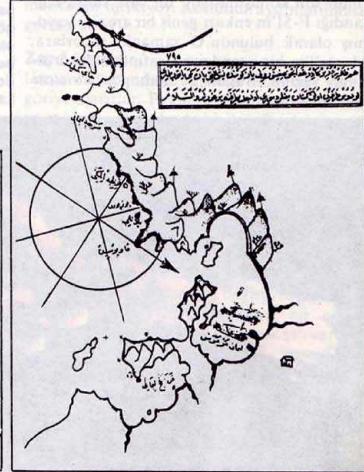
Bulunan 2 haritanın diğer parçaları acaba nerededir? Dünya haritasının tamamı bulunursa, birçok bilmecenin cevabı kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Bu haritaların bir anlam taşıdıkları kesindir. Aynen kayıp mitolojik kıta Mu'da olduğu gibi, Atatürk, Piri Reis haritalarının önemini görmüş ve işaret etmiştir.

Bir tesadüfün ortaya çıkardığı Piri Reis haritaları gibi, kim bilir daha ne kadar çok dünyasal ve evrensel belge müzelerimizin, devlet kütüphanelerimizin ve Başbakanlık Arşivi'nin tozlu raflarında çürümektedir. Unutmamak gerekir ki, küçücük bir uç, dev bir yumağın çözümü için yeterlidir...

Amerikan Hava Kuvvetleri tarafından Kahire'yi merkez alarak yapılmış Dünya haritası (üstte, sağda). Piri Reis'in çizdiği Marmaris limanı (Kitabı Bahriye'den) (altta, sağda). Ayrıca Kuşadası ve çevresinin haritası (Kitabı Bahriye'den) (altta solda).

Meteor mu, uçak mı, uçandaire mi?

Uçandaire gözlemlerinde soğukkanlı olmak, görülen cismi iyi teşhis etmek gerekiyor. Aşağıdaki yazıda uçandaire görüntüsü veren, ancak ne olduğu bilinen cisimler tek tek ele alınıyor.

BAZI İNSANLAR gökyüzünde gördükleri her türlü garipliğe, uçandaire diyorlar. Böyle yakıştırmaların altından, uçandaire değil de, açıklanabilen bir olay çıkınca da (insan yapısı uydular, Venüs gezegeni gibi), bu kez başkaları ortaya çıkıyor:

"Canım biz demedik mi, bu uçandaireler bir masal" deyiveriyorlar.

Oysa olaylara böyle yaklaşmak son derece hatalı. Neyin ne olduğunu anlamak için gökyüzünü iyi tanımak ve gözlem yapmasını bilmek gerekiyor...

Yüzbaşı Mantell'in acı sonu

7 Ocak 1948'de, öğleden sonra, Amerika'da Kentucky eyaletinde Godman Airfield üzerinde garip ve parlak bir ışığın birkaç saat dolaştığı görüldü. Amerikan Hava Kuvvetleri devreye girdi. Yüzbaşı Thomas Mantell yönetimindeki F-51 uçak filosu, anında o bölgeye gönderildi.

Mantell, bu parıltıdan davetsiz misafiri incelemek için büyük cesaret gösterdi. Uçakların tümünü o yöne sevk etti. Fakat ancak belli bir yüksekliğe kadar çıkabildiler. Uçabilmek için gerekli oksijen aletleri yoktu. Pilotlar birer birer alçalmak zorunda kaldılar.

Mantell'in kendisi tırmanmaya devam etti. Telsizle, 7000 metrede, ilerde ve yukarıda metalik bir cisim gördüğünü bildirdi. Bu onun son konuşmasıydı. Bir süre sonra kullandığı F-51'in enkazı geniş bir araziye yayılmış olarak bulundu. O zamanki raporlara, Mantell'in bir uçandaire tarafından düşürüldüğü yazıldı. Bugün de aynı görüşte ısrar edilmektedir.

Uçandairelerin varlıklarını ispat etmeye çalışan Alman Henrey'in "UFO ELKİTABI" adıyla bu alanda klasikleşmiş bir çalışması var (üstte).

Ay'daki görevinden dönüp, tekrar Dünya atmosferine girerken, Apollo 11 uzay kapsülü çevresinde, sürtünmeden dolayı parlak ışıklar ortaya çıkmaktadır. Uydulardan ve diğer uzay araçlarından toplanan parçalar buna benzer görüntülere sebep olabilirler. Fakat beklenmedik olmaları nedeniyle sık sık uçandairelerle karıştırılmaktadırlar (altta).

Işıklar	hareket başlangıcı sabit → EVET HAYIR → devamlı hareket → uçak
Yuvarlak veya disk şeklinde görüntüler	sabit duran → EVET HAYIR → devamlı hareket
Puro biçimli, tüp veya silindirik görüntüler	sabit duran → EVET HAYIR → devamlı hareket

Eğer uçandaire gördüğünüzü sanıyorsanız aşağıdaki şekillerden gördüğünüz özellikleri kontrol ediniz. Burada genellikle uçandairelerle karıştırılan cisimler üç ana kategoride gösterilmekte ve size incelemede eleme kolaylığı sağlamaktadır.

Televizyondaki film

1978 yılı sonunda bazı Avrupa televizyonlarında çok etkileyici bir film gösterildi. Bu Yeni Zelanda sahili açıklarında, bir televizyon ekibi tarafından çekilen ünlü uçandaire filmiydi (Bkz. sayfa 138).

Çeşitli ülkelerde uçandairelere olan ilgi bu filmde biraz daha çoğaldı. Ne de olsa, hareketli olması nedeniyle bir konunun filmi, o

konunun fotoğraflarından daha etkileyici oluyor.

İşin olumsuz yanı

İnsanların gözleri gökyüzüne çevrildi. Ne olup bittiğini bilmek istiyorlar ve yeni yeni gözlemler yapıyorlar.

Fakat bazen de gayet olağan bir cisme ısrarla bu uçandairedir, diyenler oluyor. Hatta bir keresinde Fransa'da yaşlı bir kadın, gördüğü cisimden çok etkilendi. Kendisini yatak odasına kilitleti. 1 saat kadar da yatağın altına saklandı. Oysa, sonradan kadını bu kadar korkutan nesnenin bir yıldız olduğu anlaşıldı.

Jimmy Carter'in gözlemi

Amerika'nın eski Başkanı Jimmy Carter'in başından geçen olay da çok ünlüdür. Carter, 1973'te Georgia valisiydi. Gökyüzünde parlak bir ışık gördü. Renk değiştiren ışık, çatı seviyesine inmeden önce 90 m yükseklikte 10 dakika kadar sessizce durdu.

Birçok manevra yaptıktan sonra hareket etti. Bu olayı Carter'dan başka tam 12 kişi izledi. Yetkililer bu konuyla ilgilenilmesinden, nedense pek hoşlanmadılar. Yapılan resmi açıklamada, görülen nesnenin Venüs gezegeni olduğu söylendi.

Vali Carter sustu ve olayın üzerine gitmedi. Oysa o eski bir deniz binbaşısıydı. Venüs'ü kolayca tanıyabilecek bilgi ve deneyime sahipti.

Gerçek uçandaireler

Uçandaire uzmanları gerçek bir uçandaire ile uçandaire izlenimi yaratan nesnelerin ayırt edilebilmesi için büyük çaba gösteriyorlar.

Gözlemcilerin bilgisizlik veya heyecan nedeniyle gördüklerini tanımlayamadıkları durumlar çok oluyor. Böylece birçok iş yaramaz rapor birikiyor. Konunun aydınlatılması gecikiyor.

Zayıf tarifler

Uzmanlar uçandaire raporlarını birçok kategoriye ayırırlar. Fakat iki ana sınıf vardır ki, en çok rapor buralarda birikir. Bunlar "zayıf tarif" ve "orta tarif" olarak adlandırılırlar.

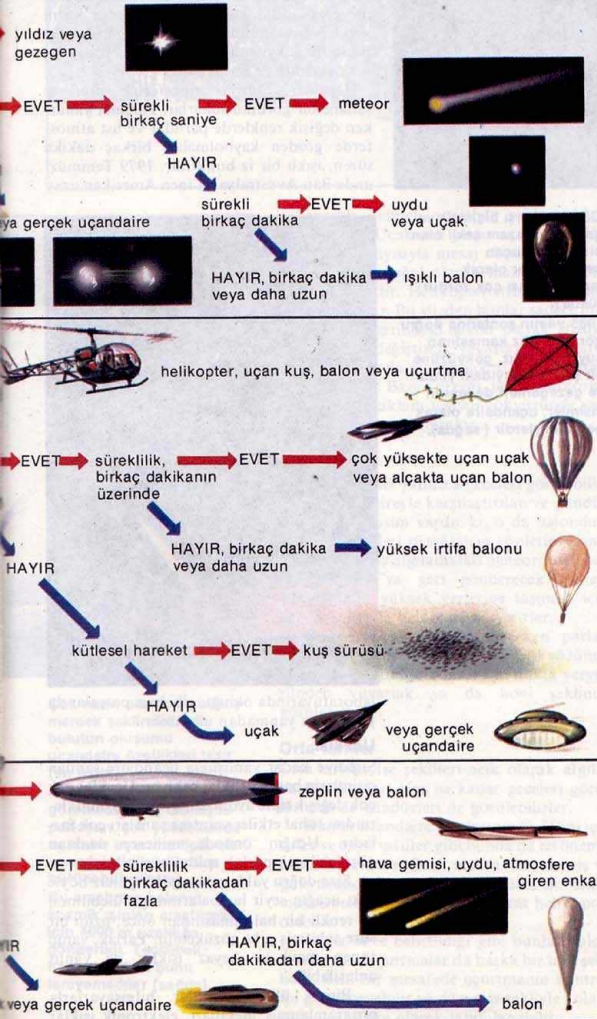
Tüm uçandaire raporlarının % 45'ini içeren zayıf tarifler bir ışık görmekten, ya da özel bir şekli olmayan, oldukça şekilsiz bir nesneden söz ederler. Bunlar, çoğu kez beyazdırlar. Ancak değişik renklerde de ışık kaynakları görülebilir.

Çünkü atmosferdeki duman ya da ince bulutların varlığı, görüleni değiştirebilir. Eğer gökyüzünde tanımlayamadığınız bir cisim görürseniz, yapabileceğiniz birçok şey vardır.

Yıldız ve gezegenler

Önce görülen ışık sabit mi yoksa hareketli mi, onu belirlemek gerekir. Eğer sabitse, bu büyük bir ihtimalle bir yıldız ya da bir gezegendir.

Yıldız ve gezegenlerin uçandaire sanıl-

ması çok yaygındır. Tabii ki, bunlar tamamen durağan değildir. Fakat hareketleri çok yavaş olduğundan gözlemcilerle öyle gelmektedir. Ancak saatlerce gözlenirse hareketleri görülebilir.

Eğer geceleyin gökyüzünde bir saat ya da daha fazla süreyle bir ışık görülürse ve hareket etmezse, bu muhakkak bir yıldızdır. Yıldızların ve gezegenlerin yılın o zamanındaki durumunu gösteren haritaya bakarak kontrol edebilirsiniz.

Venus gezegeninin uçandaireye benzetilmesine de çok rastlanır. Gece gökyüzündeki en parlak cisimdir ve yılın belli zamanlarında Dünya'ya çok yakındır. Hatta insan onun yerini bilirse parlak bir beyaz nokta gibi gündüzleri bile görebilir.

Sıçrayan ışıklar

Bazen gökyüzünde düzensiz ışık sıçramaları görülür. Oysa yıldızlar normal olarak oradan oraya sıçramalar yapmazlar. Bu olay ışığın uzak bir yıldızdan değil, bir uçandıreden geldiği inancını ortaya çıkarır.

Meteorlar

Eğer ışık hareket ediyorsa şu soruyu sormak gerekir. Düz bir rota mı takip ediyor? Yoksa yön değiştirerek dolaşıp duruyor mu? Düz bir rota izlemesi birçok yanı açıktır. Kesin olarak ne olduğu, ışığın görüldüğü zamanın uzunluğu ile belirlenebilir.

Eğer süre kısaysa, bu uzaydaki toz parçacıklarının veya bazı artıkların Dünya atmosferine girerken yanmasından oluşan meteor olabilir. Meteorlar bir ya da iki saniye parlayıp, geceleyin gökyüzünde ışıktan bir iz bırakarak sessizce uzaklaşırlar.

Göktaşları

Göktaşları meteorlardan farklıdır. Daha büyüktürler ve yanıp bitmeleri uzun zaman alır. Parlak ışıkları 10 saniye kadar görülür.

Güneş'e karşı biçimsiz ve gayri muntazam şekli olan bir silüetlin uçan helikopterler olarak tanımlanması çok zordur (üstte).

1965 yılının sonlarına doğru görülen, göz kamaştıran kuyrukluyıldız, gökyüzüne ait şaşırtıcı sayıdaki yıldız ve gezegenleri de içeren cisimler, uçandaire olarak belirtilmişlerdir (sağda).

Gürleyen bir sesleri vardır. Göktaşları, çok seyrek olmasına rağmen, gündüzleri de görülebilirler.

Genellikle göktaşlarının görünümü harikuladedir ve geniş bir alana yayılmış çok sayıda insan tarafından gözlenmişlerdir. Birçok durumda bunlar uçandaire sanılmaktadır.

Uydular

Dünya'nın çevresinde insan eliyle yapılmış yüzlerce uydudur. Pek çoğu yerden görülmeyecek kadar küçüktür. Fakat bir kısmı geceleri ışıktan noktalar halinde görülebilir. Bunların gökyüzünü geçmeleri birkaç dakika sürmektedir.

Uydular, Dünya atmosferine girerken sahane bir görüntü sunarlar. Parçalar yanarken değişik renklerde parıltılar ve üst atmosferde gözden kaybolmaları birkaç dakika süren, ışıklı bir iz bırakırlar. 1979 Temmuz'unda Batı Avustralya'ya inen Amerikan uzay

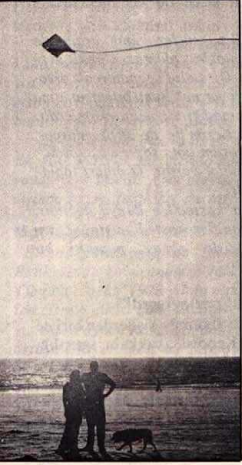
laboratuvarında olduğu gibi bazı parçalar da yeryüzüne yanmadan ulaşabilir.

Uçaklar

Şimdiye kadar yanlışlıkla uçandaire sanılan cisimlerin başını uçaklar çekiyor. Uçaklar pek çok değişik tipte aydınlatmaya sahip olduklarından tuhaf etkiler yaratma şansları çok fazladır. Uçağın önünde millerce uzaktan görülebilecek parlak ışıldaklar kullanılır.

Size doğru yaklaşırken gördüğünüz böyle ışık, uçağın seyir lambalarının görülebilmesi ile renkli bir hal almasından önce, uzun bir süre sabitmiş gibi gözükebilir. Parlak, yanıp sönen mavi ve beyaz ışıklar da yanlış anlaşılabilir.

Birçok ülkede uçaklar, bilgisayarlarla programlanmış mesajları, elektronik ışıklar

Çok nadir olarak dışbükey mercek şeklindeki bir bulutun oluşumu uçandaire özellikleri taşıyor (en üstte).

Kontrol ipini göremediğimiz, Güneş'te parlayan, çok yükseklerde uçan bir uçurtma tıpkı bir uçandaire görünümüne bürünebilir (üstte). Bu araştırma balonu, kozmik ışınları araştırması için 4000 m uzaklığa gönderildi. Tecrübeli havacılar dahi bunu tanıyamadılar (sağda).

kullanarak iletmek suretiyle reklamcılıkta kullanılırlar. Uçak çok yavaş uçacak şekilde yapılır ve dolayısıyla mesaj okunabilir.

Uaçkların doğal olarak manevra kabiliyetleri yüksektir. Helikopterlerinki, uçaklardan da fazladır. Bu yüzden bunlar sadece düz uçuş rotası üzerindeki ışıklar olarak gözükmezler. Yön değiştirip, yavaşlayan ve hatta uçuşun ortasında duruşa geçen ışıklar olarak da görünürler. Bazen rüzgâr, uçağın motorlarının sesini uzaklara taşıyıp gökyüzünde yalnızca sessiz bir ışık bırakır...

Balonlar

Bütün bu etkiler yalnızca geceleri görülebilir. Fakat uçandaireyle karşılaştırılan ve gündüz görülen bir cisim vardır ki, o da balondur. Hava merkezleri rüzgârların yönlerini kontrol etmek ya da algıladıkları meteorolojik bilgileri Dünya'ya geri gönderecek aletleri gökyüzünün yüksek yerlerine taşımak için belli aralıklarla balonları salıverirler.

Balon yüksek irtifada uçarken parlak yüzeyinden ışık yansıtabilir. Gökyüzünde sürüklenen gümüşe benzer bir nokta yeryüzünden yuvarlak ya da koni şeklinde görülebilir...

Orta tarifler

Orta tarifler ise şekilleri açık olarak algılananları kapsar. Her ne kadar geceleri görülürlerse de gündüzleri de görülebilirler.

Bunlar uçandaire olaylarının % 35'ini içerirler ve zayıf tarifler gibi bunda da en önemli kriter harekettir. Şekli açıkça belirlenmiş ve gökyüzünde belli bir süre görülen bir cisim muhtemelen uçak değildir. Fakat helikopter olabilir.

Daha önce belirtildiği gibi bunlar balon da olabilir. Uçurtmalar da başka bir izah şeklidir. Belli bir mesafede uçurtmanın kontrol ipi görülmeyebilir ve düzensiz şekliyle kolaylıkla uçandaire olarak tanımlanabilir.

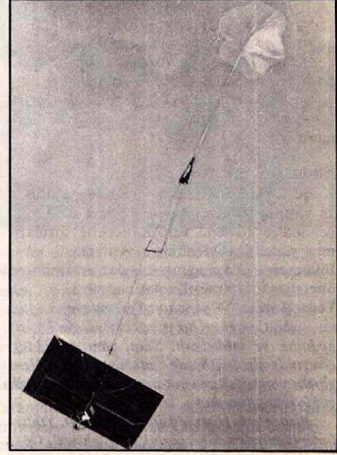
Uçağın uçandaireye benzemesi

Birçok durumlarda uçandaire olduğuna inanılan cismin çeşitli hızlarda sabit yönde hareket ettiği görülmüştür. Bu büyük bir olasılıkla uçaktır.

Çünkü kuvvetli güneş ışığında uçakların kanatları ve kuyrukları belirsizleşir ve sadece metalik gövdesi gözükür. Gerçekten de bu gövde uçandaireye benzer. Bulutlar bile uçandairelerle karıştırılmıştır. Dışbükey mercek şeklinde bilinen bir çeşit bulut, daireye benzer. Bunun yavaş hareketi birden fazla gözlemciyi şaşırtmıştır.

Kuş sürüleri de karışıklığa neden olmuştur. Gündüzleyin, bazı tür kuşların karınları güneş ışığında parlar ve diğer kısımlarını örtük beyaz, oval şekiller olarak görülürler.

Geceleri sokak lambalarının yansıttığı olmaları mümkündür ve kullanılan ışığın türüne göre değişik renkte oval şekiller yaratılır.

Yanlış anlaşılma neden olan bütün anlaşılır nesneleri sıralamak mümkün değil. Bir araştırmaya göre bunlar 29 kategoriye ayrılmaktadır.

Diyeelim ki, uçandaire olduğunu düşündüğünüz bir cisim gördünüz. Yukarıda anlattığımız tanımlanabilen cisimlere hiç benzemiyorsa, işte o zaman gerçek bir uçandaireyle karşılaşmış olabilirsiniz.

Uzayda zeki yaratık var mı? Sayfa 285'te.

Karamanlılar uçandairelere alıştı

Konya'nın kazası Karaman'da yaşayanların oldukça ilginç uçandaire gözlemleri var. Karamanlılar uçandairelerin varlığını kanıksamış durumdadılar. Arkadaşımız Ata Nirun olayları yerinde inceledi ve birçok Karamanlı ile konuştu.

UÇANDAİRELER, ŞEKİL ve renk olarak çok çeşitli biçimlerde tanımlanmıştır. Niğde Aksaray'da (Bkz. sayfa 39 ve 56) olaylar 20 günlük bir dönemi kapsamış ve farklı anlamlara rastlanmıştır.

Türkiye'nin birçok yerinde gözlemler yapılmasına rağmen, sanki uçandaireler Konya çevresini çok sevmektedirler.

Karamanlılar da defalarca uçan garip cisimler görmüşler. Üstelik onlara göre olay çok açık: "Bunlar başka gezegenlerden gelen canlılardır" diyorlar. Buna, kesin olarak inanıyorlar.

Yıldızların arasında dolaşan cisim

Konuştuklarımızdan biri **Vedat Topçu** adında 18 yaşındaki bir üniversite öğrencisi. Birçok uçandaire gözlemi var. Kendisine sorularını yanıtlıkt. İhtenlikle cevapladı.

Bilinmeyen: Yaşadığınız olaylar arasında en önemli gördüğünüzü anlatır mısınız?

Vedat Topçu: "1982 yılının Temmuz veya Ağustos'uydu. Çok güzel bir yaz gecesi idi. Gökyüzü aydınlık ve yıldızlıydı. Saat, sanırım 23.00 civarındaydı. Bahçede otuyordum. Hem günün yorgunluğunu çıkarıyor, hem de yıldızlı göğü seyrediyordum.

Birden tam tepemde bir ışık parladı. Yıldızların tümünden daha parlak ve güçlüydü. Gözlerim kamaştı. Hayretle bakakaldım. Daha önce başka cisimler görmüşüm veya gökte garip ışıklar gözlemiştim. Ama bu çok başkaydı. Sonra aniden kayboldu."

Bilinmeyen: Ne renkti bu ışık?

Vedat Topçu: "Bildığımız yıldız rengindeydi. Ama çok daha fazla parlaktı. Kaybolduktan birkaç dakika sonra yine ortaya çıktı. Sanki yanıp söniyordu. Devamlı yer değiştiriyordu."

Bilinmeyen: Şeklini anlatabilir misiniz?

Vedat Topçu: "Tipik bir ışık küresi gibiydi. Asıl önemli hareketinin özelliği idi. Yanıp sönerken, her defasında bir başka yerde ortaya çıkıyordu. Gökte bir üçgen çizerek hareket ediyordu.

Cismin hareketini gökte duran yıldızlarla kontrol ettim. İşte o zaman farklılığını daha iyi anladım. Yarım saat kadar böyle gördükten sonra kayboldu ve bir daha görünmedi."

Karamanlı Mümtaz Ünver (Üstte), gördüğü parlamayı ve yere doğru inen ışığı unutamıyor. Vedat Topçu (Üstte), Karamanlı bir üniversite öğrencisi. Birkaç kez uçandaire gördüğünü söylüyor.

Işık küresi

Bilinmeyen: Demin, başka cisimler de gördüm dediniz. Onlar da buna benziyorlar mıydı?

Vedat Topçu: "Diğerleri de ona benziyorlardı. Mesela renkleri yine yıldız rengiydi. Ama en kuvvetlisi bu anlattığımdı. Onunışığı hepsinden çok güçlüydü."

Bilinmeyen: Kaç defa böyle ışıklı cisimler gördünüz?

Vedat Topçu: "10 kadar olmuştur. Bir kısmını yalnız gördüm. Bazılarını ailem de gördü."

"Kurani Kerim'de de sözü ediliyor"

Bilinmeyen: Peki, sizce bu cisimler nedir? Uçandaire mi?

Vedat Topçu: "Biz gençler kendi aramızda konuşuyoruz. Göktasları olamaz. Çünkü yere doğru inmiyorlar. Olsa olsa uçandairedir diyoruz. İçlerinde canlı var mı? Bunu bilemem, ama bence bunlar tanımadığımız uçan cisimlerdir. Bunların Kurani Kerim'de de sözü ediliyor. Neresinde bilemiyorum ama şöyle yazıyordu:

"Alemlerde canlılar vardır. O onları toplama mukadderdir."

Bence, burada kastedilen dünya değildir. Evrendeki tüm canlılar kastedilmiştir. Zaten başka canlıların da olması mantıklı bir düşüncedir."

"Birden her taraf parlayıverdi"

Karaman'da görüştüğümüz kişilerden biri de **Mümtaz Ünver**. Kendisi ayakkabı satıcılığı yapıyor. Olayı şöyle anlattı:

Mümtaz Ünver: "Bir yaz günü, evimin balkonunda otuyordum. Akşamla yatsının arasındaydı. Birden her taraf parlayıverdi. Nasıl tarif edeyim bilemiyorum. Oksijen kaynağı nasıl birden parlar, ona benziyordu. Bir an sirdi, sonra kayboldu. Daha doğrusu kaybolmadı, ufaldı, bir nokta halini aldı ve öyle kayboldu.

Ama bu kayboluş bir hareketle oldu. Doğubati yönüne doğru kayboldu. Yere doğruysa bulut gibi bir ışık indi."

Bilinmeyen: Büyük klüğünü tahmin edebilir misiniz?

Mümtaz Ünver: "Hayır, çünkü bir an korkunç bir parlama oldu. Sonra aynı hızla ufaldı nokta haline geldi. Uzaklığına tahmin edemiyorum. Olay çok ani oldu."

"Kardeşlerim de gördü"

Bilinmeyen: Sizden başka gören oldu mu? Ne hissettiniz?

Mümtaz Ünver: "Evet, kardeşlerim de gördü. Heyecanlanmışım. Üst kat balkonunda oturan kardeşime bağırdım. 'Yılmaz, gördün mü?'

dedim. 'Evet' diye cevap verdi. Bence uçandaireydi."

Bilinmeyen: Sizce uçandaire nedir?

Mümtaz Ünver: "Bizim bilmediğimiz âlemlerde yaşayan canlıların bir icadı olsa gerek. Bizden çok ileri olmalılar."

"Bizleri tanımak için..."

Bilinmeyen: Eğer bunlar uçandaireyse, amaçları nedir sizce?

Mümtaz Ünver: "Bizleri tanımak için olsa gerek. Kötü bir niyetleri olduğunu sanmıyorum. Biz nasıl Ay'a, aynı amaçla gidiyorsak, onlar da öyle yapıyorlar."

Sanırım bir gün bize gözükecekler de, usul usul alıştırmak istiyorlar. Bizi de iyice anlamak istiyorlar. Tanımak niyetindeler..."

Aynı cisim başka yerlerde

Karaman'da uçandaire gözlemlerinin yorulmaz bir izleyicisi ve uzmanı var. Avukat **Baha Kayserilioğlu**. Baha Kayserilioğlu, Mümtaz Ünver'in gördüğü cismin sonra başka yerlerde de görüldüğünü anlatıyor:

"Mümtaz Ünver'in görmesinden yarım saat kadar sonra cisim Kayseri ve Mut'ta da görüldü. Sonra öğrendik. Mümtaz Beyin anlattığı, cisim kaybolduktan sonra yere doğru inen ışıklı bulut aynen Kayseri ve Mut'ta da oluşuyor."

Bu ışıklı bulut gibi ya da tül gibi olan yaklaşık 500 metrelik bir alanda görüldü. Yavaş yavaş yere iniyor. Aynı olayın Mümtaz Beyin dışında başka tanıkları da var."

Mut'ta panik

"Birkaç gün sonra da zaten gazeteler de Balıkesir'de bir uçandaire görüldüğünü yazdı. Tüm bu olaylar 1978 yılında oldu. Mut'ta görülen cismin etkisi daha fazlaydı."

Bu da aynen Karaman'daki gibi parlama ile ortaya çıkıyor. Ama bir süre öylece kalıyor ve büyük bir paniğe sebep oluyor. Halk, kıyamet alameti sanıyor, minarelerden ezanlar okunuyor. Sonra da cisim Anamur yönüne doğru uzaklaşıyor. Önemli olan tüm Mut halkının görmesi bence..."

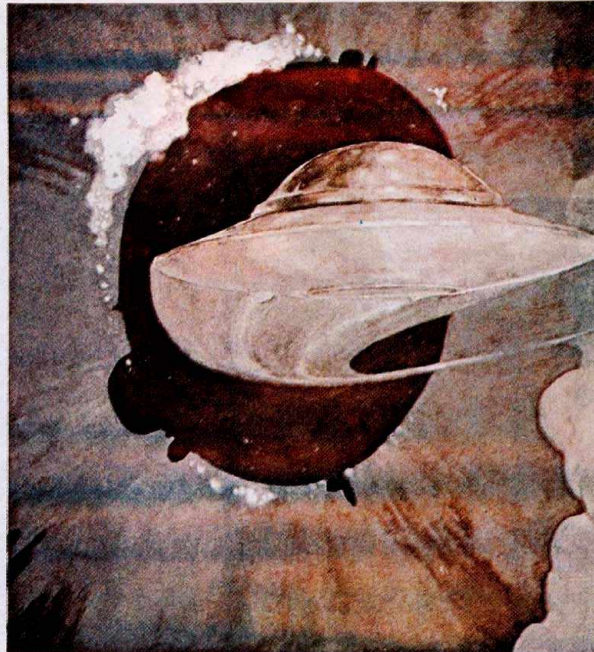
"O kadar çok olay var ki"

Bir diğer Karamanlı, Ömer Kayserilioğlu, uçandaire olaylarının 1950'lere kadar uzandığını anlattı. Kendisi ilk kez 1954'te disk şeklinde kırmızı, portakal rengi ve mavi ışıklar saçan bir cisim görüyor. Bu olaydan sonra, birçok defalar garip cisimler gördüğünü söylüyor.

Bilinmeyen: Cisimler hep aynı mıydı?

Ömer Kayserilioğlu: "Hayır, bazıları beyaz ışık şeklindeydi. Hafif hafif beliyor, sonra kayboluyorlar. Ya da tersi oluyor. O kadar çok olay var ki, anlatmakla bitmez."

Bence bunlar, güneş sistemi dışından, belki de içinden gelen canlılara ait araçlardır. Evrende bizden başka canlı yaşamın olmadığı düşünülemez. Bu cisimler tarih içinde de, vardı. Ama başka türlü tanımlandılar. Mitolojilerde

Karaman'daki uçandaire gözlemlerinin en şanssız yanı, elde fotoğraf olmaması. Üstte bir uçandaire resmi görüldü. Karamanlı Avukat Ömer Kayserilioğlu'nun (altta), 1954'ten bu yana birçok uçandaire gözlemi var.

Tanrılar olarak yer aldılar, ya da göksel mucizeler olarak insanoğlunun atomu parçalamasından sonra, bizlere daha yakınlaştılar. Bence amaçları yararlı. Bizleri gözliyorlar, kötü bir şey yaparsak engel olacaklardır. Yani nükleer bir savaş gibi..."

Halkın rahatlığı

Karaman uçandaire olayları diğerlerinden biraz daha farklı, çünkü güpegündüz ortalığı şimşek gibi aydınlatan bir olay var.

Tüm bu bölgelerde, halkın yaklaşımı şaşılacak kadar doğal. Herkes, rahatlıkla uçandaireleri ya da evrende yaşayan başka canlıları kabul edebiliyor. Bundan kimse rahatsız olmuyor.

Karaman'dan İstanbul'a dönerken bunları düşündük. Bir gün uzaylılar Dünya'ya inip de açıkça kendilerini gösterirlerse ne olacak?

Kırsal kesimde yaşayanlar bunu pek yadırgamayacaklar da, büyük şehirlerde bir panik havası mı esecek?..

Loch Ness'in ele geçmez canavarı

İskoçya'nın Loch Ness Gölü'nde yaşadığına dair kanıtlar bulunan canavar ya canavarların durumu kesinlik kazanmadı. 1930'lardan bu yana fotoğraflar çekiliyor (Bkz. sayfa 179), araştırmalar yapılıyor, göl filme alınıyor. Aşağıda olaylara değişik açılardan yaklaşan bir yazı yayınıyoruz.

NESS GÖLÜ'NÜN karanlıklarında gizlendiği söylenen canavara yönelik yoğun ilginin başlangıcı 14 Nisan 1933'teki Mackay olayıdır. O zamandan beri kanıtlar sürekli arttı. Yalnızca 1933 yılında 50 gözlem yaşandı. Canavarı araştırma girişimleri yapıldıkça başka olaylar, fotoğraflar, filmler ve değişik kanıtlar ortaya çıktı.

Basının ilgisi

Loch Ness Gölü'nün ele geçmeyen ünlü yaratığının bu kadar tanınmasına basının da büyük katkısı oldu. Gazete muhabirleri, dolaşısıyla onların çalıştıkları gazeteler bu canavar olaylarına yıllar boyu büyük ilgi gösterdiler.

Bu nedenle hem olay sürekli gündemde kaldı, hem de araştırmacılar büyük destek gördüler.

Tanıklarn inandıcılığı

Canavari gördüklerini söyleyenlerin anlattuk-

Bu görünen Ness Gölü canavarının başı mı? Amerika'daki Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'ne bağlı Uygulamalı Bilimler Akademisi'nden Dr. Robert Rines tarafından çekilen bu fotoğrafta sualtı kamerası kullanıldı. Göl dibinin bulanık suları fotoğrafta görülenin ne olduğunu anlamaya elvermese de nesnenin benzerliğinden canlı olduğunu çıkarımlar var. Öte yandan, birçok uzman fotoğrafta görülenin göl dibinden başka bir şey olmadığını söylüyor (üstte).

larını ve ileri sürdükleri kanıtları değerlendir-mek çok güçtür. Çünkü insanların her zaman doğruyu söylediklerini kabul edemeyiz. Saygın bir adam bile gayet rahat yanılabılır ya da kandırılabilir. Öte yandan yalancı biri, iyi izlenimler bırakabilir.

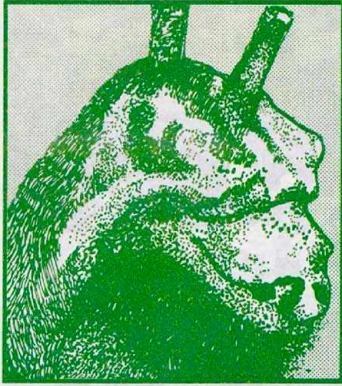
Eğitilmiş bir kişi de uydurma sözler söyleyebilir. Gerçek şu ki, çok açık bilgi olmadan özellikle sudaki hız, mesafe, boyut ve zaman tam olarak kestirilemez. İşte bu yüzden, sırf anlatılanlara dayanarak görülen bir sahneyi tam olarak göz önüne getirmek çok zor.

Gölün aldatıcılığı

Göz yanılmalarına neden olduğundan gölün kendisinin çıkardığı sorunlar vardır. Göl bazen tümüyle sakin olan büyük bir su kütesidir. Bu sakinliğe, mesela deniz çok seyrek ulaşmaktadır.

Gölün yüksek kıyı çizgisi de koyu gölgelere ve yansımalarına yol açabilir. Bu koşullarda, görünen gerçek nesneyle orantısı olmayan görsel etkiler ortaya çıkabilir.

Su kuşları, küçük hayvanlar, geçen gemilerin izleri başka şekiller oluşturuyorlar. Geçen gemilerin ardında kalan izler, gemi gözden kaybolduktan sonra bile kıyından görülüyor, gölün ortasında sürekli dalga halini alıyor.

Dr. Rines'in fotoğrafından bir ressamın çizdiği resim. Bazıları canavarın su yüzüne çıkmadan soluk almak için boynuzlarını kullandığını inanıyorlar (solda).

Binlerce olay

Bu sorunlara rağmen, canavarın gözle görüldüğü binlerce olay kayıtlara geçmiş durumda. Basının, olayla ilgilenen yazarların ve araştırma örgütlerinin sayesinde bu sayıya ulaşıldı. Bu örgütlerden Ness Gölü Araştırma Bürosu 1962 ila 1972 yılları arasında çalışmalar bulundu.

Canavarın birbiri tutan tariflere dayanarak uzun boyunlu, kambur sırtlı bir hayvan olduğu anlaşıyor. Yaratık bazen hızlı hareket ederek boynunu aşağı yukarı oynatıyor. Bazen de yalnızca bir süre için görünüşü yavaşça suda kayboluyor.

1'den fazla yaratık

Ness Gölü olaylarının ilk dökümünü yapan kişi Kıdemli Deniz Yüzbaşı Rupert Gould idi. "Ness Gölü Canavarı" adlı kitabında (1934) 1923'ten 1933'e kadar gerçekleşmiş 42 gözlemi etraflıca anlattı.

Yaratığın gölde mahsur kalmış bir türün örneği olduğunu düşünmekteydi. Kaledonya Kanalı'nın müdürünün karısı olan Constance White da bu düşünceye katlıyordu. 1957'de basılan "Bir Efsanenin Ötesi" adlı kitabında 60 gözleme yer verdi.

Olayın, bazıların sandığı gibi 1934'te son bulmadığını saptamaktaydı. Bazen de birden çok hayvan görüldüğü olmuştü. Gölde barınan bir yaratık topluluğu olabilir.

Tim Dinsdale, Ted Holliday, Peter Costello ve Nick Witchell gibi yakın zamanın yazarları bu bilgilere yeni örnekler eklediler. Bilgilerin çoğu tanık olunan olayları derleyen Ness Gölü Araştırma Bürosu'nun geniş kayıtlarından alınıyor.

Yaz ayları daha çok olay

Ness Gölü'nde görülen kanıtların miktarı ve etkileyiciliği, suda büyük bir hayvan kitlesinin olduğunu düşündürüyor. Bu ve özellikle sonar (deniz radarı) aracılığıyla elde edilen ve açıklanamayan bilimsel bulgular şu anda elde

bulunan yegâne bilgilerdir.

Yüzeyde görülen hareketler öylesine birbirinden farklı ki, tutarlı bir özellik tespit edilemiyor. Yaz aylarında özellikle ırmak ağzlarında ve daha çok sıcak, sakin günlerde gözlemler daha çok oluyor.

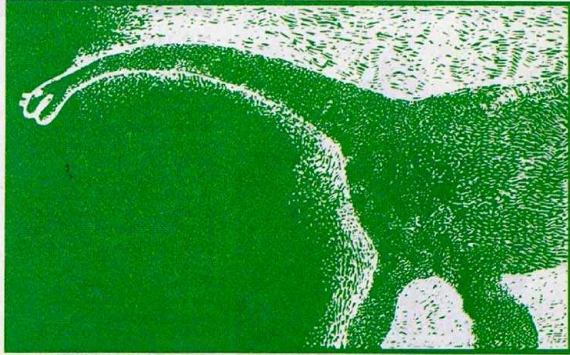
Fotoğrafların sınıflanması

Şimdiye kadar toplanan bilgilere inanmak gerekirse, Ness Gölü canavarı su üzerinde fazla kalmıyor. Kafasını çıkarıyor. Gövdesi gözüktüyor. Sonra yine dibe dalıyor.

Dolayısıyla fotoğrafçının fotoğraf çekme süresi çok kısa. Gölün çevresinde de çoğunlukla işleri fotoğrafçılık olmayan amatörler bulunduğuna göre gerçek ve iyi kabul edilebilecek fotoğrafların sayıları oldukça az.

Çekilen filmler

Sinema filmlerinde sahtekârlık yapmak fotoğraftakinden daha güçtür. Bu yüzden

Dr. Robert Rines'in sualtında çektiği bir dizi fotoğraftan yararlanarak bir ressamın Ness Gölü canavarının neye benzediğine dair çizdiği resim. Uzun boyun, küçük kafa ve kaplumbağanınkine benzeyen bacaklar birçok gözlemede de geçmiştir (üstte).

filmlerde görülenler tartışmaya açık olsalar da daha değerli kanıt oluşturuyorlar. Ness Gölü'nde çekilmiş olan iki film özellikle ötekilerden ayrılır.

Birinci film

Bunlardan ilki 23 Nisan 1960'ta Tim.Dinsdale tarafından Foyers nehrinin ağzından çekildi. Bu nehir Fort Augustus'tan gelen yolun yukarısında, göle güney tarafından akar.

Filmde Dinsdale'den yavaşça uzaklaşan bir kambur görünüyor. Daha sonra hızlanan kambur, suya daltıp görüntüden çıkıyor. Film Ness Gölü Araştırma Bürosu'ndan David Jones tarafından Birleşik Hava Keşif Toplama Merkezi'ne (JARIC) verildi.

Araştırmacılar nesnenin büyük bir ihtimalle canlı olduğu sonucuna vardılar. 170 cm genişliğinde olan nesne su üstünde saatte 16 km'lik bir hız yapıyor ve suya daldığı görülüyor.

İkinci film

İkinci filmi çeken kişi Richard Raynor. 13 Haziran 1967 sabahı yapılan Ness Gölü keşif gezisine ait olan bu film teknik yanılla çok ilginç.

Garip yaratıklar

Gölün kuzey ucunda Döres bölgesinin karşısından çekilmişti. Filmde suda bulunan bir iz görülüyor. İzin baş kısmından katı bir cisim zaman zaman görünüp kayboluyor. Görüntüye bir tekne girdiğinde nesne suya dalıyor.

Raynor, hayvanın bir susamuru olması ihtimalini kabul etmeye hazır. Nesnenin canlı olduğu kesin. Gerçekten de bilinmeyen bir hayvan olması dışında tek ihtimal susamuru olması.

Ama JARIC fotoğrafın niteliklerini saptamada özellikle hassas davranıyor. Su yüzeyinde görülen kısmın 2 m uzunluğu olabileceği hesaplandı. Bu boya sahip bir susamuru olmasa da mümkün değil.

Görülenler yetersiz

Film, su yüzeyini gözleyerek ve fotoğraf çekerek elde edilecek kanıtların en iyisi gözüktü. Yeterli sayılabilecek bu örnekler büyük bir hayvanın varlığını düşündürüyorlar.

1972-1973 yıllarındaki Ness Gölü araştırma gezisinde çekilmiş fotoğraflar. Ekip Ness Gölü'nde (üstte). Dr. Robert Rines canavarı araştırmada kullanılan bir sualtı kamerasını incelerken (solda). Dr. Rines yönetimindeki araştırma ekibi Ness Gölü canavarı olduğu sanılan nesnenin sualtı fotoğraflarını ilk kez çekmeyi başardı. Fotoğrafları çekmek için bir sürü karmaşık yöntemle başvuruldu. Büyük bir nesne yaklaştığında kameranın çalışması için sonardan yararlanıldı. 1975'te yapılan ikinci bir araştırma gezisinde de şaşırtıcı sonuçlar alındı. Ama bu sonuçlar hâlâ tartışılıyor.

tarafından 1972'de çekilmişti.

Kısa sürede çok yoğun ışık veren bir flaş yardımıyla zaman aralıklı bir kamera kullanılmıştı. Olayın biyolojik açıklaması ne olursa olsun, nesne eğer bir balık kanadıysa, gölde yaşadığı bilinen türde bir yaratık olamayacağı açıklandı.

Canlı gibi

Rines'in sonradan. 1975'te çektiği fotoğraflarda, kameranın aslı bulunduğu tekninin alt kısmından başka, 6 görüntü daha bulunuyor. Bunlardan iki tanesinin canlı olduğu sanılıyor.

Gölün su yüzeyini gösteren yukarıya dönük öteki fotoğraflar, büyük bir karışıklık olduğunu ve kameranın bir rahatsızlığa sebep olduğunu düşündürüyor. Bu olaylar arasında 70 saniye geçmiş. Bu bir dizi fotoğraftan anlaşıldığı kadarıyla kamera sık resim çekmek yerine 2 dakika kadar çalışmamış.

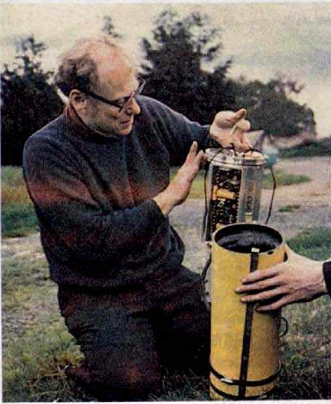
İddiaya göre, nesnelerden kafa olanı canlı bir yaratığa gerçekten benziyor. Çünkü su yüzeyinde kıpırtıya neden olmadan nefes almaya yarayan boynuzları var.

Teknik zorluklar

Sualtında çekilen bu fotoğraflara inanmayanlar da çıktı. Onlara göre, kamera derinlikle ilgili bir hesap hatası sonucu dibe oturmuş olabilir. Ya da aslında suyun altındaki cansız nesnelerle karşılaşmıştı. Kameranın görüntü çerçevesini ve üzerine takılı flaşın ağırlığıyla dengesini kaybettiğini düşünürsek, dibe dokunduğunda, sarsılmış olabilir. Fakat, bu yine, fotoğraflara inanmamayı gerektirmez.

Sonar sistemi

Kuşkusuz en önemli kanıtlar yankılandırma ve sonar yoluyla elde edilenlerdir. Sonar, II. Dünya Savaşı'nda denizaltı saptama aracı

Fakat bu tür kanıtlar bile yeterli sayımayanlar var. Onlara göre, su yüzeyinde gördüklerimizle suda yaşayan yaratıkların ne boyları anlaşılabilir ne de bu konuda bir inceleme yapılabilir.

Sualtında fotoğraf çekme

1970'e kadar sualtı fotoğrafçılığı bir araştırma yöntemi olarak kullanılmıyordu. Halbuki bu yolla ulaşılabilecek sonuç büyüktü. Çünkü, hedefin eksiksiz bir görünümünü verebilecekti.

Aslında, suyun bulanık olması ve normal sualtı cihazlarının sınırlılığı görüş uzaklığını ve hareket alanını son derece daraltıyordu. Sonuçta sualtı fotoğraflarını yorumlayabilmek güç bir hale geliyordu.

Bunlardan en ilginç balık kanadı gibi nesnenin bilgisayar yardımıyla çekilmiş iki fotoğrafıydı. Fotoğraflar Boston'daki Uygulamalı Bilimler Akademisi'ne bağlı Dr. Robert Rines

olarak geliştirilmiştir. Yollanan ses dalgalarının sualtı hedefleri tarafından yansıtılması temeline dayanır.

Gerçekten de sualtını "görmek" için tek etkili yöntemdir. Özellikle suyun berrak olmadığı yerler için geçerlidir. 1960'ta yapılan geliştirmelerle ticari balıkçılıkta ve tabii ki Ness Gölü araştırmalarında kullanılacak hale geldi.

Uzman yetersizliği

Şimdiye kadarki, en mantıklı ve geçerli araştırma yöntemi olan sonar en başarılı olduğunu da kanıtladı. Yeterli donanımına sahip ekipler sonarla olumlu sonuçlar aldılar. Yöntemin sağladığı sağlam kanıtlar bir dereceye kadar ölçülebilir durumda.

Ama sonuçları değerlendirecek düzeyde uzmanlar maalesef henüz yetişmiş değil. Hayvanbilimciler arasında bu işin uzmanları hemen yok denecek kadar az bulunuyor.

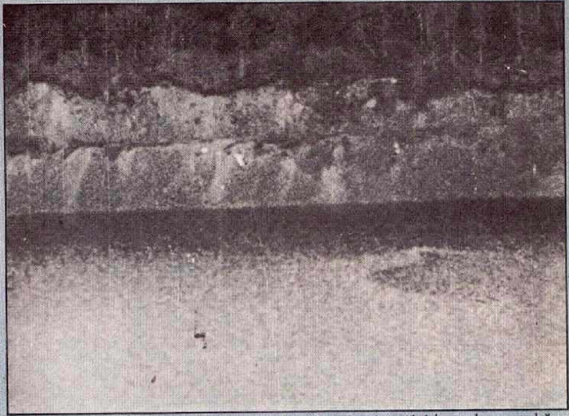
Çalışmalar sürüyor

Sesin yansımaları canlı bir yaratıkta bulunan hava boşlukları sayesinde oluyor. Bu yüzden yalnızca sonar kullanarak kimlik saptanması yapmak mümkün değildir. En mükemmel sonar kaydı kâğıt bir şerit üzerine çizilen bir çizgi ya da bir katot ışığı tüpündeki seslerden ibarettir.

Balık sürüleri, ısı değişimleri ve su yüzeyine yükselen gazlar sonarı uyabilir. İşin olumlu tarafı, sonarla sualtındaki bir hedefin hareketlerini izlemenin mümkün olmasıdır. Aynı şekilde hedefin canlı olup olmadığı anlaşılabilir, hatta kimliğine dair ipuçları bulunabilir. Uzmanlar sonar ile yapılan çalışmalardan çok umutlular.

Sonuçlar

Şimdiye kadar 1962'de Oxford ve Cambridge, 1968-1959'da Birmingham Üniversitesi, 1969'da Vickers Oceanics, 1969 ve 1970 arasında Ness Gölü Araştırma Bürosu, 1970 ve 1977 arasında Klein Ortaklığı ve Uygulamalı Bilimler Akademisi, 1976-77'de Partech Şirketi'nden gelen ekipler çeşitli sonuçlar elde ettiler. Sonuç-

Tim Dinsdale'ın 23 Nisan 1960 tarihli ünlü filminden bir sahne. Ness Gölü canavarına alt birçok fotoğraf gibi gerçek olan bu filmde de çok az ayrıntı belli oluyor (üstte).

Doğal nesnelerin ne kadar yanlışlıca olabileceğini gösteren bir örnek. Uzmanların da katıldığı gibi fotoğrafta görülen izler Ness Gölü'nün bir parçası olduğu Kaledonya Kanalı'ndan düzenli olarak geçen ağır balıkçı gemilerinden birinin çıkardığı dalgadan başka bir şey değil (altta).

lar som balığından büyük bir canlının varlığını gösteriyor. Fakat bu balıktan çok değişik dalma oranına ve hareketlere sahip.

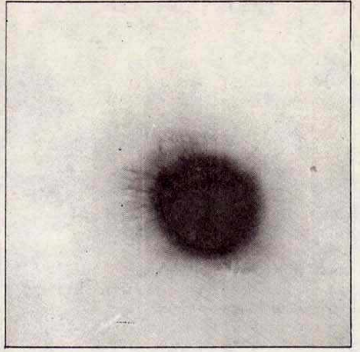
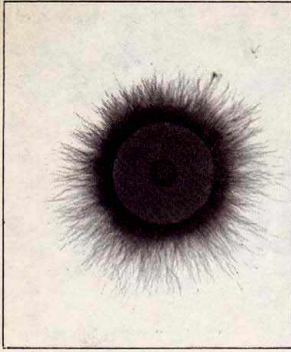
Araştırma yapan ekipler çoğunlukla tecrübeli ve değişik konularda uzman. Elde ettikleri kanıtlar tartışmaya değil yalnızca araştırmaya açık bulunuyor.

Böyle olması da herhalde iyidir. Çünkü gölde böyle bir yaratık varsa, bu tartışmalarla değil, araştırmalarla ortaya çıkarılacaktır...

Ness Gölü'nün koyu derinliklerinde ne tür bir yaratık yaşayabilir? Sayfa 265'te.

Teşhiste Kirlian metodu

Sovyet mühendisi Semyon Kirlian'ın geliştirdiği özel fotoğraf makinesi Türkiye'ye de getirildi. Arkadaşımız Dr. Can Polat yaptığı çalışmalarda çok ilginç sonuçlar aldı ve bunları yazıya döktü.

SEMYON KİRLİAN'ın adıyla anılan fotoğraf makinelerine duyulan ilgi çok eskidir. Fakat böyle bir makine ilk kez 1980 Kasım'ında elimize geçti.

Böylelikle bu konudaki bildiklerimizi uygulamada da deneme imkânı bulduk. Tıbbi olayların fotoğrafını çekmekle ünlü fotoğrafçı Hüseyin Olcay'la bir araya geldik.

Muhsin'in tükürüğü

Odanın içinde 3 kişiydik. Hüseyin Olcay'ın yardımcısı Muhsin bizimle beraberdi. Aletin fişini prize soktuk. Işıkları söndürdük. Köşede duran kırmızı lamba loş bir ışık veriyordu. Niyetimiz Muhsin'in tükürüğünün fotoğrafını çekmek ve onu incelemektir. Muhsin bir iki kez yutkundu.

"Tamam, tükürük geldi" dedi. Kare biçimli ufak bir röntgen filmi üzerine, madeni 10 lira büyüklüğünde bir tükürük damlası bıraktı.

Mavi-mor kıvılcım

Filmi, makinenin madeni levhası üzerine bıraktık. Elektrotları da yerli yerine koyduktan sonra çalıştırma düğmesine bastık. 2 saniye süreyle tükürüğün çevresinde mavi-mor kıvılcım belirdi. Hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk. Elektrotla film arasındaki kıvılcımın çıkardığı sestən başka ses duymak imkânsızdı. Düğmeyi kapadığımız anda kıvılcım da yok oldu.

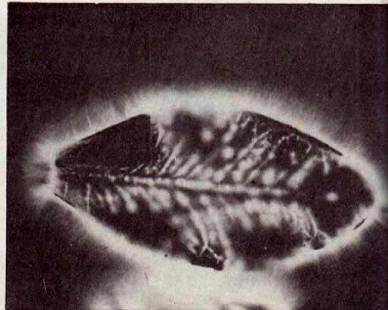
Kirlian fotoğraf tekniğiyle çekilen fotoğraflar, ilk bakışta pek anlaşılır görünmüyor. Fakat bunların önemi büyük. Çünkü canlı maddelerin çevresinde bulunan bir elektrik gücünü işaret ediyorlar. Üstte bu makine ile çekilmiş çeşitli fotoğrafları, sağda ise bir yaprağın Kirlian fotoğrafları görülmüyor.

Tükürüğün görüntüsü değişiyor

Filmi hemen banyoya aldık. Bir dakika sonra film üzerinde çok ayaklı böceğe benzer bir görüntü oluştu. Banyo süresi dolar dolmaz ışıkları yaktuk. Film üzerinde saptadığımız tükürüğün çevresini iplik iplik bir hale sarmıştı. Çıplak gözle baktığımızda tükürüğün görüntüsü böyle değildi. Benliğimizi bir heyecan dalgası kapladı. Yüzyıllardır sözü edilen, insanın görünmez bedeni "biyoplazmayı" (enerji gövde), kâğıt üzerine tutsak etmiştik. Bir insanın kişiliğini anlamada kullanılabilecek yeni bir yoldu bu!

Makinenin özelliği

Bize heyecanlı dakikalar yaşatan makinenin çok basit bir yapısı var (Bkz. 198. sayfadaki fotoğraf). Biraz elektrik bilgisi olan biri, bunu kendisi bile yapabilir. Makinenin ana parçası Tesla dinamosudur. Bu yüksek voltajlı dinamo, metal bir levhaya bağlıdır. Film

kâğıdı da levha üzerine yerleştirilir.

Çalıştırıldığında içinde, yüksek voltajlı, yüksek frekanslı bir alan oluşturur. Bu alan, içine konan bir nesnenin "enerji gövdesi" yüksek frekanslı alanla etkileşir. Film üzerinde saptanan görüntü de bu etkileşimin sonucudur.

Bu makine, ilk kez 1930'lu yıllarda Sovyet teknisyeni Semyon Kirlian tarafından geliştirildiğinden Kirlian Fotoğraf Makinesi adıyla da bilinir. Son yıllarda buna elektrofotoğraf makinesi de denmektedir.

Cansız varlıklarla da çalıştık

Çalışmalarımızı yalnızca tükürle sınırlandırmadık. Yapılan deneylerde cansız varlıkların çevresinde de enerji halkaları ortaya çıkmış olduğunu biliyorduk. Biz de araştırmalarımızı o yönde geliştirdik.

Önce bir mknatısın Kirlian fotoğrafını çektik. Mknatıs, umulduğu gibi, çok güçlü bir enerji halkası gösterdi.

Madeni bir paranın elektrofotoğraftaki görüntüsü ise güneşi andırıyordu. Paraya, bir insanın kendi enerjisinden aktarma yapabildiğini de biliyorduk.

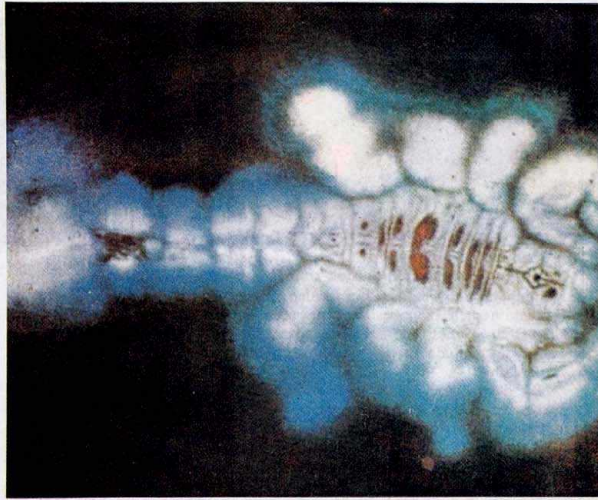
Bunu kendimizde denemek istedik. Önce, madeni bir parayı hiç elimizde tutmadan film üzerine koyarak Kirlian fotoğrafını çektik. Daha sonra, aynı parayı 5 dakika süreyle birimizin avcunda tuttuk.

Parayı avcunda tutan kişi bu süre boyunca düşüncesini, kendi enerjisini paraya aktarma konusunda yoğunlaştırdı. Beşinci dakikanın sonunda paranın yeniden Kirlian fotoğrafını çektik. Fotoğrafları kıyasladığımızda enerji yüklenen para daha güçlü bir enerji halkasına sahip olmuştu...

Gerekli şartlar

Yapımı basit, kullanımı kolay Kirlian elektrofotoğraf aletiyle çalışırken, bazı noktalarda özen göstermek de gerek. Fotoğraf çekilirken 1-2 saniyeden daha uzun süre aletin çalıştırılması iyi sonuç alınmasını önler. Bu sürenin altına düşülmesi de aynı sonucu verir.

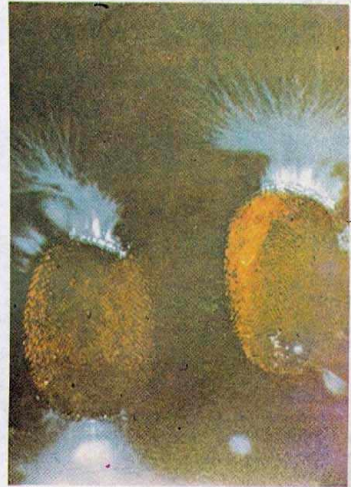
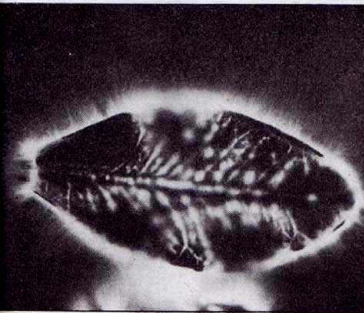
Denek olarak kullanılan kişinin psikolo-

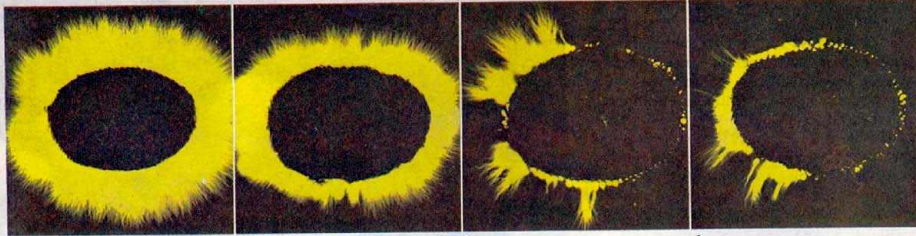

Kirlian makinesi ile çekilmiş bir akrep fotoğrafı (üstte). Parmakla sıkılmış iki para (altta, ortada). Yine Kirlian makinesiyle çekilmiş parmak izleri (altta, sağda).

jik yapısı da önemlidir. Çalışma sırasında gerek deneyin, gerekse araştırmacının heyecanlanması, sonucu olumsuz yönde etkiler. Bu nedenle, çalışma süresince aletin çevresinde bulunan kişilerin sakin olmaları gerekmektedir.

Kirlian fotoğraf aletiyle sürekli olarak 10 dakikanın üzerinde çalışılması da aletin neden olduğu yoğun ozon kokusundan dolayı sağlığa zararlıdır. Bu yüzden çalışılan odayı sık sık havalandırmalıdır. Ozon kokusunu, biz de çok yakından hissetmiştik.

Görüntünün ardındaki gerçek

Paradan tükürüğe kadar, birbirinden farklı yapıdaki nesnelerin çevresini saran bu enerji halkası neyin nesiydi? Araştırmacılar arasında bu konuda henüz görüş birliğine varılamadı.

Bir düşünceye göre, nesnelerin çevresindeki halka, nesneyle makine arasındaki normal elektriksel deşarjın bir sonucudur. Bir diğer görüşe göre de, ter, vücut ısı gibi fiziksel nedenler fotoğraflarda saptadığımız görüntüleri doğurmaktadır.

Yaygın görüşe göre ise, Kirlian fotoğrafları "enerji gövde", "biyoplazma", "aura" diye adlandırılan kavramı göstermektedir. Enerji gövdenin ruhla beden arasında ilişkiyi sağladığı kabul ediliyor. Bazı duyarlı kişilerden bu gövdeyi gözle gördüklerine inanılıyor.

Gerçekten de bu tür kişilerin enerji gövde hakkında anlattıklarıyla Kirlian fotoğraflarındaki görüntüler arasındaki benzerlik çok şaşırtıcıdır.

Renkli film kullanılırsa

Fotoğraf çekiminde renkli film kullanıldığında enerji gövde doğal rengi içinde saptanabilmektedir. Kişide fiziksel ya da psikolojik bir aksama olduğunda enerji gövdenin rengi

Günün değişik saatlerinde Kirlian yöntemiyle çekilmiş aynı parmak uçlarının bir dizi fotoğrafı (üstte).

1. Kahvaltıdan hemen sonra sabah saat 9:15. Parlak haleye dikkat edin.
2. Öğle yemeğinden önce saat 12:30'da hale, dikkatli çekecek denli sönük.
3. Öğleden sonra saat 5:45. Öğle yemeği olarak yalnızca bir sandviç yedikten sonra, hale daha da sönükleşmiştir.
4. Akşam saat 19:00'da, yemekten önce.

Bu elleri çevreleyen ışığın dikenli olması, o kişinin gerilim içinde olduğunu ve bir duygu akımı olmadığını belirtir (altta). Diğer yönden dengeli bir kişilik daha yumuşak ve düzensiz bir hale biçiminde yansır (altta en sağda).

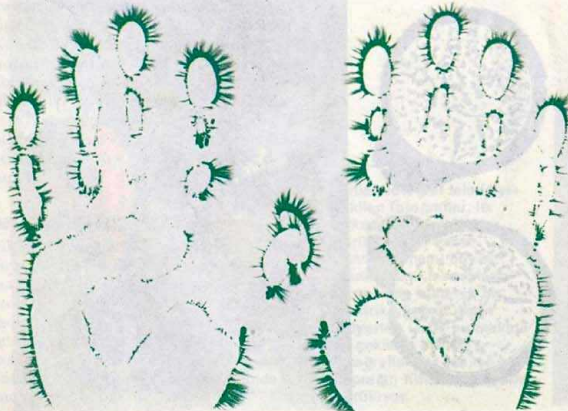
de maviden kırmızıya dönüşmektedir. Böylece, kişinin sağlık durumunu parmak ucundan alınan bir fotoğrafla saptama olasılığı doğmaktadır...

Ne elde edilecek?

Kirlian fotoğraflarıyla yapılan deneylerin insanlığı nereye kadar götüreceği kestirilemiyor. Ancak, insanın kendisini anlamak için yeni bir yol bulduğu kesin. Ve bu yol, diğer yollarından çok daha fazla avantaj vaat ediyor.

Roschak, TAT, Stanford-Binet gibi kişilik testlerinin türünün de şöyle ya da böyle aksadığı yanlar var. İncelenen kişinin deneye aktif olarak katılması gereği, aksamının en önemli faktörüdür.

Kirlian elektrofotoğraf tekniğinde ise bu faktör ortadan kaldırılıyor. Bu nedenle, bedendeki bir bozukluk ya da normal durum en az hata ile saptanabiliyor. Hiç kuşku yok ki, yakın bir gelecekte bu çalışmalarla elde edilecek sonuçlar zenginleşecek. Bir insanın tükürüğünün ya da parmağının Kirlian fotoğrafı ile, o insanın kişiliği arasında ilişki kurulabilecektir...

Denizlerin sakladığı esrarengiz yaratıklar

Denizlerin diplerinde hiçbir hayvan türüne girmeyen birtakım yaratıklar yaşadığı biliniyor. Bütün dünyada uzmanlar bu konuyu aydınlatmak için var güçleriyle çalışıyorlar. Bir de bazı hilekârların düzenlediği sahte fotoğraflar olmasa!

BİRÇOK BİLİM ADAMI, sualtı canavarlarının varlığına karşı hâlâ şüphe ile bakardunlar, dünyanın dört bir yanından denizlerde dev yaratıklar görüldüğüne dair aynntılı bilgiler gelmeye devam ediyor.

İngiltere'deki su devi

Son yıllarda en hareketli canavar, İngiltere'nin Cornwall sahillerinde görülen ve bölge halkı tarafından "Morgawr" (yerel dilde su devi anlamına gelir) olarak adlandırılan yaratık oldu. Bu yaratık, 1975-1976 yılları arasında o kadar sık görüldü ki, sonunda 5 Mart 1976'da iki fotoğrafı çekilerek Falmouth Pacet gazetesinde basıldı.

Asıl adını gizleyen biri tarafından çekilen fotoğraflar oldukça inandırıcı görünüyor. Ayrıca fotoğrafta görülen uzun boyunlu yaratık, Loch Ness Gölü'nde görüldüğü bildirilen yaratığın tanımına da uyuşuyor.

Deniz canavarı

Bir başka garip yaratık da, İngiltere'de Galler'in batı kıyılarında, Cardigan Körfezi sularında görüldü. 2 Mart 1975 günü, okuldan dönen 6 kız, gün batımına doğru kumsalda yürüyorlardı.

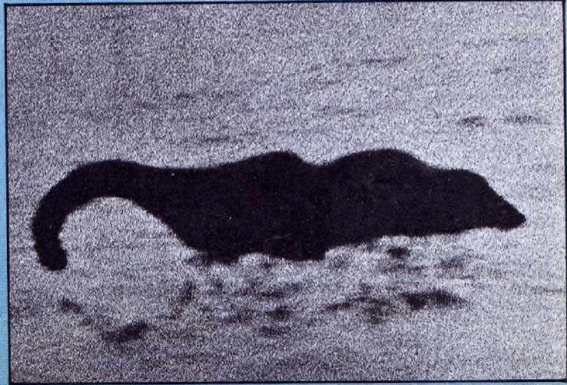
Birden yaklaşık 200 m ilerde, kumsalın tam karşısında tuhaf bir yaratığın yüzdüğünü gördüler. Paniğe kapılan kızlar, koşarak gidip kıyı koruma görevlilerine haber verdiler.

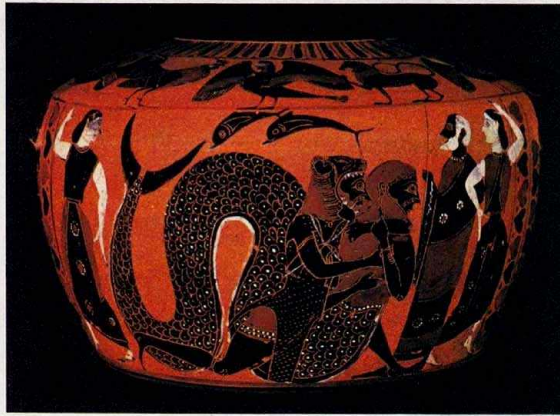
İngiltere'de Cornwall sahillerinde görülen deniz canavarı Morgawr, 1975-1976 arası defalarca görüldü. Asıl adını gizleyen biri tarafından Şubat 1976'da, Falmouth yakınlarında Rosemullion Head'de fotoğrafı çekilebilen yaratığın 5-6 m boyunda olduğu tahmin ediliyor (altta).

Tanımladıklarına göre, boyu 3 m kadardı. Uzun boynu, uzun bir kuyruğu ve yeşil gözleri vardı. Resim öğretmenleri Colin Palmer, çocukların tarafı üzerine yaratığın bir resmi çizdi. Bu resmi Badsey Sound yakınlarında balık avlarken deniz canavarıyla karşılaşmalarını söyleyen bir balıkçı teknisinin tayfalarına gösterdi. Adamlar resmi görür görmez karşılaşmaları yaratığın bu olduğunu söylediler.

Sahtekârlar ortaya çıkıyor

Sonuçta, kamuoyunun bu tür haberlere ilgi göstermesi iki yönlü bir gelişmeye yol açtı. Bir yandan birbirine benzer raporlar hızla arttı. Öte yandan, bunların bir kısmının hileli olduğu görüldü.

Her konuda olduğu gibi, bu olayda da ortaya birtakım sahtekârlar çıktı. Para kazanmak ya da ilgi çekmek için sahte fotoğraflar düzenlediler.

Şüpheli bir rapor

1848'de İngiltere'de The Times gazetesinde, HMS Daedalus gemisi kaptanı Peter M' Quhae'nin denizyılanı gördüğüne dair bir makale yayınlanmıştı. Bundan hemen bir hafta sonra, Globe gazetesinde de, daha sonra sahte olduğu anlaşılan bir rapor çıktı.

Sahte rapor, 19 Ekim'de Glasgow'dan Mary Ann gemisi kaptanı James Henderson tarafından postalanmış bir mektup biçiminde basıldı. Mektupta yazıldığına göre, Daphne yelkenlisinin kaptanı Mark Trelawny, 20 Eylül'de "ejder kafalı dev bir denizyılanı" görmüştü.

Bu eski Yunan vazosunun üzerindeki resimde, Deianira'yı elde etmek için Heracles ve Nehir Tanrısı Achelous arasındaki savaş görülüyor. Tanrı, yarı insan, yarı denizyılanı bir yaratık olarak resmedilmiş (üstte).

Bu yaratığa tüfeğiyle ateş etmişti. Yaklaşık 30 m boyundaki canavar, suları köpürterek saatte 16 deniz mili üzerinde bir hızla oradan kaçmıştı.

Sahteliği ortaya çıkarılıyor

The Times, Globe'daki hikâyeyi yeniden basarak, titiz bir çalışmanın ürünü olan bir de cevap yazdı. Kaptan Trelawny, kaptan Henderson'a hikâyeyi Lizbon'da, yılanı gördükten 10 gün sonra anlatmıştı.

Canavarla karşılaştığı yerle Lizbon arası 5000 mil olduğuna göre, bu mesafeyi 10 günde katedebilmek için yelkenlisinin saatte ortalama hızının 20 milin üzerinde olması gerekirdi. Bu ise imkânsızdı.

Cevap yazısı alaylı bir biçimde, "belki denizyılanı yelkenliyi yedeğine almıştır" diye bitiyordu. Böylece Glasgow'dan gönderilen mektubun uydurma bir hikâyeye dayandığı anlaşıldı.

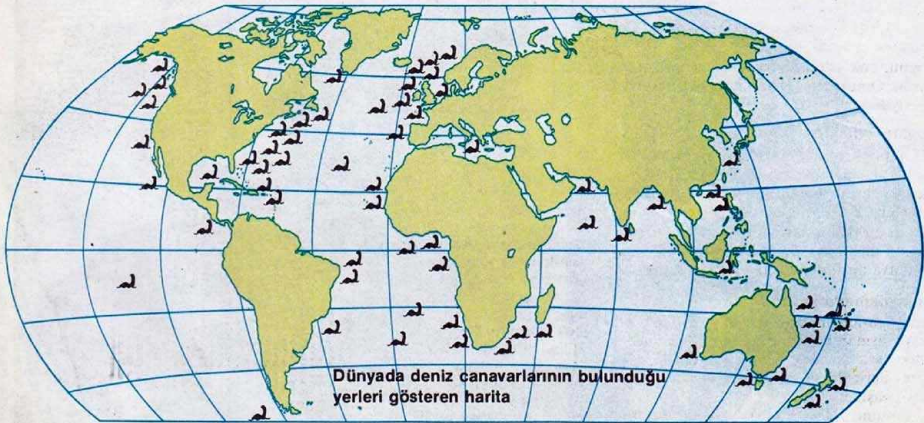
Karaya vuran leşler

Bir yandan canavarların varlığından şüphe duyan bilim adamları incelemek için maddi delil istiyorlar. Öte yandan ıssız sahillerde sık sık garip, dev hayvan leşleri karaya vuruyor.

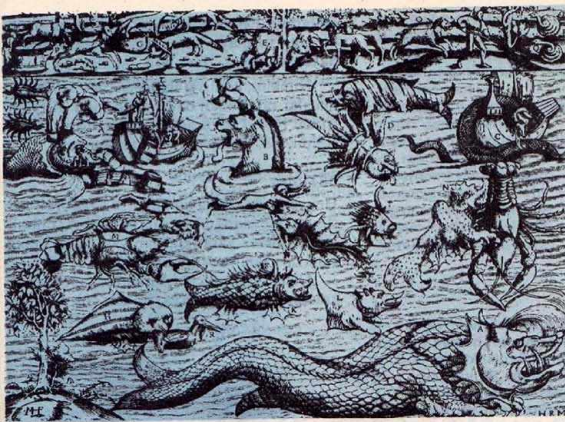
Karşıt düşüncelerin yarattığı baskı nedeniyle, ya da bu yerlerin çok uzak olması yüzünden, genellikle bu tür kalıntılar dikkate alınmıyor. Böyle olaylar, bilinen bir deniz yaratığının, ya da çoğu zaman olduğu gibi, sahile vurmuş bir köpekbalığının kalıntıları olarak açıklanıyor... Bilinen en eski karaya leş vurma olayı İngiltere'de yaşandı. 1808'de Orkneys yakınlarındaki Stronsay Adası'nda, 17 m boyunda bir hayvan leşi karaya vurdu.

Yaratık ilk kez civardaki balıkçılar ve çiftçiler tarafından görüldü. Üzerinde herhangi bir araştırma yapılamıyacak kadar, ceset fırtına ve dalgalar tarafından parçalandı.

Görgü tanıklarının tarifi üzerine çizilen resimden anlaşıldığına göre bunun uzun bir

Dünyada deniz canavarlarının bulunduğu yerleri gösteren harita

16. yüzyıldan kalma bu gravürde, silvri dişleri ve pençeleri olan bir yaratık gibi çizilmiş, temsili bir balina resmi görülüyor (Üstte).

adamı, leşin tam yerini öğrenerek hava yoluyla oraya gittiler. İncelemek için leşten örnekler aldılar.

İncelemeden sonra yapılan resmi açıklamada, kullanılan örneklerin çürüyen yağ parçaları olduğu ve muhtemelen bir balinadan alındığı açıklandı. Bu arada, olayla ilgilenen diğer biyologlar gerçeğin böyle olmadığı kanısındaydılar. Ama nedense konu kapatıldı...

Bir leş daha

Yakın zamanın olaylarından biri de, 25 Nisan 1977'de Büyük Okyanus'ta yaşandı. Trolle balık avlayan Zuiyo Maru adlı bir Japon gemisinin ağılarına, Yeni Zelanda'da Christchurch'un yaklaşık 28 mil doğusunda, kısmen parçalanmış büyük bir leş takıldı.

Kaptan Akira Tanaka, yakalanan balıkların kokmasına yol açabileceğini düşünerek, fotoğrafını çektikten sonra leşi tekrar denize attırdı.

boyunu, çok uzun kuyruğu ve üç çift bacağı vardı. Omurgalılar sınıfının bilinmeyen bir üyesiydi...

"Balina" dediler

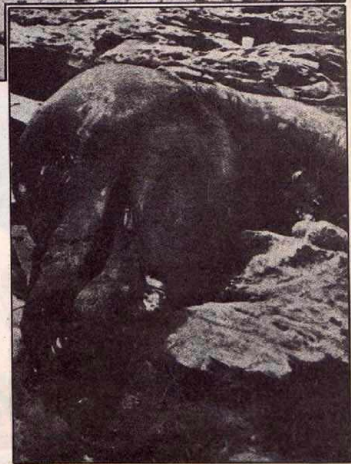
Ne olduğu anlaşılamayan bir başka leş, 1925'te California'nın Santa Cruz sahillerinde karaya vurdu. 9 m uzunluğunda bir boynu ve çok büyük bir gagası vardı. Ama bir süre sonra bu kalıntılann çok az rastlanan ve Pasifik'in kuzeyinde yaşadığı sanılan gagalı balinaya ait olduğu açıklandı...

Anlaşılamadan çürüdü

1960 Temmuz'unda Avustralya'nın güneyindeki Tasmanya adalarının ıssız batı sahillerinde karaya vuran bir yaratığın cesedi, resmi görevlilerin ilgi göstermemesi nedeniyle çürümeye başladı.

Sonunda Hobart kentinden bir grup bilim

Koca kafalı ve ördek gagalı bu garip yaratık, 1925'te California'nın Santa Cruz sahillerinde kayalann üzerinde bulundu. Çürümüş olduğu için yaratığın türünü anlamak çok zor oldu. California Bilimler Akademisi Müzesi tarafından yapılan incelemelerden sonra, leşin balinaya ait olduğu açıklandı (sağda ve üstte).

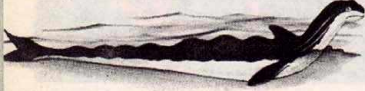
Olaya büyük ilgi gösterilmesi sonucu, dünyanın çeşitli yerlerinde gazeteciler ve televizyon kameramanları, hikâyeyi öğrenmek üzere Japonya'ya gelmeye başladılar.

Ama, tayfaların da bilinmeyen bir canavar gördüklerine inanmalarına rağmen, fotoğrafları inceleyen bazı bilim adamları, bunun büyük bir ihtimalle cürüyen bir köpek-balığı olması gerektiği sonucuna vardılar.

Batı Amerika sahillerinde

Batı Amerika sahillerinin en güney ucundaki San Clemente Adası, olta balıkçılığına meraklı olanlar için bulunmaz bir yer olarak biliniyor. Burada da, bu yüzyılın başından beri sık sık deniz canavarları görülüyor.

çok kamburlu

dev susamuru

Balıkçılık üzerine yazılar yazan J. Charles Davis, denizyılanlarıyla karşılaşan ve birbirlerinden habersiz çok sayıda kişiyle konuştuğunda, yaptıkları tanımlamaların şartırcı ölçüde benzerlikler taşıdığını gördü.

Bu kişilerin çoğu tanınmış balıkçılık kulluplerine üye, aklı başında kimselerdi. Durup dururken böyle hikâyeler uydurarak gülünç duruma düşmek istemezlerdi.

Ele geçmemelerinin nedenleri

Bu kadar kanıtla rağmen, denizyılanları neden hâlâ bilinmeyen varlıklar olarak kalıyor. Bizce bunun bir nedeni şu olabilir:

Yeryüzünün yüzde 60'ı sularla kaplı olduğu halde, bunun pek az bir kısmı (o da deniz ticareti için, dar bir serit üzerinde, belli rotaları takip ederek) dolaşılabilmistir.

Ayrıca, gemilerin makine gürültüleri ve yarattığı dalgalar, yaratıkları ürkütürken deniz yollarının geçtiği bölgelerden uzak tutmaya yeter de artar bile.

Oysa geçmişte tam tersine, gemiler rüzgâr ve akıntının önünde sessizce giderler, her zaman da sabit bir rota tutturabilecek kadar şanslı olmazlardı. Onları fark etmeyen veya korkulacak bir yan görmeyen yaratıklar birden karşılırları çıkarlardı.

Önemli bir kitap

Belçikalı hayvanbilimci Dr. Bernard Heuvelmans, 1964'te bir kitap yayınladı. "Denizyi-

Çok kamburlular ve dev susamurları hemen hemen aynı büyüklükte ve 18-30 m boyunda. Bu yüzyılın başından beri daha az rastlanmalarına rağmen çok kamburluların görüldüğü belirlenmiş yerler Kanada'da New England ve ABD kıyıları. Dr. Heuvelmans, 1848'den beri görülmeyen dev susamurlarının neslinin tükenmiş olabileceğini düşünüyor (solda).

Çok yüzgeçli denizyılanının başlıca özelliği, nefes alıp verirken ballıncalar gibi burun deliklerinden buhar püskürtmesidir. Boyu 18 m kadar ve yalnızca tropikal sularda rastlanır. Heuvelmans'ın sınıflandırmasında yer alan sonuncu memeliler grubu büyük deniz atlarıdır. İri gözleri ve kızıl tüylü yeşilleri vardır. Hint Okyanusu ve kutup denizleri dışında, dünyanın hemen hemen bütün denizlerinde görülürler (sağda).

lanlarının Peşinde" adındaki bu kitap, uzun bir araştırmaya ve titiz bir çalışmaya dayanıyordu.

Nitekim, konuyla ilgilenen çağdaş araştırmacılar tarafından da çok beğenildi. Kitabın içinde 1639-1964 arasında yaşanmış ve rapor edilmiş 5807 olay tek tek inceleniyor.

587 olay

Heuvelmans, toplayabildiği 587 raporun 56'sının sahte olduğu kanısına varıyor. 52 tanesi, bilinen deniz yaratıklarının yanlışlıkla deniz canavarı sanılmasının ürünü.

Diğer bir grubu oluşturan 121 raporda ise, anlatılanların verdikleri ayrıntılar çok yetersiz.

çok yüzgeçli

denizati

Geri kalan 358 rapor

Geri kalan 358 rapor, karşılaşılan yaratıkların değişik özellikleri ve davranışlarına göre dokuz gruba ayrılmış. Bu sonuçlara göre en sık karşılaşılan "uzun boyunlu" denizyılanı.

Uzun, silindirik biçimli gövdesi, perdeli dört ayağı olan bu deniz kertenkelesi ise âdeta dev bir timsaha benziyor, oldukça hızlı yürüyor ve aniden görünüp kayboluyor. Boyu 15-18 m uzunluğunda. Ona yalnızca okyanusların ortalarında, tropikal sularda rastlanıyor.

Çeşit çeşit yaratıklar

Dr. Heuvelmans'ın çeşitli fiziksel özelliklerine göre adlandırdığı diğer yaratıklar şunlar:

Büyük denizatları, çok kamburlular, dev susamurları, çok yüzgeçliler, dev yılanbalıkları, deniz kaplumbağalarının ataları ve sarı gövdeliler.

Dr. Heuvelmans'ın bir de "yalancı periskoplar" diye adlandırdığı bir grup var ki, bunları boyunlarını sudan dışarı çıkararak uzun boyunlu canavarlar ya da dev yılanbalıkları olabilir.

Heuvelmans, uzun boyunlu yılanların ve yukarıdaki sıralamada yer alan ilk dört kategorinin memeliler sınıfından olabileceğini düşünüyor.

Ölürken su yüzüne...

Muhtemelen bir tür balık olan dev yılanbalıkları, normal olarak okyanusun derinlikle-

rinde yaşamaya alışıklar. Genellikle ölümlerine yakın suyun yüzeyine çıkıyorlar.

Bu arada, çok eski çağlardan kalma oldukları tahmin edilen deniz kertenkeleleri de su yüzeyine yakın dolaşıyorlar. Böylelikle deniz dibindeki düşmanlarının elinden kurtularak günümüze kadar hayatta kalmayı başardıkları düşünülüyor.

Ayrıntılı bir tanımı yapılmadığından, yazarın sarı gövdeliler olarak gruplandığı yaratıkları sınıflandırmak oldukça güç. Büyük ihtimale bunlar bir balık ya da köpekbalığı türü olsa gerek.

Belçikalı hayvanbilimci Dr. Bernard Heuvelmans tarafından sınıflandırılan dokuz grup yaratık içerisinde en sık karşılaşılan uzun-boyunlu deniz canavarlarıdır. Yalnızca bu yaratıkla ilgili 48 raporun incelenmesinden çıkan sonuçlara göre; yaratık 5-20 m arası uzunlukta ve suyun içerisinde süratle hareket ediyor (sağda).

uzun boyunlu

Uzun boyunlu yaratıklar

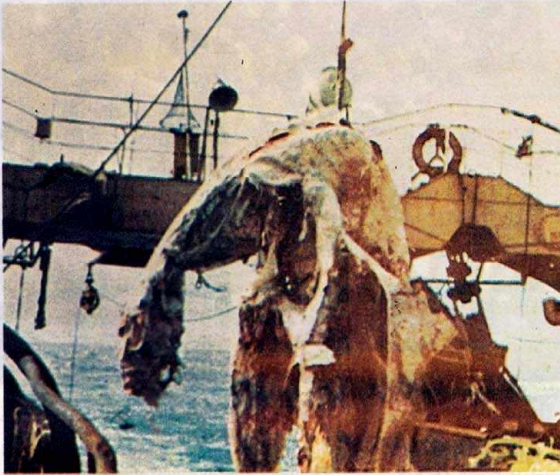
Dr. Heuvelmans ilginç bir saptama yapıyor. Ona göre yüzyılın başından beri en çok uzun-boyunlu deniz canavarlarıyla karşılaşılıyor.

Yine, 1848'den beri görülmeyen dev susamurları için de tam tersi bir durum geçerli. Bilim adamlarına göre; aynı çevre koşulları içerisinde yaşamak için uzun boyunlu deniz canavarlarıyla mücadele eden belki de hâlâ mücadeleye devam eden dev susamurları yenilmiş olsa gerek ki, bugün onlara rastlamıyoruz.

Çözümüne doğru

Yeryüzündeki denizlerin hâlâ tamamıyla keşfedilmemesine ve şüphecilere rağmen, bilinmeyen dev deniz yaratıklarının var olduğuna dair gereğinden fazla kanıtlarla karşı karşıyayız. Bilim adamlarının okyanus derinliklerindeki hayatla ilgili bilgileri her geçen gün artıyor.

Bir yandan da her yıl buralarda yaşayan yeni yeni canlı türleri keşfediliyor. Böyle giderse kısa sürede sualtı canavarlarının esrarı çözümlenecek gibi görünüyor. Yeter ki, araştırmalar sürdürülsün...

Son yıllarda dünya çapında ilgi çeken bir olay da, 1977'de Zuiyo Maru adlı bir Japon balıkçı gemisinin ağılarına takılan leş oldu. Kaptan Akira Tanaka, yakalanan balıkları kokutabileceğini düşünerek, fotoğrafını çektiirdikten sonra leşi denize attırdı. Bilim adamları, parçalanmış bir köpekbalığına ait olabileceğine inanıyorlar (üstte ve sağda).

Daha fazla bilgi için:

Rupert T. Gould, *The case for the sea serpent*, Philip Allan 1930

Bernard Heuvelmans, *In the wake of the sea-serpents*, Rupert Hart Davis 1968

John Kell, *Strange creatures from time and space*, Sphere 1976

Sai Baba'yı gören ilk Türk

Hindistan'da yaşayan ve son Avatar (Hintçe Tanrı sureti) olarak kabul edilen Sai Baba'nın hayat hikâyesini ve mucizelerini daha önce işledik. (Bkz. sayfa 221). Aşağıdaki yazıda araştırmacı yazar Haluk Egemen Sarıkaya, 1983 yılında Sai Baba'yı ziyaret edişini ve onun hakkındaki orijinal görüşlerini anlatıyor.

YILLARDAN BERİ üzerinde çalıştığımız konuları yerinde incelemeyi ilke edindik. Çünkü, gerçeklerin saptanması sadece teori ile olmaz. Uygulamanın nasıl olduğunun gözlemine de yapmak gerekir.

Eldeki bilgilerle yetinmeyip, bizzat gidip de yerinde incelediğimiz birçok konu var. Halen Hindistan'da yaşayan ve Mahavatar (en büyük Avatar) olan Sai Baba da bunlardan biridir.

Olağanüstü özellikler

Sai Baba'yı Hindistan'a gidip ziyaret etmeden de biliyorduk. Olağanüstü özelliklerinden haberimiz vardı. Ruhçuluk ve parapsikolojinin canlı bir kanıtıydı.

Hakkında yayınlanmış bazı yazıları okuduğumuzda, bu Swami'nin, yani Sai Baba'nın, uçsuz bucaksız gizemlerle dolu bir evrensel varlık olduğu ortaya çıkıyordu. Onu

Sai Baba Hindistan'ın en büyük Avatar'ı (Tanrı sureti) olarak kabul ediliyor. Puttaparthi'deki tesislerinde bulunan ana tapınağın avlusunda her gün ziyaretçileri kutsuyor (üstte).

anlatmak için şöyle deniyordu:
"Ete kemiğe bürünen, Sai diye görünen."

Peygamberlerin mucizeleri gibi
Sai Baba'nın meydana getirdiği olağanüstü olaylar, ermişlerin kerametlerinden çok, bazı peygamberlerin mucizelerinin görkemli benzerleriydi. Dolayısıyla, Sai Baba'nın ilahi kudretini, herhangi bir dünyasal bilimin sınırlı çerçevesi içerisine yerleştiremedik.

Gitmek zaruret oldu
Sai Baba'yı gidip görmek ve bu olağanüstü gerçeği okurlarımıza ve halkımıza anlatmak gerekiyordu. Sai Baba şöyle demektedir:

"İnsanların gelmelerini, Sai Baba'yı görmelerini, işitmelerini, etüd etmelerini, gözlemlemelerini, deneyimlemelerini ve idrak etmelerini istiyorum. Ancak o zaman beni anlayacak ve Avatar'ın kadrini bileceklerdir."

Dolayısıyla, biz de araştırmacı olarak gidip kendisini görmek, deneyimlemek ve gözlemlerimizi aktarmak zorunluluğunu duyduk. Bu, aynı zamanda, yıllardır yazıp çizdiklerimizin de bir gereği idi.

İsteğimizi bildirdik
1983 yılı başlarında, İngiltere'deki dostumuz

Peggy Mason ile haberleştik. Kendisi Sai Baba'ya eşi ile birlikte iki kez gitmiş, görmüştü. Bu seyahatlerindeki gözlemleri hakkında yazılar yazmaktaydı.

Ondan Hindistan seyahatiyle ilgili yeterli verileri aldıktan sonra, bu kez direkt olarak Sathya Sai Baba'ya mektup yazarak kendisi ile görüşmek istediğimizi belirttik.

Davet geldi

Bir zaman sonra Sri Sathya Sai Baba Kuruluşları Dünya Konseyi Başkanı Indulal Shah'tan bir mektup aldım. Sathya Sai Baba, bizim kendisini görmek için gelebileceğimizi, Ashram'da konuk edileceğimizi ve kendisi ile direkt olarak görüşebileceğimizi belirtti. Çok az kişiye nasip olan bu ilginin gereğini yerine getirmek gerekiyordu ve hemen hazırlıklara başladık.

Ashram'daki ilk Türk

1983 yılının 7 Ağustos günü Bombay'da Ashram'a (Sai Baba'nın Bombay'daki karargâhı) gittik. Ashram kompleksi içerisindeki bir büyük binada "bhajan" denilen ilahî şarkılar söyleniyordu. İlerde, bir tepeciğin üzerinde, Dharmakshetra (doğruluk bölgesi) denilen çok gizemli bir bina vardı.

1967 yılında Sai Baba tarafından temeli atılan ve 108 günde bitirilen bu ilginç yapının tüm ölçüleri 9 rakamına tekabül etmekteydi. Sai Baba, temel atılırken, üzerinde gizemli mistik amblemler bulunan bir bakır plaka materyalize ederek temel içine yerleştirmişti.

Ashram'da beyaz elbiseler giymiş olan genç salıklar, buraya ilk kez bir Türk'ün geldiğini söylediler. Bize oldukça ilgi gösterdiler.

Kutsal külden yedim

Büyük salondaki bhajanların söylenmesi sona erdi. Bu sırada masaların üstünde duran Sai Baba ile ilgili çeşitli kitaplardan da aldık.

Bize ilk kez burada, 7 paket, vibhuti denilen kutsal külden verildi. O geceyi bir otelde geçirdik. Sai Baba'nın kutsal parmaklarından maddeleşerek akan vibhuti külden yedik. Bu çok ilginç, etkileyici bir deneyimdi. Ertesi gün erkenden uçağa Hindistan'ın bir güney şehri olan Bangalore'a doğru yola çıktık.

Sai Baba'nın bulunduğu yere

Sai Baba halen Puttaparthi'deki Ashram'daydı. Bangalore'dan otobüsle, 180 km kadar kuzeydeki Puttaparthi köyüne doğru yola çıktık. Yol boyunca çok ilginç şeyler gördük.

Puttaparthi'ye bir kilometre kala otobüste bhajanlar çılmaya başladı. Köye ulaştığımız ve oldukça heyecanlıydık. Ashram'a ait çok sayıda devasa bina vardı.

Akşam olmuştü ve oraya varınca konuk bürosuna gittik. Bize büyük bir barakada yer gösterdiler. Her yer Sai Baba için gelenlerle hıncahın doluydu. O gece barakada yer yatağı malzemeleri aralar diğerleri gibi yerde yatıktık.

Sai Baba'nın Puttaparthi'deki tesislerinin genel görünüşü (en üstte). Haluk Egemen Sarıkaya ziyareti sırasında birçok insanla tanıştı. Bunlardan biri de Sai Baba'nın mucizeler yarattığı Kalpa Vriksha'nın (Ümit ağacı) Hintli bakıcısı (Üste).

Bizi anıyorlar

Sabaha karşı saat 04.00'te kalktık ve ana topluluk için her sabah yapılan bir duaya katıldık. Günlük sabah duası "Ohm mant-rası" her bir ağızdan defalarca tekrarlandı.

Daha sonra dağıldık ve bu arada Prof. Kasturi ile görüştük. Sai Baba'nın başsaliklerinden ve çok yaşlı olan bu zat, değerli bir bilim adamıydı. Saat 17.00'deki darshan (Sai Baba'nın günlük kutsama töreni) için toplanmaya başlamıştık.

O sırada, birilerinin bizi aradığını hissetmiştik ki, gerçekten bir salık az sonra ismimizi söyleyerek kalabalık arasından bizi anıyordu. Kendimi tanıttım ve benî Sai Baba'nın başsaliklerinden Katumbo Rao'nun yanına götürdük.

Özel oda

Katumbo Rao, bize özel bir oda verileceğini ve ücret vererek aldığımız yemek fişlerini ücretlerini geri vererek alacaklarını ve delegelere verilen ücretsiz özel yemek fişlerinden vereceklerini belirtti. Bunları kendilerine Sai Baba söylemişti.

O akşam, Katumbo Rao bizi odamıza götürdü ve anahtarlarını verdi. 17 gün boyunca burada kaldım. Katumbo Rao ile görüştükten sonra, ana tapınak olan Prasanthi Mandir'in bahçesinde yerlerimizi aldık.

Bayanlar sağda, erkekler solda

Bayanlar, Hint geleneğine uygun olarak erkeklerden ayrı ve sağ tarafta toplanmışlardı. Erkekler de sol tarafta düzgün sıralar halinde yere oturmuş olarak Sai Baba'nın tapınaktan çıkıp darshan denilen bu kutsama yürüyüşüne başlamasını bekliyorlardı.

Yarısına yakın kısmını dünyanın her yanından gelenlerin oluşturduğu yüzlerce kişi ile birlikte derin bir heyecan içindeydik.

Sai Baba görüldü

Sai Baba tapınaktan çıktı ve doğruca bizim baş tarafında olduğumuz erkekler kısmına doğru yürümeye başladı. Oysa daima önce bayanların bulunduğu taraftan onları kutsamakla darshana başlıyordu. Sonraki 17 gün boyunca her sabah ve akşam darshanında öyle olmuştur.

Fakat işte bu akşam darshanında ilk kez bunun tersini yaparak erkekler topluluğuna doğru yaklaşmaktaydı. Doğrudan bulundugumuz yere doğru geliyordu. Göz göze gelmedik. Ne var ki, bütün benliğim, Sai Baba'nın çok geniş avrasından (ruhsal ışınlım) yayılan tesirlerle dolmuştu.

Bir başka darshanda en ön sırada bulunuyorduk. Sai Baba önümüzde durmuştu. Elimi ayağına değdirdiğimde, bütün benliğimde bir şimşek çaktı ki, bunu tanımlamak olanaksız. Sevginin somutlaşması denilen bu Kozmik Misafir'i kelimelerle anlatmak çok güç.

Özel davet

Birkaç gün sonra, bir sabah erkenden Katumbo Rao kaldığımız odaya geldi. Sai Baba'nın bizi görüşmek için kabul edeceğini ve Ana Tapınak'ın ziyaretçi bekleme yerinde oturmamızın söyledi.

Soğuk algınlığına yakalanmıştım ve ateşim vardı. Katumbo Rao, Sai Baba ile görüşmeden sonra ateşimin geçeceğini belirtti ki, gerçekten öyle oldu.

Görüşme odasında benim dışımda Taylandlı Budist bir gurup ve Hindu dininden Hintli bir anne ve kız vardı. Yani Hindu, Budist ve Müslüman hep birlikte Sai Baba'ya gelmiştik.

Görüşme gerçekleşti

Görüşeceği kişileri tek tek veya grup halinde daha iç odaya alıyor ve orada görüşüyordu.

Bu arada elini her zamanki gibi dairevi şekilde birkaç kez havada çevirerek vibhuti materyalize etti ve dağıttı. Taylandlı bir bayana bir gümüş broş materyalize etti ve verdi.

İç odada özel olarak görüştük.

Bizimle ilgili bilemeyeceği her şeyi bilmekteydi...

Kurduğu eğitim sistemi

Sai Baba, yeryüzüne mucizeler göstermek için gelmiştir. O, bu konuda şöyle diyor:

"Mucizeler, bir kudret gösterici olarak yapılmamaktadır; mucizeler kendiliğinden meydana gelmekte ve kudretin kanıtı olarak işlev görmektedirler."

Sai Baba, son 10 yıl içinde, Hindistan'ın her yanında kişilik ve karakter geliştirme ve dünya çapındaki ruhçuluk unsurlarının vurgulandığı bir eğitim sistemi başlattı. Bu sistemin içinde birçok değişik okul yer alıyor. Bal Vikas, beşeri değerler üzerine ilk eğitim isimli ve ufak çocukların alışlagelmiş eğitimine ek olarak hafta sonu kursları; Vidya Viharalar (öğrenime hazırlayıcı temel eğitim okulları) on-on iki yaşlarındaki çocukların girdiği tam gün öğrenim yapan okullar; temel okullar ve liseler; kolejler (ki üniversite statüsündedirler). On binlerce öğrenci, bu eğitim sürecinden geçerler. Sai Baba, bunların her birinin gelecekte Hindistan'ın en önemli görevlerini üstleneceklerini ve ruhsal bir dönüşüm olayında aktif olarak yer alacaklarını belirtmektedir.

Hizmet ordusu

Sai Baba'nın, Hindistan'ın her yanında sosyal refah alanında yaptıkları kavranıldığında, insan şaşırıp kalır. Bu faaliyetin büyük bir kısmını, Sai Baba'nın kurduğu ve yirmi bin vasıflı üyesi olan Seva Dal kuruluşları yürütür.

Bunlar tüm Hindistan genelinde ve hayatın her alanında sayılamayacak derecede çok hizmeti, en uzak köylerden şehirlerin uçlarına kadar götürüyorlar. Bu hizmet ordusu bir çığ gibi büyüyor.

Altın çağı için

Dünyanın her yanından bu Kozmik Misafir'i görmek için, ünlü bilim adamları, sanatkarlar, yazarlar, politikacılar, eğitimciler ve her meslekte ve statüden insanlar, Puttaparthi'ye akın ediyor. Her mesleğin ve statünün insanı, bu gizemli köyde eşit olmakta, yapay ayrıcalıklar ortadan kalkmaktadır.

Sai Baba hakkında yüzlerce kitap yazılmıştır. Altın çağı kurmak için yaptığı çalışmalar, binlerce kitapla anlatılamayacak kadar çoktur. Sai Baba'nın bizzat yazdığı ve söylediklerinin yazıldığı öğretilerini ihtiva eden ciltler 10'ları bulmuştur. Bunlarda, tüm dinlerin en derin öğretileri ve dinlerin birliğinin esasları mevcuttur...

Sai Baba günlük kutsama törenlerinden birinde. Kadınlar sağda, erkekler solda oturuyorlar (en üstte). Sai Baba tarafından oluşturulan vibhuti (kutsal kül) ile 22 yıl önce ilaileştirilen Lallu Bhai adındaki Hintli, Haluk Egemen Sarıkaya ile birlikte görülüyor (üstte).

Rüya ile gelen ev

Ruhçuluk alanında Türkiye çok zengin bir ülke. Öyle ki, çoğu kimsenin tanımadığı, hayatı gizem ve mucizelerle dolu birçok insan var. Fahiman Onbulak da bunlardan biri. Yazıcı medyumluktan vizyon görmeye, şifa vermeye kadar çeşitli özellikleri var. Arkadaşımız Ata Nirun kendisiyle görüştü.

SPIRİTÜALİZM, bir tür öğreti. Amacı insanlığı ruhsal yaşamın varlığına inandırmak ve doğru yaşam kurallarını öğretmektir. Kitaplardaki tariflerin bir özeti bu. Dinler de aslında bunu öğretiyorlar. Yani, arada pek bir farklılık yok ama büyük bir boyut farkı var.

İşte **Fahiman Onbulak**, bu noktada görüşleri olan bir kişi. Üstelik yaşamında da birçok olay yaşadığı biliniyor. Özetle, inandığını uygulayan biri. Çağımızda az rastlanabilecek bu ilginç insan, sorularımıza cevap verdi.

Sünnetli doğuyor

Bilinmeyen: Kendinizi küçüklüğünüzden başlayarak anlatır mısınız?

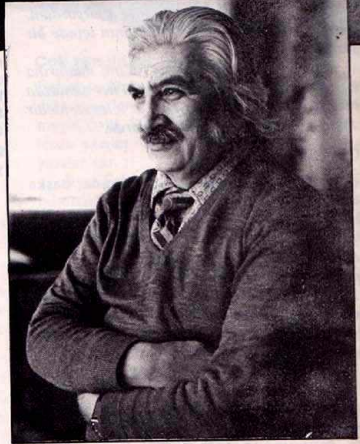
Fahiman Onbulak: "Kendimi bildim bileli, normalüstü olayların içindeydim. Öncelikle şunu söyleyeyim, ben doğarken sünnetli doğmuşum. O zaman çevremizde bulunan bazı büyükler, buna peygamber sünneti demişler.

10-11 yaşlarındaydım, bir zat bana, 'Oğlum, sen kendini din yoluna ver, madem böyle doğmuşsun, mükemmel bir insan olursun' dedi. Ama ben çocukluğum boyunca, maalesef dinle pek ilgilenemedim."

Bilinmeyen: Çocukluğunuzda, başka farklılık gösteren olaylar var mıydı?

Fahiman Onbulak: "Hamile kadınların doğa-

Fahiman Onbulak'ın (sağda) hayatının en ilgi çekici olaylarından birisi İstanbul Bostancı'da satın aldığı daireyi önceden rüyasında görmesi. Okla gösterilen daire (üstte).

cak çocuklarının cinsiyetlerini önceden kesinlikle biliyordum. Bazı olayları oluşmadan evvel söylemem, tüm aile içinde biliniyordu."

Uhud Savaşı'nı yaşıyor

Bilinmeyen: Trans halinde yazı yazıp defterler doldurduğunuzu biliyoruz. Bu olaylar nasıl başladı?

Fahiman Onbulak: "Dört yıl önceydi. Bir gece rüyamda bir savaş alanında olduğumu gördüm. Yanımda göremediğim, ama varlığını hissettiğim bir vardı. Savaş, İslamiyetin kuruluş dönemindeki en önemli savaşlardan biri olan Uhud Savaşı'yımsı.

Çok net bir biçimde savaşı izliyordum. Her şey o kadar netti ki, insanların sakallarındaki

ak renkli kılları bile görüyordum. Ama onlar beni görmüyorlardı."

Peygamberi göremiyor

"Yanımdaki göremediğim varlık, bana etrafa çok iyi bakmamı söyledi. Ona, Peygamber Efendimizin nerede olduğunu sordum. 'Bak, işte orada' dedi. Ama yüzünü yandan ve net olarak göremiyordum. 'Neden, tam göremiyorum', dedim. 'Sen eksiksin de ondan' dedi.

Neden eksik olduğumu düşündüm. Kimseye kötülük yapmam, kimse için kötü düşünmem. Kavgı, kin, hırs, hiç bilmediğim şeylerdir. Bir özelliğim vardır, bana kötülük yapana çok üzülürüm ve bir kenara çekilirim. Sonra uyanmışım. Bir rüya ve eksiksin sözü beni çok düşündürdü. Çok fazla etkilenmişim."

Bir gün namaz kılarken...

"O günlerde çok sıkıldım. Namaza başlamıştım. Eksikliğimin ibadetle giderilebileceğini düşünüyordum. Aşağı yukarı, 2 yılının Mart ayıydı. İşte en önemli olay, o zaman oldu.

Bir gün namazdayken, birden önümde çok büyük bir sanduka belirdi. Muazzam bir şeydi, üzerinde yeşil bir örtü ve Arapça yazılar vardı.

Çok korkmuştum, kıpırdıyamadım. Dehşet içindeyken birden, kafamın içinde bir ses çınladı.

Ses 'Ben, Yusuf bin Seyyid'im, dualarına karşılık gönderildim. Çünkü, sen her namazda bizlere dualar ediyorsun. Dualar içtense, hiçbir zaman karşılıksız kalmaz' diyordu."

Gördükleri beşe çıkıyor

Bilinmeyen: O ses, kimliği hakkında, başka açıklama yaptı mı?

Fahiman Onbulak: "Evet, önce namaza ilgili bazı öğütler verdi. Sonra kendisinin, Afganistan'da, Kabil'de yaşamış olduğunu ve orada gömülü bulunduğunu anlattı.

Çok uzun boyluymuş, boyu iki metre, yirmi santimmiş. 93 yaşına kadar yaşamış, sırtından hançerlenerek öldürülmüş. Aynen böyle söyledi.

Bu olayın hemen ardından, başka seslerle, başka kişilikler ortaya çıktı. İlk, adının Latif Dede olduğunu söyledi. Benim göbek adım da Abdülkadir olduğu için, isim ilmiyi çekti.

Sonraları, Hatip Dede, Hoş Dede ve Dehri Dede ortaya çıktı. Böylece hepsi beş varlık oldu. Bugüne kadar, başka bir değişim olmadı."

Yazdınlan 25 defter

Bilinmeyen: Bu ruhani varlıkların, sizle temasları nasıl oluyor?

Fahiman Onbulak: "Genellikle üçüyle oluyor. Kendimden geçiyorum ve şu gördüğümüz defterlere çeşitli karakterlerde yazılar yazıyorum. Yusuf bin Seyid Efendi ile Latif Dede dersler veriyorlar. Dehri Dede ise şerh yazdırıyor. Ama tüm bu isimler, bence birer mahlas, yani takma adlar. Bu ulu varlıkların kimlikleri değil, yazdırıkları önemli."

Bilinmeyen: Bir defterin yazımı, ne kadar sürüyor?

Fahiman Onbulak'ın satın aldığı dairesi önceden rüyasında görmesi yakın çevresinde bir olay oldu. BİLİNMEYEN, ev sahibi Selahattin Enis ve Fahiman Onbulak'ı (sağda) bir araya getirdi ve olayı bir kere daha yaşadılar (üstte).

Fahiman Onbulak: "Hiç belli olmuyor, şu 25 defterin hiçbirini aynı sürede bitmedi. Bazen bir ay, bazen altı ay sürdü."

Kehanetleri

Bilinmeyen: Aldığınız ruhsal bilgilerin içerisinde, gelecekle ilgili bölümler ya da kehanetler var mı?

Fahiman Onbulak: "Var, ama bunları açıklamak ne dereceye kadar doğru olur, bilmem. Çünkü bunlar, özel bilgiler ve sırlardır. İnsanın geleceği bilmesi, çok özel durumlar dışında, hayırlı değildir.

Ama, birkaç örnek isterseniz, güncel konulardan zararsız örnekler söyleyeyim. **Kraliçe Elizabeth**, bu yıl tahtından ayrılacak, Türkiye'nin doğu ve batı sınırlarında, devleti rahatsız edecek olaylar olacak. (Bu röportaj, 15 Ocak 1985'te yapıldı. O günlerde Bulgaristan olayları başlamıştı. Acaba kastedilen bu mu?) Libya'da çok önemli olaylar olacak, bir olay Türkiye'nin Ortadoğu'daki önemini açıkça ortaya koyacak..."

Rüyadaki ev

Bilinmeyen: Sizin oturduğunuz evi ilk kez rüyanızda gördüğünüzü duyduk. Bu olayı anlatır mısınız?

Fahiman Onbulak: "Tabii. Üç dört yıl önceydi. Çok açık bir rüya gördüm. Rüyamda toprak bir yoldan yüz metre kadar ilerliyor, balkon demirleri lacivert renkli bir apartmanın önünde duruyordum. Bu evi almam söylendi. Sonra uyanımdı, rüyamı hanıma anlattım. Bu evi alacağız, dedim. Güldü, 'İnşallah, olsun bakalım' dedi. Ortada para da yok.

Satılacak bir yerimiz vardı ama bir türlü satamıyorduk. Bir an düşündüm, öbür ev satılacak, bizim elimize para geçecek ve biz de

rüyadaki evi alacağız. Ama nasıl? O evi nasıl bulacağız?"

Küçükük ev ilanı

"Aradan birkaç gün geçmeden, birden Laleli'deki ev satıldı. Elime yaklaşık, 1,5 milyon lira geçti. Parayı aldım ve bankaya yatırdım. Biz o zamanlar Kızıltoprak'ta, Fenerbahçe Stadı'nın karşısında oturuyorduk.

Parayı bankaya yatırdığım gün hava çok güzeldi, Kadıköy'den eve yürüyerek dönmek istedim. Tam stadın önüne gelmişim, sağda küçükük bir dükkânın vitrininde küçükük bir satılık ev ilanı gözüme ilişti.

Birden içimde bu evi sormak ve görmek arzusu doğdu. Dükkâna girdim ilanı Selahattin Enis adlı bir bey koydurmuş. Kendisi orada yoktu. Ben oradakilerle konuşurken Selahattin Bey içeri girdi. Hemen evi görmek isteğimi söyledim, arabaya atladık, evden hanımı da alıp yola çıktık."

Rüya çıkıyor

"Hakikaten toprak bir yolun başına gelmiştik. O anda bağırmışım. Bak, hanım rüyamda gördüğüm yol, işte bu apartman ve lacivert boyalı balkon demirleri. Aynen anlattığım gibi. Hanım, bama, 'Tamam bey, sus' diyordu. Öyle ya, yanımızda biri vardı. Bunlar ne acayip insanlar diye düşünebilirdi."

Olay doğrulanıyor

Bu rüyadaki ev olayını araştırdık. Selahattin Enis Beyi bulduk ve ona sorduk:

Bilinmeyen: Peki, siz o anda düşündünüz, Selahattin Bey?

Selahattin Enis: "Çok ilginçti. Önce karı kocanın ne konuştuklarını anlayamadım. Acaba, önceden evi gördüler mi, diye düşündüm. Ama olanaksızdı, çünkü anahtarlar evin satışa çıkmasından beri bendeydi.

Gerçekten Fahiman Bey, toprak yoldan itibaren hem yolu, hem apartmanın biçimini, hem de dairenin şeklinin kesin bir şekilde tarif etti. O anda bir yorum yapmak çok güçtü.

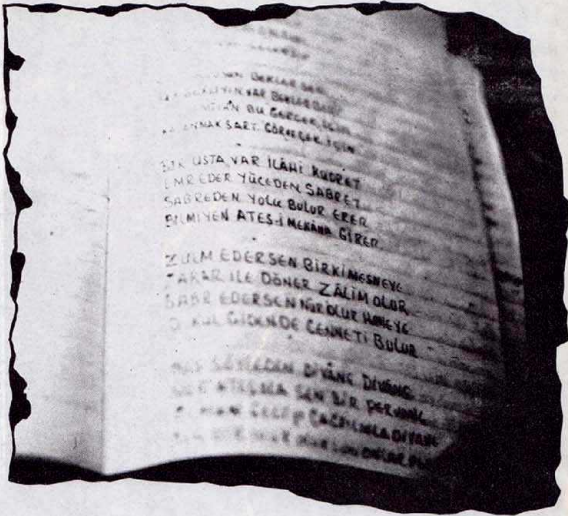
Asıl ilginç olaylar sonra oldu. Fahiman Bey, evle ve fiyatla fazla ilgilenmeden daireyi muhakkak alacağını söyledi. Hatta, alışılmadık bir şey yaptı.

Bankadaki tüm parasını çekerek, getirip elime teslim etti. Ne yapıp, ne edip bu daireyi onlara alacaktım. Gerçekten, fazla bir engel çıkmadı ve sonunda eve sahip olduklar."

Transa geçiyor

Ziyaretimiz sırasında, Fahiman Onbulak, yere namaz kılar gibi oturup birden transa geçti. Konuşmaya ve elindeki deftere yazmaya başladı. Sonradan öğrendik ki, bizim varlığımız için Fahiman Bey izin almış.

Çünkü, hiç kimse düğme ile oynamadığı halde, oturduğumuz odanın ışığı üç kez yanıp söndü. Bu, onay anlamına geliyormuş...

Fahiman Onbulak'ın trans halindeyken yazdığı yazılardan bir örnek (üstte).

Çok zengin bir kişilik

Fahiman Onbulak'ın Vecd-i İman adını verdiği defterleri başlıbaşına incelenecek malzemeyle dolu. Sayfalarda çok çeşitli karakterlerde yazılar var. Daha da ilginç, Arapça yazılar var.

Oysa Fahiman Bey, bir kelime bile Arapça bilmediğini söylüyor. Yazılan Arapçaların ise, bugünün Arapçasına benzemediğini ve ancak eski Arapçayı bilenlerin anlayacaklarını ekliyor.

Parapsikolojik yönden Fahiman Onbulak telepattır, inanç etkisiyle ışıkları etkilemektedir (Telekinezi) ve öngörü yeteneği (Clairvoyance) vardır. Spiritüalist yönden tipik bir yazıcı medyumdur. Aynı zamanda görtücü medyumlğu da vardır. Çünkü vizyonlar da görmektedir.

Ama tüm bu yorumlar bilinen ya da bilinmeye çalışılan yönlerden. Bir de BİLİNMEYEN var. Henüz parapsikolojinin ve spiritüalizmin gelişme aşamalarında oldukları unutmamak gerekir. Sonuçta öğrendiğimiz şey, insanlığın kendini daha yeni tanımaya başladığıdır.

Düşünmemiz gereken bir şey daha var. Belki hepimiz birer Fahiman Onbulak'ız. Çoğumuz farkında değiliz, bir kısmımız ise korkuyoruz. Ama meraklıyız, işte bu merak bizleri bir yere doğru götürmektedir. Nereye mi? İşte, orası bilinmiyor. Herhalde gittikçe görülecek...

Daha fazla bilgi için:

Sinan Onbulak: *Ruhi olaylar ve ölümünden sonrası*, Dilek Yayınları, 1975

Enis Behiç Koryürek: *Varidat-ı Süleyman*, Pulhan Matbaası, 1956

Bedri Ruhselman: *Ruh ve Kâinat*, Ruh ve Madde Yayınları, 1977

Parapsikoloji Derstleri, Ruh ve Madde Yayınları, 1981

Ruhlar âleminde çizdirilen tablolar. Sayfa 302'de.

Deniz yüzeyine düşen yıldırım. Büyük bir ihtimalle yıldırımlar atmosferdeki elementleri kaynaştırdıktan sonra ilkel hayat şekilleri ortaya çıktı (solda).

Tripitofan aminoasitlerinin eğreltiotlarına benzeyen kristalleri. Tripitofan hayatın temel oluşturucu öğelerinden biridir (üste).

Hayatın sırları

Bilim adamları Dünya'da hayatın ortaya çıkmasını bir rastlantıya bağlayıp, geçiştiriyorlar. Fizik ve biyolojinin yasaları ile bunu açıkladıklarını ileri sürüyorlar. Acaba gerçek böyle mi? Hayat maddeden bağımsız bir biçimde programlanmış olabilir mi?

MODERN GÖKBİLİM teorilerine göre, evrenimiz 10 milyar yıl önce dev bir patlamaya meydana geldi. Patlamadan bir milyar yıl kadar sonra da buharlı gazlardan oluşmuş büyük bulutlardan yıldız sistemleri ortaya çıktı.

Bu hareketli gaz yığını içindeki anaforlu, yoğun kısımlarsa yıldızları oluşturacak şekilde sıkıştı. Bu noktaya kadar, evrende, iki en basit gaz dışında hiçbir şey yoktu.

Bunlar da hidrojen ve helyum gazlarıydı. Yıldızlar sıkıştıkça, basınç, bu basit atomları ederek karbon oluşturacak kadar yükseldi. Karbon, hayatın temel taşı oluşturuyordu.

Ama hayat, kimi ağır elementler olmadan ortaya çıkamazdı. İşte dev yıldızların gövdesinde bu elementlerden demir, fosfor ve sülfür bulunuyordu.

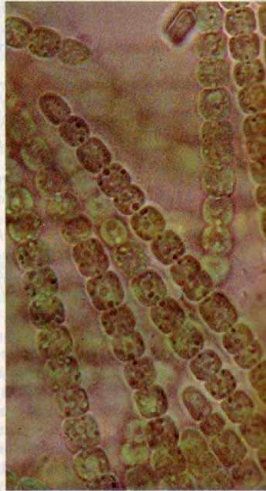
İlk ortaya çıkan yıldızlar yaşlanıp, enerji-

lerinin büyük kısmını dışarıya verecekler ve tükenip patlayacaklardı. Bünyelerindeki asal elementler ancak böyle serbest kalabilirdi. Ama bunun için daha milyarlarca yıl geçmesi gerekti.

Hayatın oluşması

Peki, hayat nasıl oluştu? Soğumakta olan gezegenimizin büyük bir cadı kazanı gibi olduğunu düşünelim. Bilinen açıklamaya göre, bir araya gelmiş bulunan karbon, nitrojen, fosfor, oksijen, hidrojen ve demir gibi elementler yıldırım aracılığıyla kaynaştılar.

Sonra da aminoasitler denen karmaşık molekülleri meydana getirdiler. Aminoasitler tüm canlı organizmaların temel maddesidir. 1963'te, gökbilimciler uzayın derinliklerinde oksijen ve hidrojen bileşiği olan moleküllerin varlığını öne sürdüler.

Amip gibi ilkel organizmalarla karşılaşıldığında evrim konusundaki "mekanik" görüş gücümüzde kalmaktadır. 500 kere büyütülmüş Saccamoeba limax (sağda). 180 kere büyütülmüş Anabaena (altta). Alganın basit hücrelerinin karmaşık nükleer hücrelerine nasıl evrildiğini kimse bilmiyor.

Bunlara bilimin verdiği ad "hidroksil grupları"dır. Birkaç yıl sonra, radyo gök bilimcileri uzayda bu sefer su, amonyak, formaldehid ve metilalkol buldular. Kimse bu atomların nasıl oluştuğunu tam olarak bilemiyor. Belki de uzayda oluştu. Çok önemli ve çarpıcı bir iddiaya göre de uydular aracılığıyla Dünya'ya taşındılar.

Ölü maddenin canlı hale gelmesi

Şimdi teorinin daha zor ve tartışmalı kısmına geliyoruz. Bu ölü madde nasıl canlı hale geldi? Bu konudaki temel görüşe göre, canlı moleküller okyanuslara dağılmıştı. Milyonlarca yıl geçtikten sonra, rastlantıya dayanan çarpışmalar her tür ve boyda moleküllerin ortaya çıkmasına neden oldu. Sonunda kendini üretebilmek gücüne sahip bir molekül oluştu. Ama bu açıklamada da pürüzler bulunuyor. Hayat "protein zincirleri" ile başlamaktadır. Her zincir bir sürü aminoasitten yapılmıştır. Zincirdeki her halka için 20 ihtimal vardır.

Fransız biyofizikçisi Lecomte de Noüy "İnsan Kaderi" adlı kitabında bir noktaya işaret ediyor. Yeni bir ihtimaller düzenlemesi için denemeler yapıyor. Denemelerin her biri saniyenin milyonda biri kadar sürüyor. Canlı bir zincir yaratabilmek Dünya'nın ömründen daha uzun bir süre tutuyor.

Aminoasitler oluşuyor

1953'te Amerikalı bilim adamı Stanley Miller bir deney yönetti. Deneyde, yapay yıldırım olarak düşünülen elektrik akımları bir karışıma veriliyordu. Karışımda, dünyanın ilk atmosferini meydana getirdiği sanılan su, amonyak, metan ve hidrojen vardı. Bir günün sonunda, karışım pembe renk aldı.

Bir haftanın sonunda, Dr. Miller en basit aminoasitlerden ikisinin oluştuğunu gördü. En son yapılan araştırmalarda, Dünya'nın ilk atmosferinin aslında karbondioksit ve su kullanılarak tekrarlandığında da gene benzer sonuçlar elde edildi. Basit aminoasitler yine oluştu.

Doğal yasalar

Göründüğü kadarıyla Dünya'nın ilk atmosferinde, yıldırım ve rastlantılar (nedeni bilinmeyen durumlar), hayatın temel taşlarını birlikte yaratmışlar. Ama Lecomte de Noüy'un itirazı hâlâ cevapsız kalıyor. De Noüy, bu asitlerin bir protein zinciri oluşturmalarının binlerce milyar yıl süreceğini söylemişti. Ama bazı bilim adamları canlı hücrelerin oluşumunu sağlayan birtakım doğal yasaların var olduğunu ileri sürüyorlar. Bu doğal yasaların ne olduklarını ise açıklayamıyorlar.

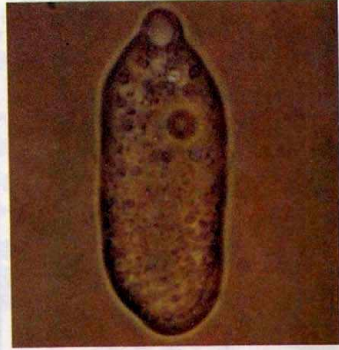
Ölü kurbagının bacağı

Yüzyıldan uzun bir süredir hayatın oluşumu hakkında seçenек oluşturulan başka bir teori bulunuyor. Bu teori İtalyan Anatomi Profesörü Luigi Galvani tarafından 1762'de düşünül-müştü. Galvani, laboratuvarında bir masa üzerinde kesik kurbaga bacaklarını inceliyordu.

Tam o sırada yandaki masalardan birinde, yardımcılardan biri elektrik düğmesini çeviriyor. Galvani, elindeki metal nesnelerle kurbagalardan birinin bacağına dokunacak oluyor, kurbagının bacağı seğiriyor.

Gerçekte olan şeydu: Elektrik kıvılcıkları bir elektrik dalgasına neden olmuştu. Neşter de bu dalgayı kendine çekti ve bir sinire yollandı. Sinir, sanki kurbagının beyni bacağın hareket ettirmesi emrini vermiş gibi davranmıştı.

Buradan beynin, emirlerini elektrikli bir telgraf gibi yolladığı anlaşılıyor. Aslında, Galvani'nin gözleminden çıkan keşif, insanların bir çeşit elektrikli makineler oldukla-

rıydı. Buna göre, her düşündüğümüzde beyin, elektrik akımları çıkarmaktadır.

Yarım denizkestanesi

Geçen yüzyılın sonlarında Hans Driesch adlı genç bir biyolog bir denizkestanesinin döllenmiş yumurtasıyla bir deney girişti. Yumurta bölünene kadar bekledi. Kızgın bir iğneyle bölünme sonucu ortaya çıkan yarımardan birini yok etti.

Sonunda çok şaşırtıcı sonuçlar elde etti. Yaşayan yarımardan bir yarım denizkestanesi çıkmadı. Tersine, yarımardan, eksiksiz bir denizkestanesinin mükemmel ama daha ufak bir embriyosu ortaya çıktı. Durum şöyleydi: Yumurtanın her bir yarısı bütünü'nün bir kopyasını içermekteydi.

Driesch, iki yumurtayı sıkıştırma deneyi ve başardı. Kaynaşmadan, normalden daha büyük bir embriyo doğdu.

Organizmaların amacı

Driesch'in aklı uygun iddiası şöyleydi: Organizmalar yaşayan bütünlükler olarak görülmelidirler. Parçaların oluşturduğu makineler değildirler.

Luigi Galvani (solda)
(1737-1798), 1762'de kurbaga bacaklarıyla yaptığı ünlü deneylerle (sağda) beyin emirlerini elektrik mesajlarıyla gönderdiğini düşündürmüştür.

Sovyet bilim adamı Semyon Kirlian, canlı organizmalardaki hayat alanları olduğu sanılan foto graflar çekmeyi başardı (altta).

Biyolog Hans Driesch (1867-1941). Her organizmanın yaşayan bir bütün olarak görülmesi gerektiğini vurguladı. Hayat gücünün kimyadan tümüyle bağımsız olduğunu iddia etti (en altta).

Bu iddiaya diyecek bir şey yok. Ama Driesch'in çağdaşlarını ayaklarından sözleri de vardı. Eğer organizmaların bir amacı varsa, bu amaç organizmaların mekanik parçalarından, yani biyolojik parçalardan ayrı olmalıydı.

Bir başka deyişle, bir canlıdaki hayat, canlının kimyasından tümüyle ayrı bir şeydir. Driesch'in çağdaşı olan bilim adamları ona kızgınlık duydular. Ona "vitalist" (canlıcı) hatta "mistik" dediler. Onun deneyleriyle ilgilenmeye başladılar.

Organizmaların elektrik gücü

Ama bütün bilim adamları, aynı düşüncelyi paylaşmıyorlardı. Doğayı, tümüyle mekanik terimlerle açıklamayanlar da vardı. Amerika'da Yale Üniversitesi'nden Harold Saxton Burr, Driesch'in düşünceleriyle yakından ilgilirdi.

Özellikle, hücrelerin bir kopya taşıdıkları düşüncesi üzerinde duruyordu. İşe, hayatı ya da canlılığı başlattığı görülen elektrik gücünü incelemekle başladı. Elektrik akımlarının küçük olması sorun çıkarıyordu. Küçük oldukları için ölçümleri güçtü.

Burr'un cesareti kırılmadı. F. Northrop adlı arkadaşıyla birlikte bir yöntem geliştirdi. Ağaçlara ve başka canlı organizmalara voltmetre bağladılar. Böylece, bu organizmaların elektrik gücünü sürekli olarak ölçebiliyorlardı.

Ağaçların elektrik güçlerinde düzenli mevsim değişikliği görüldü. Güneş'teki lekeler ve Ay'ın girdiği evreler de bu değişiklikle neden oluyordu.

Voltmetreyi bir tavşanın yumurtalığına bağladılar. Kesenin parçalanıp yumurtayı bırakmasıyla elektrik gücünde ani sıçramalar gözlemler. Hatta bu tekniğin hamile kalmakta güçlük çeken kadınlara yararlı olabileceği anlaşıldı.

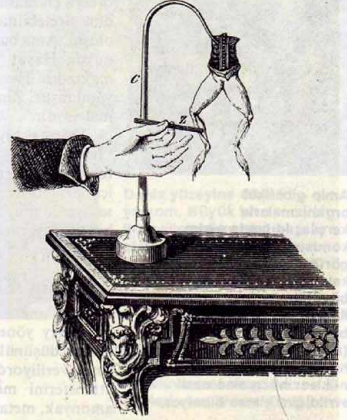
Akıl hastalarına bağlandığında ise voltmetre kimin sağlığının daha bozuk olduğunu açıkça gösteriyordu. Fiziksel hastalıklardaki yükselme ve alçalmaları da kaydetmekte, mesela erken dönemde kanseri teşhis edebilmekteydi.

Hayat alanları

Burr'un deneyleri varmış olduğu yargıyı doğruladı. Bütün canlı organizmalar kendi elektrik alanlarından etkilenirler. Burr, bu alanlara "Hayat alanları" diyordu. Bir semender embriyosu, alkalimli bir çözeltiye bırakılırsa, tek tek hücreler birbirinden ayrılır. Aynı hücreler bu sefer hafif asitli bir çözeltiye konursa tekrar bir araya gelir ve bir embriyo oluştururlar. Burr, bu durumu başka bir deneyle karşılaştırdı. Üstünde demir tozları olan bir kâğıt parçası altına bir miktarıs konduğunda tozlardan bir sıra oluşuyordu. Buradan şu sonuca vardı:

Hayatın kopyası, hücreleri belirli bir şekle

sokan hayat alanı içinde bulunmaktadır. Bir kurbaga yumurtası sahip olduğu elektrik gücünü değişik çizgilerle göstermektedir. Yumurta, iribaş, yani ayakları oluşmamış yavru haline geldiğinde, bu çizgiler sinir sisteminin oluşturmaktadır. Elektrik alanı içinde, canlı maddenin boşaltıldığı bir pelte kalıbına benzemektedir.

Bakterinin kendini koruması

Wisconsin Üniversitesi'nde bakterilerle ilgili çok ilginç deneyler yapıldı. 1970'lerin ortasındaki deneyler Daniel Perlman ve Robert Stickgold yönetiyordu.

İçinde antibiyotik bulunan bir çözeltide bakteri büyüttüleri. Bu çözelti normal olarak bakterileri yok edecekti. Ama kullanılan bakteri, antibiyotiği yok edecek bir enzim üretebilen "gen"e sahipti. Aslında, bu yüzden yaşayabiliirdi.

Ama mekanik görüşe göre, bunu savunma sistemini harekete geçirerek yapması gerekiyordu. Tehlike geçince de sistemi durduracaktı. Aslında, bakteri, koruyucu genin kopyalarının çok sayıda yaparak

tepki gösterdi. Sanki bakteri daha güvenilir bir savunma politikasında karar kılmış ve kendini korumuştur.

Yaşamın müzikle ilgisi

Profesör C.H. Waddington, Burr'un "canlı kopya" iddiasına yakın düşen bir fikir ortaya attı. Hayat, ritimler ve titreşimlerden oluşmuş olabilir. Bunlar, üzerine kum serpili bir cam tabakaya keman yayıyla dokunulduğunda ortaya çıkan şekle benziyordu.

Waddington, hayatın bir müzik parçası gibi geliştiğini bile ileri sürdü. Aynı, müzik parçasındaki gibi düzenli bir titreşimler dizisi var olabilir. Bilindiği gibi kanser, vücuttaki düzensizlikten doğan bir hastalıktır.

Bilim bağımsızlık tanımıyor

Şimdi konunun can alıcı yanına geliyoruz. Bilim "bağımsızlık" tanımıyor. Bilim, mekanik işleyişlerle ilgileniyor. Kendi hür iradesiyle bir şey yaptığını söyleyemez, bilim adamı başka türlü yapamayacağını gösteren binbir neden bulacaktır.

Bir nehrin aşağı doğru aktığını söyleyebiliriz. Cevap olarak, iddiasıyla çelişsin çelişmesin, istediğiniz kararı verebileceğinizi ya da gidip daha yararlı işlerle uğraşabileceğinizi söyleyin.

Düşünce bağımsızlığının da bir hayal olduğu cevabını alacaksınız. Bu cevabı kabul etmeyecek olursanız şu görüşü yeğliyorsunuz demektir: Hayat ya da bağımsızlık olsun, maddeden ve mekaniklikten ayrı şeylerdir.

Evrenin sihri

Acaba evren temelinde "sihirli" midir? Bilimin bir gün çezeceği bir sorudur bu. Bazı bilimciler bu düşüncüyü doğru bulmaktadırlar.

Sözgelimi, David Foster adlı bir sibernetikçi, DNA'ların programlanmasıyla ilgili bir çalışma yaptı. Darwin biyolojisinin, büyük bir ihtimalle yanlışlığı sonucuna vardı.

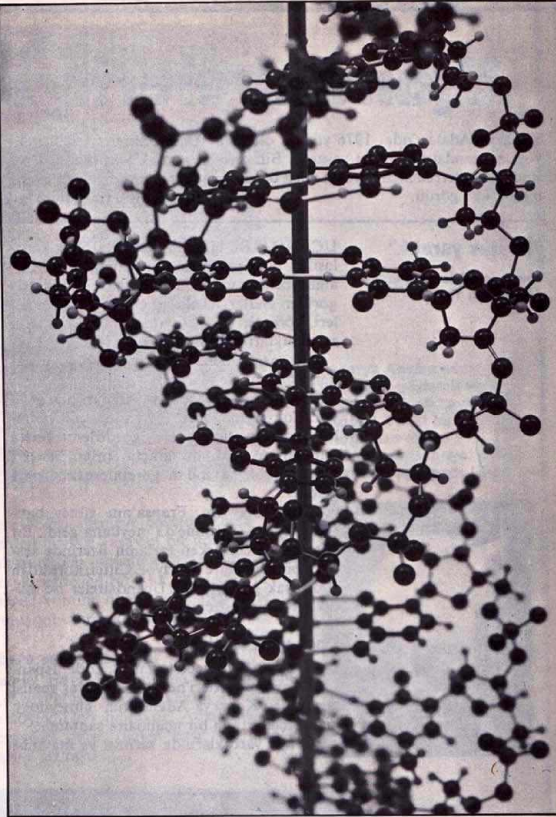
Sibernetik, denetim sistemlerinin incelenmesidir. Oda sıcaklığı belli bir derecenin üstüne çıktığında ısıyı durduran termostat böyle bir sistemdir.

Sibernetiğin temel yasalarından birine göre, böyle bir sistemi yaratan kişi her zaman için sistemin kendisinden daha akıllıdır. Bir başka deyişle, programlayan kişi programladığı sistemden her zaman için daha akıllı olmalıdır. Sistemin "yapma aklı"nın karmaşıklık düzeyi bir şeyi değiştirir.

İnsanın evrendeki yeri

Aslında, bir gen de bir programdır. Foster, bu konuda şu iddianı ileri sürüyor: Genetik programımızın karmaşıklığı, Dünya'da bulabileceğimiz her şeyden daha üstün akilların ve daha yüksek güçlerin varlığını gösteriyor.

Açıkça, insanın evrendeki en üstün zekâyı sahip olmadığı iddia ediliyor. Foster, orada, uzayda daha üstün zekâ sahiplerinin olması gerektiğini söylüyor. Belki de evrenin kendisi dev bir akıldır...

Canlı varlıkların gen şifresini taşıyan DNA çift sarmalının bir modeli. Sibernetikçi David Foster'ın iddiasına göre, genetik programlanmamızın niteliği, insandan daha akıllı bir varlık tarafından tasarlandığını gösterebilir (üstte).

Daha fazla bilgi için:

David Foster, *The intelligent universe*, Putnams 1975
Fred Hoyle and Chandra Wickramasinghe, *Lifeflood*, Dent 1978
Lyall Watson, *Lifetide*, Coronet 1980
Colin Wilson, *Mysteries*, Panther 1979

Bu konularda ilerledikçe, bilim adamlarının çoğu tarafından ilgi görmeyen belirli sorulara iyice yaklaşmış bulunuyoruz. Bu sorular arasında mesela normalötesi, uçan daireler, zaman ve uzayın başka boyutları bulunmaktadır.

"Hayat Dalgaları" adlı kitabının başında Zoolog Lyall Watson şöyle anlatır:

"Bir tenis topunu okşayan küçük bir kız seyreliyordum. İnanılmaz bir şekilde, topun yüzüne dönüp baktığımda, topun yüzüne yine hiçbir şey olmamıştı."

İmkânsız, değil mi? Ama, bir tane daha gerçeklik boyutunun eklendiği bir evrende bu olay bir eldivenin içinin dışına çevrilmesi gibi sıradan bir olay haline gelmeyecek mi? Eğer, hayat maddenin bir ürünü değilse onun ötesinde var olabiliyorsa, evrenimiz sihirli güce sahiptir. Bu durum, sadece fiziksel terimlerle açıklanamaz...

Uçandairelerin amacı ne?

Kanarya Adaları'nda, 1976 yılında oldukça yoğun uçandaire olayları yaşandı. Bir kere-sinde, son derece hızlı hareket eden bir cismi birçok kişi gördü.

Uçandaireler araştırma yapmak için mi dolaşıyorlar, kendilerini göstermek mi istiyorlar?

Bir İspanyol savaş gemisi olayı doğruladı. Yapacak başka bir şey yoktu. Çünkü, nasıl olsa gemideki askerler bir zaman sonra gör-dükleri cismi herkese anlatacaklardı...

"İki dev yaratık"

**Kanarya Adaları-İspanya
22 Haziran 1976**

UÇANDAİRE HİKÂYELERİNİN sık karşı-laşılan bir özelliği de, anlatılan olaylarda amacı belirsiz yanların bulunmasıdır. Havada görülen ışıklar, vızıltılar çıkaran uzaygemi-leri, görenleri korkutuyor. Sonuçta bunların ne oldukları anlaşılmıyor.

Bu yazıda, benzerlerinden farklı iki uçan-daire olayını ele alacağız.

Olayların ilki, Kanarya Adaları'nda geçi-yor. Çok sayıda insan, aynı anda, çok yakın-larında bir uçandaire gördüler. Hatta tanklardan üçü, bu araçta, insan benzeri pilotları çok yakından görebilecek duruma geldiler.

İkinci olay ise, Fransa'nın güney batı-sında Lot-et-Garonne'da meydana geldi. Bir çiftçi, gece çalışırken tarlanın üzerinde ses-sizce bir uçandaire belirliyor. Çiftçi, korkudan çıldırarak gibi oluyor. Uçandaireler ise gel-dikleri gibi sessizce gidiyorlar.

Önce uçak sandılar

22 Haziran 1976 gecesi saat 21.27'de, İspan-yol Deniz Kuvvetleri'ne bağlı bir savaş gemisi tarafından Kanarya Adaları'nın güneydoğu kıyısı açıklarında bir uçandaire saptandı.

Oraya vardıklarında sarımsı ve mavimsi

bir ışık gördüler. Deniz üstünde yükselerek onlara doğru yaklaşıyordu. İlk önce iniş ışık-larını yakmış bir uçak gördüklerini sandılar. Ama ışık birden durup garip şekilde yok olunca, düşüncelerini hemen değiştirdiler.

Saatte 3060 km sürat

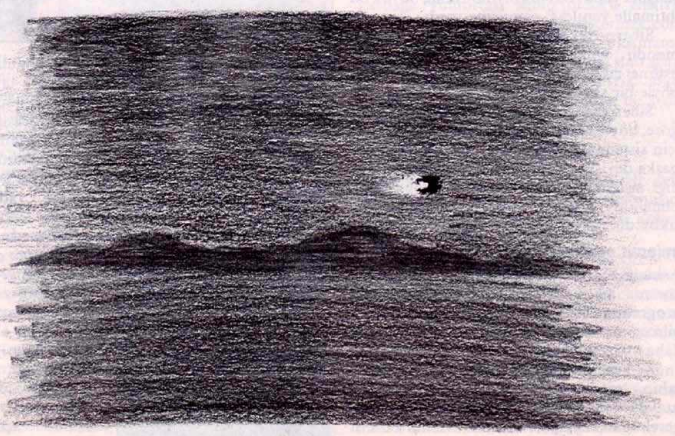
Işık, dönen ve alt kısmını aydınlatan bir ışın demeti halini aldı. İki dakika sonra büyük bir halka haline geldi. Hem karayı, hem denizi aydınlatıyordu.

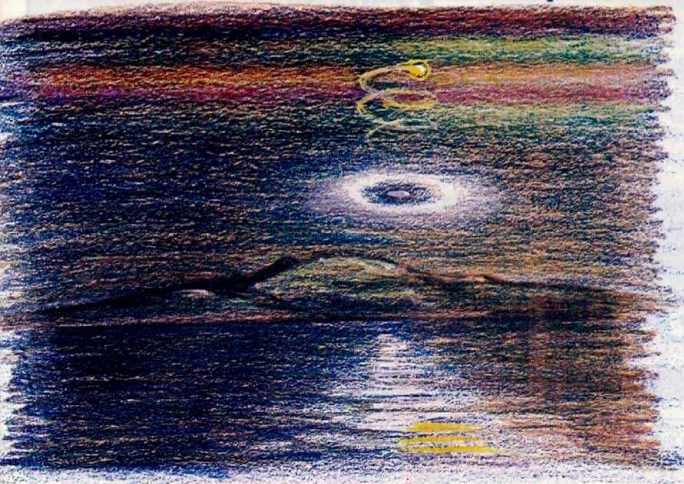
Baştaki sarımsı-mavimsi ışık yeniden görüldü ve ikiye ayrıldı. Mavi kısım halkanın içinde kalmış, üst kısım ise düzensiz daireler çizerek Büyük Kanarya'ya bitişik ada yönünde kaybolmuştu. Son görüldüğü yere 3 dakikada varmıştı. Hız saatte 3060 km kadardı...

Dev bir küre

Uçandaireyi Büyük Kanarya Adası'nın kuzey bölümünde görenler vardı. Ama en doyurucu hikâyeyi anlatan bölge doktoru **Don Francisco-Julio Padron Leon** idi.

Doktor, o gece **Santiago del Pino** adlı genç tarafından hasta annesine bakması için çağ-ırılmıştı. Doktor ve genç adam, **Francisco Estevez** adındaki şoförün kullandığı takside

Kanarya Adaları'ndaki uçandaire gözlemlerinde çekilmiş çok etkileyici bir fotoğraf. Fakat bu benzer fotoğrafların elinde bulunduran İspanyol polisi olayı aydınlatamadı (altta).

gidiyorlardı. Taksi, Las Rosas denen yerdeki virajı daha yeni geçmişti.

Kendilerini birden dev bir küreyle karşı karşıya buldular. Küre yerden birkaç metre yüksekte duruyordu. Soluk gri-mavi renkteydi. Arabadaki radyonun sesi birden kesildi. 3 kişi de, duydukları korkuyla ürperdiler.

2 dev yaratık

Taksi şoförü aracı durdurdu. Üçü birden kürenin içinde görülen 2 dev yaratığı izlediler. Küre, iki katlı ev yüksekliğinde ve tümüyle saydamdı. Arkasında kalan yıldızlar rahatlıkla görülebiliyordu. İçinde gösterge tabloları bulunuyordu.

İki dev yaratık, koyu kırmızıya çalan dar elbiseler giymiş gibi gözüküyorlardı. Kafalarında siyah başlıklar vardı. Tanıkların anlattıkları arasında fiziksel özelliklerine dair fazla bilgi yoktu. Ama yaratıkları yandan gördüklerini özellikle söylediler.

Yönetim bölümü olarak tahmin edilen yerde, yüzleri birbirine dönük olarak duruyorlardı. Elleriyile düğmelere dokunuyor, kollarını indirip kaldırıyorlardı.

Küre büyüyor

İşte tam o sırada, taksi şoförünün aklına arabanın farlarını yakmak geldi. Farlar yanar yanmaz, küre yükselmeye başladı. 3 tanık, kürenin içindeki mavi bir gaz ya da sıvı çıkaran saydam bir tüp gördüler. Küre, 30 katlı bir bina büyüklüğüne geldi ama, içindeki yaratıklar ve yönetim masası aynı boyda kaldı.

Çok korkan şoför, taksiyi yakındaki

evlere doğru sürmeye başladı. Daha sonra, evlerden birinde yaşayan bir doktor, televizyonlarının olay sırasında karardığını söyledi. Yüksek perdeden bir ıslık sesi çıkaran cisim, Tenerife yönüne doğru, bir halkayla çevrilmiş gibi bir şekil olarak kayboldu.

Habere yasak konuyor

İspanyol Hava Bakanlığı'na bağlı görevlilerin, Dr. Padron'a gördüklerini anlatmamasını söyledikleri biliniyor. Ama, yasaklama konmadan önce, olayın basit bir hikâyesi dışarıya sızmıştı.

Bazı gazeteler, küre şeklindeki büyük cismin sözünü ettiler. Cismin içindeki dev yaratıkları ve yönetim tablolarını gören başkaları da vardı. Bir soğan tarlasının üzerinde dönüp durduğunu anlatanlar oldu. Hatta ürünün bir kısmı, bu olaydan sonra zarar görmüştü. Bakanlık kayıtlarında çapı 30 m olan yuvarlak bir alanın zarar gördüğü doğrulanıyordu.

Yüzlerce tanık

Acayip cisim daha sonra, Tenerife Adası'nın üstünden geçerken yüzlerce kişi tarafından görüldü. Ayrıca Tenerife-La Palma arasında çalışan bir feribotun tayfası ve yolcuları da cismi gördüler.

Gomero ve Hierro adalarında oturan birçok kişi, gazete bürolarına ve yerel radyo istasyonlarına telefon ederek cismi gördüklerini bildirdiler.

Bakanlığın dosyasında bu olayla ilgili bir rapor bulunmaktadır. Raporda, nesnenin

radarla tespit edilip izlendiği, ayrıca Büyük Kanarya Adası'nın güney kısmından çekilmiş fotoğrafları olduğu belirtilmektedir. Fotoğrafının yeri de bellidir. Fakat çekilen filmler, titizlikle saklanıyor ve kimseye verilmiyor.

Doktorun tanıklığı, gerçekten ender bir uçandaire gösterisi izlendiği hissini vermektedir. Ama, başka olaylarda da olduğu gibi, şu soru akla geliyor. Acaba tanık olunan olay, uzaktan yönetilen bir gösteri miydi?..

Sorular...

Yıllardır uçandaire tanıklarının gördüğü nesnelerin ne olduğu konusunda çok çeşitli fikir ileri sürüldü. Aslında uçandaire olayı, yönetenlerin yaptığı bir çeşit gösteri mi? Eğer öyleyse, akla şu sorular geliyor:

Olayı yönetenler kimler? Neden bize kendilerini göstermiyorlar? Bize vermek istedikleri mesaj nedir?..

"Her taraf ışık içindeydi"

Lot-et-Garonne, Fransa,
13-14 Kasım 1971

Fransa'nın güneybatısında yer alan Lot-et-Garonne, Bordeaux kentinin 90 km doğusundadır. 13 Kasım 1971 Cumartesi gecesi, Lot-et-Garonne'da hava berbatı. Gök, bulutlarla kaplıydı ve yağmur yağıyordu.

Buna rağmen, çiftçi Angelo Cellot dışarıda çalışıyordu. Kendi eviyle kardeşinininki arasındaki tarlayı sürüyordu.

Önce helikopter sandı

Sabaha karşı 01.50 civarında birden bir ışık fark etti. Başka bir çiftçinin traktörü sandı. Pek alırdı. Yolun kıyısındaki traktörünü döndürüp ters yöne, kuzey sınırındaki dereye doğru gitmeye başladı.

O zaman ışığın havada durduğunu anladı. Işık, dere boyunca tarlasına doğru gelmeye başladı. Bunun bir helikopter olduğunu

düşündü. Ama traktörünü tekrar yola doğru sürmeye başlayınca, nesnenin yön değiştirdiğini fark etti. Nesne, tarlanın üstünden kendisini takip ediyordu. Ön kısmında kırmızı bir ışık vardı. Yaklaşık 40 m kadar yüksekteydi. Alt tarafında ise ayrıca parlak bir ışık daha vardı.

Çiftçi, tarlanın yakın olan kısmına vardığında cismin tam tepesine gelip durduğunu anladı. Çevresindeki her şey, aracın 5 ışığıyla aydınlanıyordu.

Traktörünü çalışır durumda, ışıkları açık olarak bıraktı. Kardeşi Jean'ın evine doğru koşmaya başladı. 30 m kadar gittikten sonra geri dönüp baktı. Cisim yükselip kuzeye yönelmişti. Geri dönüp traktörün motorunu durdurdu. Işıkları söndürdü. Işıklı cismin tümüyle sessiz olduğunu o an fark etti. Alçak bir kayalığın ardında kaybolduğunu görünce rahatladı.

Olay incelendi

Olaydan çok sarsılan çiftçi, işini bitirme isteği filan duymadan traktörü yerine çekti. Saat 2'de yatmaya gitti. Bu olay, sonunda La Dépêche du Midi adlı gazeteye ulaştı. Buradan edindiği bilgiyle, Albay Pierre Berton Fransız Araştırma Gurubu GEPA adına, çiftçi Angelo Cellot ile bir görüşme yaptı. İki jandarmanın hazır bulunduğu görüşmenin resmi bir raporu hazırlandı. Ama bir sonuca varılamadı.

Işıklar

Başka uçandaire olaylarında olduğu gibi, bu olaydaki en önemli özellik, ısıktı. Parlak ışıklar, değişken ışıklar, ışık halkaları, renkli ışık, dönen ışık, ışınlar ve esrarlı katı ışınlardan söz edilmektedir. Işık gösterileri şaşırtıcı bir çeşitlilik sergiliyor. Bu çeşitlilikten de ne anlamalıyız? Uçandaireler ve ışıklar arasında ne gibi bir bağlantı var?..

Gezegenele yolculuk

Uzayı dolaşmak, başka gezegenleri keşfedebilmek için 2 büyük teori hazır durumda. Birincisine göre, uzay aracı, hidrojen bombasının olağanüstü gücü ile çalışabilir. İkincisinde ise güneş enerjisinden yararlanılabilir...

İNSANOĞLU BİR AN önce uzayı keşfetmek istiyor. Fakat, binip gideceği aracı çalıştıracak yakıtı ya da enerjiyi bulamıyor.

Ayrıca uzaya çıkıp yıldızlara ulaşabilmede tek sorun yakıt değil. Aynı zamanda hangi tip bir araçla gidileceği de bilinmiyor. Çok özel bir araç yapmak gerekiyor. Hem içinde insanlar yaşayabilecekler, hem de bu aracın öyle bir yakıtı ya da enerjisi olacak ki, fazla yer kaplayarak sürati azaltmayacak.

Ne yazık ki, bu işi Ay'a giderken kullanılan füzelerle başarmak mümkün değil. Başka bir araç bulmak gerekiyor!

Uçandaire biçimi

Son 35 yıldan bu yana çok sık görünen uçandaireler, sadece uzay araştırmacılarının değil

uçak tasarımcılarının da büyük ilgisini çekiyor. Bu konuda yapılan çalışmalar sonunda, bazı ciddi sonuçlar elde edildi.

Tabağa benzer, prototip uçak modelleri çizildi. Atmosferde yol alacak olan hava taşıtlarında (büyük yolcu ve yük uçakları, helikopterlerin yerine kullanılacak küçük uçaklar ve uçan arabalar) bildiğimiz kimyasal yakıtların kullanılması planlanmaktadır.

Güneş yelkenlisiyle

Uzay yolculuğuyla ilgili üzerinde durulması gereken sistemlerden biri de bugün için tasarı halinde bulunuyor. Pek yakında denemeye geçilecek olan bu sistemin adı "Güneş Yelkenlisi."

Çünkü araştırmalar uzaygemilerini çalıştırmada Güneş'in yaydığı enerjinin meydana getirdiği basınçtan yararlanmanın mümkün olabileceğini gösteriyor. Aracı uzaya fırlatmak için yine roket gücünden yararlanılacak. Atmosferin dışına çıktıktan sonra da enerjisini, Güneş ışını yansıtan dev yelkenlerini açarak sağlayacak.

Patenti alınan araç

İngiliz British Rail adlı firma bu konuda yapılan çalışmalarda bir adım daha ileri gitti. Bir uzay aracının patentini elinde bulunduruyor. Adı geçen patent 10 Mart 1972 tarihinde Londra'daki Patent Bürosu'nda kaydedildi.

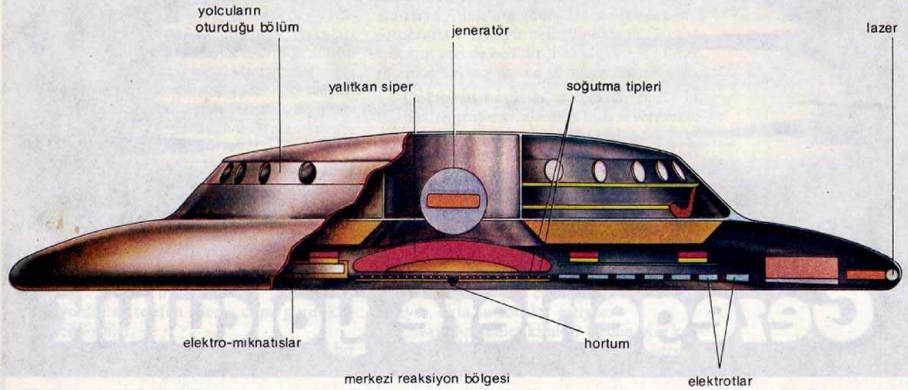
Uçandaire biçiminde planlanan araç, patentte de belirtildiği gibi, kenarında pencereler bulunan bir tabak şeklinde, denetlenebilir bir termonükleer reaksiyonla (bir hidrojen bombası) çalışıyor. Denetlenebilir kelimesinin anlamı, reaksiyonun, bir dizi tek patlamadan ziyade, az ya da çok sürekli patlamalarla gerçekleşmesidir.

Hidrojen bombasının gücü

Bir termonükleer reaksiyonda iki hidrojen atomu ya da diğer bazı hafif elementler (hel-

Çiftçi Dick Jennings, 4 Eylül 1967 günü, İngiltere'de Wiltshire'da, Chippenham yakınlarındaki bir tarlada bulduğu uçandaireyi bir polis memuruyla beraber incelerken. Adı geçen uçandaire Sommerset'ten Kent'e kadar uzanan hatın üzerinde bulunan altı taneden biridir. Daha sonra bulanın sahte oldukları anlaşılmıştır (solda).

yum gibi) daha ağır ve farklı bir element oluşturmak için bir araya gelmeye zorlanırlar. Bu reaksiyon sonunda, nükleer radyasyon ve büyük bir enerji üretilir.

British Rail'in amacını gerçekleştirmede radyasyon büyük önem taşıyor. Termonükleer enerji (hidrojen bombası) aynen sıcak gazların yanma enerjisiyle normal roketin dışına atılması gibi, dışarıya fırlatılan çok sayıda elektrik yüklü partiküller içerir.

Uzaygemisinden dışarı atılan bu partiküller, gemiyi yönlendirmenin yanı sıra, çok güçlü elektrikli mıknatıslar kullanılarak, kuvvetli bir itme de sağlarlar. Bu araçta elektrot-

British Rail firmasının patentini aldığı uzaygemisi. Enerjisi, denetlenebilen nükleer erime reaksiyonuyla sağlanmaktadır (üstte).

Bir uçandairenin prototipi. Bir İngiliz firması tarafından tasarılan bu uzaygemisi 105 yük uçağı kapasitesinde olup, saatte 160 km hız yapabilmekte ve 1520 m yükseğe çıkabilmektedir (altta).

lar uzaygemisindeki aletleri çalıştırmada gerekli enerjiyi toplamak için partiküllerin akış çizgisi üzerine yerleştirilmektedir.

Radyasyondan korunuyor

Bir erime reaksiyonunu başlatmak için çok muazzam bir yoğunlaşmış enerjiye ihtiyaç vardır. Hidrojen bombası reaksiyonunu tetiklemek için bir atom bombasından yararlanılır.

British Rail uzaygemisinde ilk enerji, merkezi reaksiyon bölgesine odaklanan lazer bombardımanıyla verilecek. Bölge bir hortum aracılığıyla hidrojen ve izotoplarından oluşan yakıtla doldurulacak.

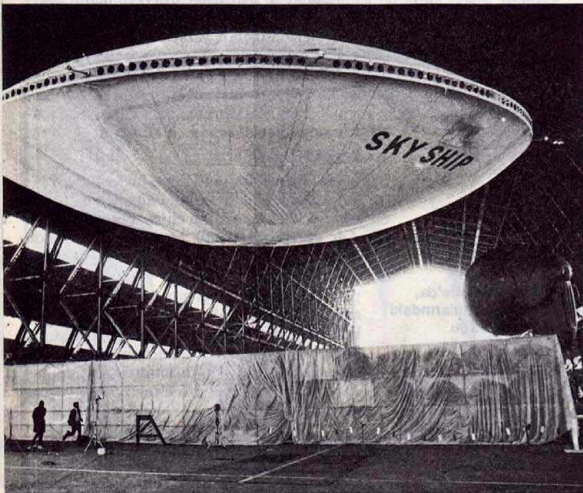
Uzaygemisinin geri kalan kısmının patlamalardan korunacak. Ayrıca reaksiyon bölgesinin üstündeki ince, sert disk tarafından reaksiyonun ürettiği nükleer partiküllerin akıntısı radyasyondan da etkilenmeyecek.

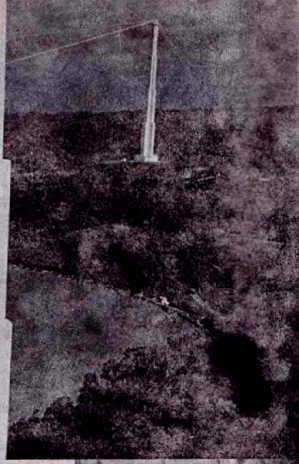
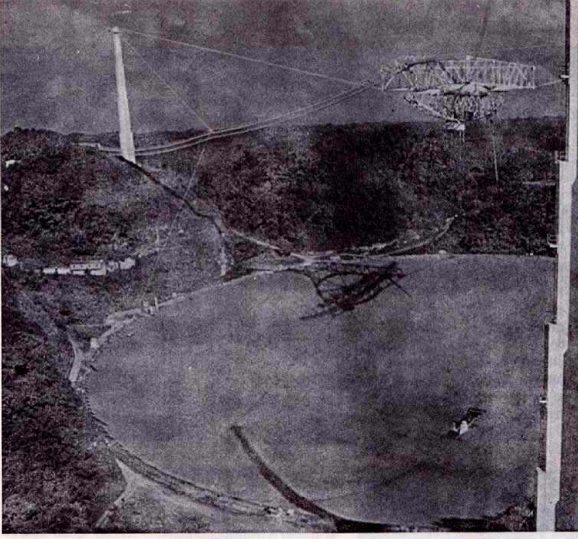
Teknoloji yetersiz

British Rail'in elindeki patent, uzaygemisinin boyutları, kütlesi ya da yakıtının enerjisine oranı hakkında hiçbir ayrıntıyı içermiyor. Bununla birlikte, teoride birçok ihtimal ayrı ayrı hesaplanıyor. Zira, kullanılan yakıtın aracın kütlesine oranla muazzam bir enerji var. Araç uzak mesafeler için yeterli yakıt taşıyabiliyor.

Fakat ne yazık ki, insanlık henüz böyle bir uzaygemisini imal edebilecek teknolojiye ulaşmış bulunmuyor.

Diğer gezegenlerdeki medeniyetlerin nasıl bir teknoloji geliştirebilecekleri de bilinmiyor. Onların uzaygemilerini, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz ya kutlarla çalıştığını olmaları da mümkün. Buna rağmen, uzayın diğer bölümlerinden gelen ziyaretçilerin British Rail tarafından hayal edilene benzer bir uzaygemisiyle bize ulaşabilecekleri sanılıyor.

Uzayda zeki yaratık var mı?

Başka gezegenlerde bulunabilecek zeki yaratıklarla haberleşebilmek için yoğun çalışmalar yapılıyor. Çok güçlü araçlarla uzaya sinyaller gönderiliyor. Aynı zamanda, uzaydan Dünya'ya ulaşabilen her ses dalgası dinlemeye çalışılıyor.

İNSANLIĞIN YILDIZLARA gönderdiği ilk radyo mesajı, 16 Kasım 1974 günü saat 17.00' de gerçekleşti. Bu iş için Porto Riko-Arecibo' da bulunan dünyanın en büyük radyo teleskopu kullanıldı. Bu teleskop, çapı 300 m olan dev bir daire biçimindedir.

Gönderilen mesaj üç dakikalık bir sinyaldi. Koca uzayda 24.000 ışık yılı uzaklıkta bir yıldız kümesine yönelikti. Bunun, insanlığın şimdiye kadar gönderdiği, bilinen en güçlü sinyal olduğu kabul ediliyor. Arecibo'da çalışanlar, olay hakkında şunları söylediler:

"Arık dünyadaki radyo gökbilimi, yüksek bir gelişme düzeyine ulaşmış durumda. Çok uzak mesafedeki yıldızlarla radyo bağlantısı kurulabiliyor."

Milyonlarca gezegen

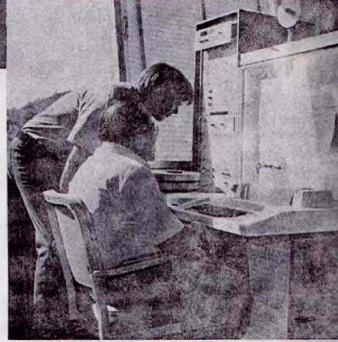
Arecibo mesajı, birçok bilim adamının duyduğu inancın ifadesiydi. Onlar, inançlarından kuşku duymuyorlar ve şöyle düşünüyorlardı: "Dünya dışı yaratıklar vardır ve uzaydan bizi dinlemektedirler."

Zaten insanoğlu, yaşadığı yıldız siste-

Porto Riko'daki Arecibo gözlemevi (üstte).

Arecibo'da kontrol odası (üstte, sağda).

Ayna panitlarıyla Merih'e şifreli mesaj gönderilmesini öneren Charles Cros (1842-1888) (altta).

minde yalnızca, bu çok şaşırtıcı bir durumdu. Hele insanın koca evreni bölüşeceği başka bir canlı olmadığını düşünün.

Yıldız sistemindeki milyarlarca gezegen arasında Dünya benzeri milyonlarca gezegen olduğu öne sürülmektedir. Bu gezegenlerde hayat için gerekli koşullara değişik şekillerde rastlanabilir.

Durum böyleyse, var olan yalnızca dünya dışı akıllı yaratıklar olmayacaktır. Başka gezegenlerdeki uygarlıkların teknolojisine bizimki kadar hatta bizimkinden gelişmiş olabilir.

Bağlantı kurabilmek

İnsanlığında, başka gezegenlerin canlılarla bağlantı kurma isteği çok güçlü görünmektedir. 19. yüzyılın ortalarında, gelişmiş teknolojinin, bu istekleri gerçekçi göstermek için yüz yıl daha geçmesi gerekti. Ama birçok kişi Ay ve başka gezegenlerde hayat olduğunu kesin gözüyle bakıyordu. Bilim yardımıyla bu iş becerilebilirdi. Bu uygarlıklarla bağlantı kurabilmek için türlü yöntemler önerildi.

İlgi arttı

Fransız bilgin Charles Cros (1842-1888), dev bir aynanın yapımını önerdi. Ayna, güneş ışığını Dünya'dan Merih'e yansıtmakta kullanılacaktı. Bilgin, aynayı oynatarak bir tür şifrenin kullanılabileceğini düşünüyordu.

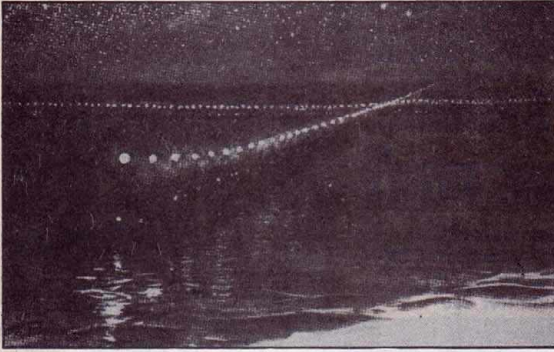
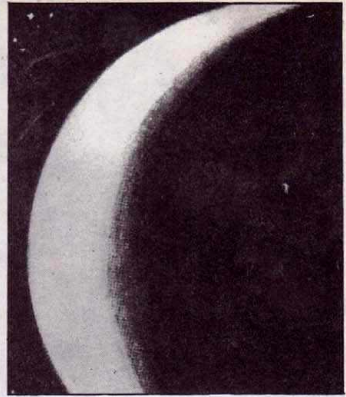
Düşünce ustacaydı ama insanı aşılmaz bir sorunla karşılaşıyordu. Olduğu sanılan Merih uygarlığının, mesajı fark edeceği ya da karşılık verebileceği nereden belliydi?

Dünya dışı yaratıklarla haberleşmeye duyulan ilgi bir ara hastalık derecesine geldi. Paris'te 1900 yılında, bu bağlantıyı sağlayabilen ilk kişiye 100.000 frank ödül verileceği ilan edildi. Merih ile kurulacak bir bağlantı ise yarışmaya dahil edilmeyordu. Çünkü, bu bağlantının ödüle değecek bir çaba olmayacağı düşünülüyordu!

Fakat bilim adamlarının 19. yüzyılda yaptıkları cesaret verici bu deneyler sonuç vermedi. O zamandan beri, Ay, Venüs ve

Resmin sağındaki ufak insan şekli, ressamın fantezisi. Aydınlatılmış bir şeklin Merih'ten nasıl görüldüğünü çizmek istemiş. Şekil, birkaç km² büyüklüğündeki karlı yeryüzü parçasının elektrik lambalarıyla aydınlatılması sonucu oluşuyor. 1893'te başka gezegenlerle haberleşmenin bir yolu olarak önerildi (sağda).

Kraliçe Viktorya dönemindeki başka bir öneri. Michigan Gölü üzerine asılmış güçlü elektrik ışıklarının oluşturduğu hac. Işıklar 10' ar dakika yanıp sönmeye başlayınca sinyalin yıldızların ilgisini çekeceği umuluyordu (altta).

Merih'te dünya dışı akıllı yaratık olmadığı sonucuna varılmıştır. Öteki gezegenlerdeki akıllı canlıların araştırılması ise sürüyor. Önceki durumun tersine, 20. yüzyılın ikinci yarısında, özel bir çaba sarf etmeden yıldızlara gösterişli mesajlar gönderiliyor.

Dünya'dan uzaya

1940'lardan beri radar ve televizyon vericileriyle gönderilen güçlü mikrodalga ışınları uzaya dağılıyor. Radyo dalgalarının yarattığı bu şes, Dünya'ya yakın olan yıldızları elektromanyetik bir dalga gibi taşıyor. Şiddeti düşük olmasına rağmen, yeterli hassasiyete sahip bir alıcı, 40 ışık yılı öteden bu sinyali duyabilir.

Dünya dışında bir gökbilimci, artan şiddetteki bu radyo sesinden ne anlayabilir? Uzun bir zaman dilimi içinde gözlediklerine dikkat ederse ilginç bir buluş gerçekleştirmiş olacaktır.

Bugün Dünya, radyo dalgaları frekansında, radyasyon yaymaktadır. Şimdiki frekans, 20-30 yıl öncekinden bir milyon kez daha şiddetlidir. Aynı gökbilimci, bu küçük

Radyo gökbilimcilerinin uzaylılarla aramızda haberleşme kanalı kurmalarının temelinde fizikçi Dr. Edward Mills Purcell'in yaptığı deneylerin sonuçları vardır (üstte).

gezegenden yayılan radyo gücünü metre dalga boyu olarak ölçmek için, radyo teleskopunu kullanacak olursa, daha da şaşırtıcı bir sonuçla karşılaşacaktır.

Dünya, Güneş'in en az ışık verdiği sürede Güneş'inine yakın radyasyon yaymaktadır. Gerçekte, radyo dalgaları tayfında Dünya bir yıldız kadar parlak görünmektedir!

Belki de anlayamayacaklar

Dünya dışı bilim adamları, bu durumun doğal bir açıklamasını yapmaya çalışabilirler. Ama çabaları doyurucu bir sonuç vermeyebilir. Radyo dalgalarının doğal güçlerin hareketiyle açıklanamayacağını kabul edebilirler. Yapma araçların bu duruma neden olduğunu düşünebilirler.

Bir uygarlığın var olduğu sonucuna varsarsalar bile, karmaşık sinyallerden bir şey anlaşılmamasının imkânsız olduğunu görebilirler!

Esas mesele, insanlığın uzaydaki varlığını daha açıkça gösterebilmekte. Yıldızlara yönelik güçlü radyo dalgaları aracılığıyla dikkatli ve sürekli mesajlar göndererek bu yapılabilir. Mevcut radyo teleskopları, sağladıkları teknolojik araçlarla bu olanığı veriyorlar. Yıldızlar arası haberleşme düşüncesi, bugün yaygın olarak kabul ediliyor.

Uzaydan Dünya'ya

Başka gezegenlerde olabilecek uygarlıklarla bağlantı kurulmaya çalışıldığına göre, onların da başka gezegenlerle haberleşmek istedikleri düşünülebilir. Belki şu anda mesajlar gönderiyorlar.

Dünya, radyo teleskopları sinyallerini alabilecek durumda. Ama karşımıza iki sorun çıkıyor. Sinyallerin nereden gelebileceği ve hangi dalga boyunun dinlenmesi gerektiği bilinmiyor.

Radyo gökbilimcilerinin karşılaştığı güçlükleri anlamak için transistörler bir radyo

düşünün. Anteni vericiye çevrilmedikçe radyo hiçbir istasyonu almaz. Belirli bir istasyonu ararken vericinin yönünü bulabilmek için yorucu bir çaba gerekir.

Doğru kanalı bulabilmek için tüm dalga bantlarını aramak da zaman kaybettirecektir. Radyo gökbilimciler başlıca bu soruna karşılaşırlar. Bundan başka, çok geniş frekans bandını taramak zorundadırlar.

Radyo teleskoplar, belirli bir dalga boyunu alacak şekilde ayarlanabilir. Ama başka bir dalga boyunda bir mesaj gönderilecek olursa, radyo teleskop bunu alamayacaktır.

Sinyalleri alabilmek için, mümkün olan tüm dalga boylarına ayarlı radyo teleskoplar yapılması da, şu an için imkânsız. O zaman, işi kolaylaştıran başka yollar bulmak, uzaydan gönderilebilecek mesajların dalga boylarını saptamak gerekiyor.

Hidrojen den yararlanarak

İkinci Dünya Savaşı sırasında Hollandalı gökbilimci **Hendrick Christoffel van den Hulst** şunu hesaplamıştı: Hidrojen atomları enerji değişimine uğrarken, 21 cm'lik radyo dalga boyuna denk düşen frekansta foton yayıyorlar (Foton, bir miktar elektromanyetik radyasyon enerjisidir).

Van den Hulst'un bulduğu ilkeye göre, tek olan hidrojen atomları bu değişime çok seyreker giriyorlar. Ama hidrojen evrende en çok bulunan element olduğundan bilgin şunu iddia ediyor:

Büyük miktarlarda hidrojen atomunun yaydığı mikrodalga "notalar", aşırı hassas araçlar tarafından fark edilecek düzeye getirilebilir. 1951'de Amerikalı fizikçi **Edward Mills Purcell**, Van den Hulst'un iddiasını doğrulayan gözlemlerde bulundu.

Hidrojen evrende en zengin olarak bulunan maddedir. Öyleyse, gelişmiş teknolojiye sahip bir uygarlık, hidrojen atomlarının bu özelliğini keşfetmiş olmalıdır.

Bundan sonra varacağı sonuç, dünyadaki radyo gökbilimcilerin vardığı sonucun aynı olacaktı. Gerekli teknoloji varsa, 21 cm'lik dalga boyu evrende sinyallerin gönderilebileceği ve alınabileceği dalga boyutudur.

Bu dalga boyunda yapılan haberleşmenin dinlenilmesi 1959'da, **Giuseppe Cocconi** ve **Philip Morrison** adlı fizikçilerce de önerildi. Sonraki araştırmacılar da yaygın olarak benimsendi.

Bir başka öneri

Aynı doğrultudaki başka bir öneri ise, hidrojen ve oksijenin iki atomlu birleşimi olan hidroksilin kullanılmasıdır. Bu madde, uzayda hidrojen den sonra en çok bulunan mikrodalga yayıcısıdır.

Yayma işleminin dalga boyu 17 cm'dir. Hidrojen ve hidroksil birlikte suyu oluşturduğundan, 17 ve 21 cm arasındaki dalga bandına "su birikintisi" denir. Radyo tayfının bu bölümü gerideki radyasyondan en az etkilene-

Dr. Frank Drake'in Ozma Projesi, uzaydan gelen mesajlar için yapılan ilk ciddi araştırma niteliğini taşıyor. Ekibindekiler, anlaşılır bir sinyal için 150 saat boyunca dinleme yaptılar. Ama mesaj sayılabilecek hiçbir şey duymadılar (üstte).

Ozma Projesi'nde kullanılan West Virginia, Green Bank'taki Ulusal Radyo Gökbilim Gözlemevi'nin radyo teleskopu (altta).

nen bölümdür.

Yıldızlar arası haberleşme için ideal, doğal denilebilecek bir araştırma bantıdır. Değişik uygarlıkların mesaj alışverişini bu banttan yapacakları umuluyor.

Ozma Projesi

Bir sonuç elde edilemeyişi, yanlış yolda olduğunu gösteriyor olabilir. Şimdiye kadar dünyanınkinden benzer denk ya da daha yüksek teknik düzeyde bulunan uygarlıklarla radyo bağlantısı kurmanın yolları arandı.

Bu uygarlıkların teknik düzeyleri dünyadakin den çok daha fazla gelişmiş olabilir. Belki de düşünülmesi gereken, bu teknolojilerin dünyaya nasıl bağlantı kurabilecekleridir.

Uygarlıkların düzeyleri

Sovyet Gökbilimci **Kardashev**, uygarlıkların üç düzeyde yaşadığını ileri sürdü.

1. düzeydeki bir uygarlığın dünyaya benzediği düşünülebilir. Elinde bulunan enerji kaynaklarının yalnızca bir kısmından yararlanmaktadır.

2. düzeyde bulunan bir uygarlık, yaşadığı yıldızın tüm enerjisini kullanabilir. Böylece, 1. düzeydeki uygarlıkların 100 trilyon katı enerji elde eder.

3. düzeydeki bir uygarlıkta tüm yıldız sistemlerinden faydalanır. Sahip olduğu enerji de 2. düzeyde bulunan uygarlıktan 100 milyar

kat fazladır. Kardashev'in teorisi sağlamsa, 2. düzeyde bulunan bir uygarlık kendi yıldız sistemi içinde fark edilebilir.

3. düzeyde bulunan biriyse tüm evrenden duyulabilecektir. Bu yüzden, izlerine rastlanamaz düşüncesiyle bu uygarlıkların varlığına ihtimal verilmiyor olabilir. Ama düşünelim, uzay doğru bir şekilde dinleniyor mu? Açık ve yüksek olarak alınan bir sinyal duyulmuyor olmasın!

1965'te, Sovyet radyo gökbilimcisi **Scholomitski**, CTA 102 denen radyo dalgaları kaynağını inceledi. 100 günlük devreler içinde önemli değişiklikler olduğunu tespit etti.

Daha önceden yıldızlar arası haberleşme için önerilen yaklaşık 18 cm'lik dalga boyunda mesaj gönderiyordu. Ortaya çıkan şalinımın CTA 102'ye dikkati çekmek için bir işaret olacağı düşünülüyordu.

Böylece, 100 günden kısa süreler içerisinde yıldızlar arası bir haberleşme kanalının sözcükleri birer birer okunabilecekti. Bazı gökbilimcilerin Sovyet başınında açıkça yazdıklarına göre, CTA 102 yapma bir kaynağın tüm özelliklerini taşıyordu.

Sonradan, CTA 102'nin bir kuasar, radyo dalgaları yayan doğal bir kaynak olduğu belirlendi. Böyle olsa bile, CTA 102, ikinci ya da üçüncü düzeyde bulunan bir uygarlığın denetiminde olamaz mıdır? Aynı durumda pulsarlar, gene düzenli radyasyon dalgaları gönderen yıldızlar için de geçerli olamaz mı?

Şiddetlerindeki değişiklikler kuasarlarda gayet düzensiz, pulsarlarda ise gayet düzenli oluyor gibi gözükmektedir. Sınırlı olan akıl yeteneğimizle anlayamadığımız çok akıllı canlıların mesajlarının sinyalleri olamaz mı bunlar?

Belki, ama uzak bir ihtimal gibi görünmüyor. Gelişmiş bir uygarlık, yıldızlar arası konuşmanın güçlüklerini kuşkusuz bilmektedir. Bağlantı kurabilmek için eldeki en iyi yöntemi kullanacaktır.

Dünyadakinden daha az gelişmiş uygar-

lıklarla kurulacak bağlantı daha ciddi bir sorun çıkarmaktadır. Mesela hayvanlar gibi budala, Taş Çağı adamı ilkel canlılarla, varlıklarını keşfetsek bile nasıl anlaşılabilir?

Hatta anlaşma imkânları bulunsa bile, onların kültür ve yaşam biçimlerini bozmak herhalde doğru olmaz. Aşırı gelişmiş dünya dışı uygarlıklar da insanları sakar, beceriksiz görüyor olabilir.

Yeni projeler

Evrendeki komşularımız üstün beyinler olsun ya da vahşiler olsun, çok daha büyük projeler başlatılacaktır. Yeter ki, dünya dışı akıllı yara-

Önerilen NASA planı Cyclops Projesi'nden ressamın çizdikleri. Bu proje, öteki dünyalardan gelen radyo sinyallerini yakalamakta en üst etkinliğe ulaşabilmek için tasarlanmıştır.

Ay yüzeyindeki birbirine yakın dizilmiş radyo teleskoplarının görünümü. Ay'daki Cyclops Projesi şu anda, bilim adamlarının gerçekleştirmemiş düşü durumundadır (altta).

İlk plandaki şekliyle dünyaya yerleştirilmiş Cyclops teleskoplarının görünümü (altta, sağda).

tuklarla ilgili araştırmalar da başarısızdan umu kesilmesin! Böyle önerilerden en ünlüsü Amerikan Ulusal ve Uzay Dairesi (NASA) nın Cyclops Projesi'dir. Projede, her biri to büyükliğünde 1000 ya da daha fazla radyo teleskopu elektronik bir bilgisayar sisteminin bağlanacaktır.

Teleskopların birleşik gücü, çapı 10 km lik tek bir daireninkine eşitti. Kendi ağırlığı altında çökeceğinden bu büyüklükte bir teleskop yapılamazdı.

Radyo teleskoplarının bu şekilde düzenlenişi, dünyanın kendiliğinden yaydığı mikrodalgalar gibi zayıf bir radyasyonu bile 100 ışık yılı öteden fark edebilir. Başka bir uygarlığın gönderdiği mesajı ise, 1000 ışık yılı öteden alabilecekti.

Cyclops Projesi'nin uygulanışı ucuz ve kolay değildi. Ama mevcut teknolojiyle yapılması mümkün görünmüyor. Yapımı ve çalıştırılması için 10 ya da 50 milyar dolar arasında harcama yapılacağı tahmin edildi.

Dünyadaki teknoloji, dünya dışı sinyalleri araştırmakta daha etkili bir duruma gelebilecek yeterlidir. Ama yapılan araştırmaya değer mi? En büyük engel başarının garantisi olmayışıdır.

Gizlilik içinde

Bunlar bilinen projeler. Bir de bilinmeyen projeler var. Anlaşılmadığı veya açıklanamadığı için değil, gizlendiği için bilinmeyenler.

Çünkü dünyada uzay araştırmaları alanında en yoğun çalışmaları gerçekleştiren iki devlet, projelerini açıklamayı pek sevmiyorlar!

Gökte ışık saçan küreler. Sayfa 305'te.

